Šventųjų Gyvenimai

Kiekvienai Metų Dienai

VIENO ŠVENTOJO GYVENIMO
SANTRAUKA

PAMININT

APIE

6,000 KITŲ ŠVENTŲJŲ

PARAŠĖ

KUN. K. A. MATULAITIS, PH. D., MIC.

IŠLEIDO

MARIJONŲ VIENUOLIJA AMERIKOJE

SPAUSTA "DRAUGO" SPAUSTUVĖJE
1949 m.

2334 South Oakley Avenue Chicago 8, Illinois

NIHIL OBSTAT
Rev. J. Paulukonis, Ph.D., MIC.
Rev. J. Vaškevičius, D.D., MIC.
Censores Deputati

IMPRIMI POTEST
Very Rev. J. J. Jančius, S.T.L., MIC.
Superior Provincialis

IMPRIMATUR
Rt. Rev. Msgr. Geo. J. Casey
Vicarius Generalis
Archidioecesis Chicagiensis

Die 6 mensis aprilis, 1948 anni.

KRISTUI IR BAŽNYČIAI

Knyga yra skiriama didesnei Dievo garbei,
Šventųjų pagarbai ir
sielų naudai

MALONŪS SKAITYTOJAI,

Gavote Amerikos Marijonų Provincijos išleistą knygą: 'Šventųjų Gyvenimai'.

Čia dedami kiekvienai metų dienai 'Šventųjų Gyvenimai' yra kiek kitokesni, negu esate pratę skaityti, nes juose kreipiama daug dėmesio į tikrus istorinius įvykius, o mažiau į gražius ir nuostabius padavimus, pasakojimus apie tuos šventuosius. Yra žinoma, kad uolūs kai kurių šventųjų garbintojai priskaitė jiems kitų šventųjų padarytus stebuklus arba iš Dievo išprašytas gyviesiems malones. Tie pasakojimai pagauna skaitytojo širdį, nes jie tikrai yra įvykę su kuriuo nors šventuoju; bet mūsų laikų žmonės nori daugiau istorinės tiesos apie savo mylimus dvasios didvyrius - šventuosius. Pats švento asmens gyvenimas užtektinai turi jėgos, kad paskatintų mus sekti jų didvyriškomis dorybėmis.

Kas yra šventieji?

Apskritai tarus, šventieji yra tai žmonės, dvasios milžinai, didžiadvasiai švyturiai, tikrieji didvyriai, kurie, gyvendami žemėje, pasiekė glaudžios vienybės su Dievu, o mirę yra paimti dangun į amžinąją laimę. Kas tik yra patekęs į dangų, tas yra Dievo šventasis ar šventoji. Bet teisine ir liturgine prasme šventais vadinami tik tie dangun patekusieji žmonės, kuriuos pripažino Bažnyčia šventais ir leido teikti viešą,jiems prideramą pagarbą visoje Bažnyčioje. Kad tie Dievo tarnai būtų pripažinti Bažnyčios šventaisiais, esama stambių reikalavimų, numatytų Bažnyčios įstatymuose.

Dabar laikomasi nuostato, kad į šventuosius gali pakelti tik popiežius viešu aktu,kai bus atlikti visi bažny-

tinės teisės reikalavimai. Tie gi reikalavimai yra sudėtingi ir dideli: reikia įrodyti mirusio šventumą pirmiau, negu jis bus paskelbtas šventuoju.

Štai kai kurie tos bylos reikalavimai.

Šventai gyvenusio ir šventai mirusio asmens pakėlimu į palaimintųjų eiles turi rūpintis kuris nors tikintysis arba tikinčiųjų organizacija. Kai vietos vyskupas, kur Dievo tarnas mirė ar kur jis padarė stebuklą, pripažįsta reikalą bylai pradėti, jis skiria komisiją, kuri perskaito ir išnagrinėja visus mirusiojo raštus ir laiškus, sudaro bylą apie mirusio šventumo garsą, apie jo dorybes ir apie jo užtarimu padarytuosius stebuklus; be to, pradedama ir kita byla sužinoti, ar mirusis iki tol nebuvo viešai garbinamas. Šias bylas sprendžia vietos vyskupas, eidamas bažnytinio teismo pirmininko pareigas arba skirdamas teisėjus. Kai po kelerių metų laimingai pasibaigia šios bylos, jos perkeliamos Romon, į šv. Apeigų Kongregacija. Ši Kongregacija paskiria pasižymėjusius teologus Dievo tarno raštų skaitytojais. Iš naujo patikrinama, peržiūrima ir sprendžiama vietos vyskupo atsiųstoji informacinė byla. Bet ir čia pirmiausia sprendžiama, ar visa teisėtai padaryta, ar byla tinkamai iki tol buvo vesta. Bažnyčios kanonas 2101 numato, kad byla apie tai, ar buvo pasiekęs Dievo tarnas didvyriško dorybių laipsnio, turi prasidėti tik už 50 metų po jo mirties. Šiuo reikalu susirūpina trys Kongregacijos. Visuose teismuos laimėjus, sprendžiamas klausimas, ar buvo padaryta stebuklų: kokių, kokia jų vertė. Tik pripažinus neabejotinus bent du įvykius stebuklais, einama prie Dievo tarno paskelbimo palaimintuoju.

Visa byla iš naujo pradedama, kai norima palaimintąjį įskaityt į šventųjų eiles. Šioj naujoj byloj reikalaujama įrodyti, jog palaimintojo užtarimu įvyko bent du nauji neabejotini stebuklai.

Kartais šios bylos nusitęsia labai ilgai, ypač kilus ka-

rams, išmirus tiems, kurie rūpinosi byla, ar atsiradus neaiškumų.

Visa tai rodo, su kokiu dideliu atsargumu Bažnyčia sprendžia Dievo tarnų šventumą. Iš tikrųjų danguje esama daugiau šventųjų, negu Bažnyčia suskubo jų šventumo bylas pravesti.

Galingi užtarėjai

Šventieji viešpatauja kartu su Kristumi danguje ir meldžiasi į Dievą už žmones. Į tai juos skatina Dievo ir artimo meilė, kuri yra tobula danguje.

Naudinga šauktis šventųjų, kad jie užtartų mus pas visagalį Dievą ir per mūsų Išganytoją Jėzų Kristų mums išprašytų Dievo pagalbos, paramos, reikalingų malonių. Mes ir dangaus šventieji esame tos pačios Kristaus Bažnyčios, Jo mistinio kūno, sąnariai, kaip moko šv. Povilas: 'kaip kūnas yra vienas ir turi daug sąnarių, visi gi kūno sąnariai, nors jų yra daug, yra vienas kūnas, taip ir Kristus.' (1 Kor. 12, 12); 'melskitės vieni už kitus, kad būtumėte išgelbėti; nes daug gali nuolatinė teisiojo malda' (Jok. 5, 16); 'melsdamies visą laiką dvasioje visokia malda ir prašymu ir, be to, budėdami visa ištverme maldavime už visus šventuosius ir už mane, kad, man burną atveriant, būtų man duota žodžiu skelbti drąsiai paslaptį Evangelijos.' (Efez. 6, 18-19). Ta dvasinė vienybė įgalina mus pasitikėti gerumu, maldomis ir užtarimu tų, kurie yra amžini Dievo garbės ir valios reiškėjai.

Šventieji, begyvendami žemėje ir pasinaudodami Dievo malone, pakilo į didvyriškų sielų viršūnes, pasidarė tikėjimo, vilties ir meilės bei viso dorinio gyvenimo švyturiai; pasiekę gi dangaus garbės ir amžinosios laimės, glaudžiausiu būdu susivieniję su visagaliu pasaulio Kūrėju, amžinuoju Dievu, jie gyvena pilnuoju, nauju, ne žemės gyvenimu, ir jų laimės gyvenimas niekad nesibaigs. Tos laimės siekti skatina mus šventųjų atgailos, jų mal-

dos, budējimai, dēl Dievo meilēs žemēje padarytieji jų darbai,- žodžiu,visas šventųjų gyvenimas. Naudinga todēl jų gyvenimas pažinti.

Kiekvienas šventasis yra skirtingas, kiekvienas turējo savo takelį į sielos tobulybēs viršūnes, kiekvienas jų pasiekē Dievą. Dēl to svarbu mums pažinti jų kovotas kovas, laimētas pergales, turētas sunkenybes, iškentētus pavojus,- jie buvo tokie pat žmonēs, kaip ir mes: jų laimētas gyvenimo tikslas duoda ir mums vilties jį pasiekt.

Kiek yra šventųjų?

Tik vienas Dievas žino šventųjų skaičių. Šv. Jonas Apaštalas regējime matē jų nesuskaitomą daugybę: 'aš mačiau didelę minią, kurios niekas negalējo suskaityti, iš visų tautų, giminių, žmonių kuopų ir kalbų: jie stovējo ties sostu ir Avinēlio akivaizdoje, apvilkti baltais rūbais, ir palmēs buvo jų rankose.' (Apr. 7,9)

Sunku suskaityti ir Bažnyčios kanonizuotus šventuosius. Pirmaisiais amžiais kanonizacija buvo daroma vietoje, kiekvienoje šalyje, vieno ar kelių vyskupų, kartu veikiant su žmonēmis. Nors nevisada, bet paprastai būdavo statoma bažnyčia naujo šventojo vardu, įvedamas ten metinis šventojo atminimas.

Pražuvus vietose kanonizacijos aktams, sunykus ar sugriuvus bažnyčioms, beveik neįmanoma dabar turēti tikrų žinių apie kanonizuotų šventųjų skaičių. Romos bažnytiniuose šventųjų sąrašuose, vadinamuose 'Romos Martyrologija', yra apie penki tūkstančiai vardų; bet pirmųjų amžių kankiniai minimi grupēmis, paminint vieno ar dviejų tos grupēs vadų vardus. Be Romos šventųjų sąrašų, esama ir kitų, vietinių sąrašų. Iš jų šv. Benedikto vienuoliai Ramsgate sudarē 'The Book of Saints' ir surašē viso apie šešis tūkstančius vardų. Maždaug tiek pat šventųjų vardų yra ir šioje "Šventųjų Gyvenimų" knygoje.

Šaltiniai

Rašydamas šiuos 'Šventųjų Gyvenimus', naudojausi kitų paskelbtais dokumentais ir jų pateiktomis žiniomis. Stambiausias žinių šaltinis yra lotynų kalba: 'Acta Sanctorum', Belgijos Tėvų Jėzuitų leidžiamuose dokumentuose. Juos pradėjo rinkti ir spausdinti septynioliktame šimtmetyje kun. Bolland, S. J., ir todėl dabar jie vadinasi Bollandistų veikalais. Jau išleista arti 70 didžiulių tomų. Ir vis dar nėra tai pilnas šventųjų gyvenimų vaizdas. Iš jų pasinaudojau, rašydamas apie šv. Kazimierą ir kai kuriuos kitus šventuosius.

Anglų kalba yra labai platūs aštuonioliktame šimtmetyje parašyti kun. Alb. Butlerio 'Lives of the Saints' iš viso septyni tomai, su kai kurių šventųjų atvaizdais. Šiuo veikalu naudojausi, rašydamas apie anglo—saksams artimesnius šventuosius.

Lietuvių kalba išleisti 'Wisu metu Gywenimai Szwentuju Vilniuje 1859 m.' Tai vyskupo M. Valančiaus veikalas. Jis rėmėsi kun. P. Skargos, S .J. ir kapucino kun. Prokopo raštais, o taip pat kun. Vl. Volinskio veikalu ir Šmidto knygomis. Vyskupo Valančiaus šventųjų gyvenimai išleisti šešiomis knygomis; turi apie 1274 didelius puslapius.

Mačiau 'Žvaigždės' spaustuvės 1908 m. išleistą knygą 'Skaitymai iš Šventųjų Gyvenimų kiekvienai metų dienai. Su paveikslais'. Knyga spausdinta keturiomis dalimis ir turi viso apie 700 puslapių.

Kauniškė šv. Kazimiero Draugija išleido trimis knygomis 'Ištisų metų šventųjų gyvenimus'. I ir II dalis spausdinta 1927 m., o III leista 1928 m. Kas parašė šiuos šventųjų gyvenimus, leidėjai nepasakė. Šis veikalas Amerikoj buvo perspausdintas 1945 m.

Istoriniams įvykiams šventųjų gyvenime pažymėti rėmiausi 'The Book of Saints', išleista 1944 m. New York, N. Y.; P. Albers, S. J. 'Bažnyčios Istorijos' trimis tomais,

išleistais 1909 - 1910 m.; 'The Catholic Encyclopedia' 1913 m. laidos rašytojų surinktomis žiniomis ir daugeliu kitų pagelbinių knygų.

Kaip kiekvienas žmogaus darbas, taip ir šis gali turēti savo netobulumų, o gal ir klaidų. Už jas atsiprašydamas malonų skaitytoją, prašau skaityti šį veikalą kasdien, arčiau susipažinti su čia dedamais šventųjų gyvenimais, pažinti jų dorybes, jų nuopelnus ir, jiems užtariant, prašyti Dievo sau ir man kasdien didesnēs Dievo meilēs, gausios Viešpaties palaimos ir galutinio išganymo.

Kun. K. A. Matulaitis, M. I. C.

"ŠVENTŲJŲ GYVENIMAI" KNYGOS LEIDĖJAI

Marijonų Vienuolija reiškia gilios pagarbos ir tikros padėkos visiems, kurie savo aukomis padėjo išleisti "Šventųjų Gyvenimų" knygą. Garbingieji knygos leidėjai yra šie:

A

M. Abraitis, Vancouver, B. C.
M. Adomaitienė, Worcester, Mass
E. Adomienė, Chester, Pa.
J. Adiklis, Cleveland, Ohio
S. Ališauskas, Kenosha, Wis.
Šv. Alfonso Mokykla, Baltimore, Md.
Anatolija Viktorija, W. Frankfurt, Ill.
V. Ansevičius, London, Anglija
A. Antanaitienė, Luzerne, Pa.
M. Arlauskas, Scranton, Pa.
J. Astrauskas, Chicago, Ill.
T. Atroškienė, Chicago, Ill.
Dr. P. Atkočiūnas, Cicero, Ill.
M. Atkočiūnienė, Chicago, Ill.
P. Aukštakalnis, Gary, Ind.

B

O. Bačinskienė.
A. Baikauskienė, Baltimore, Md
Kun. Prel. J. Balkūnas, Maspeth, N. Y.
P. Balkus, Detroit, Mich.
V. Baliukonis, S. Boston, M ass
A. Baltramaitienė, Worcester, Mass.
M. Balutienė, Norwood, Mass.
S. Baniunienė, Orange, Mass.
P. Banelienė, Chicago, Ill.
J. K. Barauskai, Ludington, Mich.
R. Barauskienė, Chicago, Ill.
D. Bartkus, Chicago, Illinois
K. Beinarauskas, Chicago, Ill.
A. Benaitė, Cicero, Ill.
V. Bensavage, Watertown, Conn
J. Biekša, Elisabeth Port, N. J
J. ir D. Biekšai, Elisabeth, N. J
A. C. Birgerienė, Chicago, Ill.
E. Bladikienė, Cicero, Ill.
A. Brazinskas, Somerville, Conn
St. Brazinskienė, Melrose Park, Ill.
P. Brizgis, Chicago, Ill.
P. Bulaitis, London, Anglija
J. Bulovas, Chicago, Ill.
P. Butkevičius, Worcester, Mass.
J. Buzaitis, Chicago, Ill.
M. Barulienė, London, Anglija

C

J. Ceglauskienė, Cleveland, O.
P. Cibulskis, Chicago, Ill.
A. Cipanavičius, Brooklyn, N.Y
A. Cižauskas, Pana, Illinois.
T. Couble, Brockton, Mass.
V. Čaplikas, Baltimore, Md.
Kun. J. G. M. Česna, Sioux ity, Iowa.

D

E. Daduva, Rhinelander, Wis.
St. Dambrauskas, Cicero, Ill.
A. Dedinas, Greenfield, Mass.
M. Degesienė, London, Anglija
P. Degutienė, Elisabeth, N. J.
Domikų Šeima, Chicago, Ill.
M. Drazdovskaitė, N. Arlington, N. J.
D. Drungelienė, Chicago, Ill.
E. Dusevičienė, Worcester, Mass
J. Dzekevičius, Providence, R. I

E

U. Eidutienė, Chicago, Ill.
A. Einoris, Athol, Mass.

G

O. ir M. Gapučiai, S. Boston, Mass.
M. Gasiūnienė, Athol, Mass.
Z. Gedvilas, Chicago, Ill.
E. Gegeckas, E. Granby, Conn.
M. Grabliauskas, Grand Rapids, Mich.
J. ir M. Greblūnai, Homestead, Pa.
M. Grigaitis, Somersville, Conn.
J. Gudaitis, S. Boston, Mass.
P. Gudžius, Melrose Park, Ill.

I

M. Ivinskienė, Chicago, Ill.

J

Jacksonienė, Slovan, Pa.
J. Jagminas, Chicago, Ill.
P. Jakaitienė, Southampton, N.Y
J. Jančius, Lawrence, Mass.
E. Jankauskas, S. Boston, Nass
M. Jazukevičienė, Chicago, Ill.
K. Jokubaitis, Detroit, Mich.
W. Judis, Indiana Harbor, Ind.
K. Juozaitis, Chicago, Ill.
Kun. Pr. Juras, Lawrence, Mass
O. Jurgaitienė, Philadelphia, Pa
Kun. J. Jusevičius, Omaha, Neb.
M. Jusienė, Chicago, Ill.
J. Juškaitis, Brooklyn, N. Y.

K

O. Kaciuzienė, Chicago, Ill.
M. ir O. Kalzanauskai, S. Chicago, Ill.
J. Kamarauskas, Chicago, Ill.
K. Kamarauskas, Chicago, Ill.
K. Kaminskienė, Riverside, Ill.
K. Kantautas, Melrose Park, Ill.
R. Kariulienė, Norwood, Mass.
K. Karkazas, Sheboygan, Wis.
Kun. A. M. Karužiškis, Frackville, Pa.
E. Kaseta, Brooklyn, N. Y.
V. Katauskaitė, Chicago Heights, Ill.
B. Kavaliauskas, Chicago, Ill.
M. Kazlauskienė, Mt. Carmel, Pa.
S. Kazlauskienė, Brooklyn, N. Y
S. Kazutienė, Melrose Park, Ill.
V. Kemtis, Cicero, Ill.
J. Kinder, Blue Island, Ill.
Vl. Kirvelevičius, Elisabeth, N. J
K. Kisielienė, Melrose Park, Ill.
M. Kiverienė, Bayonne, N. J.
St. Klapatas, Howell, Mich.
S. Kokitus, New Ringold, Pa.
O. Kratage, Detroit, Mich.
M. Krakauskas, Waterbury, Conn
J. Kudulienė, Chicago, Ill.
Kun. J. Kučinskas, Los Angeles, Cal.
A. Kudarauskas, Worcester, Mass
B. Kundrota, Harrison, N. J.
E. Kurtinaitienė, London, Anglija.
J. Kulpienė, Chicago, Ill.
Kunigai Marijonai Londone.
K. Kuzmickienė, London, Anglija.
J. Kvietkauskas, Harrisburg, Ill.
Kun. W. Kwinn, Spring Valley, Ill.

L

S. Lansborkas, Bradford, Ill.
B. Lapinskas, Chicago, Ill.
K. Leiga, Brooklyn, N. Y.
A. Lenckas, Chicago, Ill.
Leonaitė - Mc Jann, Worcester, Mass.
E. Leonardienė, Chicago, Ill.
J. Levgaudas, Chicago, Ill.
U. Liberas, Amsterdam, N. Y.
A. Linkuvienė, Chicago, Ill.
Lith. Ben. Ass. of America, McKees Rocks, Pa.
K. Lukauskas, Kenosha, Wis.

M

E. Macas, Chicago, Ill.
M. Maculevičienė, Marlboro, Mass.
M. Marcinkevičienė, Manchester, Conn.
J. Markevičienė, Chicago, Ill.
St. Markevičius, Elisabeth, N. J.
T. Marozienė, Chicago, Ill.
O. Markūnienė, Chicago, Ill.
Kun. A. C. Martinkus, Chicago, Ill.
V. Masenduke, Baltimore, Md.
M. Matelienė, Baltimore, Md.

J. ir R. Maziliauskai, Chicago, Ill.
U. Mažeikienė, Weed, Calif.
O. Melnikienė, Tacoma, Wash.
A. Meškauskienė, Chicago Heights, Ill.
A. Morris, Norwood, Mass.
St. Mickevičius, Chicago, Ill.
F. Mikaliūnienė, W. Edmeston, N. Y.
A. Mickeliūnas, Rockdale, Ill.
M. Mikionienė, London, Angl.
M. Mikšienė, Chicago, Ill.
Kun. J. K. Miliauskas, Wilkes-Barre, Pa.
P. Miliauskas, Argentina.
G. Miniotienė, Braddock, Pa.
L. Misienė, Cleveland, Ohio
Kun. J. Misius, N. S. Pittssburgh, Pa.
J. Mociejūnas, Rochester, N. Y.
K. Noreikaitė, London, Anglija

N

P. ir O. Nasokaičiai, Chicago, Ill.
J. Naujokas, Chicago, Ill.
B. Norbutienė, Chicago, Ill.

O

S. Oberk, Chicago, Ill.
Iz. Orantienė, Waterbury, Conn.
A. Overka, Detroit, Mich.

P

S. Paleckis, Chicago, Ill.
B. Paplauskas, Methuen, Mass.
M. Paplauskienė, Binghamton, N. Y.
V. Parulis, Worcester, Mass.
A. Paskauskas, Waukegan, Ill.
Kun. J. Paškauskas, Chicago, Ill.
J. Paterabas, Chicago, Ill.
O. Povilaitytė, Genesce, Pa.
P. Paznokienė, Norwood, Mass.
O. Pečeliūnienė, Chicago, Ill.
L. Petkelis, Chicago, Ill.
V. S. Petkuvienė, Chicago, Ill.
A. Petkus, Chicago, Ill.
J. Petrauskas, W. Chicago, Ill.
M. Petrauskas, Bristol, Conn.
P. P. Petrauskas, Binghamton, N. Y.
K. Petravičius, Elesabeth, N. J.
M. Puidokas, Trariffville, Conn.
O. Pocaitė, Chicago, Ill.
B. Pocienė, New Hyde Park, N.Y
M. Puišienė, Chicago, Ill.
P. Praitikaitė, Chicago, Ill.
P. Pranckūnaitė, Girardville, Pa
St. Prapuolenytė, London, Ang.
A. ir O. Prosevičiai, Chicago, Ill.
D. Pulokienė, Thorp, Wisc.
I. Pupauskas, Chicago, Ill.

R

J. Ragauskienė, Chicago, Ill.
Kun. St. Raila, Phila. Pa.
E. Rickuvienė, Philadelphia, Pa
A. Ruibis, Rhinelander, Wisc.
J. Ramažauskas, London, Ang.
A. Rudzevičienė, London, Ang.

S

Kun. Dr. J. Sakevičius, MIC., Londonas, Anglija.
A. Sandargas, Rockford, Ill.
J. S. Savickas, Elisabeth, I. J.
J. Saučiūnas, Camden, N. J.
M. Scinskienė, London, Ang.
F. Saunorienė, Chicago, Ill.
K. Senkus, Worcester, Mass.
Sesuo Alice Avelia, Troy, N. Y.
Sesuo M. Ceslovia, Union City, N. J.
Sesuo M. Casimira, Chicago, Ill.
Sesuo M. Casimiera, Glens Falls, N. Y.
Sesuo M. Zita, Chicago, Ill.
Šv. Kazimiero Seserys, Chicago, Ill.
Šv. Pranciškaus Seserys, Harrison, N. J.
Sesuo Ona, Union City, N. J.
Sesuo M. Amanda, Chicago, Ill.
J. Simokaitis, Lewiston, Maine
C. Skarupskas, Glastonbury, Conn.
P. Skirka, Cicero, Ill.
M. Skrodienė, Melrose Park, Ill.
E. Skrupskelaitė, Chicago, Ill.
M. Slaunienė, Maspeth, N. Y.
A. Smith, Amsterdam, N. Y.

O. Sokelis, Kenosha, Wisc.
V. Soriai, Chicago, Ill.
J. Stadalninkas, Phila., Pa.
P. Staniulienė, Girardville, Pa.
A. Stankūnienė, Munhall, Pa.
D. Staniulis, Chicago, Ill.
R. Staniulionis, Lowell, Mass.
A. Stanslovas, Springfield, Ill.
Kun. Dr. J. Starkus, Elisabeth, N. J.
M. Stasaitė, Worcester, Mass.
M. Stepana, Gary, Ind.
J. Strazdauskas, Chicago, Ill.
M. Sviklaitė, Worcester, Mass.
J. Sviatek, Manchester, N. H.
O. Svitra, Nanticoke, Pa.

Š

A. Šadbaras, Chicago, Ill.
K. Šimackienė, Chicago, Ill.
A. Širmulis, Cicero, Ill.
M. Šimonis, Elisabeth, N. J.
P. Šlaveikis, Amsterdam, N. Y.
M. Švilpa, Melrose Park, Ill.

T

J. Tamulaitis, Pittston, Pa.
J. Tamulynas, Cambridge, Mass
S. Travonaitė, Hartford, Conn.
Vl. Trepkus, Hinsdale, Ill.
K. Triukienė, S. Boston, Mass.
O. Tumosienė, London, Anglija

U

C. Urbanavage, Shenandoah, Pa

V

Pr. Vagrys, Chicago, Ill.
V. Vaisiulienė, Cicero, Ill.
K. Vaitkus, Chicago, Ill.
J. Vaitkus, Worcester, Mass.
V. Valaitis, London, Anglija.
. Valintienė, Philadelphia, Pa.
S. Valiulis, Rockford, Ill.
J. Valukonis, Detroit, Mich.
Kun. S. J. Vembrė, Athol, Mass
Pr. Vendzelis, Chicago, Ill.
Kun. Pr. Virmauskis, So. Boston, Mass.

W

B. Walonciunas, Chicago, Ill.
J. ir E. Watkevičiai, Cicero, Ill.
A. Wenskus, Greene Neck, N.Y.
P. White, Chicago, Ill.
C. Wertelka, Chicago, Ill.

Z

P. Zakaraitė, Chicago, Ill.
A. Zakarauskienė, Scranton, Pa
M. Zavatsky, Habokan, N. J.
C. Zinkevičius, Worcester, Mass
A. Zizminskaitė, Racine, Wisc.
J. Zorskienė, Cleveland, Ohio
J. Zubavičius, Chicago, Ill.

Ž

Pr. Žebrauskas, Chicago, Ill.

NAUJI METAI, V. JĒZAUS APIPIAUSTYMAS

Sausio 1 d.

AUJI Metai prasideda sausio 1 d., Viešpaties Jēzaus Apipiaustymo šventėje. Tai dienai skirtoji Evangelija sako: 'Praslinkus aštuonioms dienoms, kada reikėjo apipiaustyti vaikelis, praminta jis vardu Jēzus, taip kaip jis buvo angelo pavadintas anksčiau, negu buvo pradėtas įsčioje' (Luko 2, 21).

Naujame Testemente tampame Dievo išrinktaisiais vaikeliais, priimdami V. Jēzaus įstatytą krikšto sakramentą. Kartu su krikštu prasideda antgamtinis mūsų sielos gyvenimas. Per jį gauname pašvenčiamąją Dievo malonę, teisę naudotis Kristaus Bažnyčiai paliktais sakramentais, V. Jēzaus atpirkimo nuopelnais. Gauname teisę paveldėti dangų ir būti Dievo vaikais: 'mes vadinamės Dievo vaikais ir esame', sako šv. Jonas (1 Jono 3,1), o šv. Povilas prideda: 'jei mes esame vaikai, tai ir tēvoniai: tēvoniai Dievo ir bendratēvoniai Kristaus' (Rom. 8,17)

Sename Testamente Dievo išrinktieji vaikai buvo Izraelio sūnūs. Kas norējo tuo metu būti Dievo vaikas,turējo priimti išrinktajai tautai duotąjį apipiaustymo nuostatą. Tas įstatymas buvo duotas žmonēms ir jis nesaistē įstatymo Davējo. Bet Dievo Sūnus, Jēzus Kristus,pabrēždamas savo priimtąją tikrą žmogišką prigimtį, Dangaus Tēvo valią vykdydamas, duodasi apipiaustomas. Ta proga Kristaus pralietas kraujas įrodo, kad Jis turi tikrą žmogaus prigimtį ir, paklusdamas įstatymui, viešai pasidaro išrinktosios tautos sūnus. 'Jis būdamas Dievas, nelaikē pasisavinimu būti lygiam su Dievu; bet Jis pats

save sunaikino, prisiimdamas tarno pavidalą, pasidaręs panašus į žmones ir viršujine išvaizda rastas kaip žmogus' (Pilyp. 2, 7)

Tam Dievo Sūnui, tapusiam žmogumi, buvo duotas vardas Jēzus. Tas vardas reiškia 'Išganytojas'. Viešpats Jēzus pradeda žmonių išganymo darbą su pirmuoju savo kraujo praliejimu. Kas Jam tiki ir laikosi Jo žodžio, gaus amžinąjį gyvenimą.

Su Kristaus vardu pradedame Naujuosius Metus. Tie metai turi būti Jam pašvęsti ir paaukoti. Diena dienon pagerbkime Jēzaus vardą, sveikindamiesi krikščionių būdu: 'Garbē Jēzui Kristui'. Gyvenkime V. Jēzaus mums nupelnytu Dievo vaikų gyvenimu, mylēdami Dievą visa savo siela, visomis jēgomis, labiau už viską, kartu su Dievo šventaisiais.

Sausio 1 d. minimi šv. vyskupai:Feliksas iš Burges, pal. Vincentas Marija Strambis. Abai: Klarus, Kluanas, Eugendas. Kankiniai:Romos kankiniai, Almachijus -Telemachas, Magnus, Konkordijus. Išpažintojai: Odilis, Elvas, Midvinas, pal. Hugolinas Gualdo,pal. Juczapas Marija Tommasi, Justinas Chieti, Maelrhys,Vilhelmas. Mergelēs: Konata, Eufrazina, Franchea, pal. Zdislava Berka.

ŠV. FULGENCIJUS, VYSKUPAS

Sausio 2 d.

ENKTOJO amžiaus gale (gimē 468 m.) gyveno Kartagene jaunas, gabus, garbingos senatorių šeimos sūnus Fulgencijus. Jis buvo paskirtas visos Kartagenos provincijos valdytoju-prokuratoriumi.

Mokytam jaunuoliui atsirado gera proga pagarsēti žmonēse. Bet Fulgencijaus širdis ilgējosi Dievo. Pasiryžęs tarnauti Dievui, savo vietą greitai užleido kitam. Išsiža-

dėjo turtų, stojo vienuolynan ir pasišventė maldai. Ramiai prabėgo vienuolyno tyloje šešetas metų. Bet užėjo visa griaunanti klaidatikių audra. Ėmė šėlti Arijaus pasekėjai, kurie paneigė Kristaus dievybę.Jie užėmė vienuolyną, kuriame ramiai gyveno Fulgencijus, išvaikė vienuolius. Fulgencijus persikėlė gyventi Egiptan. Bet ir ten Arijaus gerbėjai ėmė viršų. Tada jis persikėlė Romon, o kai Afrikoje pasiliovė persekiojimai, jis sugrįžo į savo apleistą vienuolyno kambarėlį.

508 m. buvo išrinktas Ruspos vyskupu. Kadangi jis nenusileido arijonus palaikančiam karaliui Trasimundui, karalius ištrėmė jį kartu su kitais 59 vienuoliais į Sardiniją. Čia būdamas, laisvu laiku daug rašė. Savo raštais gynė Kristaus garbę, stiprino Afrikos katalikus, dėstė Arijaus tikybines klaidas ir kovojo su klaidomis, įsigalinčiomis žmonių ydomis, stiprino Bažnyčią.

Mirė karalius, ir Fulgencijaus ištrėmimas pasibaigė. Sugrįžęs į savo vyskupiją, gražino joje drausmę, gražiai sutvarkė vyskupiją. Tai padaręs, atsižadėjo vyskupo garbės, pasitraukė į Arcinijos salą ruoštis mirčiai.

Šv. Fulgencijus mirė 533 m., palikęs keletą teologinių knygų.

Jis buvo drąsus kovotojas dėl Kristaus ir Jo Bažnyčios. Savo turtus atidavė kitiems valdyti, o savo gabumais nešė Kristaus Karalystę žmonių sielosna. Jis buvo garbingas, kol gyvas,bet dar garbingesnis tapo, kai mirė, nes jo šventumą pripažino Dievas ir Bažnyčia.

Mūsų laikams reikia panašios dvasios milžinų, kurie gyvu žodžiu, raštais ir švento gyvenimo pavyzdžiu daug sielų palenktų pamilti visa širdimi V. Jėzų.

Sausio 2 d. minimi šv. vyskupai: Isidorius iš Nitros,Isidorius Antiokietis (kankinys), Martinianas, Munchinas, Siridijonas. Kankiniai: Argejus, Narcizas, Marcelinas, Romos kankiniai. Abas Adalardas. Išpažintojai: Bodfanas, Makaras Jaunesnysis, Skartinis, Seiriolis.

ŠV. GENOVAITĖ, MERGELĖ

Sausio 3 d.

RANCŪZIJOJE, ties Paryžiumi, Nantere gimė šv. Genovaitė apie 422 m. Ji yra Prancūzijos ir jos sostinės Paryžiaus globėja. Prancūzai jos vardą rašo: Genovieve.

Ji buvo vargingų tėvų dukrelė. Jaunutę piemenaitę pastebėjo Auxerre vyskupas šv. Germanas, kurs tuo metu vyko Paryžiun. Jisai išpranašavo, kad piemenaitė bus didelė šventoji, kad ji padarysianti skaistybės įžadą. Iš tikrųjų, septynerių metų būdama, Genovaitė padarė Dievui skaistybės įžadą ir jį išlaikė per visą savo gyvenimą.

Kai jos tėveliai mirė, ji išvyko gyventi ir uždarbiauti Paryžiun. Buvo labai santūri, pamaldi, labai mažai valgydavo, nuolat pasninkavo: tenkindavosi mažu miežinės duonos gabaliuku ir šalto vandens puodeliu. Ir nepaisant to, išgyveno 89 metus.

Didele Dievo meile degdama, šelpė, guodė ligonius, našlaičius ir Paryžiaus vargšus. Žmonės ją mylėjo,o Dievas davė jai galios stebuklus daryti. Ji turėjusi ir pranašystės dovaną. Blogieji žmonės ėmė ją įtarinėti, šmeižti ir kurį laiką ją žiauriai persekiojo. Turėjo daug nukentėti ir daug sunkių dienų praleist. Jos vargai pasibaigė, kai šv. Germanas, ją pagerbdamas, atsiuntė jai palaimintos duonos. Nuo tada pradėjo labiau ją vertinti visi paryžiečiai.

Kai frankų karalius buvo apgulęs Paryžių, Genovaitė su kai kuriais pagelbininkais parūpino maisto piliečiams. Jos prašomas Childerikas, frankų karalius, pasigailėjo ir neužmušė paimtų nelaisvėn paryžiečių. 451 m. artėjo į Pa-

ryžiaus sritis hunų vadas Atila. Visi buvo apimti didelės baimės, nes Atila ėjo su neapmatoma hunų daugybe. Genovaitė ragino paryžiečius melstis, pasninkaut ir atgailot, o Dievas nuo jų pašalins slenkančią nelaimę. Iš tikrųjų, taip ir įvyko. Kai 496 m. Klovis nugalėjo alamanus prie Soissons ir savo žmonos, šv. Klotildos, įkalbėtas, priėmė krikštą, jis paskyrė Genovaitę nuolatine savo patarėja. Genovaitė mirė 512 m., baigusi 89 gyvenimo metus.

Dėkingi paryžiečiai palaidojo šv. Genovaitę bažnyčioje ir pačią bažnyčią praminė jos vardu. 1129 m. ėmė staiga siausti maras Paryžiuje. Trumpu laiku mirė keturiolika tūkstančių žmonių. Išsigandę žmonės lapkričio 26 d. paėmė šv. Genovaitės kūno palaikus ir, karštai šaukdamiesi jos pagalbos, ėjo per miestą. Tą dieną tik trys žmonės mirė, kiti, nors buvo susirgę, visi pasveiko.

Didžioji Prancūzijos revoliucija, kilusi 18 šimtmetyje, išniekino jos šventus palaikus ir sudegino jos relikvijas, net jos bažnyčią pavertė Panteonu. Bet ji ir toliau pasilieka savo miesto ir tautos geradarė ir globėja.

Šv. Genovaitė įrodė savo gyvenimu tą tiesą, kad Dievo meilės apimta siela negali pati sau užsidaryti: ji daro gera visiems, nepaisydama žmonių keršto ar nedėkingumo. Iš piemenaitės ji pasidarė karaliaus patarėja. Ten ją atvedė malda, pasninkas, susivaldymas, nes tik skaisčios sielos gali padaryti daug gero žmonėms. Svarbiausia gi, ji pasiekė dangų.

Sausio 3 d. minimi:popiežius kankinys šv. Anteras: Kankiniai: vysk. Florencijus, Kyrinas, Primas, Teogenis, Danielius, Gordijus, Petras, Teopemptas, Teonas, Zosimas Atanazas. Abai: Finlugas, Fintanas;išpažintojas Venogis. Mergelės: Bertilija, Genovaitė.

ŠV. TITAS, VYSKUPAS

Sausio 4 d.

YSKUPAS šv. Titas buvo šv. Povilo apaštalo mylimas bendradarbis, mokinys, sūnus tikėjime. Yra žinių, kad jis mirė sulaukęs 94 metų ir kad jis gyvenęs iki 105 m. po Kristaus gimimo. Taigi, jis turėtų būt gimęs apie 11 metus, Korinte.

Jaunuolis sužinojo apie Kristų iš šv. Povilo apaštalo, įtikėjo, pasikrikštijo ir užsidegė uolumu ir noru praplėsti dieviškąjį mokslą žmonėse. Kartu su šv. Povilu buvo nuvykęs Jeruzalėn į Bažnyčios susirinkimą, kartu su juo apkeliavo didelius žemės plotus. Šv. Povilas įšventė jį vyskupu ir paliko darbuotis Kretos saloje, su pilnu įgaliojimu pašvęst kitoms bažnyčioms reikalingus dvasios vadus: kunigus ir vyskupus. Šv. Povilas parašė svarbų laišką, kuris pateko į Naująjį Testamentą: 'Titui, mylimam sūnui bendru tikėjimu... Tuo tikslu aš palikau tave Kretoje, kad pataisytumei, ko netenka, ir įstatytumei miestuose vyresniuosius, kaip aš daviau nurodymų.' (Tit. 1,5) O laiške Korintiečiams apaštalas jį vadina broliu: 'kaip aš atėjau į Troadą Kristaus Evangelijos skelbti, ir durys man buvo atviros Viešpatyje, aš neturėjau ramybės savo dvasiai, nes neradau mano brolio Tito.' (2 Kor. 2,12)

Labai nudžiugo šv. Povilas, kai iš Korinto sugrįžęs Titas pranešė, kad Korinte tikinčiųjų tarpe grįžo taika, kad jo pasiuntinybė ten gražiai pavykusi.

Šv. Titas mirė ramiai, žilos senatvės sulaukęs, nuolat besirūpindamas krikščionių dvasine gerove. Pašventęs savo gyvenimą Dievui ir sielų išganymui, sulaukė amžinos

garbēs, nes tas yra didis ir garbingas, kurs visagaliui Dievui tarnauja.

Sausio 4 d. minimi šv. vyskupai: Grigalius iš Langres Rigobertas. Kankiniai: Akvilinas, Geminas, Eugenijus, Teodotas, Tryfonas, Dafrosa, Hermes, Agejus, Kajus, Mavilis, Priskus, Priscilianas, Benedikta, pal. Tomas Plumtree. Abas Rogeris. Mergelē Paraildē;našlē pal. Angela iš Foligno.

ŠV. TELESFORAS, POPIEŽIUS IR KANKINYS

Sausio 5 d.

ELESFORAS gimimu yra graikas. Kai 142 m. mirē popiežius Sikstas I, Romos vyskupu ir Bažnyčios vadu buvo išrinktas šv. Telesforas.

Jis valdē Bažnyčią dvylika metų. Per tą laiką daug gero padarē, suvienodindamas Bažnyčios drausmę. Jo laiku buvo įvesti Bažnyčioje Gavēnios pasninkai. Pabrēždamas trilypį Kristaus atējimą pasaulin, pats pirmas laikē Kalēdose trejas šv. Mišias. Nuo jo laikų kunigai kas metai Kalēdose laiko trejas šv. Mišias. Jo amžininkai vadino jį 'Dievo Žmogumi'. Didesne Dievo garbe besirūpindamas, paliepē Mišiose kalbēti himną 'Gloria in excelsis Deo'— 'Garbē Dievui aukštybēse'. Jis menininkų vaizduojamas su kieliku rankoje, kuriame yra trys ostijos.

Kilusiame Bažnyčios persekiojime, po didelių skausmų mirē šv. Telesforas kankinio mirtimi, tuo užantspauduodamas savo tikējimą ir savo meilę Kristui ir Jo Bažnyčiai.

Mūsų gyvenamieji laikai nēra lengvi Bažnyčiai. Kai kuriose šalyse ji persekiojama, kunigai žudomi, tikintieji be

teismo kalinami ir badu marinami. Kaip senovēs, taip ir mūsų dienų kankiniai visą dvasinę jēgą semia Dievo meilēje;jie kenčia ir miršta, nes myli Kristų ir Jo įkurtąją Bažnyčią.

Parodykime savo meilę Kristui ir Bažnyčiai, ištikimai laikydamiesi jos nuostatų, klausydami šv. Mišių sekmadieniais ir privalomomis šventēmis, dažnai eidami prie šv. Sakramentų.

Sausio 5 d. minimi: Egipto kankiniai, Telesforas. Abas Konvojonas. Išpažintojai:Gerlachas, Simeonas Stylita — Stulpinis. Mergelēs: Emilijana, Apolinara, Cera, Synkletika.

Trijų Karalių paveikslas, kurį tapė S. Lochneris 1442 m. randasi Koelno rotušės koplyčioje.

TRYS KARALIAI

Sausio 6 d.

RIJŲ Karalių šventē yra kitaip vadinama Epifanija, t. y. garbingas Viešpaties pasirodymas. Jis apsireiškē Rytų šalies išminčiams, kurie, žvaigždēs vedami, atkeliavo į Betliejų; savo dieviškąją galią ir Dievo sūnystę parodē tą pat dieną, priimdamas iš šv. Jono Krikštytojo krikštą Jordano upēje. Tą pat dieną minimas ir V. Jēzaus pirmas stebuklas Galiliejos Kanoje.

Graikai vadina tuos tris išminčius Apelium, Amerijum ir Damasku; žydai gi Galgalatu, Malgalatu ir Sarachinu, o lotynai Gasparu, Baltazaru ir Melchioru.

Šv. Matas mums pasakoja, kad Erodo dienose išminčiai iš Rytų šalies atējo į Jeruzalę ir sakē: 'Kur yra gimusis žydų karalius? nes mes matēme jo žvaigždę rytuose ir atējome jo pagarbinti'.

Tai išgirdęs, karalius Erodas nusigando, o drauge su juo ir visa Jeruzalē.

Karalius priēmē tolimus svečius, kvietē pas save žydų

tautos garbingiausius vyrus, šventojo Rašto žinovus, teiravosi jų, kur turi gimti pasauliui žadētasis Mesijas. Vienas jų praskleidē pranašo Mikējo užrašytą pažadējimą ir iškilmingai tarē: 'Judo Betliejuje.'

Karalius ir Rašto žinovai skubējo patikrinti. Jie garsiai perskaito: 'Ir tu, Betliejau, Judo žeme,nieku būdu nesi mažiausia tarp pirmųjų Judo vietų; nes iš tavęs kils Vadas, kurs valdys mano tautą, Izraelį.'

Karalius Erodas jau žinojo, kur turējo gimti žadētasis Vadas. Jis pasikvietē išminčius, jiems gerinosi, šnekino ir klausinējo, kada buvo pastebēję tą žvaigždę, ir galop tarē: 'Eikte ir rūpetingai klauskitēs apie vaikelį; o radę, duokite žinią man, kad ir aš nuējęs pagarbinčiau jį.'

Trys išminčiai, išklausę karaliaus patarimų, iškeliavo. 'Ir štai žvaigždē, kurią buvo matę rytuose, ējo pirm jų, iki atējus sustojo viršuje vietos, kur buvo vaikelis. Pamatę žvaigždę, jie džiaugēsi labai dideliu džiaugsmu. Įēję į namus, jie rado vaikelį su jo motina Marija ir parpuolę pagarbino jį. Paskui jie atidengē savo turtus ir davē jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros. Gavę gi sapne perspējimą nebeeiti atgal pas Erodą, jie kitu keliu sugrįžo į savo šalį.' (Mato 2,9-12)

Kas tie buvo trys karaliai ir kiek jų iš tikrųjų tada buvo atkeliavusių, tikrų žinių neišliko. Prie trijų svarbesniųjų buvo prisidēję ir kiti karališkos giminēs vyrai. Kai kas priskaito jų net septynis. Vienas tų trijų karalių, Baltazaras, vēliau tapo vyskupas, uoliai skelbē Kristų savo tēvynēje ir mirē, belaikydamas šv. Mišias. Jo šventę rytiečiai švenčia sausio 11 d.

Šv. Elena, imperatoriaus Konstantino motina, suradusi tųjų išminčių kūnų palaikus, perkēlē juos į Konstantinopolį. Vēliau šv. Eustorgijus juos pervežē Milanan. Iš ten imperatoriaus Henriko laikais jų palaikai buvo perkelti į Koelną, Vokietijon.

Sausio 6 d. minimi Trys Karaliai: Baltazaras, Melchio-

ras, Gasparas. Vyskupai: Melanijus, Dimas. Kankiniai: Afrikos kankiniai, Erminoldas. Išpažintojai: Edeirnas, Eingradas, Hyvynas, Merinas, Nilamonas, Skotinis. Abas Petras. Mergelė kankinė Makra.

ŠV. LUCIJONAS, KANKINYS

Sausio 7 d.

EDAUG yra žinių apie šv. Lucijoną, kurs gimė trečiojo šimtmečio pabaigoje ir mirė už Kristų 312 metais.

Tai buvo labai mokytas ir iškalbus vyras. Romos Martyrologija sako jį buvus kunigu Antiokijos bažnyčioje. Jis pataisė senesnįjį Šv. Rašto Senojo Testamento vertimą į graikų kalbą. Šv. Jeronimas ir šv. Chrisostomas labai giria savo raštuose šv. Lucijoną. Galerijo Maksimijono laikais, kilus krikščionių persekiojimui, šv. Lucijonas mirė kankinio mirtimi Nikomedijos mieste,dabar šiaurinėje Turkijoje. Jis buvo palaidotas Helenopolyje, Bitynijos provincijoje.

Šv. Lucijonui pripažįsta didelius nuopelnus ir mūsų laikų mokslo vyrai, ypač gi šv. Rašto žinovai. Jisai buvęs Antiokijos mokyklos vadas.

Didesnį ir garbingesnį vardą įsigijo šv. Lucijonas pas Dievą, negu pas mokyčiausius žmones,— jis tapo šventas kankinys už Kristų ir Jo Bažnyčią. Neužtenka skelbti kitiems dieviškąjį mokslą, pasiskaityti rašytąjį Dievo žodį; reikia tikėjimu gyventi ir, reikalui esant, nepabūgti didžiausios aukos,— mirti kankiniu, jei tokia būtų Dievo valia.

Malda ir auka padėkime tiems, kurie už tikėjimą yra persekiojami, varginami, kalinami, žudomi, ar kurie savo

gyvenimą paaukojo Kristui, gyvu žodžiu ir raštu platindami Dievo karalystę žmonių sielose.

Sausio 7 d. yra minimi šv. vyskupai: Alderikis, Cedas, Krispinas iš Pavijos, Kronanas, Beg, Nicetas. Kankiniai: Kanutas Lavard, Klerus, Feliksas, Januaras, Julijonas, Lucijonas. Abas Branokas. Išpažintojai: Teodoras, Tylas. Našlē Kentigerna.

ŠV. APOLINARAS, VYSKUPAS

Sausio 8 d.

RIGIJOJE antrame šimtmetyje gyveno savo amžiaus garsenybē, šv. Apolinaras, apologetas. Jis buvo Hierapolio miesto vyskupas. Tai buvo didelio mokslo vyras, vienas didžiausių Bažnyčios švyturių, nenuilstamas tiesos skleidējas, tikējimo gynējas, gabus rašytojas. Vēlesnieji mokslo vyrai, šv. Jeronimas, Eusebijus, Teodoretas ir kiti, žavisi jo raštais. Bet iki mūsų laikų iš jo gausių raštų nedaug beišsiliko.

Šv. Jeronimas liudija, kad šv. Apolinaras parašęs daug veikalų prieš klaidatikius, nurodydamas, iš kur tos tikybinēs klaidos ēmē savo pradžią. Taip jis kovoja prieš klaidas skleidžiantį Tacianą,kuris savo sekējams draudē stoti moterystēn, valgyti mēsą ir net per šv. Mišias vartoti vyną konsekracijai. Kitas klaidatikis, Montanas, skelbē tuojau įvyksiant pasaulio pabaigą ir kad tuoj bus paskutinysis teismas. Dēl tos klaidos anas darē kitas klaidingas išvadas: draudē našliams antru kartu vesti, įsakē ilgus ir labai sunkius pasninkus. Montanas teigē, jei kas persekiojimo metu pabēgo, pasislēpē, tai tas ir tikējimo išsižadējęs. Jisai klaidingai skelbē, kad negalima atleisti net ir nuoširdžiai atgailojantiems sunkiųjų nusikaltimų:

pav. tikējimo išsižadējimo, žmogžudystēs, svetimoterystēs. Be to, Montanas draudē stoti kariuomenēn, užsiimti menu ar mokslais, puoštis.

Jaunutei Bažnyčiai teko smarkiai kovoti su šiomis ir panašiomis to laiko tikybinēmis klaidomis. Ir šioje srityje labai gražiai darbavosi šv. Apolinaras.

Bet labiausiai jisai pagarsējo 177 metais, kai įteikē imperatoriui Markui Aurelijui apgynimo knygą 'Apologiją'. Tąja knyga jis tiek paveikē imperatorių, kad tas paskelbē įsakymą - ediktą, draudžiantį kam nors skųsti krikščionis teismui dēl jų tikējimo. Dēl to daugelyje vietų pasiliovē krikščionių persekiojimas. Bet kadangi imperatorius nedrįso panaikinti esančių valstybēs įstatymų, prieš krikščionis nukreiptų, tai, to naujo edikto nepaisant, kai kur ir toliau ējo kruvinas krikščionių persekiojimas.

Šv. Apolinaras mirē apie 180 metus. Mirties diena nēra žinoma, bet Romos Martyrologija skiria jam sausio 8 d.

Tikybinių klaidų šiandien yra nē kiek nemažiau, kaip ir šv. Apolinaro laikais. Jos dažniausiai kyla dēl to, kad žmonēs menkai žino ir menkai supranta savo tikējimo tiesas. Kas platina žmonēse tikējimo tiesas, doros nuostatus aiškinančias knygas, tas misijonieriauja, eina šventųjų tikējimo gynējų pēdomis. Ir patys pasistenkime kiek galint aiškiau suprasti tikybines tiesas. Būkime dvasiniai švyturiai savo aplinkumoje.

Sausio 8 d. minimi šv. vyskupai: Albertas, Apolinaras, Erardas, Atelmas, Maksimas, Natalanas, Patiens, Severinas, Vylsinas, Eugenianas, vysk. kankinys. Kankiniai: Baldvinas, Lucijonas, Maksimianas iš Beauvais, Julijonas, Teofilis, Heladijus. Abas Frodobertas. Mergelēs: Ergnada, Gudula, Pega.

ŠV. JULIJONAS IR ŠV. BAZILISA, KANKINIAI

Sausio 9 d.

ULIJONAS ir jo žmona Bazilisa gyveno ketvirtame šimtmetyje. Mirė kankinių mirtimi už tikėjimą į Jėzų Kristų Antiokijoje Dioklecijono ir Maksimijono valdymo laikais, t. y. apie 305 m.

Abudu buvo garbingi ir turtingi piliečiai. Nors jiedu buvo vedę, bet susitarė ir abudu laikė amžiną skaistybę. Tais laikais jiedu gyveno Egipte. Ten buvo gražiai išaugęs krikščionių tikėjimas, ėmė klestėti dvasinis gyvenimas; daug turtingų ir garbingų žmonių buvo atsidėję maldai ir labdaros darbams. Tokie buvo šv. Julijonas su savo žmona šv. Bazilisa. Savo turtais jiedu šelpė vargšus, ligoniams steigė prieglaudas.

Šv. Julijonas buvo tiek pagarsėjęs savo gailestingais darbais, kad jį anų laikų žmonės praminė Hospitalijonu. Jisai rūpinosi vyrais vargšais, o jo žmona, šv. Bazilisa, globojo moteris. Ji pergyveno visus septynis Dioklecijono persekiojimus ir mirė ramybėje, nors dėl tikėjimo jai teko daug nukentėti.

Šv. Julijonui teko sunkesnė dalis. Jis buvo kankinamas Antiokijoje, paliepus Marcijonui. Mat, jo namuose buvo aptikti pasislėpusieji kunigai ir nemažai kitų krikščionių. Juos paliepė Marcijonas kankinti ir sudeginti, o pačiam Julijonui, įvairiai ir ilgai kankinęs, nukirsdino galvą.

Kartu su šv. Julijonu kankinių mirtimi žuvo jaunikaitis Celsus, jo motina Marcianilė, kunigas Anastazas, septyni Celso broliai ir daug kitų krikščionių.

Šv. Julijonas ir šv. Bazilisa suprato, jog jų turtas yra Dievo jiems patikėta paskola, iš kurios teks duoti apyskaitą. Gera darydami vargšams, pelnė brangiausius turtus danguje; malda ir šv. Sakramentais ištobulinę savo sielą, brangino dorą ir todėl mėginimo metu drąsiai išpažino Kristų, pelnė garbingąjį kankinių vainiką ir dangų.

Jeigu norime išgirsti V. Jėzaus mums mielą žodį: 'Eikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite jums nuo pasaulio įkurimo prirengtą karalystę. Nes aš buvau išalkęs ir jūs mane pavalgydinote; buvau ištroškęs, ir jūs mane pagirdėte; buvau svečias, ir jūs mane priėmėte, ligonis, ir jūs mane aplankėte;buvau kalėjime, ir jūs atėjote pas mane,' tai privalom atminti, jog: 'kiek kartų jūs tai padarėte vienam šitų mano mažiausiųjų brolių, man padarėte.'

Sausio 9 d. minimi šv. vyskupai: Bertvaldas, Petras. Kankiniai: Julijonas, Bazilisa, Antanas, Anastazas, Celsus, Marcianilė, Vitalis, Revokatas, Fortunatas; mergelė kankinė Marcijona. Abas Adrianas. Išpažintojai: Foilanas, Vanengas.

ŠV. VILHELMAS, ARKIVYSKUPAS

Sausio 10 d.

IDELIU šventumu ir stebuklais sužibo Neverso grafų palikuonis, garbingas jaunikaitis,Vilhelmas Berruyer. Jisai gavo tinkamą išauklėjimą. Mokytoju buvo jo dėdė Petras, vadinamas atsiskyrėliu, Suasono bažnyčios arkidijakonas.

Jaunikaitis mėgo praleisti daugiausiai laiko mokslui ir maldai. Jo širdies netraukė pasaulio triukšmas ir tuščios pramogos.

Nenuostabu, kad jis pasirinko sau kunigų luomą. Suasone, o vėliau ir Paryžiuje jis tapo pakeltas į kanauninkus. Bet šventas kunigas atsižadėjo tų garbių ir su jomis sujungtų nemažų pajamų, pasitraukė į nuošalumą ir vėliau įstojo į cistersų vienuoliją, atsižadėdamas visų turtų, visų garbių, savo valios, norėdamas rasti savo dvasiai paramos, vadovybės.

Keletai metų praslinkus, jis buvo išrinktas Pontigny abatijos vyresniuoju, po to jam pavesta valdyti Chaalio abatija.

Kai mirė Bourges (Buržo) arkivyskupas Henrikas de Sully, kun. Vilhelmas buvo paskirtas jo vieton arkivyskupu. Visa darė, kad nereikėtų būti arkivyskupu, dėl to paskyrimo jis labai liūdo. Kai pakartotinai popiežius ir cistersų vienuolijos vyriausias vadovas įsakė, kun. Vilhelmas galop apsiėmė, pakluso. Buržo arkivyskupiją pradėjo jis valdyti 1199 metais.

Jausdamas, jog ne per ilgiausiai jam teks žemėje gyventi, o tobulybės kelias yra ilgas, jau būdamas arkivyskupu, padvigubino sau pasninkus, maldas, nuolat ėmė dėvėti ašutinius marškinius, nustojo valgęs mėsiškus valgius, nors kitiems namiškiams ar svečiams jis mėsos nedraudė valgyti leistomis dienomis. Būdamas sau gana kietas, kitiems buvo malonus ir geras. Darė didelės įtakos Bažnyčioje savo gyvenimo šventumu.

Jisai mirė 1209 metais, sausio 10 d. Tuoj po mirties pagarsėjo nepaprastais stebuklais. Jų garsas pasiekė Romą. Popiežius Honorijus III patikrino jo padarytus stebuklus ir pripažino juos tikrais. Popiežius paskelbė šv. Vilhelmą šventuoju 1217 metais, vadinas, nepraėjus nė aštuoneriems metams po mirties.

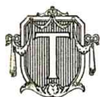
Gera padėti kitų sielų išganymui, bet turime rimtai susirūpinti ir savo išganymu. Dievo akyse svarbu ne žmogaus kilimas iš turtingų ar garbingų tėvų, ne jo valdomi turtai ir ne išorės darbai bei kiti veikalai, o sielos susi-

vienijimas su Dievu grynos meilės ugnyje. Ji yra tobulybės ryšys. Pamilkime Dievą, nes Jis to vertas.

Sausio 10 d. minimi: popiežius šv. Agatas, pop. šv. Grigalius X; vyskupai: Vilhelmas, Jonas Kamilius iš Milano, kankinys Nikanoras. Išpažintojai: pal. Gilis, pal. Gonsalvas, Marcianas, Petras Urseolus. Mergelės: Oringa, Setryda.

ŠV. TEODOZIJUS, VIENUOLIS

Sausio 11 d.

EODOZIJUS gyveno nepaprastai ilgai,— jis mirė turėdamas 106 metus amžiaus. Jisai gimė Kapadocijoje, kur dabar centralinė Turkija, 423 m. ir mirė 529 metais.

Jo gyvenimas yra pilnas nuopelnų pas Dievą ir žmones. Jaunas būdamas, sumanė pasišvęsti Dievo tarnybai nuošalume ir maldoje. Į tai jį skatino šv. Rašto skaitymas. Pamilęs Dievo žodį visa širdimi, išvyko aplankyti tų vietų, kur gimė, gyveno ir veikė V. Jėzus.

Pakeliui užsuko aplankyti to laiko garsenybės, šv. Simeono Stulpinio. Šv. Simeonas, pamatęs jį iš tolo, vardu pašnekino, nors pirmą kartą jį buvo pamatęs, ir pasakė, kad Teodozijus būsiąs didelis Dievo tarnas. Nuolankus jaunikaitis sieloje džiaugėsi, radęs savo sumanymams aiškų pritarimą.

Aplankęs Šventąją Žemę, apsistojo Betliejuje, pasivesdamas labai švento gyvenimo atsiskyrėlio Longino vadovybei. Kuriam laikui praslinkus, Longinas pasiuntė jį valdyt ir tvarkyti bažnyčios, kuri buvo pastatyta pakeliui į Nazaretą. Nepratęs kitiems vadovauti, pasitraukė iš tos vietos į nuošalų kalną ir ten uolų lindynėje išgyvenęs

net trisdešimt metų, maitindamasis vien daržovėmis ir miškelio vaisiais.

Jisai atgailojo ne vien už savo kaltes, bet stengėsi savo atgailomis atsiteisti Dievo teisybei už nusidėjėlius, už visus kitus žmones. Pradžioj turėjo pilną ramybę, galėjo ir dienomis ir naktimis ramiai melstis, mąstyti apie Dievą, Jo begalinę išmintį, šventumą, gerumą, visagalybę, ir niekas jam nekliudė. Bet greitai žmonės aptiko jį. Iš visų pusių, įvairių tautų pamaldūs vyrai ėjo pas jį, norėdami išmokti tobulai mylėti Dievą, pasivesti jo vadovybei ir tapti tobulais. Jis jų nepavarė, priėmė, sukūrė didelį vienuolyną. Nuošaliam kalne, toli nuo žmonių, susikūrė ištisas vienuolių miestelis su trimis bažnyčiomis. Šv. Teodozijus buvo visų jų vyresnysis. Jo vienuoliai buvo skirtingų tautų vyrai, ir jų skaičius siekė netoli tūkstančio asmenų. Nepaisant to jis buvo nuolankumo pavyzdys. Kartą jis išskyrė iš bendrijos vieną sunkiai nusikaltusį vienuolį. Tas, įpykęs, viešai patį Teodoziją išskyrė iš vienuolijos. Teodozijus nuolankiai pasidavė neteisėtai ištarmei. Tai tiek paveikė nedrausmingą vienuolį, kad jis skubiai prisipažino neteisėtai ir neteisingai pasielgęs.

Šv. Teodozijus šelpė pakeleivius ir visus atvykstančius į jo vienuolyną vargšus. O būdavo dienų, kad po šimtą vargšų tekdavo pamaitinti. Pastatydino vargšams užeigos namus, prieglaudas, penkias ligonines, kur pats tarnavo ligoniams. Kai Jeruzalę pasiekė archimandrito Eutycho klaidingi teigimai apie V. Jėzaus prigimtį ir asmenį, šv. Teodozijus smarkiai pasipriešino naujoms tikybinėms klaidoms. Už tai jis nukentėjo. Teodozijus buvo ištremtas, bet imperatoriui mirus, grįžo vienuolynan ir dar gyveno 11 metų.

Mirė po sunkios visų metų ligos. Šv. Teodozijus, pamilęs visa širdimi ir siela Dievą, paliko namus, gyveno sunkų atgailos gyvenimą. Jisai suprato, jog didelė meilė reikalauja didelės aukos. Jisai tą auką padarė. Ir visas Teo-

dozijaus gyvenimas yra išpintas nuolatinēmis aukomis Dievui ir žmonēms.

Sausio 11 d. minimi: popiežius šv. Hyginas.Vyskupai: Aleksandras kankinys, Leucius iš Brindisi, Salvius. Kankinys Salvius. Abai: Beandanas, Palemonas. Išpažintojai: Teodozijus, Anastazas, pal. Tomas iš Cori. Kankiniai: Petras, Severas, Leucius. Mergelēs: Etenija, Fidelmija,Honorata.

ŠV. CEZARIJA, MERGELĒ

Sausio 12 d.

EZARIJA ir jos brolis šv. Cezarijus gyveno šeštame šimtmetyje dabartinēje Prancūzijoje. Jiedu gimē Chalon-sur-Saone vietovēje penktojo šimtmečio pabaigoje. Šv. Cezarija iš pat jaunų dienų pasiryžo tapti šventa. Kad to pasiekus, stoja į seserų vienuoliją. Keleriems metams praējus, ji buvo išrinkta vienuolyno vyresniąja. Nuošalume ir maldoje, gražiai vadovaudama seserims vienuolēms, gyveno pasiaukojusi Dievui, nuolat augdama dorybēse.

Jos brolis, šv. Cezarijus, Arles vyskupas, parašē savo sesutei gana griežtus vienuolinio gyvenimo nuostatus. Bekovodamas su klaidatikiais masiliečiais pelagianais, jisai sušaukē keletą provincijos santarybų, kurių garsiausia ubvo 529 metais Orange.

Abudu dirbo tai pačiai Kristaus Bažnyčiai ir labai skirtingose dirvose, o pasiekē to paties tikslo: abudu paliko šventieji. Šv. Cezarija tarp keturių vienuolyno sienų pakilo dvasia, ištobulējo Dievo meilēje, gerai įvykdydama Dievo jai skirtą valią bei užduotį, o jos brolis šv. Cezarijus, Bažnyčios gynējas, vyskupas ir žymus politikas, ējo į ga-

lingą Dievo meilę neramiu, nuolatinio darbo, naujų užsimojimų gyvenimu.

Šv. Cezarija ramiai užmigo Viešpatyje apie 530 m. Dvylika metų vėliau mirė ir jos brolis, šv. Cezarijus, kurio šventę Bažnyčia mini rugpiūčio 27 d.

Nuostabūs Dievo keliai. Kiekviename žmoguje kitaip veikia ta pati Dievo malonė. Kas ją priima atvira širdimi, nepaisant įvairaus gyvenimo, kas bendradarbiauja su Dievo malone, tas gali pasiekt šventumo — ir tikrai pasiekia.

Sausio 12 d. minimi šv. vyskupai: Jonas Ravenietis, Probus. Kankiniai: Arkadijus, Efezo kankiniai, Satyras, Tatiana, Tigrius, Eutropijus, Zotikas, Rogatas, Modestas, Kastulis. Abas Benediktas Biscop. Išpažintojai: Elianas, Elian, Erbinas. Mergelė Cezarija.

ŠV. VERONIKA, MERGELĖ

Sausio 13 d.

TALIJOJE, netoli Milano, Binasko sodžiuje, gimė šv. Veronika 1445 m. ir mirė 1497 m., eidama 52 gyenimo metus. Ji buvo žemdirbių tėvų duktė. Nuo pat jaunų dienų Veronika dirbo įvairius ūkio darbus. Jaunai mergaitei tie darbai buvo sunkūs, bet, paaukojus juos Dievui, pasimeldus, jie pasidarydavo jai lengvesni. Kartą kilo jos širdyje noras pasidaryti tobulai. Į kitų darbininkų juokus ir dainuškas nekreipė dėmesio, o protarpiais slaptomis apverkdavo jų nuodėmingus žodžius, gailėdamosi už jų kaltes. Bet Veronika buvo bemokslė. Sumanė išmokti skaityti ir rašyt. Slaptomis vidurnaktyje atsikeldavus ir mokėsi, bet sunkiai jai tai sekėsi. Dėl to susikrimto, ėmė liūdėti.

Švenčiausiajai Mergelei Marijai patiko jos pamaldumas,

bet nepatiko jos liūdesys. Ji apsireiškė Veronikai, suramino, pasakiusi, jog kiti dalykai šventumui yra būtini, o ne raštas. Marija pamokiusi ją trijų dalykų: 1)kad visada turētų gryną intenciją ir bedirbdama stengtųsi įtikti Dievui; 2) kad paisytų vien savo reikalų, nemurmētų nē neapkalbinētų artimo; 3) kad kasdien bent kiek pamąstytų apie V. Jēzaus kančią.

Veronika tų nurodymų šventai laikēsi. Dēl tos ištikimybēs Viešpats jai davē nepaprastų malonių: dažnai pakildavo dvasioj ir tuo metu matydavo visą Kristaus gyvenimą ir Jo kančią.

Devyniolikos metų būdama, pradējo prašytis priimama į šv. Mortos vienuoliją. Iš karto nenorēta jos priimti, tik po trejų metų jos prašymas buvo išklausytas. Vienuolyne atsilsējo jos siela, nebuvo kas drumstų jai širdies ramybę. Taip tęsēsi trejus metus. Paskui jai gyvenimas pasunkējo, ēmē kentēti didelius skausmus, nors stengēsi jų neparodyti. Jų vienuolynas buvo labai neturtingas, seselēs maitinosi gerų žmonių išmaldomis. Tų išmaldų parinkti tekdavo kasdien eiti Veronikai. Ir ji šventai ējo sau uždētą nesmagią pareigą, kentēdama ir skausmus aukodama pamiltam Viešpačiui Jēzui Kristui. Visame ji buvo pavyzdinga, gera vienuolē. Mirē 1497 m., bet jos šventumą ēmē garsinti stebuklai, Dievo daromi jos užtarimu. Popiežius Benediktas Keturioliktasis, patikrinęs padarytus jos užtarimu stebuklus, pripažino ją šventąja, praējus 250 metų po jos mirties.

Į šventumą veda galinga Dievo meilē. Meilē gi minta gerai einamomis luomo pareigomis. Tobulai eikime visas mūsų pareigas ir pasidarysime su Dievo malone šventi.

Sausio 13d. minimi šv. vyskupai: Agricijus, Leoncijus iš Cezarejos. Kankiniai: Gumesindas, Servus - Dei, Hermylis, Stratonikas, Potitus, Romos kankiniai. Abas Berno. Išpažintojai:Gotfrydas, Vivencijus. Mergelēs: Glapyra, Veronika iš Binasko .

ŠV. HILIARAS, VYSKUPAS, BAŽNYČIOS DAKT.

Sausio 14 d.

ETVIRTOJO šimtmečio tiesos švyturys buvo šv. Hiliaras, Poitiers vyskupas ir Bažnyčios daktaras. Jisai kilo iš turtingų, bet stabmeldžių tėvų. Gabus ir šviesaus proto jaunikaitis, Hiliaras nerimo: jis ieškojo tiesos.

Stabmeldiški filosofai negalėjo nuraminti jo sielos troškimų, nors jis buvo juos iš pagridų išnagrinėjęs.

Tuo metu jis vedė ir susilaukė duktės, kurią praminė Abra. Pasitaikė jam susidurti su krikščionimis. Iš jų gavo šv.Raštą. Hiliarui labiausiai patiko Evangelijos. Daugybė iki tol neišspręstų klausimų staiga jam paaiškėjo. Pažino tikrąjį Dievą, ir jo dvasia praturtėjo. Priėmė Kristaus skelbtąjį tikėjimą, pasikrikštijo. Greitai prie Dievo atvedė ir savo žmoną su dukteria. Susitarė su savo žmona gyventi išsiskyrus, kad lengviau būtų jiedviem tarnauti Dievui. Po kiek laiko jo žmona mirė. Našlys Hiliaras stengėsi įstatyti dukterį Abrą į tobulinimosi kelią. Ji turėjo 10 metų, kai jos tėvas, jau tada kunigas, 353 metais buvo išrinktas vyskupu. Mat, tuo laiku mirė Poitiers'o vyskupas ir į jo vietą dvasininkai ir žmonės išrinko kun. Hiliarą. Iš tikrųjų, po kelerių metų Abra įstojo į vienuolyną, šventai gyveno ir mirė jaunutė, vos 18 metų, bet ji yra Bažnyčios pripažinta šventąja. Ji yra minima tarp šventųjų gruodžio 13 d.

Tuo laiku buvo kilusi Arijaus atskala, klaidatikystė, kuri nenorėjo pripažinti Kristui dievybės. Rytuose toji

klaida buvo pasmerkta 325 m. Ketvirto šimtmečio viduryje ji pasiekė Europos vakarus. Palaikė klaidatikius imperatoriaus dvaras. Dėl to kova su jais nebuvo lengva. Vyskupas Hiliaras stojo ginti tikrojo tikėjimo. Gerai pažinodamas graikų filosofus ir Rytuose žymiai pažengusį teologijos mokslą, jisai palenkė savo mokslo žinias Bažnyčios naudai. Prieš jo gilų protą ir didelį mokslą negalėjo atsilaikyti klaidatikiai. Jie įskundė jį imperatoriui Konstancijui. Tas ištrėmė šv. Hiliarą į Mažąją Aziją.

Ištrėmime būdamas, parašė dvylika labai vertingų knygų. Ypatingai didelės vertės yra jo knyga apie Švč. Trejybę.

Šv. Hiliaro buvimas Rytuose pasidarė nepatogus klaidatikiams, ir jų patariamas imperatorius po penkerių ištrėmimo metų grąžino šv. Hiliarui laisvę. Jisai grįžo į savo vyskupiją. Greta teologinių raštų, šv. Hiliaras paliko ir poetinių kūrinėlių. Jisai mirė 368 ar 369 metais, sausio 12 d. Popiežius Pijus IX paskelbė jį Bažnyčios daktaru.

Amžinųjų tiesų mokslas apie Dievą, Kristų, apie mūsų sielos amžiną gyvenimą yra pats reikalingiausias, o kaip mažai tų, kurie rimtai yra susirūpinę įsigilinti į Dievo apreikštas tiesas! Pažinkime mūsų tikėjimą, ir daugybė abejonių, klaidų pranyks.

Sausio 14 d. minimi šventieji vyskupai: Hiliaras, Dacijus, Eufrazijus kankinys, Kentingernas vadinamas dar Mungo, pranašas Malakijas. Kankiniai: Barbasceminas, Egipto kankiniai, Feliksas Nolietis, Izajas, Sabas. Makrina vyresnioji.

ŠV. POVILAS, TYRUOLIS

Sausio 15 d.

ABAI ilgai gyveno pasaulyje šv. Povilas tyruolis. Jisai susilaukē net 113 metų. Gimē jisai Aukštutiniame Egipte apie 230 metus iš turtingos šeimos. Jaunas būdamas mokēsi savo gimtinēje Tebuose. 15 metų vaikinas tapo našlaitis,— mirē jo tēvai. Tada jisai jau buvo baigęs graikų ir egiptiečių mokslus. Pradējus imp. Decijui persekioti krikščionis apie 250 metus, Povilas slapstēsi namuose, bet pajutęs, kad uošvis rengiasi jį išduoti ir taip užvaldyti jo visą nuosavybę, išbēgo į tyrus. Sustojo kalnuose prie upelio, kur augo palmių. Iš palmēs plaušų pasidarē sau drabužius, jos vaisiais maitinosi, šaltinis davē vandens. Ir taip jisai gyveno ten iki savo 43 amžiaus metų. Jisai labai pamilo atsiskyrēlio, tyruolio gyvenimą, ir nors persekiojimai buvo pasiliovę, jis tyruose viso išgyveno apie 90 metų. Per paskutinius 60 savo gyvenimo metų buvo varno maitinamas, panašiai kaip senovēje pranašas Elijas.

Paskutinēmis šv. Povilo gyvenimo dienomis, Dievo įkvēptas, atvyko pas jį vienuolių tēvas, šv. Antanas, kuris tuo laiku buvo 90 metų amžiaus. Antanui vis painiodavosi galvoje mintis, jog nēra pasaulyje kito žmogaus, kurs taip ilgai būtų gyvenęs tyruose ir tarnavęs Dievui, kaip Antanas. Gavęs Dievo paliepimą susirasti tyruose gyvenusį šv. Povilą,jis ējo dvi dienas ir dvi naktis, kol aptiko lindynę, kur gyveno Povilas. Ilgai jis beldēsi pas Povilą, kol tas galop atidarē duris. Nudžiugo abudu, pasisveikino, vienas kitą vardu vadindami, nors pirmiau ne-

pasipažino. Povilas teiravosi, ar yra pasaulyje užsilikę stabmeldžių. Besikalbant, varnas pametė ties jiedviem duonos bandutę.

—Koks geras mūsų Dievas!— sušuko šv. Povilas:
— Jis atsiuntė mums valgio. Per 60 metų gaudavau kasdien pusę duonelės. Kai pats atėjai, Kristus padvigubino peną savo tarnams. —

Užkandę, atsigėrę šaltinio vandens, meldėsi ir kalbėjosi per kiaurą naktį. Ryto metą šv. Povilas pasakė svečiui, jog jo mirtis čia pat, kad Antanas jį palaidotų.

— Eik, atnešk tau duotą šv. Atanazo apsiaustą,- jame aš noriu būti palaidotas,— tarė senelis.

Kai Antanas su apsiaustu grįžo po kelių dienų kelionės, šv. Povilas buvo miręs ir sustingęs, beklūpodamas ir su ištiestomis, pakeltomis rankomis toje pat lindynėj. Palaidojęs, grįžo pas vienuolius ir sakė jiems, jog pats neteisingai save vadinęs Dievo tarnu, nes jis tyruose matęs Dievo žmogų. Šv. Povilas mirdamas turėjo 113 metų amžiaus. Paprastai jis vadinamas pirmuoju tyruoliu, kad atskyrus jį nuo kitų to pat vardo šventųjų.

Pasitikėkime Dievo gerumu, Jo išmintimi ir visus Jo globojančia Apvaizda, nes tiems, kurie pirmiausia ieško Dievo karalystės ir jos teisybės, visi kiti dalykai bus pridėti.

Sausio 15 d. minimi šv. vyskupai: Bonitas, Maksimas iš Nolės. Pranašai: Habakukas, Mikėjas. Kankinys Efyzijus. Tyruoliai: Povilas, Jonas Kalibutas. Išpažintojai: Ceolvulfas, Izidorius, Laudatas, Makaras, Savylis. Mergelės: Ita, Teata ir kankinė mergelė Sekundina.

ŠV. MARCELIUS, POPIEŽIUS IR KANKINYS

Sausio 16 d.

ARCELIUS buvo trisdešimt pirmasis Bažnyčios popiežius. Jis valdė Bažnyčią nuo 304 iki 309 metų. Kilme buvo romietis. Sparčiai augant katalikų skaičiui, jisai stengėsi kurti naujas bažnyčias. Jo patariama, turtinga ponia Lucina savo turtus pavedė tikinčiųjų naudai — Bažnyčiai. Josios namuose šv. Marcelius įsteigė bažnyčią .

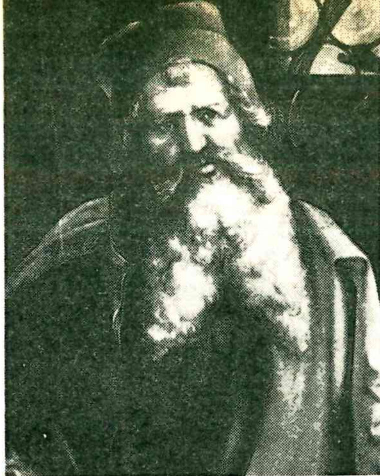
Tuo laiku stabmeldys valdovas pradėjo smarkiai persekioti Bažnyčią. Maksencijus paliepė suimti popiežių Marcelių, o kai tas nesutiko atsižadėti Kristaus, nuplakdino, padarė savo tvartų darbininku, pasityčiodamas iš Marceliaus popiežiškos garbės. Devynis mėnesius sunkiai dirbdamas vargo šv. Marcelius valdovo tvarte, kol dvasiškiai ir kiti krikščionys jį iš ten slaptomis išgabeno. Per visą tą laiką, negalėdamas pats lankyti tikinčiųjų, savo raštais stengėsi palaikyti tikinčiųjų dvasią, drąsą ir jų tikėjimą. Ištrūkęs iš Maksencijaus rankų, apsigyveno Lucinos namuose ir kurį laiką ramiai ėjo popiežiaus pareigas. Bet valdovo šnipai surado pabėgėlį. Maksencijus, bausdamas Luciną ir šv. Marcelių, esą, paliepęs sugabenti savo gyvulius į Lucinos gyvenamuosius namus, iš bažnyčios padaryti tvartą ir pristatyti popiežių Marcelių jo gyvulius toliau prižiūrėti, liuobti.

Senelis popiežius buvo iškankintas, nuvargęs, ne pagal jėgas turėdamas dirbti, greit sunyko ir mirė 309 metais.

Šv.Marceliaus paliktieji laiškai yra labai svarbūs. Juose šv. Marcelius aiškiai pasako, kad tik tos Bažnyčios santarybos yra teisētos, kurias šaukia Bažnyčios galva popiežius.

Rankų darbai žmogaus nežemina, jei juos atliekame gera intencija. Pats V. Jēzus dirbo staliaus darbą iki savo 30 amžiaus metų. Ką darome, padarykime gerai, aukokime Dievui.

Sausio 16 d. minimi: popiežius šv. Marcelius. Vyskupai: Honoratas iš Arles, Melas, Ticianas. Kankiniai: Bererdas, Petras, Akursius, Adjutus, Otas. Abai:Dunchaidas, Fursey, Honoratas. Išpažintojai: Henrikas, Karantokas. Našlē Priscilē.

Šv. Antanas Egiptietis. Tapyba Mato Grunewaldo (1485—1530) Randasi Kolmare, Vokietijoje.

ŠV. ANTANAS, EGIPTIETIS

Sausio 17 d.

RA sakoma, jog vienuolinio gyvenimo tēvas ir kūrējas buvo šv. Antanas Egiptietis. Jis gimē 251 metais Franklēje, Egipte. Jo tēvai buvo labai turtingi krikščionys. Bet jiedu mirē, palikdami jauną našlaitį Antaną.

Kartą šv. Mišių metu jis išgirdo Evangelijos žodžius: "Jei nori būti tobulas, eik, parduok, ką turi, ir duok beturčiams, ir turēsi turtą danguje; paskui ateik ir sek mane.' (Mato 19, 21)

Pamaldusis Antanas, nuoširdžiai norēdamas būti tobulas, padarē, kaip buvo išgirdęs: išdalino savo tēviškēs turtus ir pats tapo vargšas. Tos tobulybei kliūties netekęs, ējo mokytis pas pamaldžius vyrus reikalingų dorybių. Velnias jam statē pinkles ir viliojo atgal. Jam kilo abejonēs, ar savo silpnu kūnu ilgai galēs pakelti pasiimtą sunkios atgailos gyvenimą.

Gero patarimo suramintas ir Dievo malonės sustiprintas, Antanas nugalėjo visas pagundas ir pasiryžo pasitraukti į vienumą, atsidėti maldai, šv. Rašto skaitymui ir rankų darbui, visa tai darydamas atgailos dvasioje.

Ką nutarė, tą įvykdė. Pasitraukė gyventi į tyrus, į apgriuvusį pagonių kapą. Savo lindynės duris taip įsitaisė, kad niekas pas jį negalėtų ateiti. Taip jis gyveno 20 metų. Turėjo daug vargo su piktomis dvasiomis, kurios, priimdamos pabaisų išvaizdą, norėjo Antaną išbauginti, išvyti iš nuošalumo. Jisai nugalėdavęs pragaro pabaisas Jėzaus vardu ir kryžiaus ženklu. Toji dvasinė nuolatinė kova išmokė jį visą viltį turėti Dievuje, savimi gi nepasitikėti. Pasidarė labai kantrus, mielas, gailestingas, nuolankus, darbštus. Nuolat beskaitydamas ir apmąstydamas šv. Raštą, pasidarė stambiausias to laiko šv. Rašto žinovas.

Žmonės jį aptiko. Pradėjo ateiti, prašydami patarimų dvasiniais reikalais. Nors iš karto jis lankytojų nepriimdavo, o patarimus duodavęs pro uždarytas duris ir tuo pat būdu gydęs atvykusius ligonius, bet galop sutiko vadovauti tiems, kurie čia pat apsigyveno, pasidarę sau lindynes ar trobeles.

Antano šventumo garsas sutraukė daug pamaldžių vyrų pas jį. Tai buvo jo mokiniai. Kiekvienas jų gyveno atskirai, su kitais nesimaišė, bet kartu visus paėmus, jie visi priklausė šv. Antano vadovybei.

Tuo būdu atsirado pirmas atsiskyrėlių vienuolynas, ir šv. Antanas pasidarė visų būsimų vienuolių pirmtakas, patriarkas. Nors jis nedavė rašytų įstatų savo vienuoliams, bet jo šventumas, jo orumas palaikė tuos vyrus prie jo. Kiekvienas gaudavo iš jo gyvu žodžiu sau reikalingų nurodymų. Jų vienuolynas vietovėje, vadinamoje Tebais, įsikūrė 305 metais. Protingai globodamas vienuolius, jis jiems padarė daug gero.

Bet ilgai taip negalėjo pasilikti: jo daromų stebuklų

garsas sutraukdavo minias, ir Antanas buvo priverstas pasitraukti giliau į tyrus.

Tuo laiku buvo kilę Arijaus pasekėjai. Jie nenorėjo pripažinti Kristui dievybės. Sakėsi, jog ir Antanas palaikąs jų pusę. Klaidatikiai melavo ir manė, jog Antanas neis Aleksandrijon, nesirodys žmonėms. Įvyko priešingai.

Aleksandrijos vyskupas šv. Atanazas pasiuntė žinią Antanui į tyrus. Tas atvyko miestan ir rimtai įrodė visą klaidatikių melą ir jų skelbiamas klaidas.

Šv. Antanas mažai ir skurdžiai valgė: kartą dienoje, saulei nusileidus, užkąsdavo duonos ir užsigerdavo vandens. Protarpiais po kelias dienas nieko nevalgydavęs. Nepaisant viso to sunkaus ir nepatogaus gyvenimo, šv. Antanas gyveno šimtą ir penkerius metus. Jis mirė 356 m.

Atgaila ir malda padėjo šv. Antanui susijungti su V. Dievu. Nuolatinė gi auka, atsižadėjus visų patogumų, jį uždegė galinga Dievo meile. Jei neturime kalčių ir patiems nebūtų reikalo už save atgailoti, darykime atsiteisimo atgailą už kitus, ir Dievo meilėje augsime.

Sausio 17 d. minimi šventieji išpažinėjai: Antanas, Merulius, Jonas, Julijonas, Sabas tyruolis. Abas Nenius. Kankiniai: Speusipus, Eleusipus, Meleusipus, Leonolė; vyskupas Sulpicijus Pijus. Mergelė Mildgita.

ŠV. PRISKA, MERGELĖ IR KANKINĖ

Sausio 18 d.

OMOJE trečiojo šimtmečio viduryje gyveno šv. Priska. Ji buvo paprasta tarnaitė. Dirbo visus namų ruošos darbus. Bet savo tikėjimu ji išsiskyrė iš visų to pono tarnų tarpo,— ji buvo krikščionė ir uoli Kristaus mokslo platintoja tarnų bei vargšų tarpe.

Tasai uolumas atkreipė stabmeldžių dėmesį. Mergelė buvo suimta, įkalinta, teisiama. Stabmeldžiai įvairiai kankino, kad priverstų drąsią mergelę išsižadėti Kristaus. Mušimais ir kitais skausmais nebegalėdami jos įveikti, nukirsdino jai galvą.

Šventoji mergelė taip mylėjo karštai Kristų, kad nė savo gyvybės nepagailėjo už Jį atiduoti. Ir toji tarnaitė, šv. Priska, yra žinoma visam pasauliui, o jos kankintojai, teisėjai, skundėjai visai yra žmonių pamiršti. Ji gyvybės auka paliudijo savo tikėjimą 270 metais.

Šv. Priskos persekiotojų ainiai, tapę krikščionimis, pastatydino Romoje jos garbei bažnyčią, ir romiečiai labai gerbia tą šventą tarnaitę.

Visi gali karštai mylėti Dievą. Visi gali tobulai paklusti Dievo valiai ir tapti šventi. Šiuo žvilgsniu nieko nereiškia nei kilmė, nei garbė, nei turtai, nes kas visa siela myli Dievą, tas pas Dievą yra visų garbingiausias, galingiausias ir kilniausias.

Sausio 18 d. minimi šventieji kankiniai: Agacijus, Arkelė, Atenogenas, Mosejus, Amonijus, Ulfridas. Abai: Day, Deicolus,Diarmis, Leobardas atsiskyrėlis. Vyskupas Volusianas. Mergelė Beatričė iš Estės.

ŠV. MARIJUS, MORTA, AUDIFAKSAS IR ABAKUS, KANK.

Sausio 19 d.

AŽNYČIA gerbia šiandien tėvą, motiną ir du jų sūnus, kurie mirė kankiniais Romoje 270 metais. Jie buvo kilę ir gyvenę Persijoje. Tuo metu Kristaus Evangelija buvo plačiai paskleidusi Persijoje, arba Irane.

Šv. Marijaus šeima buvo garbinga ir pasiturinti. Sumanē ir sutarē vykti Romon aplankyt šventų kankinių kapų. Tuo laiku Romą valdē imperatorius Klaudijus, o popiežius buvo šv. Dionizijus. Ta proga sutarē aplankyti popiežių, pasimelsti pas apaštalų karstus, aplankyti krikščionių krauju pašvęstas vietas. Pataikē atvykti tada,kai imperatorius iš naujo ēmē smarkiau šēlti prieš Kristaus išpažinējus. Prigrūdo kalējimus nieko nekaltų žmonių; kankino ir žudē suimtuosius krikščionis tik dēl to, kad jie mylējo Dievą ir išpažino Kristų.

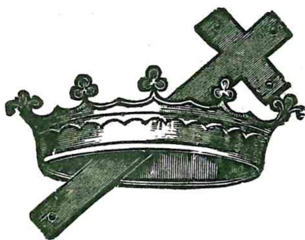
Šv. Marijaus šeima lankē kalējimus, nešē paguodos nuliūdusiems, stiprino tikējime svyruojančius, šelpē savo dideliais turtais ir maistu kankinius, badu marinamus. Garbingai už Kristų mirusius kankinius slaptomis laidodavo katakombose, nors imperatoriaus teisējai buvo draudę tai taryti.

Marijus, Morta ir abudu jų sūnūs buvo suimti, ir jiems liepta pagerbti valstybēs stabus. Visiems jiems atsisakius tai daryti, įšēlo teisējas, paliepē juos svilinti, odą lupti vietomis, nukirsti rankas, jas užkabinti ant sprandų ir vedžioti pajuokai mieste. Taip sužalotus, vos paeinančius, išvedē iš miesto ir visiems keturiems nukirto galvas, lavonus suvertē į laužą ir padegē. Pusiau apdegusius jų lavonus pagarbiai palaidojo savo dvare garbinga romietē Felicita — Laimutē.

Trumpai kentēję, šventieji pas Dievą džiaugiasi laime nepabaigtais amžiais, o visagalis Viešpats jų garbę žemēje skelbia nepaprastais ženklais ir stebuklais. Jie išmainē trumpo gyvenimo žemēje skausmus į amžiną džiaugsmą. Gerbkime šventuosius, būkime gailestingi vargšams ir karštai mylēkime Kristų.

Sausio 19 d. minimi šventieji vyskupai: Basianas, Branvalanus, Branvalatorius, Laudomaras, Volstanas, Henrikas,vyskupas ir kankinys. Kankiniai: Blaitmaikas, Ka-

nutas IV, danų karalius, Germanikas, Povilas, Geroncijus, Januarijus, Saturninas, Sukcesas, Julius, Katus, Pija, Germana, Poncianas ir abas Lomeris.

Šv. Sebastijonas. Tapyba G. Bellini, †1516 m. Yra Venecijoje, šv. Jono ir Povilo bažnyčioje.

ŠV. SEBASTIJONAS, KANKINYS

Sausio 20 d.

AUNAS šv. Sabastijonas buvo aukštas karys Romos kariuomenėje. Jį gerbė stabmeldžiai už jo karinius privalumus ir krikščionys už jo drąsą, ginant Kristaus tikėjimą ir tikinčiuosius. Jis buvo geras krikščionis. Imperatoriai Maksimijonas ir Dioklecijonas, nežinodami, kad jisai yra krikščionis, paskyrė jį pirmosios kohortos vadu.

Šv. Sabastijoną savinas milaniečiai, nes jis buvo Milano pilietis. Romon atvyko 284 metais. Savo aukšta padėtim jis gelbėjo įkalintiems krikščionims. Gailestingais darbais sužibo tikinčiųjų tarpe ir buvo silpnesniems galinga atrama. Per ketverius metus, kai buvo Romoje, jis padarė labai daug gero gražiu pavyzdžiu ir gyvu žodžiu.

Vieną dieną jis rado kalėjime brolius dvynukus Marceliną ir Morkų, pasmerktus mirti, nukertant kardu už

tai, kad neišsižadėjo Kristaus. Kankinimai ir skausmai nebuvo palaužę jų dvasios, bet vėliau atėjusieji tėvai vienas po kitam dejuodami, verkdami, buvę bepalaužią jų dvasią. Tuo metu pasitaikė ateiti kalėjiman šv. Sebastijonui. Pamatė, kas darosi.

"Garbingi Kristaus kariai,"—tarė jiems: "Nesiduokite saldžiais žodžiais ir maloniais prašymais išplėšti sau dangaus laimės vainiko. Jūs gi, tėvai, neliūdėkite, nes jiedu eina paruošti jums dangiškos buveinės. Nesibijokite."

Kariuomenės vadas Sebastijonas, visų nuostabai, ilgai ir labai protingai kalbėjo, uždegė abejojančių širdyse Kristaus meilę. Jam bekalbant, atėjo kalėjimo prižiūrėtojo nebylė žmona, maldaudama ženklais Sebastijono pagalbos. Jisai tarė: "Jei aš esu Dievo tarnas ir mano sakyti žodžiai yra tiesa, Viešpatie, kuris atvėrei Zakarijui burną, grąžink šiai moteriai kalbą." Toji moteriškė, Zoē, staiga prašneko. "Palaiminti tavo žodžiai ir palaiminti tie, kurie jais tiki. Aš mačiau stovintį ties tavim Dievo angelą ir rašanti knygon kiekvieną tavo žodį."

Dideliam džiaugsmui kilus, atvyko kalėjimo prižiūrėtojas Nikostratas, sužinojo įvykusį stebuklą, klaupėsi prie Sebastijono kojų, dėkodamas ir prašydamas sau pasigailėjimo. Nuėmė kaliniams broliams grandines, leido išeiti laisviems, bet jiedu atsisako netikėtos laisvės. Juodviejų tėvas Trankvilinas, motina ir daug kitų stabmeldžių viešai išpažino Kristų, prašėsi pakrikštijami.

Kai kunigas Polikarpas pakrikštijo Trankviliną, staiga tas pasveiko iš savo nepagydomų žaizdų. Romos prefektas Tiburcijus, visa sužinojęs, pats įtikėjo Kristų. Prefektas pasitraukė iš Romos į Kompaniją, pasiimdamas su savim nemažą tikinčiųjų skaičių. Jie norėjo turėti su savim Sebastijoną, bet popiežius nutarė, kad kunigas Polikarpas vyktų su naujais krikščionimis saugumon, o Sebastijonas pasiliktų Romoje.

Vėliau Zoē buvo stabmeldžių suimta ir mirė kankinama.

Trankviliną užmušė akmenimis, Marcelinas ir Morkus buvo pakarti ir perdurti ietimi. Naujas prefektas Fabijus įsakė suimtam Tiburcijui, kad aukotų stabams, bet tas atsisakė paklusti. Įvairiai kankino jį ir nukirsdino. Suėmė ir Sebastijoną, atvedė pas imperatorių Dioklecijoną.

"Nedėkingas," tarė jam imperatorius: —"Aš tave iškėliau į aukščiausią vietą, o tu veiki prieš mane ir mano dievaičius."

"Už tave, imperatoriau, ir už Romos valstybę aš nuolat meldžiuosi Dievui, kurs padarė dangų ir žemę,"—atsakė Sebastijonas.

Imperatorius paliepė jį pririšti prie medžio viduryje Marcijaus aikštės ir kariams sušaudyti savo vadą. Kelios dešimtys strėlių susmigo į Sebastijoną. Tikėdami, kad jis miręs, paliko jį ten gulėti. Bet Dievas jį išgelbėjo iš mirties; greitai išgijo. Nuvyko jisai pas imperatoriaus rūmus. Pasitiko nustebusį imperatorių ir jam prikaišiojo neteisingai persekiojamus krikščionis.

"Ar tu ne Sebastijonas, kurį paliepiau sušaudyti?"

"Viešpats grąžino man gyvybę, kad dar kartą ateičiau ir prikaišiočiau už visa bloga, padaryta Jo tarnams."

Imperatorius įsakė jį mušti lazdomis tol, kol jis numirs. Tai įvyko 287 metais.

Kristaus mokslą ir tikėjimą turėtų platinti visi, ne vien kunigai ir vienuoliai, bet ir pasauliečiai žmonės, iš šv. Sebastijono pasimokydami Dievo meilės ir uolumo.

Sausio 20 d. minimi šventieji kankiniai: Fabijonas popiežius, Sebastijonas, Neofitas; abai: Fechinas, Eutymijus ir Malagas. Vyskupas Mauras ir išpažintojas Vulfsis.

Šv Agnietė. Tapē Lukas Granach apie 1506 m.; randasi Lutzschene

ŠV. AGNIETĒ, MERGELĒ IR KANK.

Sausio 21d.

SAMA senų ir jaunų šventųjų, bet šv. Agnietē priklauso prie jauniausiųjų kankinių. Jaunutē, vos dvylika metų baigusi, mergelē Agnietē buvo Romoje stabmeldžių sugauta ir atitempta į Minervos maldyklą. Jai buvo ten įsakyta aukoti smilkalus deivei Minervai.

Susibēgo žmonių minios. Kai kurie jai grasino, bet jaunutē krikščionē stabmeldžių neišsigando. Ji drąsiai ir garsiai persižegnojo. Teisējas Herkuleus paliepē apkalti jos rankas ir kojas geležiniais pančiais, bet jie buvo per dideli jos mažytēms rankutēms. Drąsiai žengē ji į kankinimų vietą. Stebējosi teisējas, susigraudino minios. Norēdamas ją pajuokti, paliepē išvilkti ją iš visų rūbų. "Kristus apsaugos,"—atsidusus ji pasakē.

Ir tikrai. Stabmeldžiai nebematē jos pliko kūno. Teisējas ēmē gerintis, žadēdamas iškelti jai geras vestuves. Ag-

nietē atsakiusi: "Kristus yra mano sužadētinis; jis pirmas mane sau pasirinko, ir aš jo būsiu." Teisējas pasmerkē ją mirtin. Agnietē atsiklaupē pasimeldē, palenkē galvą ir ištiesē kardui savo kaklą.

Mirē po budelio kirviu 304 metais.

Vēliau Konstantino imperatoriaus duktē Konstancija pastatē bažnyčią šv. Agnietēs garbei. Ją gerbia Bažnyčia; kasdien paminimas jos vardas šv. Mišiose. Ji yra skaiščių sielų globēja.

Sekdami jos nekaltumu, saugokime savo pojučius ir vaizduotę nuo visų purvų ir kalčių.

Sausio 21 d. minimi šie kankiniai: Agnietē, Fruktuozas, Augurijus, Eulogijus, Meinradas, Partocijus,Publijus; Briga mergelē. Vyskupai: Epifanijus, Vivianas ir Vyninas. Abai: Lavdogas, Makalinas.

ŠV. VINCENTAS, DIJAKONAS IR KANKINYS

Sausio 22 d.

OLUS ir įtakingas dijakonas šv. Vincentas gyveno ir veikē vakarinēje Ispanijos dalyje, prie pat dabartinēs Portugalijos sienos, Valencijos mieste. Jis mirē kankinio mirtimi 304 metais.

Jis buvo mokytas ir iškalbus vyras. Vietos vyskupas pavedē šv. Vincentui skelbti Evangeliją, nes pats vyskupas Valerijus mikčiodavo bekalbēdamas, ir jam sunku buvo pamokslai sakyti. Dijakono Vincento pamokslai greitai padaugino tikinčiųjų skaičių. Bet greitai prasidējo kruvini krikščionių persekiojimai, daug jų žuvo. Vyskupą ištrēmē, Vincentą paēmē kalējiman ir badu bandē priversti atsižadēti Kristaus. Kai jo budelis, šalies valdy-

tojas Dacijanas pamatė, jog tuo neįveiksiąs Vincento, pradėjo žiauriai kankinti: draskė kabliais, svilino pašones, sodino ant įkaitintų grotų, žaizdas liepė druska apiberti ir visą sužalotą, apkepintą, sudraskytą įmetė į pogrindžių tamsų kalėjimą.

Kai kurie tikintieji visgi priėjo prie vos gyvo kankinio; bučiavo jo šventas žaizdas ir, pavilgę skareles į jo kraujus, nešėsi namon kaip relikvijas.

Dacijanas buvo sugalvojęs dar sunkesnių Vincentui kankinimų, bet nesuskubo įvykdyti,— šv. Vincentas jau buvo atidavęs savo kilnią sielą Dievui. Jo kūnas ilsisi Lisabonoje. Ir yra labai žmonių gerbiamas.

Įpraskime daryti gera ir ištverti gerame. Tai saugiausias kelias, vedąs pas Dievą. Dievo kankiniai ištvėrė iki galui, jie dabar džiaugiasi garbe. Prašykime Dievo ir sau ištvermės malonės.

Sausio 22 d. minimi šv. kankiniai: Vincentas, Oroncijus, Viktoras, dijakonas Vincentas, Anastazijus ir kiti. Vyskupai: Britvaldas, Gaudencijus Novarietis ir abas Domininkas iš Soros.

ŠV. RAIMUNDAS PENNAFORT, IŠPAŽINTOJAS

Sausio 23 d.

RUMAS ir šv. Raimundo įtaka, kaip reikia aiškinti Bažnyčios įstatymus, pasiekė mūsų laikus. Šv. Raimundas buvo didelis vargšų, o ypač vergų draugas. Gimimu ispanas, buvo kilęs iš garbingos šeimos. Jis gimė 1175 metais.

Gabus ir labai mokytas vyras, vos 20 metų amžiaus būdamas, dēstē filosofiją Barcelonoje. Ten jis mokytojavo per dešimtį metų. Bolonijos Universitetas pripažino jam daktaro garbę. Jam buvo atviras kelias į didžiausias vietas. Bet žemē neviliojo jaunuolio širdies.

Jisai savo sieloje nešiojosi kitus troškimus jau nuo seno laiko. Nuoširdžiai ir giliai būdamas pamaldus, visa savo širdimi pamilęs Švč. Dievo Motiną Mariją, nutarē atsižadēti visų turimų poaukščių, garbingų vietų, turimų turtų, visų garbių ir stoti vienuolynan. Ten jis matē savo sielai daug saugesnį gyvenimą, negu pasiliekant pasauly.

Taip jis ir padarē. Būdamas 45 m. amžiaus, įstojo į domininkonų vienuoliją. Bet Dievas ir Marija jam skyrē kitus darbus atlikti. Apsireiškē jam Gailestingoji Motina ir pasakē, kad kartu su šv. Petru Nolaskiečiu ir Aragono karaliumi Jokūbu pasišvęstų krikščionims vaduoti iš mahometonų maurų vergijos. Tikrai, jie tryse padējo sukurt vergams gelbēti vienuoliją.

Ilgiausiai delsē karalius Jokūbas, bet jį paveikē Raimundo padarytas stebuklas. Raimundas, matydamas, kad karalius nesielgia, kaip privalētų, papeikē jo gyvenimo būdą. Bet kai Raimundas pasiprašē išleidžiamas iš Majorkos salos Ispanijon, karalius neleido vykti. Tada šventasis nuvyko į pajūrį, ištiesē savo apsiaustą ant vandens ir, laikydamasis vieno jo kampo, persižegnojo ir užstojo ant apsiausto. Tai matē karalius. Jo nuostabai, Raimundas ēmē smarkiai plaukti su tuo apsiaustu. Per šešias valandas jis taip perplaukē 160 mylių į Barceloną. Ten išlipęs ant kranto, užsimetē apsiaustą ant pečių ir nuvyko į savo vienuolyną. Karalius ēmē atgailoti ir pasidarē nuoširdus Raimundo mokinys.

Raimundas skelbē atgailą ir šventąjį karą prieš pavergējus maurus, organizavo paimtųjų nelaisvēn krikščionių išvadavimą, išpirkimą.

Popiežius Grigalius Devintasis pakvietē Raimundą Ro-

mon 1230 m. ir padarē jį savo nuodēmklausiu. Romoje bebūdamas, šv. Raimundas atliko kitą labai svarbų darbą: jis parašē veikalą "Decretalia". Tas veikalas buvo Bažnyčios teisę studijuojantiems pagrindinis veikalas net iki 1917 m.

Nuo popiežiaus siūlomų vyskupijų jis atsisakē. 1238 m. buvo išrinktas domininkonų vyriausiu vadovu,bet po dvejų metų jam pavyko atsisakyti nuo tų pareigų ir garbēs. Kai turējo 81 metus, jis jau buvo pakrikštijęs 10,000 saracenų. Mirē eidamas 100 metų, 1275 m.

Daryk gerai visa, ką darai, o Viešpats gausiai atlygins tavo vargą ir triūsą.

Sausio 23 d. minimi kankiniai: Agatangelas, Asklas, Klemensas, Emerencijona, Martyrijus, Parmenas, Severijanas ir Akvilē. Vyskupai: Kolmanas, Ildefonsas, Jonas Išmaldininkas ir kun. šv. Raimundas išpažintojas.

ŠV. TIMOTIEJUS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Sausio 24 d.

YLIMASIS šv. Povilo apaštalo mokinys ir vēliau jo įšventintas pirmasis Efezo vyskupas, šv. Timotiejus, buvo gimęs Listroje, Mažoje Azijoje, kur dabar yra pietinē Turkija. Jo tēvas buvo stabmeldis, o motina žydē. Motina turējusi kai kuriuos šventojo Rašto nuorašus, ir jaunas Timotiejus mēgo juos skaityti. Atvykus į Lystrą šv. Povilui apaštalui ir jam skelbiant Kristų, įtikējo Timotiejus, jo motina ir senelē.

Kai po septynerių metų šv. Povilas antru kartu atsilan-

kē Lystroje, Timotiejus jau buvo suaugęs, labai uolus ir visų gerbiamas vyras. Pastebējęs Timotiejaus didelę Dievui meilę, jo gilų pamaldumą ir pasiruošimą nešti Evangeliją kitiems, šv. Povilas įšventē jį kunigu ir pasiēmē savo didelių kelionių draugu.

Jiedu aplankē Mažąją Aziją, Graikiją. Bendrą darbą dirbdami, vienomis mintimis begyvendami, jiedu pamilo viens kitą; atrodē, kad bus neišskiriami. Galop šv. Povilas įšventē Timotieją Efezo vyskupu. Naujose pareigose jis parodē daug uolumo, sutvirtino ir padidino tikinčiųjų skaičių. Ten būdamas, Timotiejus gavo savo mylimo apaštalo Povilo du laiškus: vieną iš Makedonijos, antrą iš Romos, iš kalējimo. Apaštalas vadina jį savo "mylimiausiu sūnumi", taip jį buvo pamilęs. Tie šv. Povilo laiškai, Timotiejui rašyti, pateko į Naująjį Testamentą, ir verta kelis kartus juos persiskaityti, nes juose yra gražių pamokinimų, pav: "O Timotiejau, saugok, kas tau pavesta, vengdamas atmestinų naujumų žodžiuose ir taip neteisingai vadinamo mokslo prieštaravimų, kurį kai kurie išpažinę, atpuolē nuo tikējimo."

Kaip šv. Povilas savo meilę Kristui apmokējo gyvybēs auka 67 metais, taip po 30 metų kankinio mirtimi mirē šv. Timotiejus, Efeze stabmeldžių akmenimis užmuštas.

Šv. Timotiejus pasiekē tiesą, beskaitydamas šv. Raštą. Toji knyga — tai rašytas Dievo žodis. Priimkime šv. Raštą su pagarba ir skaitykime, ieškodami, kas reikia tikēti, ir nurodymų, kaip reikia elgtis.

Sausio 24 d. minimi šventieji kankiniai: Babilas, Urbonas, Prilidijonas, Epolonijus, Felicijonas, Mordonijus, Musonius, Eugenijus, Metelis, Timotiejus, Tyrsas ir Projektas. Vyskupai: Eksuperancijus, Guazaktas, Zamas. Abas Suranas.

ŠV. POVILO ATSIVERTIMAS

Sausio 25 d.

IDYSIS Tautų Apaštalas, šv. Povilas, gimė Silicijos mieste Tarse, pajūryje, dabartinėje pietų Turkijoje. Iš pat jaunų dienų buvo privilegijuotas Romos pilietis ir jis pilnai laikėsi Mozės įstatymo. Nepažino Kristaus. Todėl pradžioje dėjo visas pastangas, kad būtų laikomasi Senojo Įstatymo nuostatų, smarkiai persekiojo krikščionis, manydamas, kad taip jis pasitarnauja Dievui.

Antrais po Kristaus į dangų žengimo metais, Saulius (jis taip tada vadinosi), "tebealsuodamas kerštu ir žudynėmis prieš Viešpaties mokytinius, atėjo pas vyriausįjį kunigą ir prašė jį laiškų į Damasko sinagogas, kad, kuriuos tik ras to mokslo vyrus ar moteris, galėtų apkalęs atvesti į Jeruzalę.

Bekeliaudamas jis prisiartino prie Damasko.

Ūmai apšvietė jį šviesa iš dangaus. Sukniubęs ant žemės, jis išgirdo balsą, kurs jam sakė:— "Sauliau,Sauliau, kam mane persekioji?"

Jis tarė: — Kas tu, Viešpatie?

Tas atsakė: — Aš Jēzus, kurį tu persekioji. Sunku tau spardytis prieš akstiną.

Drebėdamas ir nustebęs jis paklausė:

— Viešpatie, ko nori, kad daryčiau?

Viešpats jam atsakė: — Kelkis ir eik į miestą; ten bus tau pasakyta, kas tau reikia daryti.

Tie vyrai, kurie jį lydėjo, stovėjo nustebę; jie, tiesa, girdėjo balsą, bet nieko nematė. Saulius atsikėlė nuo že-

mēs ir, atmerkęs akis, nieko nematē. Paēmę jį už rankų, jie nuvedē jį į Damaską. Jis buvo tenai tris dienas neregįs, nevalgē ir negērē.

Damaske buvo vienas mokytinis, vardu Ananijas. Jam Viešpats tarē regējime: — Ananijau!

Jis atsakē:

— Štai aš, Viešpatie.

Viešpats jam tarē:

— Eik į gatvę, kuri vadinasi Tiesioji, ir ieškok Judo namuose vieno tarsiečio, vardu Sauliaus; štai jis meldžiasi.

(Jis matē regējime žmogų, vardu Ananiją, įeinantį ir padedantį ant jo rankas, kad atgautų regējimą)

Ananijas atsakē:

Viešpatie, aš girdējau iš daugelio apie tą žmogų, kaip daug pikta jis yra padaręs tavo šventiesiems Jeruzalēje. Ir čia jis turi valdžios iš vyriausiųjų kunigų surišti visus, kurie šaukiasi tavo vardo.

Viešpats jam tarē:

— Eik,nes jis yra man rinktinis indas, kad neštų mano vardą pagonių, karalių ir Izraelio vaikų akivaizdon. Nes aš jam parodysiu, kaip daug jam reikia kentēti dēl mano vardo.

Ananijas išējo ir įējo į namus; jis padējo ant jo rankas ir tarē:

— Sauliau, broli, mane siuntē Viešpats, tas Jēzus, kurs tau apsireiškē kelyje, kuriuo ējai, kad regētumei ir pasidarytumei pilnas šventosios Dasios.

Tuojau nukrito nuo jo akių lyg žvynai; jis atgavo regējimą ir atsikēlęs buvo pakrikštytas. Paskui ēmęs valgio jis sustiprējo. Jis pasiliko kelias dienas su mokytiniais Damaske. Tuojau jis ēmē skelbti sinagogose, kad Jēzus yra Dievo Sūnus." (Apaštalų Darbai 9 skyrius.)

Iš persekiotojo tapo apaštalas, nes visada turējo gerą norą patarnauti V. Dievui.

Melskimės už klaidatikius, kad Viešpats savo malone juos padarytų savo tiesos skelbėjais.

Sausio 25 d. minimi šventi kankiniai: Ananijas, Artemas, Donatas, Sabinas, Agapė, Juventinas, Maksimas, Prejektas, Marinas, Sigebertas, karalius kankinys. Vyskupas Bretanijonas. Abai: Apolis, Poppo, Publijus. Mergelė Dvynvena ir išpažintojas Eochodas.

ŠV. POLIKARPAS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Sausio 26 d.

AUNUTIS Polikaras tapo šv. Jono Evangelisto mokinys apie 80 metus. Vėliau tas apaštalas įšventė Polikarpą Smirnos vyskupu ir padarė jį visos Mažosios Azijos Bažnyčios galva. Visą savo ilgą amžių ištikimai tarnavo V. Jėzui ir tikintiesiems.

Jis yra vienas garbingiausių vyrų ir jaunutės Bažnyčios kankinių. Visur stengėsi įnešti Dievo tiesą. Dėl jos galvą guldė. Kai imperatorius Markus Aurelijus ėmė žiauriai persekioti krikščionis 166 metais, nukentėjo daug žmonių. Suimtas buvo ir šv. Polikarpas. Atvedė jį pas teisėją. Prokonsulas pareikalavo, kad vyskupas keiktų Kristų ir tuo išsilaisvintų.

— Aštuoniasdešimt šešerius metus aš Jam tarnavau, ir nieko blogo Jis man nepadarė, kaip galiu keikti savo Karalių ir Išganytoją? — atsakė senelis.

Polikarpas buvo nuteistas mirti ant sukurto laužo. Kadangi ugnis jo nelietė, teisėjas paliepė perverti jam kardu širdį. Mirė senelis vyskupas ir kartu su juo dar kiti dvylika krikščionių; jų lavonai sudeginti tą pat dieną.

Būk ištikimas iki galui, o aš tau duosiu garbēs vainiką,— atrodo, kartoja V. Jēzus kiekvienam, kuris dēl Jo vardo turi pakelti sunkumus ir vargą. Ištesēkime Jo tarnyboje.

Sausio 26 d. minimi šie šventieji: pal. Alberikis abas, vyskupas Konon, našlē Paula, vyskupas kankinys Polikarpas, Teogenis ir kiti kankiniai, Teorogita mergelē.

ŠV. JONAS AUKSABURNIS, VYSKUPAS, BAŽ. DAKT.

Sausio 27 d.

EPAPRASTAI didelēs įtakos Rytų Bažnyčios gyvenimui turējo šv. Jonas Auksaburnis. Tai jaučiama net penkiolika šimtų metų praējus nuo jo mirties.

Šv. Jonas Auksaburnis — Chrisostomas — yra gimęs Syrijoje, Antiokijos mieste 344 metais. Jaunas būdamas, baigē tuomet žinomus mokslus. Bet jaunikaičio neviliojo triukšmingas ir ištaigus gyvenimas. Ilgējosi nuošalumo ir Dievo. Galop jam pavyko 30 gyvenimo metais atsiskirti nuo žmonių triukšmo ir per šešerius metus gyventi tyloje, maldoje, puošiant savo sielą gražiausiomis dorybēmis; jisai gyveno kalnuose. Ten bebūdamas, pasirengē naujiems uždaviniams ir darbams.

Kai tik grįžo Antiokijon, vietos vyskupas šv. Meletijus įšventē jį kunigu ir paskyrē savo pagelbininku. Tai buvo apie 380 metus. Per aštuoniolika kunigavimo metų Antiokijoje sužibo jis nepaprasta iškalba, ganytojaus uolumu, raštais.

Mirus Konstantinopolio vyskupui Nektarui, imperatorius Arkadijus panorėjo gauti sostinei vyskupu šv. Joną, tuomet jau labai išgarsėjusį mokslu ir iškalba. Tai įvyko 398 metais. Šv. Jonas drąsiai ėmėsi darbo, visiems ir visur skelbdamas tiesą. Smarkiai kovojo su ydomis ir nuodėmėmis. Visus kvietė dalyvauti kasdien šv. Mišių aukoje. Kadangi Rytų Apeigomis laikomos Mišios užimdavo iki trijų valandų, jisai šv. Mišias sutrumpino, išleisdamas per ilgus pasirengimus pačiai aukai. Jo padarytų šv. Mišiose atmainų laikosi ir dabar rytiečiai krikščionys.

Jo veikimo būdą galime suprasti iš atsitikimo su dviem našlėmis. Jas nuskriaudė karalienė Eudoksija. Vyskupas netylėjo. Privačiai ir viešai pasmerkė nedorą karalienės veiksmą. Gerieji žmonės džiaugėsi savo ganytoju, bet blogieji negalėjo pakęsti, kad jis juos vanojo. Susidarė nepatenkintų grupė; prie jos prisidėjo karalienė. Apylinkės kai kurie pataikaujantieji karalienei vyskupai pritarė Eudoksijai ir pasmerkė šv. Joną. Priešai pasiekė tai, kad šv. Jonas buvo ištremtas iš Konstantinopolio. Bet žmonės sukilo ir išreikalavo grąžinti jiems vyskupą Joną. Grįžo, bet ramiai dirbti negalėjo. 404 metais jis buvo ištremtas antru kartu iš sostinės į tolimą kraštą. Ištrėmime jis mirė 407 metais, rugsėjo 14 d.

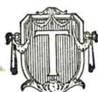
Popiežius pasmerkė šventojo teisėjus. Jo kūnas buvo atgabentas Konstantinopolin 434 m., o vėliau perkeltas Romon.

Branginkime Kristaus auką, pamaldžiai dalyvaudami kaip galima dažniau šv. Mišiose. Kas tinkamai priima V. Jėzų šv. Komunijoje, su Juo susivienija meilės puotoje, tas Jėzų tikrai myli.

Sausio 27 d. minimi šv. kankiniai: Avitus, Dacijus, Reatras, Datyvas, Julijonas, Vincentas, Julijonas iš Soros ir Devota, mergelė kankinė. Popiežius Vitalis. Vyskupai: Jonas Auksaburnis, Jonas šv. Omero, Julijonas iš Le Mans. Abai: Mauras ir Natalis.

ŠV. PETRAS NOLASKAS, IŠPAŽINTOJAS

Sausio 28 d.

RYLIKTAME šimtmetyje gyveno žymus veikėjas, patekusių nelaisvėn krikščionių išpirkėjas, šv. Petras Nolaskas. Jis buvo kilęs iš garbingos ir turtingos šeimos. Gimė 1189 m. dabartinėj pietinėje Prancūzijoje, Tuluzos apylinkėse, netoli Karkasonos miestelio. Nuo pat jaunatvės pasižymėjo nepaprasta artimo meile ir gailestingumu. Palikęs našlaitis, pardavė tėviškę ir išsikėlė Ispanijon, nes jo apylinkėje buvo beįsigalį klaidatikiai albingensai, kurie neigė Kristaus žmogystę, nes, kaip jie sakė, jis turėjęs vien kūno išvaizdą. Kūnas, albingensų supratimu, buvo kažkas blogo. Iš tų klaidų jie darė kitas klaidingas išvadas, pav., draudė moterystėje gyventi, valgyti mėsiškus valgius ir t. t.

Petras aplankė pirmiausia švč. Mergelės Marijos šventovę Serrati kalnuos, įvykdydamas ankstesnį savo apžadą. Barcelonon eidamas, išpirkinėjo krikščionis iš maurų nelaisvės tol, kol turėjo pinigų, o paskui ryžosi vietoj pavergtųjų stoti pats vergijon, kad taip išlaisvintų kitus. Dievui patiko Petro auka ir jo geri norai. Apsireiškė jam švč. Mergelė Marija ir pasakė, jog jai ir Jos Sūnui bus maloniausias dalykas, jei jis įkurs vienuoliją pavergtiems krikščionims iš nelaisvės gelbėti. Tą patį regėjimą turėjo dar kiti du pamaldūs vyrai: šv.Raimundas ir Aragonijos karalius Jokūbas I. Laikui einant, tokia vienuolija buvo įkurta 1218 m. Ji savo narius įpareigoja, be paprastų

trijų įžadų, ketvirtuoju: pasilikti užstatu pagonių rankose, jei tai būtų reikalinga krikščionims išlaisvinti.

Padarytąjį skaistybės įžadą Petras išlaikė visą gyvenimą. Buvo labai kantrus, giliai nuolankus, susivaldąs, pamaldus. Dažnai matydavo angelą sargą; kai kada jam apsireikšdavusi švč. Mergelė Marija. Turėjo pranašystės dovaną. Antgamtinių reiškinių sustiprintas, kilo jis visomis dorybėmis. Nuolat kitiems gera darydamas, sulaukė senatvės. Mirė Kalėdų vidunaktyje Barcelonoje 1256 m. Padarytieji jo stebuklai jį iškėlė į šventųjų eiles. Jo šventė būdavo švenčiama sausio 31 d., bet dabar atkelta į sausio 28 dieną.

Laimingi gailestingieji, nes jie laimės gailestingumą. Meilė be aukos neįmanoma. Kas nuoširdžiai myli savo artimą, varge turi jam padėti. Gal ir iš mūsų kas laukia paramos?

Sausio 28 d. minimi šv. kankiniai: Aleksandrijos kankiniai, Flavijonas, Leonidas, Leucius, Tyrsas, Kalinikas. Vyskupai: Glastianas, Julijonas iš Kvensos, Paulinas iš Akvilėjos, Valerijus. Išpažintojai: pal. Karolius Didysis, imperatorius, Jokūbas atsiskyrėlis, Paladijus. Mergelės: Kanera, Konstancija, Vengrijos pal. Margarieta. Abas Jonas ir pal. Rogeris Todi.

ŠV. PRANCIŠKUS SALEZAS, VYSKUPAS, BAŽ. DAKT.

Sausio 29 d.

URTINGOS ir garbingos šeimos sūnus Pranciškus gimė 1546 m. Saleso miestelyje, ties Annecy, Savojoje, dėl to jis vadinamas Salezu.

Tėvai rengė jam didelę ir garbingą ateitį pasaulyje, nes

jis buvo gabus jaunikaitis. Paryžiaus universitete baigė filosofijos ir teologijos mokslus, Padvoje juridinį fakultetą. Kelias į pasisekimą jam buvo atviras. Bet šv. Pranciškus pasirinko tėvams netikėtą kelią, —jisai tapo uoliu dvasininku, panorėjo gelbėti žmonių sielas iš plintančių kalvinizmo klaidų. O tų klaidų buvo daug ir labai žalingų žmogaus išganymui. Turėdamas nepaprastai daug mokslo, geros širdies, tas klaidas jis kiaurai matė. Bet visoje apylinkėje nebuvo, kas sekmingai prieš jas veiktų. Pranciškus aukojosi Bažnyčiai į talką; tapo kunigu. Vyskupas jį pasiuntė į kalvinistų vietovę Chablais. Ten jis nuvyko su savo pusbroliu Liudviku Salezu. Jis nepaisė, kad jam uždarydavo duris, nepriimdavo, ar net grasindavo mirtimi. Per dvejus metus atvertė aštuonis tūkstančius žmonių. Tuoj tapo Genevos vyskupo pagelbininku ir 1602 m. Genevos vyskupu. Uolusis vyskupas darė nepaprastos įtakos; Bažnyčia atsigavo, tikinčiųjų skaičius sparčiai augo, klaidos mažėjo. Yra teigiama, kad jis sutaikė su Bažnyčia 72.000 kalvinistų. Tuo būdu jis tapo vienas didžiausių misijonierių pačioje Europoje.

Savo dvasios turtus jis kitiems perteikė savo knygomis. Iš jų dvelkia meilė Dievui, jo nepaprastas gerumas. Buvo meilus ir gailestingas.

Padedant šv. Joanai Šantal, įkūrė Švenčiausios Marijos Aplankymo vienuoliją.

Sutvarkęs gražiai savo vyskupiją, Savojos kunigaikščio prašomas, nuvyko pas Prancūzijos karalių Liudviką XIII tarpininkauti valdovų reikaluose. Bet tais pat 1612 metais, gruodžio 28 d. mirė Lyono mieste. Jo kūnas buvo perkeltas į Annecy, į Švenčiausios Marijos Aplankymo Seserų vienuolyno bažnyčią.

1665 m. patikrinus jo užtarimu padarytus stebuklus, buvo paskelbtas šventuoju.

Šv. Pranciškus mokė, kad gerumas, meilumas ir palan-

kumas atidaro kito žmogaus širdį. Tai pirmiausia parodykime savo namiškiams.

Sausio 29 d. minimi šv. kankiniai: Akvilinas, Konstantinas, Dalanas, Forgaill, Papijas, Mauras, Sabinianas, Sarbelius, Barbora. Vyskupai: Pranciškus Salezas, Sulpicijus Severus, Valerijus, Volokas. Mergelė Flora. Našlė Trifina. Išpažintojai: Gildas Senesnysis ir Gildas Išmintin gasis.

ŠV. HIJACINTA MARISCOTTI, MERGELĖ

Sausio 30 d.

TALIJOJE, Viterbo mieste, turtingoj Mariscotti šeimoje 1585 m. gimė mergaitė, kurią jie pakrikštijo Hijacintos vardu. Laisvai ji augo pas tėvus, džiaugėsi gyvenimu ir jau subrendusi mergina taikėsi ištekėti. Bet nerado sau tinkamų jaunikių. Nors ji norėjo gyventi pasauliečių gyvenimu, bet visos tuometinės sąlygos jai nepataikavo. Palaukusi pora metų ir matydama, kad nieko nebus su vedybomis, 1605 m. įstoja tame pat Viterbo mieste į šv. Pranciškaus Trečiojo Ordino seserų vienuolyną.

Iš pat jaunatvės nepratusi prie didesnio pamaldumo ir ne visai atgamtinių priežasčių paskatinta pasiaukoti Dievo tarnybai, Hijacinta buvo dvasios reikaluose gana apsileidusi. Pamažu slinko metai po metų, o ji vis jautėsi atvėsusi, lyg ne savo vietoje. Taip praėjo net dešimt metų.

Dievas pasigailėjo jos ir davė jai progos giliau pagalvoti ir galutinai apsispręsti, — ji apsirgo taip smarkiai,

jog pati laukusi mirties. Toji liga pakeitē iš pagrindų Hijacintos gyvenimą. Ji tikējosi mirties, jai nuoširdžiai pasiruošē, bet kartu pasiryžo, jeigu bus leista jai likti gyvai, pradēti naują, daug geresnį dvasinį gyvenimą. Jau besirgdama pilnai atsidavē V. Dievo valiai. Pasveikusi ēmē smarkiai atgailoti už buvusio netvarkingo gyvenimo klaidas. Darē stačiai neįtikimus atgailos darbus. Pati žeminosi ir norējo, kad kiti ją pažemintų. Dēkingiausia ji buvo tiems, kurie ją niekino, barē, peikē ar kitokius nesmagumus darē.

Visą suraminimą turējo maldoje. Išmoko gerai melstis ir aukotis už nusidējēlių atsivertimą. Tikrai, savo maldomis ir gerais patarimais ji atvedē prie Dievo daug nusidējēlių. Be galo buvo dēkinga Dievui, kad teikēsi jai leisti pataisyti visa, ką negero buvo dariusi pirmiau. Už tą jos nusižeminimą, karštą meilę ir visišką Dievo valiai atsidavimą, Viešpats suteikē jai galybēs stebuklus daryti, kad ji galētų daugiau sielų pelnyti Dievui. Aštriai atgailodama, ji šventai praleido paskutinius savo gyvenimo dvidešimt ketverius metus. Ji mirē 1640 m.Viterbo vienuolyne, eidama 55 metus. Iš karto ji buvo gerbiama kaip Viterbo šventoji globēja. Į palaimintųjų skaičių įrašyta ji 1726 m., o 1807 m. paskelbta šventąja.

Jei ne toji sunki Hijacintos liga, vargiai turētume šventąją Hijacintą. Ir mūsų gyvenime pastebēkime mylinčią mus Dievo Apvaizdą ir pilnai atsidēkime Dievo valiai.

Sausio 30 d. minimi šv. kankiniai: Aleksandras, Barsimejus, Felicianas, Ipolitas, Martina, mergelē ir kankinē. Vyskupai: Armentarius, Barsas, Motiejus;abas Adelelmas; mergelēs: Aldegunda, Hijacinta Mariscotti, Tudē. Našlēs: Batildē, Savina ir pal. Sebastijonas Valfre.

Šv. Jonas Bosco audekle įspaustas ir saleziečių platintas 1933 m.

ŠV. JONAS BOSCO, IŠPAŽINTOJAS

Sausio 31 d.

UNIGŲ Saleziečių ir Švč. Marijos Krikščionių Pagalbos vienuolijų įkūrėjas yra šv. Jonas Bosco. Jisai gimė mažame Italijos miestelyje, vargingoje šeimoje, 1815 m., bet išaugo į didelius savo amžiaus šventuosius. Jaunutis Jonukas neteko tėvo. Pamaldi motina našlė gražiai jį auklėjo. Jonukas buvo sveikas, doras, linksmas ir gabus vaikinas. Savo draugams turėjo sveriančios įtakos, pasidarė jų apaštalas. Kilusius vaikų tarpe kivirčus mokėjo gražiai sutaikinti, išspręsti, kuris turi nusileisti. Į draugų žaidimus įpynė maldą. Pats ėjo dažnai prie šv. Sakramentų ir gyvu žodžiu paskatindavo

draugus eiti išpažinties ir prie šv. Komunijos. Pamaldusis Jonukas norėjo būti kunigas. Motina visa darė, kad tie jo troškimai įvyktų, nors jai pačiai tekdavo dienomis ir dažnai naktimis dirbti, kad šį tą sutaupius Jonuko mokslui.

Su gerų žmonių pagalba Jonas išėjo į kunigus ir visa širdimi ėmėsi apleistus, neprižiūrimus Turino vaikelius auklėti bei mokyti. Kadangi pačiam vienam nebuvo įmanoma aprūpinti visų šių reikalų, įsteigė Kunigų Saleziečių vienuoliją, o paskui sukūrė ir Seserų Švenčiausios Marijos, Krikščionių Pagalbos vardo vienuoliją rūpintis mergaitėmis. Nors pats kunigas Jonas Bosco buvo neturtingas, bet jo globoje ir vadovybėje dygo naujos vaikų prieglaudos, amatų mokyklos, ėmė plisti geri katalikiški raštai iš saleziečių spaustuvės. Nė šimtas metų nepraėjo, o saleziečių misijonieriai pasiekė daug naujų kraštų, užėmė didelius darbo plotus.

Visą jaunimo auklėjimą šv. Jonas rėmė trimis dėsniais: kad eitų mokiniai dažnai išpažinties ir imtų šv. Komuniją; kad jie nuoširdžiai gerbtų ir garbintų Švenčiausią Dievo Motiną Mariją; kad su sūnaus atsidavimu paklustų šv. Tėvui.

Šv. Jonas daug gero padarė vargšų luomui; paėmęs vargingų tėvų vaikus, iš jų padarė amatininkus, specialistus darbininkus, gerus krikščionis. Jo mokiniai lengvai galėjo prasimušti gyvenime.

Šv. Jonas Bosco mirė pilnas nuopelnų Bažnyčiai ir Dievui 1888 m., eidamas 73 metus. Dievas pagarsino jo šventumą daugybe stebuklų. Juos patikrinus ir pripažinus tikrais, Bažnyčia paskelbė kun. Joną Bosco palaimintuoju 1929 metais, o po penkerių metų šventuoju.

Vaikučiai, našlaičiai ir vargšai yra mažiausieji Kristaus broliai. Kas jiems gera daro, tam Kristus atlygins amžinuoju gyvenimu ir nenykstančia garbe danguje.

Sausio 31 d. minimi šv. kankiniai: Kyras, Jonas, Met-

ranas, Saturninas, Tyrsas, Viktoras, Tarsicijus, Zotikas, Kyriakas, Tryfenis. Vyskupai: Edanas, Geminijonas Modenos. Išpažintojai: Adamanas, Euzebijus, Jonas Bosco, Julius iš Novaros, Vilgis. Mergelės: Monacelė, Ulpija. Našlės: Liudvika, Marcelė.

ŠV. IGNATAS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Vasario 1 d.

RADŽIOJE Antijokijos tikintieji turėjo labai garbingus dvasios vadus: pirmasis jų vyskupas buvo šv. Petras Apaštalas. Jam išsikėlus Romon, jo vietą Antiokijoje užėmė šv. Evodijus, vyskupas ir kankinys, paliudijęs meilę Kristui gyvybės auka apie 67 m.

Trečiasis jų vyskupas buvo šv. Ignatas, kitų vadinamas Ignacijum, vyskupas ir kankinys. Ten jisai dirbo keturiasdešimt metų, kaskart naujus žmones patraukdamas prie tikrojo Dievo, stiprindamas įtikėjusių dvasią persekiojimų laikais, globodamas krikščionis.

107 m. Antijokijon atvyko stabmeldis imperatorius Trajanas. Jis ėjo per stabų maldyklas, o žmonių ten kaip ir nebuvo.

— Kas kaltas? — klausė jisai miesto galvos: — Kodėl dievaičių maldyklos tuščios? —

— Tai padarė krikščionių vyskupas Ignatas,— atsakė miesto valdytojas.

Paliepė suimti ir atvesti šv. Ignatą.

— Ar tu esi tas kipšas, kuris čia netvarką darai?— klausė imperatorius.

— Nevadink, imperatoriau, kipšu to, kuris Dievą nešioja,—ramiai atsakė vyskupas.

Imperatorius teiravosi, ką tai reiškia. Anas paaiškino, kad kalbąs apie Jėzų Kristų.

— Liūtams jį!— sušukęs imperatorius.

Ir senelis vyskupas buvo gabenamas į Romą, kad ten būtų liūtų sudraskytas. Kelionėje parašė keletą laiškų. Viso yra užsilikę septyni jo laiškai. Jie yra svarbūs moksliniu požiūriu. Juose yra ir dvasinio gyvenimo patarimų.

Į Romą bus atgabentas, greičiausia, 108 m. Kai kas mena, jog šv. Ignatas kankinio mirtimi žuvo per Viešuosius Žaidimus 114 m., o kiti sako, jog buvęs liūtų sudraskytas 108 m. Jisai pats, rašydamas iš kelionės romiečiams krikščionims, pareiškė didelio noro būti sumaltas, kaip kvietys, liūtų dantimis Kristaus aukai. Iš tikrųjų, taip ir įvyko. Iš jo paliko vien keli liūtų apraužti kaulai. Tikintieji pagarbiai palaidojo tas šv. relikvijas, o vėliau, 637 m., jos buvo perkeltos į šv. Klemenso bažnyčią Romoje.

Mums reikia daugiau drąsos tikėjimui išpažinti ten, kur reikia. Nesibijokime tų, kurie gali užmušti kūną, bet negali sielos užmušti. Bijokimės To, kuris yra ir kūno ir sielos Viešpats.

Vasario 1 d. minimi šv. vyskupai: Ignatas iš Antiokijos, Jarlatas, Jonas Britanietis, Povilas, Severas. Mergelės: Brigyta, Cinija, Darlukdakė, Kinija, Veridiana. Kankiniai: Pionius su draugais; išpažintojas Krevenas ir abas Raimundas iš Fiteros.

ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS ĮVEDYBOS-GRABNYČIOS

Vasario 2 d.

ENUOJU Įstatymu einant, moteriškė po sūnaus gimimo buvo laikoma 40 dienų sutepta. Tuo laiku ji nesirodydavo viešumon, neliesdavo nieko, pašvęsto Dievui. Toms dienoms prabėgus, ji eidavo su gimusiu sūnumi į šventyklą ir tenai atiduodavo įstatymo paskirtą dovaną; jei sūnus buvo pirmgimis, atpirkdavo jį, sumokėdama 5 šekelius (siklius), nes visi pirmgimiai buvo Dievo nuosavybė, ir neatpirktieji turėjo visą savo amžių tarnauti šventykloje.

Pasibaigus Marijos apsiplovimo dienoms, įsakytoms Mozės įstatymo, kaip mums pasakoja šv. Lukas (2,22): "jie nunešė jį į Jeruzalę, kad statytų jį Viešpaties akivaizdoje, kaip parašyta Viešpaties įstatyme: Kiekvienas vyriškis, pirmgimis, bus pašvęstas Viešpačiui, ir kad duotų auką taip, kaip įsakyta Viešpaties įstatyme: dvejetą purplelių ar du jaunu balandžiu."

Marija buvo pradėjusi sūnelį iš Šventosios Dvasios. Marija visada buvo ir visada pasiliko Mergelė, nors ji tapo Dievo Sūnaus Motina. Ji neturėjo savyje nė kokios sutepties. Mozės įstatymas negalėjo jos apimti; bet ji ištikimai laikėsi visiems duotų įstatymo nuostatų. Čia ryškėja Marijos pamaldumas ir jos uolumas, kad padidėtų Dievo garbė; ji klusni.

Šventovėje paėmė į savo rankas vaikelį Jėzų kunigas Simeonas. Šv. Lukas liudija: "tas žmogus buvo teisus ir

dievobaimingas, laukiąs Izraelio paguodos, ir šventoji Dvasia buvo jame. Jam buvo šventosios Dvasios apreikšta, kad jis nemirsiąs, kol pirma nebūsiąs matęs Viešpaties Pateptojo. Dvasios paragintas jis atėjo į šventyklą. Įnešant gimdytojams vaikelį, kad pasielgų su juo, kaip reikalavo įstatymo įprotys, jis paėmė jį į savo rankas, garbino Dievą ir tarė:

— Dabar, Viešpatie, atleidi savo tarną, kaip esi kalbėjęs, ramybėje, nes mano akys matė tavo išganymą, kurį prirengei visų tautų akivaizdoje, šviesą pagonims apšviesti ir tavo tautos Izraelio garbę.

Ir šv. Juozapas ir Mergelė Marija stebėjosi visais tais žodžiais. Simeonas jai tarė:

— "Štai, šitas pastatytas nupuolimui ir atsikėlimui daugelio Izraelyje ir kaip ženklas, kuriam bus prieštaraujama. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys."

Šioje Marijos nuolankumo paslaptyje be triukšmo vyksta dideli dalykai. Be triukšmo auga siela Dievo meilėje ir malonėje. Pasekime Marijos nuolankumu.

Vasario 2 d. minimi š. kankiniai: Apronijanas, Fortunatas, Felicianas, Firmus, Kandidas, pal. Petras Combian. Vyskupai: Kornelijus, Etelvaldas, Floskulas, Laurynas Kantenburietis; išpažinėjai: Adalbaldas, Ulrikas. Mergelės: Adaloga, Katarina Ricci, Feokė.

ŠV. ANSKARAS, ARKIVYSKUPAS

Vasario 3 d.

UROPOS ŠIAURĖS ir Skandinavijos apaštalas devintame šimtmetyje buvo šv. Anskaras, pirmasis Hamburgo arkivyskupas. Kai kurie istorikai linkę manyti, kad jisai dalyvavęs kartu su švedais

854 m. mūšyje pas Grobiną, Kurše, tada svetimšalių vadinamą Seeburgą. Iš tikrųjų, vien jo palikti krikščionys Švedijoje su kariuomene buvo atvykęs Kuršan.

Šv. Anskaras gimė 801 m. šiaurinėje Prancūzijoje, ties Amiens miestu. Pamaldus jaunikaitis įstojo į benediktinų vienuolyną Korbejoje. Ten išsimokė pasaulinių mokslų ir įsigijo religinių žinių nuo šv. Adelardo, vienuolyno vyresniojo, abo.

22 metų jaunikaitis jau dėsto šv. Teologijos mokslą naujai įkurtame vienuolyne, "Naujojoje Korbejoje."

Kai Danijos karalius Haraldas pasikrikštijo, 826 metais išvyko su juo šv. Anskaras Danijon skelbti Kristų. Pasiėmė draugu vienuolį Autbertą. Juodu naujoje vietoje sukūrė vaikams mokyklą, bet, nujausdamas savo draugo artimą mirtį, sugrįžo atgal vienuolynan.

Iš čia jisai buvo siunčiamas Švedijon kartu su vienuoliu Vitmaru. Jūrų plėšikai juodu apiplėšė pakeliui, nepasiekus Šedijos. Pas jį atvyko iš Švedijos pasiuntiniai 829 m. Eidamas per Daniją, Šiaurinę Vokietiją ir persikėlęs Švedijon, skelbė Kristų su dideliu pasisekimu.

Kai Hamburge buvo sudaryta arkivyskupija, popiežius paskyrė šv. Anskarą pirmuoju arkivyskupu ir savo legatu šiaurinėje Europoje. Tai įvyko 831 m. Savo aukštas pareigas ėjo beveik 35 metus. Mirė 865 m.

Jis turėjo savo vyskupą pagelbininką Gautbertą, kurį buvo pasiuntęs Švedijon. Stabmeldžiai sukilo, užmušė vyskupo draugą šv. Nitardą, o vyskupą Gautbertą išvijo.

Bet ramiai dirbti misijonieriaus darbą Hamburge ir Anskarui buvo sunku. Kai jau jis buvo sudaręs nemažą mokyklą, surinkęs biblioteką — knygyną, pasirodė jūrų plėšikai, sudegino miestą, bažnyčią, vienuolyną, knygyną. Gyventojai pabėgo iš miesto, ir paskui juos šv. Anskaras 845 m. Tais laikais keitėsi dažnai Danijos valdovai: viens kitą išvydavo, staiga užpuolę.

Šv. Anskaro gyvenimo laikotarpiui priklauso ir švedų

užpuolimas Apuolėje 854 m. Nors jie nenugalėjo žemaičių, bet apuoliečiai sutiko sumokėti didelį išpirkimą ir pripažinti švedų valdžią. Tame žygyje dalyvavo pirmi krikščionys švedai ir jie padarė didelės įtakos saviesiems: tik su Dievo pagalba švedai išėjo toje kovoje nugalėtojai.

Šv. Anskaras visą gyvenimą daug ir sunkiai pasninkavo, darė stebuklus gyvas būdamas ir po mirties. Iki raudonumui įkaitintą geležį, reikalaujant Danijos karaliui Haraldui stebuklo, paėmė plika ranka ir pernešė per kambarį. Karalius tik tada pripažino, kad krikščionių Dievas yra galingas, jei savo tarno ranką apsaugojo nuo sudegimo.

Šv. Anskaras, kilęs iš vargingesniųjų luomo, giliai atjautė vargšų nelaimes ir savo gailestinga ranka daug sušelpė. Būdamas pilnai atsidavęs Dievui, nepabūgo sunkių misijonieriaus darbų ir už juos pelnė nevystantį garbės vainiką.

Paremkime misijonierius malda, darbu ir auka.

Vasario 3 d. minimi šv. vyskupai: Anskaras, Lupicinas, Feliksas, Tigidis, Remedijus. Kankiniai: Blažiejus, Feliksas, pal. Jonas Nelson, Laurynas, Ignatas, Celerina, Nitardas, Ivė, mergelė ir kankinė. Mergelės: Berlinda, Celainė, Margarieta iš Anglijos. Išpažintojai: Adelinas, Oliveras, Verburgas.

ŠV. ANDRIEJUS CORSINI, VYSK.

Vasario 4 d.

IDURINĖJE Italijoje, Florencijos mieste, keturioliktame šimtmetyje gyveno turtinga Corsinių šeima. Tėvai po ilgų prašymų ir maldų 1302 m. išmeldė iš Dievo sau sūnų. Motina turėjusi nuostabų sapną, nes jai atrodė, kad pagimdysianti vilkutį; tas, nu-

bēgęs į karmelitų vienuolyną, pavirto avinēliu. Motina paaukojo dar negimusį sūnų švč. Marijai.

Gimē tēvams sūnelis. Jį pakrikštijo Andriejaus vardu. Jaunas turtingas, tēvų lepinamas vaikas padyko. Jaunikaičiu tapęs, daug skausmo sudarē savo motinai savo poelgiais. Kartą drįso net motiną smarkiai įžeisti. Tada pro ašaras motina jam papasakojo, kaip jiedu su tēvu meldęsi, kad nedēkingas sūnus galētų gimti, kaip ji paaukojo jį Dangaus Motinēlei, kaip ji pati jo laukiusi ateinant pasaulin, dabar gi, nepaisant jos ilgų maldų ir ašarų, atsilyginama panieka.

Motinos žodžiai giliai sujaudino jaunikaitį Andriejų. Supratęs, kad tik Dievo gailestingumu jis yra žemēje, kad jis yra Marijos nuosavybē nuo pat pirmų dienų, jis nuvyko bažnyčion. Ilgai galvojo ir nuoširdžiai meldēsi. Dievas jo laukē ten su savo malonių gausumu. Andriejus atsivertē, ryžosi pasitaisyti, davē Dievui žodį ir jį išlaikē: atgailą darē per visus 40 metų, kol buvo gyvas.

Jisai įstojo 1318 m. į Karmelitų vienuolyną, buvo pasiųstas mokslų baigti Paryžiaus universitetan. Pasidarē nuostabiai nuolankus ir geras vargšams, kurie ateidavo į vienuolyną prašyti išmaldų. Augo dorybēmis, pamaldumu, šventumu. Nors jis labai nenorējo, bet vyresniesiems įsakant tapo Fiosolēs vyskupu. Pop. Urbonas V pasiuntē jį legatu į Bononiją taikai įvesti. Tai jis atliko labai gražiai.

Iš švč. Mergelēs Marijos gavęs žinią, kada turēs mirti, gražiai prie tos mirties pasiruošē. Mirē 1373 m., pilnas nuopelnų pas Dievą ir žmones.

Atgaila yra tikriausias kelias į dangų,—per ją prisipildo dangus šventaisiais.

Vasario 4 d. minimi šv. vyskupai: Andriejus Corsini, Aldatis, Aventinas Šartrietis, Rembertas, Rabanas, pal. Maudas. Kankiniai: Akvilinas, Geminas, Gelazijus, Mag-

nus, Donatas, Eutykas, Liepardas, Fileas, Filoromas. Išpažintojai: Aventinas, Gilbertas, Izidorius Pelusietis, Juozapas iš Leonisos; abas Modanas; pal. Joana Valois.

ŠV. AGOTA, MERGELĖ, KANKINĖ

Vasario 5 d.

ICILIJOJE, Katanijos mieste, 250 m. mirė baisiai sužeista ir nukankinta dėl Kristaus ir skaistybės jauna mergina šv. Agota. Kur ji gimė, tikrai nėra žinoma, nes du Sicilijos miestai, Palermos ir Katanija, tvirtina, kad ji ten gimusi.

Šv. Agotos vardas minimas Mišiose ir Visų Šventų litanijoje. Krikščionių pasauliui ji darė didelės įtakos, jos gi stebuklai, apsaugojant Katanijos miestą nuo Etnos ugniakalnio lavos, iškėlė ją tarp labiausiai žinomų šventųjų.

Šv. Agotos tėvai buvo garbingi ir turtingi piliečiai. Abudu buvo krikščionys ir išauklėjo dukrelę Dievo baimėje ir Jo meilėje. Ji buvo turtinga ir labai graži mergina.

Pamatė kartą ją Sicilijos valdytojas konsulas Kvintijonas ir įsigeidė ją gauti už pačią. Jis buvo žemos kilmės žmogus, neturtingas ir stabmeldis, bet užtai nieku nesivaržė, gyveno palaidai, o turėdamas valdžios, skriaudė patekusius po jo ranka.

Agota žinojo Kvintijono palaidumą, ir jos širdis nelinko prie jo norų. Ji griežtai atsisakė už jo tekėti. Matė konsulas, kad gražumu Agota nepaklausys ir josios turtai jam neteks. Paliepė jai stoti teisman ir iš Palermo atvykti Katanijon. Čia ėmė jis meilintis prie skaisčios mergelės, bet nieko nepelnė. Tada ją pavedė žiauriai ir palaidai mo-

teriškei perkalbėti ir griebtis visko, kad Agotos valia palinktų jo norams. Toji su keliomis savo dukterimis per 30 dienų visaip vargino, kankino Dievą mylinčią Agotą, bet nei jos tikėjimo, nei doros palaužti neįstengė.

Tada konsulas ėmė veikti kaip oficialus valdininkas ir teisėjas. To teismo užrašai užsiliko, ir taip mes galime gauti tikrą vaizdą, kas vyko.

— Ar tau negėda,— kalbėjo piktai teisėjas: —garbingos šeimos mergaitei gyventi vargingu ir nuolankiu krikščionių gyvenimu?

— Krikščionių nuolankumas ir tarnyba yra daug garbingesni už karalių turtus ir išdidumą,— atsakiusi Agota.

Supykęs teisėjas liepė arba aukoti stabams, arba kentėti. Ji pasirinko kentėti dėl Kristaus. Baisiai sumuštą ir sužalotą įmetė ją trims dienoms į kalėjimą. Antru kartu nesutikus jai aukoti stabams, Kvintijonas paliepė nupiauti Agotai krūtis.

— Žiaurusis budeli, ar negėda tau nupiauti moteriai tai, kuo tave patį motina žindė?— tariusi Agota.

Iš skausmo vos paeidama, nukrepeno ji į tamsų kalėjimą. Nakčia apsireiškė jai šv. Petras apaštalas ir išgydė visas jos žaizdas.

Pašaukta naujai į teismą, ji pasirodė sveikutė. Teisėjas paliepė ją raičioti ant žarijų ir šukių. Bekankinant šventąją mergaitę, staiga sudrebėjo žemė, išvirto dvi namo sienos, užmušdamos du teisėjo tarnus.

Išsigandęs teisėjas liepė uždaryti šv. Agotą kalėjiman. Ji gi vedama meldėsi:

— Viešpatie, kuris mane saugojai nuo mažens, kuris pašalinai iš manęs pasaulio meilę, kuris davei man nugalėti budelio kankinimus,— priimk mano sielą.

Ir taip ji mirė. Dideliais stebuklais Dievas išgarsino savo mylimosios garbę, o dėkingi kataniečiai pastatė jai viešą paminklą.

Laimingi skaisčios sielos žmonės: jie matys Dievą. Saugokime skaistybę.

Vasario 5 d. minimi šv. kankiniai: Agota, mergelė ir kankinė, Abraomas, vyskupas ir kankinys, Indraktas, Izidorius, Paulius, Jonas, Jokūbas, Pilypas Jėzaus. Vyskupai: Avitas Vienos, Genuinas, Albinas, Trumvinas. Abas Bertulfas;Vodoalas išpažintojas. Mergelė Adelaida ir Japonijos kankiniai.

Šv. Darata. Tapyba Luko Granach; randasi Lutzschene

ŠV. DARATA, MERGELĖ, KANKINĖ

Vasario 6 d.

EZARIJOJE, Kapadokijos krašte, šių dienų vidurinėje Turkijoje, baigiantis trečiajam šimtmečiui gyveno šventa mergaitė, kankinių duktė, Darata. Kilus persekiojimams, šalies valdytojas Sapricijus liepė suimti Daratą, kuri buvo pasižymėjusi krikščionišku uolumu tikinčiųjų tarpe. Tarnai atvedė ją į Sapricijaus teismą ir, valdovui liepiant, pririšo prie kankinimų rato.

Ištemptai šv. Daratai teisėjas pasiulęs:

— Pasirink, ką nori: arba garbingas sužieduotuves, jei sutiksi aukoti stabams, arba mirtį, jei to nedarysi.

Šv. Darata atsakiusi:

— Mano sužieduotinis yra Kristus, o mirtis — tai mano troškimas.

Teisėjas, kiek pakankinęs, atidavė mergelę dviem nuo tikėjimo atpuolusioms seserims Kristei ir Kalistei, kad jos perkalbėtų Daratą. Bet šventoji Darata savo širdies karščiu ,savo meile Kristui paveikė atpuolėles tiek, jog

juodvi gailējosi savo klaidos, ir vēliau abi mirē kankinēmis.

Iš naujo kankinama šv. Darata džiaugēsi, kad josios kovų pabaiga artēja. Teisējas stebējosi ir klausē:

— Ko tu taip linksma?

—Dvi sielas grąžinau Kristui ir pati tuoj džiaugsiuos danguje su angelais.

Ji kalbējo apie nepaprastą dangaus grožį. Teisējas visaip kankino šv. Daratą: šonus svilino, plakē, rankas nukirto ir pasmerkē mirtin.

Prieš nukertant, teisējas Teofilius šaipēsi iš Daratos, prašydamas atsiųsti jam iš rojaus obuolių ir rožių. Šventoji pažadējo. Tuoj greta jos atsirado nuostabaus grožio vaikelis su obuoliais ir rožēmis, nors tai buvo žiemos metas. Šv. Darata paliepusi dovanas įteikti Teofiliui. Jis atsivertē ir pats tapo kankinys.

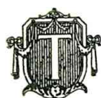
Šv. Darata mirē apie 300 metus.

Šv. Darata buvo išmintinga mergelē: ji nuoširdžiai mylējo Kristų ir siekē dangaus. Reikia stebētis tais, kurie, nesiekdami dangaus, tariasi jį atsieksią. Ieškokime tikros laimēs.

Vasario 6 d. minimi šv. kankiniai: Darata, Antolianas, Saturninas, Teofilis, Revokata, Silvanas. Vyskupai: Amandas, Guarinas, Melis, Munas, Titus, Vedastas. Našlē Ildegunda.

ŠV. ROMUALDAS, ABAS

Vasario 7 d.

URTINGOJO Sergijaus šeimoje Ravenoje (Šiaurinēje Italijoje) 907 m. gimē sūnus Romualdas. Pradējęs bręsti, jaunikaitis patyrē smarkių pagundų, ypač kad buvo turtingas, kunigaikščių kilmēs, ir

visi pataikavo. Norėdamas nusikratyti pagundomis,— eidavęs į miškus medžioti. Iš prigimties nebuvo blogas vaikinas, buvo pamaldus. Bekovodamas su pagundomis, pamilo miškus, nuošalumą.

Kartą jo tėvas, susikivirčinęs su giminaičiu už turtus, iššaukė tąjį dvikovon ir užmušė. Tai patyręs, Romualdas užsidarė 40 dienų į benediktinų vienuolyną daryti atgailos už savo tėvą. Ten besimeldžiant, du kartu apsireiškė jam šv. Apolinaras, nurodydamas jo ateitį. Romualdas pasiryžo būti vienuolis. Tėvų benediktinų patariamas, išvyko pas garsų tada atsiskyrėlį Mariną, kuris gyveno netoli Venecijos, kad iš jo pasimokytų dvasinio gyvenimo. Nors jo mokytojas buvo aštrus ir smarkus, bet Romualdas įgijo jo palankumą ir meilę savo atsidavimu.

Nepaprastas Romualdo žygis sudomino jo draugus. Netrukus prie jo prisidėjo Venecijos kunigaikštis Petras Urseolus ir daug kitų. Šv. Romualdas steigė jiems vienuolynus. Svarbiausias jų vienuolynas buvo dykavietėje, vadinamoje Kamaldoliais. Dėl to nauji vienuoliai buvo pavadinti Kamalduliais. Tai benediktinų vienuolijos atžala. Jie gyvena atskiruose nameliuose, visą laiką tyli; tik bendroms maldoms renkasi bažnyčion.

Šv. Romualdas pradėjo atgailą daryti dvidešimtais savo gyvenimo metais. Tą atgailą jis darė per visą šimtą metų ir nepaisant didelių pasninkų, darbų, budėjimų ir kitų apsimarinimų, jisai mirė šimto dvidešimt metų amžiaus senelis. Tai įvyko 1027 m. Kai po penkerių metų atidarė jo karstą, rado jo lavoną nė kiek nesugedusį. Jo relikvijų pernešimo diena yra švenčiama vasario 7 d.

Nesibijokime protingos atgailos; ji gyvenimo nesutrumpina. Atgailotojų yra pilnas dangus. Tinkamą atgailą padarę ir mes, tikimės, ten būsime.

Vasario 7d. minimi šv. kankiniai: Adaukas, Augulius, vysk. kank., Krizolius,vysk. kank., Jokūbas Sales, Vilhelmas Saultemouche, Teodoras, pal. Tomas Shewood.

Vyskupai: Meldonis, Mozē. Karalius Ričardas. Abas Romualdas. Išpažintojas Tresainis ir našlē Julijona iš Bolonijos.

ŠV. JONAS MATIETIS, IŠPAŽINT.

Vasario 8 d.

ISAS šv. Jono iš Matos gyvenimas buvo nuolatinē auka artimo naudai ir Dievo garbei. Gimē jisai 1169 m. Facolne, Provanso srityje, Prancūzijoje. Iš pat jaunų dienų pasižymējo nepaprasta vargšų meile. Ateinantiems vargšams ne vien duodavo tēvų skirtą išmaldą, bet dažnai ir jų kojas nuplaudavęs.

Jaunikaitis buvo pamaldus ir labai gabus. Buvo pasiųstas Paryžiaus universitetan mokytis. Profesoriai, matydami jo nepaprastas dorybes, patarē jam stoti į kunigų luomą ir taip turēti daugiau progų daryti gera vargšams. Jonas taip ir pasielgē Atsižadējęs garbēs pasaulyje, nutarē pasiaukoti sielų išganymui ir didesnei Dievo garbei. Baigęs reikalingus mokslus, įsišventino kunigu.

Per pirmąsias Mišias turējo apreiškimą: pasirodē angelas, baltai apsirengęs, su raudonai mēlynu kryžiumi ant krūtinēs, savo rankas laikąs ant dviejų belaisvių: kataliko ir mauro. Jonas nesuprato apreiškimo reikšmēs. Bijodamas suklysti, nuvyko jisai pas šv. Feliksą de Valois, pagarsējusį šventumu atsiskyrēlį. Su juo kartu išgyveno trejus metus, besilavindamas dorybēse.

Bet štai apsireiškimas pasikartojo. Pasitarę savo tarpe, sutarē jie vykti pas šv. Tēvą ir jam pasakyti visa, ką matę, ir paprašyti nurodymų, ko Dievas iš jų nori.

Popiežius Inocentas III nurodē jiedviem kurti vienuoliją belaisviams vaduoti. Leido jiems dēvēti apreiškime ma-

tytą baltą rūbą su dviejų spalvų kryžiumi švč. Trejybės garbei, o jų kuriamą vienuoliją pavadino Švč.Trejybės Vienuolija Belaisviams Vaduoti. Žmonės juos vadina trinitarais.

Sugrįžę atgal Prancūzijon, jie pasistatė pirmą vienuolyną. Greitai susilaukė gausių pašaukimų: prie jų dėjosi daug gabių vyrų, jaunikaičių ,ir vienuolija greit išaugo. Jie pasninkauja kasdien; renka aukas belaisviams išpirkti, vyksta pas belaisvių pavergėjus ir, belaisvius išpirkę, grąžina namon į jų šeimas.

Daug gero padarė trinitarai išardytoms šeimoms, grąžindami tėvus ir vyrus iš nelaisvės. Gražiausią pasisekimą turėjo šv. Jonas antru kart grįždamas iš Tuniso (Afrikoje) su šimtu dvidešimt išvaduotųjų vyrų. Pakeliui juos netikėtai užpuolė jūrų plėšikai. Visa atėmę, net nuo laivo nuėmę bures ir vairą, plėšikai paliko šv. Joną su vyrais viduryje jūrų plūduriuoti ir žūti. Šventasis ištiesė savo apsiaustą prie laivo stiebo ir meldėsi, pasivesdamas Dievo globai. Štai pakilo vėjelis, įtempė tą mažą burę, ir laivas laimingai pasiekė Ostijos uostą, taip perplaukęs beveik 100 mylių.

Šv. Jonas mirė 53 metus eidamas, 1213 m. Ne tiek vargai, kiek liga pakirto jo gyvybę. Dievas apreiškė jo šventumą gausiais stebuklais.

Šv. Jonas yra veiklios artimo meilės pavyzdys. Kas nuoširdžiai myli Dievą ir savo artimą, tas noriai aukojasi.

Vasario 8 d. minimi šv. kankiniai: Kvintas, Konstantinopolio kankiniai, Dionyzas, Emilijonas, Sebastijonas, Mengoladas, Paulius, Lucijus, Kyriakas. Vyskupai: Honoratas iš Milano, Juvenrijus iš Pavijos, Paulius iš Verduno, Petras Ignejus. Abas Steponas. Išpažinėjai: Kutmanas, Jonas iš Matos, Onkas ir mergelė Kigvė.

ŠV. KIRILAS EGIPTIETIS, VYSKUPAS

Vasario 9 d.

IRILAS Egiptietis gyveno ir veikė penktojo šimtmečio pradžioje. Jo veikla turėjo įtakos visai Bažnyčiai. Apie tai liudija Efezo ir Kalcedono visuotinės santarybos.

Jis buvo Aleksandrijos vyskupo šv. Teofilio broliavaikis. Išėjęs visus to laiko mokslus, nuvyko į Jeruzalę pas vyskupą Joną tikėjimo tiesų mokslo pagilinti. Kai jo dėdė, šv. Teofilis, mirė, jis buvo išrinktas jo vieton Aleksandrijos vyskupu. Tai įvyko 412 m.

Kirilas veikė drąsiai, uoliai gynė tikėjimą, naikino stabmeldiją ir prasidėjusią plisti Nestorijaus klaidą, skelbusią, jog Kristuje buvo ne tik dvi prigimtys, bet ir du skirtingi asmenys. Toji Nestorijaus klaida buvo pasmerkta popiežiaus šv. Celestino ir visuotinės Efezo santarybos 431 m., kur šv. Kirilas dalyvavo kaip popiežiaus legatas ir pirmininkavo santarybai.

Santaryba paskelbė, kad švč. Mergelė Marija teisingai ir teisėtai vadinama Dievo Motina, nes ji pagimdė įsikūnijusį Dievo Žodį, antrąjį švč. Trejybės asmenį. Pats Nestorijus buvo priverstas pasitraukti iš Konstantinopolio vyskupo sosto ir buvo santarybos pasmerktas. Dėl to jo šalininkai ėmė smarkiai spausti šv. Kirilą, šmeižti, persekioti. Savo melais jie tiek paveikė imperatorių, kad tas paliepė šv. Kirilą suimti ir įkalinti; bet popiežiui smarkiau užsistojus už nekaltą vyskupą, jisai buvo paleistas, ir jam buvo leista grįžti Aleksandrijon.

Jis yra parašęs daug svarbių raštų prieš stabmeldžius, klaidatikius, aiškindamas šv. Raštą ir tikrąjį Kristaus paskelbtąjį tikėjimą.

Šv. Kirilas mirė pilnas nuopelnų Bažnyčiai ir Dievui 444 metais Aleksandrijoje. Popiežius Leonas XIII paskelbė jį Bažnyčios daktaru ir paskyrė jo šventę vasario 9 d.

Kaip šviesa negali derintis su tamsa, taip tiesa negali derintis su klaida. Klaidas privalome smerkti. Melskimės už klaidatikius, kad susiprastų, pažintų tiesą ir išsigelbėtų.

Vasario 9 d. minimi šv. kankiniai: Aleksandras, Amonijus, Niceforas, Primas, Donatas,mergelė kankinė Apolonija. Vyskupai: Kirilas, Ansbertas, Bonifacas iš Lozanos, Kronanas Išmintingasis, Kuaranas, Sabinas, Teilas. Išpažintojai: pal. Alvarez iš Cordobos, pal. Marijonas; abas Skotas.

ŠV. SKOLASTIKA, MERGELĖ

Vasario 10 d.

KOLASTIKA kilo iš garbingos Anicijo šeimos. Ji gimė Nurcijoje, vidurinėje Italijoje, penktojo šimtmečio gale.

Josios tikras brolis, šv. Benediktas, 526 m. nutarė pasiaukoti Dievo tarnybai ir pasitraukė trejiems metams į Subiako kalnus. Kai 529 m. prie Monte Cassino jis pastatė pirmąjį benediktinų vienuolyną, atrodo, kad netrukus jo pavyzdžiu pasekė jo sesutė šv. Skolastika. Apie ją susirinko nemažas merginų būrys, norinčių Dievo tarnybai pasišvęsti. Pastatė joms vienuolyną netoliausia nuo brolio vadovaujamų vienuolynų, kad galėtų turėti nuolat dvasinės brolio pagalbos.

Ramiai slinko vienuolinio gyvenimo metai šv. Skolastikai. Ji augo Dievo meilėje ir buvo atsidėjusi Dievo tarnybai, buvo pilna Šventosios Dvasios dovanų. Tam patvirtinti jis pasakoja apie paskutinį šv. Skolastikos susitikimą su broliu šv. Benediktu.

Šv. Benediktas buvo pratęs vieną dieną metuose aplankyti sesutę Skolastiką. Per paskutinį pasimatymą sesuo prašiusi brolio:

— Brolau; prašau, nepalik manęs šiąnakt, bet iki aušrai pasakok apie šventųjų laimę danguje.

Benediktas jau buvo pasirengęs su savo palydovais grįžti savo vienuolynan ir nesutiko būti už savo vienuolyno mūrų per naktį. Skolastika nuliūdo. Ji panėrė savo veidą į delnus ir meldėsi. Kai tik ji pakėlė savo galvą, lauke prasidėjo netikėta audra,— lietus pylė, kaip iš kibiro, žaibai ir perkūnijos skrodė dangų. Nei brolis Benediktas, nei jo palydovai nebegalėjo išeiti laukan.

Brolis jai taręs:

— Teatleidžia tau, sesuo, visagalis Dievas. Ką gi padarei?

O ji jam ramiai atsakiusi:

— Štai, prašiau tavęs, ir nenorėjai paklausyti; prašiau Dievo, ir jis išklausė manęs. Jei tat gali mane palikęs eiti savo vienuolynan, eik.

Bet jis išeiti negalėjo. Ir taip per visą naktį pasakojo jai apie dangaus šventųjų laimę ir jų džiaugsmus.

Trims dienoms praslinkus, mirė šv. Skolastika. Jos sielą, kylančią dangun, it balandėlį, pamatė brolis šv. Benediktas ir pasiuntė savo vienuolius parnešti sesers lavoną ir palaidoti sau paruoštame karste.

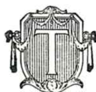
Skaistybė iškelia žmogaus sielą ir pastato greta angelų. Saugokime ją kuklumu, atgaila ir malda. Būsime palaiminti: "palaiminti skaisčios širdies, jie matys Dievą."

Vasario 10 d. minimi šv. kankiniai: 10 kareivių Romoje,

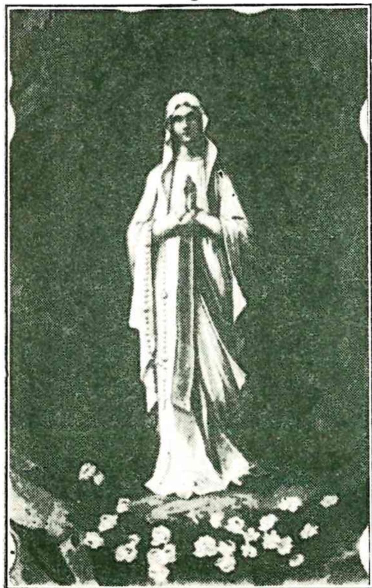
Soterē, Zotikas, Irinējus, Hijacintas, Amancijus, Erlulpas. Mergelēs: Austreberta, Skolastika; našlē Rimini. Išpažintojai: Cedmonas, pal. Hugo iš Fosses.

ŠVČ. MARIJOS APSIREIŠKIMAS LIURDE

Vasario 11 d.

AI buvo 1858 m. vasario 11 d. Tada Nekaltai Pradētoji Švenčiausioji Mergelē Marija apsireiškē Liurde (pietinēje Prancūzijoje) 14 metų vargšei mergaitei, Subirų Bernadetai, atējusiai Gavēs upelio pakrantēse pasirinkti žabų prakurams.

"Aš esu Nekaltas Prasidējimas", tarē Marija Bernadetai.

Pirmu kartu apsireiškusi jai švč. Mergelē išmokē ją gražiai persižegnoti ir pamaldžiai kalbēti ražančių. Bijodamasi, kad tas apsireiškimas nebūtų kokios nelabos dvasios sudarytas, kitą dieną Bernadeta pašlakstē Apsireiškusiąją švęstu vandeniu. Bet Marija sužibusi dar labiau. Trečią dieną pakvietē Marija ateiti Bernadetą prie urvo per 15 dienų ir kartu su ja kalbēti ražančių už nusidējēlių atsivertimą.

Nuo tos dienos Marija kalbėjo Bernadetai dažniau, pamokydama, kaip melstis už nusidėjėlius, bučiuoti žemę ir atgailą daryti. Apsireiškusioji Marija norėjo, jog pasakytų kunigams, kad Ji norinti turėti ten pastatytą bažnyčią, kad į ją būtų einama su procesijomis, permaldaujant Dievo rūstybę. Taip pat ji paliepė Bernadetai prakasti urve glūdantį šaltinį, atsigerti jo vandens, apsiprausti. To šaltinio vanduo pradėjo gydyti visokias ligonių negales ir ligas.

Kai Bernadeta, įsakyta vietos klebono, paklausė Apsireiškusios vardo, Marija pasakė:

— Aš esu Nekaltas Prasidėjimas.

Nepaprastai gausūs ligonių pagijimai Liurde, žmonių religinės dvasios atgijimas galop palenkė Tarbės vyskupą viešai pripažinti, kad apsireiškimai buvo tikri. Jis leido pastatyti tenai bažnyčią Nekaltam Marijos Prasidėjimui pagerbti. Tai įvyko po ketverių metų nuo pirmojo apsireiškimo.

Dabar Liurde apsireiškimo vietoje išaugo trys didingos bažnyčios. Jų sienos nuklotos marmuro lentelėmis, kuriose išgijusieji dėkoja Marijai už gautas malones. Liurdas tapo Prancūzijos ir iš dalies Europos religinės dvasios atgimimo centras. Ten įvykstantiems stebuklams tirti yra susiorganizavę viso pasaulio žymiausieji gydytojai. Prieš antrąjį Pasaulinį Karą jų skaičius siekė 5,000 asmenų.Jie ištiria visus gydytojų liudijimus, o taip pat ir jau pasveikusį ligonį, paskui dar palaukia metus laiko ir naujai ištiria. Tik tada jie skelbia, kad jų tirtas atsitikimas negali būti išaiškinamas dabar žinomu medicinos mokslu. Tokių paliudytų pagijimų ten būdavo tarp 80 ir 100 kas metai.

Dėkokime Dievui ir Marijai už šias nepaprastas dovanas žmonėms. Dievas veikia ten, kur Jis nori ir savo pasirinktu laiku ir būdu; atgaivindamas žmonių meilę ir tikėjimą.

Vasario 11 d. minimi kankiniai: Afrikos kankiniai, De-

ziderijus,vysk. kank., Lucijus, Saturninas, Dativas, Feliksas, Ampelijus. Vyskupai: Adolfas, Kaloceras, Kastrensas. Popiežiai: Grigalius II, Paskalis I. Abai: Benediktas iš Aniano, Severinas. Mergelė Gobnata.

ŠV. BENEDIKTAS IŠ ANIANO

Vasario 12 d.

ANGEDOKO skirtam gubernatoriui Aigulfui gimė sūnus Benediktas apie 750 metus. Jaunikaitis buvo ruošiamas didelėms pareigoms pasaulyje, buvo karaliaus Pepino dvare, tarnavo frankų karaliui ir jo sūnui Karoliui Didžiajam; pasiekė didelių garbių ir dar didesnių turtų.

Benediktui sukako 20 metų. Į pamaldumą linkusiam jaunikaičiui Dievas prabilo savo malone, pažadindamas norą aukotis kitų sielų išganymui. Benediktas pakluso Dievo valiai, stipriai nusitarė ieškoti pirmiausia Dievo karalystės ir jo teisybės, pasiruošti sumanytam naujam žygiui. Neapleisdamas turimų pareigų karaliaus dvare, trejus metus darė jaunuolis atgailas, sprendė klausimą, kaip ir kada reiks jam imtis naujo pašaukimo.

Pasitaikė nelaimė: vos neprigėrė. Nelaimės metu padarė įžadą, jei Viešpats jį išgelbės iš tos nelaimės, jis mesiąs pasaulį ir stosiąs vienuolynan. Išsigelbėjo,įvykdė įžadą ir įstojo į šv. Seino vienuolyną, palikdamas visas garbes ir visus turtus pasaulyje.

Tame Burgundijos vienuolyne Benediktas, atsidėkodamas Dievui už visas Jo malones, darė nemažas aukas iš savo patogumų, imdamasis sunkių pasninkų iš Dievo meilės ir greitai pakilo dorybėse. Už tą auką Dievas suteikė

jam gausių dvasinių malonių ir šviesos. Eidamas vienuolyne prokuratoriaus — ekonomo pareigas, stropiai aprūpindavo ne vien brolių vienuolių reikalus, bet daugybę vargšų ir nemažai atvykstančių svečių. Pasidarė didelis vienuolinio gyvenimo žinovas ir atnaujintojas. Surinko ir surašė vienon vieton duotuosius vienuolinio gyvenimo tėvo šv. Benedikto nurodymus, smulkiai aptardamas visus valgio, rūbų ir darbų tvarkos vienuolyne nuostatus. Kai savieji broliai vienuoliai norėjo jį išrinkti vyresniuoju, jis atsisakė, pasitraukė į nuošalią vietą prie Aniano upelio gyventi atsiskyrėlio gyvenimu; bet jo šventumo garsas buvo didelis, jo dvasinio gyvenimo pažinimas gilus, todėl daug vyrų ieškojo jo patarimų, vadovybės, globos. Greta savo atsiskyrėlio pirkelės įkūrė jis didelį vienuolyną. Kaip didelis buvo jo vardas savo amžininkų tarpe, galima spręsti iš to, kad trumpu laiku jo vienuolyne jau buvo per tris šimtus vyrų, pasiryžusių Dievui tarnauti vienuoliniu gyvenimu. 813 m. įvyko Bažnyčios provincijos santaryba, kurioje dalyvavo šv. Benediktas. Toji santaryba įpareigojo visus Vakaruose esančius vienuolius laikytis šv. Benedikto sutvarkytų įstatų. Jisai šventai mirė 821 m. vasario 11 d.

Pakluskime patys Dievo balsui ir šaukimui, padėkime ir kitiems suprasti jų pašaukimą, nes kitų išganymui aukotis ne vien garbinga, bet Dievui miela ir nuopelninga.

Vasario 12 d. minimi šv. kankiniai: Modestas, Amonijus, Modestas ir Julijonas, Damijonas, Eulalija iš Barcelonos, mergelė ir kankinė. Vyskupai: Aleksis iš Kijevo, Antanas, Kaulis, Gaudencijus Veronietis, Meletius,Septyni Servitų Ordino įkūrėjai — išpažintojai: Bonfilius, Aleksis, Amadeus, Sostenas, Manetas, Bonajunktas, Ugo.

ŠV. KATARINA RICCI, MERGELĖ

Vasario 13 d.

AIP mūsų laikais yra garsi Terezė Neumanaitė savo kančia ir Išganytojo žaizdų žymėmis, taip šešioliktame šimtmetyje Italijoje buvo garsi Katarina Ricci.

Ji gimė Florencijoje 1520 m. Jos tėvai buvo labai turtingi žmonės ir aukštos kilmės. Dukrelei davė Aleksandrinos vardą. Jaunutė Aleksandrina mėgo mąstyti apie Jėzaus meilę, labiausiai pasireiškiančią kančios metu ant kryžiaus. Iš užuojautos mylimam Jėzui nutarė pasišvęsti Jo tarnybai. Jos tėveliai to jai nedraudė. Trylika metų baigusi, ji įstojo kaip bandinė į šv. Domininko seserų vienuoliją. Ten ji gavo naują Katarinos vardą. Greitai jai prabėgo aštuoneri vienuolinio gyvenimo metai, besimeldžiant, dirbant, besimokant.

Bet štai gavėnioje 1541 m. ji savo dvasioje matė visą Kristaus prikalimą, Jo mirtį ant kryžiaus. Jėzaus skausmai tiek paveikė Katariną, jog ji sunkiai susirgo. Atrodė, kad nebuvo vilties jai pasveikti. Didžiajame Šeštadienyje apsireiškė jai Kristus ir šv. Magdalena. Po to apsireiškimo Katarina staiga pasveiko. Ji pasiėmė kentėti už skaistykloje esančias sielas. Kas penktadienis per dvylika metų ji pergyvendavo Kristaus, kalamo prie kryžiaus, skausmus. Kairiame šone pasireiškė širdies žaizda, gavo Kristaus žaizdas — stigmatus ir net Kristaus erškėčių vainiko žymes galvoje.

Neišsakytai daug ji kentėjo, bet savo skausmais džiaugėsi, nes ji dvasia matė, kiek ji gali padaryti gero skaistykloje kenčiantiems ir net juos išvaduoti iš visų jų

skausmų. Ji net prašiusi daugiau tų skausmų, kad tik galėtų daugiau padėti vargingesniems už save: "Aš trokštu iškentėti visus galimus skausmus, kad tik sielos galėtų greičiau matyti ir garbinti Išganytoją."

Už tą didelę jos meilę sieloms Dievas leido jai matyti iš skausmų išvaduotąsias sielas. Ir visi prašė jos maldų ir jos skausmų už savo mirusius gimines. Tos meilės sudeginta, skausmų iškamuota, pilna nuopelnų mirė 1589 m., savo gyvenimo 69 metais.

Melskimės už mirusius. Už juos paaukokime pasitaikančius skausmus, savo gerus darbus. Padėkime skaistykloje esančioms giminių ir draugų sieloms išsivaduoti, pasiekti dangų.

Vasario 13 d. minimi šv. kankiniai: Benignus, Fuska, Maura, Julius iš Lijono, Polyeuktas. Vyskupai: Enogatas, Fulkranas, Lucinius, Steponas. Išpažintojai: Agabas, Dyfnogas, Hunas, Martinianas, Modomnokas,abas Steponas. Ermenilda, karalienė, ir pal. mergelė Eustochija.

ŠV. VALENTINAS, KANKINYS

Vasario 14 d.

ALENTINAS gyveno Romoje trečiame šimtmetyje ir buvo šventas kunigas. Jo gailestingą veiklą pajuto Romos krikščionys, ypač suimtieji ir įkalintieji. Jisai kartu su šv. Marijum ir jo šeima padėjo ištesėti kankinamiems krikščionims ir daug gero padarė. Pasižymėjo giliu protu, dosnia širdimi. Imperatorius Klaudijus II norėjęs jį perkalbėti, kad jis taptų stabmeldis ir taip pasidarytų jo draugas. Jisai sakęs:

— Valentinai, kodėl tu nenori pelnyti mano gerą valią, pagerbiant mūsų dievaičius ir atsižadant tuščių burtų?

— Kad žinotumei, imperatoriau, Dievo malonę, nesakytumei šitokių dalykų; patsai nusisuktumei nuo stabų ir garbintumei Dangaus Dievą.

— Kaip drįsti niekinti mūsų deivaičių šventumą?— klausė vienas imperatoriaus palydovų.

— Jūsų dievaičiai yra žmonių rankų padaras, pilni nešvarumų.

— Jei tavo Kristus yra Dievas, pasakyk man tiesą,— tarė Klaudijus.

— Tiesa yra ši: Kristus yra Dievas, ir jei tu Jį tikėtumei, būtum išganytas, tavo galybė padidėtų, nugalėtumei savo priešus.

— Romiečiai!— taręs Klaudijus: — ar gerai jūs girdite, kaip protingai šis žmogus kalba?

Bet Romos miesto prefektas užprotestavo:

— Imperatorius suklaidintas. Ar turime atsižadėti to, ką mes tikėjome nuo pat vaikystės?

Dėl tos pastabos sukietėjo ir imperatoriaus širdis. Jis paliepė Valentiną paimti į vieno galiūno namus ir ten jį saugoti. Kai šv. Valentinas atėjo į to kunigaikščio namus, jis garsiai meldėsi:

— Viešpatie Jėzau, kuris esi vienintelė tikroji šviesa, apšviesk šiuos namus, kad kurie čia gyvena, pažintų Tave, tikrąjį Dievą.

— Kadangi tu sakai, kad tavo Kristus yra tikroji šviesa, — tarė jam kunigaikštis: — prašyk Jo, tegul grąžina akių šviesą mano aklai dukteriai! Jeigu Jis tai padarys, įvykdysiu visa, ką man liepsi.

Valentinas pasimeldė, ir akloji mergaitė praregėjo. Visi namai ir tarnai priėmė krikščionių tikėjimą. Romos prefektas, tai sužinojęs, išžudė visus juos, o kadangi Valentino negalėjo perkalbėti, sumušė lazdomis ir nukirto jam galvą.

Tai įvyko 270 metais.

Neieškokime žmonių pagarbos, bet stenkimės Dievui

įtikti. Dievas pagerbia ištikimuosius amžina garbe.

Vasario 14 d. minimi šv. kankiniai: Basus, Antanas, Protolikas, Kyrionas, Basianas, Agatas, Mozē, Dionizas, Amonijus, Prokulas, Efebas, Apolonijus, Valentinas, Vitalis, Felikulas, Zenonas. Vyskupai: Abraomas, Konranas, Eleuchadijus, Nostrianas, Valentinas. Abai: Antoninas, Auksencijus, Maronas ir Fortcheras išpažintojas.

PAL. KLAUDIJUS COLOMBIERE IŠPAŽINTOJAS

Vasario 15 d.

EPTYNIOLIKTO šimtmečio veikējas, kunigas Klaudijus Kolombier (Claude de la Colombiēre), 1929 m. buvo Bažnyčios priskirtas į palaimintųjų eiles. Jis gimē 1641 m. ir mirē 1682 m. Jisai tuo įdomus, kad gyveno Londone, Anglijoje, tais laikais, kada katalikų kunigui buvo draudžiama pasirodyti tame mieste. Mat, pats budamas prancūzas ir Yorko kunigaikščio Jokūbo žmonos Marijos iš Modenos kapelionas, buvo apsaugotas diplomatinių privilegijų.

Palaimintas Klaudijus yra kilęs iš gausios šeimos: jo tēvai turējo septynetą vaikų. Du mirē jaunučiai, keturi pasirinko vienuolinį gyvenimą arba kunigystę. 9 metų Klaudijus pradējo mokytis jēzuitų mokykloje. Pasirodē buvęs gabus mokinys.

Baigęs septyniolika metų, įstojo į jēzuitų novicijatą — naujokyną. Baigęs teologiją, tapo kunigu. 35 metų būdamas, buvo paskirtas vyresniuoju į Paray-le-Monial. Norēta, kad jis sustiprētų sveikatoje, nes buvo gana nusilpęs ir didelių darbų dirbti nepajēgē. Naujoj vietoje ēmēsi glo-

boti nedidelę jėzuitų mokyklą, sukūrė ten vyrų sodaliciją, padėjo steigti ligoninę. Visi pageidavo jį turėti savo nuodėmklausiu. Paskyrė jį nepaprastuoju nuodėmklausiu seserims vizitkėms tuo laiku, kai sesuo Margarita Marija Alacoque ten gyveno ir kai V. Jėzus jai apsireikšdavo. Ištyrė dalyką ir pasidarė švč. Širdies garbės skleidėjas.

Po pusantrų metų jis buvo paskirtas naujoms pareigoms,— kapelionauti Londone pas kunigaikštienę Mariją iš Modenos. Tai buvo 1676 m. Londone jis gyveno karaliaus rūmuose dvejus metus, bet vieno prancūzo, tariamo atsivertėlio buvo įskųstas, kad priimąs Bažnyčion atsivertėlius klaidatikius, o tai buvo Londone įstatymų draudžiama. Jį suėmė, įmetė kalėjiman, tardė keletą kartų ir galop ištrėmė iš Anglijos Prancūzijon. Palaužta kalėjime sveikata, grįžo jis tėvynėn. Jį pasiuntė Lijonan dvasios tėvu jėzuitų kolegijoje.

Bet sveikata blogėjo. Perkėlė į Paray manydami, kad gal sveikesnėse vietose jis sustiprės. Bet jis nesitaisė ir ten mirė, baigęs 41 gyvenimo metus, 1682 metais, vasario 15 dieną. Nors jis gyvendamas nedarė stebuklų, nors neparašė knygų, nors kitiems atrodė paprastas kunigėlis, bet po jo mirties jo dokumentuose rasta, kad jis buvo Dievui pažadėjęs daryti visada vien geresnius darbus, dalykus ir, kur jam bus leista pasirinkti, sau rinktis nemėgstamiausius. Jam pagarba pradėjo didėti, suprasta, jog jis tai darė, ką buvo slaptai sau užsibrėžęs. Dievas teikėsi jo garbę apreikšti ypatingais ženklais, o Bažnyčia viešai jį įskaitė į palaimintųjų eiles.

Mes gyvename kartu su šventaisiais. Jie yra tie, kurie nuoširdžiai myli Dievą ir tobulai įvykdo Jo šventą valią, nuolat pasilikdami pašvenčiamoje Dievo malonėje.

Vasario 15 d. minimi kankiniai: Kratonas, Faustinas ir Jovita broliai, pal. Jonas Krikštytojas Machade, Juozapas iš Antiokijos, Saturninas, Kastulis, Magnus, Lucijus,

Tanchonas, Vinamanas, Unamanas ir Sunamanas. Vyskupai: Dekorozas, Kvinidijus, Zigfridas. Abai: Berachis ir Valfridas. Mergelēs: Agapija kankinē, Georgija. Išpažinējai: pal. Klaudijus Colombiēre, Dochovas, Farananas, Juozapas Antiokietis, Severas ir atsiskyrēlis Euzebijus.

ŠV. JULIJONA, MERGELĒ IR KANKINĒ

Vasario 16 d.

ŠTUONIOLIKOS metų amžiaus mergaitē Julijona, Dievui leidžiant, padariusi per kankinimus prieš savo mirtį daug stebuklų. Pasak Jokūbo Voragino, net penki šimtai vyrų ir šimtas trisdešimt moterų tada atsivertē, viešai išpažino Krisų ir buvo pirma jos nukankinti už tikējimą. Tai įvyko 306 m. Mažojoje Azijoje, Nikomedijoje.

Stabmeldis tēvas buvo ją pažadējęs išleisti už miesto prefekto Eulogijaus. Pati Julijona nebuvo priešinga tam sumanymui, tik statē vieną sąlygą: kad Eulogijus taptų krikščionis. Tēvas ją apmušē, norēdamas, kad ji paklustų ir be sąlygų ištekētų, ir atidavē prefektui.

— Mano mieloji Julijona, — taręs prefektas: — kodēl mane prigaudinēji: prižadējai meilę, o dabar atsisakai ir atstumi mane?

— Jei tu sutiksi garbinti mano Dievą, aš būsiu tavo,— atsakius Julijona: — kitaip nebūsi mano valdovas.

—Negaliu to padaryti, ko prašai. Imperatorius man galvą nuimtų.

— Jei taip bijaisi mirtingo imperatoriaus, kaip aš tu-

riu bijotis Amžinojo mano imperatoriaus. Daryk, kaip nori, bet aš tau nenusileisiu.

Prefektas pasiryžo ją priversti skausmais paklusti jo valios. Liepė mušti lazdomis. Pakabino už plaukų ir taip laikęs pusę dienos. Apkalė grandinėmis ir įmetė kalėjiman. Ten pasirodęs tamsybių angelas jos gundyti, kad aukotų stabams. Julijona, pati išsivadavusi iš grandinių, surišusi, Dievui liepiant, gundytoją ir atgabenusi jį pas prefektą, nors velnias prašėsi paleidžiamas. Nepaprastas vaizdas sutraukęs minias žmonių.

Prefektas, įpykęs, paliepė Julijoną kankinti ant rato. Pasruvo kraujais, kaulai išsinarino, kai kurie sutriuškėjo. Bet pasirodė šviesos angelas ir palytėjo kankinimo įtaisus; tie subyrėjo, ir Julijona pasijuto sveika ir laisva bestovinti. Žmonės, pamatę Dievo galybę, viešai ėmė šaukti, kad Jėzus Kristus yra tikras Dievas. Jie žuvo, viso 500 vyrų ir 130 moterų.

Galop prefektas paliepė Julijonai nukirsti galvą.

Julijona nepanorėjo gyventi maišytoje moterystėje. Ji teisingai ir gerai galvojo, kad iš tokios moterystės nėra nei Dievui garbės, nei katalikams naudos. Maišyto tikėjimo šeimose retai Dievas gyvena, o jų vaikai dažniausiai išauga be jokio tikėjimo. Protingai daro Bažnyčia, sunkindama ir drausdama maišyto tikėjimo moterystes.

Vasario 16 d. minimi šv. kankiniai: Julijona, Elijas, Samuelis, Danielius, Honestas, Julius Egiptietis, Porfyrijus, Seleukas, Onezimas, vyskupas kankinys, ir vysk. Faustinas.

ŠV. FLAVIJONAS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Vasario 17 d.

ONSTANTINOPOLIO vyskupui ir patriarkui šv. Proklui mirus, 447 m. buvo paskirtas į tą vietą šv. Flavijonas. Tai buvo drąsus ganytojas, veiklus žmogus, labai gailestingas vargšams. Trumpai jam teko valdyti Konstantinopolio Bažnyčią, nes vos trejus metus, bet iki paskutinei savo gyvenimo dienai kovojo dėl Kristaus ir Jo Bažnyčios teisių.

Nuo pat konsekracijos į vyskupus dienos prasidėjo šv. Flavijonui kryžiaus kelias, neramios dienos. Imperatorius tenkinosi vyskupo atsiųsta dovana — palaiminta duona, bet jo mylimas didikas Chrysafijus pareikalavo iš šv. Flavijono didelių pinigų, auksinės dovanos konsekravimo į vyskupus proga. Vyskupas pinigų neturėjo, buvo išdalinęs juos, bešelpdamas vargšus, ir nedavė valdininkui reikalaujamos dovanos. Tasai pradėjo veikti prieš vyskupą.

Kitais metais iškilo Eutycho klaida, pradėjus jam teigti, jog Jėzus Kristus neturėjęs savyje dviejų prigimčių: dieviškos ir žmogiškos. Iš tos vienos klaidos ėjo visa virtinė klaidingų išvadų. Šv. Flavijonas drąsiai stojo ginti tiesos, parodė visą klaidos nesąmonę, nepaisydamas to, kad Eutychas buvo minėtojo valdininko giminaitis. Šv. Flavijonui pritarė 33 vyskupai ir jie pasmerkė klaidatikį.

449 m. įvyko Efeze netikroji Bažnyčios santaryba, į kurią Eutycho šalininkai įvedė kareivius, grasinimais privertė kai kuriuos vyskupus pasirašyti po Eutychą iš-

teisinančiu raštu, kitus apmušē, suēmē šv. Flavijoną. Jis atsišaukē į šv. Tēvo teismą. Bet senelį priešai tiek suspardē, sumušē, kad jis, bevykdamas ištrēmiman, greitai mirē. 451 metais įvykusi Kalcedone santaryba formaliai paskelbē Flavijoną šventuoju ir kankiniu.

Būkime ištikimi Bažnyčiai, ištikimi popiežiui; laikykimēs jo nurodymų ir vykdykime jo patarimus, o lengva bus mums išlaikyti tikrąjį tikējimą.

Vasario 17 d. minimi šv. kankiniai: Donatas, Sekundianas, Romulis, Faustinas, pal. Pranciškus Clet, Jonas Britto, Julijonas Cezarietis, Polichronius, Teodulius. Vyskupai: Finanas, Lomanas, Silvanas. Abai: Fintanas, Guevrokas (arba Kerikas). Išpažintojas pal. Lukas Beludis.

ŠV. SIMEONAS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Vasario 18 d.

IEŠPATIES Jēzaus giminaitis, šv. Simeonas buvo švč. Mergelēs Marijos puseserēs sūnus, apaštalo Jokūbo jaunesniojo brolis. Visą laiką buvo nuoširdus Išganytojo mokinys. Pirmųjų Sekminių dieną, kai šv. Dvasia regimu būdu nužengē ant visų susirinkusių, ten buvo ir šv. Simeonas. Kai jo brolis Jokūbas, Jeruzalēs vyskupas, 96 metų senelis, buvo žydų užmuštas 61 Viešpaties metais, kitais metais susirinkę apaštalai ir mokiniai išrinko jam įpēdinį, jo brolį Simeoną.

Praējus ketveriems su viršum metams, Romoje buvo nukankinti apaštalai Petras ir Povilas. Tuo tarpu Palestinoje buvo prasidēję sumišimai prieš romiečius pavergējus. Dievas įspējo Jeruzalēje esančius krikščionis, ir jie

pasitraukė kartu su šv. Simeonu į Pelos miestelį už Jordano upės.

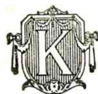
Jeruzalę paėmė ir sudegino romiečiai. Žuvo daug žmonių. Nugalėtojai vėl pasitraukė. Į sudegintos sostinės griuvėsius parvyko šv. Simeonas su krikščionimis. Bet neturėjo ramybės: imperatorius Trajanas buvo įsakęs išgaudyti ir išžudyti visus Dovydo karaliaus palikuonis ir Jeruzalės krikščionis. Ten sėkmingai daugiau negu keturiasdešimt metų buvo darbavęsis šv. Simeonas, įsigijęs didelės pagarbos tikinčiųjų ir net nekrikščionių tarpe. Imperatoriaus įsakymą vykdant, Kristaus priešai suėmė 120 metų senelį vyskupą Simeoną ir jį prikalė prie kryžiaus. Tai įvyko apie 112 Viešpaties metus.

Platinkime Dievo karalystę visas mums prieinamais būdais, ieškodami Išganytojui vis naujų sielų. Visi galime būti veiklūs tiesos apaštalai o mūsų laikai tokių pasišventėlių reikalingi. Apaštalaukime kitus doru gyvenimu, gražiu pavyzdžiu ir tiesos žodžiu.

Vasario 18 d. minimi šv. kankiniai: Charalampijas, Leonas, Paregonijus, Lucius, Silvanas, Rutulis, Klasikas, Sekundinas, Fruktulis, Maksimas, Klaudijus, Prepedignas, Aleksandras, Kucija, Simeonas, vyskupas kankinys. Vyskupai: Kolmanas iš Lindisfarnės, Heladijus; abas Anglibertas. Mergelė Bernadeta .

ŠV. KONRADAS IŠ PARZHAMO

Vasario 19 d.

APUCINŲ vienuolyno durininkas,brolis Konradas, 1934 m. buvo Bažnyčios įskaitytas į šventųjų eiles. Kad jį atskyrus nuo kitų to pat vardo šventųjų, šis vienuolis vadinamas šv. Konradu iš Parzhamo.

Šv. Konradas gimė vargšų šeimoje 1818 metais Parzhame, netoli Passau, Vokietijoje.

Vargingas buvo jo jaunatvės gyvenimas. Savo rankų darbu ir kaktos prakaitu pelnė duoną.

Pamažu brendo jo širdyje noras aukotis Dievo tarnybai. Deja, nebuvo lėšų mokslams eiti. Reikėjo tenkintis darbininko padėtimi. Bet uoli meilė ribų nežino. Visas kliūtis nugalėjęs, jis pasiprašė priimamas vienuolynan pasauliniu broliu. Jisai tada turėjo 31 metus. Aišku, kunigystės siekti jau buvo per vėlu. Užtat jis visa siela atsidavė vienuoliniam gyvenimui, tobulėdamas dorybėse, kildamas Dievo meilėje, gerai eidamas jam pavestas, nors mažiausias pareigas. Kapucinų vienuolyne jis buvo pastovus durininkas per 40 metų. Ir duris atidarinėdamas, svečius priimdamas ir palydėdamas, pelnė iš Dievo nepaprastų dvasios dovanų: Dievas jį apdovanojo pranašystės dovana ir galia suprasti žmonių širdies reikalus.

Mažai kam žinomas, dar mažiau kam pažįstamas broliukas vienuolis mirė 76 gyvenimo metais, 1894 m., ir štai jo garsas didėja, plinta, visi stebisi jo didvyriška auka Dievui ir per jo užtarimą Dievo daromais stebuklais. Jų tiek daug, kad rimtai pradėta kelti jo beatifikacijos bylą. Tie stebuklai daugėja, ryškėja. Juos patikrinus, šv. Tėvas Pijus XI 1930 metais įskaitė Konradą į palaimintųjų eiles, o praslinkus dar ketveriems metams ir pasireiškus naujiems stebuklams, Konradas skelbiamas Bažnyčios šventuoju 1934 m.

Dievui svarbu ne kilmė, ne dideli turtai, ne gera sveikata, lakus protas, stiprūs raumenys, bet tikra Dievo meilė. Jisai išaukština mažučius ir nužemina galiūnus. Jisai paskelbia savo vargšų garbę, o paniekina galinguosius. Deivui galima tarnauti kiekviename luome, kiekvienoje padėtyje ir kiekviename dorame veiksme. Eikime savo pareigas gerai, tobulai, šventai ir tapsime geri, tobuli ir šventi.

Vasario 19 d. minimi šv. kankiniai: Gabinas, Odranas, Palestnos kankiniai, Publijus, Julijonas, Marcelius. Vyskupai: Auksibijus, Barbas, Mansvetas, Kvotvultdeus, Zambdas. Belina mergelė kankinė.

ŠV. EUCHERIJUS, VYSKUPAS

Vasario 20 d.

UCHERIJUS yra kilęs iš labai garbingos šeimos. Jis gimė Orleane, Prancūzijoje, baigiantis septintam šimtmečiui.

Pamaldūs tėvai paaukojo savo naujagimį kūdikėlį Dievui. Geroji jo motinėlė nesiliovė diegusi jauno vaiko širdelėn gražiausių minčių ir jausmų. Septynerių metų vaiką išleido mokytis. Greitai išmoko skaityti ir labai mėgo šv. Raštą.

Jaunajam Eucherijui darė didelio įspūdžio šv. Povilo didelės kelionės, jo vargai, Kristų beskelbiant. Net bandydavo pamėgdžioti, kartojant Tautų Apaštalo reikšmingesnius išsireiškimus. Tai labai giliai įsmigo vaikino atmintin ir širdin.

Kai jisai subrendo į vyrą, 714 metais pasiryžo atsiduoti maldai ir mąstymams vienuolyne. Tas gyvenimas jį viliojo, jam tiko. Įstojo į Jumiége vienuolyną Normandijoj. Greitai jam bėgo dienos vienuolyne, nuolatinėje atgailoje, maldoje ir darbuose. Jis augo dorybėmis, pasidarė klusnumo pavyzdys; kiti negalėję jam prilygti atgailose. Taip jam pralėkė beveik septyneri metai.

Tuo tarpu mirė jo tėviškės Orleano vyskupas dėdė Suavarikis. Miesto seniūnai ir žmonės prašė kartu su vyskupijos kunigais, kad vienuolija duotų jiems į vyskupus šv.

Eucherijų. Jisai visaip atsikalbinėjo, maldavo vienuolių neišstatyti jo pavojuosna ir nesutikti su jo išrinkimu. Bet vienuolynas, atsižvelgdamas į visuomenės gerovę ir žinodamas Eucherijaus sąžiningumą pareigose, išleido į Orleano vyskupus. Jis buvo pašvęstas vyskupu 721 metais ir netrukus ėmėsi valdyti vyskupiją. Uolus vyskupas Eucherijus įdėjo daug darbo, stengdamasis pilnai aprūpinti tikinčiųjų reikalus. Jisai valdė vyskupiją 22 metus, nors į gyvenimo pabaigą jis pateko ištrėmiman. Mat, 737 metais jisai papeikė karalių Martelį už bažnytinių turtų ir bažnytinių teisių pasisavinimą. Tai nepatiko didžiūnui, kuriam reikėjo papildyti karuose ištuštėjusį iždą. Iš pasaulinių ponų nieko gero nesitikėjo, galėjo net susilaukti pasipriešinimo, o vyskupai ir klebonai turėjo tylėti. Tat jam atrodė, kad lengviausia pataisyti karaliaus finansus, užgrobiant kai kuriuos Bažnyčiai priklausančius turtus. Aišku, vyskupas privalėjo tai neteisybei pasipriešinti. Karalius ištrėmė jį į Koelną, o kadangi vysk. Eucherijaus įtaka ten padidėjo, perkėlė jį netoli Liežo. To krašto valdytojas Robertas pamilo vyskupą ir leido jam grįžti vienuolynan. Jis apsigyveno šv. Trudo vienuolyne ir ten šventai mirė 743 metais.

Darykime tai, kas Dievui patinka, ir vykdykime Jo šventą valią. Žmonių nuomonės ir jų reikalai it vėjas keičiasi. Jų nesugaudysime.

Vasario 20 d. minimi šv. kankiniai: Eleuterijus iš Konstantinopolio, vysk. Eleuterijus iš Tournai, vys. kank. Potamis, Nemezijus, Sadotas, Tyranis Silvanas, Pelejus, Nilus, Zenobijus. Vyskupai: Bolkanas, Eucherijus, Leonas iš Katanijos. Abas Kolganas; atsiskyrėlis Ulrikas.

PAL. PEPINAS IŠ LANDENO, IŠPAŽINTOJAS

Vasario 21 d.

RANCŪZIJOS karalių Karolingų dinastijos senolis, palaimintas Pepinas buvo galingas frankų karaliaus Dagoberto I rūmų valdytojas ir patarējas. Jis gyveno septintame šimtmetyj. Gražiai jis išauklējo savo dvi dukteri Gertrūdą ir Begą. Juodvi abi yra šventosios.

Pats tēvas buvo dosnus ir protingas valdovas. Besirūpindamas šalies ir žmonių gerove, nepamiršo savo sielos reikalų. Nuopelningai gyvenęs, šventai mirē 640 metais. Jo kūno palaikai ilsisi Nivelle kartu su dukters šv. Gertrūdos kūnu. Žmonēs visada jį laikē šventuoju.

Šventieji gali atsirasti visur: tiek karalių rūmuose, tiek vargšo grinteleje, ar visiškai atsiskyrusių nuo pasaulio tarpe. Kas tik myli Dievą visa savo širdimi ir ta meile pagrindžia savo sielos ir žemišką gyvenimą, tas bus šventas, nes su meile negali kartu sutilpti toje pat širdyje nusikaltimai Dievui. Kas gi nenusikalsta, tas esti Jo malonēje ir yra šventas.

Vasario 21 d. minimi šv. kankiniai: Danielius, Verda, Germanas, Randoaldas, Natalis Pinot, Petras Mavimenas, Severijanas, vysk. kank., Sicilijos kankiniai, Verulis, Sekundinas, Siricijus, Feliksas, Servulis, Saturninas, Fortunatas. Vyskupai: Feliksas iš Meco, Paterijus; išpažintojas pal. Pepinas iš Landeno.

Šv. Margarita iš Kortonos. Tapē Tizianas a. 1555 m. Yra Madride

ŠV. MARGARITA IŠ KORTONOS, ATGAILOTOJA

Vasario 22 d.

ADARIAU iš tavęs kaip degančią šviesą, — kalbėjęs Jēzus atgailotojai, — kad šviestumei tiems, kurie yra tamsybēse. Esi pavyzdys nusidējēliams, jog jie matytų tavyje, kad mano gailestingumas laukia nuoširdžiai atgailojančio nusidējēlio, nes kaip aš buvau gailestingas tau, taip ir jiems būsiu gailestingas.—

Ir tikrai, begalinis Dievo gailestingumas buvo parodytas viešai nusikaltēlei Margaritai, nes ji, susipratusi, nuoširdžiai atgailojo.

Ji gimē 1247 m. Laviano miestelyje, Tuskanijoje, Italijoje. Savo tēvelių darbininkų namuose ji buvo vienturtē. Gavo menką auklējimą, buvo išlepinta, užsispyrusi ir išdidi. Motina mirē, mergaitei jaunai tebesant. Margarita įgavo dar daugiau laisvēs, nebuvo kas ją prižiūrētų. Jai

pasidarė per ankštas tėvo namelis, per mažas miestelis, ji ieškojo plataus pasaulio, ypač kad buvo nepaprastai gražaus veido. Tuo tarpu tėvas vedė antru kartu. Pamotė norėjo sutvarkyti padykusią Margaritą, bet nepajėgė. Ji išėjo tarnauti.

Už kalnų buvo Montepulcio pilis. Jos valdovui, jaunam ponui, reikėjo tarnaitės. Margaritai tada buvo aštuoniolika metų. Ponas buvo nevedęs, pamilo tarnaitę Margaritą, ir nors buvo žadėjęs ją vesti, bet to laiko luomų skirtumai jam draudė pilies ponia padaryti darbininko dukterį.

Margarita pas jį tarnavo devynerius metus ir susilaukė kūdikio. Visi plačiai kalbėjo apie pasileidusią Montepulcio tarnaitę Margaritą. Ji sieloje nebuvo patenkinta tuomi, bet nematė išsigelbėjimo. Staiga įvyko atmaina. Jos ponas išvyko keletai dienų su reikalais. Tos dienos praėjo, o ponas negrįžo. Vietoj jo grįžo vien jo mėgiamas šuo. Įleistas pilin, jis atbėgo pas Margaritą gailiai urgzdamas, traukė ją už rūbų. Ji pakilo, išėjo paskui šunį, nujausdama nelaimę. Štai už pilies sienų miške, prie suverstų žabų krūvos, šuo ėmė uostinėti, kasti. Margarita nutraukė šakas, numetė pagalius, praskleidė žabus ir pamatė baisų reginį: jos ponas užmuštas, jau apipuvęs lavonas; guli, matyt, ten jau kelios dienos.

— Kur dabar jo siela? Kas būtų buvę su manim, jei aš būčiau jo vietoje žuvusi? Ar gi ne aš kalta, kad jie greičiausia, pateko pragaran? Be abejo, aš pati kalta.

Taip ėmė mąstyti Margarita. Grįžo pilin, pranešė nelaimę, o pati pasiėmė kūdikį ir išvyko tėviškėn: ji nutarė pataisyti visą padarytą blogybę. Atsiprašė tėvo, ir jis ją priglaudė, bet negalėjo ilgai būti pas tėvą: jos viešos atgailos prie bažnyčios durų, prašant praeivių dovanoti ir melstis už ją, jos viešas kalčių prisipažinimas bažnyčioje, jos noras būti niekinamai netiko nei tėvui, nei pamotei. Išvaryta iš namų, klaupėsi prie sodelio tvoros melstis ir pasvarstyti, kur jai eiti. Prisiminė Kortonoje esančius

pranciškonus, jų gailestingumą nusidėjėliams ir iškeliavo ten ieškoti prieglaudos ir patarimo. Vienoliai priėmė ją atsargiai, bet neatstūmė. Margarita atliko viso savo gyvenimo išpažintį. Vienuoliai pavedė ją dviejų pamaldžių moterų priežiūron, davė jai prieglaudą mieste. Savo rankų darbu ji pelnė sau maistą.

Bet Margaritai tos atgailos nepakako: ji norėjo atsiteisti Dievui ir žmonėms, sunkiausias atgailas darydama. Ir čia pasireiškė jos didis užsispyrimas padaryti tai, ką nutarusi. Tarnavo vargšams prieglaudose, sau už tai nieko nereikalaudama. Gyveno išmaldomis; paskui jų pusę išdalindavo vargingesniems, pati pusbadžiu gyvendama. Per trejus metus atlikusi bandymą, buvo primta į švento Prančiškaus tretininkes. Savo veiklumu suorganizavo gailestingų moterų draugiją vargšams globoti. Dievas jai davė suprasti, kaip Jam patinka jos nuoširdi atgaila, kurią darė per dvidešimt trejus metus. Ji, lygiai kaip atgailotoja šv. Magdalena, pasidarė miela V. Jėzui, susilaukė Jo apreiškimų, dovanų stebuklams daryti.

Mirė 1297 m., turėdama 50 metų amžiaus. Prie jos karsto Kortonoje darosi dideli stebuklai; ji palaidota šv. Baziliaus bažnyčioje, ir per šešis šimtus metų nuo mirties jos kūnas pasilikęs nesugedęs.

Kartą pakilusi, šv. Margarita neatkrito į nuodėmes. Ji nuoširdžiai atgailojo savo praeitį, jautriai apmąstydama V. Jėzaus kančią ir šaukdamosi švč. Mergelės Marijos užtarimo bei globos. Jei kas drįso Dievui taip nusikalsti, kaip Margarita, tegul daro ir atgailą tokią, kokią ji darė: gali būti tikras, kad Viešpats tada atleis, dovanos ir šventu padarys.

Vasario 22 d. minimi šv. kankiniai: Arabijos kankiniai, pal. Didakas Carvalho, Jonas iš Saksų. Vyskupai: Abilius, Maksimijonas, Papijas, Paschazijus. Išpažintojai: Aristijonas, Elvinas; atsiskyrėliai: Baradatas, Talasijus ir atgailotoja Margarita iš Kortonos.

ŠV. PETRAS DAMIJONAS, VYSK., BAŽ. DAKTARAS

Vasario 23 d.

IENUOLIKTO šimtmečio švyturys, šv. Petras Damijonas, gyvenimo pradžioje turėjo daug vargų. Jis gimė Ravenoje, Italijoje iš kilmingų, bet pavargusių tėvų. Kūdikėlis rėksnys buvo motinos išmestas gatvėn. Tarnaitė jį ten rado, pasigailėjo, grąžino motinai. Jaunutis neteko tėvų. Jį pasiėmė vyriausias vedusis brolis auginti ir pristatė prie gyvulių: 10 metų berniukas ganė kiaules; mažai kas juo rūpinosi. Kartą Petrukas rado pinigų. Nepraleido jų sau, bet nunešė vietos klebonui ir paprašė atlaikyti šv. Mišias už jo mirusius tėvelius. Į pamaldas atvyko kitas jo brolis, kunigas iš Ravenos. Tas pasigailėjo Petruko, paėmė mokyklon į Fuencą, Parmą. Vaikas buvo gabus mokslams: besimokydamas net kitus mokė. Jaunimas prie jo lipo. Jis turėdavęs didelių pagundų; kartais net į šaltą vandenį įšokdavęs. Bet malda, budėjimais, savitvarda, Dievo malonei padedant, nuodėmių išvengė. Galvojo, jog verta pasiaukoti Dievo tarnybai. Tam pasitaikė proga, kai du benediktinai — kartūzai užėjo. Jų gražus pavyzdys paviliojo Petrą. Tie vienoliai buvo vos prieš 20 metų įkurti pal. Ludolfo. Jie gyveno po du, melsdamiesi ir skaitydami, maitinosi duona ir vandeniu keturias dienas savaitėje, tik sekmadieniais, antradieniais ir ketvirtadieniais virdavosi sriubos iš žolių; vaikščiodavo basi, plakėsi, melsdavosi iškeltomis rankomis.

Petras tapo vienuoliu. Dėl neįprastų atgailų, jis susirgo

nemiga. Vēliau jis mokējo kitų atgailas sutvarkyti. Vienuolyne pavesdavo Petrui vyresnieji dažnai kalbēti teologiniais klausimais. Pompozijos abas išsiprašē vyresniųjų, kad "paskolintų" kun. Petrą dvejiems metams jų vienuolynan mokytojauti. Iš ten jis buvo pasiųstas į Pietra Pertuzą mokyti. 1041 m. jis tapo vienuolyno vyresniuoju. Įsteigē penkis naujus vienuolynus. Savo narių tarpe jis pakēlē uolumą, meilę ir nuolankumą.

1057 m. popiežius Steponas X pašventē jį Ostijos miesto vyskupu ir paskyrē kardinolu. Dvylika metų tarnavo jis keturiems popiežiams, atlikdamas svarbias pasiuntinybes ir reikalus su Prancūzijos karaliais ir Vokietijos imperatoriumi Henriku IV. 1072 m. popiežius pasiuntē jį savo legatu į Raveną. Begrįždamas Romon, smarkiai susirgo ir mirē Faencoje 1072 m., baigęs 83 metus. Palaidotas cistersų šv. Petro bažnyčioje, pagarsējo stebuklais. Juos patikrinęs popiežius Leonas XII įskaitē Petrą Damijoną į šventųjų eiles. Jo raštai susilaukē daugelio laidų. Jis yra Bažnyčios daktaras.

Šv. Petras buvo darbo, atgailos, artimo meilēs ir doros apaštalas. Per vargą pasiekęs mokslo, jis jį brangino, skleidē ir per jį traukē naujas sielas prie Dievo.

Vasario 23 d. minimi šv. vyskupai: Petras Damijonas, Feliksas iš Brescio, abas Boisilis; išpažintojai: Dositejus, Florencijus, Jurminas, Lozorius, Madianas, Polikarpas, pal. Robertas iš Abriselio. Kankiniai: Morta, Sirenas, Sirmijos kankiniai. Mergelēs: Milburga ir Romana.

ŠV. MOTIEJUS, APAŠTALAS

Vasario 24 d.

OTIEJUS buvo vienas pirmųjų Kristaus mokinių. Per trejus Kristaus viešojo veikimo metus sekē Jēzų, klausēsi pamokymų, matē Jo daromus stebuklus. Jēzui įžengus į dangų, apaštalai, Marija ir Jēzaus mokiniai, viso apie 120 asmenų, susirinkę meldēsi ir laukē šv. Dvasios. Pakilo Petras ir kalbējo susirinkusiems, jog reikia į atpuolēlio Judo Iskarijoto vietą parinkti kitą:

— Taigi, yra žmonių , kurie buvo mūsų draugystēje per visą tą laiką, kai Viešpats Jēzus būdavo su mumis, pradedant nuo Jono krikšto iki dienai, kurią jis nuo mūsų paimtas; reikia, kad vienas iš jų būtų drauge su mumis liudytojas jo prisikēlimo.

Buvo pastatyti du kandidatai: Juozapas, kurs vadinosi Barsabas, ir Motiejus. Pasimeldę, išrinko Motiejų. Ir jis buvo įskaitytas į vienuolika apaštalų, sako Apaštalų Darbai (1, 26)

Kur jis darbavosi ir kur mirē, tikrų žinių nēra; bet padavimas sako, jog jis skelbē Jēzų Judējoje, paskui Etiopijoje ir miręs prikaltas prie kryžiaus. Kiti rašytojai teigia, kad užmušē jį žydai akmenimis Jeruzalēje. Viena yra tikra, kad jis mirē kankinio mirtimi už Kristų.

Sekime Kristų: jis yra visiems žmonēms kelias, šviesa ir gyvenimas. Juo kas geriau pažįsta V. Jēzų, juo labiau Jį myli, juo labiau nori, kad daugiau žmonių Jį pamiltų.

Vasario 24 d. minimi šv. kankiniai: apaštalas Motiejus, Montanas, Lucijus, Julijonas, Viktorikis, Flavijus, Pretekstatas, Primityvas, Sergijus. Karalius Etelbertas, vyskupas Modestas ir išpažintojas Jonas Terest.

ŠV. TARAZIJUS, VYSKUPAS

Vasario 25 d.

OPIEŽIUI šv. Leonui III iš Romos valdant visą Bažnyčią, Konstantinopolyje gyveno ir dirbo "vargšų tėvas" patriarkas ir Konstantinopolio vyskupas šv. Tarazijus.

Jisai gimė aštunto šimtmečio viduryje. Gera jo motinėlė Eukracija įdiegė į sūnaus širdį kilniausių dorybių. Išaugo gražus ir gabus vaikinas. Baigė tuomet žinomus mokslus ir buvo paskirtas Imperijos konsulu. Kiek vėliau imperatorius Konstantinas ir jo žmona Irena jį paskyrė pirmuoju valstybės sekretoriumi. Kai sostinės patriarkas Povilas III atsisakė patriarko garbės, vyskupo sosto ir užsidarė vienuolynan atgailai, Konstantinopolio patriarku buvo išrinktas Tarazijus. Atsisakinėjo, nenorėjo priimti tos garbės, nes tuomet Rytų Bažnyčia buvo įsileidusi ginčan su popiežiumi. Kai imperatorius pažadėjo padėti sušaukti visuotinę Bažnyčios santarybą ir susitaikyti su popiežiumi, Tarazijus sutiko. Jis buvo įšvęstas kunigu ir konsekruotas vyskupu 786 m.

Mirus imperatoriui, valstybę valdė jo žmona Irena vietoj mažamečio sūnaus. Jos pastangomis buvo sušauktas 787 metais Bažnyčios susirinkimas, Nicenos santaryba, kurioje pirmininkavo popiežiaus Adrijono I legatai. Buvo susirinkę 390 vyskupų. Antroje sesijoje, perskaičius popiežiaus laiškus, rašytus patriarkui Tarazijui ir imperatoriui, visi sutarė, jog santaryba vienaip tiki su šv. Tėvu. Ketvirtam ir penktam posėdyje santaryba išnagrinėjo šv. Rašto ir Bažnyčios Tėvų liudijimus apie šventųjų atvaiz-

dų pagarbą ir jau septintame posėdyje nutarė išdėstyti Bažnyčios mokslą, kad paveikslų gerbimas nėra tas pats, kaip Dievui teikiamosios garbės atidavimas. Tais, mat, laikais buvo kilęs didelis ginčas, sukeltas tų, kurie labai mažai nusimanė apie teologiją, bet savo rankose turėjo jėgą ir ginklą. Tuo būdu grįžo Bažnyčiai taika 787 met. Prie tos taikos daug prisidėjo patriarkas šv. Tarazijus. Visiems pasidarė aišku, kad šv. paveikslai yra gerbtini, o ne naikintini.

Šv. Tarazijus buvo plačiai žinomas sostinėje visiems vargšams; jis dalindavo gausias išmaldas, mažino jų vargą, globojo našlaičius, našles, ligonius. Žmonės jį vadindavo savo tėvu. Jisai smarkiai kovojo su viešomis galingųjų ydomis ir nusikaltimais, o savo pamoksluose nesigailėjo tiesos į akis pasakyti: jam rūpėjo apsaugoti žmonių sielas prieš blogą galingųjų pavyzdį.

Tarazijus šventai mirė 806 metais.

Koks žmogaus gyvenimas, tokia jo ir mirtis. Gyvenkime šventai, tai ir mirsime šventai.

Vasario 25 d. minimi šv. kankiniai: Ananijas, Donatas, Justas, Herena, Viktorinas, Viktoras, Niceforas, Klaudianas, Dioskoras, Serapijonas, Papijas. Vyskupas Tarazijus; mergelės: Aldetrūdė, Valburga. Išpažintojai: Cezarijus Nezianzas, Gotardas.

ŠV. ALEKSANDRAS, VYSKUPAS

Vasario 26 d.

AI mirė Aleksandrijoje 313 metais šv. Achilas, Aleksandrijos vyskupas ir patriarkas, į jo vietą buvo išrinktas patriarku vyskupas Aleksandras.

Po penkerių metų Aleksandras pasakė pamokslą apie

švč. Trejybę. Tai buvo 318 m. Begėdiškai pakilo kunigas Arijus ir prikišo savo vyskupui, kad jis esąs klaidatikis sabelianistas. Šie klaidatikiai neskyrė Dievuje asmenų. Jie teigė, kad Dievas Tėvas įsikūnijo. Iš to ėjo kitos jų klaidos. Mat, Arijus buvo 311 m. pašvęstas kunigu ir patriarkas Achilas buvo patikėjęs jam bažnyčios tvarką. Arijus nepripažino dievybės nė dieviško asmens Amžinajam Žodžiui, per kurį visa yra padaryta, kas padaryta. Žmogiškas sąvokas, kaip prigimtis ir gimimas, jis ėmė ta pat prasme taikyti švč. Trejybės asmenų tarpusavio santykiams išaiškinti. Jis klydo, kai tvirtino, jog Dievo Tėvo prigimtis ir Dievo Sūnaus prigimtis esančios visiškai skirtingos. Neišsivysčiusiam teologijos mokslui naujos klaidos sudarė nemažų sunkumų. Tuo naudojosi Arijus ir rinko sau šalininkus.

Patriarkas Aleksandras stojo kovon su tomis tikybinėmis klaidomis. Norėjo gražumu įrodyti Arijui jo klaidas, bet tas neklausė. Per dvejus metus skelbė Arijus viešai bažnyčioje savo pažvalgas. Aleksandras sušaukė provincijos vyskupų susirinkimą. Į Aleksandriją suvažiavo 100 vyskupų, ir jie pasmerkė Arijaus klaidas ir jį patį išmetė iš bažnyčios narių. Bet Arijus rado pritarėjų Egipte ir Syrijoje, ypač tarp mažiau išsilavinusių dvasininkų. Tam tikslui po penkerių metų 325 m. susirinko Nicėjon pirmutinė visuotina Bažnyčios santaryba. Dalyvavo 318 vyskupų. Jų tarpe atsirado 20 pritariančių Arijui. Kiti buvo jam priešingi. Patriarkas Aleksandras pasirodė tiek Egipte, tiek Nicėjoje "apaštalų mokslo saugotojas ir gynėjas," kaip jį pavadino draugai vyskupai. Bet jau nebeilgai teko darbuotis Aleksandrui Bažnyčios naudai. Po metų Jėzus pakvietė jį atsiimti gausaus užmokesčio už ištikimą pareigų ėjimą; jisai, rodos, bus miręs 326 metais.

Svarbu pažinti tikėjimo tiesas, kad tie dalykai ir mums visada būtų aiškūs ir kad galėtume kitiems paaiškinti. Tam geriausia tinka platesnis katekizmas. Pasiskaitykime.

Vasario 26 d. minimi šv. vyskupai: Aleksandras, Andrius, Dionyzas iš Augsburgo, Faustinianas, Nestoras ir Porfyrijus. Kankiniai: Fortunatas, Feliksas, Papijas, Diodoras, Kononas, Klaudijanas ir išpažintojas šv. Viktoras.

ŠV. GABRIELIS SOPUL. MOTINOS

Vasario 27 d.

ABRIELIS kilo iš padorios šeimos Asyžiuje, Italijoje. Gimė 1838 metais ir tik 24 metus gyvenęs žemėje, tapo didelis stebukladaris ir šventasis. Mirė 1862 m.

Asyžiaus globėją, šv. Pranciškų, pagerbdami, tėvai savo sūnų pakrikštijo Pranciškaus vardu. Jaunuolį tėvai pasiuntė mokytis į Spoletą. Atrodė, kad jis buvo smarkiai viliojamas pasaulio garbės ir jo patogumų. Smarkesnis Dievo malonės veikimas jaunikaičio sieloje pasireiškė, kai jį ištiko nelaimė. Jis smarkiai susirgo, atsirado mirties pavojuje ir tada suprato, kad pasaulio gėriai labai nepastovūs, jog reikia ieškoti sau nenykstančių turtų. Galutinai savo pašaukimo klausimą išsprendė, kai Spolete buvo vieša procesija su garsiu švč. Mergelės Marijos atvaizdu. Jis pasiryžo tada įstoti į kunigų pasijonistų vienuolyną ir pasiaukoti Dievui. Nors jam teko daug nukentėti, kol pasiryžimą galėjo įvykdyti, bet savo atsiekė. Vienuolyne gavo naują vardą: Gabrielis Sopulingosios Motinos. Jis jaunuolio ryžtumu šuoliais mokėsi dorybių, pilnai ir tobulai įvykdydamas vienuolijos nuostatus. Ne vien pačiame vienuolyne, bet ir už jo laikomas pavyzdingu vienuoliu, tobulu žmogumi. Tai pasiekti jam padėjo nuolatinis Kristaus ir Jo Motinos skausmų atsiminimas. Degė meile Eucharistiniam Jėzui, nuolankiai gerbė švč. Mariją.

Visa tai jungēsi į vieną jo sielos giesmę, dažnai sudrēkinamą užuojautos ašarų kenčiančiam Jēzui ir Jo Motinai. Jis parodē gyvu pavyzdžiu, kaip reikia gerbti švč. Mariją. Pats buvo labai nuolankus ir ištikimai klusnus, save laikydamas už visų mažiausią vienuolį ir todēl visiems noriai patarnaudamas. Pajēgē išsaugoti nesužeistą savo sielos ir širdies skaistybę. Atrodē, kad jis vien Dievu gyvena, nuolat esti Jo akivaizdoje, su Juo glaudžiai susivienijęs.

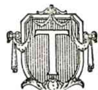
Tasai jo artumas Dievui patiko, ir vienuolis susilaukē gausių Viešpaties malonių, su jomis kartu veikē ir trumpu laiku pasiekē sielos tobulybēs. Mirē dvidešimt ketvirtus metus eidamas. Dievas teikēsi tuojau išgarsinti savo tarną gausiais ir dideliais stebuklais.

Šv. Gabrielis buvo vien pasaulinis brolis vienuolyne, ējo paprastas pareigas ir dirbo nereikšmingus darbus; bet atsižadējimu, nusižeminimu ir pamaldumu į Viešpaties kančią pasiekē šventumo. Tomis pat priemonēmis galime laisvai ir mes pasinaudoti, jei norime būti tikrai šventi.

Vasario 27 d. minimi šv. kankiniai: Aleksandras, Abundijus, Antigonas, Fortunatas, Besas, Julijonas, Eunas, Honorina, merg. kankinē. Vyskupas Leandras ir išpažintojai: Baldomeras, Bazilius, Prokopijus, Gabrielis, Talilejus.

ŠV. ROMANAS IR LUPICINAS, BROLIAI VIENUOLIAI

Vasario 28 d.

ARP Prancūzijos ir Šveicarijos yra kalnai, vadinami Jūra. Penktojo šimtmečio viduryje tie kalnai pagarsējo, nes juose apsigyvenę buvo du pamaldūs ir šventi broliai: Romanas ir Lupicinas.

Romanas jau buvo pagyvenęs ir subrendęs 35 metų vyras, kai sumanė atsiskirti nuo žmonių, apsigyventi nuošaliai kalnuose vienas, maitintis miško vaisiais bei uogomis ir daugiau atsidėti maldai ir šventiems mąstymams. Keleriems metams praslinkus, atvyko brolis Lupicinas su keliais kitais vyrais pas Romaną į kalnus tokiam pat gyvenimui. Jie pasistatė vienuolyną, visi kartu garbino Dievą ir maitinosi savo rankų darbu.

Bet auksas, sakoma, ir pelenuos žiba. Negalėjo pasislėpti nuo žmonių pamaldieji vyrai. Ėmė lankytis vargšai, išmaldos prašydami, kiti atvykdavo pasimokyti, kaip tinkamiau Dievui tarnauti. Jų vienuolynas gana sparčiai augo, ypač nuo to laiko, kai Romanas padarė keletą stebuklų, padėdamas ligoniams staiga pasveikti. Teko statyti kitus vienuolynus. Apylinkė pagyvėjo. Romanas buvo visų viršininkas, abas.

Šv. Grigalius Tursietis rašo, jog šv. Romanas visą laiką gyveno labai vargingai, nuolatiniuose pasninkuose, kitiems patarnaudamas ir gerus darbus darydamas iki pat savo mirties 461 metais. Ypač daug gero iš jo patyrė visokie ligoniai; jo gailestingumas buvo plačiai žinomas.

Jo brolis šv. Lupicinas buvo iš karto šv. Klaudo vienuolyno vyresnysis, o broliui šv. Romanui mirus, apėmė valdyti brolio įkurtąjį vienuolyną Lokonoje. Atrodo, kad jis bus miręs dvidešimt metų vėliau po savo brolio mirties, 480 m.

Apie abiejų tų brolių padarytus stebuklus ir jų šventą gyvenimą žinių paliko šv. Grigalius Tursietis (539 — 596)

Šventieji broliai pasižymėjo gyvenimo paprastumu, didele meile ligoniams. Tai darė iš tikros Dievo meilės. Toji meilė sujungė juodu su Jėzumi, už ją juodu pelnė dangų. Dievą mylėti ne vien privalome visi, bet visi tai galime lengvai atlikti: Dievą mylėti nereikia nei didelių mokslų, nei aukštos kilmės, nei kokių nepaprastų turtų, nes Dievo meilė visiems prieinama ir visi gali pasidaryti dideli šventieji, jei tik labai mylės Viešpatį.

Vasario 28 d. minimi šv. kankiniai: Aleksandrijos kankiniai, Cerealis, Pupulus, Kajus, Serapijonas, Makaras, Rufinas, Justas, Teofilis, Proterijus,vysk. kankinys. Popiežius Hilaras. Vyskupai: Maidokas, Osvaldas, Ruelinas. Abai: Romanas, Silvanas ir išpažintojas Libijas.

ŠV. ALBINAS, VYSKUPAS

Kovo 1 d.

NŽERO miestas yra į pietvakarius nuo Paryžiaus (Prancūzijoje). Jame gyveno ir dirbo šeštame šimtmetyje garsus vyskupas Albinas. Jisai buvo tose pat Britanijos apylinkėse ir gimęs 469 metais. Jo tėvai buvo turtingi ir garbingi žmonės. Bet ne žemės turtai viliojo jauno Albino sielą ir ne žmonių pagarba linksmino jo širdį, — jisai ilgėjosi Dievo. Nuo pat vaikystės išmokęs Dievą mylėti, jis augo toje meilėje, augo pamaldumu, trokšdamas būti tobulas, būti panašus į Jėzų Kristų. Tą savo sielos troškimą tenkindamas, jis atsižadėjo turtų, garbingos šeimos, visų poaukščių pasaulyje ir tapo paprastu vienuoliu. Ramiai ir laimingai bėgo darbais ir nuopelnais pas Dievą našūs Albino metai nuošaliame vienuolyne. Bet jo šventumas ir mokslas buvo kitų vienuolių įvertintas, ir jie išsirinko jį, 35 metų amžiaus vienuolį, vadovauti, būti vienuolyno vyresniuoju. Gražiai ir rimtai jis valdė kitus, stengdamasis visiems įdiegti galingesnės Dievo meilės. Tame vienuolyne jis buvo vyresniuoju net dvidešimt penkerius metus. 529 metais jis buvo išrinktas Anžero vyskupu. Vyskupiją valdė 20 metų, gyvu žodžiu, raštu ir stebuklais skelbdamas Dievo gailestingumą ir Jo meilės darbus.

Jis dalyvavo trečioje Orleano santaryboje 538 m., didele dalimi prisidėdamas prie jos darbų.

Aštuoniasdešimt metų senelis vyskupas nuėjo pas Dievą atsiimti amžino džiaugsmo ir amžinos garbės už žemėje nuveiktus nemažus darbus Dievo garbei. Jis mirė kovo 1 d. 549 m. Garbingam ir stebuklais garsiam savo vyskupui atminti Anžero miesto gyventojai pastatė šv. Albino garbei bažnyčią ir naują vienuolyną.

Kartu veikdami su Dievo malone, galime padaryti labai daug, be Dievo pagalbos negalime ką nors gero padaryti. Bet V. Dievas tiek yra geras, jog Jis apsčiai duoda savo paramos kiekvienam, kurs Jo prašo. Prašykime, melskime, — gausime ir galėsime daug gero padaryti, žemėje begyvendami.

Kovo 1 d. minimi šv. kankiniai: Eudocija, Hermis, Adrijanas, Leonas, Abundancijus, Niceforas, Donatas, Leonas iš Rueno, vysk. kankinys, Luperkas, vysk. ir kankinys, Mykolas Carvalho, Monanas, Romos kankiniai. Popiežius Feliksas III. Vyskupai: Albinas, Dovydas, Marnananas, Marnokas, Rudesindas, Svitbertas. Abas Sivijardas. Mergelė pal. Janė Marija Bonomo.

ŠV. SIMPLICIJUS, POPIEŽIUS

Kovo 2 d.

IMPLICIJUS gimė netoli Romos, Tivolio miestelyje, penktojo šimtmečio pradžioje, kai Atila, Alarikis ir vėliau vakariniai gotai ir vandalai ėjo skersai ir išilgai italų žemę. Tais neramiais laikais Simplicijus aukojosi Dievui tarnauti ir tapo kunigu.

Pasižymėdamas daugiau už kitus mokslu, šventumu ir gera širdimi, kai mirė popiežius šv. Hilaras 468 metais,

nauju popiežiumi buvo išrinktas šv. Simplicijus. Jis valdē Bažnyčią penkiolika metų ir 11 mēnesių pačiu neramiausiu laiku. Vakarų Romos imperija buvo pavergta užplūdusių barbarų, puslaukinių žmonių; rytinę šalies dalį valdē vienas po kito trys imperatoriai, atvirai remiantieji Eutycho tikybines klaidas. Kaip žinome, Kristuje yra dvi skirtingos prigimtys: dieviškoji ir žmogiškoji, suvienytos to pat Dieviško Asmens. Eutychas skelbē, jog jos taip susiliejo į vieną, jog tik likusi viena Kristaus prigimtis. Iš tikrųjų gi buvo tik vienas Jo asmuo, o prigimtys pasiliko skirtingos.

Prie tų visų neramybių prisidējo Italijoje esanti samdytinē kariuomenē: ji sukilo, išsirinko sau vadą Odeakrą ir nekliudomai alino, spaudē, grobē gyventojus ir visą šalį. Tuo tarpu Antiokijoje ir Aleksandrijoje patriarkų sostus užēmē nepalankūs popiežiui asmenys. Bažnyčios galvai teko pakelti daug vargo ir padaryti daug darbo, parodyti reikiamos išminties, sudraudžiant tikybines klaidas, sutvarkant dēl tų klaidų pradējusius ištižti kunigų papročius, įvesti tinkamą drausmę. Ir šv. Simplicijus tai padarē. Jis visa jēga rēmē 451 metais sušauktą ketvirtąją Chalcedono santarybą, kurioje dalyvavo beveik 630 vyskupų ir išaiškino Eutycho klaidas.

Pačiam Romos miestui jis padarē nemažai gero, statydamas naujas bažnyčias ir įvesdamas tvarką bei drausmę. Mirē 483 metais.

Kristus yra vyriausioji neregima Bažnyčios galva, o popiežius — jo pavaduotojas žemēje, regimoji Bažnyčios galva. Klausydami popiežiaus, klausome Kristaus. Ir juo daugiau atsiranda blogų žmonių, kurie niekina ir sunkina šv. Tēvo darbą, juo labiau ir daugiau melskimēs už jį, o reikale gyvu žodžiu bei darbu įrodykime savo meilę Kristui ir Jo vietininkui popiežiui.

Kovo 2d. minimi šv. kankiniai: Kampanijos kankiniai, Karolis Gerasis, Jovinas, Bazilejus, Lucius, Absolomas,

Lorgijus, Povilas, Heraklius, Sekundilē, Januarija, Romos kankiniai. Vyskupai: Chadas, Fergnas, Joavanas. Popiežius Simplicijus ir abas Slebinis.

Šv. Kunigunda. Piešė L. Granach apie 1506 m. Yra Lutzschene.

ŠV. KUNIGUNDA, MERGELĒ

Kovo 3 d.

LIUKSEMBURGO kunigaikščio ir jo pamaldžios žmonos Hadesvigēs dukrelē Kunigunda buvo gražiai išauklēta, Dievo baimēje išauginta. Ji norējo visą gyvenimą skaisčia siela tarnauti Dievui.

Bet gyvenimo sąlygų verčiama, ištekējo už Bavarijos kunigaikščio, vēliau tapusio imperatoriumi, šventojo Henriko II. Kadangi pats kunigaikštis buvo panašios dvasios

kaip ir Kunigunda, jiedu sutarē nesinaudoti moterystēs teisēmis ir laikytis pilnos skaistybēs. Gyveno kaip geriausias brolis su mylima sesute. Mirus imperatoriui Otui III, Romos karaliumi buvo išrinktas Henrikas II ir vainikuotas 1002 m. birželio 6 d. Jauna karalienē buvo vainikuota Paderborne šv. Lauryno dienoje. Kai Henrikas buvo išrinktas imperatoriumi, jis su žmona Kunigunda nuvyko Romon, ir popiežius Benediktas VIII vainikavo juodu 1014 metais imperatorių vainikais.

Rodos, žemēs laimei jiedviem nieko netrūko, o visgi turējo gyvenime didelių nemalonumų ir didelių kryžių. Kai kurie pavyduoliai, nedori žmonēs, norēdami prisigerinti imperatoriui, pradējo neteisingai skųsti ir šmeižti šv. Kunigundą, esą, ji susideda su jo dvariškiais. Iš karto Henrikas netikējo, paskui pradējo abejoti ir, nuolat girdēdamas tuos šmeižtus, ēmē tikēti, kad yra kas nors negera su jo žmona Kunigunda. Nors Henrikas nutarē jos nekaltumą ar kaltumą ištirti labai savotišku būdu, paliepdamas basai vaikščioti iki raudonumo įkaitintomis geležimis, bet Dievas apgynē jos garbę ir parodē stebuklu jos nekaltumą: ji ējo įkaitintomis geležimis basa, ir jos kojos nenukentējo. Tokį stebuklą pamatęs, imperatorius atsiprašē šv. Kunigundos ir būtų mirtimi nubaudęs jos šmeižikus, jei ji nebūtų prašiusi jiems dovanoti.

Taip jiedu dar geriau pažino viens antrą, vis labiau pasitikēdami. Lengva buvo toliau Kunigundai nešti išmaldas vargšams, prižiūrēti ligonius, — imperatorius žinojo, kad ji Dievą myli ir yra Dievo mylima.

Kartą, vykdama rekolekcijų į Hesę, ji smarkiai susirgo. Ligonē padarē Dievui pažadą, jei pasveiks, pastatyti vienuolyną Kafungene, ties Kaseliu. Pasveikus, įvykdē pažadą ir vienuolyną atidavē valdyti šv. Benedikto ordino seserims. Bet tuo laiku, 1024 m., mirē imper. Henrikas II. Pati už jį daug meldēsi, dalino gausias išmaldas, kūrē vienuolynus, apdovanojo vyskupijas ir prašē vienuolių

melstis už Henriką, jos vyrą. Mirties metines paminėjusi, ji įstojo į tą patį savo pastatytą vienuolyną 1025 m. Per giedotines šv. Mišias ji nusiėmė imperatorienės vainiką, brangius papuošalus ir viršutinius rūbus ir apsivilko prastu vienuolės abitu, o vyskupas jai nukirpo plaukus, davė žiedą kaip Kristaus sužiedotinei ir ji pasidarė tikra vienuolė, nieko savo neturėdama nė nevaldydama.

Vienuolyne gyvendama, ji pašvęsdavo daugiausia laiko maldai ir skaitymams, rankų darbeliams. Maloniausias jos užsiėmimas buvo lankyti ligonius ir guosti juos. Maldoje ir nuolatinėje atgailoje praleidusi paskutinius savo gyvenimo 15 metų, ji mirė 1040 m. kovo 3 d. Ji palaidota kartu su šv. Henriku Bamberge. Jos užtarimu Dievo padarytieji stebuklai buvo ištirti, pripažinti, ir ji paskelbta šventąja 1200 metais.

Nors mažiausiai žinomi tie laikai, kada ji gyveno vienuolyne, o visgi tai buvo jai patys svarbiausieji metai, nes ji tada nekliudomai galėjo siekti Dievo, galėjo augti Jo meilėje ir susivienyti su Juo. Ir ji, buvusi imperatorienė, pasiekė dangų ir šventumą tuo pačiu Dievo meilės ir nuolankumo keliu, kaip ir kiti šventieji.

Kovo 3 d. minimi šv. kankiniai: Kleonikas, Eutropijus, Baziliskas, Feliksas, Luciolus, Fortunatas, Marcija, Hemeterijus, Chelidonijus, Marinas, Asterijus. Vyskupai: Celis Kristaus, Ticianas. Abai: Elredas, Saceris, Vinvalokas. Mergelės: Kunigunda, Foila. Išpažintojai: Lamalisis, Nonnitas ir Ovenas.

Šv. Kazimieras. Jis išgelbėjo Lietuvą nuo maskolių 1518 ir 1519.

ŠV. KAZIMIERAS, KARALAITIS

Kovo 4 d.

IETUVOS didžiojo kunigaikščio ir Lenkijos karaliaus Kazimiero ir jo žmonos Elzbietos austrės sūnus šv. Kazimieras gimė 1458 m. Jogaila Algirdaitis buvo jo senelis.

Nuo 1386 m. lietuviai valdovai turėjo savo valdžioje ir Didžiąją Lietuvos kunigaikštystę ir Lenkijos karalystę. Šventojo tėvas, karalius Kazimieras, vedė Austrijos imperatoriaus dukterį Elzbietą. Jiedu susilaukė gausios šeimos: gimė septyni berniukai ir šešios mergaitės. Vyresnysis šv. Kazimiero brolis, Vladislovas, buvo išrinktas Vengrijos ir Čekijos karaliumi. Kiti šventojo broliai vienas po kito valdė Lietuvą ir Lenkiją: Albertas (1492 — 1501), Aleksandras (1501 — 1506), Žygimantas (1506 — 1548), Fridrikas gi tapo kardinolu ir Gniezno bei Krokuvos vyskupu. Šv. Kazimiero sesutės ištekėjo už Saksų, Brandenburgo ir Bavarijos valdovų.

Jaunas Kazimieras buvo akylus, gyvas ir gabus mokinys. Jį ir jo brolius mokė garsus Lenkijos istorikas ka-

nauninkas Jonas Dlugošas — Longinas ir Pilypas Buonaccorsi, žinomas Callimacho Expiriens slapyvardžiu.

Kazimieras buvo daugiau linkęs į pamaldumą,negu jo broliai; mėgo rytais mąstyti Kristaus kančią ir išklausyti šv. Mišių. Dažnai eidavo prie šv. Komunijos ir turėjo labai didelį pamaldumą į švč. Motinėlę Mariją. Didžiausio džiaugsmo jausdavo, beklūpodamas prie švč. Sakramento, paskendęs maldoje. Jisai ilgėjosi Kristaus. Tas ilgesys kartais jį paskatindavo naktimis lankyti bažnyčias. Kadangi tuo laiku jos būdavo uždarytos, tai Kazimieras klaupdavo lauke prie durų ir taip ilgokai melsdavosi. Marijos garbei kasdien kalbėdavo ilgą himną — maldą: "Omni die dic Mariae", — Mano siela, šauk kasdieną garbę Marijos. Šis himnas prieš antrąjį pasaulinį karą buvo pasidaręs katalikiškos studentijos giesme. Kadangi Dievo meilė eina kartu su auka, tai ir Kazimieras dėjo aukas Dievui: jis atgailojo už savo, o daugiausia už kitų nusikaltimus, pasninkavo, protarpiais miegodavo ant grindų šalia karališkos lovos. Sunku įsivaizduoti kitą jauną karalaitį, tokį nekaltą, kuklų ir pilną dorybių.

Trylikos metų šventam jaunikaičiui atėjo mėginimo dienos. Kai kurie Vengrijos didžiūnai, nepatenkinti savo valdovu Motiejumi Korvinu, išsirinko sau į karalius jaunutį Kazimierą. Tuoj atvyko pas tėvą, karalių Kazimierą, pasiuntiniai. Kadangi karalius stengėsi savo įtaką praplėsti, tai nutarė pasinaudoti proga ir liepė sūnui Kazimierui vykti Vengrijon ir ten užimti karaliaus sostą. Savo teisėms paremti, karalaitis gavo iš tėvo kiek kariuomenės. Bet kol ėjo visos šios derybos, pasirengimas, karalius Motiejus suskubo palenkti į savo pusę žymią vengrų dalį ir gavo net popiežiaus pritarimą pasilikti Vengrijos karaliumi. Su jaunučiu Kazimieru atvykusioji lenkų kariuomenė, be darbo pasilikdama keletą mėnesių, pradėjo krikti, ir Kazimieras buvo patarėjų verčiamas skubiai pasitraukti į Lenkiją. Tėvas buvo labai nepatenkintas pasi-

traukimu ir nubaudė jaunikaitį Kazimierą, — trims mėnesiams uždarė viename dvare ties Krokuva bausmės atlikti. Vėliau, antru kartu kviečiamas Vengrijon, Kazimieras atsisakė ten vykti.

Šv. Kazimieras praleido didesnę savo gyvenimo dalį Vilniuje ir Medininkų karališkame dvare. Ten jis mokėsi su kitais savo broliais. Vilniuje būdamas, pagarsėjo vargšų meile: kiek galėdamas, pagelbėjo kiekvienam. Kurie nedrįsdavo su reikalais stačiai kreiptis į karalių, savo reikalus išpasakodavo jaunikaičiui Kazimierui, ir tas rasdavo būdą atitaisyti galingesnių daroma skriaudą mažesniems. Didžiūnai prikaišiojo karalaičiui, kad jis save žemina panašiais patarnavimais. Šventasis atsakęs:

— Nėra didesnės garbės didžiūnams, nėra kilnesnio dalyko kunigaikščiams, kaip pagerbti Jėzų Kristų vargšų asmenyje. Aš laikau sau garbe patarnauti vargingiausiam valdiniui.

Šv. Kazimieras vengė kiekvienos nuodėmės. Net artimiausiųjų tarpe nekalbėdavęs apie savo artimo klaidas. Todėl visada turėjo širdies ramybę, taiką su Dievu ir žmonėmis.

— Kaip gražus žmogaus gyvenimas, esančio Dievo malonėje! — sakydavęs jisai: — tai angelų ir dangaus šventųjų gyvenimas, kuris mums duodamas šioje žemėje. Jis ruošia mums amžiną laimę, jei tik būsime ištikimi malonei. Kaip neprotingi tie žmonės, kurie gyvena žemės džiaugsmuose ir pasitenkinime. Nerimas, sąžinės priekaištai, vargai ir skausmai jiems nesibaigs amžinai.

Jaunas karalaitis susirgo džiova. Gydytojai patarė jam vesti, kad ilgiau gyventų. Jis atsakęs, jog verčiau mirsiąs, negu atsižadėsiąs skaistybės. Džiova greitai jį pribaigė. Jis mirė 1484 m., kovo 4 d., pilnas dorybių, nuopelnų, gerų darbų, priėmęs šv. Komuniją prieš pat mirtį. Palaidotas Vilniuje, katedroje. Prie jo karsto darėsi stebuklai, išgijimai, net žymių bajorų mirusioji duktė Uršulė buvo

prikelta iš mirusių, šaukiantis jos tėvui pagalbos į šv. Kazimierą. 1518 ir 1519 m. šventasis padėjo Lietuvos kariuomenei regimu būdu apsiginti nuo staiga besiveržiančių Lietuvon maskolių.

Šv. Tėvas popiežius Leonas X, ištyręs vyskupų komisijos patvirtintus šv. Kazimiero stebuklus, 1521 m. pripažino jį šventuoju. Šimtui metų praėjus, 1621 m., popiežius Povilas V praplėtė šv. Kazimiero šventę visame pasaulyje. 1669 m. Vilniaus vyskupas Tiškevičius gavo iš popiežiaus Klemenso IX leidimą švęsti šv. Kazimiero šventę su oktava. Ta privilegija duota Lietuvai ir gudų kraštams.

Praėjus šimtui dvidešimt metų po šv. Kazimiero mirties, buvo atidarytas jo karstas 1604 m. rugpiūčio 16 d. Nors karste ir aplinkui buvo rasta nemažai drėgmės, šv. Kazimiero kūnas buvo nuostabiai gerai išlikęs. Vilniaus katedroje buvo pastatyta jo vardo koplyčia, ir 1636 m. rugpiūčio 14 d. iškilmingai perkelti šventojo palaikai į naują vietą. Iškilmėse dalyvavo karalius, senatoriai, nuncijus arkiv. Pholonardo ir daug lotynų bei rytų apeigų dvasiškijos .

Ištrėmime esantis Kauno arkivyskupas metropolitas J. Skvireckas pradėjo 1945 m. rūpintis, kad šv. Kazimieras būtų šventojo Tėvo paskelbtas oficialiu Lietuvos globėju. Šv. Kazimieras pasižymėjo visomis dorybėmis, bet labiausiai mylėjo skaistybę. Jisai žinojo, kad yra tai švelnutis žmogaus sielos žiedas, ir jį paaukojo Dievui. Tik skaisčios sielos gali daug gero žemėje padaryti ir pelnyti dangų: "palaiminti skaisčios širdies, jie matys Dievą."

Kovo 4 d. minimi šv. kankiniai: Adrianas, Archelajus, Kirilas, Potius, Bazilius, Eugenijus, Agatadoras, Elpidijus, Eterijus, Kapitas, Efremas, Nestoras, Arkadijus, Kajus, Lucius I, pop. kank., Nikomedijos ir Romos kankiniai. Išpažintojai: Kazimieras, Gistilianas, pal. Humbertas. Vyskupas Basinas.

ŠV. JONAS-JUOZAPAS NUO KRYŽIAUS, IŠPAŽ.

Kovo 5 d.

ETOLI Neapolio miesto, Italijoje, yra Iskijos sala. Toje saloje 1654 m. gimė iš turtingos ir garbingos šeimos Carlo Gaetano, kuris šešiolika metų vėliau, įstojęs į pranciškonų vienuolyną, gavo Jono — Juozapo vardą.

Nuo pat jaunų dienų buvo jis pamaldus, mėgo tylą, daug ir karštai melsdavosi į švč. Dievo Motiną Mariją, kasdien kalbėdamas jos valandas.

Pamilęs kenčiantį Jėzų, pamilo vargšus ir juos kuo galėdamas šelpdavo. Kad apsisaugotų nuo lepumo ir išsaugotų skaistybę, dažnai dėvėdavo ašutinius marškinius, darė atgailą ne vien už savo, bet ir už kitų nusikaltimus Dievui. Tuo būdu greitai jis pakilo įvairiose dorybėse. Nenuostabu todėl, kad jis pasirinko sau sunkiausio gyvenimo vienuolyną, šv. Pranciškaus ordino Neapolyje. Ten buvo trejus metus. 21 metų vienuolį pasiuntė vyresnieji į Piedmontą kurti naujo vienuolyno; po penkerių metų jis buvo išrinktas naujokų vedėju ir vienuolyno vyresniuoju.

Piedmonte jisai pagarsėjo. Kol buvo statomas vienuolynas, Jonas — Juozapas prižiūrėdavęs darbą ir pats kartu su kitais darbininkais sunkiai dirbdavęs. Naktį praleisdavęs kur kamputyje. Taip buvo per visą žiemą. Peršalo, smarkiai susirgo. Gydytojai pasakė, kad turėsiąs mirti, — nebuvo vilties jam pasveikti. Marinamasis Jonas-Juozapas staiga pakilo sveikas. Nuo tos dienos Dievas da-

vē jam galios daryti stebuklus. Jis gydydavęs ligonius švęstu vandeniu; pagydē daug pamišusių protu ir sergančių sunkiomis ligomis.

Išrinktas vienuolyno vyresniuoju, per keturiolika metų gražiai, apdairiai ir maloniai vadovavo broliams vienuoliams. Visi jį mylējo. Savo pavyzdžiu ir gyvu žodžiu stiprino vienuolinį gyvenimą, rinko naujus pašaukimus, rengē Viešpaties darbininkus Bažnyčios darbams. Užējus dideliam badmečiui, išgelbējo savo brolius ir sušelpē vargšus, savo žodžiu padaugindamas duoną ir kitą maistą. Tai jis galējo padaryti, nes buvo galudžiai susivienijęs savo siela su visagalinčiu Dievu. Ko jis Viešpatį prašydavo, gaudavo. Nuolatinēje atgailoje, pasninkuose jis sulaukē 80 metų ir mirē 1734 m. kovo 5d.

Šimtui metų praējus, popiežius Grigalius XVI įskaitē jį į šventuosius.

Visa galiu tame, kurs mane stiprina, sakydavo apaštalas šv. Povilas. Panašiai gali sakyti kiekvienas šventasis. Kai Dievas yra žmogaus sieloje su savo visagalybe, žmogus tada gali visa padaryti, Jo padedamas. Stenkimēs pasiekti vienybę su Dievu.

Kovo 5 d. minimi šv. kankiniai: Euzebijus, Adrijanas, Eubulis, pal. Petras Castelnau, Fokas. Vyskupai: Kartažis sen., Drausinas, Kyranas, Teofilis, Virgilijus iš Arlo. Išpažintojai: Karonas, Kolmanas, Gerasimas, Jonas — Juozapas nuo Kryžiaus, Piranas.

ŠV. KOLETA, MERGELĒ

Kovo 6 d.

RIEŠ penkis šimtus metų mirē staliaus duktē Koleta, bet josios darbai ir įtaka jaučiama ir dabar. Koleta Buale (Boillet) gimē Pikardijoje, Pran-

cūzijoje 1380 m. Šventai praleidusi jaunas dienas, įstojo į pamaldžių moterų bendruomenę, vadinamą Beguines.

Toji bendruomenė buvo įkurta pamaldaus kunigo Lamberto de Bieghe Lieže, Belgijoje 1184 metais. Jos po dvi ar po vieną gyvendavo atskiruose nameliuose. Visa jų sodyba būdavo aptverta mūru. Vienuolinių įžadų ši bendruomenė nedarydavo, tik pažadėdavo, kol pasiliks bendruomenėje, laikytis skaistybės ir reikšti klusnumą vyresniosioms. Jų darbai įvairūs, — pagal išgales. Mėgiamiausias jų darbas — tai katechizuoti mergaites, gailestingais darbais padėti vargšams, dalyvauti kartu bendrose maldose.

Jausdama, kad šios bendruomenės drausmė ir darbai jai yra per lengvi, Koleta persikėlė į šv. Pranciškaus tretįjį ordiną daryti atgailos. Ji įstojo į šv. Klaros seserų vienuoliją. Ketverius metus gyveno nepaprastai aštriai, atgailodama nuošalume. Mėgamiausieji jos mąstymai buvo V. Jėzaus kančia ir Jo begalinė meilė žmonėms. Kaip šv. Pranciškus, taip ir ji mėgo neturtą visa savo siela.

Kartą apsireiškė jai šv. Pranciškus Asyžietis ir skatino ją imtis reformuoti, drausmę ir tvarką grąžinti į klariečių vienuoliją. Gavusi atitinkamus įgaliojimus, ėmėsi darbo. Nepaisydama smarkaus pasipriešinimo, ji sukūrė septyniolika griežtos regulos vienuolynų. Ji buvo rimta, protinga ir drausminga vienuolė. Savo išmintimi padėjo Bažnyčiai sunkiais laikais baigti vadinamąją "vakarų schizmą".

Savo privačiame gyvenime ji turėjo daug kovų, pavojų ir pagundų, keliamų piktosios dvasios. Protarpiais net ją sumušdavo ar kitaip įskaudindavo nelabos jėgos, sakydamos: "Paliauk meldusis už Bažnyčios galvą, paliausime ir mes tave kankinę, nes tu savo maldomis mus daug žiauriau kankini."

Šv. Koleta troško kentėti kartu su Kristumi ir savo kentėjimais vaduoti sielas, ar padėti V. Jėzui gera darant ki-

tiems žmonēms. Ji sakydavusi, kad jai esanti nelaimingiausia diena, kada jai netekdavo dēl Dievo kentēti.

Ji mirē Gente 1447 metais. Ją paskelbē šventąją popiežius Pijus VII 1807 metais. Stambiausias jos padarytas stebuklas, — tai prikēlimas mirusio žmogaus iš mirusių. Jos kurtieji vienuolynai ir dabar gyvuoja.

Melskimēs už šventąjį Tēvą, melskimēs už Bažnyčią. Tuo įrodysime, jog mylime Jēzų Kristų.

Kovo 6 d. minimi šv. kankiniai: Etijus, Syrijos kankiniai Amoriuje, Perpetua, Felicija, Viktoras, Viktorinas, Klaudijanas, Bassa. Vyskupai: Baldredas, Bazilius, Chrodeganas, Evagrijus iš Konstantinopolio, Marcijonas, Olegarijus, Sezinas. Išpažintojai: Balteras, Kandruasas, Sananas; abas Fridolinas. Mergelēs: Agnē iš Bohemijos, Koleta.

ŠV. TOMAS AKVINIETIS, IŠPAŽ., BAŽNYČIOS DAKTARAS

Kovo 7 d.

OMAS Akvinietis yra vienas stambiausių Bažnyčios protinių švyturių. Jo išminties plotai ir mokslo gelmē žavi filosofijos ir teologijos studentus bei mokytojus. Dēl to jis yra vadinamas "Angelišku Daktaru".

Jis gimē pietinēje Italijoje apie 1225 metus. Jo tēvas buvo Akvino grafas Landolfas ir motina Teatēs grafaitē Teodora. Jaunutį penkerių metų Tomą tēvai atidavē mokyti į benediktinų vienuolyną, į garsųjį Monte Cassino. Mokytojai džiaugēsi nepaprastais Tomo gabumais ir jo gražiu, pamaldžiu, nuolankiu elgesiu.

Penkerius metus pasimokęs, jis buvo atiduotas į Neapolio universitetą mokslų tęsti. Bene buvo pats jauniausias studentas, o visgi mokėjo išvengti negerų draugų: jis nuolat mokėsi, o laisvu laiku eidavo lankyti švč. Sakramento. Ten jis rasdavo savo sielai džiaugsmo.

Pradėjo mokytis filosofijos ir, savo mokytojo Petro nuostabai, galėdavo mintinai pakartoti jo išaiškintą pamoką, net aiškiau už patį dėstytoją. Vienuolyne besimokydamas, įgudo gerai melstis, būti nuolat Dievo akivaizdoje, dalinti vargšams išmaldas ir visa tai užslėpti nuo pašalinių akių.

Būdamas aštuoniolikos metų, Tomas pasiryžo stoti į domininkonų vienuoliją. Pasisakė tėvui. Grafas iš karto labai smarkiai subarė, buvo nepatenkintas, bet galutinai sutiko su jo sumanymais. Tai buvo 1243 m. Tomas gavo vienuolio rūbą. Sužinojo motina. Pati išvyko Neapolin. Tomas prašėsi vyresniųjų, kad jį perkeltų į kitą vienuolyną ir taip išvengtų nereikalingų sunkumų. Jis buvo siunčiamas Paryžiun, bet pakeliui, jo brolių įsakymu, kurie Tuskanijoje tarnavo imperatoriaus kariuomenėje, buvo suimtas ir pasiųstas atgal į Roca Seccą pas motiną. Ji džiaugėsi, nes tikėjosi perkalbėti Tomą, kad nebūtų vienuolis. Bet kunigaikštienė suklydo: Tomas buvo nepajudinamas,— nei motinos ašaros, nei barimai nenukreipė jo nuo pasirinkto vienuolinio kelio.

Uždarė jį tada rūmuose, leido vien dviem jo seserim matytis su broliu ir stengtis jį perkalbėti. Įvyko priešingai, nes juodvi, jo išklausiusios, pasiryžo siekti šventumo ir sielos tobulumo.

Grįžo iš kariuomenės du jo broliai. Tie pasielgė žiauriau: nuplėšė nuo Tomo vienuolio rūbą, uždarė į bokštą ir pasiuntė gražią merginą, kad įtrauktų Tomą nuodėmėn. Tai buvo jam persilaužimo valanda. Tomas meldėsi, pakėlęs akis į dangų. Staiga pagrobė iš krosnies nuodegulį ir su juo puolė begėdę. Toji, išsigandusi, išdūmė pro duris.

Tomas likosi vienas. Atsiklaupē padēkoti Dievui už pergalę ir pakartojo čia pat savo pasiryžimą būti vienuoliu. Užsnūdo. Jam atrodē, kad du angelu apjuosē jį skaistybēs juosta, ir niekad po to jis nejautęs pagundų prieš skaistybę.

Tame kalējime Tomas buvo daugiau kaip metus. Tik popiežiui Inocentui IV reikalaujant, jis atgavo laisvę kiek nepaprastu būdu: jam prielanki sesutē, žinodama motinos galutiną sutikimą, kad Tomas būtų vienuolis, nuleido pintinēje iš bokšto pro langą Tomą, o tuo laiku atvykę domininkonai jį nusigabeno į Neapolį.

Kitais metais Tomas padarē vienuolinius įžadus. Tomas buvo nusiųstas mokytis į Koelną, kur mokytojavo garsus mokslininkas domininkonas Albertas Didysis. Tomas visiškai atsidavē mokslui ir maldai, besiruošdamas ateities darbams. Būdamas nuolankus ir tylus studentas, jis draugų buvo pravardžiuojamas "kvailučiu jaučiu", bet jo mokytojas tarē kartą: — "Jo balso klausys visas pasaulis!"

1245 m. ir Albertas ir Tomas persikēlē Paryžiun. Ten Tomas per trejus metus mokēsi šv. Rašto ir studijavo šv. Augustino raštus. Vēl grįžo į Koelną. Buvo jis 22 metų, kai jį paskyrē Albertui pagelbininku.

Po kiek laiko Tomas paskelbē savo pirmuosius mokslo darbus, Aristotelio mokslo aiškinimus. Buvo švelnaus, malonaus būdo mokytojas. Sakēsi, kad klūpodamas po kryžiumi jis daugiausiai išmokęs. 1252 m.Tomas pasiųstas Paryžiun mokyti. Jo garsas sutraukē daug naujų studentų. Ten jis gavo daktaro laipsnį 31 gyvenimo metais.

Prancūzijos karalius šv. Liudvikas atsiklausdavęs šv. Tomo nuomonēs karalystēs reikaluose ir jo nuomonę brangino.

1261 popiežius Urbonas IV pašaukē Tomą Romon užimti teologijos profesoriaus vietos. Čia jis parašē daug vertingų knygų. Ēmē garsēti stebuklais: moteriškē palietē jo rūbą ir išgijo iš sunkios ligos. Popiežius siūlē jam Nea-

polio vyskupiją, bet Tomas atsisakē. 40 metų būdamas, pradējo rašyti savo garsųjį veikalą, "Sumą", ir jam Išganytojas apsireiškime pasakęs: — "Tomai, gerai parašei apie mane. Kokio norēsi atlyginimo?" — Tomas atsakęs: — "Ne kitokio, kaip Tavęs, Viešpatie." Tai matē jo draugas.

Šv. Tēvo siunčiamas Prancūzijon į Lijono visuotinę santarybą, kuri turējo prasidēti 1274 m., gegužēs mēnesyje, Tomas susirgo, turējo kelionę nutraukti ir sustoti pas cistersus Fossa Nuova vienuolyne. Atlikęs čia viso gyvenimo išpažintį, prašēsi iškeliamas iš lovos, kad priimtų šv. Komuniją paskutinį kartą, sukalbējo tikējimo išpažinimą, priēmē V. Jēzų, o padēką atliko po Komunijos, ant grindų gulēdamas. Vienuoliai jo prašē pasakyti, ką turi daryti, kad visada pasiliktų Dievo malonēje.

— Būkite tikri, kad tas, kurs ištikimai vaikščioja Dievo akivaizdoje, visada yra pasirengęs duoti Viešpačiui apyskaitą iš visų savo darbų, niekad nebus nuo Jo atskirtas laisvos valios nusikaltimu. —

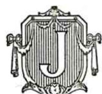
Daugiau jis nieko nekalbējo, vien meldēsi ir mirē 1274 metais, kovo 7 dieną. Jis buvo paskelbtas šventuoju 1323 metais.

Tikras mokslas veda prie Dievo, ir didieji mokslininkai buvo tikintieji. Daugiausia netikinčių yra iš mažamokslių. Geriau pažinkime tikējimo tiesas ir neabejosime.

Kovo 7 d. minimi šv. kankiniai: Eubulis, pal. Germanas Gardiner, Revokatas, Saturninas, Sekundulis. Vyskupai: Gaudijozas iš Brescios, Povilas, Teofilis; abas Estervinas, Bažnyčios daktaras Tomas Akvinietis. Išpažintojai: Povilas Prastutis, Vilhelmas Asyžietis ir mergelē Enodokē.

ŠV. JONAS IŠ DIEVO, IŠPAŽINT.

Kovo 8 d.

ONAS iš Dievo gimē Montemor o Novo, Portugalijoje, 1495 m. Didžioji jo gyvenimo dalis praējo niekais: jaunas portugalietis pabēgo iš namų į Ispaniją. Ten jis ganē galvijus, o suaugęs į vyrus, stojo kariuomenēn: kovojo ir su prancūzais ir su turkais, žiūrint, kas daugiau jam mokējo.

Pabodus blaškytis, apsistojo Gibraltare ir ēmēsi pardavinēti šventus paveikslus. Bet Dievo malonē jį paveikē, ir jis atsivertē prie Dievo, kai išgirdo šv. Jono Aviliečio pamokslą. Jis nutarē tarnauti belaisviams ir ligoniams. Persikēlē kuriam laikui į Afriką gelbēti ir raminti į nelaisvę paimtų krikščionių. Grįžęs Ispanijon, Granadoje rinko benamius vargšus ir eidavo per namus, jiems išmaldos prašydamas.

Žmonēs įtarē jį pamišus. Įkišo į beprotnamį. Bet ir ten būdamas jisai stengēsi vargšams padēti. Gydytojai pažinę, kad Jonas yra pilno proto žmogus, išleido jį laisvēn. Dabar jis lankē ligonius ir reikale pats savo rankomis nešē juos į ligoninę. Kartą nakčia rado jis gatvēje bemirštantį vargšą. Atnešē jį prieglaudon. Pasiēmē vandens jo kojoms numazgoti. Žiūri, — ogi jos vinių perdurtos. Pažvelgē į veidą ir pažino Išganytoją.

— Jonai, man darai visa, ką darai mano vardu vargšams, — taręs jam Jēzus.

Dar uoliau ēmēsi Jonas nelaiminguosius ir vargšus gelbēti, nes buvo tikras, kad tai patinka Kristui. Jis tai darē ir pats vargo, norēdamas padaryti atgailą už savo tuš-

čiai praleisto gyvenimo žymią dalį. Per dešimtį metų tarnavęs Kristaus mažiausiems broliams — vargšams, ligoniams, savo rūpestį, nuovargį aukodamas vietoje ilgų maldų, patiko jis Dievui.

1550 metais, begelbėdamas Jonas iš upės skęstantį berniuką, pats apsirgo ir greitai mirė. Jo šventumą Dievas pareiškė nemažais stebuklais. Jis buvo pripažintas šventuoju 1690 metais.

Stenkimės įtikti Dievui, Jo valią vykdydami, ir nežūsime.

Kovo 8 d. minimi šv. kankiniai: Arianas, Teotychas, Kirilas,vienas ir antras Rogatas, Feliksas, Beata, Herenė, Felicitatė, Urbonas, Silvanas, Mamilis, Filemonas, Apolonijus, Kvinktilis, vysk. kank. Vyskupai: Beadas, Dutakas, Feliksas iš Dunvičo, Julius iš Toledo, Ogmundas, Rianas, Senanas. Abas Veremundas. Išpažintojai: Jonas iš Dievo, Poncijus.

ŠV. PRANCIŠKA, NAŠLĖ

Kovo 9 d.

RANCIŠKA yra viena tų retų žmonių, kuriems Dievas leido pastoviai matyti Angelą Sargą ir kitus angelus, kol ji gyveno žemėje.

Ji gimė ir gyveno Romoje, Italijoje, 1384 m. Jos tėveliai buvo turtingi ponai. Pradėjusi bręsti mergaitė, savo pamaldžios širdies vedama, norėjo tapti vienuolė, bet tėvai kitaip galvojo, — jie išleido ją už vyro Lauryno Ponziani. Per keturiasdešimtį metų jiedu gyveno gražioje santaikoje, neturėjo nė kokių nesusipratimų. Pranciška buvo ne vien pamaldi moteriškė, bet ir apdairi, tvarkin-

ga, gera motina ir šauni šeimininkė. Savo išmintimi švietė kitoms turtingoms moterims, pasidarė ji kitoms sektinas pavyzdys. Ji savo pavyzdžiu stengėsi atitaisyti kai kuriuos peiktinus jų papročius. Ji sakydavusi: "Ištekėjusi moteris privalo palikti Dievą pas altorių, bet turi Jį rasti savo šeimos židinyje."

Nepaisant viso turto, ji pati valgydavo labai prastai: ji mito vandeniu ir duona, kurią kartais paslapčiomis iškeisdavo į ateinančių vargšų pluteles. Beveik nuolat pasninkavo. Bet ji dirbo daug ir gerai melsdavosi. Mėgamiausieji jos mąstymai buvo svarstyti Kristaus kančią. Atsilygindama už Jo begalinę žmonėms meilę, ji mylėjo Kristų visa savo siela.

Bet atėjo išmėginimo laikas. Kilo politinis sąmyšis. Roma buvo užpulta 1413 m. Pranciškos vyras buvo ištremtas iš Romos, visas jo turtas užgrobtas, vyriausias jos sūnus buvo paimtas užstatu. Visur čia Pranciška įžiūrėjo baudžiančią Dievo ranką ir visai atsidavė Dievo valiai, garbindama Jo šventą vardą. Kiek laiko praslinkus, įvyko taika. Ponzianis grįžo iš ištrėmimo, atgavo savo turtus. Dabar Pranciška, atsidėkodama Dievui už Jo gerumą, pastatė seserims oblatėms vienuolyną, aprūpino seseles reikalingu kraičiu.

Pranciškos vyras mirė 1436 m. Tada jinai, vykdydama savo jaunatvės svajones tapti vienuole, atėjo pas savo įkurtąjį seserų oblačių vienuolyną kaip atgailotoja su virve ant kaklo ir prašėsi priimama. Ją priėmė. Vėliau ji tapo vienuolyno vyresnioji.

Ji buvo pratusi nuolat būti Dievo akivaizdoje. Dievas jai davė gausių apreiškimų, ir ji pastoviai matydavo savo Angelą Sargą. Matė, kaip jis gelbsti, kada ją piktoji dvasia gundydavo, kaip jai padeda gera daryti. Kai tik pati padarydavo kokią klaidą, nematydavo angelo. Jei kas žmonių jai tardavo kokį netinkamą žodį, angelas prisidengdavo savo veidą.

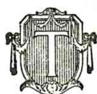
Ketverius metus atgailoje ir maldoje išbuvus vienuolyne, ji mirē 1440 m., kovo 9 d. Ji buvo pripažinta šventąja 1608 metais.

Pagerbkime mūsų Angelą Sargą ir nedarykime nieko bloga jo akivaizdoje.

Kovo 9 d. minimi vyskupai: Bosas, Grigalius iš Nysos, Pacianis. Mergelē Katarina iš Bolonijos ir našlē Pranciška Romietē.

40 KANKINIŲ

Kovo 10 d.

AI buvo 320 metais Sebasto mieste, Armenijoje. Baigiantis didžiajam krikščionių persekiojimui, imperatorius Licinijus įsakē, kad visi jo kareiviai aukotų stabams. Kariuomenēje buvo krikščionių. Jų susidarē keturiasdešimt vyrų. Krikščionys kariai atsisakē nusilenkti dievaičiams — stabams ir dēti jiems bent kokias aukas. Juos suēmē, suvarē kalējiman ir pradējo kankinti. Galop juos išrengē nuogai, suvarē nakčia ant užšalusio tvenkinio ir paliko mirti smarkējančiame šaltyje. Kad jų skausmus padidintų ir silpnavalius suviliotų, ten pat ant kranto buvo pakurtos pirtys: kas išsižadēs Kristaus ir sutiks aukoti stabams, galēs atsigaivinti šilumoje ir gyventi. Bet kankiniai, keturiasdešimt drąsuolių vyrų, saugojami sargybos, garsiai meldēsi:

— Viešpatie, keturiasdešimt ant tvenkinio atējome, suteiki keturiasdešimčiai vainiką, kad nē vieno nestokotų.

Šalo jų kojos, šalo rankos, krūtinēs, ledu virto kūnai, vienas po kitam griuvo ir mirē.

Ant kranto stovįs sargybinis pamatē nepeprastą vaizdą. Staiga prasivēręs dangus, sužibo ne žemēs šviesa, ir dau-

gybē angelų nešē kankiniams gražiausius vainikus. Pradējo skaityti tuos vainikus. Rado 39. O kodēl ne 40? — mąsto sau sargybinis, juk ten 40 vyrų miršta.

Tik štai mato, kaip vienas kankinių, pusiau sušalęs, neištvēręs kančios, atsiskyrē nuo savo draugų ir eina pirtin. Vadinas, jis išsižadējo dangiškojo vainiko ir garbēs. Supratęs matyto vaizdo reikšmę, sargybinis nusimetē rūbus, garsiai išpažino Kristų esant tikrąjį Dievą, prisijungē prie baigiančių sušalti draugų kareivių ir išlygino jų skaičių, mirdamas su kitais kankinio mirtimi. Kaip jo draugai, taip ir jis tapo dvasios didvyris ir amžinas švyturys žmonēms.

Nesigēdinkime išpažinti Kristų viešai, ypač kai to reikalauja mūsų artimo sielos išganymas. Padēkime silpniesiems pažinti ir pamilti be galo mus mylintį Jēzų.

Kovo 10 d. minimi šv. kankiniai: Kajus, Aleksandras, Kodratas, Dionizas, Kiprijonas, Kandidas, Anektas, Paulius, Krescens, Kyrionas, Kandidas, 40 Armenijos kankinių, pal. Jonas Ogilvie, Persijos kankiniai, Viktoras. Vyskupai: Keksagis, Kesogas, Makaras iš Jeruzalēs, popiežius Simplicijus. Abai: Emilianas, Atalas, Droktovejus, Geraldas, Failbis Mažasis ir išpažintojas Hymelinas.

ŠV. EULOGIJUS, KANKINYS

Kovo 11 d.

EVINTAME šimtmetyje Ispaniją valdē maurai. Tuo laiku Korduboje (Cordoba), maurų sostinēje, veikē šv. Eulogijus, kunigas.

Jo tēvai buvo senatoriai. Tad jisai buvo kilęs iš turtingos ir garbingos šeimos. Jis mokslus ējo prie šv. Zoilo bažnyčios, tapo kunigas, nes matē, kad tuo būdu geriausiai

galės patarnauti savo tautiečiams. Vyskupas paskyrė jį bažnytinės mokyklos vedėju. Kun. Eulogijus pasižymėjo nuoširdžiu pamaldumu ir giliu mokslu. Prie to pridėjęs savitvardos, apsimarinimo pratybas, pasninkus, budėjimus, greitai pasidarė labai nusižeminęs, malonaus būdo ir meilingos širdies kunigas. Visi jį gerbė už jo didelę Dievo meilę ir jo artumą Kristui.

Maurai ėmė smarkiau persekioti krikščionis 850 metais. Eulogijus pateko kalėjiman už tikėjimą ir ten būdamas rašė padrąsinantį žodį dviem šventom sesutėm, Florai ir Marijai, kad nesibijotų mirti kankinėmis. Jodvi buvo nužudytos už Kristų 851 m. lapkričio 24 d.

Gruodžio 1 d. Eulogijus buvo paleistas iš kalėjimo. 852 metais daug krikščionių mirė kankiniais. Kunigas Eulogijus visiems nešė suraminimą, padrąsinimą, gelbėjo kiek galėdamas suimtuosius, ramino įbaugintus žmones, rūpindamasis jų išganymu. Taip praėjo šešeri metai, o atmainos vis nesimatė.

Tuo tarpu mirė Toledo arkivyskupas. Kunigas Eulogijus buvo išrinktas jo vieton, bet nespėjo pakonsekruoti jo vyskupu.

Atsitiko nelauktas dalykas. Vienoje turtingoje maurų šeimoje buvo mergelė vardu Leokricija. Viena jos giminaitė slaptomis ją pakrikštijo ir vėliau pamokė krikščionių tikėjimo. Kažkaip sužinojo tėvai, kad ji krikščionė. Pradėjo ją bausti, varginti, neduodami atilsio nei dieną nei naktį, kad išsižadėtų tikėjimo. Apie jos vargą buvo pranešta kun. Eulogijui ir jo sesutei Anulonai. Leokricija sakėsi norinti pabėgti. Šv. Eulogijus su savo sesute parūpino priemones pabėgti, ir ji kurį laiką gyveno užsislėpusi pas tikinčius draugus. Bet galutinai visa išėjo aikštėn. Visi buvo suimti. Teisėjas — kadi — grasino šv. Eulogijui, kad jį užplaks rykštėmis, jei laikysis tikėjimo. Eulogijus atsakė, jog skausmai neprivers jo atsižadėti Kristaus. Ir čia pat ėmė aiškinti maurams krikščionių tikėjimo tiesas.

Teismas tuoj pat pasmerkē šv. Eulogijų mirtin, nukertant galvą. Bevedant nukirsti, vienas sargų sudavē jam per žandą už tai, kad teisme kalbējęs prieš Mahometą. Kun. Eulogijus atsuko jam ir kitą žandą, ir gavo antrą plaštaką.

Šv. Eulogijus vainikuotas kankinio mirtimi ir garbe 859 metais kovo 11 d. Kai kurie jo raštai yra užsilikę.

Labai svarbu ligi galo išteseti gerame. Tos ištvermēs malonēs dažnai prašykime Dievo, užtariant šventiems kankiniams. Nevergaukime velniui nē jo pasiuntiniams.

Kovo 11 d. minimi kankiniai: Alberta, našlē ir kankinē, Antiokijos kankiniai, Kandidas, Piperionas, Konstantinas, Eulogijus, Eutymijus, vysk. kankinys, Gorgonijus, Firmas, Heraklis, Zosimas, pal. Jonas Larke, Trofimas, Talis. Vyskupai: Angus, Benediktas, Sofronijus. Abas Firminas. Išpažintojai: Konstantinas ir Petras. Mergelē pal. Teresē Margarita Redi.

ŠV. GRIGALIUS I, POPIEŽIUS, BAŽN. DAKTARAS

Kovo 12 d.

RIGALIUS vadinamas Didžiuoju ne dēl savo kūno išvaizdos, bet dēl nuveiktų didelių darbų Bažnyčioje. Beveik visą gyvenimą sirguliavo ir buvo menkos sveikatos. Jisai gimē Romoje 540 metais. Jo tēvas buvo kilmingas patricijus senatorius Gordianas, o motina — šv. Silvija. Tēvai davē Grigaliui kiek galint geresnį išsilavinimą, mokslą ir auklējimą.

Suējus subrendimo metams, imperatorius Justinas II

paskyrē Grigalių Romos pretorijumi, t. y. valdytoju. Atsidarē jam kelias į aukščiausias vietas valstybēje. 575 m. mirē jo tēvas. Motina įstojo į vienuolyną; jam liko visi dideli tēviškēs turtai. Matydamas, kiek gero daro Bažnyčiai ir visuomenei vienuolynai, jis savo lēšomis pastatē šešis naujus vienuolynus, o iš savo puošniųjų rūmų padarē septintąjį. Pasitraukē iš imperatoriaus tarnybos ir pats virto neturtingu vienuoliu, kuris buvo užimtas malda, pasninkais ir mokslų gilinimu.

Tokiame nuošalume pragyveno jisai kelerius metus. Jis buvo labai malonus ir dosnus vargšams. Pasitaikē kartą jam užtikti parduodamus belaisvius iš Anglijos. Nupirko ir paleido juos; bet pasiryžo vykti Anglijon ir skelbti tiems stabmeldžiams Kristų. Buvo net gavęs popiežiaus leidimą ten keliauti, bet Romos gyventojai smarkiai užprotestavo ir prašē grąžinti Grigalių Romon. Pasiuntiniai jį pavijo, ir po trijų klionēs dienų Grigalius vēl buvo Rimoje.

Šv. Tēvas pakēlē jį dijakonu — kardinolu ir pasiuntē jį kaip savo legatą į Konstantinopolį. Ten jis pasiliko septynerius metus iki popiežiaus Pelagijaus II mirties 590 m. Legatas Grigalius buvo vienbalsiai išrinktas popiežiumi. Jis darē, ką tik galējo, kad nereikētų būti popiežiumi, net slapstēsi miške tris dienas. Surastas, jis nesipriešino.

Popiežiumi tapęs, jis atliko labai daug Bažnyčiai naudingų darbų. Buvo sunkūs laikai. Roma baisiai nukentējo nuo maro ir bado. Rytuose klaidatikiai suardē Bažnyčios vienybę. Ispaniją valdē Arijaus pasekējai, Anglija buvo stabmeldiška. Jis pasiuntē Anglijon šv. Augustiną ir 40 savo vienuolių atversti prie Kristaus tąjį kraštą. Ir jiems misijų darbas pavyko. Anglai priēmē krikštą 597 metais.

Jo gerą širdį atjautē visi Romos vargšai. Turējo visų jų sąrašą. Buvo paskyręs išmaldų dalintojus, ir tie varg-

šams maistą pristatydavo į namus, kad seneliams nereikėtų vaikščioti.

Šv. Grigalius yra parašęs daug svarbių knygų. Ypatingo dėmesio verti jo nurodymai, kaip ganyti sielas. Jis pertvarkė Bažnyčios ritualą, mišiolą, išaiškino tikybines klaidas, atitaisė papročius, įvedė protingą drausmę, rūpinosi tikėjimo plitimu ir tikru pamaldumu, plačiai susirašinėjo su kitų kraštų vyskupais. Šv. Grigalius išgelbėjo Romą nuo lombardų įsiveržimo, sutvarkė bažnytinį giedojimą, įvedė daugiau reikalingų potvarkių.

Jisai mirė kovo 12 d.,604 m. ir palaidotas šv. Petro bazilikoje.

Kas tik nori kitiems patarnauti sielos išganymo reikaluose, kitus pamokyti, privalo tai taikyti pačiam sau, nes tas geriausias misijonierius savo aplinkoje, kuris parodo, kaip reikia krikščioniškai gyventi.

Kovo 12 d. minimi šv. kankiniai: Egdunas, Mamilijanas, Petras. Vyskupai: Bernardas, Elfagis, Paulius iš Leono, Vindicianas. Popiežius Grigalius Didysis. Išpažintojas Teofanas ir mergelė Fina, kitų vadinama Serafina.

ŠV. EUFRAZIJA, MERGELĖ

Kovo 13 d.

MPERATORIAUS Teodozijaus ir Arkadijaus giminaitė Eufrazija gimė 380 metais Konstantinopolyje. Po metų mirė jos tėvelis. Motina našlė persikėlė gyventi Egiptan, kur turėjo didelius turtus. Gražiai ir laimingai prabėgo šešeri metai, begyvenant Egipte.

Mažoji Eufrazija prašėsi savo motinėlės, kad jai leistų

apsigyventi pas vienuoles, nes ji mēgo jų elgesį, jų maldas, visą jų gyvenimą. Motina labai džiaugēsi tokiu dukrelēs noru ir buvo pasiryžus duoti vienuolynui didelius turtus už dukrelēs priglaudimą. Vyresnioji sesuo priēmē veinuolynan Eufraziją, bet nepriēmē jos turtų. Praējo dar keleri ramūs metai, ir mirē Eufrazijos motinēlē. Apie tai sužinojo imperatorius Teodozijus. Jis atsiuntē pasiuntinius pas Eufraziją, kviesdamas ją vykti sostinēn ir žadēdamas išleisti ją už jauno, turtingo senatoriaus. Bet šv. Eufrazina gražiai padēkojo imperatoriui, parašē, jog laikysiantis skaistybēs įžadų, o jai priklausančius turtus įprašē parduoti ir išdalinti vargšams.

Tai buvo 395 m. Šv. Eufrazija pasiliko gyventi vienuolyne ir patarnauti kitoms seselēms. Pasižymējo dvasios paprastumu, giliu nuolankumu ir didele Dievo meile. Mirē, eidama 30 gyvenimo metus, 410 m. Dievas paskelbē stebuklais jos šventumą.

Tikējimas, viltis ir meilē sujungia sielą su Dievu žemēje ir įveda į dangų. Pasistenkime įsigyti aukščiausią šių dorybių laipsnį.

Kovo 13 d. minimi šv. kankiniai: Kristina, Makedonijus, Patricija, Modesta, Niceforas, Ramiras, Roderikis, Saliamonas, Sabinas, Teusetē, Horis, Teodora, Nymfodora, Morkus, Arabija. Vyskupai: Ansovinas, pal. Bonifacas; išpažintojas pal. Agnelis ir mergelē Eufrazija.

ŠV. MATILDA, KARALIENĒ

Kovo 14 d.

AKSŲ kunigaikščio Teodoriko duktē Matilda gimē apie 895 metus, Engerno miestelyje, Vestfalijoje. Jaunutę mergaitę tēvai atidavē auklēti

močiutei, kuri buvo Erfordo vienuolyno vyresnioji. Ten ji išmoko mylėti Dievą ir kitų reikalingų dorybių bei mokslų.

913 metais tėvai išleido Matildą už Saksonijos kunigaikščio Henriko. Kadangi ir jis buvo pamaldus, rūpestingas savo valdiniams ir gabus kovotojas, tai jis nekliudė šv. Matildai gera daryti žmonėms. Henrikas nugalėjo užpuolikus vengrus ir danus, praplėtė savo karalystę, prisijungdamas Bavariją, o Matilda savo pamaldumu ir kantrybe plėtė Dievo karalystę ne vien savo sieloje, bet savo turtais statė Dievo šventoves. Tačiau maloniausia karalienei buvo lankyti ligonius, padėti belaisviams, kaliniams, vargšams, pamokyti nemokančius.

Jiedu turėjo tris sūnus: Otą, vėliau tapusį imperatoriumi, Henriką, Bavarijos kunigaikštį, ir šv. Brunoną, Koelno arkivyskupą. Šv. Matildos dėdė šv. Brunonas, arba Bonifacas, kurio šventė minima birželio 19 d., yra žuvęs Prūsuose 1009 m., beskelbdamas stabmeldžiams tikėjimą.

Šv. Matilda ir Henrikas laimingai gyveno 23 metus; bet 936 m. mirė Henrikas, ir ji paliko našlė. Pradėjusi pati valdyti didelius turtus, ji gausiai šelpė pavargėlius, gerino bažnyčių padėtį, kūrė naujas. Josios sūnus Otas buvo išrinktas Vokietijos karaliumi 937 m. ir Romos imperatoriumi 962 m., kai jis nugalėjo čekus ir lombardus.

Bet Otas ir Henrikas, du Matildos sūnu, susitarė atimti motinos turtus, — esą, ji juos eikvojanti, bedalindama pavargėliams. Ir Matilda pasijuto nieko neturinti. Ji kantriai nukentė jai padarytą neteisybę, o sūnūs, galutinai susipratę, grąžino jai tai, ką ji pirmiau valdė. Tada ji įkūrė penkis vienuolynus ir pastatė keletą bažnyčių. Ji aiškiai matė, kad visas švietimas ir mokslas tuo laiku ėjo iš vienuolynų, o Dievo garbė ir žmonių išganymas reikalingi bažnyčių.

Šv. Matilda savo pavyzdžiu parodė, kaip reikia būti

tikrai nusižeminusiam ir kantriam žmogui, atėjus kuriai nors nelaimei. Visa tai ji darė iš tikros Dievo meilės. Toji meilė ją sujungė su Dievu žemėje, o kai mirė 968 m. Kvedlinburgo vienuolyne, toji pat meilė ją perkėlė į dangų.

Turimų turtų esame vien užvaizdos, o ne savininkai. Tikrasis jų savininkas yra Dievas. Kas juos grąžina Dievui vargšų rankomis, ar bažnytines įstaigas remdamas, turės lengvą apyskaitą pas Dievą.

Kovo 14 d. minimi kankiniai: Dijakonas, Eutychas, Leonas, vysk. kankinys, pal. Leonardas Chimura, Petras, Afrodizas, Romos ir Valerijos kankiniai. Vyskupas Bonifacas, karalienė Matilda ir išpažintojas Talmakas.

ŠV. KLEMENSAS MARIJA HOFBAUER, IŠPAŽ.

Kovo 15 d.

LEMENSAS buvo Vienos apaštalu ir redemtoristų antruoju kūrėju. Jis gimė Tasvize, Moravijoje,1751 m. ir vadinosi Jonas Dvožakas. Jis buvo šeimoje pats jauniausias, dvyliktas vaikelis iš eilės. Tėvas turėjo mėsos krautuvę, bet jis mirė, Jonukui šešerių metų vaikui esant.

Iš pat mažens Jonukas troško būti kunigu, bet motina nebegalėjo jam duoti reikalingo auklėjimo. Jaunas išėjo dibti pas kepėją. Bet kiek laisvo laiko suradęs, jis mokėsi. Tarp 1771 - 1775 m. jis tarnavo premonstratensų vienuolyne ir gyveno it koks atsiskyrėlis. 1775 m. grįžo į Vieną ir pats pasidarė kepėjas. Jo siela ieškojo Dievo,

troško Jam tarnauti prie altoriaus. Atliko dvi keliones Romon, lankydamas šventas vietas. 1782 - 1783 m. pasidarė atsiskyrėliu, Tivolio vyskupo globoje, pasivadino Klemensu Marija, meldėsi ir mokėsi. Grįžo atgal į Vieną ir, geradarių padedamas, stoja universitetan mokslų baigti. 1784 m. pėkščiomis nukeliavo į Romą su draugu T. Hiubliu, ir ten abudu įstojo į redemtoristų naujokyną. Jam buvo leista daryti įžadus 1785 m. kovo 19 d. Kiek vėliau jis buvo įšventintas kunigu. Tų pat metų pabaigoje pasiuntė jį su draugu vyresnieji į Alpes įkurti naujo vienuolinio namo, bet tuo metu Austriją valdė Juozapas II, kuris niekam neleido statyti vienuolynų.

Klemensas su draugu nuvyko į Varšuvą pas karalių Stanislovą Poniatovskį. Popiežiaus nuncijui patariant, karalius atidavė šiem dviem redemtoristam vokiečių bažnyčią Varšuvoje. Čia darbavosi šv. Klemensas tarp 1786 ir 1808 m. su dideliu pasisekimu. Paėmė globoti kitą parapiją, sakė pamokslus prancūzų kalba, katechizavo protestantus ir žydus, įkūrė vaikams prieglaudą ir mokyklą. 1808 m. trys Klemenso įkurtieji vienuolynai ir namai Varšuvoje buvo valdžios panaikinti, ir jis turėjo išvykti iš Lenkijos. Klemensas su savo draugais persikėlė gyventi į Vieną. Ten jis buvo seserų uršuliečių kapelionas ir vadovas per dvylika likusių savo gyvenimo metų, pasidarė didis sostinės apaštalas ir, nors civilė valdžia neleido jam kurti tikro vienuolyno, jis sugebėjo savo darbą atlikti su nepaprastu pasišventimu ir jėga. Kad Austrijoje greitai išnyko "juozafinizmas" — kai valstybė tvarkė net tai, kiek turi būti degama žvakių per pamaldas — daug pasitarnavo šv. Klemensas Marija. Mirė jis 1821 m. kovo 15 dieną. Leonas XIII paskelbė jį palaimintu, o į šventųjų eiles buvo priskirtas 1909 m.

Ieškokime pašaukimų ir pašauktiems padėkime tapti kunigais, — atliksime Dievui malonų darbą.

Kovo 15 d. minimi šv. kankiniai: Aristobulis, Longi-

nas, Matrona, Menignus, Nikanderis, pal. Vilhelmas Hart, Leokricija, mergelė ir kankinė. Vyskupas Probus. Išpažintojai: Klemensas Marija Hofbauer, Speciozas ir našlė Liudvika de Marillac.

ŠV. JULIJONAS, KANKINYS

Kovo 16 d.

ULIJONAS kankinys yra gimęs trečiame šimtmetyje ir miręs už Kristų ir tikėjimą 302 metais Anazarbumo mieste, Cilicijoje, dabar pietinėje Turkijoje.

Dioklecijano ir Maksimijono imperatorių laikais keletą kartų buvo smarkiai persekiojami krikščionys. Žuvo nekaltų žmonių tūkstančiai vien už tai, kad jie nesutiko nusilenkti ciecoriaus garbinamiems stabams ir dėti dievaičiams — stabams aukas.

Tuo laiku Ciliciją valdė Marcijonas. Jam paliepus, buvo suimtas krikščionis Julijonas. Jis buvo kilęs iš turtingesniųjų šeimos. Kai kurie raštai sako, kad jis buvęs klierikas ir veiklus žmogus tikinčiųjų tarpe. Valdovas norėjo pasisavinti jo turtus, arba priversti jį klausyti nedorų įstatymų. Julijonas nesutiko išsižadėti Kristaus. Kadangi maži kankinimai nepadėjo, Marcijonas pridėjo žiauresnių. Ilgai buvo kankinamas nekaltas Kristaus karys — Julijonas. Galutinai teisėjas pasmerkė jį paskandinti. Liepė nuvesti į pajūrį, užsiūti maišan, prieš tai prigrūdus į maišą kirmėlių, angių, ir įmesti jūron. Krikščionys išgriebė šv. Julijono lavoną, nugabeno jo šventas relikvijas Antiokijon, o šv. Jonas Auksaburnis pasakė apie jį pamokslą.

Ne vien senovės diktatoriai, imperatoriai slėgė žmones, bet ir mūsų laikais tą patį matome: kur tik įsigali diktatorius, nepaisant kokios spalvos jis bebūtų, kankina, žudo visus, kurie nesutinka su jo bedieviškais siekiais. Tikroji laisvė žmonėms yra tada, kada valdžia laikosi dešimties Dievo įsakymų ir prižiūri, kad visi jų laikytųsi.

Nesibijokime žiaurių diktatorių;jų visa galybė laikina. Daugiausia, ką jie gali padaryti, tai nukankinti, užmušti nekaltą žmogų. Jie negali atimti tikėjimo iš žmogaus sielos,negali uždrausti mylėti Dievą. O kas Dievą myli, tam visi dalykai išeina į gera.

Kovo 16 d. minimi kankiniai: Hilaras, Tatianas, Feliksas, Largas, Denis, Julijonas, Papas. Vyskupai: Agapitas, Heribertas Patricijus. Abai: Abanas, Finianas Lobhair; išpažintojai: Abraomas, Dentlinas.

ŠV. PATRIKAS, VYSKUPAS

Kovo 17 d.

ATRIKAS gimė Glasgovo (Skotijoje) apylinkėse ketvirtojo šimtmečio pabaigoje, apie 373 metus. Jo tėvai buvo krikščionys ir pamaldūs žmonės. Šešiolikos metų jaunikaitis pateko į nelaisvę: jo tėviškę užpuolė plėšikų gauja, paėmė tarnus, tėvo pavaldinius ir Patriką nelaisvėn. Plėšikai išvežė jį stabmeldiškon Airijon ir ten pardavė vergijon. Žiemos metu jis turėjo gyventi miške ir prižiūrėti savo valdovo galvijus. Maisto beveik negaudavo, pusnuogis ir visų apleistas Patrikas visą suraminimą rado maldoje. Po pusės metų, atėjus vasarai, pavyko jam pabėgti iš vergijos. Praėjo dar keleri metai, ir antru kartu Patrikas buvo pagrobtas ir parduo-

tas Airijon vergijon. Bet šį kartą jo nelaisvē tetrūko du mēnesiu. Parvyko jis tēviškēn. Per visus tuos vargus Patrikas labiau pamilo amžinuosius turtus, negu žemēs; ilgējosi amžinosios tēvynēs; jis daug meldēsi, nuoširdžiai tarnavo Dievui.

Viešpats apreiškē, kokiam darbui jį skiria: jis turēsiąs atversti airius. Todēl jis iškeliavo iš savo tēviškēs, persikēlē į Galiją, peržingsniavo Italiją ir pasiekē Romą. Pakeliui pasimatē su savo dēde šv. Martynu, vyskupu. Kai kurie rašytojai teigia, kad tai jis padarē trečiu kartu išvaduotas iš nelaisvēs.

Atvykęs pas šv. Martyną Turonietį, Patrikas stojo į jo mokyklą. Dvidešimt metų vēliau jis buvo įšvęstas vyskupu. Gavo šv. Tēvo Celestino (mirusio 432 m.) palaiminimą ir įgaliojimą naujam darbui ir išvyko Airijon.

Tuo laiku Airija buvo stabmeldžių kraštas. Patrikas ēmēsi sunkaus ir pavojingo darbo, daugiau gražiu pavyzdžiu ir malda siekdamas stabmeldžių sielos, negu ieškodamas kokios bent sau naudos. Dovanų nepriimdavo, o gautas čia pat išdalindavo vargšams. Keliasdešimt metų misijonieriavęs, Patrikas pakrikštijo dideles žmonių minias, įsteigē vyrų ir mergaičių vienuolynų ir vyskupijų, pastatē bažnyčių, šventē savo paties išmokslintus vyrus kunigais ir vyskupais, įkūrē mokyklų. Visas Airijos gyvenimas beregint pakitējo, pagerējo. Jų mokyklos pasidarē garsios, ir į jas ēmē atvykti svetimšaliai mokytis. Patys žmonēs, airiai, nuoširdžiai priēmę Kristų, kurio mokslo tikrumą šv. Patrikas parēmē gausiais stebuklais ir pranašystēmis, stojo vienuolynuosna ir vyko į tolimas šalis Kristų skelbti.

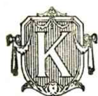
Jau penkiolika šimtų metų baigiasi, kaip Airija tapo katalikų kraštas, ir ji ištikimai tokia pasilieka. Daugiausia prie to prisidējo šv. Patrikas. Dēl to visi airiai gerbia ir myli savo globēją ir tautos tēvą, šv. Patriką. Jis mirē 493 m. kovo 17 d., sulaukęs 120 metų amžiaus.

Sunkiausius darbus Dievo garbei padarysime, jei tik Jisai mums savo malone padės. Nesibijokime sunkių uždavinių; pasitikėkime malda ir Dievo gailestingumu, nes visa galime Tame, kurs mus stiprina.

Kovo 17 d. minimi kankiniai: Aleksandras, Teodoras, Aleksandrijos kankiniai, Paulius. Vyskupai: Agrikolis, Kyrinas, Patrikas; išpažintojas Juozapas iš Arimatejos; mergelė Gertrūda iš Nivelles.

ŠV. KIRILAS JERUZALIETIS, VYSK., BAŽN. DAKTARAS

Kovo 18 d.

IRILAS gimė ties Jeruzale 315 m. Nuo pat jaunų dienų pamėgo skaityti ir aiškintis Šventąjį Raštą. Jis pasidarė didelis Dievo apreiškimo žinovas. Prisijungęs prie vienuolių, jis padarė amžinos skaistybės įžadus ir pradėjo aštrų atgailos gyvenimą.

Jeruzalės vyskupas patriarkas Maksimas įšventė jį kunigu 345 m. ir pavedė skelbti Dievo žodį žmonėms, mokyti katechumenus, besiruošiančius priimti krikštą. Tai jis atliko gražiausiu būdu ir parašė garsiąsias savo katechezes, — trumpą, pagrįstą šventų tiesų aiškinimą. Jos išliko iki mūsų laikų.

Penkis metus našiai besidarbuodamas tikinčiųjų naudai, 350 m. buvo išrinktas Jeruzalės vyskupu ir patriarku. Tiek kunigu, tiek vyskupu būdamas, kovojo su klaidatikiais Arijaus pasekėjais, nepripažįstančiais Kristui dievybės. Priešai jį puolė melais ir šmeižtais; jie padarė nemažai sumišimo, turėdami savo rėmėju imperatorių Kon-

stantsą. Dēl to Kirilas pasitraukē iš Jeruzalēs į Tarsą.

Grįžo iš tos laisvos valios ištrēmimo Juliui Atpuolēliui valdant šalį. Grįžęs, ēmē valyti žmonių mintį nuo klaidatikių pasētų tikybinių klaidų visa savo iškalba ir proto jēga. Julius Atpuolēlis norējo atstatyti Jeruzalę ir tuo įrodyti, jog Kristus suklydęs, pranašaudamas, kad tame mieste neliks akmens ant akmens. Jis valdē šalį trumpai, 361 — 363 m. Jo pasiųsti darbininkai, besiruošdami atstatyti Jeruzalēs šventovę, iškasē sienų pamatus, išēmē visus akmenis, bet darbo tęsti negalējo, nes išsiveržianti iš žemēs ugnis degino darbininkus. Tuo būdu įvyko Kristaus pranašystē, Jo priešų rankomis įvykdyta, nes Jeruzalēs miesto neliko nē pamatų. Visa tai matē Jeruzalēs vyskupas šv. Kirilas.

Antru kartu Kirilas buvo priverstas palikti Jeruzalę, paēmus valdžią aršiam klaidatikiui imperatoriui Valensui (364 — 375). Grįžo atgal, pasikeitus imperatoriams. Teodozijus Didysis (379 — 395) grąžino Bnažyčiai taiką, sudraudē arijus, ir vyskupas Kirilas galējo ramiai tęsti savo išganingą darbą. 381 metais įvyko visuotinē Bažnyčios santaryba Konstantinopolyje, ir ten dalyvavo Jeruzalēs patriarkas šv. Kirilas. Grįžęs namon, dar veikē penketą metų ir mirē ramybēje 386 m. Jeruzalēje. Dievas apdovanojo jį stebuklų darymo malone, o šv. Tēvas Leonas XIII paskelbē jį Bažnyčios daktaru.

Juo aukštesnę kas užima vietą visuomenēje, juo daugiau turi iškentēti audrų ir kovų su tiesos ir Dievo priešais. Todēl neverta veržtis į aukštas vietas, — bus ramiau.

Kovo 18 d. minimi šv. kankiniai: Edvardas, karalius ir kankinys, Narcizas, Feliksas, Nikomedijos kankiniai, Trofimas, Eukarpijus. Vyskupai: Aleksandras Jeruzalietis, Anzelmas iš Lukos, Kirilas Jeruzalietis, Frigidianas. Išpažintojas pal. Salvatoris.

Šv. Juozapas, Jėzaus Kristaus ir Jo įkurtosios Bažnyčios Globėjas.

ŠV. JUOZAPAS, IŠGANYTOJO GLOBĒJAS

Kovo 19 d.

DOVYDO Karaliaus ainis, šv. Juozapas, švč. Mergelēs Marijos, Išganytojo Motinos, sužieduotinis ir Jēzaus Kristaus žemēje globējas, Evangelijoje yra vadinamas teisiuoju. Jo karališkoji kilmē yra nurodyta trečiame šv. Luko skyriuje. Kai Išganytojas priēmē iš šv. Jono Krikštytojo rankų atgailos krikštą, "atsitiko, kad jam besimeldžiant, atsidarē dangus, šventoji Dvasia nužengē ant jo kūnišku pavidalu, kaip balandis, ir balsas atsiliepē iš dangaus: Tu mylimasis mano Sūnus, tave aš sau pamēgau. Jēzui buvo apie trisdešimt metų, kai jis pradējo. Jis buvo laikomas Juozapo sūnumi."

Šv. Matas atpasakoja, kaip Juozapas, gerbdamas švč. Mergelę ir nežinodamas aiškiai Įsikūnijimo paslapties, buvo sumanęs slapčia ją apleisti. "Bet, jam tai bemąstant, štai, Viešpaties angelas pasirodē jam sapne ir tarē: Dovydo sūnau, Juozapai, nebijok priimti savo žmonos

Marijos, nes kas joje gimė, yra iš šventosios Dvasios; ji pagimdys sūnų, o tu praminsi jį vardu JĒZUS, nes jis išgelbēs savo tautą iš jųjų nuodēmių." (Mato 1, 20-21)

Erodas buvo sumanęs nužudyti neseniai gimusį kūdikėlį Jēzų. Jį išgelbēti iš mirties pavojaus privalējo šv. Juozapas. "Viešpaties angelas pasirodē Juozapui sapne ir tarē: Kelkis, imk vaikelį ir jo motiną, bēk į Egiptą ir būk tenai, kol tau pasakysiu; nes Erodas ieškos vaikelio nužudyti." (Mato 2, 13) Pavojams pasibaigus, vēl angelas kalbējo Juozapui, ir šventoji šeimynēlē grįžo Nazaretan.

Dvylikos metų Jēzus ējo Jeruzalēn į Velykų šventes kartu su savo motinēle ir globēju, šv. Juozapu. Jis ten pasiliko po švenčių tris dienas. "Ir atsitiko, kad po trijų dienų jie rado jį šventykloje, sēdintį mokytojų tarpe, besiklausantį jų ir juos beklausinējantį. O visi, kurie girdējo jį, stebējosi jo išmanymu ir atsakymais. Pamatę jį jie nustebo, ir jo motina jam tarē: — Sūnau, kam mums taip padarei? Štai tavo tēvas ir aš su skausmu ieškojova tavęs.— Jis jiems tarē: — Kam manęs ieškojote? Argi jūs nežinojote, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tēvo? —(Luko 2, 46 - 49)

Kas buvo tasai Juozapas? Jis buvo Dievą mylįs vyras; dailidē, dirbo namų apyvokos rakandus, stalus, padargus. Tuo darbu jis pelnē duoną sau, švč. Mergelei Marijai ir pasaulio Išganytojui. Jis buvo skaistus, darbštus, pamaldus, Dievo valiai klusnus ir pasiekē didelēs sielos tobulybēs, šventumo. Mirē ant Marijos ir Jēzaus rankų; tapo mirštančiųjų ir visos Bažnyčios globēju, visame pasaulyje žinomas, visų gerbiamas, nes jo užtarimas pas Dievą yra galingas ir jo pagalba, ypač tikybines įstaigas kuriant, pasirodo labai gausi. Už savo meilę ir darbą pelnē dangų ir amžiną garbę danguje ir žemēje.

Atsidēkime Deivo valiai su visais mūsų vargais ir džiaugsmais, pareigomis ir skausmais, nes Jis yra geriausias mūsų Tēvas, išmintingiausias Kūrējas ir visagalis Valdovas.

Kovo 19 d. minimi šv. kankiniai: Adrianas, Alchmundas, Apolonijus, Leoncijus, Poncharijus, Kvinktas, Kvinktilē, Kvartilē, Morkus. Abas Laktanas; išpažintojas šv. Juozapas ir Jonas iš Pinos.

ŠV. VULFRANAS, ARKIVYSKUPAS

Kovo 20 d.

ULFRANAS gimē 638 m. Milly vietovēje, ties Fontainebleau, Prancūzijoje. Jo tēvas buvo karininkas karaliaus Dagoberto kariuomenēje. Gyvenimo pradžioje Vulfranas kelerius metus tarnavo frankų karaliaus dvare, kai šv. Batilda valdē kraštą vietoje mažamečio savo sūnaus Klotero III.

Vulfranas buvo turtingas žmogus. Pamatęs visą pavojų betarnaujant karaliui, jis pasiryžo ieškoti Dievo karalystēs ir jo teisybēs. Savo dvarą su plačiomis žemēmis padovanojo vienam vienuolynui, kad vienuoliai turētų iš ko maitintis. Laikui bēgant, jis tapo kunigas. 682 metais jis buvo išrinktas Senso arkivyskupu (Prancūzijoje). Bet matydamas kaip frizai, dabartiniai olandai, paskendę stabmeldystēje ir nēra kas skelbtų jiems Kristų, jisai išsižadējo arkivyskupo garbēs ir išvyko misijonieriauti kaip paprastas vargšas kunigas. Misijose patyrē labai daug vargo, persekiojimų, bet savo meile Kristui, palankumu žmonēms ir padarytais stebuklais atvedē prie Kristaus labai daug žmonių.

Vieną kartą savo maldomis išgelbējo gyvybę kažkokiam Ovonui, kurį frizai buvo pakorę, aukodami stabams. Dvi valandas anam kabojus, nutrūko virvē, ir Ovonas pasirodē besąs gyvas. Jį atidavē Vulfranui. Tas jį pasiuntē į vienuolyną.

Kitu kartu frizai norėjo pagerbti savo stabus, nuskandydami du vaikus. Vulfranas meldėsi ir išgelbėjo jų gyvybę. Frizų valdovas matė tą stebuklą ir žadėjosi pasikrikštyti, bet pažadų neištesėjo, — per daug buvo įsmigusios tikybinės klaidos į to žmogaus galvą.

Sunkių darbų ir nepalankių gyvenimo sąlygų nukamuotas, šv. Vulfranas sugrįžo Normandijon į Fontenelio vienuolyną pasiruošti laimingai mirčiai. Mirė 704 m. kovo 20 dieną.

Šv. Vulfranas ieškojo dangaus ir Dievo, pasiekė šventumo ir tapo amžinai laimingas. Į laimę, kuri niekad nesibaigs, ir mums eina tas pats darbo, maldos, pasiaukojimo kelias.

Kovo 20 d. minimi šv. kankiniai: Aleksandrija, Klaudija, Eufrazija, Matrona, Julijona, Eufemija, Teodozija, Derputa, Paulius, Kirilas, Eugenijus, Fotina, Juozapas, Viktoras, Sebastijonas, Anatolijus, Fotius, Potis, Paraskavija,Kyriakė. Vyskupai: Kutbertas, Nicetas, Vulfranas. Išpažintojai: Ambrozas, Archipas, Herbertas, pal. Hipolitas Galantinis.

ŠV. BENEDIKTAS, ABAS

Kovo 21 d.

IDURINĖJE Italijoje, garbingoje Anicijų šeimoje, 480 metais gimė Benediktas, kuris tapo vienuolinio gyvenimo kūrėjas ir mokytojas.

Jaunutis Benediktas buvo pasiųstas Romon mokytis. Pradedąs bręsti jaunikaitis pastebėjo savo draugų palaidumą ir pabėgo iš Romos, pasitraukęs į Subiako kalnus. Ten jisai išbuvo trejus metus, atgailodamas, daug

melsdamasis, besiruošdamas ateities darbams. Apie jo buvimo vietą ir jo atgailas žinojo tik vienas atsiskyrėlis, gyvenęs tuose pat kalnuose. Buvo tai šv. Romanas. Jis mokė Benediktą dvasinio gyvenimo, parūpino jam vienuolinį rūbą ir maitino.

Benediktas sužibo dorybių šviesa ir jau nebegalėjo pasislėpti. Jo šventumo garsas pasiekė vyrus, norinčius dvasinės tobulybės. Pas jį susirinko būrys mokinių - vyrų. Iš jų jis sudarė vienuolyną. Bet Benedikto duotieji nuostatai jiems nepatiko, — atrodė per daug sunkūs. Vienas jų sugalvojo nusikratyti šventuoju, ir į vyno taurę įpylė nuodų. Benediktas peržegnojo taurę, ir toji subyrėjo. Išsigando nenaudėlis ir prisipažino, bet šv. Benediktas toliau su jais nepasiliko, — jis pasitraukė į Monte Cassino ir ten įkūrė garsųjį visame pasaulyje vienuolyną. Tai buvo 529 metais. Tiek daug pamaldžių vyrų skubėjo dėtis į jo vienuoliją, kad jis pastatė jiems net dvylika vienuolynų. Monte Cassino pasiliko jis gyventi iki pat savo mirties. Ten begyvendamas parašė vienuoliniam gyvenimui nuostatus, kuriuos priėmė visi tuomet buvusieji Vakarų Europoje vienuolynai kaip pagrindą, siekiant dvasinės tobulybės nuolankumu, klusnumu, malda, tylos ir nuošalumo pamėgimu, darbu.

Gyvas ir po mirties Benediktas išgarsėjo dideliais stebuklais. Kartą kaimietis, pasiėmęs tik ką mirusį sūnų, atsiskubino pas šv. Benediktą, prašydamas ir šaukdamas:

— Grąžink man mano sūnų!

— Tokius stebuklus ne man daryti, — tai šventųjų apaštalų darbas, — atsakė jam šv. Benediktas. — Kam krauji ant manęs sunkenybę, kurios nevalioju pakelti?

Bet kaimietis nepaliovė jo meldavęs, prašęs prikelti sūnų iš mirusių. Galop Benediktas nusileido ir ėmė kartu su tėvu melstis. Pakilo ir tarė garsiai:

— Viešpatie, nežiūrėk mano kaltės, bet į tikėjimą šio

žmogaus, kuris trokšta turėti gyvą savo sūnų. Grąžink šiam kūnui sielą, kurią Tu esi pasiėmęs.

Vos ištarus tuos žodžius, atgijo vaikas. Benediktas paėmė jį už rankos, pakėlė ir atidavė tėvui.

Šešiomis dienomis prieš mirtį Benediktas pasakė, kada mirsiąs. Mirė 543 m. bažnyčioje, šv. Komuniją priėmęs.

Venkime blogų draugų ir dėkimės prie gerų, nes su kokiais sutapsime, toki patys tapsime.

Kovo 21 d. minimi šv. kankiniai: Aleksandrijos kankiniai, Filemonas, Domninas. Abai: Benediktas, Birilis, Lupicinas, Serapijonas. Endeus. Atsiskyrėlis Nikolas Flue.

ŠV. KATARINA ŠVEDĖ, MERGELĖ

Kovo 22 d.

ATARINA buvo šv. Brigitos duktė. Ji gimė 1331 metais. Jos tėvas buvo Švedijoje Nericijos kunigaikštis. Pamaldūs tėvai pasirūpino gražiu savo dukrelės išauklėjimu. Septynerių metų Katariną atidavė mokytis ir auklėtis į Risburgo vienuolyną. Seselės išmokė ją įvairių mokslų, padėjo josios sieloje gilius pamatus tikram pamaldumui. Ji buvo pamilusi nuošalų ir tylu vienuolinį gyvenimą, bet tėvas buvo ją pažadėjęs išleisti už pamaldaus jaunikaičio bajoro Egardo. Tėvo valią vykdydama, Katarina ištekėjo, bet jai pasisekė sutuoktuvių dieną įtikinti Egardą, kad abudu padarytų amžinos skaistybės įžadus ir kad gyventų nekaltybėje. Kaip sutarė, taip ir padarė. Abudu, būdami labai pamaldūs, apsimarinę, santūrūs, viens antram padėdami, ėmė augti dorybėmis, Dievo meilėje ir Jo malonėje.

Kai jos tėvas kunigaikštis Ulfas mirė, šv. Katarina, pagerbdama Kristaus kančią, iškeliavo kartu su motina šv. Brigita į Šventąją Žemę, o iš ten nuvyko į Romą.

Tosios kelionės tada buvo varginančios ir sunkios. Jas ji atliko atgailos dvasioje, pagerbdama Kristaus krauju ir Jo šventų kankinių krauju aplaistytas vietas, sau gi sekdama dvasinės jėgos ir stiprybės kilti Dievo meilėje, nugalint visas kliūtis ir sunkenybes. Nors ji ilgėjosi savo krašto, bet ištikimai pasiliko prie savo motinos iki jos mirties 1373 m. Motinėlei mirus, šv. Katarina parvežė jos kūną Švedijon, gražiai palaidojo, o pati, jau pirmiau tapusi našlė, įstojo į vienuolyną, įvykdydama savo jaunatvės dienų svajones. Ten begyvendama, ji pasižymėjo nepaprastai didelėmis dorybėmis, kitoms seserims būdama gyvas pavyzdys, kaip reikia savo dvasios reikalus sutvarkyti, kad tapus tobulai. Seserys išrinko ją vyresniąja, ir ji mirė tas pareigas eidama Vatzeno vienuolyne 1381 metais.

Tokių šventų sielų, kokia buvo šv. Katarina, mažai esti pasaulyje. Nors ištekėjusi, bet išlaikė, vyrui pritariant, amžiną nekaltybę. Savo sielos taurumu ji spinduliuoja visam katalikų pasauliui. Būtų gera, kad ja pasektų jos tautos žmonės, grįžtų į katalikų Bažnyčią, kad visi taip brangintų nekaltybę ir skaistybę, kaip šv. Katarina.

Vasario 22 d. minimi šv. kankiniai: Bazilis, Kalinika, Bazilisa, Oktavianas, Saturninas. Popiežius Zakarijas. Vyskupai: Benvenutas, Deogratias, Epafroditas Paulius iš Narbonos. Abai: Failbhes, Trienas. Našlės: Darerka, Lea; mergelė Katarina Švedė.

ŠV. VIKTORINAS, KANKINYS

Kovo 23 d.

IRUS vandalų karaliui Genserikiui Afrikoje 477 metais, jo vietą užėmė sūnus Hunerikis. Jis buvo klaidatikio Arijaus sekėjas. Iš karto buvo nuosaikus katalikams, bet 480 m. ėmė spausti ir persekioti kunigus, vienuolius, atsiskyrėlius, vienuoles ir naikino tikėjimą, daug tikinčiųjų nukankindamas už tikėjimą.

Viktorijonas buvo tuomet stambus toje šalyje kunigaikštis. Hunerikis paskyrė jį Kartagenos miesto ir šalies valdytoju, gubernatoriumi, su Romos prokonsulo titulu. Jis turėjo turtų daugiau negu kas kitas Hunериko valstybėje, ir karalius juo labai pasitikėjo. Kai karalius paskelbė žiaurius įstatymus prieš krikščionis katalikus, prasidėjo negirdėti tikinčiųjų persekiojimai. Pradžioje karalius pasiuntė Viktorijonui žinią, kad jei jis priims karaliaus tikėjimą, išsižadės Kristaus, tai karalius jį apipilsiąs turtais ir visokia garbe. Prokonsulas, būdamas nuoširdžiai pamaldus ir doras žmogus, atsakė pasiuntiniams:

"Praneškite karaliui, kad aš pasitikiu Kristumi. Jo didenybė karalius gali pasmerkti mane bet kokiems kankinimams, bet aš niekad neišsižadėsiu Kristaus ir Katalikų Bažnyčios, kurioje esu krikštytas. Net jeigu nebūtų amžino gyvenimo, tai ir tuomet nesutikčiau parodyti Dievui neištikimybės, ar nedėkingumo, nes Jisai man suteikė laimės Jį pažinti ir davė man neišsakytai didelių malonių."

Hunerikis, sulaukęs netikėto atsisakymo jam paklusti,

įsiuto ir, kaip galėdamas prasimanyti naujus kankinimus, žudė sau ištikimą valdinį prokonsulą Viktorijoną. Šisai didžiai džiaugėsi, kad buvo rastas vertu paliudyti savo meilę Kristui savo gyvybe ir krauju. Dievas jam davė karžygiškos ištvermės malonę. Mirė kankiniu 484 metais.

Tą pat dieną minimi kiti du broliai, labai žiauriai nukankinti to pat karaliaus. Juodu mušė, degino, pakabino, prie kojų didelius svorius pririšę, galop davė ramybę, nes jų žaizdos čia pat užgydavo, ir kiti krikščionys drąsiau reiškė savo tikėjimą ir nesvyravo, nors labai to norėjo kankintojai. Minėtini ir du pirkliu, abudu Frumencijo vardu vadinamu, žuvę nuo to pat persekiotojo karaliaus Hunerikio Kartaginoje.

Būkime dėkingi Dievui už tikėjimo malonę, ištvermingi ir pastovūs skausme ir laimėje.

Kovo 23 d. minimi šv. kankiniai: Domicijus, Pelagija, Akvilė, Eparkijus, Teodozija, Feliksas, Fidelis, Frumencijus, Julius, Nikonas, Viktorijonas, Frumencijus. Vyskupas Turibijus. Abas Maidokas. Išpažintojai: Etelvaldas, Juozapas Oriolis, Teodulis.

ŠV. GABRIELIS, ARKANGELAS

Kovo 24 d.

IEVAS savo gerumu sukūrė nesuskaitomą skaiščių dvasių daugybę. Jos turi protą daug didesnį negu žmogaus, turi laisvą valią, bet jos kūno neturi.

Tas dangaus dvasias vadiname vienu žodžiu — angelais. Angelai savo tarpe nėra lygūs galybe, meile, pareigomis. Iš Dievo apreiškimo žinome, kad yra devyni angelų cho-

rai — pulkai. Tai angelai, arkangelai, galybēs, valdžios, kunigaikštystēs, viešpatystēs, sostai, cherubinai ir serafinai. Kiekvienas angelas yra atskiras asmuo, amžinai besidžiaugiąs savo ir Dievo laime. Dievo išminties tvarkoje visi dangaus angelai, visi jų chorai turi skirtingas pareigas.

Iš arkangelų tarpo šv. Rašte paminēti trys arkangelai: šv. Mykolas, šv. Gabrielis ir šv. Rapolas. Jie buvo ypatingieji Dievo pasiuntiniai įvairiais laikais apreikšti žmonēms Dievo valią. Šv. Gabrielis apsireiškē pakartotinai pranašui Danieliui apskelbdamas, jog Dievui patiko pranašo malda ir Jis išklausē jo prašymus, nes laikas Atpirkējui ateiti buvo sutrumpintas iki 70 savaitinių metų (t. y. 490), kad už 7 savaitinių metų bus atstatyta Jeruzalē, o po to už 62 metinių savaičių pasirodys Kristus Viešpats, o septyniasdešimtoje metinēje savaitēje Jis kentēs, panaikindamas žmonių nuodēmes.

Antru kartu arkangelas Gabrielis kalbējo šv. Jono tēvui Zakarijui, pranešdamas jam linksmą žinią: "Nebijok, Zakarijau, nes tavo malda išklausyta; tavo žmona Elzbieta pagimdys tau sūnų; tu praminsi jį vardu Jonas. Iš jo bus tau džiaugsmo ir linksmybēs, ir daugelis džiaugsis jo gimimu. Nes jis bus didis Viešpaties akivaizdoje. Jis negers vyno ir svaiginančio gērimo; dar savo motinos įsčioje jis bus pilnas šventosios Dvasios; jis pagrąžins daug Izraelio vaikų į Viešpatį, jų Dievą. Jis eis pirm jo su Elijo dvasia ir galybe apgręžti tēvų širdžių į vaikus, netikinčiųjų į teisiųjų išmintį, prirengti Viešpačiui tobulos tautos."

Tuomet Zakarijas tarē angelui: — Iš kur aš tai žinosiu? Nes aš senas ir mano žmona senyva. —

Atsakydamas angelas jam tarē:

— Aš Gabrielis, kurs stoviu Dievo akivaizdoje. Aš esu siųstas kalbēti tau ir tau apskelbti tos linksmos žinios. Štai tu būsi nebylys ir negalēsi kalbēti iki tai dienai, ku-

rią tai įvyks, kadangi tu netikējai mano žodžiams, kurie įvyks savo metu." (Luko 1, 13 - 20)

Trečiu kartu arkangelas Gabrielis apreiškē Dievo valią Nekalčiausiajai Marijai, kad Dievas ją parinko savo Sūnaus Motina. Kai kas pasakoja, jog jisai ramino Išganytoją Alyvų Daželyje.

Dēkokime Dievui ir Jo arkangelams, apreiškusiems žmonēms tikējimo paslaptis ir tiesas.

Kovo 24 d. minimi šv. kankiniai: Epigmenijus, Morkus, Timotiejus, Pigmenijus, Romulas, Sekundas, Simeonas, Timolaus, Agapijus, Aleksandras, Dionizas, Dionizijus, Pausidis, Romulis. Arkangelas Gabrielis. Vyskupai: Agapitas, Kairlonis, Latinus iš Brescios, Makartinas. Abas Kaiminas. Mergelē Hildelida. Išpažintojas Seleukus.

Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man taip, kaip tu pasakei.

APREIŠKIMAS ŠVČ. MARIJAI

Kovo 25 d.

MŽINOJO Žodžio, Dievo Sūnaus, įsikūnijimo paslaptis yra atpasakota šv. Luko Evangelijoje. Skaitome pirmajame skyriuje:

"Angelas Gabrielis buvo Dievo siųstas į Galiliejos miestą, kurs vadinamas Nazaretas, pas mergaitę, pažadėtą vyrui, vardu Juozapui, iš Dovydo namų; o mergaitės vardas buvo Marija.Angelas atėjęs pas ją, tarė: — Sveika, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi; pagirta tu tarp moterų. — Ji, tai išgirdusi, nusigando jo žodžių ir manė sau, koks čia yra tas pasveikinimas. Angelas jai tarė: — Nebijok, Marija, nes tu radai malonės pas Dievą. Štai pradėsi ir pagimdysi sūnų ir praminsi jį vardu JĖZUS. Jis bus didis ir bus vadinamas Aukščiausiojo Sūnumi. Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą; jis karaliaus

Jokūbo namuose per amžius, ir jo karaliavimui nebus galo. — Tuomet Marija tarė angelui:

—Kaip tai įvyks, kadangi aš nepažįstu vyro? —

Angelas jai atsakė ir tarė:

— Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė apdengs tave savo šešėliu; todėl ir Šventasis, kurs gims iš tavęs, vadinsis Dievo Sūnumi. Štai tavo giminaitė Elzbieta, ir ji pradėjo sūnų savo senatvėje, ir šitas mėnuo yra šeštas tai, kuri vadinama nevaisinga, nes nėra dalyko negalimo Dievui. —

O Marija tarė:

— Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man taip, kaip tu pasakei." (Luko 1, 26-38)

Antrasis Švenčiausios Trejybės Asmuo, Dievo Sūnus, gavęs Marijos sutikimą, priėmė žmogiškąją prigimtį, įsikūnijo ir gimė Kalėdų naktį. Įvyko didelė Dievo paslaptis, kai savo dieviškąjį asmenį sujungė su žmogiška siela ir su žmogiškuoju kūnu, kad galėtų kentėti ir savo skausmais bei mirtimi išvaduoti žmones iš nuodėmių vergijos ir iš amžino pasmerkimo. Prie mūsų atpirkimo malonės didele dalimi dėjosi ir švč. Motinėlė, savo nuolankumu, klusnumu Dievo valiai, o vėliau kartu su kenčiančiu Jėzumi patirdama daug sopulių.

Pakluskime Dievo valiai ir kartu veikime su Jo mums teikiama malone: Nekaltai Pradėtosios Mergelės kelias į dangų pasidarys ir mūsų kelias.

Kovo 25 d. minimi kankiniai: Dula, mergelė ir kankinė, Kvirinas, Robertas, Romos kankiniai, Vilhelmas. Vyskupas kankinys Irenėjus, vysk. Pelagijus. Atsiskyrėliai: Barontius, Deziderijus. Abai: Kaminas, Hermilandas. Išpažintojai: Dismas, Haroldas, Humbertas. Mergelės: Kenocha, Lucija ir Apreiškimas švenčiausiajai Mergelei.

ŠV. LUDGERAS, VYSKUPAS

Kovo 26 d.

ABARTINĒ Olandija senovēje vadinosi Frizija, arba Frizlandu. Ten gimē šv. Ludgeras 743 metais. Jaunutis būdamas, veržēsi į mokslą. Prašē tēvo, kuris buvo kilmingas bajoras ir turtingas žmogus, kad jį leistų mokytis pas šv. Grigalių, šv. Bonifaco mokinį, į Utrechtą.

Tēvas su tuo sutiko, išleido sūnų į Utrechtą vienuolynan mokytis. Tais laikais vienuolynai buvo mokslo židiniai, jie laikē mokyklas ir tik pas vienuolius buvo galima išeiti reikiamus mokslus. Valstybē mažai kreipē tuomet dēmesio į mokslą.

Baigęs pagrindinius mokslus pas Grigalių ir jo įšventintas į dvasininkus, gavęs tonsūrą, Ludgeras iškeliavo pagilinti žinių Anglijon į garsią Jorko mokyklą, kurioje tuomet mokytojavo Alkuinas. Trisdešimties metų vyras būdamas, jis 773 metais sugrįžo tēviškēn. Po trejų metų mirē šv. Grigalius, o jo įpēdinis, Alberikis, paragino Ludgerą priimti kunigystēs šventimus ir pasiuntē misijonieriauti savo tautiečių tarpe, dabartinēn Olandijon.

Gražiai sekēsi misijų darbas šv. Ludgerui: labai daug žmonių atvertē prie Dievo, įkūrē kelis vienuolynus ir pastatē nemažai bažnyčių. Bet stabmeldžiai saksai užpuolē frizus ir sukliudē Ludgerui darbą. Jis nuvyko Romon pas popiežių Adrianą I pasitarti ir gauti tolimesniam darbui nurodymų. Iš Romos nukeliavo į Monte Cassino benediktinų vienuolyną. Ten išgyveno pusketvirtų metų, dēvēdamas jų vienuolinį rūbą ir prisitaikydamas prie jų regulos, bet jis nedarē ten vienuolinių įžadų.

787 m. Karolis Didysis nukariavo saksus; frizams atėjo taika. Į savo šalį grįžo šv. Ludgeras tęsti misijų darbo. Pirmiausia apėjo rytines žemes, paskui pasuko į vakarus. Į tikėjimą atvedė nemažai saksų ir Vestfalijos gyventojų. Už 29 mylių nuo Koelno įkūrė Verdene vienuolyną, apie kurį ėmė spiestis žmonės.

Koelno arkivyskupas Hildebaldas 802 m. įšventino jį Miunsterio vyskupu, nepaisydamas jo didelio nenoro ir atsisakinėjimų tapti vyskupu. Prie naujai sukurtos vyskupijos buvo prijungti tie kraštai, kurios atvertė į tikėjimą šv. Ludgeras. Jau būdamas vyskupas, jis įkūrė Brunsvike Helmstado vienuolyną. Bet ir jis turėjo pavyduolių ir priešų. Tie įskundė vyskupą imperatoriui Karoliui Didžiajam, esą, Ludgeras eikvojąs bažnytinius turtus. Teko vykti teisintis. Tą rytą, kai atvyko, imperatorius pasiuntė Ludgerui žinutę, jog jo laukiąs. Bet Ludgeras tuo laiku meldėsi. Atsakė, kad nueisiąs pas imperatorių, kai tik baigsiąs maldas. Net tris pasiuntinius siuntė pas jį imperatorius ir gana piktai jį sutiko, bet Ludgeras pasiaiškino, jog Dievas yra daug aukštesnis už imperatorių ir kad reikėjo pirmiau baigti savo pareigas Dievui, o paskui eiti pas imperatorių. Tas atsakymas sudaręs didelio įspudžio Karoliui Didžiajam, ir jis išteisino Ludgerą.

Dievas Ludgerui buvo suteikęs stebuklų ir pranašystės dovanas. Daug dirbęs ir šventai gyvenęs, jis mirė 809 m. iš ansto pasakytoje dienoje.

Ir mūsų laikams reikia šviesių ir šventų apaštalų, misijonierių. Dažniau pasimelskime, paprašykime, kad Dievas pažadintų daugiau pašaukimų į šventąjį darbą.

Kovo 26 d. minimi šv. kankiniai: Batus, Kastulis, Eutychijus iš Aleksandrijos, Mokelokos, Montanas, Masenma, Petras, Marcianas, Jovinas, Teklė, Kasianas, Kvadratas, Teodozijus, Emanuelis, Teodoras, Irinėjus, Serapijonas, Amonijus. Vyskupai: Alfvoldas, Braulius, Feliksas iš Treves, Ludgeras. Abai: Garbanis, Sinchealis.

ŠV. JONAS DAMESKIETIS, IŠPAŽ., BAŽNYČIOS DAKTARAS

Kovo 27 d.

YRIJOJE, Damasko mieste, apie 676 m. gimė šv. Jonas. Jis buvo vizirio - kunigaikščio sūnus. Jis buvo stropiai mokomas ir auklėjamas graiko vienuolio Kosmo.

Tėvui mirus, jis pasidarė viziras prie šalies valdovo kalifo. Visa jis turėjo, ką gali duoti pasaulis: turtus, garbę, jėgą, mokslą.

Bet patyręs, kaip pavojinga būti turtingam žmogui, nuolat dalyvaujant valdovo - kalifo dvare su netikinčiais mahometonais, kaip sunku išsaugoti savo sielą nuo nuodėmių, Jonas išdalino savo turtus vargšams ir pasitraukė vienuolynan.

Atrodo, kad svarbiausia štai kas nulėmė: kunigaikštis Jonas, paragintas šv. Tėvo Grigaliaus III apginti šventųjų paveikslų garbę, kuriuos visus norėjo sunaikinti imperatorius Leonas III Isaurikas (mirusis 741 m.), ėmė veikti tiek raštais, tiek gyvu žodžiu. Jis gi turėjo didelį mokslą ir buvo labai iškalbus. Pavydėdamas Jonui pasisekimo, Leonas įskundė kunigaikštį Joną kalifui. Valdovas, bausdamas vizirą Joną, paliepė nukirsti jam dešinę ranką. Tai buvo padaryta. Jonas šaukėsi švč. Mergelės Marijos pagalbos, kad būtų įrodyta jo nekaltumas. Jis pridėjo nukirstąją ranką, kuri staiga suaugo ir sugyjo.

Jonas tada pasiprašė kalifo atleidžiamas iš visų pareigų, išdalino turtus ir pasitraukė Jeruzalėn. Ten jis tapo vienuolis ir kunigas. Likusią gyvenimo dalį jis pašventė

teologinėms knygoms rašyti, tikėjimo tiesoms nuo klaidatikių ginti. Jis pirmasis paeiliui sistematiškai dėstė šv. tikėjimo tiesas.

Šv. Jonas Damaskietis mirė 780 m., būdamas 104 metų amžiaus. Kiti šaltiniai sako jį mirus 754 m.

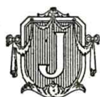
Visą laiką jis buvo gerbiamas kaip šventas, o Leonas XIII jį paskelbė Bažnyčios daktaru.

Žmogaus laimė gliūdi ne turtuose nė pasaulio garbėje, bet nuoširdžioje Dievo meilėje.

Kovo 27 d. minimi šv. kankiniai: Aleksandras, Augusta, mergaitė kankinė, Matas iš Beauvais, Filetas, Lydija, Macedas, Teoprempijus, Amfilochijus, Kronidas, Zanitas, Lozorius, Marotas, Narsis. Bažnyčios daktaras Jonas Damaskietis. Vyskupai: Rupertas, Suairlekas; atsiskyrėlis Jonas Egiptietis, mergelė Alkelda.

ŠV. JONAS KAPISTRANIETIS, IŠPAŽINTOJAS

Kovo 28 d.

ONAS gimė 1385 m. Kapistrano mieste, Italijoje. Jo tėvas buvo kilmingas bajoras iš Anžu (Prancūzijoje)

Jaunikaitis Jonas, baigęs Perugijos universitete civilinę ir bažnytinę teisę, buvo Neapolio karaliaus Vladislovo paskirtas prefektu keliems miestams. Tuo metu ėjo kivirčai, nesutikimai tarp Neapolio karaliaus ir Perugijos. Jonas stengėsi sutaikinti, bet jam tai nepavyko. Jis pats pateko nelaisvėn ir kalėjiman. Iš kalėjimo jisai išsivadavo nuostabiu būdu. Atsidėkodamas Dievui už suteiktą pa-

galbą ir matydamas pasaulyje savo sielos išganymui didelį pavojų, nusitarė pasišvęsti Dievo tarnybai. Pasirinko sau pranciškonų vienuoliją. Iš karto nebenorėjo pranciškonai jo priimti, bet, ištyrę jo nuoširdų norą, priėmė 1415 m. Į naują gyvenimą stojęs, padedamas šv. Bernardino Sieniečio, kuris jį mokė vienuolinio gyvenimo dorybių, Jonas sužibėjo savo brolių tarpe giliu nuolankumu, darbštumu, pamaldumu, artimo meile. 1437 metais jį išrinko vyriausiu vadovu vienuolijoje.

Misijonieriaudamas apkeliavo Jonas plačias šalis, gyvą žodį paremdamas stebuklais. Minios sekė jį. Jis perėjo skersai išilgai Italiją, Austriją, Vokietiją ir Vengriją.

Tais laikais turkai mahometonai veržėsi Europon. Jie paėmė Konstantinopolį 1453 metais, nugalėjo kaimynus slavus ir 1456 m. apgulė Vieną. Šv. Jonas, kuris prieš tai ėjo nekartą popiežiaus skirtas dideles pareigas ir net buvo jo legatas Vokietijoje, ėmėsi gelbėti katalikišką pasaulį nuo mahometonų, kurie kardu ir ugnimi naikino Dievo šventoves, prievarta vertė katalikus išsižadėti Kristaus, o priimti Mahometo tikybą. Savo iškalbos jėga ir raštais kunigaikščiams sukėlė į 70,000 kariuomenės ir jie nugalėjo turkų 120,000 kariuomenę. Tuo būdu jis padėjo garsiam Jonui Huniadui apginti Vieną 1456 m.

Tais pat metais jis mirė Vengrijoje, Viliako miestelyje, netikėtai susirgęs.

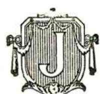
Šv. Jonas darė daug stebuklų gyvas būdamas, o dar daugiau padarė nuėjęs pas Dievą. Šv. Tėvas Aleksandras VIII jo užtarimu padarytus stebuklus patikrinęs ir pripažinęs juos tikrais, paskelbė Joną Kapistranietį šventuoju 1690 metais.

Pas Dievą galingi yra tie, kurie Jį myli visa savo širdimi, labiau už visa. Su Dievu susivieniję, jie daro, Dievo leidžiami, didelius ženklus ir stebuklus; svarbiausia gi — pasiekia savo sielos išganymo.

Kovo 28 dieną minimi kankiniai: Kastoris, Dorotējus, Priskas, Malchus, Aleksandras, Rogatas, Sukcesas. Karalius Gontramas. Išpažintojas Jonas Kapistranietis. Abas Spes. Mergelēs: Gundelinda, Osburga.

ŠV. JONAS IR BARAKIZIJUS, KANKINIAI

Kovo 29 d.

ONAS ir Barakizijus — du broliai kankiniai — yra Katalikų Veikimo pavyzdžiai. Jiedu gyveno Persijoje ketvirtame šimtmetyje ir mirē kankiniais 327 metais. Persijos karalius Saporis pradējo smarkų krikščionių persekiojimą savo aštuonioliktais valdymo metais. Ištuštējo bažnyčios, užsidarē vienuolynai; išsisklaidē tikintieji. Daug jų suimta, įkalinta, nužudyta.

Du broliai krikščionys iš Betasos, sužinoję, kad Hubahamo mieste suimta daug krikščionių, kad jie pasmerkti mirtin, norēdami kaip nors pagelbēti pasmerktiesiems ir savo pavyzdžiu sustiprinti laisvēje pasilikusius, susitarę išvyko tenai. Tai buvo broliai Jonas ir Barakizijus.

Kalējime jie rado devynis pasmerktus krikščionis. Gražiu žodžiu, galimu tokioje padētyje patarnavimu jiedu stiprino jų dvasią, rengē prie garbingos kankinių mirties. Visi jie ištesējo kančiose, nē vienas neišsižadējo Kristaus.

Suēmē ir abudu broliu. Vertē juodu garbinti saulę, mēnulį ir vandenį kaip dievaičius. Atsisakē. Jiems priminē, kad toks yra Persijos karaliaus įsakymas. Jie atsakē, jog daug protingiau bus, jei jiedu klausys dangaus ir žemēs Karaliaus, Dievo, visatos Kūrējo, o ne žemēs mirtingo

valdovo, kai šio įsakymai prieštarauja gyvojo Dievo valiai. Joną iš karto mušė virvėmis, paskui lazdomis ir rykštėmis, žiemos metu pasodino ant ledo surištomis kojomis. Galop spaudė jam geležimis kojas, kol sulūžo kaulai, ir nužudė, perpiaudami pusiau.

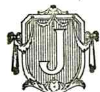
Jo brolis Barakizijus nemažiau iškentėjo: po pažastimis pridėjo dvi iki raudonumo įkaitintas skardas - geležis ir išdegino akis tirpintu švinu; pripylė burną švino, ir taip jis užtroško. Kol jiedu galėjo kalbėti, garbino Kristų, aukodami savo skausmus už nusidėjėlių atsivertimą.

Savo meile Kristui ir jo gyvajai Bažnyčiai žemėje — tikintiesiems — jiedu šviečia amžina didvyrių šviesa: jei kas nuoširdžiai myli Dievą, tas nesibijo nė kokios aukos Jam. Kas bus ištikimas iki galo, tas gaus garbės vainiką ir amžinąją laimę danguje.

Kovo 29 d. minimi kankiniai: Armogastis, Maskulas, Archiminas, Satūras, Kirilas, Jonas, Barakizijus, Pastoris, Viktorinas, Sekundas. Abas Eustazijus; išpažintojas Gundlėjus ir našlė Glandė.

ŠV. JONAS KLIMAKAS, ABAS

Kovo 30 d.

ONAS KLIMAKAS gimė Jeruzalėje 525 metais. Jaunutis pradėjo mokytis. Gražiai išsilavino; kitų buvo vadinamas "skolastiku", mokovu.

Šešiolikos metų jaunuolis nutarė siekti sielos šventumo. Pasitraukė iš pasaulio ir įstojo vienuolynan. Ketverius metus jis čia ruošėsi svarbiam žygiui: padaryti vienuolinius įžadus. Į metus atėjęs, jis sudėjo įžadus Dievui amžinai tarnauti. Gyveno jisai su kitais vienuoliais Sinojaus kalnuose. Atsidėjęs skaitė šv. Raštą, svarstė Dievo

apreikštas tiesas, gilinosi į jas, taikydamas savo kasdieniniam gyvenimui ir pasiekė labai didelio sielos tobulumo.

Jis turėjo 39 metus amžiaus, kai mirė jo mokytojas. Jis pasitraukė dar giliau į kalnus, į nuošalumą, kad niekeno nekliudomas galėtų atsidėti maldai. Čia jis gavo iš V. Dievo nepaprastos maldos dovaną ir pasiekė kontempliacijos viršūnių. Nuolatos mąstydamas apie apreikštąją žmonėms Dievo išmintį ir artimai susijungęs su Dievu savo sielos karšta meile, pagarsėjo patsai nepaprasta išmintimi ir šventumu. Tuoj ėmė rinktis apie jį pamaldūs vyrai, norintieji pasimokyti iš jo, kaip reikia dvasiškai gyventi, o kiti ateidavo patarimo ieškodami įvairiais reikalais.

Nuo viso pabėgdamas, šv. Jonas nuvyko Egiptan, aplankė ten atsiskyrėlius, pamatė, kaip jie garbina Dievą ir kaip tvarko savo gyvenimą. Ten jį išrinko vienuolyno vyresniuoju. Tada šv. Jonas turėjo 75 amžiaus metus. Vadovaudamas kitiems vienuoliams, jis parodė daug išminties ir gerumo. Vieno vienuolyno vyresnysis prašė jo parašyti, kuriais nuostatais jis pats tvarkė gyvenimą. Ir šv. Jonas parašė labai vertingą dvasinio tobulinimosi knygą, pavadindamas ją "Klimakas, arba Tobulybės Laiptai". Dėl to jis pats yra žinomas kaip šv. Jonas Klimakas.

Ketverius metus gražiai vadovavęs vienuoliams, jisai vėl pasitraukė į nuošalumą ir ruošėsi mirti. Mirė šventai 605 metais.

Šv. Jonas Klimakas patardavo savo vienuoliams, kad jie būtų tikri savo šlrdies valdovai, kaip karalius savo karalystėje, kad visame vadovautųsi protu, pavergdami savo aistras išminčiai, visiškai nusižemindami ir atsiduodami visagalio Dievo valdžiai.

Kovo 30 d.minimi šv. kankiniai: Konstantinopolio kankiniai, Domninas, Viktoras, Kvirinas. Vyskupai: Fergus, Pastoris, Patto, Regulis, Tolas, Zosimas. Abai: Jonas Klimakas, Regulis. Išpažintojai: Klinius, Petras, Regulatas.

ŠV. BALBINA, MERGELĖ IR KANKINĖ

Kovo 31 d.

ALBINA gyveno Romoje antrame šimtmetyje. Josios tėvelis buvo Romos tribūnas - valdininkas ir kalėjimo prievaizdas.

Tame kalėjime buvo laikomas popiežius šv. Aleksandras, valdęs Bažnyčią tarp 121 ir 132 metų, miręs kankinio mirtimi kartu su kunigais Evencijum ir Teoduliu. Būdamas kalėjime, popiežius Aleksandras I atvertė į Dievą kalėjimo prievaizdą Kviriną ir visą jo šeimą.

Kvirinas, šv. Balbinos tėvas, netrukus buvo suimtas, iškentėjo už Kristų neišsakytus skausmus, ir buvo jam nukirsta galva, šalį valdant imperatoriui Adrianui.

Kovo 30 d.minima šv. Kvirino šventė, o jo duktės, šv. Balbinos, rytojaus dieną, kovo 31 d.

Apie ją turime labai mažai istorinių žinių. Persekiojimams didėjant, ji buvo suimta ir verčiama Kristaus išsižadėti. Pasiliko savo tikėjime tvirta, kaip uola. Ji buvo nukankinta, rodos, 130 metais. Vieni rašytojai mini, kad ją persekiotojai nuskandino, kiti gi, kad ją gyvą užkasė žemėsna; bet visi sutinka, kad ji mirė kankinės mirtimi. Josios šventieji palaikai buvo palaidoti šalia tėvo prie Apijos kelio Romoje.

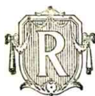
Kaip Kristus atėjo ne tam, kad būtų aptarnaujamas, bet kad patarnautų ir savo gyvybę atiduotų, kaip išperkamąjį mokestį dangaus Tėvui už visus mus, lygiai mes privalome aukotis dėl Kristaus, dėl Jo įkurtosios Bažnyčio, aukodami vargus ir darbus Dievui, kaip atsiteisimą

už savo ir daugelio kitų nusikaltimus. Kai iš Dievo meilės tenka patarnauti savo artimui, nežiūrėkime, kuriuo metu privalome tai daryti, ar kokioje vietoje: meilė reikalauja aukos.

Kovo 31 d. minimi kankiniai: Benjaminas, Teodulis, Anezijus, Feliksas, Kornelija, Balbina, mergelė ir kankinė. Vyskupas Akacijus; pranašas Amos; abas Makabiejus. Išpažintojai: Amadējus iš Savojos, Danielius, Guy.

ŠV. TEODORA, MERGELĖ IR KANKINĖ

Balandžio 1 d.

ETAI pasitaiko, kad iš vienos šeimos būtų du šventieij, arba du kankiniai. O šv. Teodora ir josios brolis šv. Hermis, nors ne vienu laiku kentėjo, abudu yra šventi kankiniai.

Jiedu gyveno antrame šimtmetyje ir nukentējo tuo pat persekiojimo metu, kaip ir šv. Balbina su savo tēveliu ir daugeliu kitų krikščionių. Šv. Teodora buvo paprasta tarnaitē Romoje ir maitinosi iš savo rankų darbo. Pamaldi ir uoli krikščionē nepatiko stabmeldžiams. Imperatoriaus Adriano šēlimo laikais, apie 132 metus, ji krauju paliudijo savo tikējimą ir meilę Kristui.

Šv. Hermis žuvo vēliau, ir jo šventē yra rugpiūčio 28 d. bet abudu buvo palaidoti greta, o amžinoji garbē ir nesibaigianti laimē sujungē juodu danguje amžinai.

Kiekvienas kankinys, atrodo, galētų pasakyti su šv. Povilu: "Trokštu mirti ir būti su Kristumi." Kristus gausiai atlygina už parodytą Jam meilę ir ištikimybę. Tai gali

laimēti kiekvienas tikintysis, nežiūrint, ar jis mokytas, ar bemokslis, turtingas, ar beturtis, senas, ar jaunas. Mylēkime Kristų ir būkime Jam ištikimi.

Balandžio 1 d. minimi kankiniai: Kvintijanas, Irenējus, Viktoras, Steponas, Teodora, mergelē kankinē, Venantius, vyskupas kankinys. Vyskupai: Celachas, Celsus, Hugas iš Grenoblio, Melitas, Gilbertas. Abas Valeras. Išpažintojai: Kaidokas, Frikoris, Makaras iš Konstantinopolio. Mergelē Katarina Thomas.

ŠV. PRANCIŠKUS PAULIETIS

Balandžio 2 d.

IETINĒJE Italijoje, Kalabrijos šalyje, Paulos miestelyje 1416 metais iš vargingų tēvų gimē šv. Pranciškus, pramintas Pauliečiu.

Jaunas būdamas, jis pamēgo pamaldų atgailos gyvenimą. Sulaukęs penkiolikos metų, jis sumanē pasišalinti nuo žmonių triukšmo į pajūrį, apsigyventi nuošalume, kad galētų visą laiką skirti šventiems mąstymams ir maldai. Prie jo prisidējo kiti du pamaldūs jaunuoliai. Kai pradējo rinktis daugiau vyrų, norinčių gyventi atgailos gyvenimu, 1436 metais Pranciškus sukūrē iš jų vienuoliją ir ją praminē Mažiausiųjų Brolių vienuolija. Vienuolikai metų praslinkus, ten prisirinko tiek daug vienuolių, kad reikējo statyti naują bažnyčią ir vienuolyną. Visi Pranciškaus broliai pasninkavo ištisus metus; jie visai nevalgydavo mēsos, žuvies, kiaušinių nē pieno. Jų regula leidžia jiems turēti tik vieną kunigą viename vienuolyne. Tas jų aštrus gyvenimas buvo patvirtintas Šventojo Tēvo 1474 metais.

Šv. Pranciškus Paulietis greitai pasiekē dvasios tobu-

lumo, uolia Dievo meile jis degē it koks švyturys. Jam nieko nebuvo sunku padaryti, ko tik reikalavo Dievo garbē ar sielų nauda. Ir V. Dievas jį apdovanojo nepaprastomis dovanomis: jis galējo daryti stebuklus, gydyti visokius ligonius, prikelti mirusius, iš apsēstųjų išvaryti piktąsias dvasias, nusidējēlius sugraudinti ir atvesti į atgailą.

Pranciškaus stebuklų garsas sutraukē daugiau pamaldžių vyrų į jo vienuoliją. Greitai susikūrē visoje Italijoje įvairiose vietose ir Prancūzijoje Mažiausiųjų Brolių vienuolynai. Prancūzijos karalius Liudvikas XI šaukēsi šv. Pranciškaus pagalbos prieš mirtį. Popiežiaus leidžiamas, nukeliavo jis į Prancūziją paruošti karalių mirti, ir tikrai jis jį paruošē laimingai mirčiai 1483 m. Jo įpēdiniai, karalius Karolis VIII ir Liudvikas XII, įkalbējo šv. Pranciškų pasilikti Prancūzijoje. Jis ten gyveno 25 metus ir sulaukęs 92 amžiaus metų mirē 1508 m. Prancūzijoje.

Vienuolikai metų praējus, Šv. Tēvas, patikrinęs Pranciškaus stebuklus, įskaitē jį į šventųjų eiles. Bet jo šv. relikvijų neliko iki mūsų dienų, nes tame pat šešioliktame šimtmetyje sukilę Prancūzijoje protestonai, vadinami huguenotais, išniekino ir sunaikino šv. Pranciškaus kūno palaikus.

Mirdamas šv. Pranciškus prašęs Dievo, sakydamas: "Viešpatie, į Tavo rankas aš atiduodu mano sielą."

Labai svarbus dalykas pasiruošti gerai mirčiai. Prašykime sau laimingos mirties malonēs ir kasdien, prieš guldami, bent trumpai pagalvoję, žadinkime gailestį už viso gyvenimo kaltes. Vienas vakaras bus mums paskutinis.

Balandžio 2 d. minimi vyskupai: Abundijus, Nicetas, Urbonas II, Viktoras. Kankiniai: karalius Konstantinas, pal. Jonas Payne, Teodozija, mergelē ir kankinē. Išpažintojai: Amfianas, Pranciškus Paulietis. Mergelē Bromana ir Marija Egiptietē, atgailotoja.

ŠV. RIČARDAS, VYSKUPAS

Balandžio 3 d.

IČARDAS yra gimęs ir augęs Anglijoje, netoli Worcesterio miesto, savo tėvo dvare Wiche. Jis gimė 1197 m. Jis ir jo vyresnysis brolis paliko našlaičiai gana jauni. Nors Ričardas veržėsi į mokslą ir nebenorėjo gyventi ūkyje, jo brolis, matydamas pablogėjusią paveldėtų ūkių padėtį, prašė Ričardo padėti jam atitaisyti dvarą. Visą jėgą ir sumanumą įdėjęs į naują sau darbą, Ričardas gražiai visa sutvarkė, ir ūkis pagerėjo. Brolis tada pasiūlė jam visus iš tėvų paveldėtus turtus valdyti ir piršo garbingas vedybas. Ir nuo ūkio ir nuo vedybų Ričardas atsisakė, nes troško būti kunigu. Dėkingas brolis padėjo jam tęsti mokslus Paryžiaus ir vėliau Bolonijos universitete.

Kai grįžo Anglijon, 1135 metais Ričardas buvo paskirtas Oksfordo universiteto kancleriu. Labai susidraugavo su šv. Edmundu, Kanterburio vyskupu, ir jis paskyrė Ričardą savo vyskupijos kancleriu. Šv. Edmundas turėjo nemažai vargo su karaliumi, kuris savinosi sau Bažnyčios turtus. Vyskupas buvo ištremtas. Su juo kartu į ištrėmimą išvyko ir šv. Ričardas. Edmundui mirus, Ričardas sugrįžo Anglijon ir ėjo paprasto klebono pareigas. Bet greitai buvo paskirtas 1245 m. Čičesterio vyskupu. Karalius Henrikas III buvo priešingas tam paskyrimui ir užgrobė naujai skiriamo vyskupo turtus. Kaip pirmiau šv. Edmundas, taip dabar šv. Ričardas buvo priverstas stoti prieš karaliaus pasikėsinimus į Bažnyčios teises ir jos turtus. Ričardas nuvyko Prancūzijon. Lijone buvo po-

piežiaus Inocento IV konsekruotas vyskupu ir, nepaisydamas neteisėtų valdovo užgaidų, grįžo į savo vyskupiją, atstatė joje drausmę, sutvarkė reikalus. Po poros metų nusileido geležinės valios vyskupui ir karalius Henrikas III. Visi mylėjo šv. Ričardą. Visiems buvo teisingas ir geras; mirė sakydamas pamokslą 1253 metais.

Šv. Ričardo darbus ir stiprią valią matome iš to, kad jis, visko atsižadėjęs, vargšus maitino kartais stebuklingai, slaugė ir gydė ligonius. Kur Dievo ar Bažnyčios teisės buvo pažeistos, Ričardas buvo nepermaldaujamas. Nusikalto vienas dvasiškis. Jis jį pašalino iš vietos, nepaisydamas, kad pats karalius aną užtarė. Kai vienas bajoras beteisiai įkišo kunigą kalėjiman, vyskupas privertė tąjį bajorą, paėmus ant pečių siją, į kurią buvo tas įkišęs kunigo kojas, eiti apie to pat kunigo bažnyčią, atgailą darant. Lewes miesto piliečiai pagrobė iš bažnyčios viešą nusikaltėlį ir pakorė. Vyskupas juos privertė iškasti nukentėjusį, atnešti bažnyčion ir iš ten palaidoti pagarbiai.

Šv. Ričardas ištikimai ėjo savo pareigas ir pasiekė dangų. Tai tikras kelias ir mums pasiekti dangų.

Balandžio 3 d. minimi kankiniai: popiežius Sikstas I, Benignas, Vulpianas, Ulpianas, Pankracijus, vysk. kankinys, Agapė ir Chionija, mergelės kankinės. Vyskupas Ričardas iš Čičesterio. Abas Nicetas; mergelė Burgondiofora.

ŠV. IZIDORIUS, ARKIVYSKUPAS, BAŽNYČIOS DAKTARAS

Balandžio 4 d.

ZIDORIAUS tėvas buvo Severinas, Naujosios Kartagos Ispanijoje kunigaikštis. Iš jo šeimos turime keturis šventuosius: tris sūnus ir vieną dukterį.

Šv. Izidoriaus broliai Leandras, Sevilijos arkivyskupas, Fulgencijus, Ecijos vyskupas, ir jo sesutė Florentina yra kanonizuoti Bažnyčios šventieji. Šv. Izidorius paskelbtas net Bažnyčios daktaru. Tikrai, nepaprasta Dievo palaima buvo toje šeimoje, davusioje net keturis šventuosius.

Jaunučiui Izidoriui, kuris gimė Kartagoje 560 metais, buvo pasirodęs mokslas per sunkus. Pabėgęs nuo savo mokytojo, sustojo pakelėje prie upelio pasilsėti. Besigrožėdamas čiurlenančiu upeliu, pastebėjo, kaip upelio vanduo, viename šone varvėdamas ant akmens, buvo jį pragraužęs. Susimąstė Izidorius ir grįžo mokyklon. Ėmė mokytis daug uoliau, prisiversdamas ir Dievo palaimos prašydamas. Pamažu jis pasidarė mokyčiausias vyras savo amžiuje. Gerai mokėjo lotynų, graikų ir hebrajų kalbas, visus tada buvusius pasaulinius ir dvasinius mokslus. Jis paliko daug ir labai didelės svarbos raštų tiek vadinamosios gramatikos, istorijos, tiek teologijos ir asketikos srityje.

Jis, kunigu tapęs, padėjo arijų vadui kunigaikščiui Rekaredui grįžti į tikrąjį tikėjimą ir su jo pagalba išnaikino Arijaus klaidas Ispanijoje. Tai pasiekęs, pasitraukė į nuošalumą. Nors kunigaikštis Rekaredas ir žmonės bei draugai prašė grįžti, kad aprūpintų dvasinius tikinčiųjų reikalus, Izidorius kurį laiką pasiliko nuošalume, besiruošdamas dar didesnėms pareigoms.

Kai mirė jo brolis šv. Leandras, Sevilijos arkivyskupas, į jo vietą 600 metais buvo išrinktas šv. Izidorius. Nors atsisakinėjo, bet buvo priverstas imtis nelengvų pareigų.

Ganytojo pareigas ėjo per 36 metus, labai daug gero padarydamas Bažnyčiai. Jis pirmininkavo daugelyje bažnytinių santarybų, perorganizavo Bažnyčios reikalus Ispanijoje, visiškai nugalėdamas atneštas klaidatikių negeroves ir jų klaidas. Popiežius Grigalius Didysis paskyrė jį Ispanijai arkivyskupu ir apaštaliniu vikaru.

Šventasis arkivyskupas švietė visiems savo raštais,

mokslu, šviesiu protu, bet labiausiai savo šventu gyvenimu. Prieš pat savo mirtį jis išdalino visus savo turtus vargšams. Mirē 636 metais, balandžio 4 d. Šešiolikai metų praējus, Toledo mieste įvykusioji santaryba paskelbē jį Bažnyčios daktaru.

Šv. Izidorius sakydavo: "Neklausyk prigimties nē pataikaujančių žodžių, kai jų patarimai prieštarauja Dievo balsui." Dievo valią įvykdykime, sąžiningai eidami savo pareigas.

Balandžio 4 d. minimi vyskupai: Izidorius iš Sevilijos, Tigernakis; išpažintojai: Benediktas Gveriras, Platonas, Zosimas. Kankiniai: Agatopas ir Teodulis.

Šv. Vincentas Feraras. Tape G. Bellini pirm 1516 m. Yra Venecijoje, šv. Jono ir Povilo altoriuje.

ŠV. VINCENTAS FERARAS, IŠPAŽINTOJAS

Balandžio 5 d.

ETURIOLIKTO šimtmečio gale Vakarų Europa buvo sujudinta. Dešimtys tūkstančių atgailotojų sekiojo švento gyvenimo kunigą, klausėsi jo žodžių kaip paties Kristaus, matė daug jo daromų stebuklų Dievo vardan, suprato kiekvienas savo kalba jo sakomus ispaniškai pamokslus, nes šventoji Dvasia darė pirmųjų Sekminių stebuklus.

Tas kunigas buvo šv. Vincentas Fereras. Jis gimė Ispanijoje, Valencijos mieste, 1350 metais. Betarnaudamas Dievui nuo pat jaunatvės, aštuoniolikos metų jaunikaitis pasiryžo visai pasiaukoti Dievo tarnybai. Įstojo į domininkonų vienuolyną. Ten baigė teologiją magistro laipsniu. Jam buvo leista studijuoti giliau šv. Raštą. Tam darbui jis pašventė trejus metus ir išmokęs visą šv. Raštą at-

mintinai. Vyresniųjų leidžiamas, jis pradėjo skelbti Valencijoje esantiems žydams Kristų. Juos beveik visus atvertė ir iš jų sinagogos padarė bažnyčią.

Tuo metu Bažnyčioje buvo įvykęs skilimas, nesantaika, vaidai. Kunigas Vincentas taip labai sielojosi Bažnyčios negerovėmis, jog iš susirūpinimo ir gailesčio buvo arti mirties. Tuomet Viešpats Jėzus jam pasirodė visoje garbėje ir pavedė jam skelbti žmonėms Dievo teismą, kviečiant nusidėjėlius atgailon. Dievo ir artimo meile degąs Vincentas, apsišarvojęs Dievo visagalybe, savo vyresniųjų leidžiamas, ėmė skelbti Dievo žodį visoje Vakarų Europoje ir pasidarė pats garsiausias savo laiko žmogus. Dvidešimt vienus metus jis misijonieriavo ir apkeliavo Ispaniją, Prancūziją, Šveicariją, Italiją, Angliją, Airiją ir Skotiją.

Jis kalbėjo ugningai. Jo žodžius tvirtino Dievas nesuskaitytais stebuklais. Šv. Vincentas gydė ligonius, uždėdamas ant jų savo rankas. Kristaus vardu gydė raupsuočius, kurčius, aklus; net prikėlė iš mirusių. Nusidėjėlių, klaidatikių ir žydų minios sekė jį, gaudydami kiekvieną jo žodį. Nusidėjėlių minios grįžo prie Dievo. Turtingesnieji žmonės, jo pamokslų išklausę, statė vargšams ligonines, prieglaudas, vienuolynus.

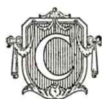
Tuo tarpu pats Vincentas buvo labai nusižeminęs ir visiems nuolankus, kasdien pasninkavo, kasdien skelbė Kristų, daug ir karštai meldėsi. Jis buvo vadinamas "Dievo Teismo" angelu. Prie kiekvieno pamokslo ruošdavosi ilga malda. Ne savęs jis ieškojo, bet Dievo garbės ir žmonių sielos išganymo. Pavestą sau darbą gražiai atlikęs, susirgo vakarinėje Prancūzijos dalyje, Vannes mieste, ir mirė 1419 m. Popiežius Kalistas III (1455 — 1458) pripažino jį šventuoju.

"Kur tik eini", sakydavo šv. Vincentas, "galvok ne apie save, bet apie Dievą". Dievo akivaizdos prisiminimas ir mums gali daug padėti, besiekiant tobulumo bei šventumo.

Balandžio 5 d. minimi kankiniai: Afrikos kankiniai, Zenonas, Irena, mergelē kankinē. Abai: Bekanis, Geraldas. Išpažintojai: Derfel — Gedarnas, Probus, Vincentas Fereras, moteriškē Gracija, našlē Etelburga.

ŠV. CELESTINAS, POPIEŽIUS

Balandžio 6 d.

ELESTINAS gimē ketvirtojo šimtmečio gale ir veikē penktame šimtmetyje. Popiežiui šv. Bonifacui mirus 423 metais, jo vieton buvo išrinktas šv. Celestinas. Jam teko daug kovoti su bekylančiomis tikybinēmis klaidomis. Pirmuoju savo veiksmu jis patvirno teismo ištarmę prieš vieną Afrikos vyskupą. Rašē Galijos vyskupams, nurodydamas, jog negalima atsakyti mirštančiam atgailotojui išrišimo iš nuodēmių, nors jis neturi kada atlikti uždedamos atgailos. 430 metais į Romą sušaukē santarybą, kuri, išnagrinējus Nestoro skelbiamą klaidą, esą, Kristuje buvę du asmenys, pasmerkē tą tikybinę klaidą ir Nestoro raštus. Sužinojęs, kad Anglijoje Agrikolas sēja Pelagijaus klaidas apie gimtąją nuodēmę ir kitas tiesas, pasiuntē Anglijon šv. Germaną, vyskupą iš Auxerre. Ir šis uolus Dievo tarnas išaiškino suklydusiems jų apsirikimus. Klaidatikystē pasiliovē. Skotijon popiežius nusiuntē šv. Paladijų, o Airijon šv. Patriką apaštalauti. Šv. Celestinas sutvarkē bažnytinę liturgiją, per savo legatus dalyvavo Efezo santaryboje 431 metais.

Mirē 432 m., daug gero padaręs savo uolumu ir išmintimi.

Juo didesnēs pareigos, juo didesnē atsakomybē pas Dievą ir žmones. Laimingas tas tarnas, kurį Viešpats at-

ras budintį. Budėkime ir uoliai dirbkime savo ir kitų išganymui.

Balandžio 6 d. minimi kankiniai: Marcelinas, Persijos kankiniai, Platonas, Timotiejus, Diogenas. Vyskupai: Bertakas, Elstanis, Prudencijus. Abas Vilhelmas iš Eskilo, Ulchadas, išpažintojas. Mergelė pal. Julijona iš Kornillono.

ŠV. HEGESIPAS, IŠPAŽINTOJAS

Balandžio 7 d.

EGESIPAS yra antrojo šimtmečio rašytojas ir veikėjas. Kilme buvo žydas ir priklausė Jeruzalės bažnyčiai. Jis apkeliavo visas stambesnes krikščionių bendruomenes - bažnyčias. Paskui gyveno Romoje dvylika metų.

133 metais jis parašė penkių knygų Bažnyčios istoriją, pradėdamas Kristaus kančia ir baigdamas savo laikais. Deja, jo veikalai žuvo, iki mūsų dienų neužsiliko. Turime vien kitų vėlesniųjų rašytojų iš Hegesipo išrašytas kai kurias vietas. Tas vietas randame šv. Jeronimo ir šv. Euzebijaus raštuose. Jie buvo skaitę ir pasinaudoję Hegesipo veikalais. Jis buvo vienas tų, kurie padėjo pagrindus Bažnyčios istorijai, nors ne jis, o Euzebijus iš Cezarijos (mirusis 340 m.) laikomas bažnytinės istorijos tėvu.

Apie 150 metus Hegesipas aplankė daug vyskupų, visur surasdamas vieną ir tą patį krikščionių mokslą. Būdamas Jeruzalėje, buvo arti žinių šaltinių, kaip buvo miręs šv. Jokūbas jaunesnysis. Jis sako, kad 62 m. vyriausias kunigas Anas paliepęs apaštalą šv. Jokūbą jaunesnįjį nustumti nuo šventovės stogo, mušti ir užmušti akmenimis bei lazdomis.

To paties Hegesipo yra išlikusi žinutē apie imperatorių Domicijoną (81-96), kuris ēmē persekioti krikščionis 94 metais. Jis labai bijojęs krikščionių ir V. Jēzaus giminių. Imperatorius nedovanojęs gyvybēs net savo šeimos nariams, suradęs, kad jie krikščionys. Savo žmoną Flaviją Domitilę ištrēmē į Pandatarijos salą. Jaunesniąją Flaviją Domitilę, šv. Plautilēs dukterį, nužudē ištremtą kiton salon; kankiniu mirē buvusis konsulas Acilijus Glabrijas; šv. Joną apaštalą įmetē į verdančio aliejaus katilą, bet tam sveikam išējus, ištrēmē jį Patmos salon.

Pačioje Jeruzalēje Hegesipas matē, kaip buvo atsiradę ebionitų klaidos. Kažkoks Tabutis, pavydēdamas antram Jeruzalēs vyskupui Simeonui gražaus pasisekimo, pradējo atskalą, sakydamas, kad krikščionims reikia palaikyti Mozēs įstatymus. Jeruzalēs apgulimo metu jie buvo pabēgę su kitais krikščionimis į Pelos miestelį ir vēliau grįžo sostinēn.

Šv. Hegesipas sulaukē gilios senatvēs ir mirē grįžęs Jeruzalēn 180 metais.

Kiekvienas rašytojas yra sējējas. Laimingas, jei jis sēja tiesos sēklą į žmonių sielas. Iš to Dievui garbē ir žmonēms nauda. Platinkime ir remkime gerą katalikišką spaudą.

Balandžio 7 d. minimi šv. kankiniai: Kaliopijus, Kiriakas, Epifanijus, Donatas, Rufinas, Peleuzijus, Sinopēs 210 kankinių. Vyskupas Saturninas. Abas Finianas; atsiskyrēlis Brenakas. Išpažintojai: Aibertas, Efratas, Brynakas, Goranis, Guainertas, Hegesipas, pal. Hermanas, Juozapas, Llewellyn ir Gwenerthas.

ŠV. PERPETUUS, VYSKUPAS

Balandžio 8 d.

ERPETUUS gyveno penktame šimtmetyje. Tarp 461 ir 491 m. jis buvo Tūro miesto Prancūzijoje vyskupas.

Šv. Perpetuus pasižymėjo nuostabiu šventumu ir vargšų meile. Per trisdešimt metų garbingai jis vadovavo savo vyskupijos tikintiesiems. Karštais pamokslais, protingais potvarkiais, giliu pamaldumu ir visomis dorybėmis švietė visiems, kaip galingas tiesos švyturys. Rodė didelę pagarbą Dievo šventiesiems; gerbė šventus jų palaikus, statė koplyčias ir bažnyčias jų garbei. Nebuvo dar praėjęs nė šimtas metų nuo to pat Tūro miesto vyskupo šv. Martyno mirties, pagarsėjusio dideliais stebuklais. Ir prie jo karsto nuolat vyko dideli ženklai ir stebuklai. Naujasis vyskupas tai tyrė, svarstė ir užsidegė didele pagarba savo pirmtakui. Jo garbei padidino šv. Briciaus statytą ne per didelę bažnyčią ir 473 metais ten perkėlė šv. Martyno relikvijas.

Penkiolika metų prieš mirtį jis parašė savo testamentą, kuris išliko iki mūsų dienų. Tuo testamentu jisai dovanojo visiems, kurie jam buvo ką nors skolingi; savo katedros bažnyčiai paliko savo vertingą knygyną ir keletą ūkių. Paskyrė pinigų, kad amžinai degtų jo vardu lempos prie švč. Sakramento, kad būtų padirbdinti bažnyčiai šventi indai. Visus kitus likusius savo turtus pavedė vargšams,- jie esą jo turtų paveldėtojai. Savo testamente stipriais žodžiais ragina žmones prie santaikos ir pamaldumo. Jisai paliko savo sesutei Fidijai Julijai Perpetuai mažą auksinį kryželį su relikvijomis, apdovanojo taip pat kai kuriuos

senovės draugus ir kai kuriuos kunigus, kiekvieno prašydamas už jį melstis.

Šv. Perpetuus mirė 491 metais, balandžio 8 d.

Nepykime ir nesierzinkime, kai vargšas prašo išmaldos. Jei galime jį sušelpti, neatsisakykime, bet prie savo nors ir nedidelės aukos pridėkime malonų užuojautos žodį, kuris gali vargšą daugiau paguosti, negu didelė išmalda, numesta jam be prielankumo, be meilės.

Balandžio 8 d. minimi kankiniai: Edezijus, Koncesa, Herodionas, Asynkritas, Flegonas, Januarijus, Maksima, Makarija. Vyskupai: Amancijus, Denis iš Korinto, Perpetuus, Redemptas. Abas Valteris.

ŠV. MARIJA EGIPTIETĖ

Balandžio 9 d.

YSKUPO Motiejaus Valančiaus knygoje "Gyvenimai Šventųjų" Marija Egiptietė paminėta balandžio 10 d. Kitur ji minima balandžio 2 d. Čia jos gyvenimas dedamas bal. 9 d., prisilaikant kun. Alb. Butlerio tvarkos.

Dvylikos metų būdama Marija Egiptietė pabėgo nuo savo tėvų ir atvyko į Aleksandrijos miestą, kad galėtų nevaržomai gyventi. Per septyniolika metų ji buvo vieša nusidėjėlė. Kartą susitarė didelis maldininkų būrys vykti iš Aleksandrijos Jeruzalėn pagerbti šv. Kryžiaus, ant kurio mirė Išganytojas. Su jais į laivą atėjo ir Marija Egiptietė. Kaip ji pati yra papasakojusi šv. Zosimui, jūreiviai pareikalavo už kelionę pinigų, bet ji atsakiusi, kad pinigų neturinti, bet apsiimanti vietoj pinigų pati atsiduoti jų norams. Taip ir buvę. Ne tik jūreivius, bet kai ką ir iš keleivių įtraukusi į nuodėmę.

Visi išlipo uoste ir vyko Jeruzalēn į šv. Kryžiaus Paaukštinimo šventę. Neatsiliko nē Marija Egiptietē. Atvyko Jeruzalēn. Kiti maldininkai ējo bažnyčion ir įējo, o Marija nebegali įeiti: nežinoma jēga ją sulaikē prie durų. Keliolika kartų bandžiusi ir negalēdama įeiti, sumišus pakēlē akis viršun ir pamatē Dievo Motinos atvaizdą. Visos nuodēmēs stojo jai akyse; susigēdusi, sukniubo ir pradējo melstis, kad Marija išprašytų jai nuodēmių dovanojimą, kad leistų jai įeiti bažnyčion ir pagerbti Išganytojo kryžių. Dabar laisvai ji galējo įeiti. Atsiklaupus prie kryžiaus, apgailēdama savo nedorą gyvenimą. Jai besimeldžiant, priējo žmogus ir padavē jai kelis pinigēlius. Savo gi širdyje išgirdo nuostabų balsą: "Eik už Jordano, ten rasi išganymą". Už gautuosius pinigus nusipirkusi tris duoneles, ji iškeliavo į tyrus už Jordano upēs. Ten ji atgailojo per 47 metus, pati viena pasilikdama tyruose. Kai 420 metais ją netikētai ten surado šv. Zosimas, ji dar turējo tas tris duoneles, virtusias beveik akmenimi. Pridengęs ją savo apsiaustu, išklausē jos išpažinties ir atnešē jai sutartu laiku šv. Komuniją. Kai kitą kartą, einant susitarimu apie 421 metus, vēl atvyko šv. Zosimas su Švenčiausiuoju, ją jau rado mirusią. Smēlyje buvo išbrēžtas jos prašymas: "Čia palaidokite nusidējēlēs Marijos kūną."

Zosimas pasakoja, kad Marija Egiptietē pas jį atējusi viršum Jordano upēs ir priēmus Komuniją, peržegnojo vandenį ir vēl viršum vandens sugrįžo į savo pusę.

Dievas priēmē nuoširdžią jos atgailą ir iš nusidējēlēs padarē garbingą ir šventą sielą, artimai su V. Dievu susijungusią. Venkime nuodēmių ir visų pavojų savo dorai.

Balandžio 9 d. minimi šv. kankiniai: Afrikos Masylitų kankiniai, Agamundas, Demetrijus, Koncesas, Hilaras, Eupsychius, Hedda, Teodoras, Tortredas, penkios mergelēs Pannonijoje, Prokoras, vyskupas kankinys. Vyskupai: Akacijus, Hugo iš Roueno, Marcelius. Abai: Dotto, Gaucheris. Išpažinējas Madrunas; našlē Valtrudē.

ŠV. APOLONIJUS, KANKINYS

Balandžio 10 d.

MPERATORIAUS Maksimijono laikais (286 — 305 m.) kilo didelis, iš eilės dešimtas krikščionių persekiojimas apie 303 metus. Tuo laiku popiežiumi buvo šv. Marcelinas kankinys.

Afrikoje, Aleksandrijos mieste, tuomet kankiniais mirė kunigas Apolonijus ir penki kiti. Apie jį nedaug turime žinių. H. S. Bowden rašo, kad Apolonijus buvęs vienuolis iš Tebaidos, aukštutinėje Egipto dalyje. Ten jis gavo dijakono šventimus. Visa širdimi atsidavė persekiojamų krikščionių naudai, gelbėdamas, kiek galint kankinamus, juos stiprindamas paguodos žodžiu. Tapo kunigu. Dabar lengviau galėjo patarnauti žmonėms. Bet ir jis pats pakliuvo, buvo suimtas, surištas, kalėjiman įmestas. Stabmeldis teisėjas pasmerkė mirtin. Stabmeldžių minia buvo įleista kalėjiman, kad pasijuoktų iš krikščionių kankinių, o gal kurį bailesnį ir į stabmeldžius galės patraukti.

Jų tarpe buvo pasižymėjęs muzikas Filemonas. Jis, savo klarnetu grodamas, stengėsi įskaudinti, pažeminti kunigą Apolonijų. Senelis kankinys jam tarė:

— Tepadeda tau Dievas, mano sūnau. Tenepaskaito visų šių tavo žodžių tavo nenaudai.

Ir tai buvo visa, ką Apolonijus jam atsakė į jo pašiepiančias dainuškas. Senelio kunigo meilumas, jo nuolankumas ir gerumas išbloškė Filomeną iš vėžių, jis pasijuto labai menkas esąs, daug menkesnis už jo pašiepiamą kankinį. Ėmė gailėtis neprotingai pasielgęs ir užgavęs nieku nekaltą kunigą. Dievo malonė atsiliepė jo širdyje. Jis buvo pirmiau girdėjęs apie krikščionis, bet nebuvo matęs,

kaip jie darbais vykdo, ką žodžiais sako. Dabar pamatė. Įtikėjo Kristų esant tikrąjį Dievą. Viešai tai išpažino ir tikino teisėją Arianą, kad jis rimtai apsvarstęs tai daro, kad jis pasirenka sau vietą šalia Apolonijaus.

Kiek laiko praėjus ir pats tesiējas atsivertė. Jis visaip buvo kankinęs Apolonijų, prikaišiodamas jam, jog jisai esąs apsimetėlis, prigavikas. Į visą tą įžeidimą Apolonijus atsakė vien savo nuoširdžia malda Dievui, kad Viešpats duotų malonės teisėjui pažinti tiesą. Teisėjas paliepė jį gyvą sudeginti. Šv. Apolonijus meldėsi ant degančio laužo; netikėtas lietus užgesino ugnį. Pats teisėjas, pamatęs tikrą stebuklą, įtikėjo Kristų ir iš persekiotojo pats tapo kankinys. Apolonijus su Filemonu, Arianu ir kitais trimis krikščionimis pateko į Egipto prefekto teismą. Tas liepęs visus juos nuskandinti jūroje.

Mokykitės iš manęs, jog aš esu romus ir nuolankios širdies, kalbėjo V. Jėzus. Romumu ir meilumu daugiau padarysime kitiems naudos, negu skaudžiu žodžiu ar pabarimu.

Balandžio 10 d. minimi šv. kankiniai: Apolonijus, Bademas, Beokas, Etoras, Romos kankiniai, Terencijus, Afrikanas, Pompejus. Pranašas Ezakielis. Vyskupas Malkus. Išpažinėjai: Beda Jaunesnysis, Makaras iš Antiokijos, Mykolas de Sanctis.

ŠV. LEONAS DIDYSIS, POPIEŽIUS, BAŽNYČIOS DAKTARAS

Balandžio 11 d.

EONAS I, etruskietis, valdė Bažnyčią tais laikais, kai hunai, vestgotai ir vandalai veržėsi Italijon iš šiaurės, o viduje plėtėsi Nestoro, Pelagijaus,

Eutycho ir kitų religinės klaidos.

Jaunas būdamas, jisai pasiaukojo Dievo tarnybai. Popiežius šv. Celestinas paskyrė jį Romos arkidijakonu. Tas pareigas ėjo ir prie popiežiaus Siksto III. Pastarajam mirus, Leonas buvo išrinktas popiežiumi 440 metais. Valdė jis Bažnyčią dvidešimt vienus metus. Mirė 461 metais.

Uolus Bažnyčios ganytojas pasistengė pirmiausia išnaikinti religines klaidas. Kai Eutycho klaidomis užsikrėtė rytinė Romos imperijos dalis ir neigė, kad Kristus turėjo žmogiškąją prigimtį, popiežius Leonas sušaukė 451 metais visuotinę Bažnyčios santarybą Chalcedonan. Ten dalyvavo 630 vyskupų. Santaryba pasmerkė Eutycho, Dioskoro, Nestoro ir kitų tikybines klaidas.

Popiežius Leonas I du kartu išgelbėjo Romos miestą nuo sunaikinimo. Kai hunų vadas Atila, vadinamas Dievo rykšte, priartėjo prie Romos, jo pasitikti išėjo popiežius Leonas. Prieš tai jis pasninkavo tris dienas ir naktis, besimelsdamas, kad Dievas pašalintų Romai pavojų. Kai popiežius priartėjo prie hunų vado, tas nulipo nuo savo žirgo, pagerbė jį ir paklausė, ko prašąs. Leonas nuorodė jam tuojau pasitraukti iš Italijos ir paleisti belaisvius. Atila pakluso. Stebėjosi tokiu poelgiu jo draugai. Bet Atila jiems pasakė:

— Aš tai padariau savo naudai ir jūsų naudai, nes greta to kunigo pamačiau milžiną kariūną, su kardu rankoje, kuris man tarė: "Jei neklausysi šio kunigo, pats ir tavieji žūsite."

Dvejiems metams praslinkus, Romą apgulė vandalų vadas Genserikis. Šiuo tarpu popiežius Leonas išprašė iš nugalėtojo, kad jis nedegintų Romos miesto, kad nežudytų žmonių.

Popiežius Leonas I buvo pramintas Didžiuoju už jo padarytus gerus darbus savo laiko žmonėms. Uolus ganytojas gyvu žodžiu ir raštu skleidė tikėjimo tiesas. Paliko daugiau šimto labai gražių pamokslų. Jais nesiliauna ir dabar švietęs Bažnyčiai. Mirė 461 metais.

Šv. Leonas turējo didelį pamaldumą į šv. Petrą apaštalą ir savo pasisekimus jam priskirdavęs. Jo garbei pasninkavęs kartą 40 dienų, kad gautų savo visų kalčių dovanojimą. Šventasis jautēsi esąs nusidējēlis. Apsireiškē jam šv. Petras ir tarē: "Aš prašiau Viešpatį už tave, ir Jis tau dovanojo visas kaltes. Žiūrēk, kad kunigystēn šventintum vertingus."

Dažnai pasimelskime už popiežių ir vyskupus bei kunigus, kad jie būtų verti Kristaus tarnai ir sielų ganytojai.

Balandžio 11 d. minimi šv. kankiniai: Domnijus, Antipas, vyskupas kankinys. Popiežius Leonas I, vyskupas Pilypas. Abai: Aidas, Magdogas, Makai. Atsiskyrēlis Barsanupius. Išpažintojai: Eustorgius, Gutlakas, Izaokas.

ŠV. JULIUS I, POPIEŽIUS

Balandžio 12 d.

OPIEŽIUS šv. Julius I valdē Bažnyčią 341 — 352 metais. Mirus šv. Morkui popiežiui 340 metais, jo įpēdiniu buvo išrinktas Julius. Arijaus klaidomis užsikrētę kai kurie Rytų Bažnyčios vyskupai atsiuntē trimis atvejais skundą prieš šv. Atanazą, Aleksandrijos patriarką. Popiežius Julius pareikalavo, kad Atanazas pasiteisintų. Aleksandrijos patriarkas tai padarē per savo pasiuntinius. Išklausęs abiejų pusių, popiežius pamatē, kad kalti yra skundējai, bet ne šv. Atanazas. Tuomet skundējai pareikalavo, kad būtų sušaukta vyskupų santaryba. Popiežius sukvietē juos Romon 341 m. Bet suklaidintieji, Arijui pataikaujantieji, vyskupai į Romą nevyko, o susirinko 341 metais Antiokijon į savo pa-

sitarimą. Čia jie paskyrē aršų Arijaus sekēją Grigalių būti Aleksandrijos vyskupu, sulaikē popiežiaus pasiuntinius, kad nebegalētų skirtu laiku pasirodyti jų sambūryje, ir parašē popiežiui pasiteisindami, esą, jie negali atvykti Romon, nes Persijoje prasidējęs karas ir t. t.

Popiežius aiškiai matē jų klastą, ir Romos santaryba nuodugniai persvarstē šv. Atanazo bylą. Jis buvo paskelbtas nekaltas tais dalykais, kurie buvo jam prikišami Arijaus sekējų. Šv. Atanazas buvo vēl patvirtintas Aleksandrijos vyskupu ir patriarku. Taip pat buvo išteisintas ir Ancyros Marcelius, padaręs viešą tikējimo išpažinimą.

Šv. Julius parašē ir pasiuntē per grafą Gabianą Rytų vyskupams labai svarbų laišką. Kadangi Euzebijaus pusę palaikantieji pasirodē užsikirtę klaidose, popiežius paveikē Vakarų imperatorių, kad tas patartų savo broliui Konstancijui sušaukti visuotinį susirinkimą Sardikon, Ilyrijon. Toji santaryba įvyko 347 metais ir paskelbē tiek Atanazą, tiek Ancyros Marcelių teisingai tikinčiaisiais ir nekaltais, pašalino kai kuriuos arijų skirtuosius vyskupus ir paskelbē garsiuosius 21 nuostatą, atstatant bažnytinę drausmę.

Tiek Rytuose, tiek Vakaruose jisai žiūrējo, kad visur būtų tikras tikējimas, kad Kristus, Dievo Sūnus, būtų skelbiamas, kad būtų gerbiama Dievo Motina, švenčiausioji Mergelē Marija. Garbingai valdęs Bažnyčią vienuolika metų, šv. Julius mirē 352 m. Jis padarē tai, kad Romos vyskupo žodis buvo labiau gerbiamas, ir jam pripažinta visokia pirmenybē.

Laikykimēs Bažnyčios mokslo. Per tiek šimtmečių ji pergyveno kylančias religines klaidas, jas išaiškino. Abejonēse pasitarkime su tais, kurie tikējime gerai nusimano, ir platinkime gerus katalikiškus raštus, — jie padēs ir kitiems rasti tiesą ir išganymą.

Balandžio 12 d. minimi kankiniai: Sabas, Viktoras, Visija, mergelē kankinē, Zenonas, vyskupas kankinys. Po-

piežius Julius I. Vyskupai: Konstantinas, Erkembodonas, Damianas. Abas pal. Alferius ir išpažintojas Vigbertas.

ŠV. HERMENEGILDAS, KANKINYS

Balandžio 13 d.

SPANIJĄ šeštame šimtmetyje valdė vestgotai. Jų karalius Leovigildas turėjo du sūnu: Hermenegildą ir Rekaredą. Tėvas ir abudu sūnūs buvo Arijaus pasekėjai ir visi kartu valdė šalį.

Bet Hermenegildas paėmė žmoną karštą katalikę, Prancūzijos karaliaus Sigeberto dukterį. Jos pavyzdžiu sekdamas, Hermenegildas tapo katalikas, suprato Arijaus klaidas ir jų išsižadėjo. Apie tai greitai išgirdo jo tėvas Leovigildas. Įpykęs, paskelbė sūnų išdaviku ir norėjo jį suimti. Hermenegildui nieko kita neliko, kaip sutraukti Ispanijos katalikus savo pusēn ir pasipriešinti tėvui. Bet katalikai buvo išsklaidyti, įbauginti ir negalėjo pastatyti gana kariuomenės. Po dviejų beviltiškos kovos metų, Hermenegildas pasidavė, kai jam buvo pažadėta karaliaus vardu dovanoti. Karalius žodžio neišlaikė. Paliepė sūnų apkalti grandiniais ir įmesti į tamsų kalėjimą. Pasiuntė pas jį pamainomis kankintojus ir įkalbinėtojus, kad išsižadėtų katalikų tikėjimo. Iš kalėjimo Hermenegildas parašė savo tėvui ir pranešė, kad jis karališką vainiką niekais laiko, o savo gyvybę noriai paaukos už Dievo apreikštas tiesas.

Atėjo Velykų naktis. Hermenegildą aplankė arijų vyskupas, pasiūlydamas Hermenegildui priimti iš jo rankų velykinę Komuniją, ir taip jam tėvas atleisiąs. Kankinys atsisakė nuo tokio pasiūlymo, nes tai buvo lygu tikėjimo išsigynimui. Čia pat buvo perskaitytas jam tėvo sprendi-

mas mirti. Hermenegildas atsiklaupē ir palenkē galvą kirvio kirčiui. Tai buvo 586 metais. Tuoj pasirodē nepaprasta šviesa viršuj kalējimo, ir katalikai suprato, jog jų mylimas karalaitis švenčia Velykas danguje.

Jo tēvas Leovigildas, vis dar pasilikdamas ariju, mirties patale prašē savo sūnaus Rekaredo, kad susiieškotų katalikų vyskupą šv. Leandrą, kurs iki tol buvo žiauriai persekiojamas, ir kad, brolio pavyzdžiu sekdamas, paprašytų priimamas į Katalikų Bažnyčią. Rekaredas taip ir padarē. Tēvui mirus, jis uoliai ēmēsi naikinti arijų klaidas, ir visa jo valstybē grįžo į tikrąjį tikējimą. Šv. Grigalius, apie tai rašydamas, sako: "Nenuostabu, kad jis pasidarē tikējimo apaštalas, žinodamas, kad turi brolį kankinį, kurio nuopelnai padējo daugeliui grįžti į Dievo Bažnyčią."

Pažinkime gerai tikējimo tiesas ir būkime jame pastovūs. Tuo tikslu skaitykime kasdien bent 20 minučių tikējimą aiškinančius raštus, knygas, — neturēsime abejonių.

Balandžio 13 d. minimi kankiniai: Karpus, Papylis, Agatonika, Agatadoras, Hermenegildas, Maksimas, Kvinktilianas, Dadas. Vyskupai: Guinokas, Ursus. Išpažintojas Karadokas. Mergelē palaiminta Ida.

ŠV. LIUDVINA, MERGELĒ

Balandžio 14 d.

IUDVINA buvo vargingo ūkininko duktē. Ji gimē Olandijoje, ties Šiedamo vienkiemiu, Verbų sekmadienį 1380 metais.

Jos vardas olandiškai reiškia "daug kenčianti". Rodos, tai atspējo jos ateitį. Būdama dvylikos metų mergaitē, ji padarē Dievui auką: savo sielą ir savo kūną pavedē Dievo

garbei ir maldavo, kad Viešpats atsiimtų jos veido grožį ir kad niekas ateityje nenorėtų jos vesti. Mat, jau tada ji suprato, kad savo skausmais galima daug gero padaryti skaistykloje kenčiančioms sieloms, o taip pat savo meilę įrodyti Dievui, priimant gyvenimo skausmus ir juos su noru Jam pavedant.

Dievas priėmė jos pamaldžios širdies auką. Tai įvyko už trejų metų. Penkiolikos metų būdama, bečiužinėdama ant ledo, nelaimingai krito ir smarkiai susižeidė. Susirgo, atgulė ir per 30 metų sirgo, negalėdama atsikelti iš sopulių lovos. Ėmė nevaldyti sąnarių; galėjusi vien kairiąją ranką pajudinti. Jos veidą išvagojo skausmo raukšlės; visas kūnas nuo ilgo gulėjimo ėmė gesti, atsivėrė žaizdos, pūliavo. Atrodė, jei nebūtų skaromis surišta, suirtų į dalis. Ištisais metais nieko negalėjo valgyti; tik Dievo galybė palaikė ją gyvą.

Bet ši rami kentėtoja savo sieloje buvo laiminga. Skausmai apvalė jos meilę Dievui nuo visokio žemiško prisirišimo. Maldoje, skausmu jungėsi ji su kenčiančiu ant kryžiaus Išganytojumi. Ir Viešpats nepagailėjo jai nepeprastų savo dovanų, kartais pats ją aplankydamas, suteikdamas dvasios pagavimus, kurių metu liaudavosi visi jos skausmai. Ji nesiskundė nė vaitojo, nes aiškiai žinojo, kad savo skausmais kasdien ji padaro nepaprastai daug naudos kenčiantiems skaistyklos bausmes. Žmonių minios lankė ją, visi stebėjosi, kad nieko negalėdama valgyti, taip ilgai gyveno be maisto.

Jai tekdavo ir nuo atsilankiusių nukentėti. Atėję kartą apygirčiai kareiviai ją pajuokė ir skaudžiai palietė; kitu atveju nedora moteris apspiovė jai veidą. Net kartą namiškiai neapsižiūrėjo ir paliko degančių anglių puodą prie jos kojų. Įkaitęs spižas svilino jai koją, ir ji negalėjo atsitraukti.

Dievas nepaliko jos vienos kentėti, bet savo gailestingumu suteikė tokią gausybę dvasios dovanų, jog norėjusi

taip ilgai kentėti, kol tai patiks geriausiajam Dievui. Savo kantrumu ir meiliu žodžiu atversdavo nusidėjėlius greičiau, negu kunigai geriausiais pamokslais. Ji skaitė žmonių širdis, mokėjo sutaikyti susikivirčiujusius. Žmonės ją mylėjo.

Baigė ji žemės vargus, savo laikiną pasiuntinybę ir savo auką Dievui 1433 metais. Ji padarė Dievo vardu daug stebuklų. Ji yra šventa.

Iš Dievo rankų mielai priimkime ne vien džiaugsmus, bet ir skausmus, kad, jais apvalę savo sielą ir atsiteisę Dievo teisybei, būtume verti džiaugtis amžiais danguje.

Balandžio 14 d. minimi kankiniai: Antanas, Jonas ir Eustakas Vilniečiai, Ardalionas, Justinas, filosofas, Prokulis, vyskupas kankinys, Tomas, Tiburcijus, Valerijonas, Maksimas, Domninė. Vyskupai: Lambertas iš Lijono, Tasakas. Abas Frontus. Išpažintojas Abundijus; mergelė Liudvina.

ŠV. PETRAS GONZALEZ, IŠPAŽINTOJAS

Balandžio 15 d.

ETRAS Gonzalez yra ispanas. Gimė Astorgoje 1190 metais. Jaunas kunigas būdamas, jis įstojo į neseniai įsikūrusį šv. Domininko vienuolyną.

Tam proga buvusi tokia. Gabus ir iškilmes mėgstąs Petras, paskirtas į savo gimtinį miestą dekanu, norėjo žmonėms pasirodyti. Su didele iškilme atjojo palydovų minios apsuptas apimti jam skirtų naujų pareigų. Bet jo žirgas paslydo ir kartu su jojiku sugriuvo balon. Kunigas

dekanas Petras išsirito iš po žirgo visas purvinas. Žmonės juokais leipo. Buvo sugadintos visos iškilmės ir rimtis. Kol visa tai vyko, Petras nutarė, kad Dievas jį buvo nubaudęs už norą pasirodyti. Jis priėmė tą gėdą kaip Dievo bausmę ir pasiryžo savo klaidas atitaisyti. Įstojo į dominikonų vienuolijos naujokyną, kurį nuoširdžiai atlaikė ir pasirengė ateities darbams. Pasidarė labai meilus ir uolus Dievo tarnas. Visi stebėjosi jo nuolankia širdimi.

Ferdinandas III paėmė jį savo kapelionu per kovas su maurais. Griežtai laikydamasis vienuolinių nuostatų ir karštai, įtikinančiai sakydamas pamokslus, jis pertvarkė, pagerino tiek valdovo palydovų papročius, tiek atitaisė dorą kariuomenėje. Paimtoje Korduvoje jisai vienas išgelbėjo belaisvių gyvybę ir moteris nuo kareivių prievartos. Mahometonų maldos namus jis pakeitė bažnyčiomis, kuriose jis ragino tiek nugalėtuosius, tiek nugalėtojus į atgailą. Kai tik sulaukė progos, pasitraukė jis iš kapeliono pareigų ir išvyko į kalnuotą baskų žemę, tada vadinamą Galicija, skelbti Dievo žodžio vargšams ir jūreiviams pajūrio uostuose. Ypač jis buvo pamėgęs jūreivius. Tikėjimo tiesų jie beveik nežinojo. Sunkiai gyvendami, nuolat būdami mirties pavojuose, jie buvo patys didieji vargšai. Petras mokėjo į juos suprantamai prabilti, apšviesti, prie Dievo patraukti, nes jisai juos mylėjo. Tai jautė vyrai. Jie gerbė ir pamilo savo geradarį misijonierių. Kažkodėl jūreiviai buvo jį praminę Elmo vardu ir ilgą laiką jį garbino kaip šv. Elmą.

Šv. Petras Gonzalez mirė, betarnaudamas jūreiviams, 1246 metais, balandžio 15 dieną. Palaidotas Tuy katedroje. Inocentas IV 1254 metais įskaitė jį tarp šventųjų.

Šv. Petras po savo nelaimės pasidarė šventas. Savo nepasisekime jis matė Dievo pirštą ir pasiryžo ištikimai Jam tarnauti. Panaudokime mums Dievo teikiamas malones, Jo įspėjimus, nes didžiausioji nelaimė, —įžeisti visažinantį Dievą.

Balandžio 15 d. minimi šv. kankiniai: Bazilisē ir Anastazija, Krescenas, Eutychijus, Maronas, Eutychas, Viktorinas, Maksimas, Olimpas, Teodoras, Pauzilipas. Išpažintojas Petras Gonzalez. Abai: Mundis, Ruadanas.

ŠV. BENEDIKTAS-JUOZAPAS LABRE, IŠPAŽINTOJAS

Balandžio 16 d.

ENEDIKTAS — JUOZAPAS kilo iš vargingos šeimos, gyvenusios šiaurinēje Prancūzijoje. Jis gimē Bulonijos (Boulogne) vyskupijoje 1748 m. Tylus ir pamaldus bemokslis jaunikaitis bandē įstoti vienuolynan. Bet jo nepriēmē. Nutarē gyventi taip, lyg būtų vienuolyne. Jis meldēsi nuoširdžiai, karštai ir daug.

Dievo malonēs paskatintas, apleido tēviškę, būdamas 22 metų vyras, ir išējo lankyti šventų vietų. Apkeliavo Prancūziją, Italiją, Šveicariją; buvo Vokietijoje ir Ispanijoje, ilgas valandas beklūpodamas šventovēse prie švenčiausiojo Sakramento. Maitinosi išmaldomis, išmestais valgiais. Jo rūbai buvo tik keletas skarmalų. Piniginių aukų nepriimdavo, o jei kas priversdavo priimti, tuč tuojau atiduodavo kitiems vargšams. Dažnai jis mainydavo gautą gerą duoną į sužiedējusias plutas. Nakvodavo lauke, ant plikos žemēs. Per miestus eidamas, atrodē, jog jis nemato jų gražumo nē kokių naujenybių. Ējo nuleidęs akis, besimelsdamas. Su žmonēmis mažai kalbējo; kai buvo tikras reikalas, ar kas ko paklausdavo, atsakydavo. Pažeminimus ir įžeidimus mielai priimdavo, bet neišsigąsdavo, jei kas jį pagirdavo. Nuolat buvo susitelkęs, nuolat Dievo

akivaizdoje, nuolat besimeldžiąs. Visa širdimi mylėjo Jėzų švenčiausiame Sakramente. Kur tik būdavo keturiasdešimt valandų pamaldos, ten jau yra ir Benediktas — Juozapas. Romoje, kur ilgiau jam teko užtrukti, jį praminė "40 valandų pamaldų vargšu".

Pamilęs visa siela Jėzų, jisai be galo mylėjo švenčiausiąją Dievo Motiną Mariją, vadindamas ją savo motina. Tik jos vardą paminėjęs, tuoj susigraudindavęs. Mėgiamiausias jo darbas buvo žvelgti meilės pilnomis akimis į įstatytą švč. Sakramentą. Jis tada pasidarydavo it statula, be jokio judesio, panašesnis į besimeldžiantį žmogų dvasios pagavime, ar angelą, negu į miruolį vargšą. Jisai norėdavo visada pasilikti prie savo mylimo Jėzaus, kiek galint ilgiau. Kai Jo akivaizdoje stodavo, ar atsiklaupdavo užsidegdavus jo širdis tokia meile, jog jo išblyškęs nuo pasninkų veidas įgaudavo gražaus raudonumo, jis spinduliuodavo laime prie savo Viešpaties kojų.

Už tą jo didelę meilę Viešpats suteikė jam nepaprastų dovanų: galią daryti stebuklus ir pranašystės dovaną.

Jis mirė Romoje 1783 metais. Popiežius Pijus IX, ištyręs jo užtarimu padarytuosius stebuklus, 1860 metais įskaitė jį į šventųjų eiles.

Mylėkime Dievą visa siela, visa jėga, nes meilė šventuosius gimdo.

Balandžio 16 d. minimi kankiniai: Kajus, Kremencijus, Kalistas, Charizijus, Lambertas iš Saragosos, Magnus, Optatas, Superkus, Sukcesas, Martialis, Urbonas, Julija, Kvinktilianas, Publijus, Frontus, Feliksas, Cecilis, Evencijus, Primityvas, Apodemijus, keturi Saturninai, Trudpertas, Vazijus. Vyskupai: Fruktuozas, Paternas, Turibijus. Išpažintojai: Benediktas — Juozapas Labrė, Drogo, Joakimas; mergelė kankinė Enkratė.

ŠV. ANICETAS, POPIEŽIUS IR KANKINYS

Balandžio 17 d.

NICETAS, gimimu syrijietis, valdė Bažnyčią tarp 167 ir 175 metų. Jis buvo išrinktas popiežiumi, mirus kankinio mirtimi popiežiui Pijui I 167 m. Tai buvo rūpestingas ir uolus ganytojas. Klaidatikių sėjamas tikybines klaidas naikino visais jam prieinamais būdais: pamokslais, laiškais, raštais.

Jo amžiuje Romoje buvo kelios klaidatikių, vadinamų gnostikais, grupės. Gnostikų vadai, nepatenkinti, kad mokyti ponai turi vienodai tikėti su savo vergais, pradėjo Kristaus paskelbtas tiesas iškraipinėti taip, kad iš Dievo Apreiškimo beveik nieko neliko. Tai buvo mišinys iš stabmeldiškų pasakų apie jų dievaičius, iš kai kurių krikščioniškų tiesų ir iš graikų filosofijos, paliekant Kristų centriniu asmeniu.Gnostikų grupės labai skyrėsi savo tarpe. Vieni neigė tai, ką kiti teigė. Bet visi jie ieškojo "užslėpto mokslo" šv. Rašte, jį laisvai savo nuomone aiškinosi, keitė, taisė ir, aišku, sugadino.

Prieš tuos tariamai mokytus klaidatikius Bažnyčiai teko kovoti. Reikėjo apginti Dievo apreiškimą, šv. Raštą nuo sugadinimo, Kristaus mokslą nuo stabmeldiškų pasakų.

Vienas žymiausių gnostikų vadų buvo Valentinas. Jisai veikė Romoje tarp ponų 141 — 157 m. ir turėjo pasisekimo. Anicetas, būdamas kunigas, turėjo tam priešintis ir aiškinti tikrąjį tikėjimą, kuris yra lygus ir ponams ir jų

vergams: arba turi jį priimti ir būti krikščionis, arba, jei nepriima, nesivadinti krikščioniu.

Kitas gnostikas, Marcijonas, veikė Romoje kiek vėliau už Valentiną. Šis teigė, jog Dievas esąs negailestingas ir negeras, kurį jis vadino demiurgu, kad prieš save nesukėlus audros. Kai Anicetas apėmė valdyti kaip popiežius Bažnyčią, jam pirmiausiai rūpėjo apvalyti krikščionių mintį nuo visų klaidingų svajonių ir pasakų. Todėl uoliai jis ėmėsi darbo.

Tuo pat laiku Azijoje ėjo ginčas krikščionių tarpe, kada reikia švęsti Velykas: ar sekmadienį po 14 d. Nisan — kovo mėnesio pilnačio, ar šiokią dieną per patį mėnesio pilnatį. Tuo klausimu Romon buvo atvykęs Smirnos vyskupas šv. Polikarpas tartis. Jisai yra kankiniu miręs 166 metais. Nors tuo laiku nebuvo galutinai visas klausimas baigtas, bet jis nepaaštrėjo. Čia buvo ir šv. Aniceto nuopelnų. Jisai mirė kankinio mirtimi Morkaus Aurelijaus Antonino persekiojimų metu 175 metais.

Stenkimės pilnai pažinti ir nuoširdžiai priimti Bažnyčios skelbiamas tiesas. Tam ji turi dievišką įgaliojimą. Platinkime gerus katalikiškus raštus, knygas.

Balandžio 17 d. minimi šv. kankiniai: Anicetas, popiežius, Donanas, Elijas, Paulius, Izidorius, Fortunatas, Marcijanas, Mapalikas, Petras, Hermogenas. Vyskupai: Inocentas iš Tortonos, pal. Jonas de Surdis, Pantagatas. Abai: Robertas, Steponas.

ŠV. APOLONIJUS, KANKINYS

Balandžio 18 d.

OMOS imperatorius Markus Aurelijus (161 — 180) į savo gyvenimo galą smarkiai persekiojo krikščionis, bet jo sūnus, Komodus, pradėjęs val-

dyti imperiją 180 metais, dėl savo žmonos Marcijos palankumo krikščionims, nepersekiojo tikinčiųjų.

Greitai atsirado tikinčiųjų visuose luomuose, tarp aukštų pareigūnų ir net Romos senatorių. Vienas tokių buvo šv. Apolonijus, senatorius. Jis buvo mokytas, turtingas ir garbingas žmogus. Gerai pažino graikų filosofiją ir šv. Raštą. Jisai tapo krikščioniu. Apie tai sužinojęs jo paties vergas, įskundė savo poną krikščionį esant. Skundikas, einant įstatymu, čia pat buvo teisėjo nužudytas. Bet teisėjas vergo skundo neužmetė. Jam rūpėjo Apolonijaus turtai. Todėl pakvietė senatorių Apolonijų pas save, reikalaudamas atsižadėti Kristaus ir aukoti stabams. Priešingu atveju nei turtų nei savo gyvybės neišgelbėsiąs. Apolonijus atsisakė paklusti stabmeldžiui teisėjui. Jis turėjo būti teisiamas paties senato.

Apolonijus, stojęs į senato teismą, pasakė svarbią kalbą senate, gindamas krikščionių teises garbinti Dievą, kaip jie sau randa geriau. Be to, nurodė į krikščionių mokslo gražumą, jo būtiną reikalą, norint pelnyti išganymą. Apie tą jo kalbą rašo šv. Jeronimas ir Euzebijus, girdami jo iškalbą ir drąsą. Dėl tos kalbos jis tapo pavadintas Apologetu, t. y. tikėjimo gynėju. Senatas pasmerkė jį mirti. Jam nukirto galvą 186 metais.

Apreikštąją Dievo tiesą begindamas, šv. Apolonijus paaukojo savo gyvybę. Mums nėra pavojaus netekti gyvybės, skelbiant Dievo tiesas, o vienok kaip esame nerangūs skleisti gyvenimo šviesą suklaidintiems, arba visai tos tiesos nežinantiems. Jei patys negalime vykti į tolimus kraštus svetimiems žmonėms skelbti Kristaus ir Jo atneštų ir paskelbtų tiesų, tai galime tai padaryti savo aplinkoje gražiu pavyzdžiu ir meiliu žodžiu, arba paremdami misijonierius ir misijas. Platinkime tikėjimo tiesas ir padėkime tiems, kurie tai daro.

Balandžio 18 d. minimi šv. kankiniai: Apolonijus, Kaloceras, Korėbas, Eleuterijus, Antija, Perfektas. Vyskupai:

Galdinas, Lazerianas, Olkanas. Išpažintojai: Bitiejus, Genokas, Kogitozas. Našlės: Aja iš Hainaulto, pal. Marija Įsikūnijimo.

ŠV. ELFEGAS, ARKIVYSKUPAS IR KANKINYS

Balandžio 19 d.

LFEGAS yra gimęs iš garbingos saksų šeimos 954 metais pietinėje Anglijoje. Savo jaunose dienose jis pasiryžo būti kunigas ir tobulas žmogus. Visiškai jis pasiaukojo Dievui; įstojo į Deerhursto vienuolyną ir buvo uolus vienuolis.

Kiek laiko praslinkus, jis pasitraukė į nuošalumą ir čia sukūrė naują vienuolyną, paremtą šv. Benedikto nuostatais. Savo sukurtam vienuolynui jis vadovavo, kol pats sukako 30 metų. Virtęs garsenybe savo amžininkų tarpe, 984 metais jis buvo išrinktas Vinčesterio vyskupu. Per dvidešimt dvejus metus gražiai išvadovavo Vinčesterio tikintiesiems. 1006 metais jis buvo paskirtas Kanterburio arkivyskupu. Ramiai ir našiai besidarbuodamas, praleido penkerius metus.

Bet štai iš rytų įsiveržė į Kento žemę 1011 metais danai ir apgulė Kanterburio miestą. Užpuolikai visa naikino ugnimi ir kardu. Jie užėmė miestą ir šv. Elfegą nusivedė su savimi Londonan, uždarė Grinvičo kalėjiman ir ten laikė septynis mėnesius, tikėdamiesi, kad arkivyskupijos tikintieji už gerus pinigus išpirks savo ganytoją. Bet šv. Elfegas nenorėjo sunkinti žmonių, neprašė išpirkimo ir kantriai kentėjo tamsaus kalėjimo vargą.

Anglijos žmonės buvo nualinti, sunaikinti, suvargę. At-

silankė į kalėjimą jo draugai. Pasiūlė jam apdėti mokesčiais savuosius ir išsivaduoti iš kalėjimo.

— Kokio atlyginimo galiu tikėtis, — atsakė Elfegas,— jei išleisiu savo naudai tai, kas vargšams priklauso. Danai ant jo baisiai supyko, ėmė jį tąsyti, lazdomis mušti, akmenimis mėtyti, o vienas jų kirvio smūgiu į galvą užmušė šventą vyskupą. Jisai mirė 1012 metais, balandžio 19 d., besimelsdamas už savo žudikus ir buvo palaidotas šv. Povilo katedroje Londone, o vėliau karalius Kanutas perkėlė jo kūną į Kanterburį. Londone yra jo vardu bažnyčia ir ligoninė netoli tų vietų, kur jis buvo 1012 metais nužudytas.

Tikrasis ganytojas aukoja savo gyvybę už savo avis, kad tik tikintiesiems būtų gera, kad lengviau laimėtų išganymą. Melskimės, kad Dievas teiktųsi pažadinti savo Bažnyčioje mūsų laikais daugiau šventų dvasios vadų, nesibijančių aukotis Dievo garbei ir sielų išganymui.

Balandžio 19 d. minimi kankiniai: Elfegas, arkivyskupas, Jurgis, Antiokijos vyskupas, Hermogenas, Kajus, Aristonikas, Ekspeditas, Rufus, Galatas, Sokratas, Dionizijus, Timonas, Vincentas, Vernehis. Leonas IX popiežius. Vyskupai: Papnutis, Ursmaras. Atsiskyrėlis Geroldas. Išpažintojas Krescencijus.

ŠV. MARCIJANAS, IŠPAŽINTOJAS

Balandžio 20 d.

AUTŲ kilnojimosi Europoje metu, kai pasibaigė vandalų antplūdis frankų žemėje, žmonės pradėjo laisviau atsikvėpti. Tada vidurinėje Galijoje, dabartinėje Prancūzijoje, gimė šv. Marcijanas. Pro jo tėviške — Auxerre — paupiais 451 metais traukė neapma-

tomos hunų minios, kurias vedė Atila. Nepasiliko žinių, kuriais metais yra gimęs šv. Marcijanas, bet jis mirė neanksčiau kaip po penkiolikos metų, Atilos gaujoms praslinkus.

Neramūs tada buvo laikai. Viena tauta kitą išstūmdavo iš gyvenamųjų vietų, užimdavo turtus, žemę, pastatus.

Marcijanas gimė katalikiškoje šeimoje. Jo tėvai buvo labai vargingi, tikri skurdo žmonės. Jaunas Marcijanas buvo pamaldus. Mintimi ir širdimi nuolat kildamas prie Dievo, jis išmoko pastoviai būti Viešpaties akivaizdoje. Nebeturėdamas lėšų mokslams eiti, nes tais laikais mokslas buvo labai brangus, sumanė jisai pasiaukoti Dievui, tarnaudamas kaip pasaulinis brolis šv. Germano vienuolyne Auxerrės mieste.

Pradžioje jam buvo pavesti ūkio darbai vienuolyne, prižiūrėti galvijai. Jisai tuo džiaugėsi, galėdamas atliekamu nuo darbo laiku atsidėti maldai ir patenkinti savo karštos širdies troškimus: kalbėtis su Dievu.

Jaunuolis nuoširdžiai ėjo jam patikėtas pareigas, buvo nuolankus, pamaldus, tylus. Vyresnieji džiaugėsi jo dvasia ir bandė mokyti. Jis labai to troško. Pasirodė gana gabus jaunuolis mokslams. Romos Martirologija rašo, kad jis buvo kunigas. Vadinasi, vienuolyne būdamas, jis išėjo tinkamus mokslus ir buvo įšvęstas į kunigus. Taip jis iš pasaulinio broliuko pasidarė Kristaus atstovas ir Kristaus nešėjas žmonių sielosna.

Galėdamas patį Kristų liesti savo pašvęstomis rankomis ir kitiems Jį duoti šventoje Komunijoje, juo labiau jis užsidegė uolumu tobulai įvykdyti Dievo valią ir savo pareigas kiek galint geriau eiti. Už tą ištikimybę Viešpats apdovanojo jį nepaprastomis galiomis stebuklus daryti.

Šventai gyvenęs, šventai mirė, dalyvaudamas Velykų iškilmėse. Tai buvo tarp 466 ir 477 metų.

Marcijano gyvenimo keliu eidami, galime pasidaryti ir

mes šventi, nors ir nebūdami kunigai ar vienuoliai, nes kas vaikščioja Dievo akivaizdoje, tas greit tampa šventas, greitai susijungia savo siela su Dievu.

Balandžio 20 d. minimi kankiniai: Marcelinas, Vincentas, Domninas, Sulpicijus, Servilanas, Viktoras, Zotikas, Zenonas, Acindynas, Cezarējus, Severianas, Chryzoforas, Teonas ir Antoninas. Vyskupas Teotimas. Karalius Ceadvalas. Išpažinējai: Jokūbas iš Slavijos, Marcijanas iš Auxerre, Teodoras Trichinas ir mergelē Agnē iš Monte Pulciano.

ŠV. ANZELMAS, ARKIVYSKUPAS, BAŽNYČIOS DAKTARAS

Balandžio 21 d.

NZELMAS gali būt pavadintas Nekalto Prasidējimo šventasis, nes jis pirmas įvedē Vakarų Europoje Švenčiausios Mergelēs Marijos šventę dvylikto šimtmečio pradžioje. Jis yra stambus Bažnyčios švyturys, Bažnyčios daktaras, mokslininkas, nepaprastai daug nukentējęs nuo pasaulinēs vyriausybēs, beginant šv. Tēvo teises.

Šv. Anzelmas gimē 1033 metais Italijoje, Aostoje. Gabus ir pamaldus 15 metų jaunikaitis norējo tapti vienuoliu; bet jam pasipriešino tēvai Gundulfas ir Ermerberga. Jiedu nesutiko su sūnaus norais ir pasiuntē jaunuolį į Prancūzijos mokyklas. Ten besimokydamas, jau buvo jisai apmiršęs savo širdies troškimus pasiaukoti vien Dievui ir tapti vienuoliu.

Mirē jo tēvas. Nelaimē jį sukrētē. Jis vēl rimčiau pažvelgē gyveniman, atgijo noras būti vienuoliu ir kunigu.

Tai nusprendęs, jis išsižadėjo viso, ką galėjo paveldėti iš tėvo, ir stojo į benediktinų vienuolyną Normandijoje, kuri tais laikais priklausė Anglijos karaliui. Vienuolyne jisai pagilino mokslą, garsiųjų mokytojų Lanfranko ir Herluino padedamas.

Pats Anzelmas greit pagarsėjo kaip švento gyvenimo kunigas ir mokytas žmogus. Dėl to garso karalius Vilhelmas Rufus, pavojingai susirgęs, parsikvietė jį savo nuodėmklausiu, o kadangi tuo laiku nebuvo Kanterburyje ganytojo, jį paskyrė tos vietos arkivyskupu. Tai buvo 1093 metais.

Karalius pasveiko ir vėl atkrito į tas pačias viešas kaltes, — ėmė užpuldinėti Bažnyčiai priklausiusias žemes, skriaudė žmones, grobė jų turtą. Arkivyskupas negalėjo tylėti. Kilo didelė nesantaika tarp grobuonies karaliaus ir žmonių teises beginančio Kanterburio arkivyskupo Anzelmo. Šis savo pusėje turėjo teisę, o karalius jėgą. Ir Anzelmas buvo priverstas 1097 metais vykti ištrėmiman. Atsikėlė Prancūzijon. Čia ir Italijoje būdamas, šv. Anzelmas dalyvavo Bažnyčios santarybose, padarydamas daug gero Bažnyčiai savo raštais ir gyvu žodžiu.

Kai mirė Vilhelmas Rufus, jo įpėdinis Henrikas I parkvietė šv. Anzelmą atgal Anglijon. Anzelmas sugrįžo. Naujas valdovas savinosi teises į Bažnyčios jurisdikciją ir norėjo, kad jam, karaliui, būtų pripažinta teisė įteikti vyskupams bažnytinės valdžios ženklus. Su tuo negalėjo sutikti šv. Anzelmas. Viešame pasitarime kai kurie ėmę vadinti Anzelmą išdaviku. Jis pakilo ir tarė: "Jei kas tvirtina, kad aš esu sulaužęs karaliui priesaiką, kadangi neatmetu Šventojo Sosto Romoje autoriteto, tegul tas pakyla, ir aš Dievo vardu jam atsakysiu."

Nors niekas nepakilo ir nedrįso arkivyskupo kaltinti, visgi jam teko antru kartu vykti ištrėmiman. Vėl jis sugrįžo 1106 metais ir po trejų metų šventai mirė. Paliko daug svarbių teologinių ir mokslinių knygų.

Atminkime Kristaus žodį, jog nereikia bijoti tų, kurie užmuša kūną, bet sielos užmušti negali. Reikia gi bijotis Dievo, kuris gali ir kūną ir sielą bausti amžinuoju pragaru.

Balandžio 21 d. minimi kankiniai: Apolonas, Isacijus, Kodratas, Aratoris, Fortunatas, Feliksas, Silvius, Vitalis, Malrubijus, Simeonas, Abdechalas, Ananias, Ustazanis, Puzicijus. Arkivyskupas Anzelmas, vyskupas Anastazas; abas Beuno. Išpažintojai: Anastazas Sinaitis, pal. Konradas iš Porzhamo, Einganas.

POPIEŽIAI: ŠV. SOTERAS IR ŠV. KAJUS

Balandžio 22 d.

OPIEŽIUI šv. Anicetui mirus, 175 metais jo vieton buvo išrinktas šv. Soteras. Jis Bažnyčią valdė septynerius metus. Pasižymėjo dosnumu vargšams, budėjimu ir Bažnyčios saugojimu nuo kylančių tikybinių klaidų. Yra užsilikęs jo laiškas, parašytas Korintiečiams. To miesto rašytojas Dionizas giria popiežių Soterą už jo gerumą ir dosnumą.

Kaip popiežiui šv. Anicetui teko daug kovoti su klaidatikiais gnostikais Valentinu, Marcijonu ir kitais, taip popiežiui Soterui teko aiškinti Montano klaidas, kurios buvo pradėjusios įsigalėti. Montanas visas savo klaidas rėmė tuojau įvyksiančia pasaulio pabaiga ir paskutiniu teismu. Jis dėjosi pranašu, įsakinėjo labai griežtus ir ilgus pasninkus, teigė, kad kai kurių sunkių nusikaltimų negalima atleisti net atgailojančiam marinamam žmogui. Toms

jo klaidoms pasipriešino šv. Soteras. Jis mirė kankinio mirtimi 182 metais.

Tą pat balandžio 22 dieną yra ir kito popiežiaus šventė. Minimas šv. Kajus, gyvenęs šimtą metų vėliau, negu šv. Soteras. Šv. Kajus kilimo buvo dalmatietis ir imperatoriaus Dioklecijono giminaitis. Bažnyčią valdė 283 — 296 metais. Nepaisant artimos giminystės su imperatoriumi, jis turėjo slapstytis žiaurių persekiojimų metu kalno lindynėje.

Iš šv. Kajaus potvarkių minėtina šventinimų į kunigus eilė: ostiarius (bažnyčios durininkas), skaitytojas, egzorcistas, akolitas (palydovas), subdijakonas, dijakonas, kunigas.

Šv. Kajus žuvo kankinio mirtimi kartu su savo broliu Gabinu 296 metais.

Mokėkime prisitaikyti prie visagalio Dievo valios ir šventai ją vykdyti. Viešpats Dievas nori mus išganyti. Tas Jo noras yra sąlyginis; mes turime bendrauti su Jo mums duodama malone. Įvykdydami Dievo, o ne savo norus, paveldėsime amžiną laimę ir nesibaigiančią garbę.

Balandžio 22 d. minimi kankiniai popiežiai: Soteras, Kajus, Agapitas; vyskupai kankiniai: Apelis, Lucijus; kankiniai: Abrozimas, Arvaldas, Azadis, Milis, Ačepsimas, Jokūbas, Aitalas, Juozapas, Azadanis, Abdiezas, Markas, Bikoris, Tarbula, Epipodijus, Helimenas, Chrisotelis, Lukas, Mucijus. Vyskupai: Leonas iš Sens, Teodoras. Išpažintojas Rufus ir mergelė Oportūna.

ŠV. JURGIS, KANKINYS

Balandžio 23 d.

VISAS katalikų pasaulis labai gerbia šv. Jurgį. Daug šalių pasiėmė jį savo globėju: Malta, Barcelona, Aragonas, Genuva, Anglija, Lietuva. Daug bažnyčių Lietuvoje ir Amerikoje yra šv. Jurgio vardu. Rytų krikščionys ir graikai jį garbina kaip didelį kankinį. Savo globėju jį laiko kariai, ūkininkai, prislėgtieji.

O tikrų žinių apie jį turime labai mažai. Žinome vien, kad jis yra gimęs trečiojo šimtmečio gale Kapadocijos šalyje, kur dabar yra vidurinė Turkija. Jurgio tėvai buvę krikščionys ir jį išmokė pažinti tikrąjį Dievą. Atrodo, kad jie buvo turtingi, nes davė auklėjimą ir mokslą jaunam Jurgiui.

Jaunuolis stojo tarnauti kariuomenėn, kurioje pasižymėjęs savo išmintimi ir drąsa. Imperatorius Dioklecijonas (284 — 305 m.) labai vertinęs karį Jurgį ir, padaręs jį kariuomenėje vyresniuoju, tribunu, rengėsi pakelti jį pulkininku.

Vyskupo Motiejaus Valančiaus žiniomis, imperatorius

padaręs Jurgį savo patarēju. Numatydamas, jog ilgai negalēs pasislēpti su savo tikējimu naujose pareigose, Jurgis išdalinęs krikščionims savo turtus, paveldētus iš tēvų, ir nuoširdžia malda ruošēsi sutikti kankinio mirtį. Iš tikrųjų, imperatorius sumanęs paskelbti prieš krikščionis persekiojimo įsakymą ir patiekęs jį priimti savo tarybininkams. Visi gyrē imperatorių, tik vienas Jurgis išdrįsęs ginti krikščionių teises ir iškalbingai aiškinęs visų, prieš krikščionis nukreiptų, šmeižtų nesąmonę. Visi stebējosi Jurgio iškalba ir ja drąsa. Visi suprato, jog Jurgis yra krikščionis, ir jis patsai nesigynē.

Paklaustas, ar jis pagerbs valstybēs dievaičius, Jurgis atsakęs:

— Tiktai vienas Dievas yra tikras Dievas. Aš Jį garbinu ir Jam tarnauju. Esu krikščionis; tą tikējimą išpažįstu ir juo giriuosi, o jei reikēs, už jį savo gyvybę atiduosiu.

Dioklecijonas liepęs Jurgį įmesti kalējiman, surišti ir užsloginti akmenimis. Vēliau liepęs jį plakti sausagyslēmis, kol kaulai pasirodys, ir draskyti jo kūną ratu, vinių prikalinētu.

Štai prie šv. Jurgio stojo dangiškos išvaizdos jaunikaitis, suramino kankinį ir visas jo žaizdas bematant pagydē.

Visi manē, jog jis bus miręs, bet Jurgis buvo gyvas ir sveikas. Tokį stebuklą pamatę, stabmeidžiai nustebo, kai kurie jų įtikējo šv. Jurgio garbinamą Kristų.

Jų tarpe buvo du kariuomenēs pulkininku: Antolijus ir Protolis. Imperatorius paliepē juodu nukirsti, o Jurgį gyvą įmesti į negesintų kalkių duobę. Po trijų dienų paliepęs išimti iš duobēs kankinio kaulus, bet rado Jurgį sveikutēlį. Imperatorius pavedęs Magnecijui nunuodyti šv. Jurgį. Tas tris sykius iš eilēs išgērē stipriausių nuodų, ir jam nieko nekenkē. Prie Kristaus atsivertē jo persekiotojas Magnecijus ir mirē kankiniu. Imperatorius lie-

pęs jį uždaryti kalējiman, tikēdamasis perkalbēti šv. Jurgį. Pas jį kalējiman ēmē eiti daug žmonių. Jurgis juos mokē tikēti ir pamilti Kristų. Darē stebuklus. Ūkininkas Glicerijus prašē padēti jam, nes jo geriausias jautis nudvēsē. Jurgis jam pasakęs: "Eik namon, jautį rasi sveiką." Ir taip buvę. Jurgio galybēs garsas augo. To pabūgę, imperatoriaus tarējai skundē Jurgį, esą, jis padarysiąs valstybei didelēs žalos.

Dioklecijonas pašaukē Jurgį savo teisman. Jis tarē kankiniui viliodamas:

— Nusilenk mano stabams, o aš iškelsiu tave imperijoje į aukščiausią garbę.

— Eikime į tųjų stabų namus, — atsakęs Jurgis.

Imperatorius nudžiugęs, nes manęs, kad Jurgis atsižadēs Kristaus ir garbins stabus.

Visi nuvyko į vyriausiojo dievaičio Apolono šventyklą. Piktoji dvasia buvo apsigyvenusi ten ir kartais prabildavusi. Atējo Jurgis prie stabo, peržegnojo jį ir tarē:

— Pasakyk man, ar tu iš tikro esi Dievas, nes man liepta tave gerbti?

— Nēsu Dievas! Vienas yra Dievas, kurį tu išpažįsti,- atsakiusi piktoji dvasia.

— Tai kaip tu, piktoji dvasia, gali stovēti Dievo tarno akivaizdoje?

Ir antru kartu peržegnojęs statulą. Beregint ji subyrējus į trupinius. Susmukę ir visi kiti ten buvę stabai. Žmonēs ēmē šaukti, kad Jurgio Dievas yra tikrasis Dievas. Daug žmonių atsivertē. Jų tarpe buvusi Dioklecijono žmona Aleksandra, kuri čia pat viešai išpažino Kristų.

Imperatorius liepęs tuojau nukirsti Jurgį už stabų sunaikinimą. Kankinių mirtimi žuvusi ir Aleksandra ir daug krikščionių. Tai įvykę 290 metais. Kiti sako šv. Jurgį mirus kankiniu 303 metais. Karžygiška šv. Jurgio drąsa, ištvermē sunkiuose kentējimuose ir jo meilē Kristui pavergē ir sužavējo ne vien jo laiko tūkstančius žmo-

nių, bet jis tapo pasididžiavimu Rytų Bažnyčioje ir yra didelis globėjas tautoms Vakarų Europoje.

Krikščioniškoji drąsa, ištvermė, teisingumas, dvasios stiprybė žavi žmones ir pelno dangų. Įsigiję šv. Jurgio dorybių, nebūsime bailiai, bet drąsiai ginsime šventąjį tikėjimą nuo visų priešų pasikėsinimų.

Balandžio 23 d. minimi kankiniai: Jurgis, Feliksas, Fortunatas, Achilas, Adalbertas, vyskupas kankinys. Vyskupai: Gerardas iš Toul, Marolus ir išpažintojas Iberijus.

ŠV. FIDELIS SIGMARINGIETIS, KANKINYS

Balandžio 24 d.

IETŲ Vokietijoje, Sigmaringo mieste, turtingoje ir garbingoje šeimoje 1577 m. gimė Morkus Rey. Vėliau, tapęs vienuoliu, pasivadino Fideliu, ir tuo vardu jis yra žinomas.

Morkus garbingai baigė Friburge filosofiją ir gavo tiek bažnytinės, tiek civilinės teisės mokslo laipsnį tame pat universitete. Jis tapo advokatu ir tuo darbu vertėsi iki sulaukė 35 metų.

Jis pagarsėjo kaip geras "vargšų advokatas", užtarėjas. Buvo jis pamaldus ir labai švelnaus būdo žmogus, todėl jį mėgo didžturčiai su savim pasiimti, keliaujant pas kitus didelius ponus ar valdovus. Morkus, taip bendraudamas su kilmingaisiais, padarydavo daug gero jų sieloms ne vien gražiu katalikišku pavyzdžiu, bet ir meiliu, palankiu, teisingu savo žodžiu.

Kitus bemokydamas padoriai gyventi, pats užsidegė noru tapti tobulu krikščioniu. 1612 metais jis įstojo į kapucinų vienuolyną, apleidęs visus turėtus turtus, įgytąją garbę ir šviesią žmonėse sau ateitį. Greit jis pradėjo žengti šventųjų keliais, laimėdamas naujų dorybių. Atsidėjo maldai, atgailai ir mokslui. Ištikimai laikėsi vienuolinės drausmės, jos nuostatų, tapo gyvuoju pavyzdžiu, kaip reikia tobulai gyventi vienybėje su Dievu. Jis studijavo šventąjį Raštą ir kitus kunigui reikalingus mokslus. Buvo įšventintas į kunigus. Savo pamokslais darė didelės įtakos tarp katalikų ir tarp nekatalikų. Taip pat jis ėjo prefekto pareigas keturiuose vienuolynuose. Visur pasižymėjo didele išmintimi, teisingumu, romumu, apdairumu, ypač gi nuolankumu. Pats sau būdamas negailestingas, kitais rūpinosi kaip geriausias tėvas. Kai Austrijos kariuomenę ištiko užkrečiamos karštligės, Fidelis kareiviams gelbėjo, kol turėjo jėgų.

Tuo tarpu Romoje buvo įkurta Tikėjimui Platinti Draugija. Ji pasiuntė kunigą Fidelį misijonierium tarp Šveicarijos protestantų į Grizoną. Visą savo širdį įdėjęs naujam darbui, jis atvertė prie Dievo ir Bažnyčios nemažą protestantų skaičių, ir buvo vilties tąjį kraštą sugražinti į Bažnyčios vienybę. Jis pats žinojęs savo ateitį ir nusakęs, jog kankiniu mirsiąs Šveicarijoje. Kai Fidelis buvo Sevise, vienas kalvinas šovė į jį, bet Fidelis nesiliovė sakęs pamokslo. Kilus triukšmui, protestantai užpuolė Fidelį. Čia atsiradęs jų pastorius vertė Fidelį tapti protestantu.

Jis atsakė:

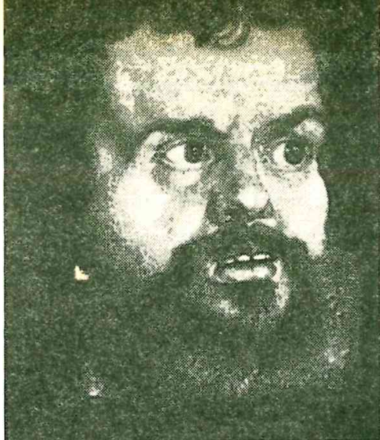
— Aš atvykau pas jus įrodyti jūsų klaidas, o ne jas priimti. Neišsižadėsiu Katalikų Bažnyčios skelbiamų tiesų. Mirti nebijau.

Čia pat jį subadė peiliais. Jis mirė kankiniu 1622 metais, balandžio 24 dieną.

Sielą išganyti yra pats svarbiausias mūsų reikalas, nes ją pražudžius viso nustojama.

Balandžio 24 d. minimi kankiniai: Fidelis, Aleksandras, Euzebijus, Neonas, Leoncijus, Sabas ir kiti. Vyskupai: Grigalius iš Elviros, Honorijus iš Brescios, Ivas, Melitas. Išpažintojai: Autairis, Dyfnanas, Egbertas. Mergelės: Bona, Doda, Musa.

Šv. Morkus ap. Tapė A. Duerer; randasi Muenchene, Bavarijoje

ŠV. MORKUS, EVANGELISTAS

Balandžio 25 d.

ORKAUS kilmē nežinoma. Jis buvo atverstas į Kristaus tikējimą pirmojo Bažnyčios popiežiaus, šv. Petro. Jis pamilo Morkų, kaip savo nuoširdų pagelbininką, skelbiant Evangeliją stabmeldžiams.

Šv. Petras pirmajame savo laiške Morkų vadina jautriu vardu — "mano sūnus Morkus". Tarnavo jam Morkus ištikimai kaip mokinys ir kaip vertējas, aiškintojas. Girdēdamas apaštalą pasakojant apie Kristaus gyvenimą, prašomas Romos katalikų ir paties apaštalo Petro prižiūrimas, parašē trumpą Jēzaus Kristaus gyvenimo aprašymą, arba Evangeliją. Pats Petras pavedē skaityti bažnyčiose šv. Morkaus surašytą Evangeliją.

Sakoma, kad Morkus buvo pasiųstas skelbti Kristų į Akvilēją — Veneciją. Ten turējęs gražaus pasisekimo. Iš tikrųjų, Venecija gerbia šv. Morkų kaip savo svarbiausiąjį globēją, ir venecieēiai 815 metais parsigabenę jo kūną į savo miestą.

Tikresnės yra žinios, kad Morkus yra daug veikęs Egipto mieste Aleksandrijoje, kad ten jis sukūrė gausią ir stiprią krikščionių pirmąją bendruomenę, vėliau pagarsėjusią dideliais šventaisiais. Aleksandrijoje buvo įsteigta pirmoji krikščionių mokykla, iš kurios išėjo daug mokytų vyskupų, Bažnyčios daktarų.

Aleksandrijos stabmeldžiai, pavydėdami šv. Morkui pasisekimo, užpuolė jį, surišo ir porą dienų valkiojo gatvėmis. Visą sumuštą, žaizduotą įmetė kalėjiman, kur jisai ir mirė 68 metais.

Dievo įkvėptosios knygos yra tikrasis šventas Raštas, Dievo žodis žmonėms. Branginkime ir platinkime rašytąjį Dievo žodį. Įsigykime bent Naująjį Testamentą, jei negalime turėti viso šventojo Rašto, ir kasdien po skyrelį pasiskaitykime, — lengva bus pagrįsti mūsų gyvenimą tvirtais dorovės pagrindais bei išmintingais Bažnyčios nurodymais.

Balandžio 25 d. minimi šv. kankiniai: Morkus, evangelistas, Evodijus, Hermogenas, Kalista, Steponas, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Anianas iš Aleksandrijos, Erminas, Kebius, Makailis, Pebadijus. Išpažintojai: Filonas ir Agatopodis. Našlė Mela.

POPIEŽIAI: ŠV. KLETAS IR ŠV. MARCELINAS

Balandžio 26 d.

IRMAJAM šv. Petro įpėdiniui, šv. Linui, mirus kankinio mirtimi 78 metais, popiežiumi buvo išrinktas Romoje gimusis patricijų kilmės šv. Kle-

tas. Jis valdė Bažnyčią apie dvylika metų ir mirė kankiniu 90 metais, Domicijono persekiojimo metu. Smarkūs persekiojimai ėjo dvejus metus. Imperatorius mirė 96 m. Šv. Kletas padalino Romos tikinčiuosius parapijomis, paskirdamas jomis rūpintis dvidešimt penkis kunigus. Jis pirmas savo laiškuose ėmė vartoti žodžius: — Sveikinu ir siunčiu apaštalinį palaiminimą. —

Per dvylika metų gražiai sutvarkęs Bažnyčios reikalus, mirė kankiniu ir palaidotas Vatikane greta šv. Petro. Jo vardas minimas šv. Mišiose kartu su kitais žymiais kankiniais.

Šv. Marcelinas valdė Bažnyčią 296 — 305 metais, kai imperatorius Dioklecijonas (284 — 305) nežmoniškai persekiojo tikinčiuosius. Vienu mėnesiu žuvo septyniolika tūkstančių krikščionių. Jie visi mirė kankiniais už Kristų. Marcelinas buvo gailestingas tiems, kurie nepajėgė iškentėti kankinimų ir buvo sutikę atnašauti stabams, o vėliau susiprato ir atgailojo.

Dioklecijonas buvo paskelbęs, jog jis pats yra dievaitis, ir reikalavo iš savo valdinių sau dieviškos pagarbos ir aukų. Su tuo negalėjo sutikti krikščionys. Ir jie mirė už savo tikėjimą į tikrąjį, vienatinį Dievą. Jų tarpe buvo ir popiežius šv. Marcelinas. Jį nužudė kartu su kitais trimis krikščionimis: Klaudiju, Kyrinu ir Antoninu. Imperatoriaus liepimu, šių kankinių kūnai gulėjo 36 dienas nepalaidoti, mat, valdovas norėjo tuo įbauginti tikinčiuosius. Marcelino įpėdinis, šv. Marcelis I, sapne gavęs iš šv. Petro nurodymą, kad palaidotų Kristaus kankinius; su kunigais, dijakonais, giedant giesmes, palaidoti buvo tie šv. kankiniai Priscilės kapinėse.

Mes esame pasaulyje tam, kad Dievą pažintume, Jį mylėtume, Jį garbintume ir Jam tarnautume, nes Jis yra mūsų Viešpats, mūsų Kūrėjas, didžiausias geradaris ir vi-

sa mūsų laimė. Ne žmonės ir ne žmonių reikalai mus išganys, bet Dievo meilė, Jo malonė, Jo šviesa: "nes Dievas, kurs įsakė šviesai prašvisti iš tamsybių, pats apšvietė mūsų širdis", sako šv. Povilas laiške į korintiečius.

Balandžio 26 d. minimi kankiniai popiežiai: Kletas, Marcelinas; vyskupai kankiniai: Bazilius, Petras. Kankiniai: Klaudijus, Kyrinas, Antoninas. Vyskupai: Klarencijus, Lucidijus. Išpažintojas Rikarijus.

ŠV. PETRAS KANIZIJUS, IŠPAŽ., BAŽNYČIOS DAKTARAS

Balandžio 27 d.

IMVEGENO mieste, Olandijoje, 1521 metais gimė šv. Petras Kanizijus, kitaip vadinamas Kaniu. Jis mirė Šveicarijoje, Friburge, 1597 metais. Jo tėvas buvo turtingas miesto galva — burmistras. Jis vadinosi Jokūbas ir jo žmona buvo Egidija iš Houenigeno. Tėvas greitai mirė, palikdamas jaunutį Petrą našlaitį.

Penkiolikos metų jaunuolis buvo pasiųstas tęsti mokslų į Koelno universitetą. Ten jisai studijavo įvairius mokslus, teisę ir teologiją. 1539 metais buvo Liuveno universitete ir kitais metais Koelne gavo mokslo laipsnį. Motina norėjusi, kad 20 metų sūnus Petras paimtų turtingą mergaitę ir kurtų šeimą, bet jis su tuo nesutiko. Priešingai, jis pažadėjo Dievui nevesti žmonos. Praėjo beveik treji metai, kol Petras apsisprendė, kur kreiptis pasiekti numatytam tikslui. 1543 m. nuvyko jis pas Petrą Faberį, atliko jo vadovybėje rekolekcijas ir įstojo į

jēzuitų vienuoliją. Čia jam atsivērē plati veikimo dirva. Jam buvo pavesta įkurti pirmąjį vokiečių jēzuitų vienuolyną Koelne, ir jisai tai sekmingai padarē. 1546 metais įšvęstas kunigu, dvasiškijos įgaliotas, jis nuvyko pas imperatorių Karolį V. Kitais metais kardinolas Otas jį pasiēmē kaip savo teologą.

Petras visomis galiomis priešinosi užplūdančiam protestantizmui. Jis pamokslais, raštais ir knygomis aiškino tikybines klaidas ir tikrąją Kristaus atneštą ir Bažnyčiai patikētą tiesą. Dalyvavo Tridento santaryboje, uoliai prisidēdamas prie jos pasisekimo. Kaip slaptasis popiežiaus nuncijus Vokietijai, jis paskelbē Vokietijoje Tridento santarybos nutarimus ir žymiai pasitarnavo Bažnyčiai.

Popiežius Povilas IV pasiuntē jį kartu su nuncijum Mentuačiu į Petrikavo santarybą Lenkijoje, kur buvo, kitų reikalų tarpe, suvienodintos pridedamosios pamaldos bendroje Lenkijos — Lietuvos valstybēje, pav., Velykų apeigos, palaiminimas švč. Sakramentu, ir visas toms sritims skirtas ritualas. Tie nutarimai buvo vēliau šv. Sosto patvirtinti. Gražiu šv. Petro patarnavimu naudojosi ir popiežius Grigalius XIII, pavesdamas jam labai opiais reikalais tartis su valdovais.

Jo 50 metų darbuotę sunku trumpai apibūdinti. Veikē jis visur, kur tik matē, kad gali padēti sieloms Dievą pažinti, ar klaidatikiams tiesą pamatyti. Parašē labai daug įvairių veikalų. Viešais vadinamaisiais disputais, pamokslais, misijomis, mokyklomis jis malte malē klaidatikius. Amžininkai jį vadino "klaidatikių malūnu".

Tuo tarpu pats jis daug meldēsi ir visą viltį turējo Dievuje. Nors jį visi gerbē, popiežiai jo patarnavimo reikalavo, pats jis apie save nužemintai galvojo. Tris kartus jis atsisakē nuo vyskupijų, pasilikdamas paprastu kunigu vienuoliu.

Daug gero jis padarē savo gyvenimo pabaigoje Švei-

carijos Friburge. Ten jis mirē 1597 metais, lapkričio 21 d. Dievas paskelbē savo tarno garbę stebuklais, o Bažnyčia jį pripažino šventuoju ir Bažnyčios daktaru.

Būkime uolūs Dievo tiesų skleidējai ir neuždarykime Dievo meilēs ugnies savo krūtinēje. Padēkime skleisti Dievo karalystę žmonių sielose, platindami katalikiškas knygas ir raštus.

Balandžio 27 d. minimi kankiniai: Kastoris, Steponas, Petras Armegudas, Antimas, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Asikas, Tertulijonas, Teofilis. Bažnyčios daktaras Petras Kanizijus. Abai: Enoderis, Vinevaldas, Jonas iš Konstantinopolio. Išpažintojai: Liberalis, Teodoras. Mergelēs: Hosana iš Kaltaro, Zita.

ŠV. POVILAS NUO KRYŽIAUS, IŠPAŽINTOJAS

Balandžio 28 d.

PASIJONISTŲ vienuolijos įkūrējas, šv. Povilas nuo Kryžiaus, gimē šiaurinēje Italijoje, Ligurijoje, Uvados mieste, iš labai kilmingų ir turtingų tēvų 1694 metais.

Nuo pat savo jaunatvēs dienų karštai pamilo ant kryžiaus kenčiantį Išganytoją. Degē meile kenčiančiam Jēzui ir, kad Jam patiktų, darē atsiteisimus, atgailas, pasninkaudamas, save vargindamasis. Užsidegęs noru už Kristų pralieti kraują ir kankiniu mirti, įstojo į Venecijos kariuomenę, kuri tais laikais kovojo su mahometonais turkais. Prieš iškeliaudamas, besimelsdamas prie švč. Sakramento, išgirdo Kristaus balsą iš tabernakulio, kad

tarnautų vienam Kristui ir įkurtų Jo garbei vienuoliją. Jis padėjo ginklus ir sugrįžo tėviškėn.

Dėdė buvo sugalvojęs pavesti Povilui savo turtus ir jį apvesdinti; bet Povilas atsisakė priimti dėdės turtus, atsisakė vesti žmoną ir kurti šeimą, — jis Dievo buvo skiriamas svarbesniems uždaviniams. Vyskupas pritarė jo norui būti vienuoliu ir davė jam šiurkštų vienuolinį rūbą. Dar tebesant jam pasauliniam vyrui, vyskupas leido skelbti Kristaus kančią.

Išvyko Romon, baigė teologijos mokslus, buvo įšventintas į kunigus. Savo gyvenime jis turėjo sunkių valandų, nelengvų kryželių. Visi pirmieji jo draugai, išskyrus vien brolį, pasitraukė iš jo norimos kurti vienuolijos. Šventasis Tėvas nepriėmė jo ir vien po septyniolikos metų bandymo gavo savo vienuolijai popiežiaus patvirtinimą.

Pirmasis pasijonistų vienuolynas buvo įsteigtas Argentario kalne. Prie paprastų trijų vienuolinių įžadų Povilas pridėjo ketvirtą: atminti Kristaus kančią. Vienuolijon įstojo keletas žymesnių vyrų; tada ji pradėjo augti ir plėstis.

Šv. Povilas karštais pamokslais medžiojo Kristui sielas ir galėjęs atversti net užkietėjusius nusidėjėlius. Jam melstis buvo lengva, ir jo maldos buvo karštos, ašaromis palaistytos. Šv. Mišias laikydavo susijaudinęs ir net protarpiais turėdamas dvasios pagavimus, ekstazes. Dievo vardu darė žymių stebuklų, gydė ligonius, išvarinėjo iš apsėstųjų piktąsias dvasias, žinojo ateitį, o save laikė nenaudingiausiu Kristaus tarnu.

Mirė 1775 metais ir pagarsėjo naujais stambiais stebuklais. Popiežius Pijus IX įskaitė jį į šventųjų eiles.

Skausmu ir mirtimi Jėzus atlygino Dievui už mūsų kaltes; per Jį mes galime būt išganyti.

Balandžio 28 d. minimi kankiniai: Afrodizijus, Karalipas, Agapitas, Euzebijus, Patricijus, Akacijus, Menanderis, Polianas, Petras Chanel, Pollio, Teodora, Didimas, Valerija, Vitalis, Galiliejos Morkus vyskupas kankinys.

Vyskupai: Afrikas, Pamfilus, Prudencijus. Abas Kronanas. Išpažintojai: Povilas nuo Kryžiaus, Benediktas, Gerardas.

Šv. Petras Veronietis. Tapyba G. Bellini pirm 1516 m. Yra Bari provincijos muziejuje, Italijoje.

ŠV. PETRAS VERONIETIS, KANKINYS

Balandžio 29 d.

ETRUK, ką išmokai katalikų mokykloje? — klausē pašiepiamai dēdē, kuris buvo klaidatikis manichiejus, lygiai kaip ir Petruko tēvai.

— Tikiu į Dievą Tėvą visagalį, dangaus ir žemės Sutvėrėją, — atsakė jaunas Petrukas.

Tai netiko dėdei, kuris teigė, kad žemė ir visi kūnai nėra Dievo, bet piktosios dvasios kūrinys. Iš tos minties išeidami, manichiejai darė kitų stambių klaidų. Petrukas gynė ir apgynė Dievo darbus.

Jis gimė 1205 metais. Penkiolikos metų būdamas, išvyko į Boloniją aukštesnių mokslų eiti. Ten būdamas, jis įstojo į domininkonų vienuolyną. Vienuoliu tapęs, greitai sužibo dorybėmis, ypač gi nepaprasta skaistybės meile. Kūną vergė pasninkais, o mintį turtino mąstymais.

Baigęs mokslus, buvo įšvęstas kunigu ir paskirtas gelbėti klaidatikių. Tam darbui kun. Petras atsidavė visa širdimi. Jis gerai žinojo klaidatikių skelbiamas nesąmones, gražiai mokėjo išaiškinti Katalikų Bažnyčios tiesas ir turėjo žymaus pasisekimo. Žmonių minios eidavo į jo pamokslus, daug kas atsiversdavo, nusidėjėliai imdavo atgailoti; jis pasidarė tikras misijonierius. Sunkus nuolatinis darbas jo nebaugino, nes savo naštą lengvino nuoširdžia malda ir atgailomis, daromomis už nusidėjėlių atsivertimą. Tikėjime buvo tiek tvirtas, kad kasdien buvo pasiruošęs gyvybę aukoti, jei to reikėtų.

Iš tikrųjų, jo noras tapti kankiniu už Kristų išsipildė. 1252 metais susitarė klaidatikiai nužudyti šv. Petrą Veronietį. Du žmogžudžiu jo patykojo pakelėje į Milaną ir kardu perskėlė jam galvą. Mirdamas, pavilgė jis savo kraujuose pirštą ir ant žemės parašė "Tikiu". Žmogžudžiai tada perdūrė jam krūtinę, ir jis mirė, sulaukęs 47 metų.

Visas šv. Petro gyvenimas buvo perimtas gyvu tikėjimu, kova už tiesą, už žmonių sielas. Dievas priėmė jo auką, iškėlė jį daromais stebuklais, ir popiežius Inocentas IV priskyrė jį prie šventųjų.

Brauginkime, saugokime, ginkime ir platinkime mūsų šventą tikėjimą.

Balandžio 29 d. minimi kankiniai: Agapijus, Sekundinas, Emilijanas, Tertulē, Antonija, Avija, Korfų salos kankiniai, Gundebertas, Petras Veronietis, Torpis. Vyskupai: Paulinas, Severas, Tychikas, Vilfridas Jaunesnysis. Abai: Hugas, Robertas. Išpažintojai: Bertrandas, Senanas.

ŠV. KATARINA SIENIETĒ, MERGELĒ

Balandžio 30 d.

ATARINA gimē 1347 metais Italijoje, Tuskanijos mieste Sienoje. Užtat ji ir vadinama Sienietē. Iš savo pamaldžių tēvelių jauna Katarina išmoko mylēti Dievą ir Mariją. Turēdavus didelio džiaugsmo besimelsdama. Save atgailomis nugalēdama, greitai augo Dievo meilēje ir Jo malonēje.

Ir Viešpats apdovanojo jaunutę Katariną nepaprastomis dovanomis. Dēl to ji tikybinius dalykus gerai išmanē. Dar tik septynerių metų būdama, pažadējo Dievui, kad ji netekēsianti. Už tai vēliau ji susilaukē stambių persekiojimų. Teko nukentēti net nuo tēvų, kurie apsunkino ją darbu, norēdami palenkti dukterį tekēti už vyro. Sulaukusi aštuoniolikos metų, ji įstojo į šv. Domininko Atgailos Seserų vienuoliją. Čia galējo pasilsēti jos širdis. Dabar Katarina turējo progos ir papasninkauti ir nekliudomai melstis.

Vienu tarpu buvo sužinota, kad ji nuo Pelenų dienos iki Šeštinių nieko nevalgiusi, o buvo gyva viena šventa Komunija, kurią dažnai priimdavo. Išganytojas ją apdo-

vanojo savo žaizdų ženklais, stigmatais; Katarina prašė, kad skausmai liktųsi, bet žaizdų nebūtų matyti. Taip ir įvyko. Greitai pasidarė Katarinos vardas plačiai žinomas. Imta pas ją vesti ligoniai ir velnių apsėstieji. Ji gydė ligonius ir Kristaus vardu išvarinėjo piktąsias dvasias.

Jos mokslas buvo Dievo suteiktasis, o ne mokyklose įgytasis. Šventojo Rašto profesoriai ją kvotė, duodami sunkiausius klausimus, o ji teisingai į juos atsakinėjo. Kas tik ją atlankydavo, pasidarydavo geresnis. Daugelį sutaikė, nuramino kivirčus. Kad galėtų florentiečius sutaikinti su popiežiumi, kurie buvo pakėlę prieš jį maištą ir užsitraukę bažnytinę interdikto bausmę, Katarina nuvyko pas popiežių į Avinjoną, Prancūzijoje, kur tada popiežiai buvo išsikėlę gyventi. Pasirodė, jog Katarina žinojo popiežiaus nuoširdų troškimą, kurio jis niekam nebuvo sakęs, grįžti Romon. Įtikintas, kad tas sumanymas geras, popiežius grįžo į Romą. Ir Grigalius XI ir Urbonas VI naudojosi šv. Katarinos patarnavimu, pasiųsdami ją atlikti Bažnyčiai opių reikalų.

Šv. Katarina mirė gana jauna, eidama 33 metus, 1380 metais, pilna pas Dievą ir Bažnyčioje nuopelnų. Jos prašomas, Dievas padarė daug stebuklų. Juos patikrinus, popiežius Pijus II ją pripažino šventąja 1461 metais.

Šv. Katarina daug sielojosi ir daug kentėjo už Kristaus Bažnyčią, Jo karalystę žemėje. Bent protarpiais pasimelskime už popiežių, vyskupus, kunigus ir tikinčiuosius.

Balandžio 30 d. minimi kankiniai: Amatoris, Petras, Liudvikas, Afrodizas, Laurynas iš Navaros, Marijonas, Jokūbas, Maksimas, Eutropijus, vyskupas kankinys, Sofija, mergelė kankinė. Vyskupai: Donatas, Erkenvaldas, Forananas, Pomponijus. Išpažintojai: Adjutoris, Kynvlis. Mergelė Katarina Sienietė ir palaimintas Juozapas Cottolengo.

Šv. Pilypas. Tapė El Greco apie 1603-12 m. Yra Toledo muziejuje.

Šv. Jokūbas Jaunesnysis. Tapyba El Greco. Yra Toledo muziejuje

ŠV. APAŠTALAI: PILYPAS IR JOKŪBAS

Gegužės 1 d.

PAŠTALAS šv. Pilypas gimė Betsajidoje, Pelestinoje. Išganytojo viešojo gyvenimo pradžioje Pilypas buvo pašauktas būti Kristaus mokiniu. Šv. Jonas Evangelijoje yra užrašęs, kad Jėzus "sutiko Pilypą ir jam tarė: Sek mane. Pilypas buvo iš Andriejaus ir Petro miesto Betsajidos. Pilypas sutiko Natanaėlį ir jam pasakė: Mes radome tą, apie kurį rašė Mozė ir pranašai, Juozapo sūnų Jėzų iš Nazareto. Natanaėlis jam tarė: Ar gali būti kas gero iš Nazareto? Pilypas jam atsakė: Eik ir pasižiūrėk. Jėzus pamatė ateinantį pas jį Natanaėlį ir pasakė apie jį: Štai tikras Izraelitas, kuriame nėra klastos. Natanaėlis jam tarė: Iš kur mane pažįsti? Atsakydamas Jėzus jam tarė: Pirma nekaip Pilypas

pavadino tave, kada buvai po figos medžiu, aš mačiau tave. Natanaēlis jam atsakē: Rabbi (Mokytojau), tu Dievo Sūnus, tu Izraelio karalius." (Jono 1, 43-49)

Šv. Pilypas visą laiką buvo ištikimas Išganytojui. Jēzui įžengus į dangų, Pilypas skelbē Evangeliją Mažoje Azijoje ir mirē kankiniu Hieropolio mieste, Prigijoje, apie 80 metus, pririštas prie kryžiaus ir užmuštas akmenimis. Jo kūno relikvijos yra Romoje.

Šv. Jokūbas Mažesnysis, apaštalas, buvo Išganytojo giminaitis, pusbrolis. Žydų papročiu jis buvo vadinamas Kristaus broliu, lygiai kaip mes lietuviai pusbrolius ir net tolimesnius gimines dažnai vadiname broliais. Šv. Jokūbas yra parašęs svarbų laišką tikintiesiems. Jis vadovavo Jeruzalēs krikščionims; pasižymējo didele atgaila ir nepaprastu šventumu. Žmonēs džiaugēsi, gavę progos jo rūbą palytēti.

Jis laikēsi skaistybēs, negērē vyno, nenešiojo apavo nē sandalų, dēvējo vienais rūbais, besimelsdamas klūpēdavo ilgas valandas, taip, kad kelių oda pasidarē kieta, kaip padai. Kuklus, tylus, gailestingas visiems, visų buvo mylimas. Kai Povilas, atsišaukdamas į ciecoriaus teismą, ištrūko iš Jeruzalēs žydų rankų, jie pyktį numalšino, nužudydami šv. Jokūbą. Jis buvo numestas nuo lēkšto šventovēs stogo. Seneliui nulūžo kojos ir, sutrenktas į galvą, buvo jis čia pat nužudytas. Palaidotas buvo greta šventovēs.

"Kaip kūnas be dvasios, taip ir tikējimas be gerų darbų yra miręs", rašo šv. Jokūbas. Stiprēkime tikējimu, gera darydami savo artimui.

Gegužēs 1 d. minimi kankiniai: apaštalai Pilypas ir Jokūbas, Acijus, Aceolas, Andeolas, Evermaras, Orencijus, Paciencija, Sigismundas karalius. Jeremijas pranašas. Vyskupai: Amatoris, Asapas, Briokus, Kelagas, Oriencijus. Abas Markulpis. Išpažintojas Peregrinas. Mergelē Izidora; našlē Greta.

ŠV. ATANAZAS, VYSKUPAS, BAŽNYČIOS DAKTARAS

Gegužės 2 d.

REČIO šimtmečio gale (apie 296 m.) Egipto mieste Aleksandrijoje gimė uolus katalikų tikėjimo gynėjas, šv. Atanazas. Pamaldus ir mokytas vyras buvo įšvęstas dijakonu.

Patriarkas Aleksandras, vykdamas į Nicėjos santarybą 325 metais, su savim pasiėmė dijakoną Atanazą. Čia jis stojo ginti tikrojo tikėjimo į Kristaus dievybę, kurią neigė klaidatikis Arijus. Santaryba pasmerkė Arijų ir jo klaidas. Užtat sukilo klaidatikiai prieš Atanazą, stengdamiesi jam atkeršyti.

Po kelių mėnesių, 326 metais, mirus patriarkui Aleksandrui, jo vieton buvo išrinktas šv. Atanazas Aleksandrijos patriarku. Buvo praėję tik 8 metai, kai Arijus Aleksandrijos vietinėje santaryboje, kaltindamas savo vyskupą Aleksandrą, buvo paskelbęs savo religines klaidas, paneigdamas švč. Trejybę ir tvirtindamas, kad Kristus nebuvo Dievas, tik Dievo tvarinys. Tomis klaidomis Arijus padarė daug sumišimo.

Šv. Atanazas, gerai pažindamas šventąjį Raštą, aiškiausiai įrodė, kad Jėzus yra vienos prigimties su Dievu Tėvu ir Šventąja Dvasia. Arijaus sekėjai negalėjo jam to dovanoti, ypač, kad jie tikėjosi, jog Arijus bus Aleksandrijos patriarku, o dabar jis buvo iš Bažnyčios išskirtas. Buvo atsiradę palankių Arijui vyskupų, nors nedaug. Jie šaukė vyskupų susirinkimus ir kaltino Atanazą pramanytais da-

lykais. Į jų šaukiamą Cezarejon susirinkimą Atanazas visai nevyko, o kitais metais (335) nukeliavo į kitą panašų susirinkimą Tyrane. Čia Atanazas įsakmiai įrodė, kaip nedori ir nepagrįsti yra jam arijų primetami kaltinimai. Norėdamas, kad imperatorius paremtų tiesą, nuvyko Konstantinopolin. Bet Arijaus sekėjai čia buvo įsigalėję. Jie pramanė naujus šmeižtus, ir imperatorius pasiuntė Atanazą ištrėmiman. Arijus džiaugėsi ir ruošėsi iškilmingai įeiti Konstantinpoolio bažnyčion kaip nugalėtojas. Bet kitaip Dievas sutvarkė: eisenoje į bažnyčią Arijus sukrito ir mirė. Visi tame įžiūrėjo Dievo bausmę.

Atanazas pragyveno keturis imperatorius ir nė vienam jų nenusileido tikybiniuose klausimuose, nors už tai jis buvo penkis kartus ištremiamas ir vėl grąžinamas. Tiesos gynėjas jis buvo smarkus, nenuilstąs, bet su žmonėmis buvo malonus, meilus, nuolankus. Mylėjo jį žmonės, matydami jo šventą gyvenimą. Nuolatine malda, apsimarinimais, pasninkais jis kilo Dievo meilėje ir šventėjo.

Per 46 metus jis valdė Aleksandriją, daug nukentėdamas už tikrąjį tikėjimą. Mirė 373 metais. Šv. Grigalius Nezianzietis, mirusis apie 395 metus, liudija, jog šv. Atanazas buvo "Bažnyčios ramstis".

Tikėjimas yra brangesnis už žemės turtus, nes be jo negalima įtikti Dievui. Patys pažinkime savo šventą tikėjimą ir uoliai jį platinkime, ar bent padėkime tikėjimo skelbėjams jų šventame darbe.

Gegužės 2 d. minimi kankiniai: Eksuperijus, Zojė, Kyriakas, Teodulis, Feliksas iš Sevilijos, Germanas, vyskupas kankinys, Saturninas, Neopolis, Celestinas. Vyskupai kankiniai: Vindemialis, Eugenijus, Longinas. Bažnyčios daktaras vysk. Atanazas. Abas Ultanas. Išpažintojai: Gluvias, Neachtainas.

ŠVENTO KRYŽIAUS ATRADIMAS

Gegužės 3 d.

MPERATORIAUS Konstantino motina šv. Elena, 82 metų senutė, išvyko 326 metais į Jeruzalę ieškoti kryžiaus, ant kurio mirė pasaulio Išganytojas, Jėzus Kristus. Bet nebuvo likę nei ženklų, nei padavimų krikščionių tarpe, kur reikėtų ieškoti Viešpaties kryžiaus. Stabmeldžiai, norėdami išdildinti iš žmonių atminties Jėzaus kančios ir palaidojimo vietą, užvertė ją akmenimis ir įvairiomis atmatomis, o vėliau pastatė ten stabmeldžių paleistuvystės deivės Veneros žinyčią. Ten kur V. Jėzus buvo palaidotas, stabmeldžiai pastatė Jupiterio statulą.

Todėl į tas vietas krikščionys nebevaikščiodavo. Šv. Elena teiravosi visų, kas tik galėjo bent kiek pasakyti, kur reikėtų ieškoti Kristaus kryžiaus. Ji sužinojo, jog žydai turėjo paprotį greta pasmerktojo ir nužudyto žmogaus lavono laidoti atskiroje duobėje visus įrankius, kuriais pasmerktajam padaryta mirtis. Todėl reikėjo surasti vietą, kur Jėzus buvo palaidotas. Atėjo vienas žydas, vardu Judas, kuris vėliau, priėmęs krikštą, vadinosi Kirijaku, ir pasakė šv. Elenai, einant jų šeimos padavimu, kur buvo palaidotas Jėzus Kristus.

Pamaldi karalienė liepė nuversti stabmeldžių pastatytas dievaičiams patalpas, nuvalyti vietą nuo visų šiukšlių. Pradėjo kasinėti. Buvo rastas Kristaus kapas ir trys kryžiai. Ten buvo geležinės vinys, kuriomis buvo prikaltas prie kryžiaus Jėzus, ir Piloto sustatytas įrašas lentelėje. Nebuvo žinoma, kuris tų trijų kryžių priklauso Išgany-

tojui, o kurie piktadarių kryžiai. Nežinota, kas daryti. Imperatorienė klausėsi Jeruzalės vyskupo šv. Makaro patarimo. Jis buvo 39 iš eilėse Jeruzalės patriarkas, pirmas pasirašęs Nicejos santarybos nutarimus, uolus tikėjimo gynėjas, miręsis 353 metais.

Šv. Makaras pasakęs Elenai, jog mieste pavojingai serga viena ponia. Tegul paliepia nunešti tuos kryžius pas ligonę ir ten juos išbando. Pats šv. Makaras meldėsi ir prašė, kad Dievas stebuklu parodytų, kuris yra tikrasis Išganytojo kryžius. Dviem kryžiais palytėta, ligonė nepasveiko, bet pridėjus trečią, ji atsikėlė sveika. Tuo būdu buvo atpažintas V. Jėzaus kryžius. Šv. Elena pastatė Jeruzalėje Išganytojo prisikėlimo bažnyčią toje vietoje, kur V. Jėzus buvo palaidotas, ir Atradimo bažnyčią, kur buvo surastas šv. Kryžius.

Šv. Kryžiaus relikvijų dabar turi daug bažnyčių. Rohault de Fleury (1870 m.) apskaičiavo ir paskelbė, kad iki mūsų laikų yra išlikusi viena keturiasdešimtoji tikrojo kryžiaus dalis. Kitos dalys žuvo bažnyčių gaisruose.

Šv. Kryžaus atradimo šventė Vakaruose imta švęsti trys šimtai metų vėliau, apie 650 metus, ir tai gegužės 3 dieną, kai tasai kryžius buvo imperatoriaus Heraklijo grąžintas Jeruzalėn 629 metais.

Per Jėzaus Kristaus sopulius ir Jo mirtį ant kryžiaus atsiteisėme su Juo dangaus Tėvui už mūsų kaltes, įgavome Dievo sūnystės teises ir teisę įeiti į dangų. Pagerbkime Kristaus kryžių, prijungdami prie jo savo kasdieninius vargus bei naštas kaip atgailą už savo kaltes.

Gegužės 3 d. minimi kankiniai: Aleksandras, Antonina, kitas Aleksandras, Evencijus, Teodulis, Diodoras, Rodopianas, Timotiejus ir Maura. Vyskupai: Konletas, Etelvinas, Juvenalis iš Narnio. Atsiskyrėlis Pilypas ir išpažintojas Skanalis.

Šv. Monika su sūnum Augustinu. Džiaugiasi, jam grįžus prie Dievo

ŠV. MONIKA, NAŠLĖ

Gegužės 4 d.

ONIKA buvo šv. Augustino, vyskupo ir Bažnyčios daktaro, motina. Ji gimė Afrikoje 332 metais katalikų šeimoje, bet jaunutė ištekėjo už stabmeldžio Patricijaus. Nuo to laiko prasidėjo jai vargai ir ašarų gyvenimas. Ji buvo uoli katalikė ir norėjo, kad vyras pažintų Kristų, atsiverstų, taptų krikščionis. Tik vienais metais prieš mirtį Patricijus priėmė krikštą ir Dievo malonę

Daug susikrimtimo ji susilaukė iš jauno sūnaus Augustino, kuris augo pusiau stabmeldiškai, pusiau krikščioniškai. Jaunuolis buvo prisidėjęs prie klaidatikių manichiejų, o kad motina jam nesipainiotų su savo nuolatiniais prašymais ir ašaromis, jis nuo jos pabėgo Italijon, kur mokytojavo Romoje, paskui Milane. Jautri motinos, šv. Monikos, širdis surado jį tenai. Jos ašaros, maldos ir šv. Ambroziejaus pamokslai atvertė Augustiną. Jis pasikrikštijo, būdamas 33 metų, tapo kunigu, o vėliau ir vyskupu. Motinos širdis galėjo atsilsėti

Bet ji neilgai gyveno. Sunkus, rūpesčiais pintas ir ašaromis maitintas gyvenimas pasibaigė 387 metais. Pajutusi didelį troškimą pamatyti savo gimtuosius Afrikos krantus, ji išsirengė kelionėn, bet pakeliui, Ostijos uoste, mirtinai susirgo ir mirė, įprašiusi sūnų atminti ją šv. Mišių aukoje.

Mums visuomet reikia melstis ir nepailsti, reikia prašyti geriausio Dievo reikalingų malonių, ir jas gausime. Šv. Monikos pavyzdys tai patvirtina.

Gegužės 4 d. minimi kankiniai: Kartūzai kankiniai, Florijanas, Jonas Haile, Paulinas, Kyriakas, vyskupas kank.; Anglijos kankiniai, Porfyrijus, pal. Ričardas Reynolds, Silvanas, Antonija, mergelė kankinė. Vyskupai: Godardas, Sacerdus, Venerijus. Karalius Etelredas, Išpažintojas Kurkodomus, našlė Monika.

ŠV. PIJUS V, POPIEŽIUS

Gegužės 5 d.

AUNUTIS, vos penkiolikos metų turįs jaunikaitis, garbingos Gislierių šeimos sūnus Mykolas, leidžiant tėvams, įstojo į domininkonų vienuolyną. Jis buvo gimęs 1504 metais Piedmonte, Italijoje.

Gabus, Dievui ir Bažnyčiai atsidavęs tarnauti jaunikaitis greitai augo dorybėmis ir Dievo malonėje. Jo neviliojo dideli tėvų turtai nė triukšmingi pasaulio džiaugsmai, — jis tapo beturčiu, klusniu vienuoliu. Mokslus baigęs, buvo įšvęstas kunigu. Jam buvo pavesta sakyti pamokslai. Tuoj jis pagarsėjo, kaip geras pamokslininkas. Turėdamas Dievo duotus gabumus, jis išsiskyrė iš kitų tarpo dideliu darbštumu ir mokslu. Stengėsi gražumu at-

versti klaidatikius, savo žodžius paremdamas be dėmės skaisčiu gyvenimu. Nepaprastai uolų kunigą Mykolą greit pastebėjo Bažnyčios vyriausybė. Jis buvo paskirtas vyskupu, paskui kardinolu.

Miršta popiežius Pijus IV 1565 metais. Jo įpėdiniu išrenkamas kardinolas Mykolas Gislieris, kuris pasivadino Pijum V. Jis Bažnyčią valdė kiek daugiau, negu šešerius metus ir mirė 1572 metais.

Kaip popiežius, Pijus V pasistengė įvykinti Tridento santarybos nutarimus. Vyskupams įsakė įkurti kunigų seminarijas ir gyventi savo vyskupijose. Popiežius parėmė Prancūzijos kataliką karalių prieš kylančius prieš valdovą protestantus, vadinamus huguenotus. Jis drąsino ir ramino į nelaisvę paimtą Skotijos karalienę Mariją. Kai jos pavergėja Elzbieta suteršė savo rankas nekaltu krauju, popiežius Pijus V išskyrė ją iš Bažnyčios narių.

Bet didžiausia popiežiaus Pijaus V jėga pasirodė prie Lepanto: jis sudarė šventą sąjungą ginti krikščionims nuo užpuolikų turkų ir savo maldomis išprašė dangaus palaimos. Turkų galybė buvo sunaikinta prie Lepanto 1571 m. spalių 7 d. švč. Marijos užtarimu, bekalbant krikščionims ražančių.

Savo privačiame gyvenime Pijus V buvo labai pamaldus, darbštus,be galo mylėjo prikryžiuotąjį Viešpatį, kurį jis žemėje atstovavo visai Bažnyčiai. Turėjo paprotį, išeidamas ar sugrįždamas į savo kambarį, pabučiuoti prikryžiuotojo Jėzaus kojas. Vieną dieną jis to negalėjo padaryti, nes figūra, it atgijusi, atitraukė koją. Šventas popiežius manė, jog jisai kuo nors yra Dievui nusikaltęs, darė atgailą ir liūdėjo. Pasirodė, jog priešai, jo paprotį žinodami, buvo kryžiaus kojas nuodais apipylę. Tuo būdu popiežius išsigelbėjo nuo mirties pavojaus. Pijus V mirė eidamas 68 metus, šešis mėnesius sunkiai sirgęs. Po mirties pagarsėjo stebuklais. Juos patikrinęs popiežius Klemensas XI (1700 — 1721) paskelbė Pijų V šventuoju.

Šv. Povilas apaštalas ragina mus daugiau susirūpinti savo išganymu. Jisai rašo: "atmetę visokią naštą ir stovinčią aplink mus nuodėmę, bėkime ištvermingai mums paskirtomis lenktynėmis, žiūrėdami į tikėjimo kūrėją ir bėgėją, į Jėzų, kurs už padėtą jam džiaugsmą kentėjo kryžių, nieku palaikęs pajuoką, ir sėdosi Dievo sosto dešinėje." (Žyd. 12, 1-2)

Gegužės 5 d. minimi kankiniai: Angelas, Krescencijana, Eutymijus, Irenėjus, Peregrinas, Irena, Jovijonas, Silvanas. Popiežius Pijus V. Vyskupai: Eulogijus, Geruncijus, Hilaras iš Arlo, Maksimas iš Jeruzalės, Nicetas, Sacerdos, Teodoras. Išpažintojai: Avertinas, Echas, Hydrokas ir abas Maurontas.

APAŠTALAS JONAS PRIE LOTYNŲ VARTŲ

Gegužės 6 d.

AU buvo žuvę kankinių mirtimi visi apaštalai, tik paliko vienas šv. Jonas evangelistas. Tas Jėzaus mylimasis apaštalas 95 Viešpaties metais Efeze, Mažojoje Azijoje, sėkmingai valdė bažnyčią ir savo globoje turėjo kitur įstatytus vyskupus ir bažnyčias.

Efezo miesto prokonsulas, kad įtiktų imperatoriui Domicijonui, kuris nuo 94 metų pradėjo persekioti krikščionis, suėmė šv. Joną ir paliepė aukoti stabams. Šv. Jonas atsisakė tai padaryti. Prokonsulas parašė imperatoriui pranešimą, skųsdamas apaštalą, kad jis negerbia valstybės dievaičių. Imperatorius paliepė atgabenti apaštalą Romon. Kai šv. Jonas atsisakė ir paties imperatoriaus valiai

paklusti ir garbinti stabus, paliepē paniekai nuskusti šv. Jono galvą.

Senatas nuteisē šv. Joną išvirti karštame aliejuje prie vadinamųjų Lotynų vartų. Ten įtvirtino didelį aliejaus katilą, sukūrē ugnį. Šventasis Jonas sieloje džiaugēsi, kad greitai galēsiąs patekti pas savo mylimą mokytoją, Kristų. Bet Dievas nepriēmē šv. Jono noro kankiniu mirti ir apsaugojo jį nuo mirties. Verdantis aliejus nieko nekenkē apaštalui. Jis išējo iš katilo, kaip iš paprastos prausyklis, sveikesnis ir gyvesnis.

Tąjį stebuklą matē daug žmonių, ir jis padarē didelio įspūdžio stabmeldžiams. Tuomet imperatorius išsiuntē šv. Joną ištrēmiman į Patmos salą.

Romos krikščionys pastatē naują bažnyčią toje vietoje, kur buvo norēta išvirti aliejuje šv. Jonas apaštalas. Tam stebuklui atminti Bažnyčia įvedē šv. Jono prie Lotynų Vartų šventę.

Galingas yra Dievas apsaugoti savo tarnus nuo visų nelaimių, jei tai būna reikalinga kitų žmonių išganymui ar didesnei Dievo garbei. Imkime kasdien savo vargo ir darbo kryžių ir, savęs atsižadēdami, Dievo garbēs ieškodami, kantriai neškime pareigų naštą.

Gegužēs 6 d. minimi šv. kankiniai: Heliodoras, Venustas, Evodijus, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Eadbertas, Lucijus Cirenietis, Protogenis, Teodotas. Mergelē Benedikta. Jonas prie Lotynų Vartų.

ŠV. STANISLOVAS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Gegužės 7 d.

TANISLOVAS kilme buvo senovės prūsas. Istorikas M. Cromer liudija (lib. IV, tom. II, p. 460), kad Krokuvos vyskupas Stanislovas, vyras pamaldus ir garbingas, buvo kilęs iš prūsų šeimos, kurios vardas — Scepanovius, imtas nuo gyvenamos vietos.

Jis gimė 1030 m. iš katalikų apsenusių tėvų. Jo tėvai ilgai meldė Dievą, kad susilauktų sūnaus. Dievas išklausė jų prašymų, ir jie, atsidėkodami už tą malonę, paaukojo sūnų Dievo tarnybai. Jis mokėsi Lenkijoje ir Paryžiuje. Žinodamas tėvų troškimą ir turėdamas Dievo šaukimą sielas ganyti, per septynerius metus mokėsi Paryžiuje, būsimiems darbams ruošdamasis nuoširdžia malda ir atgailomis.

Gavęs kunigystės šventimus, jis grįžo tėviškėn. Jo tėvai netrukus mirė, ir jis pasidarė labai turtingas. Buvo panūdęs stoti į vienuolyną. Todėl išdalino savo turtus vargšams. Bet jį gerai pažįstąs Krokuvos vyskupas Lambertas pasilaikė pas save, padarė katedros kanauninku ir savo pagelbininku. Stanislovas švietė visiems savo mokslu ir dar labiau šventu gyvenimu. Tad, mirus vyskupui, Stanislovas buvo išrinktas 1071 metais Krokuvos vyskupu.

Naujose pareigose Stanislovas pasirodė uolus sielų ganytojas. Kitiems meilus, prielankus, gailestingas, o save pasninkais, ašutiniais marškiniais ir budėjimais bei nuolatiniais darbais vargindamas, augo Dievo meilėje ir kiek-

vienoje dorybėje. Pas save dažnai pavaišindavo vargšus ir pavargėlius.

Bet ir taip geram ir šventam arkivyskupui Stanislovui teko susikirsti su Lenkijos valdovu Boleslovu II, kuris buvo 13 metų jaunesnis už Stanislovą.

Boleslovas buvo smarkus kariautojas ir karuose turėjo pasisekimą. Karo laimėjimais apsvaigęs, jis ėmė nesusivaldyti ir nusikalto viešam padorumui bei dorai: jis pagrobė vieno didžiūno žmoną ir ją laikė pas save. Kilo viešas pasipiktinimas. Arkivyskupas Stanislovas negalėjo tylėti. Pats ėjo pas karalių, įspėjo jį ir keletą kartų maldavo atitaisyti blogybę. Pagrasino išskirsiąs iš Katalikų Bažnyčios. Nesusivaldąs karalius įpyko, pažadėjo jam atkeršyti. Kai šv. Stanislovas laikė šv. Mišias, karalius Boleslovas pasiuntė tris kartus po keletą karių, kad nužudytų arkivyskupą. Bet tie grįžo, įsakymo neįvykdę, nes juos sulaikydavusi nežemiška šviesa bažnyčioje. Tada pats karalius įpuolęs bažnyčion ir prie altoriaus kirtęs kardu šv. Stanislovui per galvą. Ir šv. Stanislovas ten pat mirė 1079 metais, gegužės 8 dieną.

Šv. Tėvas, ištyręs po mirties jo padarytus stebuklus, įskaitė jį tarp kankinių 1253 metais.

Tėvai ir vyresnieji turi pareigos įspėti nusikalstančius valdinius; kitus stenkimės paveikti daugiau gražiu savo gyvenimu negu daugybe gražių žodžių.

Gegužės 7 d. minimi kankiniai: Flavijus, Augustinas, Augustas, Juvenalis, Kvadratas, Stanislovas, arkivyskupas ir kankinys, Eufrozina ir Teodora, mergelės kankinės. Vyskupai: Jonas iš Beverley, Letardas, Petras.

ARKANGELO MYKOLO APSIREIŠKIMAS

Gegužės 8 d.

IEVO apreiškimui šventajame Rašte liudijant, žinome, kad šv. Mykolas arkangelas yra dangiškosios kariuomenės vadas, kuris išmetė maištininką Liuciperių iš dangaus. Vardais yra žinomi trys arkangelai: šv. Mykolas, šv. Gabrielis ir šv. Rapolas. Dievas buvo pavedęs tiems trims arkangelams patarnauti žmonėms, apreiškiant Jo šventą valią. Pranašas Danielius rašo savo knygos 10 skyriuje apie šv. Angelo pasirodymą: "Pakėlęs savo akis aš žiūrėjau, ir štai čia buvo vienas vyras apsivilkęs drobiniais, o jo strėnos buvo sujuostos tikriausiu auksu. Jo kūnas buvo kaip krizolitas, jo veidas spindėjo kaip žaibas, jo akys žibėjo kaip švyturiai, jo pečiai ir jo kūnas iki kojų buvo panašūs į žėrintį skaistvarį, o jo žodžių garsas buvo kaip daugybės balsai. Aš, Danielius, vienas mačiau tą regėjimą, vyrai gi, kurie buvo su manim, nematė, bet juos apėmė labai didelė baimė, ir jie pabėgo pasislėpti. Aš pasilikęs vienas mačiau šitą didį regėjimą; bet aš netekau stiprybės, net ir mano išvaizda persimainė; aš alpau ir nė kiek nebeturėjau jėgų. Aš išgirdau jo žodžių garsą, o išgirdęs sukniubau nusigandęs ant savo veido, ir mano veidas prisiglaudė prie žemės. Bet štai ranka palietė mane ir pastatė mane ant mano kelių ir mano rankų. Po to jis tarė man: Danieliau. tu mieliausias žmogau! suprask žodžius, kuriuos aš tau kalbu ir stokis stačias, nes dabar aš esu siųstas pas tave. Ir kai jis man pasakė šituos žodžius, aš atsistojau dre-

bėdamas. Bet jis man tarė: Nebijok, Danieliau, nes nuo pirmosios dienos, kurioje tu pradėjai trokšti suprasti ir varginai save savo Dievo akivaizdoje, tavo žodžiai išklausyti, ir aš atėjau dėl tavo žodžių. Persų karalystės kunigaikštis priešinosi man dvidešimt vieną dieną, bet štai vienas pirmųjų kunigaikščių Mykolas atėjo man pagalbon. ...aš tau paskelbsiu, kas išreikšta tiesos raštuose, nors nėra man nė vieno padėjėjo šiuose dalykuose, kaip tik jūsų kunigaikštis Mykolas."

Garsus ir garbingas buvo šv. Mykolo arkangelo apsireiškimas Apulijoje, prie Gargano kalno, Italijoje, valdant Bažnyčią popiežiui Gelasijui I (492 —496 m.). Gyventojai nebežinojo, ką manyti nė daryti. Jie klausėsi savo vyskupo. Tas įsakė tris dienas pasninkaut ir melstis, kad aiškiai suprastų, ko Dievas iš jų nori. Po trijų dienų arkangelas šv. Mykolas apsireiškė vyskupui ir pasakė, jog toji vieta yra jo globoje, ir Dievas nori, kad toje vietoje būtų pagerbti angelai. Buvo pastatyta šventovė, kuri pagarsėjo daugybe stebuklų, padarytų šv. Mykolui užtariant.

Visi turime mums skirtą Dievo angelą sargą; pagerbkime jį ir prašykime, kad mus kasdien saugotų, valdytų ir mokytų gerai Dievo valią įvykdyti.

Gegužės 8 d. minimi kankiniai: Akacijus, Indraktas, Viktoras. Popiežiai: Benediktas II, Bonifacas IV. Vyskupai: Denis, Heladijus, Odrianas, Petras, Viro. Išpažintojas Gibrianas. Našlė Ita.

ŠV. GRIGALIUS NAZIANZĒNAS, VYSK., BAŽNYČIOS DAKT.

Gegužēs 9 d.

RIGALIUS NAZIANZĒNAS gyveno ketvirtame šimtmetyje. Jis gimē apie 325 metus Mažojoje Azijoje, kur dabar yra vidurinē Turkija; tada tai vadinosi Kapadocijos šalim.

Jo tēvas Grigalius ir motina Nona yra Bažnyčios pripažinti šventaisiais. Jo brolis Cezarijus (368) ir sesuo Gorgonija (375 m.) irgi yra paskelbti šventaisiais. Tad viena šeima davē penkis šventuosius.

Jaunas Grigalius buvo pasiųstas mokytis Cezarijon, paskui Aleksandrijon ir galop į Atēnus, Graikijon. Čia jis susidraugavo su šv. Bazilium; atsidavē šv. Rašto studijoms. Jiedu susitarę nuvyko prie Juodųjų Jūrų ir kelerius metus gyveno atsiskyrēliais. Šv. Bazilius vēliau buvo įšvęstas Cezarijos arkivyskupu, o Grigalius į kunigus 361 metais. Apsišarvojęs giliu mokslu ir gyvenimo šventumu, jis ēmē skelbti Evangelijos tiesas ir atvertē prie Dievo nemaža žmonių. Vienuolika metų vēliau buvo pašvęstas Sasimos vyskupu. Iš tikrųjų, tai buvo tik nedidelis miestelis, ir Grigalius pasidarē Nazianzo vyskupo pagelbininkas. Tada valdē tą vyskupiją jo tēvas šv. Grigalius Senesnysis. Apie 379 metus jis buvo išrinktas Konstantinopolio patriarku. Iš ten buvo pašalintas arijus įsiveržēlis, ir antroji visuotinē santaryba, įvykusi 381 metais, pripažino šv. Grigalių teisētu patriarku.

Būdamas vyriausias ganytojas Rytuose, jis stengēsi

įgyvendinti taiką, išaiškinti Arijaus tikybines klaidas, paskleisti tikrąjį Kristaus mokslą. Konstantinopolyje jis dirbo su dideliu pasisekimu. Arijaus sekėjai negalėjo pakęsti, kad jų eilės mažta; užsidegę pykčiu, jie buvo nutarę nužudyti patriarką Grigalių. Tai žmogžudystei padaryti parinko jauną vyrą. Jis jau buvo sutikęs įvykdyti jų nedorus norus, bet staiga atsiliepė jam sąžinė; susigraudinęs, jis atsiklaupė prie patriarko Grigaliaus kojų, išpažino savo pažadą ir nedorą norą. Šv. Grigalius jam atleido kaltę, priėmė kartu su kitais savo tarnais, kaip nieko nebūtų įvykę.

Visas miestas sužinojo nelabų priešų sumanymus ir savo ganytojo gailestingumą. Arijaus sekėjai nesnaudė, padidino šmeižtus, prasimanymus, kaltinimus. Manydamas, kad pasitraukdamas iš užimamos patriarko vietos gera padarys Bažnyčiai ir įvyks taika, jis atsisakė savo pareigų, sugrįžo Nazianzan ir atsidavė daugiausia maldai ir savęs tobulinimuisi.

Mirė apie 389 metus, palikęs daug svarbių teologinių raštų, greta to, daug poetinių kūrinių.

Gegužės 9 d. minimi Persijos kankiniai; Bažnyčios daktaras Grigalius Nazianzėnas. Vyskupai: Brynotis, Geroncijus, vyskupas kankinys, Hermas, Nikolas Albergati, Sanktanas. Abai: Mumbolis, Pachomijus, Tudinas. Išpažintojai: Beatus, Goforas.

ŠV. ANTANINAS, VYSKUPAS

Gegužės 10 d.

NTANINAS, arba mažasis Antanas, taip vadinamas dėl žemo ūgio. Jis gimė 1389 metais Italijoj, Florencijos mieste. Šventai praleidęs jaunatvės

dienas pas pamaldžius tėvelius, 15 metų vaikinas prašėsi priimamas į domininkonų vienuolyną Fiosolėje. Vyresnysis, nenorėdamas taip jauno priimti ir, be to, neužaugos, pasakė, kad pirmiau išmoktų atmintinai dekretalijų knygą. Toji knyga turėjo keletą šimtų lapų. Atrodė, kad užduotis neįmanoma ir negalima greitu laiku tiek išmokti atmintinai, bet Antaninas tai padarė. Po dvylikos mėnesių jis jau buvo priimtas į vienuolyną.

Antaninas turėjo be galo gerą atmintį, pasižymėjo išmintimi, ypač teikdamas kitiems išganingus patarimus. Pas jaunutį vienuolį atvykdavo gana mokyti vyrai pasitarti. Vienuolijoje jisai ėjo žymias pareigas, keliose vietose paeiliui būdamas vienuolyno vyresnysis. Parašė keletą teologinių ir istorinių veikalų. Florencijos visuotinoje santaryboje jis dalyvavo kaip popiežiaus teologas. 1446 m. buvo priverstas priimti Florencijos vyskupo sostą, nors jis visais galimais būdais atsisakinėjo nuo tos garbės ir pareigų.

Vyskupu tapęs, pasidarė Florencijos vargšų tėvas, nes ką tik jis turėjo, visa dalino ir šelpė pavargėlius. Nė vienam neatsakė išmaldos, jei prašė Dievo vardu. Kai neturėjo pinigų, davė rūbus, apavą, rakandus. Kai Florencijos gyventojai įprašė savo arkivyskupo vykti pas šv. Tėvą kalbėtis jų reikalais, pakeliui vienas vargšas, beveik visiškai nuogas, maldavo Kristaus vardu išmaldos. Antaninas atidavė jam savo vyskupišką apsiaustą. Priartėjęs prie Romos, sutiko vyrą, kuris jam davė dovanų kitą vyskupišką apsiaustą. Kas jis buvo, Antaninas nežinojo.

Pats sau buvo aštrus ir darė sunkias atgailas; kas kartas labiau jungdamasis su mylimuoju Jėzumi, augo visomis dorybėmis. Dažnai pasitaikydavo, kad, visa išdalinęs pavargėliams, pats su šešiais arkivyskupo rūmų tarnais neturėdavo ko valgyti. Jo mulas buvo gana dažnai išperkamas kurio nors turtingesnio miestiečio: vyskupas jį užstatydavęs, kad gautais pinigais galėtų sušelpti varg-

šus. Mirē 1459 metais, bučiuodamas Išganytojo kryžių ir sakydamas: "Dievui tarnauti, — tai karaliauti."

Jam mirus, būta nepaprastų ženklų ir stebuklų. Juos ištyręs popiežius Adrijanas VI įskaitē arkivyskupą Antaniną į šventųjų eiles.

Išmalda yra stambus gailestingas darbas. Nenusisukime nuo vargšo, — jis yra Kristaus brolis.

Gegužēs 10 d. minimi kankiniai: Alpijus, Filadelfis, Kyrinas, Kalepodijus, Palmatijus, Simplicijus, Feliksas, Blanda, Dioskoridis, Epimakas, Gordianas, Kvartas, Kviktas, Solanžē, mergelē kankinē. Vyskupai: Antaninas, Kataldas. Abas Komgalis; patriarkas Jobas. Išpažintojai: Izidorius, Jonas iš Avilēs, Vilhelmas.

ŠV. PRANCIŠKUS-JERONIMAS, IŠPAŽINTOJAS

Gegužēs 11 d.

IETŲ ITALIJOJE, netoli Taranto uosto, 1642 metais gimē pamaldiems tēvams šv. Pranciškus — Jeronimas. Vaikelį gražiai mokē ir augino tēveliai, ir jis pasidarē visiems naudingas.

Kai vienuoliai misijonieriai vedē jų mieste misijas, jaunas, vos 12 metų, Pranciškus — Jeronimas padējo misijonieriams šventą darbą dirbti: jis mokē jaunesnius vaikus katekizmo. Paslaugus ir pamaldus jaunikaitis sulaukē Dievo pašaukimo, išvyko Neapolin mokytis ir, baigęs teologijos mokslus, tapo kunigu. Jaunas kunigēlis žmonių buvo vadinamas šventuoliu, nes jo gyvenimas visiems spinduliavo Dievo meile.

Matydamas pasaulio pavojus ir norėdamas visai atsiduoti Dievui, nutarė tapti vienuoliu. 1670 metais įstojo į jėzuitų vienuoliją. Baigęs naujoko metus, prašėsi, kad vyresnieji jį siųstų Japonijon misijonieriauti: mat, jis troško tapti kankiniu už Kristų. Vyresnieji matė jo silpną sveikatą ir kitaip nusprendė. Pavedė jam organizuoti žmonių misijas Neapolyje.

Gavęs mėgiamą darbą, į jį įdėjo visą savo karštą kunigo širdį. Visur ir visiems skelbė misijas: kaliniams kalėjimuose, kareiviams kareivinėse, laivų vergams ir jūreiviams, pamestoms moterims, nusidėjėliams ir visiems tikintiesiems. Kalbėdavo žmonėms bažnyčiose ir aikštėse, kur tik jo kas norėjo klausyti. Silpnutis kūnu, bet didelis dvasia parodė, ką gali padaryti vienas Dievui pasišventęs kunigas. Dievas patvirtino žymiais stebuklais jo meilės žodžius, šaukiant nusidėjėlius daryti atgailą. Žmonės veržėsi prie jo, kaip prie kokio pranašo. O jisai vedė juos prie Dievo.

Pasakojama, kad daug nusidėjėlių pasitaisė, kai Pranciškus — Jeronimas gavo atsakymą iš laidojamos moteriškės. Toji moteriškė, vieša nusidėjėlė, kliudė šventajam kunigui sakyti pamokslą, visaip šaipydamosi ir kraipydamosi. Parėjusi namon, moteriškė mirusi. Šventasis kunigas nuėjęs į jos namus su didele žmonių minia ir paklausęs pašarvotos moteriškės: "Kotryna, Dievo vardu, pasakyk mums, kur tu esi?"

Lavonas pasikėlė ir mirusioji ištarė baisiu balsu: "Pragare!"

Šv. Pranciškus — Jeronimas sulaukė 74 amžiaus metų ir mirė Neapolyje 1716 metais, visų apgailimas. Palaidotas jėzuitų bažnyčioje Neapolyje; kanonizuotas 1839 m.

Pagerbkime kunigus, — jie turi Kristaus pasiuntinybę:

— Kas jūsų klauso, manęs klauso, kas jus niekina, mane niekina, — sakė Išganytojas. (pal. Luko 10, 16)

Gegužės 11 d. minimi kankiniai: Anastazas, Antimas,

Evelius, Fremundas, Gangulpas, Maksimas, Basus, Fabijus, Florencijus, Sisinijus, Diokletas. Vyskupas Mamertas; abas Majolis. Išpažintojai: Pranciškus — Jeronimas, Tudys.

ŠV. KANKINIAI: NERĖJUS, ACHILAS, DOMITILĖ, PANKRATAS

Gegužės 12 d.

U BROLIU, Nerejus ir Achilas, Flavijos Domitilės tarnai, kartu su savo ponia ir jos motina Plautile buvo pakrikštyti apaštalo šv. Petro. Matydami, kaip jų ponia dabinasi, belaukdama ateinant sužadėtinio Aureliano, broliai kalbėjo jai apie skaistybės grožį ir vertę, kaip tą dorybę yra išgyręs apaštalas šv. Povilas. Domitilė nutarė paaukoti savo skaistybę Dievui ir išlaikyti savo kūno ir sielos nekaltybę. Aurelianas, pajutęs atmainą, įskundė abudu tarnus brolius ir jų ponią, kad jie yra krikščionys. Suimti ir pašaukti teisman, jie viešai prisipažino, kad yra krikščionys.

Nerejus ir Achilas buvo ištremti į Pontijos salą. Ten jiedviem įvyko naujas teismas. Nors buvo mušami ir kankinami, jiedu Kristaus neišsižadėjo. Greitai juodu iš ten nugabeno į Taraciną. Teisėjas Minucijus Rufas juos kankino ir svilino, bet nepajėgė priversti juodu aukoti stabams. Tada paliepė nukirsti apie 100 metus. Jų lavonus paėmė Domitilės auklėtojas Auspicijus ir, pargabenęs Romon, palaidojo pagarbioje vietoje.

Flavija Domitilė buvo imperatorių Tito ir Domicijono seserietė. Iš šv. Petro rankų priėmė krikštą ir kiek vėliau

iš popiežiaus rankų gavo mergystės nuometą. Įskųsta buvusio sužadėtinio Aureliano, kad ji krikščionė, imperatoriaus buvo ištremta Pontijos salon, kur, įmesta kalėjiman, ilgą laiką kankinės dalį nešė. Iš ten ji buvo nugabenta Taracinon kur, teisėjo sprendimu, žuvo ugnyje, valdant imperatoriui Trajanui (98 — 117 m.), kartu su savo patarnautojomis mergaitėmis Teodora ir Eufrazina. Teisėjas paliepė padegti Domitilės namą. Visų trijų kankinių kūnai buvo rasti sveiki ir jie sudėti Fasciolėje, dabar bazilikoje.

Šv. Pankratas gyveno ketvirtame šimtmetyje Mažojoje Azijoje, Prigijos šalyje. Turėdamas 14 metų, atvyko Romon. Čia jis buvo popiežiaus pakrikštytas ir tikėjimo pamokytas. Jaunas krikščionis neilgai džiaugėsi laisve ir žemės gyvenimu. Buvo suimtas persekiojimų metu ir nukankintas už Kristų ir tikėjimą. Jis yra vienas jauniausių kankinių.

"Dievas davė mums ne baimės dvasią, bet jėgos, meilės ir blaivumo. Taigi, nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo, nė manęs, jo kalinio; bet drauge kentėk dėl Evangelijos Dievo jėga, kurs išgelbėjo mus ir pašaukė savo šventu pašaukimu", rašo šv. Povilas (2 Tit. 1,7)

Gegužės 12 d. minimi kankiniai: Dionizas, Nerejus, Achilas, Flavija Domitilė, Pankratas. Vyskupai: Epifanas Salamietis, Ethelhardas, Germanas iš Konstantinopolio, Modoaldas. Išpažintojai: Domininkas Calzada, Pilypas iš Agironės, mergelė pal. Imelda; našlė Riktrūdė.

ŠV. ROBERTAS BELARMINAS, VYSK., BAŽNYČIOS DAKT.

Gegužēs 13 d.

OBERTAS yra kilęs iš labai garbingos Belarminų giminēs. Jis gimē 1542 metais. Jo motina Cyntija buvo popiežiaus Marcelio II sesuo. Iš pat mažens vaikelis gavo gerą auklējimą ir, atējęs į protą, pamilo Dievą ir troško kuo daugiausia sielų pelnyti dangui. Šalinosi nuo nerimtų draugų, atsidējo mokslui. Doras ir pamaldus 18 metų vaikinas stojo į jēzuitų vienuoliją, norēdamas visai pasišvęsti Dievo tarnybai. Jo nebeviliojo pasaulio turtai ar didelis garsas. Vienuolijoje jisai ištesējo iki savo mirties, beveik per 62 metus.

Atlikęs naujokavimą Romoje, Robertas buvo pasiųstas Florencijon. Ten baigē filosofiją. Teologijos studijuoti pasiuntē vyresnieji jį į universitetą ir vēliau į Liuveną. Ten jis gavo teologijos magistro laipsnį. Dar tebebūdamas klierikas, pasižymējo pamokslais. Jų pasiklausyti ateidavo garsūs žmonēs. Liuvene gavo kunigo šventimus ir buvo paskirtas dēstyti teologijos. Teologijos mokslą žinojo labai gerai ir dēstē su tokiu aiškumu, jog greitai jo garsas pasiekē tolimiausius Europos kampus. Iš Liuveno perkēlē jį į Romos universitetą profesoriauti. Čia jis buvo dvasios vadas jaunikaičiui šv. Aloyzui. Kaip profesorius, jis buvo nepamainomas. Gerai mokējo graikų ir žydų kalbas; sunkiausius tikybinius klausimus lengvai sprendē ir savo proto šviesa bei šventu gyvenimu atvertē nemažai klaidatikių. Jis rašē daug, nurodydamas visas protestantų tikybines klaidas.

Vēliau jis buvo paskirtas vadovauti Romos universitetui. Paskui buvo Neapolio jēzuitų provincijos vyresnysis — provincijolas. Popiežius Klemensas VIII pašaukē jį Romon ir 1598 metais padarē jį kardinolu, nes kito vyro, tiek mokyto, kaip Belarminas, tuo laiku Bažnyčia neturējo, teigęs pats popiežius. 1602 metais popiežius konsekravo jį Kapuos miesto vyskupu.

Trejus metus gražiai ir šventai valdęs vyskupiją, Belarminas jos atsižadējo, grįžo Romon, vienuolynan, kad pasiruoštų laimingai mirčiai, pasilikdamas popiežiaus patarēju.

Jis paliko labai daug ir labai svarbių raštų, tiek grynai mokslinių, tiek liečiančių dvasinį žmogaus gyvenimą. Didelių nuopelnų vyras Bažnyčiai, degąs Dievo meile vyskupas, gražiausio gyvenimo pavyzdys visiems vienuoliams užgeso Viešpatyje 1621 metais Romoje. Pasižymējo dideliu pamaldumu į švenčiausiąją Mergelę Mariją, Dievo Motiną. Popiežius Pijus XI, ištyręs jo padarytuosius stebuklus, 1930 metais paskelbē jį tarp šventųjų.

Ką darai, daryk gerai, atsižvelgdamas tikslo, ir darbą pašvęsk malda, — tikslo atsieksi.

Gegužēs 13 d. minimi kankiniai: Aleksandrijos kankiniai, Mucijus. Bažnyčios daktaras Robertas. Vyskupai: Jonas Tylusis, Servacijus. Išpažintojas Maelis. Mergelēs: Agnē iš Poitiers, Merevena, Mervena, Glycerija, mergelē kankinē.

ŠV. BONIFACAS IR ŠV. AGLĒ

Gegužēs 14 d.

IOKLECIJONO persekiojimų laikais, kai popiežius šv. Marcelinas valdē Bažnyčią ketvirtojo šimtmečio pradžioje, Romoje gyveno turtinga po-

nia Aglē. Ji turējo savo turtų užvaizdą Bonifacą. Abudu buvo stabmeldžiai ir gyveno nedorai. Bet kankinių kraujas ir jų maldos pradējo veikti palaidą ponią ir jos užvaizdą. Ēmē daugiau teirautis apie krikščionių mokslą, suprato, jog juodviejų gyvenimas smerktinas. Garbingų, mokytų ir turtingų vyrų galvos ritosi tik dēl to, kad neišsižajo Kristaus. Kentējo jaunos mergelēs ir sveikutēliai jaunuoliai. Per jų maldas Dievo daromi ženklai ir stebuklai paveikē galutinai ponią ir jos užvaizdą, — sutarē tapti patys krikščionimis ir pataisyti gyvenimą.

Aglē buvo girdējusi, jog šventiems kankiniams užtariant, galima laukti Dievo pasigailējimo už savo nusikaltimus. Išsiuntē Aglē Bonifacą į Mažąją Aziją, kur šēlo krikščionių persekiojimas, kad parvežtų Romon kurio nors kankinio relikvijas — kūną, kuriam ji pastatysianti bažnyčią ir per jo užtarimą gausianti, kaip tikējosi, nuodēmių atleidimą.

Bonifacas išsirengē kelionēn. Atvyko į Tarsą, Cilicijos miestą, 307 metais. Dabar ten pietinē Turkija. Tarse rado daugybę naujų kankinių. Jis pats matē, kaip buvo kankinami ir žudomi krikščionys. Užsidegē noru kentēti už Kristų. Kol kas nešē galimos paramos, suraminimo tiems, kurie buvo kankinami, dažnai net jų grandines ir žaizdas bučiuodamas ir prašydamas, kad už jį melstųsi.

Teisējo akis pastebējo nepaprastą svetimšalį romēną betriūsiant apie kankinius. Liepē suimti. Teisiamas Bonifacas prisipažino, kad jis yra krikščionis, kad nori už Kristų mirti. Kankinamas ir tirpinto švino burnon pilamas, Bonifacas meldēsi: "Ačiū Tau, Viešpatie, Jēzau Kristau, Dievo Sūnau." Švinas jo neužtroškino. Po ilgų kančių, teisējas paliepē nukirsti jam galvą. Kai rytojaus dieną atvyko pas teisēją Bonifaco draugai teirautis apie jo likimą, jis jau buvo miręs. Išpirkę jo kūną už 50 solidų, paēmē su savim atgal į Romą.

Krikščione tapusi Aglē belaukdama, kada Bonifacas

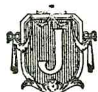
parveš kurio kankinio palaikus, sužinojo, kad pats Bonifacas tapo Kristaus kankiniu. Jai tai pasakęs pasirodęs angelas, kuris jai užtikrino, kad, šv. Bonifacui užtariant, jos nuodėmės dovanotos. Ponia pastatė savo užvaizdui šv. Bonifacui bažnyčią ir trylika metų darė sunkią atgailą. Per tą atgailą ji pati tapo šventa ir buvo palaidota greta šv. Bonifaco apie 320 metus.

Kai patys nepajėgiame išprašyti iš Dievo reikalingų malonių, šaukimės šventųjų užtarimo.

Gegužės 14 d. minimi kankiniai: Bonifacas, Dyfanas, Halivardas, Justa, Henedina, Pontijus, Viktoras ir Korona. Vyskupai: Bonifacas, Kartagas Jaunesnysis. Išpažintojai: pal. Mykolas Garicoits, Robertas iš Knaresborough.

ŠV. JONAS KRIKŠTYTOJAS DE LA SALLE, IŠPAŽINTOJAS

Gegužės 15 d.

ONAS Krikštytojas de la Salle gimė 1651 metais Prancūzijoje, Reimso mieste, iš turtingų pirklių šeimos. Pamaldūs tėvai džiaugėsi, kai iš septynių jų vaikelių keturi pasirinko dvasinį luomą, tarnauti Dievui vienuoliais ar kunigais. Bet didžiausios garbės susilaukė iš savo sūnaus Jono Krikštytojo, nes jis tapo šventasis.

Jaunutis Jonukas, pamaldžių tėvų pavyzdžiu sekdamas, mėgo melstis šv. Hilaro bažnyčioje prie švč. Sakramento, ilgas valandėles susikaupęs, klūpodamas. Nemėgo jis vaikiškų žaislų. Su pamėgimu dirbdavęs altorėlius, koplytėles ir pamėgdžiodavęs apeigas. Rado "Šventųjų Gyveni-

mus" ir tą knygą pamėgo labiau už kitas. Ten rado savo protui, vaizduotei ir jaunai širdelei daug maisto. Tėvai pradėjo mokyti Jonuką, kai tik jis galėjo suprasti. Todėl 8 metų vaikinas jau buvo siunčiamas į aukštąją Reimso mokyklą. Pasirodė turys turtingą atmintį ir greitą dalykų supratimą, žodžiu, buvo labai geras mokinys.

Tų laikų papročiu einant ir pareiškus Jonui noro tapti dvasininku, jam buvo duota tonsūra, kada jis tebuvo 11 metų. Jo giminaitis Petras Dozet, katedros kanauninkas, perleido jaunam 17 metų jaunuoliui savo kanoniją ir su ja susijusias nemažas pajamas, ir Jonas tapo kanauninku. Tada jis studijavo filosofiją. Ją baigęs, gavo žemesnius šventimus. Tėvai pasiuntė jį mokytis teologijos Paryžiun, įgyti ten teologijos daktaro laipsnį ir žiedą. Kunigu jis buvo įšvęstas 1687 metais. Dabar jis visai atsidavė savo naujoms pareigoms. Dievo Apvaizda jį ruošė naujiems darbams ir uždaviniams Bažnyčioje.

Jam teko prižiūrėti vaikų prieglaudą, paskui globoti mergaičių mokyklą, išrūpinti naujai susikūrusioms vienuolėms vietos dvasinės ir civilės valdžių pripažinimą, užsiimti mokytojų paruošimu kaimų mokykloms. Galop, supratęs Dievo valią, visai atsidavė naujos "Krikščioniškų Mokyklų Brolių" vienuolijos kūrimui ir vadovybei. Jisai įkūrė lasaliečių vienuoliją ir katalikų mokyklomis nusėjo Prancūziją. Atsižadėjo kanauninko garbės ir pajamų, visus turtus išdalino badmetyje vargšams valgydinti, o pats visa širdimi stiprino įkurtąją vienuoliją. Sau griežtas, tvarkingas, pamaldus, tokius padarė ir savo brolius vienuolius.

Naujas generolas, jam suteikęs paskutinius sakramentus, paklausė: "Mylimas tėve, ar džiaugiesi Dievo tau siųstais kryželiais ir skausmais?"

—"Taip, — atsakė jis, — visame garbinu Dievo valią." Tai buvo paskutiniai jo žodžiai. Mirė 1719 metais. Leonas XIII įskaitė jį tarp šventųjų 1900 metais.

Pasitikėkime Dievo valia ir leiskime Viešpačiui veikti mumyse ir per mus, — daug gero padarysime žemėje ir šventumo pasieksime.

Gegužės 15 d. minimi kankiniai: Kasijus, Viktorinas, Maksimas, Gerebernas, Izidorius, Mancijus, Petras, Povilas, Andrius, Dionizija, Simplicijus, vyskupas kankinys, ir Dympa, mergelė kankinė. Vyskupai: Achilis, Kolmanas, Torkvatas, Ktesifonas, Sekundas, Indalecijus, Cecilis, Hesychus, Eufrasius. Abas Britvinis. Išpažintojas Jonas Krikštytojas de la Salle. Mergelė Cezarija.

ŠV. JONAS NEPAMUKAS, KANKINYS

Gegužės 16 d.

EPAMUKO vietovėje, Čekijoje, 1330 metais iš vargingų tėvų gimė šv. Jonas Nepamukas, kankinys. Išėjęs mokslus, tapo kunigas ir vėliau Pragos katedros kanauninkas. Savo patraukliais pamokslais jis nukariavo klausytojų širdis.

Karalius Vaclovas IV paėmė jį savo kapelionu. Šventasis kunigas ištikimai ir šventai ėjo savo naujas pareigas, doru pavyzdžiu ir karštais pamokslais atvertė prie Dievo daug žymių žmonių. Karalienė Janė apsirinko jį savo nuodėmklausiu, nes jis mokėjo paguosti prislėgtas širdis ir jų vargus pakreipdavo Dievop. Karalienė Janė daug kentėjo nuo savo vyro įtarinėjimų, užgauliojimų, persekiojimų. Šv. Jonas išmokė ją nešti savo gyvenimo kryžių su džiaugsmu, aukojant jį kenčiančiam Kristui.

Pakili karalienės dvasia ir parodyta rimtis bei pusiau-

svyra erzino karalių. Jis kartą pakvietė kapelioną kunigą Joną ir pareikalavo pasakyti karalienės nuodėmes. Šv. Jonas atsisakė tai padaryti. Karalius įmetė jį kalėjiman. Po kiek laiko pakvietęs pas save bandė pinigais ir pažadais palenkti kunigą atidengti karalienės išpaž'nties paslaptis. Kunigas Jonas tylėjo. Tada karalius pagrasino jam kankinimais ir mirtimi. Šventasis tylėjo. Nesusivaldąs valdovas paliepė surišti šventajam Jonui rankas ir kojas ir prigirdyti Moldavos upėje. Karaliaus tarnai įvykdė įsakymą, įmetė šv. Joną Nepamuką upėn ir prigirdė. Jisai mirė kankiniu, bet išpažinties paslapties neišdavė. Tai buvo 1383 metais. Šv. Jonas įskaitytas tarp šventųjų kankinių 1729 metais.

Nesibijokime atidengti savo sąžinės paslapčių kunigui išpažintyje, — jis greičiau mirs, bet išpažinties paslapties neišduos.

Gegužės 16 d. minimi kankiniai: Jonas Nepamukas, Akvilinas, Viktorianas, Audas, Feliksas, Genadijus, Palestinos kankiniai, Fortas,vyskupas kankinys, Peregrinas, vyskupas kankinys. Vyskupai: Domnolis, Honoratas iš Amieno, Pozidijus, Ubaldas. Abai: Brelatis, Brendanas, Karnechas. Išpažintojai: Andrius Hubertas Fournet, Karantakas, Diamas, Primaelis, Simonas Stock. Mergelė Maksima.

ŠV. PASKALIS BAYLON, IŠPAŽINTOJAS

Gegužės 17 d.

SPANIJOJE šiaurės rytiniame kampe seniau buvo Aragono karalystė. Ten 1540 metais gimė Paskalis Baylon.

Jo tėveliai buvo vargo žmonės, ir jaunam Paskaliui teko to vargo ragauti nuo pat jaunatvės. Iki 24 metų amžiaus jis ganė Aragono kalnuose svetimus galvijus; buvo nemokytas, bet labai pamaldus jaunikaitis. Savo draugų tarpe buvo gerbiamas, ir jis išspręsdavo visus jų kivirčus.

Matydamas, kad taip jis visą laiką negali gyventi, nes jo širdis ilgėjosi bažnyčios ir Jėzaus švenčiausiame Sakramente, jis nutarė imtis sunkesnio gyvenimo, stoti vienuolynan ir visiškai pasišvęsti Dievui. Įstojo į reformuotųjų pranciškonų vienuolyną 1564 metais ir jame pasiliko paprastu pasauliniu broliuku. Be galo mėgo melstis į švenčiausią Dievo motiną Mariją ir į švenčiausiąjį Sakramentą. Valandomis išklūpodavo bažnyčioje ir vis turėjo už ką melstis ir ko prašyti. Kartais taip susitelkdavo maldai, jog nė nejusdavo, kai nuo žemės pakildavo dvasios pagavime. Jisai nebuvo ėjęs nė kokių mokslų, bet iš Dievo gautuoju apšvietimu jis nusimanė painiuose tikybiniuose klausimuose; jį net laikė teologinių mokslų žinovu.

Vienuolinio gyvenimo pradžioje jam teko vienuolijos reikalais keliauti į Paryžių. Kelionė buvo pavojinga, nes prancūzų protestantai, vadinamieji hugenotais, buvo akli klaidose užsikirtėliai ir žudė katalikus, nenorinčius jų pusės palaikyti. Daugiausiai jų buvo pietinėje Prancūzijoje. Per tas vietas teko keliauti šv. Paskaliui. Keturis kartus jo gyvybei grėsė pavojai; bet jis, kaip pats troško, nežuvo kankiniu nuo jų rankos, o laimingai sugrįžo į savo vienuolyną.

Sakoma, kad kai kartą Paskalis ganęs bandą kalnuose ir išgirdęs varpelį prieš konsekraciją, atsiklaupė, pagarbindamas eucharistinį Jėzų; tik štai pamatė prieš save Dievo angelą, laikantį rankoje šventą Ostiją, kad ji būtų Paskalio pagerbta. Todėl jis buvo pratęs dvasia pagerbti Jėzų visose pasaulyje laikomose šv. Mišiose, kai Jis ateina ant altorių. Paskalis augo dorybėmis ir Dievo malone,

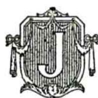
pasiekė didelio šventumo ir mirė savo 52 metų gimimo dienoje, 1592 metais. Po mirties nuolankusis vienuolis broliukas pagarsėjo stebuklais. Jis tapo pripažintas šventuoju 1690 metais.

Jėzus ilgisi ir laukia mūsų švč. Sakramente. Aplankykime kasdien ir gausime jėgų šventai gyventi.

Gegužės 17 d. minimi kankiniai: Adrijas, Viktoras, Bazilė, Heradijus, Paulius, Akvilinas, Solochonas, Restituta, mergelė kankinė. Vyskupai: Katanas, Silanas. Išpažintojai: Paskalis Baylon, Madenas, Maildulfas, Mavis.

ŠV. VENANCIJUS, KANKINYS

Gegužės 18 d.

AUNUTIS kankinys ŠV. VENANCIJUS, kai buvo surasti duomenys apie jo kančią, ėmė garsėti pasaulyje palyginant neperseniausiai.

Gyveno jis trečiame šimtmetyje Italijoje, Kamerino miestelyje, ties Ankona. Kai imperatorius Decijus žiauriai persekiojo 249 — 251 metais krikščionis, buvo suimtas penkiolikos metų jaunuolis Venancijus už tai, kad buvo krikščionis. Tuo metu Kamerino miestelį valdė Antiochas. Pas jį buvo atgabentas kalinys Venancijus. Antiochas bandė perkalbėti gražumu jaunikaitį, kad aukotų stabams. Nei pažadais nei grasinimais nieko nelaimėjęs, liepė jį nuplakti rykštėmis ir apkalti grandinėm, iš kurių Venancijų išlaisvino angelas sargas. Dievas panorėjo viešai parodyti savo nuostabią globą tam jaunuoliui ir sutvirtinti kitus kankinius.

Įpykęs teisėjas paliepė svilinti jaunikaičio šonus ir pakabinti galva žemyn viršum sukurtos ugnies, kad dūmuo-

se užtrokštų. Venancijus nuolat buvo raginamas atsižadėti Kristaus. Tada visiems pasirodė angelas, apsirengęs baltais rūbais, ir užgesino ugnį. Tai pamatęs, teisėjo raštininkas Anastazas įtikėjo Kristų ir greitai su visa savo šeima priėmė krikštą iš kunigo Porfyro rankų. Apie įvykį buvo pranešta gubernatoriui. Tas paliepė Venancijų įmesti kalėjiman kartu su atsižadėjusiu tikėjimo vyru Attalu, kad tas perkalbėtų jaunuolį. Gubernatoriaus pastangos buvo be vaisių. Paliepė jis išmušti Venancijui dantis ir sužalotą jaunuolį įmesti į krosnį.

Trečiu kartu angelas pasirodė, išgelbėjo kankinį ir išgydė. Sveikas Venancijus iš naujo buvo atgabentas pas teisėją. Jaunikaičiui bekalbant, teisėjas sušukęs: "Tikras yra Venancijaus Dievas! Mūsų stabus sunaikinkite!" ir, kritęs žemėn, mirė.

Apie tai sužinojęs gubernatorius nutarė, kad geriausia bus liūtams sušerti jaunuolį. Bet Dievas ir iš to pavojaus išgelbėjo savo jauną kankinį. Venancijus garbino Dievą ir kvietė žiūrovus išpažinti Kristų. Iš arenos Venancijų vėl nugabeno kalėjiman. Po kelių dienų valdovui kalbėjo Porfyras, jog turėjęs nakčia regėjimą, kad kuriuos Venancijus vandenimi palyti, tie pasidaro šviesūs, o pats valdovas pasilikęs tamsus.

Gubernatorius nutarė nužudyti Venancijų, o prieš tai surištą valkioti po erškėčiuotą, akmenuotą dirvą iki vakarui. Jo kankintojai nuilso, sušilo, ištroško, o vandens niekur nebuvo. Jaunuolis atsiklaupė, pasimeldė, peržegnojo, ir štai pasirodė ant uolos gana vandens visiems. Stebuklas paveikė daugelį tai mačiusiųjų. Ir jie kartu su Venancijumi galutinai buvo nukirsti 250 metais.

Nuostabus yra Dievas savo šventuosiuose. Jo garbę skelbia gyvi, o dar labiau mirusieji.

Gegužės 18 d. minimi kankiniai: Dioskoras, Erikas, karalius, Feliksas, vysk. kankinys, Merlilaumas, Potamonas, vysk. kankinys, Teodotas, Tekuza, Aleksandra, Kladija,

Faina, Eufrazija, Matrona, Julita, Venancijus. Abas Feredarijus. Našlė Elgiva, karalienė. Išpažintojas Feliksas iš Cantalicio.

ŠV. PETRAS - CELESTINAS, POPIEŽIUS

Gegužės 19 d.

OPIEŽIUS šv. Petras Celestinas yra ypatingas šventasis keliais atžvilgiais: tiek buvo pagarsėjęs savo šventu atsiskyrėlio gyvenimu, kad buvo išrinktas popiežiumi, o keturis mėnesius valdęs Bažnyčią, atsisakė tos garbės ir vėl grįžo į savo vienuolinį kambarėlį, užleisdamas vietą popiežiui Bonifacui VIII.

Šv. Petras gimė pietinėje Italijoje, Abrucų mieste 1221 metais. Iš pat mažens buvo pamaldus į švenčiausiąją Mergelę Mariją ir angelus sargus. Iš Dievo gavo nepaprastų malonių, turėjo laimės matyti ir kalbėtis su apsireiškusia jam Dievo Motina ir su angelais. Skatinamas geriau ir nuoširdžiau melstis, visą sielą jis atidavė maldai. Motina našlė, matydama nepaprastą sūnaus pamaldumą, nors pati buvo neturtinga, leido Petruką į mokslus. Sulaukęs 20 metų, Petras paliko namus, kurie buvo Apulijoje, ir pasitraukė į nuošalų kalną, kad galėtų visai atsidėti maldai ir mąstymams. Ten jis išbuvo trejus metus.

Tuo laiku jį smarkiai puolė piktoji dvasia; bet jis puolimus nugalėjo regima angelų sargų pagalba.

Jauni vyrai aptiko jį kalnuose ir pradėjo spiestis, prašyti pamokomi dvasinio gyvenimo, gi varomi nesišalino. Tuo būdu prasidėjo nauja benediktinų įstatų vienuolija,

kuri vėliau pasivadino celestinais. Ramiai slinko našaus darbo metai, vienuolija augo, namai kūrėsi, buvo statomos bažnyčios.

Taip praėjo apie 50 metų. Bet kai mirė popiežius Nikalojus IV, kardinolai ilgai nepajėgė surasti verto įpėdinio Petro Sostui. O vienuolis Petras jau buvo plačiai išgarsėjęs savo šventu gyvenimu. Jam nieko nežinant, kardinolai išrinko jį popiežiumi ir ištraukė jį iš nuošalumos į sudėtingą visos Bažnyčios gyvenimą.

Negalėdamas atsisakyti, jis buvo konsekruotas ir pradėjo valdyti Bažnyčią kaip Celestinas V. Bet greit jis pamatė, jog tiek daug įvairių skubių reikalų reikia spręsti popiežiui, kad nebelieka laiko jo paprastiems mąstymams ir maldoms atlikti.

Keturis mėnesius kentęs, jis sušaukė kardinolus tais pat 1294 metais ir atsistatydino. Atsisakęs popiežiaus garbės ir pareigų, jis pasitraukė į Morronės kalno vienuolyną ruoštis mirčiai. Jo įpėdinis, popiežius Bonifacas VIII, apgyvendino Petrą Celestiną ties Ananio miesteliu pilyje, kur,turėdamas sau visą patarnavimą, galėjo ramiai atsidėti maldai, sau įprastos atgailos pratyboms, sielos tobulybei.

Mirė Celestinas 1296 metais. Tiek gyvas, tiek po mirties darė stebuklus. Jis kanonizuotas popiežiaus Klemenso V 1313 metais.

Nesiveržkime prie didelių pareigų ir garbingų vietų, — sielos išganymas pats svarbiausias mūsų reikalas. Gerai eikime turimas pareigas. Už jas pelnysime dangų.

Gegužės 19 d. minimi kankiniai: Kaloceras, Partenijus, Filoteras, Kyriaka, mergelė kankinė. Popiežius Petras Celestinas; vyskupas Dunstanas; abas Alkuinas. Išpažintojai: Ivas, Pudensas, Teofilis iš Kortės. Mergelė Pudencijana.

ŠV. BERNARDINAS SIENIETIS, IŠPAŽINTOJAS

Gegužēs 20 d.

ARBINGOJE Albizeskų iš Sienos šeimoje, Masoje, gimē sūnus Bernardinas 1380 metais. Pamaldūs tēvai gražiai išauklējo Bernardiną, įpratinę prie mokslo darbų prijungti dvasines lavybas, maldas, pasninkus, gailestingumo darbus.

Jis labai pamilo Dievo Motiną Mariją ir, kiek galēdamas, šelpē vargšus. Gausiai dalindavo pavargēliams išmaldas ir pats jiems patarnaudavo. Kitus lankydavo ligoninēse, kur sergantiems nešē paguodos ir suraminimo žodį.

Betarnaudamas vargšams, jis suaugo, subrendo amžiumi ir dvasia. Apsisvarstęs, nutarē pasiaukoti Dievui, tarnaujant vargšams. Pasitaikē, kad užējo smarkiai užkrečiamos, pavojingos ligos. Sirgo labai daug žmonių. Bernardinas visiems kiek galēdamas gelbējo ir tarnavo. Jis buvo taip skaistus jaunuolis, kad jam girdint niekas nedrįsdavęs blogą ar dviprasmį žodį tarti. Besirūpindamas ligoniais, jis pats pavojingai susirgo.

Išsigelbējęs iš mirties, nutarē stoti į vienuolyną. Pasirinko pranciškonų ordiną.

Vienuoliu būdamas, greitai jis sužibo dorybēmis, karšta Dievo meile, pagarba Jēzaus vardui, nepaprasta Marijos meile ir pagarba, nuolankumu ir dideliu kantrumu. Tai pastebējo vienuolyno vyresnysis ir, žinodamas Bernardino išeitus mokslus, pavedē jam sakyti pamokslus. Bet jo balsas buvo skaudus ir nemalonus. Tai sudarē pamokslams kliūtį. Prašē jis Dievo pagalbos, ir nuostabiai pasitaisē jo

balsas. Trisdešimt aštuonerius metus tuo savo balsu jis skelbē Dievo meilę ir kvietē nusidējēlius atgailon.

Be galo mylējo jis švč. Mariją, kurios dienoje pats gimē. Jos gimimo dienoje jis atlaikē savo pirmąsias Mišias ir sēkmingai pasakē pirmąjį pamokslą. Skersai išilgai perējo Italiją, skelbdamas Dievo žodį ir taikindamas susikivirčijusius piliečius. Keli miestai norējo jį turēti savo vyskupu, bet jis griežtai atsisakē nuo tos garbēs. Išrinktas vyriausiu vienuolijos vadovu, jis įvedē daug naudingų atmainų ir pagerinimų į pranciškonų gyvenimą.

Pilnas nuopelnų, dorybių, po daug padarytų stebuklų mirē, sulaukęs 65 metų, Akvilēje, Italijoje, 1444 metais. Po penkerių metų jis buvo pripažintas šventuoju.

Tobulybēs viršūnē yra Dievo meilē. Juo kas labiau Dievą myli, juo yra tobulesnis ir šventesnis. Į tą Dievo meilę kiekvienas pasirenka sau meilesnį takelį. Tobulēkime.

Gegužēs 20 d. minimi kankiniai: Akvilas, Baudelijus, Etelbertas, karalius, Talelējus, Asterijus, Aleksandras, Bazilē, mergelē kankinē. Vyskupai: Anastazas, Teodoras. Išpažintojas Bernardinas Sienietis. Mergelēs: Alfreda, Altryda. Našlē Plautilē.

ŠV. HOSPICIJUS, ATSISKYRĒLIS

Gegužēs 21 diena.

ETOLI Nicos miesto šeštame šimtmetyje Vilafrankoje gyveno atsiskyrēlis šv. Hospicijus.

Ten buvo užsilikę kažkokio bokšto griuvēsiai. Tame bokšte ir įsikūrē Hospicijus, dēvēdamas sunkias geležines grandines, it būtų didelis nusikaltēlis. Visas jo valgis buvo duona ir datuliai. Gavēnios metu padvigubindavo savo pasninką ir, pasekdamas sunkiu Egipto atsiskyrēlių gyvenimu, maitindavosi vien šakniavaisiais.

Jo atgaila patiko Viešpačiui, nes ji ējo iš tikros Dievo

meilės. Viešpats apdovanojo Hospicijų nepaprastomis pranašystės ir stebuklų malonėmis. Jis nusakė, kad lambardai užpuls frankus — Galiją. Ir tikrai, lambardų kariai veržėsi į vakarus.

Kai jie žygiavo pro Nicą, vienas jų užėjo pasižiūrėti bokšto griuvėsių, kuriuose gyveno Hospicijus.

Tas palaikė šventąjį atsiskyrėlį viešu, nubaustu nusikaltėliu. Paklausęs, ar jis yra nusikaltėlis, Hospicijus prisipažino daug nusikaltęs Dievui ir esąs nevertas gyventi. Kareivis išsitraukė kardą ir pakėlė smogti Hospicijui per galvą. Bet Viešpats apgynė nekaltą savo tarną nuo nenupelnytos mirties: kareivio ranka pastiro kartu su iškeltu kardu, ir jis negalėjo jos nuleisti. Hospicijus pasigailėjo užpuoliko, pasimeldė, peržegnojo, ir tas galėjo valdyti ranką. Tada tik kareivis sužinojo, kad jis nekaltai buvo užpuolęs šventą žmogų. Kareivis tada buvęs nekrikštytas. Iš Hospicijaus sužinojęs daugiau apie tikėjimo tiesas, pasikrikštijo, tapo uoliu krikščioniu ir vėliau apsigyveno nuošalume, kad maldoje ir mąstymuose galėtų tarnauti Dievui.

Kai šv. Hospicijus pajuto, kad jam atėjo paskutinė gyvenio diena, nusiėmė jis savo pančius ir atsiklaupęs ilgai meldėsi. Pasimeldęs, išsitiesė prie žemių kupstelio ir ramiai mirė 580 metais, spalių 15 dieną. Jo šventė yra minima gegužės 21 dieną, kurioje yra jo kūno perkėlimo metinės į Lerino vienuolyną.

Malda yra sielos maistas. Kad malda būtų gera, siela turi visiškai valdyti kūną ir neleisti kūno pomėgiams įnešti netvarkos sielon. Tam tarnauja apsimarinimai, pasninkai ir panašios baudžiamosios priemonės sau nusigalėti ir savęs atsižadėti. Melskimės gerai.

Gegužės 21 dieną minimi kankiniai: Nikostratas, Viktorijus, Donatas, Sekundinas, Synezijus, Teopompus, Timotiejus, Polius, Eutychas, Valensas. Išpažintojai: Aleksandrijos išpažinėjai, Barfoinas, Golenas, Hospicijus. Atsiskyrėlis Godrikis. Mergelė Isberga.

Šv. Rita gavo V. Jēzaus erškėčių vainiko zaizdą kaktoje.

ŠV. RITA, NAŠLĒ

Gegužēs 22 diena.

POLETO vyskupijoje, Italijoje, Rocca Porenoje 1386 metais gimē šv. Rita. Jos tēveliai buvo jau apsenę, kai ji pamatē pasaulį. Už gailestingus darbus jiedu buvo vadinami "Jēzaus Kristaus taikos nešējais.

Rita norējusi tapti vienuole, bet jaunutē turējo ištekēti už žiauraus vyro. Aštuoniolika metų gyveno moterystēje ir visiems buvo moteries ir motinos pavyzdys.

Jos vyrą priešai nužudē. Du sūnūs užsidegē kerštu ir, nepaisydami motinos prašymų, įkalbinējimų ir maldų, panorējo kerštą įvykdyti. Ir štai abudu žuvo. Rita skaudžiai atjautē nelaimę, bet susitaikydama su Dievo valia, prisiminē savo jaunų dienų troškimą tapti vienuole. Kai ji paprašē priimama į augustijonių seserų vienuolyną Coscios mieste, jos nepriēmē, kadangi ji buvo našlē. Ji nenustojo vilties, nuolat prašē ir, Dievo padedama, ji buvo priimta, gavo vienuolinį rūbą ir savo laiku padarē vienuolinius įžadus.

Būdama vienuolė, ji buvo visoms seserims pavyzdys; visas ji pralenkė apsimarinimais ir buvo plačiai žinoma, kad Dievas išklauso jos maldų. Ją vargino nuolatinės ligos. Bet savo kantrybe, dvasios skaidrumu ir nuolatine malda ji jungėsi su Kristaus skausmais ir su Dievu.

Rita mirė 1456 metais gegužės 22 dieną. Popiežius Urbonas VIII patvirtino maldas ir Mišias jos garbei. Nuolat garsėjant jos stebuklams, ji buvo pripažinta šventąja 1900 metais gegužės 24 dieną.

Labai ją gerbia Ispanija ir vadina ją šventąja, kuri iš Dievo gauna "negalimas" malones. Ji vaizduojama turinti rankose rožių ar fygų, su žaizda kaktoje.

Skausmai, it skaistyklos ugnis, apvalo sielą ir padaro ją malonią Dievo akims. Bet tie skausmai turi būti sujungti su Kristaus skausmais ir aukojami Jo intencijomis. Priimkime ir aukokime Dievui bent tuos kryželius ir skaumus, kurių negalime išvengti. Ir iš jų susilauksime sau naudos ir Dievui garbės.

Gegužės 22 d. minimi kankiniai: Baziliskas, Kastas, Emilijus, Faustinas, Timotiejus, Venustas, pal. Jonas Forrest; mergelės kankinės: Julija, Kviterija. Vyskupai: Atonas, Marcianas iš Ravenos. Abai: Konalis,Romanas. Išpažintojai: Bobas, Fulkas. Mergelė Elena. Našlė Rita, kitų vadinama Margarita.

ŠV. ANDRIEJUS BOBOLA, KANKINYS

Gegužės 23 d.

IETUVOJE dirbęs šv. Andriejus Bobola yra susijęs su Lietuvos žemėmis ir žmonėmis. Jisai yra lenkų bajorų kilmės, gimęs Janove, Sandomieriaus apygardoje, 1590 metais.

Jo laikais veržte veržėsi protestantizmo tikybinės klaidos į jungtinę Lietuvos — Lenkijos valstybę, o iš rytų nuolat grėsė pavojai nuo stačiatikių maskolių. Žymią užtvarą klaidoms sudarė mokyti jėzuitai: jie smarkiai veikė ir jų vardas buvo garbingas. Nenuostabu, kad pamaldus Andriejus palinko prie jų. Jisai įstojo į jėzuitų naujokyną Vilniuje, ten padarė įžadus, pasiryždamas darbuotis Lietuvos žemėse. Vienuolika metų mokęsis, buvo jis įšvęstas kunigu ir paskirtas į šv. Kazimiero bažnyčią Vilniuje pamokslų sakyti. Tai buvo 1622 metais.

Aštuonerius metus našiai dirbęs Dievo darbą, sudėjo iškilminguosius įžadus Dievui ir buvo pasiųstas vyresniuoju į Bobruiską. Bobruiskas tais laikais priklausė Lietuvai. Čia Andriejus plačiai dirbo, pasižymėdamas kaip šviesus kunigas, geras pamokslininkas, gailestingas vargšams ir ligoniams.

Užėjęs maras guldė žmones ištisomis šeimomis. Tiesa, Andriejus jau buvo maro epidemiją pergyvenęs pačiame Vilniuje 1630 ir 1631 metais; bet dabar rytų Lietuvoje 1653 metais vėl siautė baisi giltinė — maras. Andriejus visa darė nelaimei sumažinti.

Jis pasižymėjo kaip keliaująs sodiečių misijonierius. Pinsko apylinkėse grąžino į Bažnyčią stačiatikius — pravoslavus; užtat jį stačiatikiai pravardžiavo sielų grobiku.

Įsiveržę Lietuvos žemėsna kazokai su maskoliais 1657 metais užėmė Pinską ir jėzuitų vienuolyną, kuriame gyveno kun. Andriejus. Jis pasišalino į kaimyninį Jonavo miestelį; bet kazokai jį susekė, suėmė ir žiauriai nukankino 1657 metais gegužės 16 dieną. Išėjus kazokams, kun. Andriejaus kūnas buvo palaidotas jėzuitų kolegijos bažnyčioje Pinske. Žmonės ėmė garbinti savo kankinį ir susilaukė iš jo globos. Pinske jo relikvijos pasiliko iki 1808 metų.

Tais metais, jau valdant Lietuvos žemes rusams, pravoslavai užėmė jėzuitų kolegijos bažnyčią. Andriejaus Bo-

bolo relikvijos buvo perveţtos į Polocką. Popieţius Pijus IX paskelbė jį palaimintuoju 1853 metais. Bolševikai, uţėmę Polocką 1920 metais, buvo išsigabenę jo relikvijas į Maskvą muziejun. Dviem amerikiečiam jėzuitam, popieţiaus globojamos pagalbinės akcijos badaujančiai Tarybų Rusijai šelpti nariam, pavyko gauti leidimas jį išveţti iš Rusijos ir 1923 metais pargabenti į Romą.Iš Romos šv. Andriejaus relikvijos grįţo atgal į Pinską, ir jis buvo paskelbtas šventuoju 1938 m. Velykose.

Bent protarpiais pasimelskime uţ stačiatikių grįţimą į Baţnyčios vienybę ir Kristaus karalystės išsiplėtimą Rusijos ţemėse.

Geguţės 23 d. minimi kankiniai: Andriejus Bobola, Kapadocijos kankiniai, Dezideriįus, Eptacijus, Bazilėjus, pal. Jonas Stone, Mezopotamijos kankiniai, Kvinktianas, Lucijus, Julijonas, Vilhelmas iš Rochesterio. Vyskupai: Deziderius iš Vienos, Eufebijus, Merkurialis. Išpaţintojai: pal. Krispinas iš Viterbo, Eutychijus, Florencijus, Gobanas, Jonas Krikštytojas de Rossi. Mergelė Janė — Joana Turetaitė

ŠV. JOANA, NAŠLĖ

Geguţės 24 d.

VANGELIJOJE šv. Joana paminėta dviem atvejais. Šv. Lukas, atpasakodamas Jėzaus Kristaus darbus, sako: "Jis keliavo per miestus ir kaimus, sakydamas pamokslus ir skelbdamas Dievo karalystės Evangeliją. Su juo buvo dvylika ir kai kurios moterys, kurios buvo pagydytos nuo piktųjų dvasių ir ligų: Marija, vadinama Magdalena, iš kurios buvo išėję septyni vel-

niai, Erodo užveizdo Kuso žmona Joana ir daug kitų, kurios jam tarnavo savo lobiu." (Luko 8,1-3)

Karaliaus Erodo Antipo užveizdo žmona Joana, atrodo, buvo viena tų, kurios iš Išganytojo susilaukē pagalbos ligoje. Už tai atsidēkodama, ji tarnavo Viešpačiui Jēzui ir jo apaštalams savo turtais.

Antru kartu šv. Lukas ją pamini, pasakodamas apie Kristaus prisikēlimą iš numirusių. "Moteriškēs, kurios buvo su juo iš Galiliejos, palydējo jį, matē kapą ir kaip jo kūnas buvo paguldytas. Sugrįžusios jos prirengē kvepalų ir tepalų, bet subatoje nieko nedarē, kaip buvo įsakyta. Pirmą savaitēs dieną labai anksti jos atējo pas kapą, nešdamos su savimi prirengtus kvepalus, ir rado akmenį atristą nuo kapo. Įējusios jos nerado Viešpaties Jēzaus kūno. Kada jos tuo buvo labai susirūpinusios, atsitiko, kad štai du vyru žibančiais rūbais atsistojo prie jų. Kadangi jos nusigando ir nulenkē žemyn savo veidus, tai juodu joms tarē: Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Jo nēra čia; jis atsikēlē. Atsiminkite, kaip jis jums kalbējo, dar tebebūdamas Galiliejoje, ir sakē: Reikia, kad žmogaus Sūnus būtų išduotas į žmonių nusidējēlių rankas, būtų prikaltas ant kryžiaus ir trečiąją dieną prisikeltų. Tuomet jos atsiminē jo žodžius. Sugrįžusios nuo kapo, jos paskelbē visa tai vienuolikai ir kitiems. Tai buvo Marija Magdalena, Joana, Jokūbo motina Marija ir kitos su jomis buvusios, kurios tai papasakojo apaštalams." (Luko 23-24)

Graikai ir armēnai gerbia šv. Joaną, prisimindami ją "šventų aliejų nešējų šventēje." Lotynų apeigomis jos šventē minima gegužēs 24 dieną. Daugiau smulkesnių žinių iš jos gyvenimo naišsiliko.

Vargšai ir nelaimingieji yra Kristaus broliai. Jei norime Kristui ką gero padaryti, tai padarykime Jo broliams. Tuo būdu savo turtą perkelsime į Viešpaties iždą dangun.

Gegužēs 24 d. minimi kankiniai: Afra, Donacijonas, Rogacijonas, pal. Jonas Larkē, Jonas Prado, Melecijus, Ro-

bustianas, Zuzana, Marcijona, Paladija, Vincentas, Zoelijus, Servilijus, Feliksas, Silvanas, Dioklis. Pranašas Manaēnas; išpažintojas Vincentas; našlē Joana.

ŠV. GRIGALIUS VII, POPIEŽIUS

Gegužēs 25 d.

RIGALIUS (Gregoras) VII yra vienas garbingiausių popiežių. Jis gimē Suanoje, Eritrējoje, prieš 1020 metus. Jo tēveliai buvo neturtingi. Per šv. krikštą jis gavo Hildebrando vardą.

Mokslus ējo Romoje. Greit pasižymējo nemažu mokslu, didelēmis dorybēmis bei šventumu. Jaunuolio širdį spaudē pasauliečių asmenų įsigalējimas Bažnyčios reikaluose. Ko kito negalēdamas padaryti, jis pasiryžo pasiaukoti Dievui; išvyko Prancūzijon ir įstojo į Cluny vienuolyną, prisilaikantį griežtos šv. Benedikto regulos.

Greitu laiku sužibo jisai nepaprastomis dorybēmis, išmintimi, nuolankumu, uoliu pamaldumu, degdamas noru visa atnaujinti Kristuje. Vienuoliai išrinko jį savo vyresniuoju. Popiežius Leonas IX, kuris gerai pažino Hildebrandą, parkvietē jį Romon, padarē šv. Povilo vienuolyno abu ir savo patarēju, kardinolu. Ištikimai ir nuoširdžiai tarnavo Hildebrandas popiežiams Leonui IX (1049 — 1054), Viktorui II (1055 — 1057), Steponui X (1057 — 1058), Nikalojui II (1059 —1061) ir Aleksandrui II (1061 — 1073 m.)

Šiam mirus, popiežium išrinktas Hildebrandas pasivadino Grigalium VII. Tai buvo 1073 metais. Tais laikais Bažnyčią slēgē mada įsipirkti į aukštas vietas ir pasaulinēs valdžios kišimasis į grynai tikybinius reikalus. Gri-

galius VII greitai apvalē Bažnyčią nuo vidaus ydų ir žalingų madų.

Dēl Bažnyčios laisvēs kovodamas, jis turējo susiremti su galingu Vokietijos valdovu Henriku IV. Galop privertē popiežius Henriką atvykti į Kanosą atgailotojo rūbais ir nusilenkti Bažnyčiai. Kuriam laikui praējus, priešai apgulē Romą, ir popiežiui teko iš miesto pasitraukti. Grigalius išvyko į Salerną, ties Neapoliu, pašventinti šv. Mato bažnyčią. Staigios ligos suimtas ir mirdamas, Grigalius VII pasakē: "Pamilau teisingumą ir nekenčiau nedorybēs, todēl mirštu ištrēmime."

Jis mirē 1085 metais. Gyvas, bet ypač po mirties, jis pagarsējo daugybe stebuklų Salerno katedroje, kur palaidotas jo kūnas.

Bažnyčios veikimo sritis, — Dievo apreiškimas, dora, sielų išganymas. Kas padeda Bažnyčiai laisvai veikti, tas jai padeda įvykdyti dieviškąją pasiuntinybę. Kas ją persekioja, tas kenkia visiems žmonēms jų išganymo reikaluose.

Gegužēs 25 d. minimi popiežiai: Grigalius VII, Urbonas I. Vyskupai: Aldhelmas, Dionizas iš Milano, Genadijus, Zenobijus. Kankiniai: Maksimas, Venerandas, Pasikratis, Valentas. Abas Dunchadas. Išpažintojai: Leonas iš Trojēs, Injuriozas. Mergelēs: Skolastika, Magdalena Sofija Barataitē.

ŠV. PILYPAS NERIJUS, IŠPAŽINTOJAS

Gegužēs 26 d.

LORENCIJOJE, pamaldžių ir garbingų Nerijų šeimoje, 1515 metais gimē sūnus, kuriam per krikštą davē Pilypo vardą. Dievobaimingi tē-

vai gražiai išaugino ir išauklējo jaunutį sūnų.

Ir pats Pilypas iš pat mažens jautē dvasinio gyvenimo grožį ir buvo linkęs į pamaldumą. Jaunikaičio metų pasiekęs, vyko į Romą aukštesnio mokslo siekti. Mokēsi filosofijos, šv. Rašto; baigęs teologijos mokslus, jis buvo įšventintas kunigu ir visas atsidavē sielų gelbējimo darbui.

Romoje būdamas, jis išplētē labai reikalingą veiklą. Mokējo patraukti nusidējēlius atgailon, daryti gailestingus darbus ir kartu su tais atgailotojais ilgai melsdavosi. Visi skubējo pas jį prieiti išpažinties. Jam tekdavę kartais klausyti išpažinčių iki vidunakčio. Kasdien jis sakydavo pamokslus, ragindamas dažnai eiti išpažinties ir prie šv. Komunijos. Besimeldžiant kartu su atgailojančiais, pamažu sukūrē pamaldesnių kunigų draugiją, kuri pasivadino oratorijonais. Dabar ji yra tikybinē kunigų kongregacija.

Pats Pilypas degē Dievo meile, ir iš tos meilēs vis naujų sielų Dievui ieškojo. Žmonēs praminē jį "Romos apaštalu". Iš tikrųjų, jo gyvenimas buvo nuostabus; maldos metu, ar per šv. Mišias jo veidas spinduliavo. Jis turēdavęs dažnus dvasios pagavimus, kalbēdavęsis su apsireiškiančia jam Dievo Motina Marija, kurią jis mylējo visa sielos jēga. Pats apsimarinęs, darbų iškamuotas, jis pasninkaudavo tris dienas savaitēje, kartais pagret. Kitiems labai gailestingas ir malonus, jis šelpē kuo galēdamas Romos pavargēlius, kartais net nakčia jiems maisto pristatydamas.

Viešpats parodē jam, kaip tas gailestingumas yra mielas Dievo akims: šv. Pilypas kartą suteikē auką vargšo išvaizdą priēmusiam angelui. Kitu kartu, kai tamsoje ējo su išmalda vargšui, jis įpuolē duobēn, bet angelas sargas jį iš ten išvadavo nenukentējusį.

Už nepaprastą Dievo meilę Viešpats apdovanojo jį sielų pažinimo ir pranašystēs dovanomis.

Šv. Pilypas pagydė daug sunkiai sergančių ligonių ir vieną mirusį prikėlė. Išlaikė amžiną, nepaliestą skaistybę. Begyvendamas, bedirbdamas žemėje, jis džiaugėsi matydamas palaimintųjų sielų garbę, tų sielų, kurias jis išvadavo savo maldomis ir gerais darbais iš skaistyklos. Būdamas nusižeminęs, jis nepriėmė jam siūlomų garbingų vietų ir pasiliko iki savo mirties paprastu miesto kunigu.

Mirė atlaikęs šv. Mišias Dievo Kūno šventėje, 1595 metais, sulaukęs 80 metų amžiaus. Po 28 metų buvo Bažnyčios pripažintas šventuoju.

Šv. Pilypas nuolat buvo ramus, linksmas, meilingas. Tai buvo jo atsiekto šventumo vaisius. Pasistenkime, kad ir mūsų sieloje nebūtų nei abejonių, nei liūdesio.

Gegužės 26 d. minimi kankiniai: Eleuterijus, popiežius, Felicisimas, Heraklius, Paulinas, Fugacijus, Damijonas, Pirskus, Kvadratas, Simitrijus, Zakarijas, vysk. kankinys. Vyskupai: pal. Andriejus Franchi, Augustinas iš Kanterburio, Kvadratas. Išpažintojai: Alpėjus, Bekanas, Pilypas Nerijus. Abas Oduvaldas. Mergelė pal. Marijona Paredes ir palaiminti Ugandos kankiniai.

ŠV. BĒDA GARBINGASIS, BAŽNYČIOS DAKTARAS

Gegužės 27 d.

ĒDA Garbingasis, anglų tautos pažiba, aštuntojo šimtmečio dvasios didvyris, garbingas kunigas ir Bažnyčios daktaras, gimė 673 metais Nortumbrijoje, netoli Skotijos.

Nuo septynių amžiaus metų jis mokėsi Jarovo vienuo-

lyne, šv. Beneto padedamas. Pamilęs tvarkingą vienuolinį gyvenimą, pats aukojosi Dievui vienuoliu tarnauti. Daug mokėsi, stengėsi visa geriausiai suprasti, kad ateityje galėtų kitiems patarnauti. Giliai suprato ir žinojo šv. Raštą, gerai mokėjo hebrajų ir graikų kalbas, buvo išėjęs ir kitus tuo laiku žinomus mokslus. Prie to jis jungė griežtą vienuolinės tvarkos laikymąsi ir sparčiai žengė tobulybėje.

703 metais sukakęs 30 metų, savo vienuolyno abo liepiamas, jis priėmė kunigo šventimus. Jis rašė neblogus poezijos kūrinėlius, parašė Anglijos istoriją, aiškino šv. Raštą, remdamasis šv. Tėvų raštuose pareikštomis nuomonėmis.

Jis buvo labai darbštus: pabaigęs darbą, imdavosi maldos, o maldas pabaigęs, vėl pradėdavo dirbti, rašyti, skaityti. Kad savo moksliniams darbams nepakenktų pašaliniais darbais, jis atsisakė būti savo vienuolyno vyresniuoju. Už jo parašytą Anglijos Bažnyčios istoriją anglai jį vadina "Anglijos istorijos tėvu". Jo paaiškinimai sekmadieniams skirtų evangelijų buvo tiek naudingi, kad viešai bažnyčiose buvo skaitomi. Dėl to, esą, jis pats buvo pavadintas garbinguoju Bėda.

Savo raštuose ir pamoksluose jis kreipė daug dėmesio į tai, kad būtų galima pataisyti savo laiko žmonių ydas ir klaidas, uždegti juose Dievo meilę ir atvesti į šventumą. Didelė Dievo meilė ir išmintis spindi jo rašytuose pamoksluose. Jis paliko daug parašytų knygų. Už tą jo mokslinį darbą vyskupas kankinys šv. Bonifacas vadino jį Bažnyčios švyturiu, o Lanfrankas — anglų daktaru.

Tuo laiku mažai kas galėjo lygintis su juo mokslu. Bet jis buvo ir pasiliko nuolankus vienuolis, pats sau miręs, ieškąs vien Dievo garbės ir savo sielos išganymo. Dėl to jis pasidarė mielas Dievui ir žmonėms. Galop 735 metais, sunkios ligos per 50 dienų vargintas, sulaukęs 62 metų,

jis mirė, kalbėdamas maldelę: "Garbė Dievui, Tėvui, ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai."

Popiežius Leonas XIII paskelbė jį Bažnyčios daktaru.

Neužkaskime savyje esančių gabumų ir talentų: tegul jie eina Dievo garbei ir sielų išganymui. Darbštumas, su pamaldumu sujungtas, nuverčia kliūčių kalnus ir pelno dangų.

Gegužės 27 d. yra minimi kankiniai: Jonas I, popiežius, Julius, Ranulfas, Restituta. Vyskupai: Brunonas, Eutropijus, Friderikis ir šv. Bėda Garbingasis, Bažnyčios daktaras, išpažintojas.

ŠV. AUGUSTINAS KANTERBURIETIS

Gegužės 28 d.

AIP šv. Grigalius Didysis, taip ir šv. Augustinas yra vadinami Anglijos apaštalais, nes juodviejų pastangomis atėjo Evangelijos šviesa Anglijos žmonėms. Pats Grigalius buvo bevykstąs Anglijon Kristaus mokslo skelbti ir jau buvo kelionėje, bet vėl buvo atšauktas Romon ir išrinktas popiežiumi.

Penkeriems metams praslinkus, jis pasiuntė Anglijon iš Romos šv. Augustiną su 40 vienuolių į šventą misijų darbą. Misijonieriai vienuoliai atplaukė į Taneto salą ir išlipo ties Ebsfleetu. Tiek abą Augustiną, tiek jo vienuolius meiliai priėmė šalies valdovas, karalius Etelbertas, vėliau priėmęs krikštą ir pasiekęs šventumo.

Pirmiems misijų darbams gražiai pavykus, šv. Griga-

lius paskyrē šv. Augustiną vyskupu, įkūrē Kanterburio vyskupiją. Tai įvyko 597 metais. Šv. Augustiną naujos bažnytinēs provincijos ganytoju pašventē Arles metropolitas Virgilijus. Netrukus buvo įkurta naują Kanterburio bažnytinē provincija. Popiežius, šv. Grigalius Didysis, pripažindamas vyskupo Augustino nuopelnus, pasiuntē jam arkivyskupo žiedą ir palijų su teise kurti naujas vyskupijas. Davē jam ir naujus pagelbininkus, vēliau tapusius vyskupais: Melitą, Pauliną ir Rufinianą.

Šv. Augustinas pasitikējo apaštalavimo darbe daugiau Dievo Apvaizda, negu savo gabumais. Prie paprastų vienuolinių maldų jis jungē pasninkus ir atgailas už žmones, kuriems tenka kalbēti apie Kristų, kad jie gautų atsivertimo malonę. Dievas įsakmiai parodē savo tarno maldos galybę ir jo rankomis darē didelius stebuklus. Dēl to buvo jam lengva palenkti stabmeldžių anglų sielą Dievui ir dieviškam mokslui priimti. Apaštalavimo pradžioje daug prisidējo ir pamaldi karaliaus žmona Berta, kuri buvo jau krikščionē. Visus stabmeldžius daugiau veikē šventas Augustino gyvenimas, negu jo gražūs žodžiai.

Pašventęs vyskupais savo pagelbininkus Melitą Londono bažnyčiai ir Justą Rochesteriui ir Pauliną Jorkui, pilnas nuopelnų pas Dievą ir žmones, po daug padarytų stebuklų, mirē šv. Augustinas 604 metais.

Pirmiesiems apaštalams Jēzus kalbējo: "Ne tuo džiaukitēs, kad dvasios jums pasiduoda, bet verčiau džiaukitēs tuo, kad jūsų vardai įrašyti danguje." Dirbkime taip, kad ir mūsų vardai būtų įrašyti danguje.

Gegužēs 28 d. minimi kankiniai: Emilis, Feliksas, Priamas, Lucianas, Emilianas, Karaunas, Krescensas, Dioskoridis, Paulus, Heladijus, Helikonis, pal. Jonas Shert, pal. Margareta Pole, Palestinos kankiniai, pal. Robertas Johnson, pal. Tomas Forde. Vyskupai: Germanas iš Paryžiaus, Justas iš Urgelio, Podijus, Senatoris, Augustinas Kanterburietis. Išpažintojas Bernardas iš Mentonēs.

ŠV. MARIJA MAGDALENA PAZZIETĖ, MERGELĖ

Gegužės 29 d.

ILMINGOJE Pacų (Pazzi) šeimoje Florencijoje gimė 1566 metais dukrelė, kurią pakrikštijo Katarinos vardu. Jaunutė būdama, ji pamėgo maldą ir norėjo kentėti dėl Jėzaus. Pirmu kartu ji priėjo prie šv. Komunijos, turėdama dešimt metų. Po dviejų metų ji padarė skaistybės įžadą Dievui.

Jos mėgamiausias tada darbas buvo mokyti tikėjimo tiesų nežinančius. Jos tėvas, nieko nežinodamas apie dukties padarytus Dievui įžadus, norėjo ją išleisti už vyro, bet jis davėsi palenkiamas ir leido dukrelei įgyvendinti jos sielos troškimus. Kiek daugiau vargo turėjusi su savo motinėle, kol išgavo jos leidimą stoti į karmeličių vienuolyną Florencijoje. Šešiolika metų baigusi, ji buvo priimta vienuolynan ir po dviejų metų padarė vienuolinius įžadus Dievui.

Ta proga ji gavo naują Marijos Magdalenos vardą. Tai buvo gegužės 17 d. 1584 metais.

Pamilusi kenčiautį Kristų, ji stengėsi savo skausmais atsilyginti Jo meilei už visus žmonių Jam daromus nusikaltimus. Nepaisydama savo labai silpnos sveikatos, per penkerius metus ji maitinosi tik duona ir vandeniu, išimtį darydama sekmadieniais, — tada imdavus ir kitokių valgių.

Jos šūkis buvo: "kentėti arba mirti". Ir ji daug kentėjo: budėjimais, darbu, patarnavimais ligonėms seserims,

savęs išsižadėjimu ir ilgomis maldomis ji darė skaudžią atgailą ir atsiteisimą žmonių paniekintai Dievo meilei. Nuostabiai nuolanki, skaisti ir be galo kantri, ji kilo dvasios sielvartų metu šventume ir dorybėse. Atvangos ir džiaugsmo rasdavusi prie Išganytojo kojų, ypač gi priėmusi šv. Komuniją. Ji ir karmeličių vienuolyną pasirinkusi tik dėl to, kad joms buvo leista kasdien priimti šv. Komuniją. Per trejus metus prieš mirtį ji kentėjusi labai didelius kūno skausmus; bet supratusi, kiek gali gero padaryti skaistyklos sieloms savo kentėjimais, kiek gali nusidėjėlių sielų grąžinti Kristui, ji buvo pratusi gyvenimo pabaigoje sakyti: "Viešpatie, leisk kentėti, bet ne mirti". Ji du kartu buvo išrinkta naujokių vedėja, o paskui vienuolyno vyresniąja. Seserys ją vadinusios vaikščiojančia meile, meilės motina, arba "vienuolyno meile".

Šv. Marija Magdalena baigė Dievui nuopelningą žemės gyvenimą 1607 metais, gegužės 25 dieną, turėdama keturiasdešimt vienus metus. Gyva būdama ir mirusi padarė daug stebuklų. Juos patikrinus, Klemensas IX įskaitė ją tarp šventųjų.

Mokėkime užjausti už mūsų kaltes kenčiantį Jėzų ir padėkime Jam išgelbėti nusidėjėlius.

Gegužės 29 d. minimi kankiniai: Kamerino kankiniai, Kononas ir jo sūnus, Restitutas, pal. Ričardas Thirkill, Sizinijus, Martyrijus, Aleksandras, Teodozija. Vyskupas Maksimas iš Veronos. Išpažintojai: Eleuterijus, Erbinas. Mergelė Marija Magdalena Pacietė.

ŠV. FELIKSAS I, POPIEŽIUS IR KANKINYS

Gegužės 30 d.

ELIKSAS gyveno ir veikė trečiojo šimtmečio antroje pusėje. Kilme buvo romietis. Jo tėvas vadinosi Konstancijus. Popiežiui šv. Dionizijui (261 — 272) mirus, jo vieton buvo išrinktas šv. Feliksas Bažnyčią jis valdė labai trumpai, — mirė 275 metais, vadinas, imperatoriaus Aurelijono laikais (270 — 275 m.) Sakoma, kad jis priėmė ir patvirtino paprotį laikyti šv. Mišias ant kankinių relikvijų. Jis pats gerbiamas kaip kankinys už Kristų.

Dar šv. Dionizijui gyvam tebesant, Mažoje Azijoje, Antiokijoje, rinkosi vyskupai į vietinę santarybą. Įvyko net trys vyskupų santarybos tarp 264 ir 269 metų. Galutinai jie įrodė, kad vietinis vyskupas klaidingai supranta ir klaidingai aiškina švenčiausios Trejybės paslaptį. Išdidusis vyskupas nenorėjo nusileisti. Tada kiti paskelbė Povilą Samosatietį esant klaidatikį, ekskomunikavo ir pašalino nuo Antiokijos vyskupo sosto. Į jo vietą buvo pasiųstas naujas vyskupas Domnus, bet klaidatikis nenorėjo gražumu užleisti bažnyčiai priklausančių namų, kuriuose gyveno vyskupas. Tuomet Feliksas kreipėsi į imperatorių Aurelijoną ir gavo iš jo paliepimą Povilui Samosatiečiui palikti ne jam priklausančius namus Antiokijoje.

Praėjus keleriems metams, imperatoriaus palankumas

krikščionims pavirto žiauriu persekiojimu. Jų metu žuvęs ir popiežius Feliksas I.

Iš išsilikusių Felikso I raštų yra dalis vieno laiško, pasiųsto Rytų Bažnyčiai. Greičiausia tai buvo Felikso atsakymas į Antiokijos Synodo pranešimus, kuriame popiežius aiškina mokslą apie švč. Trejybę.

J. P. Kirschas įrodinėja, kad popiežius Feliksas I buvo palaidotas šv. Kalisto katakombose gruodžio 30 dieną; bet jo šventė švenčiama gegužės 30 dieną.

Sunkiais laikais teko šv. Feliksui vadovauti Bažnyčiai. Turėkime drąsos pakelti savo kryželius ir vargus. Jie mums nuopelnais virsta, kai paaukojame Dievui, priimdami juos iš Jo rankų, kaip priemonę tobulintis.

Gegužės 30 d. minimi kankiniai: Feliksas I, popiežius ir kankinys, Gabinas, Krispulis, pal. Laurynas Ričardsonas, pal. Lukas Kirby, Sykus, Palatinas, pal. Tomas Cottam, pal. Vilhelmas Fylby. Vyskupai: Anastazas, Eksuperancijus. Šventieji Bazilijus ir Emmelija, karalius Ferdinandas, Valstanas ir mergelė Joana Arkietė, kitaip — Orleano Mergelė.

ŠV. ANGELA MERIČI, MERGELĖ

Gegužės 31 d.

ESERŲ uršuliečių įkūrėja yra šv. Angela Merići. Ji gimė 1474 metais Lombardijoje, šiaurinėje Italijoje, prie Gardo ežero krantų.

Dešimt metų būdama, ji paliko našlaitė ir kartu su savo vyresniąja sesute apsigyveno pas dėdę Salo miestelyje. Ten juodvi gyveno šventai kaip angelukai. Bet netikėtai jos sesuo mirė, negalėdama nė šv. Sakramentų

priimti. Labai nuliūdo Angela. Ji stojo į tretininkes, daugiau meldės, labiau marinosi, už mirusią sesutę atgailodama. Savo sielos paprastume ji prašiusi Dievo, kad būtų jai apreikšta, kur yra jos sesutė. Sakoma,ji turėjusi regėjimą ir mačiusi savo seserį šventųjų tarpe.

Kai Angelai suėjo 20 metų, mirė jos globėjas dėdė. Tada ji sugrįžo į savo tėvų namus, į Desenzaną. Matydama didelį reikalą pamokyti jaunas mergaites tikėjimo tiesų, ji savo namus pavertė mokykla, kur visos apylinkės mergaitės skirtomis valandomis rinkosi mokytis tikėjimo dalykų. Kartą maldos metu užėjusiame dvasios pagavime ji matė ir suprato, jog Dievas ją skyrė įkurti naują kongregaciją, kuri rūpinsis jaunų mergaičių mokymu pažinti Dievą.

Angelos įkurtoji mergaičių mokykla Desenzane atnešė gražių vaisių. Ją pakvietė Brešios (Brescia) miestas įsteigti panašią mokyklą. Angela mielu noru priėmė kvietimą.

1524 metais ji išsirengė aplankyti tų vietų, kur Išganytojas pašventė savo krauju, bet, atvykusi į Kretos salą, staiga apako. Visgi ji nuo kelionės neatsisakė. Su didele meile ir pagarba, kitų padedama, aplankė Išganytojo pašvęstas vietas ir po kelių savaičių grįžo į tą pat Kretos salą. Čia, besimelsdama pas kryžių, atgavo regėjimą. Kai kitais, jubiliejaus metais, ji atvyko į Romą jubiliejaus atlaidų įgyti, popiežius Klemensas VII, kuris buvo daug girdėjęs apie jos šventumą ir jos gabumus mokytojauti, kvietė ją pasilikti Romoje; bet Angela bodėjosi viešumos, garso ir ji sugrįžo atgal į Brešią.

Praėjo dešimt metų, ir vis nebuvo geros progos steigti matyme nurodytą kongregaciją. Galutinai ji pasiryžo darbą pradėti 1535 m. lapkričio 25 dieną. Parinko dvylika pamaldžių merginų ir sukūrė pirmąjį uršuliečių vienuolyną. Penkerius metus vadovavusi kongregacijai, ji mirė 1540 metais ir palaidota šv. Afros bažnyčioje Brešioje.

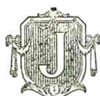
Prie jos karsto ēmē darytis stebuklai. Pijus VII 1807 m. ją paskelbē šventąja.

Šv. Angela visiškai įvykdē Dievo valią ir mokējo dēkoti už gautas dovanas ir malones. Melskimēs ir Dievą mylēkime kaip ji,o Viešpats ir mums nepagailēs savo malonių.

Gegužēs 31 d. minimi kankiniai: Kancius, Kantianas, Kantinialē, Protus, Krescentianas, Hermijas. Vyskupas Lupicinas. Mergelēs: Angela, Petronēlē. Išpažintojai: Paskazijus, Vinovas, Mankus, Myrbadas.

PAL. JOKŪBAS STREPA, ARKIVYSKUPAS

Birželio 1 d.

OKŪBAS Strepa gyveno Vytauto ir Jogailos laikais. Jis gimē Galicijoje keturioliktojo šimtmečio viduryje ir mirē 1411 metais, būdamas Lvovo arkivyskupas.

Jo tēvai buvo kilę iš turtingų ir garbingų senatorių Strepų šeimos. Jaunuolis Jokūbas, norēdamas pasekti neturtingojo Kristaus pavyzdžiu, išsižadējo visų turtų ir džiaugsmų pasaulyje, įstojo į pranciškonų vienuolyną, siekdamas savo dvasios tobulybēs.

Vienuoliu tapęs, stengēsi įsigyti reikalingų tam luomui dorybių, mokslo ir šventumo. Greitai pastebējo vyresnieji gražią Jokūbo vienuolinę dvasią, nuolankumą, uolumą, darbštumą bei jo šventumą ir paskyrē jį prie keliaujančių pranciškonų misijonierių. Jie keliaudavo iš vieno miesto į kitą ir skelbdavo tikintiesiems ir klaidatikiams pravosla-

vams tikėjimo tiesas. Jis pats tada jau buvo kunigas. Vėliau jį paskyrė Lvovo pranciškonų vienuolyno vyresniuoju. Sėkmingai augant misijų darbui tarp stačiatikių, Apaštalų Sosto patvarkymu kun. Jokūbas buvo paskirtas visos Lvovo apygardos generaliniu vikaru. Per dešimtį metų darbavosi jis toje dirvoje, nešdamas Dievui ir Bažnyčiai gerų vaisių, kaip liudija Galicijos arkivyskupas Bernardas. Šiam mirus, Jogailos prašomas, popiežius Bonifacas IX (1389 — 1404) paskyrė kun. Jokūbą Galicijos arkivyskupu su sostine Lvove.

Nuo 1393 metų iki savo mirties 1411 m. jis stengėsi pakelti žmonių pamaldumą į švenčiausią Mergelę Mariją. Į savo parapijos bažnyčią jis įvedė paprotį kasdien vakarais, varpu sušaukus žmones, melstis į Dievo Motiną. Pats arkivyskupas tose pamaldose dalyvaudavo. Paskatinti žmones lankyti švč. Sakramentą, dažnai jis išstatydavo Švenčiausiąjį viešai pagarbai ir suteikė 40 dienų atlaidų už dalyvavimą pamaldose.

Kadangi tikinčiųjų skaičius augo, arkivyskupas pats iš bažnytinių pajamų šelpė parapijų bažnyčias ir kitus ragino aprūpinti jas šventais indais ir kitomis reikmenimis. Pats arkivyskupas nekeitė savo vienuolinio rūbo, nenešiojo giminės ženklų, dėvėjo paprastą valdžios — arkivyskuo žiedą, pasiliko kaip buvęs gailestingas vargšams, jis skelbė Dievo tiesas visur, nei pavojų savo gyvybei nepaisydamas, kad tik padėjus sieloms pažinti tiesą ir Dievą. Po darbų, senatvės sulaukęs, ramiai užmigo Viešpatyje 1411 metais Lvove ir ten palaidotas šv. Kryžiaus bažnyčioje. Prie jo karsto vyko daug stebuklų. 1619 metais jo kūnas buvo rastas sveikas. Popiežius Pijus VI 1790 metais jį įskaitė į palaimintųjų skaičių.

Būkime uolūs tikėjimo tiesų skleidėjai, padėkime nežinantiems pažinti tiesą.

Birželio 1 d. minimi kankiniai: pal. Alfonsas Navarietis, Krescentianas, Felinas, Gracijanas, Firmus, Iskyrijonas,

pal. Jonas Storey, Juvencijus, Pamfilis, Prokulis, Reverianas, Povilas, Sekundus, Tespezijus, antras Povilas, Vistanas, karalius ir kankinys, Kuno, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: pal. Jokūbas Strepa, Ruanas, Rumonas. Abas Kaprazijus. Išpažintojai: Fortunatas, Hervejus, Petras, Simeonas. Mergelė Tegla.

PAL. SADOKAS IR 48 DRAUGAI KANKINIAI

Birželio 2 d.

ALAIMINTASIS Sadokas priklausė šv. Domininko ordinui. Kai šv. Domininkas sušaukė 1221 metais į Bononiją savo įkurtosios vienuolijos kapitulą, sužinota, jog vienuolija turi jau 60 namų — vienuolynų. Šiuos visus vienuolynus jis padalino į aštuonias provincijas, paskyrė provincijų vyresniuosius, paskyrė į naujus kraštus vykti jaunus kunigus misijonierius.

Jų tarpe buvo ir kunigas Sadokas, skirtas darbuotis Vengrijoje. Jis išvyko kartu su kun. Povilu, vengrų apaštalu ir domininkonų vienuolyno kūrėju toje šalyje. Abu jie gavo naujam darbui paties šv. Domininko palaiminimą. Pakeliui jie skelbė misijas, rinko pamaldesnius ir žymesnius vyrus į savo vienuoliją.

Sadokas turėjęs nakčia regėjimą, kaip susirūpinęs pragaras, kad vis nauji vyrai nori būti šventi Kristaus karalystės skleidėjai. To nelaukto vaizdo padrąsintas, visu uolumu Sadokas ėmėsi nelengvo darbo, pats stengdamasis pilnai laikytis šv. Domininko duotųjų gyvenimo nuo-

statų. Su misijomis jisai apėjo vengrų žemes, užsuko ir į Lenkiją. Vėliau Sadokas buvo paskirtas į Sandomirių domininkonų vienuolyno vyresniuoju. Pats toliau sakė pamokslus, mokė brolius vienuolius ir savo žodžius parėmė gražiu vienuolio gyvenimo pavyzdžiu.

Pal. Sadokas Vengrijoje ir Lenkijoje dirbo per 39 metus. Sandomieriaus domininkonų vienuolynas išaugo nariais ir garbingais darbais. Bet 1260 metais Sandomierių vėl užplūdo totoriai, kurie pakeliui visa naikino, griovė, žudė vyrus, skandino moteris ir vaikus. Senatvės sulaukęs domininkonų vyresnysis kun. Sadokas ir 48 jo draugai vienuoliai, paėmus totoriams Sandomierių, buvo nužudyti jų pačių bažnyčioje, besimeldžiant ir begiedant "Salve Regina" — Sveika Karaliene!

Mirė jie kankinių mirtimi. Popiežius Pijus VII pripažino juos visus kankiniais ir leido juos garbinti kaip šventuosius.

Be tikėjimo nėra išganymo. Nežinantiems reikia skelbti Dievo apreikštas tiesas. Padėkime misijonieriams jų varge ir darbuose.

Birželio 2 d. minimi kankiniai: Marcelinas, Petras, Potinas, Sanktus, Vetius, Maturas, Pontikas, Biblis, Atalis, Aleksandras, Blandina, Sadokas, Erazmas, vyskupas ir kankinys. Popiežius Eugenijus I, vyskupas Odo; išpažintojas Nikolas.

ŠV. KLOTILDA, KARALIENĖ

Birželio 3 d.

URGUNDIJOS karaliaus Chiperikio duktė šv. Klotilda, pirmojo frankų karaliaus Klodvigo žmona, Dievo buvo parinkta apaštale savajai tautai.

Išaugo ji savo dēdēs, žiauraus karaliaus, dvare tarp klaidatikių arijų, katalikēs auklēs pamokoma. Buvo graži, meili, kukli ir pamaldi mergaitē. Apie ją daug kalbēta kaimynų karalystēse. Klodvigas I, vadinamas Didžiuoju, garbingas frankų karalius, reikalavo ir gavo Klotildą už žmoną. Tuo laiku jis buvo stabmeldis. Savo išmintimi, gerumu ir tikrai krikščionišku gyvenimu Klotilda tiek paveikē Klodvigą,jog jis palinko priimti krikščionių tikējimą. Ji nuolat meldēsi už jo atsivertimą. Kai Klodvigas stačiai stebuklingu būdu nugalējo alemanus prie Suasono 496 metais, šv. Klotildos raginamas ir prašomas, jisai apsikrikštijo su savo tautos žymiausiais vadais. Frankų tauta pasidarē katalikiška.

Karalienē Klotilda mokējo pasiūlyti karaliui garbingų darbų Dievo garbei. Jis pastatē Paryžiuje šv. Petro ir Povilo bažnyčią, kuri vēliau buvo praminta šv. Genovaitēs bažnyčia. Karalius Klodvigas mirē 511 metais rudenyje, turēdamas tik 45 amžiaus metus. Jo ir Klotildos vyriausias sūnus Teodorikis valdē Reimsą ir rytinę Prancūzijos dalį, antrasis, Klodomiras, valdē Orleaną, trečiasis, Childebertas, viešpatavo Paryžiuje, o jauniausias, Kloteris I, turējo Suasoną. Taip suskaldyta valstybē nenešē naudos; prasidējo vaidai, kurie nurimo tik 560 metais, kai jauniausias sūnus suvienijo karalystę savo rankose.

Klotilda nesulaukē, kada jos sūnūs sutars ir paliaus vienas prieš kitą kovoję. Gal dēl to, o dar labiau linkdama prie maldos, ji ieškojo ramybēs, nuošalumo, dvasiai poilsio. Ji pasitraukē į Tūro miestą prie šv. Martyno kapo, kur darēsi dideli stebuklai, ir atsidējo gailestingumo darbams: šelpē vargšus, lankē, guodē ligonius, darē gera visiems kuo galēdama, o pati nuoširdžia malda, apsimarinimais ir atgailomis ruošēsi prie šventos mirties. Dievas jai suteikē pranašystēs dovaną. Ji mēnesiu anksčiau pasakē, kurią dieną mirs. Ir taip įvyko. Tą dieną ji priēmē šv. Sakramentus, prieš tai atlikusi viešą tikējimo išpa-

žinimą. Tai buvo 545 metais, birželio 3 dieną. Ji buvo palaidota šv. Genovaitės bažnyčioje Paryžiuje ir laikoma Prancūzijos globėja.

Kas Dievą gerbia žemėje ir Jo valią vykdo, tą Dievas pagerbia amžina garbe danguje ir padaro kaip švyturį, kad šviestų kitiems žmonėms žemėje, bekeliaujant į dangų.

Birželio 3 d. minimi kankiniai: Izakas, Lucilijanas, Hypacijus, Klaudijus, Povilas, Dionizas, Pergentinas, Laurentinas, Paulė, mergelė ir kankinė. Abas Kevinas. Vyskupas Genezijus. Išpažintojai: Cecilis, Kronanas, Davinas, Glunšalaich, Lipardas. Karalienė Klotilda. Mergelė Oliva.

ŠV. PRANCIŠKUS CARRACCIOLO, IŠPAŽINTOJAS

Birželio 4 d.

YVENIMO pradžioje Pranciškaus vardas buvo Askanijus. Jis gimė Italijoje, ties Neapoliu, 1563 metais iš kunigaikščių Caracciolų šeimos. Vaikas būdamas, jis parodė, kur linksta jojo širdis: pamilęs Dievo Motiną Mariją,kasdien kalbėdavęs ražančių, mėgęs ilgai klūpoti ir melstis prie švč. Sakramento, savo valgį dalindavęs vargingiems vaikams ir vargšams.

Gera darydamas, jisai sulaukė 22 amžiaus metų.

Staiga pasirodė apylinkėje raupsų epidemija. Sunkiai susirgo Askanijus Caracciola. Sirgdamas jis padarė Dievui pažadą stoti į dvasinį luomą, jei Viešpats jį išgelbės iš tos mirtinos ligos. Stebėtinai išgijęs, dėkodamas Dievui

už atgautą sveikatą, stojo į dvasininkų luomą, atsižadėjo tėviškės, išvyko Neapolin mokytis kuniguosna.

Baigęs teologiją, jis gavo kunigo šventimus ir visa širdimi atsidėjo gelbėti pasmerktųjų mirti kalinių sielas. Atliekamą laiką jis praleisdavo bažnyčioje prie švenčiausiojo Sakramento besimelsdamas, ar bažnyčias lankydamas. Atsitiktinai sužinojęs, kad Jonas Augustinas Adorno ir Fabricijus Caracciolo galvoja sukurti naują kunigų draugiją, prie jų prisidėjo Askanijus Caracciolo, ir taip jie trys pradėjo reguliarių dvasininkų ordiną, paeiliui budėdami prie švč. Sakramento, pasninkaudami, nešiodami ašutinius marškinius... Prie paprastų trijų vienuolinių įžadų jie pridėjo ketvirtąjį, — netrokšti aukštų, garbingų vietų Bažnyčioje.

Padaręs naujoje vienuolijoje įžadus, Askanijus pakeitė savo vardą ir pasivadino Pranciškumi. Popiežius Sikstus V jų įstatus patvirtino, ir jie pradėjo plėsti savo veiklą. Po dvejų metų, mirus pirmam vyresniajam Adornui, Pranciškus tapo vyriausias savo kurtos vienuolijos vadovas.

Be pinigų ir pėkščiomis apkeliavo jisai Italiją, Ispaniją, rinkdamas naujus vyrus į savo vienuoliją ir vesdamas misijas. Žmonės vadindavę Pranciškų Dievo meilės šaukliu; prie švč. Sakramento jis išklūpodavęs valandomis, susikaupęs maldoje. Po tokios maldos spindėdavęs laime jo veidas, nors ašaros tekėjo iš jo akių. Pasilikdamas nuolatos nuolankus, gyvendamas neištekliuje ir pusbadžiai, malda ir budėjimais prie švč. Sakramento jis išskaidrino savo sielą nepaprastomis dorybėmis. Bemisijonieriaudamas Abrucų mieste jis susirgo ir mirė 1608 metais, eidamas 44 metus.

Jį šventu pripažino popiežius Pijus VII, dviem šimtams metų praėjus po jo mirties.

Ne angelų, o mūsų naudai pasiliko V. Jėzus švenčiausiame Sakramente. Eikime pas jį su visais savo vargais ir padėkime Jam mūsų sielą išganyti: Jis to nori.

Birželio 4 d. minimi kankiniai: Arecijus, Dacijanas, Kvirinas iš Tivolio, Rutilis, Saturnina, mergelė ir kankinė. Vyskupai kankiniai: Aleksandras, Kornelijus, Metrofanis, Optatas. Abai: Petrokas, Valteris ir antras Valteris. Išpažintojas Pranciškus Caracciolo. Mergelės: Breaka, Buriana, Nenokė.

ŠV. BONIFACAS, ARKIVYSKUPAS IR KANKINYS

Birželio 5 d.

ONIFACAS kilme yra anglas. Jis gime Kreditone, Devonšire, Anglijoje 680 metais. Pakrikštytas vadinosi Vinfrido vardu.

Kai jis buvo jaunas, atėjo kartą į jo tėvo namus keli misijonieriai. Jie kalbėjosi su jaunuoliu Vinfridu, kaip būtų nuopelninga ir gera atsidėti Dievo garbei ir tapti misijonieriumi. Jaunuolis paklausė to paraginimo, gavo tėvo leidimą ir išvyko vienuolynan mokytis. Mokėsi Eksesterio, paskui Vinčesterio vienuolynuose; pats tapo benediktinu vienuoliu ir ilgą laiką darbavosi savo tėvynėje. 710 metais buvo įšventintas kunigu.

Pamokslais ir šventu gyvenimu jis traukė žmones prie Dievo. Dažnai pamąstydavo, kiek daug žmonių visai nepažįsta Kristaus. Jo širdis užsidegdavo noru nešti Evangelijos šviesą stabmeldžiams kaimynams. Gavęs savo vienuolijos vadovo leidimą ir du kelionės draugus, 716 metais išvyko Frizijon, dabartinėn Olandijon, Kristaus meilės skelbti.

Bet ten tuo laiku ėjo kovos tarp valdovų ir buvo nepa-

togus laikas tikėjimui platinti. Grįžo jis Anglijon ir, nors to nenorėjo, buvo išrinktas vienuolyno vyresniuoju. Po dvejų metų, sutinkant vietos vyskupui, atsisakė viršininkystės ir išvyko Romon pasisiūlyti popiežiui į misijų darbą.

Popiežius Grigalius II priėmė jį maloniai, paliepė toliau vadintis Bonifaco vardu ir pasiuntė jį dirbti Vokietijon: Turingijon, Saksonijon ir kitur. Tuo laiku vokiečiai buvo stabmeldžiai. Kai kur jau buvo susikūrusios mažos katalikų salelės, bet kunigų stoka kliudė tikėjimui plėstis. Bonifacas buvo visur mielai sutinkamas; jis tapo Vokietijos apaštalu.

Kai Olandijoje mirė krikščionių priešas karalius Radbodas, Bonifacas nuvyko pas frizus ir, su šv. Vilibrordo pagalba per trejus metus uoliai dirbdamas, beveik panaikino stabmeldiją ir pastatė Dievo Bažnyčią ant tvirtų pamatų.

Vėl grįžęs į Hesę ir Saksoniją, jis kūrė naujas parapijas ir bažnyčias. Tą jo sekmingą misijų darbą pagirdamas, popiežius Grigalius II įšventė jį vyskupu, pasišaukęs Romon, ir jo įpėdinis Grigalius III pakėlė jį arkivyskupu visoms Vokietijos žemėms. Gavęs popiežiaus legato valdžią, jis įsteigė keturias vyskupijas, įkūrė Mainco arkivyskupiją ir nuopelningai ją valdė 22 metus.

Jau senelis būdamas, jis atsisakė arkivyskupo valdžios ir garbės, iškeliavo Olandijon sutvirtinti tikėjime tenai esančių tikinčiųjų. Bet jį ten užpuolė stabmeldžiai, nukankino kartu su 52 draugais krikščionimis 755 metais. Jis buvo palaidotas Fuldos abatijoje ir greit išgarsėjo dideliais stebuklais. Pijus IX pripažino jį šventuoju.

Labai daug gero gali padaryti net vienas žmogus, kai jis veikia kartu su Dievo malone. Supraskime Viešpaties norus ir meiliai jiems pakluskime, — būsime išganyti.

Birželio 5 d. minimi kankiniai: Bonifacas, Eobanas, Dorotėjus iš Tyro, Florencijus, Julijonas, Kyriakas, Marce-

linas, Faustinas, Marcijanas, Nikanoras, Apolonijus, Sancijus, Zenas, Kyrija, Valerija ir Marcija. Išpažintojas Tudnas.

ŠV. NORBERTAS, VYSKUPAS

Birželio 6 d.

ARBINGOS šeimos ir labai gabus jaunikaitis Norbertas, gimęs Lotaringijoje 1080 metais, pasiryžo tapti dvasininku.

Patekęs į Henriko IV dvariškių tarpą, kartu su kitais imperatoriaus tarnais ir patarėjais patogumuos ir ištaigose bebūdamas, jis ėmė palaidai gyventi. Blogi draugai ir blogi jų papročiai buvo išvedę jį iš tiesaus Dievo įsakymo kelio.

Bet 1110 metais Dievas jo pasigailėjo ir davė progą apsimąstyti. Žaibo nutrenktas nuo arklio, kurį laiką jis gulėjo pusgyvis. Atgavęs sąmonę, jis apsisvarstė ir nutarė pakeisti gyvenimą. Metė imperatoriaus dvarą, išdalino tėviškės turtus vargšams ir nuoširdžiai ėmė ruoštis kunigystėn.

Baigęs mokslus ir įšvęstas kunigu, jis pradėjo gyventi tikrą atgailos gyvenimą, laikydamas nuolatinį gavėnios pasninką, basas net žiemos metu vaikščiodamas, karštais pamokslais kviesdamas žmones atgailon. Kadangi jis peikė galingųjų asmenų viešąsias ydas ir nuodėmes, nepatiko tai didžiūnams, ir jie privertė jį nutilti.

Popiežiaus įgaliotas, Norbertas apkeliavo su misijomis Prancūziją ir Olandiją.

Premontrės lygumose įkūrė jisai pirmąjį savo vienuolyną: reguliarių kanauninkų ordiną. Naujos vienuolijos

nariai stengēsi sujungti veiklųjį kunigo gyvenimą su tobulinimosi pareigomis. Šv. Norbertui į pagalbą stojo visa eilē pamaldžių kunigų. Jų uolumo dēka, atsigaivino tikybinē dvasia visame krašte.

Jo laikais Antverpene klaidino žmones Tankelinas, skelbdamas, kad Eucharistijoje nēsą Viešpaties Jēzaus. Su tąja klaida kovoti atvyko Antverpenan šv. Norbertas. Karštais pamokslais ir moksliniais įrodinējimais jis palenkē tikējiman žmones. Bet jie tiesą aiškiausiai pažino tik tada, kai Norbertas, sužinojęs, kad klaidatikiai buvo įmetę pašvęstas ostijas ugnin, paliepē ieškoti pelenuose ostijų. Jas rado sveikutēles, ugnies nepaliestas, ir nunešē bažnyčion. Tasai tylus švenčiausiojo Sakramento stebuklas galingai paveikē visus Antverpeno žmones. Jie atmetē klaidatikio pasakas ir įtikējo Bažnyčios skelbiamoms tiesoms.

Paskirtas Magdeburgo arkivyskupu, Norbertas 1126 m. ten nuvyko basas. Tarnai nenorējo pradžioje jo įsileisti į arkivyskupo rūmus. Per aštuonerius metus gražiai valdęs vyskupiją, jis mirē 1134 metais, garsus stebuklais ir nuopelnais.

Nesantykiaukime su blogos doros žmonēmis, jei jų negalime savo šventu gyvenimu pataisyti, nes lengva yra užsikrēsti svetimomis ydomis ir atšalti tikējime.

Birželio 6 d. minimi šv. kankiniai: Aleksandras, vyskupas ir kankinys, Amancijus, Aleksandras, Artemijus, Kandida, Paulina, Tarso kankiniai. Vyskupai: Klaudijus iš Besansono, Eustorgijus, Gudvalis, Jarlatas, Jonas iš Veronos, Norbertas. Pilypas, dijakonas. Išpažintojai: Gilbertas iš Overno, pal. Laurynas iš Villamagnos, mergelē Koka.

ŠV. ROBERTAS, ABAS

Birželio 7 d.

OBERTAS gimė, augo ir veikė Anglijoje. 1132 metais jį randame Whitby benediktinų vienuolyne. Taigi, jis buvo gimęs dvyliktojo šimtmečio pradžioje, ar vienuoliktojo pabaigoje.

Jis buvo griežtas atgailotojas ir jam nelabai patiko to laiko benediktinų vienuolynan įsiskverbusios gyvenimo lengvatos. Kai 1132 metais jis sužinojo, kad trylika vienuolių benediktinų iš Jorko vienuolyno buvo išmesti tik dėl to, kad jie reikalavo griežtesnės regulos, Robertas, tada jau kunigas, prisidėjo prie jų. Surado išvarytuosius ties Roponu, Skeldo pakrantėse. Žiemą jie gyveno iš žagarų, šiaudų ir žemės padarytoje lindynėje, mažai ką turėdami valgyti. Pavasarį jie prisidėjo prie cistersų šv. Bernardo pertvarkyto vienuolyno Rievaulx ir sukūrė savo atskirą Fontains abatiją. Per dvejus metus naujos abatijos vienuoliai kentėjo didelį vargą. Nepaisydami dažnai atsilankančio bado, jie garbino Dievą ir kilo dorybėmis, savęs atsižadėjime, Dievo meilėje. Jorko dekanas, matydamas taip šventai, nors vargingai gyvenančius naujus cistersus, prisijungė prie jų. Dekanas Hugh paaukojo naujai kuriamam vienuolynui visus savo turtus ir davė progos pasistatyti vienuolyną. Įsikūrė tuo būdu Fontains abatija.

Į naujų vienuolių veiklą ir jų šventą gyvenimą atkreipė dėmesį Morpetho baronas Raynulfas ir pastatė šiems vienuoliams kitą vienuolyną Northumberlande, pavadinęs jį Newminsteriu. Šio vienuolyno vyresniuoju — abu bu-

vo išrinktas šv. Norbertas. Jo santūrus ir šventas gyvenimas patraukė daugiau pamaldžių vyrų pasiaukoti Dievui. Per trejus metus buvo įsteigti trys nauji vienuolynai.

Šv. Robertas buvo labai apsimarinęs ir nuolat pasninkavo. Kai vienais metais Velykų dieną jis negalėjo nieko valgyti, nes išbadėjęs skilvis nepriėmė valgio, buvo jam pasiūlyta bent duonos su medum užkąsti. Bet pamanęs, jog šis nuolaidumas gali pakenkti jo vienuoliams, atsisakė ir paliepė atiduoti duoną su medum vargšui, stovinčiam prie vienuolyno durų. Už savo atgailas, šventą gyvenimą ir didelę Dievo meilę Robertas buvo gavęs iš Viešpaties pranašystės ir stebuklų dovanas. Jis šventai mirė 1159 metais.

Dvasios gyvenime neatsidėkime savo galva, ar nuotaika; raskime gerą ir patikimą bvasios vadovą, — lengviau pasieksime šventumo.

Birželio 7 d. minimi šv. kankiniai: Aventinas, Godeschalkas, Likarijonas, Paulius, vyskupas ir kankinys, Petras, Valabonsas, Sabinijanas, Vistremundas, Hebencijus, Jeremijas, Potamijona, mergelė ir kankinė. Vyskupai: pal. Antanas Marija Gianelli, Kolmanas iš Dramorės, Meriadekas. Abas Robertas iš Newminsterio.

ŠV. VILHELMAS, ARKIVYSKUPAS

Birželio 8 d.

ILHELMAS buvo kilmingojo Herberto ir karaliaus Stepono sesers Emos sūnus. Gimė dvyliktojo šimtmečio pradžioje, apie 1110 metus.

Jis gyveno tais laikais, kai pasauliniai valdovai savinosi teisę rinkti vyskupus. Dėl to tarp Bažnyčios vadovy-

bēs ir pasaulinių valdovų kildavo žymių nesusipratimų, nes Bažnyčia norėdavo skirti tai vietai šventesnį ir mokytesnį vyrą vadovauti vyskupijai, o pasaulinė valdžia žiūrėjo savo naudos ir išskaičiavimų.

Taip atsitiko ir šv. Vilhelmui. Karalius Steponas pritarė savo seserėno rinkimams į Jorko arkivyskupus, o šv. Bernardas tai laikė nekanoniniu išrinkimu. Popiežius Eugenijus III (1145 — 1153) atsisakė pripažinti Vilhelmą Jorko arkivyskupu. Į jo vietą buvo išrinktas vienuolis cistersas, Fountains abas Henrikas. Karaliaus pusę palaikantieji ėmė nekęsti Henriko ir jo vienuolyno, užpuolę sudegino abatiją ir tykojo nužudyti arkivyskupą Henriką. Per kelerius metus jorkiečiai nenorėjo pripažinti Henriko savo ganytoju. Tuo tarpu šv. Vilhelmas pasitraukė į Vinčesterį, vienumoje melsdamasis ir darydamas atgailą už žmonių nusikaltimus prieš Dievą ir Bažnyčią.

Mirus arkivyskupui Henrikui, Vilheimas vēl buvo išrinktas arkivyskupu.

Jis iškeliavo Romon pas popiežių, gavo iš jo rankų arkivyskupo ženklus: žiedą ir paliumą. Senelis arkivyskupas grįžo atgal. Bet jis gyveno kaip arkivyskupas labai trumpai, vos vieną mėnesį. Jis mirė 1154 metais.

Šv. Vilhelmas turėjo be reikalo nukentėti net nuo artimiausių ir geriausių žmonių, kaip šv. Bernardo. Ir mūsų gyvenime gali pasitaikyti panašių valandų. Nenusiminkime; daugiau atsidėkime Dievo teismu, negu žmonių klaidingomis nuomonėmis.

Birželio 8 d. minimi kankiniai: Kalijopas, Maksiminas. Vyskupai: Bronius, Klodulfas, Gildardas, Heraklijus, Medardas, Severinas, Vilhelmas. Išpažintojai: Levanas, Salustianas, Muirchus, Viktorinas. Mergelė Syra.

ŠV. PRIMAS IR FELICIJANAS, KANKINIAI

Birželio 9 d.

U garbingi broliai, Romos piliečiai, Primas ir Felicijanas, daug gero darē Romos krikščionims, baigiantis trečiajam ir prasidedant ketvirtajam šimtmečiui.

Daug metų jiedu tarnavo suimtiesiems kalējimuose. Visu kuo dalindamiesi su vargingiausiais tikinčiaisiais, padrąsinančiu žodžiu padēdavo kankiniams ištesēti tikējime ir silpnesniuosius stiprino savo uolumu ir Kristaus meilēs dvasia.

Visa tai darē taip sumaniai, kad ilgus metus jiedu pasiliko nesusekti, neįtarti. Galop, ketvirtojo amžiaus pradžioje, valdant šalį imperatoriams Dioklecijanui ir Maksimijanui, buvo jiedu suimti, surišti ir įmesti į kalējimą. Viešpaties angelas juodu išlaisvino. Greitai vēl juodu susekē ir atvedē pas teisēją. Tas paēmē juodu kankinti atskirai, kai pamatē, kad įkalbinējimais nepalenks jų dvasios aukoti stabams. Pirmiausiai buvo kankintas Felicijanas. Pririšo jo rankas ir kojas prie pagalio ir taip išlaikē tris dienas be maisto ir vandens lašo. Po trijų dienų teisējas pašaukē Primą teisman ir, meluodamas, sako:

— Matai,tavo brolis protingesnis už tave. Jis klauso imperatorių ir buvo jų pagerbtas. Jeigu ir pats taip elgsiesi, susilauksi tokios pat garbēs ir malonēs.

— Kas mano broliui nutiko, žinau iš Viešpaties angelo, — atsakē Primas: — aišku, su juo esu dvasia susi-

jungęs taip, kad nei kankinio mirtis mudviejų neišjungs.

Teisėjas, bausdamas jį už tokią kalbą, pašaukė į teismą ir brolį Felicijaną, liepė burnon įpilti tirpinto švino, išvesti amfiteatran ir atiduoti liūtams. Bet Dievas padarė čia antrąjį stebuklą: liūtai juodviejų nekliudė, bet sugulė prie jų kojų.

Tai matė apie dvylika tūkstančių žmonių. Penkiasdešimt šeimų pareiškė esą pasirengę priimti Kristaus skelbtas tiesas ir krikštą. Tuomet teisėjas paliepęs abudu broliu nukirsti.

Jiedu labai gerbiami Vakarų Bažnyčioje.

Vargas, neturtas ir persekiojimai negali nuslopinti dvasios tų, kurie tikrai myli Dievą: jie žino, jog praradę gyvybę dėl Dievo, ją atgaus pilnesnę amžinam gyvenimui. Nei tikėjimas, nei meilė kardu nenugalima.

Birželio 9 d. minimi kankiniai: Primas, Felicijanas, Vincentas, Pelagija, mergelė ir kankinė. Vyskupai: Maksimijanas, Ričardas. Abai: Baitinis, Kolumbas; išpažintojas Julijonas ir palaimintoji Ona Marija Taigi.

ŠV. MARGARITA, KARALIENĖ

Birželio 10 d.

KOTIJOS karalienė Margarita buvo karaliaus Edmundo anūkė. Josios motina buvo Vengrijos karaliaus šv. Stepono (†1038) giminaitė.

Šv. Margarita gimė 1045 metais Vengrijoje, kur josios tėvas tuo laiku buvo ištremtas. Pamaldžiai ir gražiai praleidusi vaikystės laikus Vengrijoje, kviečiama Anglijos karaliaus šv. Edvardo, kuris valdė šalį tarp 1042 ir 1066 metų, su tėvais ji atvyko Anglijon.

Bet po kelerių metų mirus šv. Edvardui, Vengrijos karalaitė, jos motina, su savo vaikais turėjo ieškoti saugesnės vietos. Bandė persikelti Europon; bet smarki vėtra bėglius atstūmė į Skotijos pakrantes. Skotiją tada valdė jaunas karalius Malkolmas III. Jis pagarbiai priėmė karalienę su jos vaikais ir pasipiršo Margaritai. Motinai įsakmiai patariant, Margarita ištekėjo už Malkolmo III ir tapo Skotijos karalienė.

Jiedu gyveno gražiai ir laimingai, beaugindami aštuonis vaikelius. Karalienė Margarita pasižymėjo ne vien giliu pamaldumu, švelnumu ir savo įtaka pagerino staigų karaliaus būdą, bet ypač globojo vargšus ir prispaustuosius, pasidarė visų skriaudžiamųjų užtarėja. Valdydama nemažus turtus ir siekdama didesnės Dievo garbės, ji statė bažnyčias, kūrė vienuolynus, gausiai apdovanodama pradžios gyvenimui. Pati karalienė dažnais pasninkais ir atgailomis pajėgė apsisaugoti nuo galingiems gresiančių pasaulyje ydų, klaidų ir nuodėmių. Nenuostabu, kad jos motina Agota ir sesuo Kristina stengėsi pasekti Margarita ir siekti sielos šventumo.

Sunkiai susirgusi ji sužinojo, kad karalius Malkolmas III ir vyriausias sūnus yra žuvę kovoje su įsiveržusiais priešais. Ji priėmė tą žinią kaip Dievo siųstą skaudų bandymą, atsiduodama į Dievo Apvaizdos rankas.

Per skausmus ir atgailas susijungusi su Išganytojumi, ji turėjo Dievo duotą pranašystės dovaną. Ji aiškiai prieš laiką pasakė, kurią dieną ji mirsianti. Kaip sakė, taip ir įvyko. Ji mirė 1093 metais, lapkričio 16 dieną. Tą dieną Skotija švenčia jos šventę, bet visame kitame katalikų pasaulyje, popiežiaus patvarkymu, ji minima birželio 10d.

Kas nori būti tobulas ir šventas, turi gerai eiti savo luomo pareigas, padaryti jas nuolatine Dievui auka ir malda. Galingoji Dievo meilė atidaro kiekvienam dangų.

Birželio 10 d. minimi kankiniai: Arezijus, Rogatas, Bazilidis, Tripas, Mandalis, Krispulis, Cerealis, Restitutas,

Getulijus, Amancijus, Primityvas, Maurinas, abas ir kankinys, Zakarijas. Vyskupai kankiniai: Maksimas, Timotiejus. Vyskupai: Asterijus, Bardas, pal. Bogumilas, Cenzurijus, Itamaras. Našlė karalienė Margarita.

ŠV. BARNABAS, APAŠTALAS

Birželio 11 d.

ARNABAS yra vienas iš septyniasdešimt dviejų Viešpaties mokinių. Nors vadinamas apaštalu, jis nebuvo dvylikos apaštalų skaičiuje.

Jis gimė Kipro saloje; tėvų pasiųstas mokytis Jeruzalėn, buvo susidraugavęs su Sauliumi, būsimuoju tautų apaštalu. Kai V. Jėzus ėmė skelbti išganymo Evangeliją, Barnabas nuolat buvo su kitais Viešpaties mokiniais.

Prasidėjus Kristaus išpažinėjų persekiojimams Jeruzalėje ir žuvus šv. Steponui, daug kas persikėlė kitur gyventi. Taip patekò Kristaus mokinių į Fenikiją, į Kiprą ir į Antijokiją.

Apaštalų Darbai liudija: "Jie niekam daugiau neskelbė mokslo, kaip tik žydams. Bet jų tarpe buvo kipriečių ir kiriniečių, kurie, atvykę į Antiokiją, kalbėjo taipojau graikams ir skelbė Viešpatį Jėzų. Viešpaties ranka buvo su jais; didis skaičius įtikėjo ir gręžėsi į Viešpatį. Kai ta žinia pasiekė Jeruzalės bažnyčios ausis, išsiųsta į Antijokiją Barnabas. Atvykęs ir pamatęs Dievo malonę, jis džiaugėsi ir ragino visus savo širdies nusistatymu pasilikti Viešpatyje; nes jis buvo geras žmogus, pilnas šventosios Dvasios ir tikėjimo. Barnabas iškeliavo į Tarsą ieškoti Sauliaus; radęs jį, atsivedė į Antijokiją. Juodu visus metus išbuvo čia bažnyčioje ir mokė didelę minią,

taip kad Antijokijoje pirmą kartą mokytiniai buvo pavadinti krikščionimis." (Apaštalų Darbai 11, 19-26)

Kartu su šv. Povilu jis skelbē Evangeliją Antijokijoje, Seleukijoje, Salamine, Pafe, Pergēje, Ikonijoje, Listroje, Derbēje. Iš ten per Listrą ir Ikoniją jis grįžo į Antijokiją. Vēliau darbavosi Pampilijoje, Pergēje, Atalijoje ir kitose vietose. Šv. Karolis Boromiejus sako, kad šv. Barnabas buvo pasiekęs savo misijų kelionēse Milaną. Mirē jisai Kipro saloje, savo tautiečių užmuštas akmenimis už Kristaus mokslo skelbimą. Imperatoriaus Zenono laikais (jis valdē 474 — 491 m.) Kipro saloje buvo surastas šv. Barnabo kūnas su šv. Mato Evangelijos knyga ant krūtinēs, šv. Barnabo ranka parašyta.

Tikrasis Kristaus apaštalas nesigaili savęs, skelbdamas Kristų ir jo dieviškąjį mokslą, nes tik įtikējusieji gali būt išganyti: be tikējimo negalima įtikti Dievui. Padēkime malda, gyvu žodžiu ir šventu gyvenimo pavyzdžiu gauti daugiau sielų Dievui ir dangui.

Birželio 11 d. minimi kankiniai: Feliksas, Fortunatas. Apaštalas Barnabas. Išpažintojai: Blitarijus, Herebaldas, Parizijus. Mergelēs: Aleidē, Tochumra.

ŠV. JONAS FAKUNDIETIS, IŠPAŽINTOJAS

Birželio 12 d.

ONAS gyveno penkioliktame šimtmetyje; gimē 1419 metais Fagondezo mieste, Ispanijoje.

Išējęs teologijos mokslus, buvo įšventintas kunigu. Burgoso vyskupijoje jis turējo net kelias parapijas

aprūpinti. Buvo įtakingas ir gabus jaunas kunigas, degąs noru daugiau gero padaryti tikintiesiems. Bet matydamas, kad pats vienas nebepajėgia vadovauti skirtingoms parapijoms, nuo jų visų atsisakė, sau pasilaikydamas vieną koplyčią, kur jis kasdien atnašavo šv. Mišių auką, mokydavo žmones ir katekizmą dėstydavo vaikams bei jaunuomenei. Pagilinti savo teologinėms žinioms jis įstojo į Salamankos universitetą. Kurį laiką našiai dirbęs žmonių tarpe, nusitarė įstoti vienuolynan. Jisai pasirinko augustijonų atsiskyrėlių ordiną toje pat Salamankoje.

Būdamas viso atsižadėjęs vienuolis, savo iškalba jisai darė didesnės įtakos negu pirma. Pakeitė, pagerino žmonių papročius. Sutaikino daug susikivirčijusių galiūnų. Ramybę ir taiką skelbė žmonėms, visus ragindamas pamilti skaistybės dorybę ir jos laikytis, nes be skaistybės negalima ką nors gero, ar nuopelningo padaryti. Nusidėjėliai grįžosi prie Dievo, šv. Jonui tarpininkaujant.

Šv. Jonas Fakundietis mirė palaidos moteriškės užnuodytas. Ji supyko ant švento kunigo, kai tas atvertė prie Dievo jos meilužį. Prisikaikius, ji apnuodijo valgį, ir Jonas, kelis mėnesius sunkiai sirgęs, mirė 1479 metais.

Ir prieš tai kartą jo gyvybė buvo atsiradusi pavojuje. Vienas galingas ponas sunkiai spaudė savo valdinius. Šv. Jonas išpeikė tokią neteisybę. Tas ponas, supykęs, pasiuntė du galvažudžiu užmušti Joną. Atėję tie pamatė visai ramų ir nieko nesibijantį šv. Joną, ir jų mintys susipainiojo. Suklaupė jie prie kunigo kojų, prašydami dovanoti. Ir tas pats ponas, vėliau sunkiai susirgęs, kvietėsi kun. Joną jam pagelbėti susitaikinti su Dievu. Šventasis pasimeldė, ir tas ponas pasveiko. Taip šv. Jonas atmokėjo geru už bloga.

Birželio 12 d. minimi kankiniai: Eschilas, vyskupas ir kankinys, Bazilidis, Kirinas, Naboras, Nazarijus. Popiežius Leonas III. Vyskupai: Jonas Fakundietis, Onuprijus, atsiskyrėlis, Odulfas. Mergelės: Antanina, Kunera.

Kūdikėlis Jėzus laimina šventojo Antano maldas ir darbus.

ŠV. ANTANAS PADUVIETIS, IŠPAŽINTOJAS, BAŽNYČIOS DAK.

Birželio 13 d.

NTANAS Paduvietis gimė 1195 metais Portugalijoje, Lisabonos mieste, iš labai kilmingų ir turtingų tėvų. Jį pakrikštijo Ferdinando vardu.

Pradžios mokslą jis ėjo gretimoje katedros mokykloje. Iš jaunatvės visu kuo aprūpintas, vargo jis nematė; bet jo siela, ilgėdamosi geresnio gyvenimo, nepabūgo vargo, kad tik apsisaugotų nuo bręstančio amžiaus pavojų. Penkiolikos metų būdamas, Ferdinandas įstojo į šv. Augustino reguliarių kanauninkų ordiną. Pamėgęs mokslą ir nuošalumą, jis bodėjosi nuolatiniais tėvų, giminių ir pažįstamųjų atsilankymais vienuolyne pasikalbėti su juo; pasiprašė savo vyresniųjų, ir jie perkėlė jį 100 mylių to-

liau į Koimbros vienuolyną. Čia buvo nemaža brolių, apie 70. Ferdinandas išėjo teologijos mokslus, buvo įšvęstas kunigu.

Koimbros vienuolyne Ferdinandas ėjo svečių priėmėjo ir vaišintojo pareigas. Tose pareigose jis susidūrė su penkiais vienuoliais pranciškonais, kurie buvo užėję paprašyti išmaldos. Antru kartu juos sutiko visai kitokiose sąlygose: jie buvo pasiųsti Morokan, ten mirė kankinių mirtimi, prie jų lavonų Dievas darė didelius stebuklus ir jie buvo atvežti į Koimbrą ir patalpinti šv. Augustino vienuolyno bažnyčioje, kadangi pas pranciškonus nebuvo bažnyčioje gana vietos keturių kankinių relikvijoms. Ferdinandas panorėjo pats tapti kankiniu.

Kai kitą kartą vėl atsilankė pranciškonai, išmaldas rinkdami, Ferdinandas pasisiūlė stoti pas juos, bet su sąlyga, jei jie pasiųs jį stačiai Afrikon Kristaus skelbti. Anie mielai priėmė pasiūlymą; bet Ferdinandui reikėjo daug vargo padėti, kol jis gavo savo vyresniojo leidimą pakeisti vienuoliją. Brolis Ferdinandas dabar pasivadino Antanu, nors tais laikais dar nebuvo įpročio keisti vardus.

Jis greitai išvyko Morokan. Bet krikščionių persekiotojas pats sirgo ir nebenorėjo matyti daugiau vienuolių, nė jų kankinti. Pasitaikiusi didelė Moroke sausra ir nepatogus oras susirgdino Antaną.

Jis nutarė su savo draugu grįžti Lisabonon. Bet kitaip Dievas lėmė: jūrose vėtra juos atstūmė prie Sicilijos krantų.

Jis apsistojo Mesinoje pas pranciškonus. Tai buvo 1221 metai. Sužinojęs, kad šv. Pranciškus šaukia į Asyžių visų pranciškonų kapitulą, išvyko tenai. Toje kapituloje dalyvavo trys tūkstančiai pranciškonų. Brolis Antanas pasisiūlė Romagnos provincijolui broliui Gracijanui talkon. Tas jį priėmė, iškeliavo kartu ir paskyrė jam darbuotis Monte Paulo vienuolyne. Tais pat metais buvo šventini-

mai į kunigus. Kai kurie pranciškonai gavo šventimus Forlio mieste. Antanas juos palydėjo. Iškilmių dieną vyresnysis panorėjo, kad kas nors pasakytų susirinkusiems pamokslą. Bet visi ten esantieji kunigai ir net svečiai domininkonai atsisakinėjo. Tada vyresnysis paliepė pamokslą sakyti Antanui. . Antanas pasakė taip gerai, paremdamas savo žodžius gausiai šv. Raštu, kad greitai apie tą pamokslą sužinojo aukštesni vyresnieji.

Brolis Antanas buvo paskirtas misijonieriauti ir kovoti su įsigalinčiomis tikybinėmis klaidomis albingenzų, kurie nenorėjo pripažinti tikrąjį Kristaus esimą švenčiausiame Sakramente. Per dvejus metus (1222 ir 1223 m.) Antanas skelbė Dievo žodį.

Rimini mieste Antanas padarė pirmąjį stebuklą. Tenai klaidatikių vadas Bonvillo atsisakė tikėti į tikrą Jėzaus esimą Eucharistijoje, nes jis nematąs nė kokios atmainos po konsekracijos. Antanas jo paklausė, ar jis įtikės, jei jo arklys pagerbs švenčiausiąjį Sakramentą. Bonvillo mielai sutiko, ir jiedu sutarė, kad miesto aikštėn bus atvestas Bonvillo arklys (kiti rašytojai sako, kad asilas). Tada Bonvillo ateis su avižomis, o Antanas su švč. Sakramentu ir žiūrės, ką arklys darys. ,

Šv. Antanas visgi pridėjo, kad jeigu arklys,pagal savo prigimtį, pirmiau sieks avižų, tai dar nereikš, jog Jėzaus nebūtų švč. Sakramente. Bonvilo per dvi dienas nedavęs arkliui ėsti. Suėjusi didelė žmonių minia. Arklys stovėjo aikštės viduryje. Viename šone pasirodė savininkas su avižomis, o kitame — Antanas atsistojo su švč. Sakramentu. Arklys atėjo prie šv. Antano, atsiklaupė prieš jį ir tol klūpojo, kol Antanas paliepė jam atsikelti. Bonvillo žodį išlaikė, — jis atsivertė.

Netoli Paduvos klaidatikiai juokėsi ir kliudė šv. Antanui pamokslą sakyti. Jis jiems taręs: "Jei statotės esą neverti klausyti Dievo žodžio, aš kalbėsiu žuvims." Jisai nuėjo prie vandens ir pradėjo žuvelėms pasakoti, kaip yra

geras joms Dievas, kokių dovanų yra joms suteikęs. Žuvys ėmė rinktis prie Antano, išplaukė paviršium, sustojo nejudėdamos ir pasiliko ramiai, kol Antanas jas palaimino.

Iš Italijos Antanas nuvyko pietinėn Prancūzijon, Dievo žodį skelbdamas 1223 — 1224 metais. Dievas lydėjo savo tarno žodžius stambiais stebuklais. Po poros metų jį randame vėl Italijoje. Buvo jis vyresnysis Limožo vienuolyne, paskui Romagnos provincijos vyresnysis.

Be visų gražių ir naudingų išorės darbų, šv. Antanas buvo glaudžiai susivienijęs su Dievu stiprios meilės ryšiais. Juos stiprino atgailomis, pasninkais, maldomis ir aukomis. Buvo šventas žmogus. Jis mirė jaunas, 36 metų amžiaus, 1231 metais, Paduvos mieste. Kitais metais popiežius Grigalius IX jį kanonizavo. Dabar gi jis yra paskelbtas Bažnyčios daktaru.

Birželio 13 d. minimi kankiniai: Fandilas, Fortunatas, Lucijanas, Rembertas, Peregrinas, vyskupas ir kankinys, Eskilis, vysk. ir kankinys. Mergelės kankinės: Akvilina, Felikula. Išpažintojai: Antanas Paduvietis, pal. Gerardas, Trillo. Mergelė Damnhadė.

ŠV. BAZILIJUS DIDYSIS, VYSK., BAŽNYČIOS DAKTARAS

Birželio 14 d.

AZILIJUS buvo kilęs iš "šventųjų" šeimos. Šventaisiais yra paskelbta jo motina šv. Emilija, sesuo šv. Makrina, brolis šv. Grigalius, Nysos vyskupas. Jis pats buvo labai susidraugavęs su kitu šventuoju, Nazianzėno vyskupu šv. Grigalium. Už savo gilų

ir didelį mokslą, už parašytus veikalus jis vadinamas Didžiuoju ir yra pripažintas Bažnyčios daktaru.

Šv. Bazilijus Didysis gimė Cezarijoje, Kapadokijos šalyje, Mažojoje Azijoje, apie 317 metus. Baigė tuomet žinomuosius mokslus Atėnuose ir Konstantinopolyje; vengdamas garbės ir pasaulio vilionių, buvo kuriam laikui pasitraukęs į nuošalumą. Tačiau sužinojęs, kad ima įsigalėti tikybinės klaidos, jisai grįžo į žmones ir visa širdimi atsidėjo kovai su tomis klaidomis. Pirmiausia skelbė Kristaus Evangeliją Ponte, paskui Cezarijoje, kur jį vyskupas Euzebijus padarė savo pagelbininku. Po Euzebijaus mirties vyskupu tapo Bazilijus 370 metais.

Savo giliu protu ir gražia iškalba greitai jis nutildė tikėjimo priešus. Buvo tai stiprios valios, uolus, išmintingas ganytojas. Savo dorybėmis ir atgailos gyvenimu pasidarė skaidrus švyturys Kristaus tiesai paliudyti.

Buvo jisai gilus šv. Rašto žinovas ir gabus jo aiškintojas. Šioje srityje parašė nemažai veikalų, kurie jį išgarsino Bažnyčioje. Jis darbavosi Bažnyčioje su nepaprastu pasišventimu, todėl pajėgė grąžinti Bažnyčiai daug atsiskyrėlių.

Kai imperatorius Valensas, pataikaudamas Arijaus tikybinėms klaidoms, ėmė kištis į Bažnyčios reikalus ir buvo įsakęs priimti išskirtuosius arijus į Bažnyčios vienybę, jis susikirto su šv. Bazilijum.

Sutikęs nelauktą pasipriešinimą, prefektas kalbėjo vyskupui:

— Ar pasiutai, norėdamas užsitraukti imperatoriaus rūstybę, prieš kurį visas pasaulis lenkiasi? Argi nesibijai nei ištrėmimo, nei mirties?

— Ne! — atsakęs Bazilijus: — tas, kuris nieko neturi, negali nieko prarasti; manęs neištremsite, nes visa žemė — mano namai; vienu kirčiu galite pribaigti mano gyvenimą, bet tai laikysiu sau didžiausiu malonumu; kankinimais manęs nepalenksite.

— Niekas niekad nedrįso man taip kalbėti.

— Gal jums neteko susitikti tikrai katalikišką vyskupą.

Šv. Bazilijus mirė 379 metais, pilnas nuopelnų Bažnyčiai ir didelių darbų.

Pasitikėjimas Dievu, sujungtas su malda, yra stipriausias ginklas prieš sielos priešus.

Birželio 14 d. minimi kankiniai: Anastazas, Feliksas, Digna, Valerijus, Rufinas, Marcijanas iš Sirakūzų, vyskupas kankinys. Vyskupai: Bazilijus Didysis, Eterijus, Morkus Luceros, Metodijus, Kvinktianas. Abai: Cearanas, Nenus. Pranašas Eliziejus. Išpažintojai: Dogmelis, Elgaras, Psalmodijus.

ŠV. VITAS, MODESTAS IR KRESCENCIJA, KANKINIAI

Birželio 15 d.

ITAS buvo jaunų metų vaikas, kai jo tėvas Hylas pastebėjo, kad jo sūnus nepripažįsta stabų ir jiems atsisako aukoti. Vitas jau buvo tvirtas krikščionis.

Jisai išmoko tikėjimo tiesų iš doros auklės, slaptos krikščionės, Krescencijos. Ji ir jos vyras Modestas buvo paprasti darbininkai, bet pamaldūs žmonės.

Iš karto tėvas stengėsi įkalbinėjimais, grasinimais palenkti sūnų garbinti stabus, paskui ėmė jį mušti. Nieko pats neįveikdamas ir prisibijodamas, kad dėl sūnaus tikėjimo jis pats gali netekti valdovų malonės, įdavė tėvas savo sūnų Sicilijos valdovui Valerijanui. Jis buvo kartu

ir teisējas. Valerijonas norējo pasitarnauti Hylui ir visa darē, kad palenktų Vito širdį prie stabų garbimo. Nieko gero nepasiekęs, grąžino tēvui sūnų.

Tēvas rengęs sūnui įvairias pinkles, bet jaunas Vitas visa nugalējo. Kai tēvas ruošēsi skaudžiam bandymui, o gal net manē nukankinti sūnų, Viešpaties angelo įspētas Vitas, padedamas Krescencijos ir Modesto, pabēgo iš Sicilijos į Italiją. Visi trys jie pabēgo.

Vitas sparčiai augo Dievo malonēje, gavęs suprasti antgamtinį gyvenimą arčiau. Jo šventumo garsas ēmē plisti ir net pasiekē imperatorių Dioklecijaną, kurs liepē suieškoti ir atvesti Vitą, kad jo sūnų išlaisvintų iš piktosios dvasios apsēdimo.

Jaunas krikščionis Vitas Kristaus vardu išvarē velnią, ir imperatoriaus sūnus pasveiko. Imperatorius sakēsi apdovanosiąs didelēmis gērybēmis Vitą, jei jis aukos stabams. Atsisakius, nedēkingas imperatorius paliepē surišti Vitą, jo auklę Krescenciją ir Modestą ir įmesti kalējiman. Iškentēję įvairių kankinimų, atidavē jie savo sielą Dievui 302 metais. Jų kūnus palaidojo pamaldi moteriškē Florencija.

Šv. Vitas yra laikomas globēju nuo epilepsijos ligos. Jojo relikvijos iš prancūzų vienuolyno Korbējos 836 metais buvo perkeltos į Naująją Korbēją, Vestfalijon. Ir ten išgarsējo stebuklais.

Iš tikrųjų, daug gero gali padaryti katalikai gydytojai, slaugēs, tarnai ir tarnaitēs savo globojamiems nekatalikams ligoniams ir ponams. Nežinantį tikybinių tiesų pamokyti yra gailestingas darbas.

Birželio 15 d. minimi kankiniai: Benildis, Dulas, Hesychijus, Vitas, Modestas, Krescencija. Mergelēs kankinēs: Lybē, Leonē, Eutropija. Vyskupai: pal. Grigalius Barbadigo, Sitianas, Vougos. Išpažintojai: Abraomas, Drilis, Vorechas. Abas Landelinas.

ŠV. JONAS PRANCIŠKUS REGIS, IŠPAŽINTOJAS

Birželio 16 d.

ONAS PRANCIŠKUS gimė 1597 metais Langedoke, Prancūzijoje. Kukliai, nekaltai ir pamaldžiai praleidęs jaunatvę, 18 metų jaunikaitis pasiaukojo tarnauti tik Dievui ir įstojo į jėzuitų vienuoliją ir po penkiolikos studijų metų buvo įšvęstas kunigu, 1630. Neilgai jam teko dirbti Viešpaties vynuogyne, — vos dešimtį metų. Bet jis tam darbui atsidėjo nuoširdžiai. Jis misijonieriavo vidurinėje ir pietinėje Prancūzijos dalyje. Vasarą skelbdavo Dievo žodį ir kviesdavo atgailon miestiečius, o žiemą vykdavo į kaimus, į kalnus ir ten rinko nutolusias nuo Dievo sielas. Jo pamokslai buvo paprasti, aiškūs, patrauklūs. Žmones jis stiprino savo švento gyvenimo pavyzdžiu. Pats degdamas galinga Dievo meilės ugnimi ir suprasdamas sielos vertę, jis ieškojo nusidėjėlių ir džiaugėsi, galėdamas sutaikinti su Dievu. Daug klaidatikių ir nutolusių nuo Dievo žmonių pasinaudojo jo patarnavimu.

Jis lankydavo ligonines, kalėjimus ir, gavęs progos prabilti, kalbėdavo apie neišsakytą Dievo meilę žmonėms. Kai jis laikydavo šv. Mišias, būdavo visas paskendęs maldoje, susikaupęs, o jo veidas spindėdavo neišsakyta laime. Protarpiais Dievas savo tarno žodžius patvirtindavo stebuklais. Jų garsas sutraukdavo daugiau žmonių pasiklausyti nepaprasto misijonieriaus.

1637 metais rudenį šv. Jonas Pranciškus išvyko į antrąsias savo misijas į Martės parapiją. Teko keliauti per daubas ir kalnus. Kalnuose jau buvo sniego ir žemė sušalusi. Teko eiti pavojingais takais. Vieną kalną kopdamas, jis paslydo; susigriebė už ten esančio krūmo, bet tas neatlaikė. Atsimušdamas į akmenis, nusirito misijonierius su krūmu į gilią pakalnę. Jo draugas padėjo iš ten išeiti, padėjo baigti likusį kelią. Šv. Jonas Pranciškus šlubavo, negalėjo priminti vienos kojos, regimai, lūžo kaulas. Atvykęs bažnyčion ir matydamas susirinkusius žmones, misijonierius pamiršo savo skausmą, sėdo klausyklon ir keletą valandų klausė išpažinčių. Tuo tarpu klebonas parsikvietė gydytoją. Tas apžiūrėjęs misijonieriaus koją, pasakė, jog kaulas tikrai buvo lūžęs, bet dabar jau sveikas. Kaip pagijo, jis nežino.

Šv. Jonas Pranciškus mirė jaunas, — turėjo tik 43 metus (1640 m.) Gyvas ir miręs garsėjo stebuklais ir 1737 metais šv. Tėvo Klemenso XII buvo įskaitytas į šventųjų skaičių.

Gražūs žodžiai sujaudina, bet pavyzdys patraukia. Jei norime kitus Dievui laimėti, privalome aukotis jų sielos išganymui.

Birželio 16 d. minimi kankiniai: Aurėjus, Justina, Fereolis, Ferutis, Kvirikis, Julita. Vyskupai: Aurelijonas, Benas, Cetinis, Kurigis, Feliksas, Mauras, Izmaēlis, Similianas, Tychonas. Abas Evermundas. Išpažintojai: Jonas Pranciškus, Bertoldas. Mergelė Lutgarda.

ŠV. MARCIJONAS IR MIKANDRAS, KANKINIAI

Birželio 17 d.

MPERATORIAUS Maksimijono laikais (286 — 305), kai jis žudė krikščionis Venefro mieste, Italijoje, kankiniais mirė du kariai: šv. Marcijonas ir šv. Nikandras.

Kareiviams buvo įsakyta , kad jie aukotų smilkalus stabams. Marcijonas ir Nikandras atsisakė. Teisėjas jiedviem davė laiko apsisvarstyti. Jiedu džiaugėsi, kad netrukus susilauks gyvenimo laimės.

— Kodėl judu kalbate apie gyvenimą, kai trokštate mirties?— paklausė teisėjas.

— Mudu trokštame amžinojo gyvenimo, o ne laikino. Daryk, ką nori su mūsų kūnu, jis tavo galioje, — pasakė Nikandras.

Teisėjas paliko juodu kalėjime per dvidešimtį dienų. Jiedu atliko viso gyvenimo išpažintį ir, pasiruošę mirti, prašėsi teisėjo greičiau juos pasiųsti pas prikryžiuotąjį Išganytoją. Teisėjas sakėsi, kad ne jis norįs nužudyti, bet toks yra imperatoriaus įsakymas, todėl jis nesąs atsakingas už juodviejų mirtį. Teisėjas paliepė abudu nukirsti kardu be jokių kitų kankinimų. Šventieji kankiniai nuoširdžiai jam už tai dėkojo, linkėdami jam ramybės.

Bet Marcijonui teko dar pereiti naujas bandymas. Atvyko jo atsisveikinti žmona su kūdikiu ant rankų ir prašė jo klausyti imperatoriaus. Nieko nesakydamas, jis ap-

kabino žmoną, ją pabučiavo, pabučiavo ir savo vaikelį ir pašnabždomis tarė:

— Dėl Dievo meilės, palik mane ramybėje.

Kitaip elgėsi Nikandro žmona. Ji, atsisveikindama savo mylimą vyrą, tarė:

— Žvelk dangun, laikykis Jėzaus Kristaus tikėjimo. Per 10 metų buvai svetimoje šalyje, ir aš kasdien už tave meldžiaus, kad tave pamatyčiau. Dabar matau ir labai džiaugiuosi, nes aš esu kankinio žmona.

Paskutinį kartą kankiniai pavedę savo šeimas Dievo globai, palenkė galvas ir žuvo po kardo smūgiu. Nuo tos valandos prasidėjo jų amžinoji laimė ir garbė.

Neprisiriškime prie žemės, kurią teks apleisti, bet malda ir darbu vienykimės su Dievu.

Birželio 17 d. minimi kankiniai: Marcijonas, Nikandras, Izauras, Inocentas, Feliksas, Jeremijas, Peregrinas, Manuelis, Sabelis, Izmaēlis, Montanas, Nektanas, Romos kankiniai. Vyskupai: Adulfas, Antidijus, vyskupas ir kankinys, Gundulfas, Himerijus, Molingis. Abai: Botulfas, Hypatijus. Atsiskyrėliai: Pijoras, Prijoras. Išpažintojai: Besarijonas, Briavėlis, Rainerius.

ŠV. EFREMAS SYRIETIS, DIJAKONAS

Birželio 18 d.

IJAKONAS šv. Efremas Syrietis ano laiko žmonių buvo vadinamas "pasaulio mokytoju" ir "Bažnyčios atrama". Jis paliko labai daug vei-

kalų. Buvo tikras poetas. Rašė himnus, giesmes, pamokslus ir šv. Rašto aiškinimus.

Šv. Eufremas gimė Mezopotamijoje, Nisibio mieste. Jo tėvai buvo krikščionys. Jaunuolis nuvyko pas vyskupą šv. Jokūbą, pas jį išmoko dorybių ir gilesnio mokslo. Grįžęs tėviškėn, dirbo mokykloje.

Kai persai užgrobė Nisibio miestą, šv. Efremas išvyko Edeson. Ten prisijungė prie vienuolių viename kalne, bet kai pradėjo daugiau žmonių ateidinėti, jis pasitraukė į nuošalumą kuriam laikui.

Paskui jis gavo dijakono šventimus, bet nieku būdu nenorėjo tapti kunigu, labai gerbdamas kunigystės sakramentą.

Toje Bažnyčios dalyje jis buvo vienas mokyčiausių vyrų, pasižymėjęs nepaprastomis dorybėmis, nuolankumu, begaliniu pasitikėjimu Dievu. Beieškodamas šventumo pavyzdžių, atvyko į Kapadokijos Cezarėją, kur tuo laiku veikė šv. Bazilius Didysis. Nors jam iš pirmiau buvo žinomos Rytų Bažnyčioje pasirodžiusios tikybinės klaidos, nes jis dalyvavo su savo vyskupu 325 metais Nicejos santaryboje, bet dabar, su šv. Bazilijum pasitaręs, jis pradėjo raštu kovoti prieš tas klaidas.

Jo raštai tiek paprast ir suprantami žmonėms, kad po Evangelijos perskaitymo bažnyčiose buvo skaitomi jo raštai. Jis pasidarė visuotinis mokytojas, Rytų Bažnyčios daktaras. Parašė daug gražių giesmių, pagerbdamas Nekaltąjį Marijos prasidėjimą, šventuosius. Jo veikalai yra išversti į graikų ir į kitas kalbas.

Gyvenimo pabaigoje vėl jis pasitraukė į nuošalumą pasirengti gerai mirti. Savo tyrą, šventą sielą atidavė Dievui apie 373 metus, jau būdamas senelis.

Mylėkime visus žmones ir net klaidatikius, bet nepri-

imkime jųjų klaidų. Pažinkime patys tiesą ir ją skleiskime tarp nežinančių ir suklydusių ir turēsime nuopelną pas Dievą.

Birželio 18 d. minimi kankiniai: Eterijus, Cyrijakas, Paula, Leoncijus, Hypatijus, Teodulis, Morkus, Marcelinas, Marina, mergelē ir kankinē. Vyskupai: Amandus, Iladanas. Išpažintojai: Efremas Syrietis, Bažnyčios daktaras, Kologeras, Anchoretas, Fortunatas, filosofas. Mergelēs: Elzbieta iš Šonaugēs ir Osanna.

ŠV. JULIJONA FALKONIERI, MERGELĒ

Birželio 19 d.

ULIJONA Falkonieri buvo kilus iš garbingos šeimos: josios tēvas pastatē Florencijoje švč. Marijos Apreiškimo bažnyčią, o motina Regvardata, jau apysenē, išprašē iš Dievo sau dukrelēs, kuri gimē 1270 metais.

Iš pat mažens Julijoną globojo ir mokē dēdē, palaimintas Aleksiejus, vienas iš servitų ordino steigējų. Jis buvo labai patenkintas jaunutēs Julijonos dvasia, nes matē ją pamaldžią, labai kuklią, vengiančią net mažiausių nusikaltimų ir ydų. Aleksiejus buvo pratęs sakyti motinai, kad ji davusi žemei ne dukterį, bet angelą.

Penkioliktuosius gyvenimo metus eidama, šv. Julijona, atsižadēdama visų tēviškēs turtų ir besiperšančių jaunikaičių, pasiryžo tapti vienuole. Iš šv. Pilypo Benito priēmē vienuolinį rūbą ir greitai susilaukē daug kilnių mer-

gaičių, kandidačių. Joms ji parašė įstatus, ir taip prasidėjo vadinamoji "manteliečių" seserų vienuolija. Ši vienuolija rūpinosi ligoniais, vargšais, plačiai dirbo labdarybėje. Į naująjį vienuolyną įstojo jos pačios motiną ir daug garbingų moterų. Šv. Julijona buvo jų vyresnioji. Su seserimis elgėsi, it būtų jų visų tarnaitė. Buvo didžiai pamaldi į sopulingąją Dievo Motiną ir į švč. Sakramentą. Gyveno darydama atgailą, dirbdama ir besimelsdama, o visas jos darbas bei reikalai pavirto viena galinga meilės giesme Dievui.

Šv. Pilypas, matydamas sumaniai ir gražiai tvarkomą mantaliečių seserų vienuoliją, mirdamas 1285 metais pavedė šv. Julijonos globai savo įkurtąjį servitų ordiną.

Dievas apdovanojo šv. Julijoną dvasinėmis malonėmis ir dovanomis. Kartais ji pasilikdavus ištisomis dienomis dvasios pagavime, nenutraukiamoje maldoje. Bet ir ji turėjo savo sunkų kryželį: susirgo skilvio liga taip, kad negalėjo valgyti. Besiruošdama prie mirties apgailestavus, jog negalinti priimti Jėzų šv. Komunijoje. Prašiusi kunigo kapeliono atnešti konsekruotąją Ostiją, kad bent paskutinį kartą galėtų pagarbinti Viešpatį Eucharistijoje ir pasimelsti. Kunigas ištiesė korporalą ant josios krūtinės ir padėjo Ostiją. Šv. Julijona atsiduso ir mirė, gi Ostija pranyko. Besiruošiant pašarvoti seserys rado arti mirusios širdies ostijos atvaizdą toje vietoje,kur buvo kapelionas padėjęs šv. Ostiją.

Ji mirė 1340 metais. Popiežiaus Klemenso XII ji buvo pripažinta šventąja beveik į 400 metų po mirties.

Jei norime patikti Jėzui, svarstykim Marijos skausmus; kai meilė apims mūsų sielą, Marija nuves mus prie Jėzaus, ir palengvės visi mūsų kryžiai.

Birželio 19 d. minimi kankiniai: Bonifacas, vyskupas, Gaudencijus, Kulmacijus, Gervazas, Protazas, pal. Tomas Woodhouse, Ursicinas, Zosimas. Vyskupai: Deodatas, Inocentas, pal. Odo, mergelė Julijona Fakolnieri.

ŠV. SILVERIJUS, POPIEŽIUS IR KANKINYS

Birželio 20 d.

ILVERIJUS gimė vidurinėje Italijoje, Kampanijoje. Pasižymėo mokslu ir gyvenimo šventumu; buvo geležinės valios žmogus.

Mirus popiežiui šv. Agapitui 536 metais, Bažnyčios vyriausiuoju ganytojumi buvo išrinktas šv. Silverijus. Tai buvo laikai, kai imperatoriai kišosi į Bažnyčios vidaus reikalus ir net tikėjimo dalykuose norėjo turėti balsą. Popiežius Agapitas išskyrė iš Bažnyčios klaidatikį Konstantinopolio vyskupą Antimą, palaikiusį tikybines Eutichijaus klaidas ir pašalino jį iš užimamų pareigų.

Bet imperatoriaus Justiniano žmona Teodora kitaip manė. Ji pakartotinai prašė ir įsakinėjo popiežiui šv. Silverijui grąžinti Antimą Konstantinopolin. Kai popiežius aiškiai ir griežtai atsisakė tos moteriškės klausyti, ji pavedė Belisarui, kad popiežių ištremtų iš Romos. Atsiradęs ištrėmime Pontijos saloje, Silverijus rašęs vyskupui Amatoriui, kad nors esąs suspaudime ir varge, bet savo pareigų neapleidžiąs.

Iš tikrųjų, kentęs nemažai vargų ir nepatogumų, greit apleido šį pasaulį, kad atsiimtų garbės vainiką pas Viešpatį. Jis mirė 538 metais. Kiti rašytojai sako, jog Silverijui melagingai buvo primetama kaltė, esą, jis karo metu išdavęs priešams slaptus dokumentus. Dėl to imperatorius pritaręs Teodorai, kad popiežius būtų ištremtas. Bet vėliau sužinojęs, jog tai buvusi apgaulė, ir norėjęs popiežių grąžinti Romon. Pakeliui priešai popiežiui pas-

tojo kelią, ir jis imperatorienės samdytų tarnų buvo nužudytas. Kiek čia yra tiesos, sunku susigaudyti. Viena yra tikra, kad šv. Silverijus yra Bažnyčios gerbiamas kaip kankinys už Bažnyčią ir tikėjimą.

Išmokime branginti tiesą ir jos laikytis pastoviai, nepaisant peršamų klaidų ir melo.

Dvasios pastovumas padėjo šv. Silverijui nugalėti tikėjimo priešus ir atiduoti savo gyvybę už Bažnyčios gerovę.

Birželio 20 d. minimi kankiniai: Pranciškus Pacecho, Paulius, Cyriakas, Silverijus, popiežius, Gema, mergelė ir kankinė. Vyskupai: Bainas, Makarijus. Išpažintojai: pal. Beninkozas, Novatas. Mergelės: Edburga, Florentina.

ŠV. ALOYZAS GONZAGA, IŠPAŽINTOJAS

Birželio 21 d.

ROMOS imperijos kunigaikščio Ferdinando Gonzagos vyriausias sūnus Aloyzas gimė 1568 metais, kovo 9 d. Kastiljonės pilyje.

Pamaldi motina išmokė Aloyzą tarti pirmuosius žemėje žodžius "Jėzus, Marija", ir persižegnoti. Jaunas vaikelis pastebėjo, kaip vargšai ateina prie tėvų pilies durų, prašydami išmaldos. Ir jaunas Aloyzas atiduodavo visa, ką iš tėvų gaudavo savo reikalams. Tėvas džiaugėsi savo sūnumi ir galvojo iš jo padaryti garbingą karį. Jam davė vaikiškus ginklus, būbnelį ir paėmė keturių metų vaiką į Kaskalį, kur buvo susirinkusi jo vadovaujama kareivių

divizija. Tarp senų karininkų patekęs, Aloyzas išgirdo nežinomų žodžių ir juos pakartojo savo auklėtojui. Tas tuoj jį subarė. Aloyzas šią nežiniomis padarytą klaidą atgailojo net mirdamas.

Septynerių metų vaikas jau mokėjo skaityti ir mėgo klaupęs kalbėti septynias atgailos psalmes. To papročio jis laikėsi visą gyvenimą. Kitais metais tėvas atidavė Aloyzą ir jaunesnį jo brolį Ralfą į didžiojo Tuskanijos kunigaikščio dvarą, kad išmoktų lotynų, italų kalbų ir kitų naudingų sau reikalų.

Bet Aloyzo siela daugiau ilgėjosi maldos, nuošalumo, negu kunigaikščio dvaro iškilmių. Visa jauna širdimi jis pamilo Dievo Motiną Nekalčiausią Mariją. Devynių metų būdamas, jis pasižadėjo visą gyvenimą laikytis skaistybės. Už šią savo auką jis gavo iš Dievo nepaprastą malonę, kad jo nevargino kūno pagundos visą gyvenimą. Jis pats buvo labai atsargus, kuklus, pamaldus ir apsimarinęs. Tarnams niekad neįsakinėdavo, bet prašydavo, kas reikalinga padaryti.

Vienuolikos metų berniuką tėvas paėmė iš Florencijos į Mantuą. Čia jis patyrė nepaprasto maldos saldumo, galėjo valandomis išklūpoti prie kryžiaus. Pamatė jį šv. Karolis Boromėjus ir apsidžiaugė angelišku jaunikaičiu: jis jį paruošė prie pirmos šv. Komunijos, — tais laikais dvylikos metų jaunuoliai buvo leidžiami prie pirmos šv. Komunijos.

Praėjo treji mokslo metai. Aloyzas, gavęs iš švč. Marijos apreiškimą, kad Jėzus jį šaukia savo tarnybon, pasiryžo stoti į jėzuitų vienuoliją. Pasisakė apie tai savo motinai. Ji apsidžiaugė jo sumanymu; bet tėvas nenorėjo nieku būdu sutikti. Darė jam kliūčių. Tik po trejų metų tėvas sutiko. Perleidęs savo broliui Ralfui įpėdinystės tei-

ses, 1585 metais jis pradėjo naujokavimą pas jėzuitus Romoje. Po dvejų metų padarė vienuolinius įžadus ir gavo mažuosius kunigiškus šventimus. 1591 metais, paskutiniame teologijos kurse būdamas, betarnaudamas karštligėmis, ar maru susirgusiems ligoniams, užsikrėtė ir mirė birželio 21 dieną, baigęs 23 metus. Jis buvo kanonizuotas 1726 metais.

Malda ir apsimarinimu šv. Aloyzas išlaikė angelišką skaistybės dorybę, patiko Dievui ir tapo šventu jaunuomenės ir skaisčių sielų globėju. Mes galime juo pasekti.

Birželio 21 d. minimi kankiniai: Kyriakas, Apolinaras, Euzebijus Samosata, vyskupas kankinys, Terencijus, vyskupas ir kankinys, Rufinas, Marcija. Vyskupai: Martynas iš Tangro, Ralfas, Urciscenas. Abai: Aaronas, Korbmakas. Išpažintojai: Aloyzas Gonzaga, Engelmundas, Leufridas, Mainis. Mergelė kankinė Demetrija.

ŠV. PAULINAS, VYSKUPAS

Birželio 22 d.

PAULINAS gimė 353 metais Bordo (Bordeaux) mieste, dabartinėje Prancūzijoje, iš žymių valdininkų šeimos. Buvo turtingas ir pasižymėjo nemažu savo mokslu bei išmintimi. Būdamas stabmeldis, buvo paskirtas aukštu valdininku. Mėgo leisti turtus, pasaulio linksmybėmis smagintis, gyventi, kaip gyveno kiti jo laiko turtingi stabmeldžiai.

Tuo metu jis vedė turtingą ispanę katalikę Teresę. Ji savo pamaldumu ir doru gyvenimu darė žymios įtakos Paulinui.

Bekeliaudamas tuometinėje Romos imperijoje, Paulinas susitiko su garbingais vyrais: Ambroziejumi, Augustinu, Grigaliumi. Iš jų daugiau sužinojo apie tikėjimą, atsivertė ir pasikrikštijo. Tuomet Paulinas su Terese sutarė gyventi skaistybėje, ir abudu padarė nekaltybės įžadą.

Grįžęs Ispanijon, išdalino paveldėtus turtus, baigė teologijos mokslus, įsišventė kunigu ir pasitraukė į nuošalų Nolos miestą. Ten jis daug pasninkavo ir meldėsi. Jo doras ir šventas gyvenimas tiek paveikė to miesto dvasininkus ir žmones, kad, vietos vyskupui mirus, Paulinas buvo išrinktas Nolos vyskupu 409 metais.

Tais laikais vandalai nekliudomi kilnojosi Italijoje iš vietos vieton, imdami belaisvius ir naikindami gyventojus. Ir Nolos miestą jie užpuolė. Šv. Paulinas, kaip rašo šv. Grigalius Didysis, visaip gelbėjo miestui ir nelaimingiems gyventojams. Savo turtus pavedė labdarybei, išpirkinėjo belaisvius ir juos grąžino suardytoms šeimoms.

Kartą vandalų valdovas pasisavino vienturtį našlės sūnų. Tai sužinojęs vyskupas Paulinas pasiryžo keliauti Afrikon ir ten pasilikti to jaunuolio vietoje, nes neturėjo pinigų išpirkti. Taip jis ir padarė. Po kiek laiko vandalų valdovas sužinojo, kad jo vergų tarpe yra Nolos vyskupas. Tuoj liepė paleisti vyskupą ir visus Nolos belaisvius.

Šv. Paulinas, sugrįžęs atgal vyskupijon, dar ilgus metus darbavosi žmonių naudai ir 78 gyvenimo metais mirė, 431 metais, birželio 22 dieną.

"Tuo mes pažinome Dievo meilę, kad jis guldė už mus savo gyvybę; ir mes turime guldyti gyvybę už brolius", sako šv. Jonas (I Jono 3, 16). Gelbėkime nelaiminguosius.

Birželio 22 d. minimi kankiniai: Albanas, Flavijus Klemensas, Ararato kalno kankiniai, Samarijos kankiniai. Popiežius Inocentas V. Vyskupai: Eberhardas, Jonas iš Neapolio, Nicetas, Paulinas. Mergelė Konsorcija.

ŠV. ETELDREDA, MERGELĖ

Birželio 23 d.

YTINIŲ anglų karaliaus Ano duktė šv. Eteldreda gimė apie 630 metus. Ją pamaldžiai auklėjo teta šv. Eba (mirusi 683 metais) Teta buvo vienuolė ir vienuolyno vyresnioji, tai ir jaunutei Eteldredai kilo noras gyventi šventu gyvenimu: ji ilgėjosi vienuolinio gyvenimo.

Bet dar visai jaunutę tėvas ją išleido už kunigaikščio Tonberto. Iš jo ji gavo dovanomis Elio salą. Susitarę juodu gyveno laikydamies nekaltybės.

Penkeriems metams praėjus, netikėtai mirė Tonbertas. Eteldreda norėjo įvykdyti savo sielos troškimus ir tapti vienuole. Tuo tarpu tėvas jau buvo sudaręs naujus planus, politinę kombinaciją, ir pažadėjęs jauną našlę dukterį Norhumbrijos karaliui Egfridui žmona. Tuo laiku, sakoma, karaliui buvę vien keturiolika metų. Iš jo gautas dovanomis žemes ji pavedė šv. Vilfridui, Jorko arkivyskupui (jis mirė 709 metais), kad pastatytų šv. Andriejaus vienuolyną.

Tapusi Northumbrijos karaliene, pašventė daugiau laiko maldai ir apsimarinimų pratyboms, padarydama iš karališkų rūmų sau it kokį vienuolyną. Su karalium ji gyveno skaisčiai, it vyresnioji sesuo su savo broliu. Taip truko dvylika metų. Karaliui Egfridui sutinkant, 672 metais ji pasitraukė iš karaliaus rūmų ir, gyvenusi kurį laiką pas tetą šv. Ebą, grįžo į Elio salą, ten sukurdama savo vienuolyną. Tuos jai norus įvykdyti padėję Rytų Anglijos žemėse esantieji giminaičiai, medžiagiškai prisidėdami prie vienuolyno statybos. Dievas, priimdamas

josios norą pasiaukoti Dievo garbei ir savo sielos tobulybei, padaręs stebuklą, kai karalius Egfridas, norėdamas atšaukti savo jai duotąjį leidimą pasitraukti iš karališkų rūmų, vijosi ją ir būtų jėga grąžinęs atgal: pakrantės kalvą, kur buvo pasislėpus šv. Eteldreda su dviem patarnautojom merginom, iš visų pusių apsiautė vanduo ir taip pasiliko visas septynias dienas, kol karalius pasitraukė.

Šv. Eteldreda mirė jauna, ištikus marui, 679 metais. Šešiolikai metų po mirties praslinkus, kai buvo perkeliamas šv. Eteldredos kūnas į naują vietą, rastas jis sveikas. Tuo metu vienuolyno vyresnioji buvo šventosios sesuo šv. Seksburga, mirusi 699 metais. Anglijos istorikas šv. Bėda Garbingasis atpasakoja daug stebuklų, įvykusių pas šv. Eteldredos kūno palaikus.

Dievas ją iškėlė, nes ji Dievą visa savo siela mylėjo labiau už viską.

Birželio 23 d. minimi kankiniai: Feliksas, Jonas, Valheris, Nikomedijos kankiniai, Zenonas ir Zenas. Vyskupai: Jokūbas iš Tulės, pal. Jonas Fišeris, vyskupas ir kankinys, Lietbertas. Abas Moelis. Mergelės: Agripina, kankinė; Eteldreda. Našlė Marija iš Oignies.

Šv. Jonas Krykštytojas. Tapė G. Bellini 1516 m. Yra Venecijoje.

ŠV. JONAS KRIKŠTYTOJAS

Birželio 24 d.

ZAKARIJUI gimē Jonas iš apysenēs žmonos Elzbietos, kad jis būtų pasaulio Išganytojo šauklys. Šv. Jono paskirtis buvo ruošti savo laiko žmonių sielas, kad jos noriai priimtų dieviškąjį Kristaus mokslą. Kadangi Zakarijas suabejojo arkangelo žodžiais, už bausme neteko žado, iki reikējo duoti naujagimiui Jonui vardas. Šv. Lukas, atpasakodamas tąjį įvykį, sako: "Tuomet jie klausē ženklais jo tēvą, kaip jis nori, kad anas vadintųsi. Jis pareikalavęs rašamosios lentelēs, parašē žodžius: Jo vardas Jonas. Ir visi stebējosi. Tuomet atsivērē jo burna, jo liežiuvis atsirišo, ir jis kalbējo, garbindamas Dievą." (Luko 1, 62-64)

Dar negimusis Jonas atjautē Jēzaus Kristaus atsilankymą, kai Marija, Jēzaus Motina, buvo atvykusi aplankyti savo giminaitēs Elzbietos, šv. Jono Krikštytojo motinos. Jaunas būdamas, Jonas išvyko į tyrus savo pareigoms pasiruošti. Nuolatinis pasninkas, gyvenimas be

pastogės, be patogumų buvo sunkus, bet Jonui jis buvo mielas: jam niekas nekliudė Dievą garbinti ir melstis. Jo malda buvo nuolatinė meilės padėkos giesmė už visas nepaprastas Dievo malones ir dovanas. Ir taip tęsėsi metų metais, kol jis pasiekė amžiaus pilnybę ir galėjo eiti į žmones atgailos skelbti. "Taigi, jis atėjo ir skelbė visoje Pajordanėje atgailos krikštą nuodėmėms atleisti, kaip parašyta pranašo Izaijo žodžių knygoje: Tyruose šaukiančio balsas! Taisykite Viešpaties kelią, darykite jo takus tiesius. Kiekvienas slėnys tebūnie užpiltas, o kiekvienas kalnas ir kalnelis sužemintas; kas kreiva, tebūnie tiesu; kur nelygu, tebūnie lygūs keliai. Taip kiekvienas kūnas išvys Dievo išganymą." (Luko 3, 3-6)

Į Pajordanę pas Joną atėjo Jėzus, kad būtų, it koks nusikaltėlis, pakrikštytas atgailos krikštu. Jonas nenorėjo krikštyti. Bet Jėzus jam tarė: "Leisk dabar, nes taip mums pridera įvykdyti visą teisybę. Tuomet jis jam leido. Pakrikštytas Jėzus tuojau išėjo iš vandens. Ir štai atsivėrė jam dangus, ir jis matė Dievo Dvasią, nužengiančią, kaip karvelį, ir nusileidžiančią ant savęs. Ir štai balsas iš dangaus sakė: Tai yra mano mylimasis Sūnus, kurį aš sau pamėgau." (Mato 3, 15-17)

Pats Išganytojas paliudijo šv. Jono didybę ir jo šventumą: "Ko gi išėjote pažiūrėti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, ir daugiau kaip pranašo... tarp gimusių iš moterų nekilo didesnio už Joną Krikštytoją." (Mato 11, 9-11)

Šv. Jonas žuvo kankinio mirtimi, nužudytas karaliaus Erodo, kai Erodijados duktė Salomė pareikalavo šv. Jono Krikštytojo galvos. Pasileidėliai nužudė šventąjį žmogų. Bet garbingesnio už Joną nekilo žmonių tarpe. Dievo teismas yra teisingas.

Birželio 24 d. minimi kankiniai: Jonas Krikštytojas, Agoardas, Aglibertas, Amfibalis, Faustas, Orentijus, Heros, Parnacijus, Firminas, Kyriakas, Longinas, Romos kankiniai, Rumoldas, vyskupas ir kankinys. Elena, mer-

gelė ir kankinė. Vyskupai: Simplicijus, Teodulfas. Išpažintojai: Baltrus, Germokas ir atsiskyrėlis Ivanas.

ŠV. VILHELMAS - GULIELMAS, ABAS

Birželio 25 d.

IEVO Motinos švenčiausios Mergelės Kalno atsiskyrėlių įkūrėjas šv. Vilhelmas Vercelli, kitų vadinamas Gulielmu, gimė 1085 metais. Jis buvo garbingų tėvų sūnus; bet jis buvo visai jaunas, kai jo tėveliai mirė. Jo auklėjimu rūpinosi vienas giminaitis.

Penkioliktus metus pradėjęs, jis ryžosi apleisti pasaulį ir atsidėti atgailai. Tam tikslui iškeliavo ir aplankė šv. Jokūbo karstą Komposteleje. Kad sau pasunkinus kelionę, apsijuosė dvilinka geležine grandimi, dėvėdamas vieną tik šventkeleivio rūbą. Basas ėjo per aukštus kalnus, sniegus iš Italijos į Ispaniją ir iš ten atgal, bado ir troškulio nuvargintas.

Sugrįžęs Italijon, jis sumanė keliauti Jeruzalėn Kristaus karsto aplankyti; bet Dievo kita valia buvo, — nuolat augo nauji sunkumai kelionei. Tada jis pasitraukė į kalnus ir ten dvejus metus gyveno nuolatiniuose pasninkuose, budėjimuose ir nuoširdžioje maldoje. Kai, pasimeldęs, vienam neregiui grąžino regėjimą, bematant surado jį žmonės. Norėjo skubiai pasitraukti ir iškeliauti Jeruzalėn, bet Dievo apreiškimu suprato Dievo valią, kad pasilikdamas vietoje būsiąs žmonėms naudingesnis.

Tuomet jis pasistatė sau menkutį namelį kalno viršūnėje ir manė ten vienas pasiliksiąs gyventi. Greitai pamaldieji vyrai ėmė apie jį rinktis, ir jau 1119 metais

įsikūrė nauja vienuolija, o šv. Vilhelmas parašė jai įstatus, pasiremdamas šv. Benedikto regula.

Jo daromų stebuklų garsas sutraukė daug vyrų, ir beveik neprieinamoje vietoje kalne išaugo vienuolynas. Naujai atvykusieji ėmė murmėti, kad šv. Vilhelmas davęs jiems per daug griežtus įstatymus, kad daug dalinąs išmaldomis ir panašiai. Tada jis apleido tąjį vienuolyną. Neapolio karalius Rogeris I priglaudė jį ir toliau globojo. Jis tada sukūrė naujus vienuolynus vyrams ir mergaitėms. Karalius jį labai gerbė ir, norėdamas arti savęs turėti ir pasinaudoti jo gerais patarimais, Salerno mieste pastatė priešais karališkus rūmus Vilhelmui vienuolyną. Iš Dievo apreiškimo žinodamas artimą savo mirtį, tai pasakė karaliui ir pasitraukė į Guglieto vienuolyną netoli Nusco, kur šventai mirė 1142 metais.

Mokėkime pažinti ir prisitaikyti prie Dievo valios. Ji mums išreikšta 10 Dievo įsakymų ir Bažnyčios nuostatuose. Jų laikydamies, Dievui įtiksime ir pasidarysime šventi.

Birželio 25 d. minimi kankiniai: Galikanas, Lucis, Salomonas. Vyskupai: Maksimas, Molokas, Molonakas. Abas Vilhelmas. Išpažintojai: Adelbertas, Prosperas, Sosipateris. Mergelė ir kankinė Febronija.

ŠV. JONAS IR POVILAS, KANKINIAI

Birželio 26 d.

DU broliai romiečiai kankiniai, Jonas ir Povilas, susilaukė dangiškojo užmokesčio 362 metais, valdant Romos imperiją Julijonui Atpuolėliui (361 — 363 m.)

Juodu ištikimai tarnavo imperatoriaus Konstantino dukteriai Konstancijai ir iš jos gavo dovanų nemažus turtus. Broliai nepasilaikė tų turtų sau, bet šelpė vargingesnius krikščionis. Padrąsinimo ir paguodos žodis, paremtas gausia auka nelaimingajam, saldino vargšų dalį, ir dėl to juodu turėjo žymios įtakos žmonėms.

Tai juto naujas imperatorius, Julijonas Atpuolėlis, kuris norėjo grąžinti Romos imperijai stabmeldiją. Pasišaukė jis brolius ir jiedviem pasiūlė tarnybą savo rūmuose. Jonas su Povilu aiškiai atsisakė tarnauti tam, kuris yra atsižadėjęs Jėzaus Kristaus. Norėdamas įbauginti, imperatorius davė jiedviem dešimt dienų pagalvoti ir apsispręsti: ar aukos stabui Jupiteriui, ar ne.

Per dešimtį dienų broliai visus savo likusius turtus išdalijo vargšams, nes gerai žinojo, kas jų laukia.

Praėjus laikui, pasiuntė imperatorius pas tuodu broliu pulkininką Terencijaną su būriu kareivių ir Jupiterio statulėle. Tie rado brolius besimeldžiančius. Juodu ruošėsi prie mirties. Terencijanui pasiūlius klausyti imperatoriaus įsakymo, jiedu atsisakė gerbti Jupiterį, nes jiedu gerbė tikrąjį Dievą ir už Kristaus tikėjimą sakėsi esą pasirengę mirti.

Terencijanas baiminosi, kad nepasidarytų žmonių tarpe sukilimas, ar sumišimas. Todėl čia pat paliepė nukirsti Jonui ir Povilui galvas, paimti jas, kad parodytų imperatoriui, o lavonus slaptai palaidoti. Pats paleido gandą, esą, imperatorius abudu brolius ištrėmęs.

Bet greitai Romos gyventojai sužinojo teisybę, nes piktųjų dvasių apsėstieji žmonės tai paskelbė. Tų apsėstųjų tarpe buvo ir pulkininko Terencijano sūnus. Tėvas, ieškodamas pagalbos pas šventuosius kankinius, kad būtų galima ištraukti sūnų nuo piktųjų dvasių kankinimų ir vergijos, nusigabeno jį pas kankinių kapą. Sūnus pasveiko, piktoji dvasia apleido jį. Tai matydamas tėvas Terencijanas ir sūnus įtikėjo.

Sakoma, kad apie šiuodu šventuosius kankinius žinios yra rašytos atsivertusio Terencijano.

Užuojauta yra meilės veiksmas. Juo galime sumažinti artimo kryžiaus naštą. Kai prie užuojautos pridedama ir medžiaginė auka, artimo vargai gali visai pranykti. Viešpats yra pasakęs, kad laimingi yra gailestingieji, nes jie susilauks Dievo gailestingumo.

Birželio 26 d. minimi kankiniai: Jonas, Povilas, Pelagijus, Salvijus, Superijus, Vigilijus, vyskupas ir kankinys. Vyskupas Antelmas. Abai: Babolėnis, Maksencijus. Atsiskyrėlis Dovydas. Išpažintojas Korbikanas. Mergelė Perseveranda.

ŠV. VLADISLOVAS, KARALIUS

Birželio 27 d.

LADISLOVAS gimė 1041 metais. Jo tėvas buvo Vengrijos karalius Bela, o motina lenkų karalaitė.

Iš jaunų dienų jis pasižymėjo skaistybe, nusižeminimu, rimtumu, didele meile ir pamaldumu, daugiau galvodamas apie dangaus karalystę, o ne apie žemės valdžią.

Išaugo stiprus dvasia ir kūnu vyras. Nors pats netroško žmonių garbės, bet žmonės jį privertė sėstis į Vengrijos karaliaus sostą. Tai buvo 1080 metais. Jo pastangomis grįžo gyveniman teisingi įstatymai ir gera tvarka, kokią buvo sudaręs šv. Steponas karalius, miręsis 1038 m.

Jo paties gyvenimas buvo tvarkingas, aštrus ir griežtas, apsimarinimais klotas, malda išdabintas. Užtat nesigailėjo, apdovanodamas vyskupijas gėrybėmis ir būdamas dosnus dvasininkams, nes jautė ir žinojo, jog per Bažnyčią eina švietimas ir dvasinė žmonių gerovė. Savo

žmones jis gynė kardu rankoje nuo užpuolikų ir karalystės priešus daug kartų nugalėjo.

Mirus Dalmacijos ir Kroatijos valdovui, jo našlė, Vladislovo sesuo, prašė ją ir jos valdomą šalį globoti, ir šv. Vladislovas prijungė tuos kraštus prie Vengrijos, gindamas jas nuo išorinių priešų puolimo. Pastatė gražią švč. Mergelės Marijos baziliką, sutvirtino pilis, kūrė vienuolynus, padėjo statyti visur bažnyčias, sąžiningai eidamas savo karališkas pareigas. Neramūs tai buvo laikai. Teko jam susiremti su hunais, lenkais, rusais ir totoriais. Nuo jų visų Vladislovas apgynė savo šalį.

Už jo gražų, santūrų atgailos ir meilės pilną gyvenimą Dievas apdovanojo jį stebuklų darymo galia. Kai sumušti totoriai bėgo ir norėdami Vladislovo karių dėmesį nukreipti, mėtė pinigus, Vladislovas meldėsi, ir auksiniai gabalai virtę akmenimis. Savo malda jis kitu kartu išbadėjusiems kariams gavo laukinių jaučių kaimenę, ir iš uolos, jam meldžiantis, ištryško vandens šaltinis. Todėl nestebėtina, kad popiežius pal. Urbonas II buvo jį numatęs vyriausiu kryžiaus karo vadu prieš Šventos Žemės pavergėjus turkus — saracenus.

Bet Dievas jį pašaukė pirmiau, negu jis galėjo išvykti žygin, kad Šventąją Žemę išvaduotų nuo prispaudėjų. Jis mirė 1095 metais, liepos 30 dieną. Popiežius Celestinas III paskelbė jį šventuoju šimtą metų po mirties, 1198 m. Jo šventė švenčiama jo relikvijų perkėlimo metinėse, birželio 27 dieną.

Didelė meilė eina kartu su dideliais gailestingumo ir aukos darbais. Kas Dievą myli visa širdimi, tas nė kokios aukos nesigaili Dievo garbei ar sielų naudai pakelti.

Birželio 27 d. minimi šv. kankiniai: Anektas, Zoilis, Krescensas,vyskupas ir kankinys. Vladisolvas, karalius. Išpažintojai: Jonas iš Tūro ir Samsonas.

ŠV. IRENĒJUS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Birželio 28 d.

IRENĒJUS buvo graikas, gimęs Mažojoje Azijoje apie 120 metus iš kankinių tėvų. Nuo pat jaunų dienų jis buvo šv. Polikarpo, Smirnos vyskupo ir kankinio (mirusio 166 metais), mokinys

Turēdamas mokytoju taip žymų mokslu ir šventumu žmogų, Irenējus greitai augo moksluose, o ypač krikščionių tikējimo tiesų pažinime. Jis giliai ir nuodugniai pažino šv. Raštą, suprato, kur yra išreikštos tikējimo tiesos, kokius potvarkius buvo padarę apaštalai. Tai visa jam buvo labai naudinga, kai reikējo prieš klaidatikius ginti Kristaus tiesą.

Imperatoriui Markui Aurelijui (161 — 180 m.) valdant, Polikarpas pasiuntē šv. Irenējų į Galiją, kartu su kaikuriais kunigais misijų darbui. Atvyko jis į Lijoną, kur vyskupu buvo šv. Potinas. Vyskupas įšventē jį kunigu. Gyvu žodžiu ir raštais šv. Irenējus skelbē Kristaus mokslą.

Atsiradus reikalų, 177 — 178 metais vyskupas pasiuntē Irenējų Romon pas popiežių šv. Soterą, kankinį. Tuo tarpu mirē Lijono vyskupas ir jo įpēdiniu buvo išrinktas šv. Irenējus. Per 25 metus garbingai jis valdē vyskupiją, garsēdamas raštais prieš klaidatikius.

Prieš gnostikus jis rašē knygą tarp 174 — 199 metų. Yra išsilikusi lotynų kalbos vertime. Joje randame nuosekliai išdēstytą katalikų mokslą. Vēlesniais laikais surasta ir daugiau šv. Irenējaus raštų, net armēnų kalbon

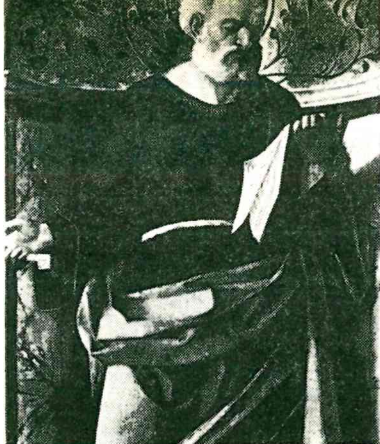
padarytieji vertimai. Tai rodo, kaip savo laiko žmonių jis buvo branginamas mokslininkas. Iš jo raštų sužinome, kad šv. Jonas apaštalas buvo ištremtas į Patmos salą, kad ten būdamas jis parašē Apreiškimo knygą, kad imperatoriui Nervai (96 — 98 m.) valdant, šv. Jonas grįžo Efezan, valdē tenykščią bažnyčią ir baigiantis pirmajam šimtmečiui parašē ketvirtąją Evangeliją.

Baigiantis antrajam šimtmečiui, Romos imperiją valdē Septimius Severus (193 — 211 m.) 202 metais imperatorius įsakē persekioti ir žudyti krikščionis. Daug jų žuvo visur. Lijone kankiniais mirē labai daug tikinčiųjų ir jų šventas vyskupas Irenējus.

Šv. Epifanijus liudija apie šv. Irenējų, kad jis buvęs mokyčiausias ir iškalbingiausias vyras, apdovanotas visomis šv. Dvasios dovanomis. Popiežius Benediktas XV jo šventę praplētē visai Bažnyčiai.

Mokykimês tikējimo tiesų ir krikščioniško gyvenimo ne vien žodžiu, bet ypač geru, doru gyvenimu, patys stengdamiesi pasekti dieviškojo Išganytojo gyvenimu ir veikla.

Birželio 28 d. minimi kankiniai: Argimiras, Plutarkas, Serenas, Heraklidis, Heronas, Serenijus, Rhais, Potamijona, Marcelē. Benignas ir Irenējus, vyskupai kankiniai. Popiežius Paulius I. Išpažintojas Austelis.

Šv. Petras, ap. Tapė G. Bellini
Randasi Venecijos Akademijoje.

ŠV. PETRAS IR POVILAS, APAŠTALAI

Birželio 29 d.

ETRAS, pirmiau vadinamas Simonu, buvo žvejo Jono sūnus, gimęs ir augęs Betsajidoje, Galiliejoje. Apie jo pašaukimą būti apaštalu rašo šv. Matas: "Eidamas išilgai Galiliejos jūros, Jēzus pamatē du broliu, Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolį Andriejų, leidžiančius tinklus į jūrą, (nes juodu buvo žvejai), ir tarē jiedviem: Eikite paskui mane; aš padarysiu, kad judu būtumēte žmonių žvejai. Juodu tuojau palikę tinklus, sekē jį". (Mato 4, 18 — 20)

Kai Pilypo Kesarijos apylinkēse Simonas — Petras išpažino Kristaus Dievybę, Jēzus jam pasakē: " Aš tau sakau: tu Petras, ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalēs. Tau aš duosiu dangaus karalystēs raktus; ką tu suriši žemēje, bus su-

rišta ir danguje, ir ką tu atriši žemėje, bus atrišta ir danguje."(Mato 16, 18 — 20)

Per paskutinę vakarienę Jėzus, pavedęs savo karalystę apaštalams, sakė Petrui: "Simonai! štai šėtonas reikalavo jūsų, kad persijotų jus, kaip kviečius; bet aš prašiau už tave, kad tu nenustotumei tikėjimo; todėl tu kada nors apsigręžęs stiprink savo brolius." (Luko 22, 31)

Prie Tiberijados jūros pasirodė iš numirusių prisikėlusis Jėzus savo apaštalams trečią kartą ir jiems pavalgius, "Jėzus taria Simonui Petrui: Jono sūnau, Simonai, ar myli mane labiau, kaip šitie? Jis jam atsako: Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš tave myliu. Jis jam taria: Ganyk mano avinėlius. Jis jį vėl klausia: Jono sūnau, Simonai, ar myli mane? Jis jam atsako: Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu tave. Jis jam taria: Ganyk mano avinėlius. Jis klausia jį trečią kartą: Jono sūnau, Simonai, ar myli mane? Petras nuliūdo, kad jis jį trečią kartą klausė: Ar myli mane? ir jam atsakė: Viešpatie, tu visa žinai; tu žinai, kad aš tave myliu. Jis jam tarė: Ganyk mano avis." (Jono 21, 15 — 17)

V. Jėzus ne vien žadėjo, bet ir pavedė vyriausiąją valdžią Bažnyčioje Petrui, ir tą Petro pirmenybę pripažino kiti apaštalai. Kristui įžengus į dangų, Petras ėmėsi savo pareigų ir pasirūpino, kad į Judo Iskarijoto vietą būtų išrinktas naujas apaštalas. Sekminių dienoje jis kalbėjo apaštalų vardu į subėgusias minias, jis krikštijo atsivertėlius, priėmė pirmąjį stabmeldį į Kristaus Bažnyčią. Jis pirmininkavo apaštalų pasitarimuose ir sprendimuose. Beplėsdamas Dievo Karalystę žemėje, jis vadovavo 10 metų Antijokijos tikintiesiems, paskui persikėlė Romon ir ten darbavosi per 25 metus.

Per Nerono persekiojimus (67 metais) jis buvo prikaltas prie kryžiaus žemyn galva birželio 29 dieną.

Laikykimės šv. Petro įpėdinių — popiežių, nes tik Pet-

rui ir jo įpėdiniams Kristus patikėjo savo Bažnyčią, davė pilną valdžią.

Birželio 29 d. minimi apaštalai: Petras ir Povilas. Kankiniai: Marcelis, Anastazas. Vyskupai: Kasijus iš Narnio, Syras. Mergelės: Kocha, Benedikta, mergelė kankinė. Našlės: Ema, Marija, Salomė, Judita.

Šv. Povilas, ap. El Greco tapyba. Yra El Greco muziejuje, Toledo.

ŠV. POVILAS, APAŠTALAS

Birželio 30 d.

OVILAS apaštalas pradžioje vadinosi Saulium. Jis gimė Tarso mieste, Mažojoje Azijoje, kur dabar yra pietinė Turkija. Jo tėvai buvo žydai, bet Romos piliečiai.

Jauną Saulių pasiuntė tėvai Jeruzalėn pas garsųjį mokytoją Gamalielį mokytis šv. Rašto ir viso Senojo Įsta-

tymo nuostatų. Bebūdamas sostinėje, jis priklausė prie pariziejų ir buvo uolus tikėjimo į vieną Dievą platintojas. Jis nebuvo tuo laiku Palestinoje, kai Jėzus skelbė savo dievišką mokslą. Parvykęs Jeruzalėn, rado žmones pasidalinusius: vieni laikėsi Senojo Įstatymo, o kita dalis, mažuma, laikėsi Jėzaus mokslo. Prideramai gerbdamas Įstatymą, nesupratęs, kad Jėzus buvo ne vien žmogus, bet tikrasis Dievas, antrasis Švč. Trejybės Asmuo, Dievo Sūnus ir žadėtasis pasaulio Atpirkėjas, Saulius ėmė uoliai persekioti krikščionis.

Jis buvo išgavęs sau teisę pas vyriausius kunigus, kad radęs Kristaus mokinius Damasko mieste galėtų surištus atgabenti Jeruzalėn į žydų teismą.Pakeliui jis atsivertė, nes jam pasirodė pats Jėzus, ir jis suprato klaidą darąs, persekiodamas Jo mokinius.

Damaske pakrikštijo jį kun. Ananijas ir grąžino jam akių šviesą. Miesto sinagogose jis ėmė skelbti Kristų ir įrodinėti Jo dievybę.

Žydai norėjo jį užmušti. Nakčia per miesto mūrą mokiniai jį nuleido pintinėje į kitą pusę, ir jis pasitraukė į tyrus ruoštis skirtam darbui. Tyruose išbuvo apie trejus metus ir iš Jėzaus gavo žymių apreiškimų.

Jis skelbė Kristų ne vien Jeruzalėje, savo gimtiniame mieste, visoje Mažoje Azijoje, bet vyko į Graikiją, padarė tris dideles keliones ir pasiekė Romą, tiesa, kaip kalinys.

Ten, kalėjime su šv. Petru pasilikdamas per pora metų, mokė žmones Kristų pažinti, jį mylėti, jam tarnauti.

Kiek jisai dėl Kristaus nukentėjo, rašo antrame laiške Korintiečiams: "Nuo žydų gavau penkis kartus po keturiasdešimtis kirčių be vieno; tris kartus buvau rykštėmis plaktas, kartą akmenimis muštas, tris kartus nukentėjau laivo sudužimą, naktį ir dieną buvau jūros gilumoje, dažnai kelionėse, pavojuose upių, pavojuose galvažudžių, pavojuose nuo vientaučių, pavojuose nuo pagonių, pavojuose miestuose, pavojuose tyruose, pavojuose jūroje, pa-

vojuose tarp netikrų brolių; varge ir skurde, daugelyje budėjimų, alkyje ir troškime, daugelyje pasninkų, šaltyje ir nuogume: be to, kas kitaip atsitinka, kasdieninis veržimasis prie manęs, rūpestis visomis bažnyčiomis." (2 Kor. 11, 24-28)

Šv. Povilas atidavė Kristui visą savo širdį, laiką, darbą, mokslą, visą save, nešdamas tautoms išganymo Evangeliją. Jis paliko keturiolika laiškų, kurie ryškiai nušviečia Jėzaus mokslą. Šie Dievo įkvėpti raštai pateko į Naująjį Įstatymą ir yra dieviškojo mokslo kasyklomis, naujas įkvėpimas ateinančių amžių mokslininkams.

Antrąjį laišką rašydamas Timotiejui šv. Povilas sako: "Aš kovojau gerą kovą, pabaigiau bėgti, išlaikiau tikėjimą. Gale man atidėtas teisybės vainikas, kurį duos man aną dieną Viešpats, teisusis Teisėjas; ne tik man, bet ir tiems, kurie myli jo atėjimą."(2 Tim. 4, 7)

Po dvejų metų kalėjime Romoje, nepasirodant kaltintojams, šv. Povilas buvo atgavęs laisvę ir kurį laiką laisvai skelbęs Kristų.

Bet kai jis sugrįžo į Romą ir čia ėmė uoliai veikti, pateko į Nerono piktumą. Povilą suėmė, įmetė į Mamertinų kalėjimą, kur jau buvo įkalintas šv. Petras apaštalas. Nuo spalių iki kitų metų birželio abudu apaštalai buvo supami tų pačių kalėjimo sienų.

Birželio 29 dieną šv. Petrą išvedė ir prikalė prie kryžiaus, o šv. Povilą už miesto kardu nukirto. Tai atsitiko 67 metais.

Mūsų laikams reikia daugiau žmonių, taip uolių skelbti Kristų, kokis buvo šv. Povilas. Pašvęskime bent dalį savo veltui leidžiamo laiko Kristaus tiesoms platinti, ir atnaujinsime žmonių dvasią, Dievo padedami.

Birželio 30 d. minimi kankiniai: Povilas apaštalas, Bazilidis, Kajus, Leonas, Gobanas, Marcijalis, Alpijanas, Austriklinijanas. Išpažintojai: Alrikis, Ostijanas, Petras iš Asti, atsiskyrėlis Teobaldas. Mergelės: Erentrūdė, Eurgainė, Emilijona. Moteriškė Lucina.

VIEŠPATIES JĒZAUS KRISTAUS ŠVČ. KRAUJAS

Liepos 1 d.

OPIEŽIUS Pijus IX įsteigē Brangiausio Viešpaties Jēzaus Kristaus Kraujo šventę, kad atsimintume, kokia kaina esame išvaduoti iš amžino pasmerkimo, ir pagarbiai dēkotume mūsų Brangiausiajam Išganytojui už jo Kraujo Auką.

Šv. Povilas apaštalas rašo: "Kristus gi, atējęs kaip vyriausias būsimųjų gērybių kunigas, per didesnę ir tobulesnę padangtę, ne rankomis padirbtą, tai yra, ne šio sutvērimo, ir ne ožių ar veršių krauju, bet savo krauju įējo vieną kartą už visus į šventyklą, radęs amžiną atpirkimą. Nes jei ožių ir jaučių kraujas ir karvēs pelenai, šlakstant, pašventina suteptuosius, apvalydamas kūną, kaip gi daug labiau kraujas Kristaus, kurs per šventąją Dvasią aukojo pats save nesuteptą Dievui, apvalys mūsų sąžinę nuo mirusiųjų darbų, kad mes tarnautumēm gyvajam Dievui. Ir todēl jis yra naujos sandoros tarpininkas, kad, įvykus mirčiai, atpirkti nuo padarytųjų po pirmąja sandora peržengimų, pašauktieji gautų amžinosios tēvonystēs pažadą.

"Nes kur yra testamentas, reikia, kad tarpininkautų testamentą darančiojo mirtis. Nes testamentas įgyja galios mirtimi; kitaip jis neturi galios, iki tebēra gyvas, kurs darē testamentą. Todēl nē pirmasis nebuvo pašventintas be kraujo. Nes Mozē, perskaitęs visai tautai visus įstatymo įsakymus, ēmęs veršių ir ožių kraujo su vandenimi ir raudona vilna ir isopu, apšlakstē ir pačią knygą

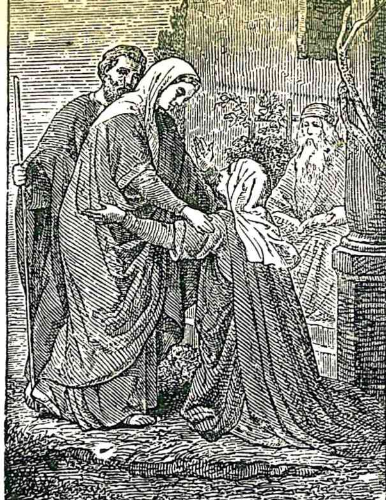
ir visą tautą, sakydamas: Tai yra kraujas sandoros, kurią Dievas jums įsakė. Jis taip pat krauju apšlakstė padangtę ir visus tarnystės indus. Einant įstatymu, kone viskas apvaloma krauju, ir be kraujo išliejimo nėra atleidimo.

"Taigi, broliai, turėdami pasitikėjimo įeiti Kristaus krauju į šventyklą nauju ir gyvu keliu, kurį jis mums prirengė pro užlaidą, tai yra, per savo kūną, ir turėdami didį kunigą Dievo namams, artinkimės tikra širdimi, pilnu tikėjimu, apsišlakstę širdis nuo piktos sąžinės ir apsiplovę kūną tyru vandenimi, tvirtai laikykimės nekeičiamo mūsų vilties išpažinimo, (nes tas, kurs pažadėjo, yra ištikimas), ir tėmykime vieni kitus, kad ragintumėmės į meilę ir į gerus darbus." (Žyd. 9, 11-22; 10, 19-24)

Kristaus meilės auka ir jo už mus pralietas kraujas sutaikino mus su Dievu ir yra neišsemiamų turtų šaltinis. Todėl šv. Petras ragina mus: "Jūs esate atpirkti nuo tuščio jūsų tėvų paveldėto pasielgimo ne gendančiais auksu ir sidabru, bet brangiu krauju Kristaus, kaip nesutepto ir be ydos avinėlio." (1 Petro 1, 18-19)

Garbinkime švenčiausiąjį Sakramentą, Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties tikrąjį Kūną ir Kraują. Dabar ir visados ir per amžius. Amen.

Liepos 1 d. minimi kankiniai: Julius, Aaronas. Vyskupai kankiniai: Kastas, Sekundinas, Oliveris Plunket. Aaronas, vyriausias Sen. Įstatymo kunigas. Abai: Karilefas,Domicijonas, Eparchijus. Išpažintojai: Cevydas, Servanas, Simeonas Salus, Teodorikis. Mergelės: Jutvarė ir Vepė.

"Iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina ateina pas mane?"

ŠVČ. MARIJOS APLANKYMAS

Liepos 2 d.

DIEVO pasiuntinys, arkangelas Gabriēlis, apreiškē Marijai, kad jos giminaitē Elzbieta pradējusi sūnų senatvēje, ir tai buvo jau šeštas mēnuo. Apie tai sužinojusi Marija, "atsikēlus, išējo skubiai į kalnus į Judo miestą. Ji įējo į Zakarijo namus ir pasveikino Elzbietą. Ir atsitiko, kad kaip tik Elzbieta išgirdo Marijos pasveikinimą, kūdikis linksmai šokterējo jos įsčioje, ir Elzbieta pasidarē pilna šventosios Dvasios. Ji sušuko dideliu balsu ir tarē: Pagirta tu tarp moterų ir pagirtas tavo įsčios vaisius. Ir iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina ateina pas mane? Nes štai, kaip tik tavo pasveikinimo balsas pasiekē mano ausis, šokterējo iš džiaugsmo kūdikis mano isčioje. Palaiminta tu, kuri įtikējai, nes tai, kas Viešpaties tau pasakyta, įvyks. O Marija tarē: Mano siela garbina Viešpatį, ir mano dvasia džiaugiasi Dievuje, mano Išganytojuje. Nes jis pažvelgē į sa-

vo tarnaitės žemumą. Štai nuo dabar visos kartos vadins mane palaiminta. Nes didelių dalykų padarė man Galingasis, kurio vardas šventas. Jo gailestingumas iš kartos į kartą tiems, kurie jo bijo. Jis parodė savo peties galybę, išsklaido tuos, kurie puikūs savo širdies mintyje. Jis numeta nuo sosto galiūnus ir išaukština žemuosius. Alkstančius jis pripildo gērybių, o turtuolius paleidžia tuščius. Jis palaikė savo tarną Izraēlį, atsimindamas savo gailestingumą, taip kaip buvo kalbējęs mūsų tēvams, Abraomui ir jo vaikų vaikams per amžius.

Marija pasiliko su ja apie tris mēnesius; paskui ji pagrįžo į savo namus." (Luko 1, 39-56)

Švenčiausios Marijos Aplankymo šventę įvedē popiežius Urbonas VI ir Bonifacas IX 1378 metais; popiežius Sikstas IV 1475 metais, pridēdamas oktavą, padarē ją iškilmingesnę.

Liepos 2 d. minimi šv. kankiniai: Acestis, Aristonas, Krescentijanas, Eutychijanas, Urbonas, Vitalis, Justas, Felicisimas, Feliksas, Procesas, Martinijanas, Marcija, Simofroza. Vyskupai: Otas, Oudacējus. Išpažintojas Monegundis.

ŠV. LEONAS II, POPIEŽIUS

Liepos 3 d.

EONAS II popiežius valdē Bažnyčią labai trumpai: tarp 682 ir 683 metų. Kai mirē popiežius šv. Agatas 681 metais, sausio 10 dieną, kelioms dienoms praslinkus buvo išrinktas jam įpēdinis šv. Leonas II, bet jo konsekracija įvyko tik 682 m. 17 rugp.

Tai buvo greičiausiai dēl to, kad tarp išrinktojo popiežiaus ir imperatoriaus ējo ilgi susirašinējimai; mat, im-

peratorius buvo žadėjęs buvusiam popiežiui šv. Agatui panaikinti nuo šimto metų uždedamus nepaprastus mokesčius naujai išrinktam popiežiui, kad sumokėtų imperatoriaus iždui. Tais laikais buvo reikalaujama, kad imperatorius pripažintų popiežių.

Šv. Leonas II gimimu buvo sicilietis, labai mokytas vyras, išėjęs tuo laiku žinomus mokslus, be to, gerai mokėjo graikų ir lotynų kalbas, buvo žymus muzikas. Jis sutvarkė ir pagerino bažnytinį giedojimą.

Svarbiausias gi jo veiksmas buvo patvirtinimas visuotinos santarybos aktų. Toji santaryba įvyko 680 — 681 metais Konstantinopolyje. Ji pasmerkė monotelitų tikybines klaidas; jai vadovavo popiežiaus legatai, dalyvaujant imperatoriui Konstantinui, Konstantinopolio ir Antijokijos patriarkams ir 170 vyskupų.

Šios santarybos nusprendimus ir aktus į lotynų kalbą išvertė popiežius Leonas II. Yra užsilikęs jo laiškas, rašytas Ispanijos karaliui ir kilmingiesiems bei vyskupams, kuriame paaiškina, ką yra pasiekusi santaryba, ir kviečia po tais santarybos nutarimais pasirašyti. Dėl to 684 metais įvyko Toledo sinodas, kuris priėmė Konstantinopolio santarybos nutarimus.

Kadangi ilgą laiką Ravenos mieste gyveno imperatoriai, arba jų atstovai, tai to miesto arkivyskupai stengėsi iškilti, gauti patriarko teises ir savarankiškai valdytis. Negalėdami savo norams palenkti popiežiaus, jie stengėsi ir gavo imperatoriaus potvarkį — ediktą, kad esą savarankūs ir nuo Romos nepriklausomi. Bet aišku, jurisdikcijos reikaluose imperatoriaus ediktas buvo bevertis. Popiežius Leonas II gavo iš esamo imperatoriaus Konstantino Pogonato minėtojo edikto panaikinimą ir Ravenai paskelbė, kad naujo vyskupo rinkimai tol pasilieka nesekmingi, kol gaunamas popiežiaus pritarimas.

Šv. Leonas II buvo vadinamas to laiko žmonių "vargšų tėvu". Jis šelpė daug suvargusių žmonių visu kuo:

pinigais, patarnavimu, darbu, patarimais. Globojo našlaičius ir vargšes našles, daugiau rodydamas pavyzdžiu, negu žodžiu skelbdamas, kaip reikia šventai gyventi.

Jis mirē 683 metais; palaidotas Vatikane.

Ne tiek svarbu, kokios bus patikētos mums pareigos, bet kaip mes jas einame. Nuo gero pareigų ējimo priklauso visa sielos tobulybē ir mūsų išganymas.

Liepos 3 d. minimi kankiniai: Eulogijus, Hyacintas, Irenējus, Mustiola, Morkus, Mucijonas, Povilas, Trifonas ir mergelē kankinē Sunifa. Vyskupai: Anatolijus, Bertrandas, Vladas, Datus, Heliodoras, Jarmanas. Popiežius Leonas II. Abas Cilēnis. Išpažintojai: pal. Bernardinas Realini, Bibligis, Guntiernas, Gutagonas, Marijonas — Melmuiris.

ŠV. BERTA, NAŠLĒ

Liepos 4 d.

ERTA buvo grafo Rigoberto ir Ursanos duktē. Jos tēvas tarnavo Klodvigio II rūmuose. Kai Bertai buvo 20 amžiaus metų, tēvas ją išleido už karaliaus giminaičio Sigefrido. Juodu laimingai gyveno per 20 metų ir susilaukē penkių dukterų. Jų dvi dukterys, Gertrūda ir Deotilē, yra šventosios.

Vyrui mirus, šv. Berta ryžosi pasišalinti iš viešojo gyvenimo, atsidēti atgailai ir maldai. Ji priēmē vienuolēs rūbus ir pastatē vienuolyną Blanžyje, ties Hesdinu, šiaurinēje Prancūzijoje, ir pasidarē savo vienuolyno vyresnioji.

Josios dvi vyresniosios dukterys pasekē motinos pavyzdžiu, ir Gertrūda su Deotile tapo vienuolēmis. Pasakojama, kad kunigaikštis Rogeris persekiojęs šv. Bertą

už tai, kad nenorėjusi išleisti už jo duktės Gertrūdos. Tik vėliau kunigaikštis supratęs, kad Berta buvo nekalta, ir jis priėmęs ją pagarbiai, suteikęs jai globos, nes ji tuo metu buvo jau vienuolė.

Šv. Bertos pastangomis buvo pastatytos trys bažnyčios: šv. Omero, šv. Vaasto ir šv. Martyno. Atlikusi šį darbą, ji perleido savo vienuolyno valdymą savo dukteriai Deotilei, o pati, užsidariusi prie bažnyčios sienos pastatytame kambarėlyje, ruošėsi mirčiai. Ji mirusi 725 m.

Be šios šv. Bertos, yra to paties vardo kitų šventųjų. Kita šventoji Berta gyveno septintame šimtmetyje Prancūzijoje ties Reimsu. Ji buvo mergelė ir kankinė. Mirė 690 metais.

Palaimintoji Berta de Bardi, vienuolijos vyresnioji, gimusi Florencijoje ir mirusi apie 1163 metus, yra išgarsėjusi stebuklais. Beveik šimtas metų vėliau gyveno pal. Berta de Marbais, cistersė vienuolė, ties Liliu, Prancūzijoje. Ji mirė 124? metais.

Šios visos mergelės ir našlės tik dėl to pasiekė šventumo, kad mylėjo Dievą ir savo skaisčią sielą stengėsi išlaikyti nuodėmės nesuteptą. Tam tikslui jos meldėsi ir atgailojo. Melskimės, atgailokime ir šventėkime, nes prieš mus atsiskleidžia visa laiminga amžinuma su neišsakoma laime, jei pasieksime dangų. Verta jo siekti.

Liepos 4 d. minimi kankiniai: Inocentas, Sebastija, Jukundijanas, Nampanijonas, Laurijanas, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Teodoras, Ubrikis. Abas Finbaras. Pranašai: Osē, Agējus. Atsiskyrēlis Sisojis. Našlē Berta.

ŠV. ANTANAS MARIJA ZAKARIJAS, IŠPAŽINTOJAS

Liepos 5 d.

TALIJOS šiaurėje, Lombardijoj, Kremonos mieste 1503 metais gimė šv. Antanas Marija Zakarijas. Jo tėvai buvo kilmingi piliečiai ir turtingi žmonės. Gražiai auklėjo sūnų, kuriame anksti pasireiškė gražios dorybės: jis mylėjo Dievą, garbino Švenčiausiąją Mergelę Mariją ir buvo didžiai gailestingas vargšams. Pasitaikė ne kartą, kad vargšams atidavė savo brangius rūbus, nes neturėjo kuo kitu sušelpti.

Baigęs Kremonoje pradžios mokslus, jis išvyko Tičinan mokytis filosofijos. Ją baigęs, Paduvoje mokėsi medicinos. Jisai buvo gabus, mokytas vyras. Su gydytojo liudijimu grįžo į tėviškę. Pamaldus gydytojas tuoj suprato, kad jam skirta kita dalia, kad jam reikia žmonių sielas gydyti, kad tam darbui jis yra skirtas, o ne kūno ligas vien naikinti.

Jis todėl pradėjo mokytis teologijos. Laisvu laiku lankė ligonius, rinko pas save paaugusius vaikus ir juos mokė katekizmo bei tikėjimo dalykų. Jaunuolių sielas jis uždegė pamaldumu, o net ir subrendusiems ir senesniojo amžiaus asmenims jis skelbė geresnio gyvenimo pagrindus.

Kai baigė teologiją, buvo įšvęstas kunigu. Per pirmąsias šv. Mišias nustebusieji žmonės pamatė jį apsuptą stebėtino grožio angelų.

Jaunas kunigas uoliai pradėjo naują darbą: stengėsi įpratinti žmones prie gražių ir kilnių dorybių, taisė blo-

gus papročius, globojo visus, ypač vargšus, nuliūdusius, apsunkintus, teikdamas suraminimo, duodamas naudingų patarimų, visus apimdamas tēviška kunigo meile ir dosnia išmalda. Jo namai pasidarē visų nuskriaustųjų prieglauda. Jį patį žmonēs praminē tēviškēs tēvu ir miesto angelu.

Milane būdamas suprato, kad daug daugiau galēs gero padryti žmonēms, jei ne vienas dirbs, bet jei su kitais panašios dvasios vyrais, — visi kartu veikdami, galēsią žymiai praplēsti palaimingą veiklą. Pasitarē tuo reikalu su šventai gyvenusiais vyrais Baltrum Feraru ir Jokūbu Marigēnu. Jie sutarē 1533 metais įkurti kunigų vienuoliją, pavedant ją šv. Povilo apaštalo globai.

Popiežiui Klemensui VII leidžiant ir popiežiui Povilui III patvirtinant, įkurtoji vienuolija greit išsiplētē katalikų pasaulyje. Ši vienuolija buvo praminta "barnabistais", nes jų centras Milane buvo prisiglaudęs prie šv. Barnabo bažnyčios. Be paprastų trijų vienuolinių įžadų, barnabistai pasižada neieškoti bažnytinių nē kitų poaukščių; jie dēvi paprastą kunigišką rūbą, kokį nešiojo to laiko Lombardijos kunigai.

Šventu gyvenimu, karštu žodžiu, uoliai besirūpindami kitų žmonių gerove ir išganymu, jie buvo gyvas atsakymas į protestonų skleidžiamus melus prieš katalikų Bažnyčią.

Šv. Antanas Marija Zakarijas rado savo dvasiai atramos Išganytojo skausmuose. Jis įvedē paprotį penktadieniais pavakarēje skambinti varpu, kad žmonēs prisimintų kentējusį už juos Kristų. Tos pat Jēzaus meilēs skatinamas, jis pradējęs laikyti išstatytą švč. Sakramentą per tris dienas, kad tikintieji galētų tinkamai Jēzui atsidēkoti už Jo meilę.

Dievas apdovanojo šv. Antaną M. Zakarijų gausiomis dovanomis, ateities numatymu. Grįžęs tēviškēn, mirtinai susirgo ir, 36 metus baigęs, atidavē Dievui skaisčią sielą 1539 metais.

Jis buvo pripažintas šventuoju popiežiaus Leono XIII devynioliktojo šimtmečio gale.

Pamaldžios sielos dedasi draugijon, nes tuo būdu gali daugiau gero padaryti Bažnyčiai ir sielų išganymui. Pašauktuosius vienuolinin gyveniman mokėkim suprasti ir jų pašaukimą sustiprinkime, skatindami paklusti šventai Dievo valiai.

Liepos 5 d. minimi kankiniai: Atanazas, Kirilė, Domicijus, Marinas, Teodotas, Sedofa, Zojė. Vyskupai: Numerianas, Petras iš Meco. Išpažintojai: Antanas Marija Zakarijas, Fraganas, Gvenas. Mergelės: Edana, Modvena, Filomena.

ŠV. TOMAS MORUS, KANKINYS

Liepos 6 d.

ISŲ Anglijos katalikų pasididžaivimas ir galingas švyturys yra šv. Tomas Morus, buvusis Anglijos didysis kancleris lordas.

Jis gimė Londone 1480 metais. Studijavo Oksfordo universitete, paskui pasirinko sau teisę ir buvo advokatas ir teisėjas. 1505 metais jis vedė žmoną, susilaukė trijų dukterų ir vieno sūnaus, nors prieš tai kurį laiką buvo save tyręs, ar pasirinkti dvasininkų luomą, ar ne.

Mokytas, gabus, gyvas ir pamaldus Tomas buvo labai mėgstamas paties karaliaus. Jis lengvai kalbėjo ir rašė lotynų kalba, kaip ir angliškai; darė vertimų iš graikų kalbos; pagarsėjo pasaulyje savo knyga "Utopija". Tomas Morus buvo pirmas pasaulininkas, kurs buvo pakviestas būti Anglijos didžiuoju kancleriu lordu.

Kai pradėjo Anglijon veržtis protestantizmas, Tomas savo raštais smerkė jų klaidas. Tuo metu karalius Hen-

rikas VIII sugalvojo atsiskirti nuo savo teisētos žmonos ir vesti buvusią tarnaitę. Kancleris tam nepritarē ir užsitraukē karaliaus nemalonę. Savinantis karaliui bažnytinę jurisdikciją ir skelbiantis vyriausia bažnyčios galva, Tomas pasitraukē iš užimamų pareigų.

Karaliaus skirti teisējai apkaltino Tomą Morų išdavyste ir pasmerkē mirti. Karalius Henrikas nusprendē, kad jis nebūtų pakartas, bet kirviu nukirstas. Tai įvykdyta 1535 metais, liepos 6 d.

Jis mirē kankiniu už Bažnyčią, už tikējimą. Šv. Tēvas, patikrinęs jo užtarimu daromus stebuklus, jį įskaitē į šventųjų kankinių eiles.

Nesibijokime tų, kurie gali kūną užmušti, bet sielos negali nužudyti. Visada ištikimai Dievui tarnaudami, nors mirsime, amžiną gyvybę laimēsime.

Liepos 6 d. minimi kankiniai: Tomas Morus, Trankvilinas, Romulis, Godliva, Izaijas pranašas, Lucija, Antoninas, Severinas, Diodoras, Dijonas. Mergelēs kankinēs: Dominika, Nojala. Išpažintojas Goaras. Mergelē Monina. Našlē Seksburga.

ŠV. KIRILAS IR ŠV. METODIJUS, VYSKUPAI

Liepos 7 d.

IRILAS ir Metodijus yra vadinami slavų apaštalais. Jie buvo broliai ir gimē Graikijoje. Mokslus ējo Konstantinopolyje. Moksle juodu tiek pakilo, kad Kirilą vadino filosofu.

Metodijus greitai pasitraukē iš viešo gyvenimo ir įstojo į vienuolyną, o Kirilas, pavedamas karalienēs Teodo-

ros, prieš tai gavus patriarko Ignacijaus įgaliojimą, išvyko į Krymo pusiausalį, kuris tada vadinosi Chersonezu, chazarų tautos mokyti krikščionių tikėjimo. Jam tas darbas gražiai pasisekė; sutvarkęs tinkamai naujus krikščionis ir jų bažnyčias, Kirilas grįžo Konstantinopolin ir įstojo į tą patį Polichrono vienuolyną, kur gyveno Metodijus.

Apie Kirilo sekmingas misijas sužinojo Moravijos kunigaikštis Ratislavas. Jis prašė Konstantinopolio imperatoriaus Mykolo III, kad leistų keletui misijonierių atvykti į Moraviją. Tam naujam darbui buvo parinkti slavų kalbą mokantieji šv. Kirilas ir šv. Metodijus. Moraviečiai priėmė su džiaugsmu iškalbingus vienuolius ir netrukus visa tauta priėmė krikštą. Tam padėjo daug toji aplinkybė, kad Kirilas, gerai mokėdamas slavų kalbą, sudarė jiems tinkamus rašmenis, alfabetą, išvertė jų kalbon Senąjį ir Naująjį Testamentą. Tuo būdu abudu broliai tapo slavų kalbos rašto kūrėjais.

Kai Romą pasiekė žinia apie tų dviejų brolių nuveiktus darbus, popiežius šv. Nikalojus I Didysis pašaukė juodu Romon.

Juodu, vykdami Romon, pasiėmė su savim surastus Chersoneze popiežiaus šv. Klemenso I relikvijas ir 867 metais laimingai pasiekė Romą.

Priimti jie buvo su didele pagarba. Naujas popiežius Adrianas II, išklausęs juodviejų pasiteisinimo, kodėl į bažnytines apeigas įėmė slavų kalbą ir jų žygį patvirtinęs, konsekravo juodu vyskupais.

Kirilas jau nebegrįžo tęsti darbo, — jis mirė Romoje ir čia labai puošniai ir garbingai buvo palaidotas.

Metodijus grįžo Moravijon kaip sukurtosios bažnyčios ganytojas. Savo uolume siekė ir kitų gretimų tautų: vengrų, bulgarų, dalmatiečių ir juos mokė Kristui tarnauti. Atsirado žmonių, kurie jam pavydėjo pasisekimo ir skundė popiežiui, esą, šv. Metodijus klaidingai mokąs

žmones. Atvyko jis pas popiežių Joną VIII ir susirinkusių vyskupų akivaizdoje sekmingai pasiteisino iš visų jam daromų priekaištų. Popiežius pakēlē jį arkivyskupu slavų kraštams. Jis atvertē čekų kunigaikštį su žmona ir čekų tautai atnešē tikrąjį tikējimą. Lenkijoje skelbē Kristų, sukūrē Lvove vyskupiją, Kijeve paskyrē kitą vyskupą. Grįžęs Moravijon, paskyrē sau įpēdinį ir baigē gyvenimą šventa mirtimi.

Jis didis pas Dievą ir pas žmones, nes labai mylējo Dievą ir gera darē žmonēms.

Liepos 7 d. minimi kankiniai: Klaudijus, Nikostratas, Kastorijus, Viktorinas, Simporianas, Peregrinas, Lucijanas, Pompējus, Hesychijus, Papijus, Saturninas, Germanas, Astijus. Popiežius Benediktas XI. Vyskupai: Kirilas, Metodijus, Apolonius, Feliksas iš Nanto, Hedas, Ilidijas, Vilebaldas. Abai: Ilydas, Maolruainis. Išpažintojai: Medras, Odranas, Pantēnas. Mergelēs: Erkongota ir Etelburga.

ŠV. ELZBIETA, PORTUGALIJOS KARALIENĒ

Liepos 8 d.

LZBIETA, Aragonijos karaliaus duktē, gimē 1271 metais. Nors buvo prabangos, taigi ir pagundų apsupta, bet ji išsisaugojo pavojingų įtakų ir nuo pat jaunų dienų rodē pamaldumo ir šventumo žymių.

Tēvas, karalius Petras išleido jaunutę Elzbietą už Portugalijos karaliaus Dionizo, kuriam Elzbieta buvo ištikima, šventa, pavyzdinga žmona. Kasdien buvo pratusi klausyti šv. Mišių, daug laiko pašvęsdavo maldai, pro-

tarpiais aštriai pasninkaudavo, nuoširdžiai rūpinosi apleistaisiais ir pavargėliais.

Nemažą kryžių teko nešti šv. Elzbietai nuo savo vyro, kuris vienu tarpu vargino ją nepamatuotais įtarinėjimais ir priekaištais. Eidama dalinti išmaldų, ji buvo pratusi pasiimti su savim jauną vyrą, patarnautoją, kad panešėtų vargšų maistą. Kitas tarnas labai pavydėjo tos malonės draugui ir įsigeidė jį pražudyti. Pasitaikius progai, įskundė ne vien tarną, bet ir karalienę, esą, turėję neleistinų santykių. Dėl to šmeižto karalius nutarė tarną nužudyti. Nujojęs pas kalkių degėjus pasakė, kad į krosnį įmestų pirmąjį atsiųstą jo pasiuntinį, kuris paklaus, ar karaliaus įsakymas įvykdytas.

Iš ryto anksti karalius pasišaukė įtariamąjį tarną ir paliepė jam vykti pas kalkių degėjus ir paklausti, ar jau karaliaus įsakymas įvykdytas. Tas bematant išsiskubino; bet praeidamas pro bažnyčią, išgirdo varpelį. Kunigas išėjo Mišių laikyti. Kadangi buvo pratęs kasdien šv. Mišių išklausyti, o karaliaus įsakymas neatrodė esąs labai skubus, užsuko bažnyčion ir iš eilės išklausė dvejų šv. Mišių.

Karalius, nesulaukdamas kalkių degėjo pranešimo, siuntė tarną skundiką paklausti, ar įsakymas įvykdytas. Pasirodžius šiam, tie, nieko jam nesakydami, suėmė ir įsviedė krosnin. Šmeižikas žuvo ugnyje. Kai atsiskubino pirmasis, jam atsakė, jog karaliaus įsakymas įvykdytas. Tas linksmas pranešė žinią karaliui. Šis nustebo, nes žuvo skundėjas, o ne įtariamasis. Iš to karalius suprato, kad Dievas stebuklingu būdu jam parodė karalienės nekaltumą.

Karalius mirė 1325 metais, ir šv. Elzbieta įstojo į tretininkių kongregaciją. Likusią gyvenimo dalį ji pašventė geriems darbams. Šventai ji mirė 1336 metais.

1625 metais ją paskelbė šventąja popiežius Urbonas Aštuntasis.

Didžioji auka, kurią galime Dievui atnašauti, yra Jo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, šv. Mišių auka. Pamaldžiai jose dalyvaukime ir, jei turime progos, kasdien jų išklausykime.

Liepos 8 d. minimi kankiniai: pal. Adrianas Fortescue, Konstantinopolio kankiniai, Kilianas, Kolomanas, Totnanas, Prokopijus, Romos kankiniai. Popiežiai: pal. Eugenijus III ir Adrianas III. Vyskupas Auspicijus. Abas Gribaldas. Išpažinėjai: Arnoldas, Teobaldas. Mergelės: Landrada, Morvena, Vitburga. Našlė karalienė Elzbieta; be to Akvilė ir Priscilė.

ŠVEDIJOS ŠVENTIEJI GLOBĖJAI

Liepos 9 d.

UO pat devintojo šimtmečio Lietuva turėjo santykių su krikščionių tikėjimą priėmusiais švedais ir danais. Net didelė Kuršo dalis protarpiais buvo jų valdoma ir mokėdavo duokles. Šventieji Švedijos vyrai pasidarė ne vien jai, bet ir Lietuvai ir kitiems kaimynams tikybiniai švyturiai. Jų stebuklų garsas pasiekė Lietuvą, ir jų vardu buvo praminta daug žmonių. Todėl suprantama, kad Švedijai priėmus protestantizmą ir atsisakius gerbti katalikiškus šventuosius, jų ypatingoji pagarba augo Lietuvoje ir Lietuvos seniau valdytuose kraštuose. Viena diena metuose buvo skiriama paminėti visiems Švedijos šventiesiems globėjams.

Karolio Didžiojo sūnus imperatorius Liudvikas jau nuo 826 metų stengėsi padėti danams ir švedams susipažinti su krikščionių tikėjimu. Per Daniją ir Švediją iškeliavo misijonieriauti šv. Anskaras (miręs 865 m.) su savo draugu Vitmaru. Mielai priimti švedų karaliaus Berono

Birkos mieste, su pasitikėjimu jie ėmė skelbti Dievo žodį. Daug įtikėjo ir buvo pakrikštyti. Jų tarpe buvo vietos valdytojas Engarius, kitaip vadinamas Eriku, kuris pastatė savo tėviškėje pirmąją bažnyčią ir daug atvedė tikėjiman.

Gražių vaisių sulaukęs Švedijoje, Anskaras vėl grįžo Hamburgan, palikdamas Birkoje savo vietoje vyskupą Simoną ir kunigą Nitardą (m.840), kurie, beskelbdami Kristų, mirė kankinių mirtimi.

Šv. Anskarui mirus, Švedija ilgai laukė misijonierių. Tik po 140 metų (XI šimtmetyje) Dievas paskatino anglą vyskupą šv. Sigfridą su savo vienuoliais, trimis brolėnais, su pal. Eschiliu ir kitais vykti Dievo žodį skelbti Švedijon.

Prieš tai Švedijoje veikė karalius šv. Olavas, kankinys, vadinamas Skotkonugu, kurs, pats įtikėjęs Kristų, pastatė daug bažnyčių Švedijoje, bet stabmeldžių buvo nužudytas. Po jo švedams Kristų skelbė pamaldus vienuolis šv. Dovydas. XII šimtmetyje Švedijoje darbavosi šv. Henrikas kankinys, pirmasis Upsalos vyskupas. Taip pat kankiniais mirė šv. Botvidas (m.1100), Dievo mylimas karalius šv. Erikas (m. 1151) ir našlė Elena Vestgotė. Gražiausiais dorybių žiedais pražydo karalienė šv. Brigita (1304 — 1373) ir jos duktė šv. Katarina (m. 1381). Iš tikrųjų, net mūsų laikais Lietuvoje daug kas vadinosi šių šventųjų vardais.

Geriausiai tuos šventuosius pagerbsime, jų dorybėmis ir Dievo meile pasekdami, nieko nesigailėdami, kad Dievo vardas būtų tautų pažintas ir pamiltas.

Liepos 9 d. minimi šv. kankiniai: Anatolija, Audaksas, Oranžo kankiniai, Gorkumo kankiniai, Patermucijus, Kopris, Aleksandras, Zenonas, Agilulpas, vyskupas kankinys. Vyskupai: Brikcijus, Golvinas. Mergelės: Everildė, Veronika iš Julianų.

SEPTYNI BROLIAI KANKINIAI

Liepos 10 d.

EPTYNI šv. Felicitatės (Laimutės) sūnūs Januarijus, Feliksas, Pilypas, Silvanas, Aleksandras, Vitalis ir Martialis garbingai nusipelnė kankinių vainiko Romoje, imperatoriaus Morkaus Aurelijaus Antonino viešpatavimo laikais (161 — 180).

Šv. Felicitatė, garbingos šeimos moteris, mirus vyrui, pašventė visą savo likusį gyvenimą maldai, atgailoms ir geriems darbams. Jos kilnus pavyzdys smarkiai veikė pagonis, ir daug kas panorėjo pažinti ir garbinti tikrąjį Dievą. Dėl to įtūžo stabmeldžių vaidilos ir apskundė ją su jos septyniais sūnumis, esą, jie kenkia valstybės stabų religijai ir taip skriaudžią pačią valstybę.

Romos prefektas Publis liepė suimti ir atvesti apkaltintus teisman, manydamas prikalbinsiąs brolius gražumu paklusti stabmeldiškiems imperijos įstatymams. Jis ragino šv. Felicitatę pasigailėti savo jaunų vaikų. Bet didvyriškoji motina čia pat skatino sūnus ištesėti tikėjime: "Vaikeliai mano, pasižiūrėkite į dangų, kur Jėzus Kristus ir jo šventieji laukia jūsų. Būkite ištikimi ir kovokite už savo sielas."

Prefektas baisiai susierzino; dar bandė perkalbėti brolius ir gražiais pažadais suvilioti, kad išsižadėtų Kristaus. Bet jo pastangos nuėjo niekais. Teisėjas liepė visus nuplakti ir uždarė kalėjiman. Visą įvykį jis papasakojo imperatoriui. Tas paliepė atskiriems teisėjams teisti brolius ir pasmerkti mirtin. Januarijus buvo mirtinai užplaktas, Feliksas ir Pilypas lazdomis užmušti, Silvanas numestas iš aukštumos mirė; Aleksandrui, Vitaliui ir

Martialiui nukirto galvas. Jų motina mirē kankine lapkričio 23 dieną.

Iš vienos šeimos turime net aštuonis šventus kankinius. Šventos motinos pavyzdys, jos kantrybē ir pasišventimas, beauginant Dievo baimēje ir Dievo meilēje savo sūnus, turētų paskatinti tēvus auginti ir auklēti savo vaikelius taip, kad jie pasiektų dangų. Tada ir tēvų ir vaikų garbē niekad nesibaigtų.

Liepos 10 d. minimi kankiniai: Apolonijus, Bianoris, Silvanas, Emanuelis Ruiz, Karmelis Volta, Engelbertas Kolland, Nikanoras Askanijus, Nikolas Alberka, Petras Soler, Pranciškus Pinazo, Jonas Jokūbas Fernandez, Pranciškus, Mootis, Rafaelis, Januarijus, Marinas, Naboras, Feliksas, Leoncijus, Mauricijus, Danielis, antras Januarijus, Feliksas, Pilypas, Silvanas, Aleksandras, Vitalis, Martialis. Vyskupas Etto. Mergelēs kankinēs: Rufina, Sekunda; mergelē Amelija. Išpažinējai: Placidas ir Sigisbertas.

ŠV. PIJUS I, POPIEŽIUS, KANKINYS

Liepos 11 d.

POPIEŽIUS šv. Pijus I valdē Bažnyčią, kai imperatoriais buvo Antoninas Pijus (138 — 161) ir Morkus Aurelijus (161 — 180). Iki šiol mokslininkams nepavyko aiškiai nustatyti jo mirties metų. Manoma, jog mirē 167 metais.

Jis kilo iš Akvilējos, ir jo tēvas vadinosi Rufinas.

Popiežiui šv. Hyginui kankiniu mirus, jo vieton buvo išrinktas Romos kunigas Pijus. Jo gyvenamasis laikotarpis buvo Bažnyčiai neramus, — jaunutei Bažnyčiai

teko kovoti su vidaus priešais, klaidų sėjėjais, kurie, prisidengę krikščionių mokslu, skelbė savo sapnus ir svajones, traukdami žmones į netikėjimą. Teko kentėti išorės persekiojimus, suspaudimus ir vis naujai kylančius vidaus tvarkos klausimus.

Šv. Pijui priskiriama, jog visiems ginčams baigti jis nustatęs, kad Velykos turi būti švenčiamos sekmadienyje. Roma to laikėsi; bet kitur ginčas ilgokai užsitęsė. Azijoje labai retai pasitaikydavo Velykos švęsti sekmadienyje, nes jie ten laikėsi kito apskaičiavimo: pavasarį susilyginus dienai su naktimi, esant pilnačiai, kitur gi, — sekmadienyje po pilnaties. Nors šventės diena nėra esminis tikėjimo dalykas, o vien liturginis klausimas, bet ginčas buvo smarkiai įsiliepsnojęs ir nešė nesantaiką viduje.

Sakoma, kad senatorius šv. Pudensas, kurio dukterys Potencijana, kitaip vadinama Pudencijana, ir Praksedė yra Bažnyčios pripažintos šventomis, pavedė šv. Pijui I savuosius rūmus, iš kurių popiežius Pijus I padarė bažnyčią, dažnai ten lankydamasis ir ilgesnį laiką gyvendamas, laikė šv. Mišias ir krikštijo atsivertusius.

Šv. Pijus I visada buvo laikomas kankiniu dėl didelių pakeltų vargų ir prispaudimų, nors tikrovėje jis mirė savo mirtimi.

Tikėjimu ir klusnybe galime pasiekti dangų. Be tikėjimo negalima įtikti Dievui. Bet prie tikėjimo reikalingas klusnumas Dievo nuostatams ir Kristaus įkurtajai Bažnyčiai, nes mūsų klusnumas parodo mūsų tikėjimą.

Liepos 11 d. minimi kankiniai: Pijus I, popiežius, Abundijus, Cindėjus, Januarijus, Pelagija, Marcijanas, Savinas, Kiprijonas, Sidronijus, Jonas iš Bergamo, vyskupas ir kankinys. Vyskupas Hidulfas. Abas Drostanas. Išpažintojas Sabinas. Mergelė Kovairė

ŠV. JONAS GVALBERTAS, ABAS

Liepos 12 d.

ONAS Gvalbertas gimė Florencijoje, Italijoje, 999 metais. Savo jaunatvę pralaido išsiblaškiusiai, kaip ir kiti jo laiko turtingi jaunuoliai, buvo sau pasirinkęs kario luomą.

Atsitiko, kad giminaitis nužudė jo tikrą brolį Ugo, ir Jonas, eidamas to laiko papročiais, ieškojo progos žudiką nudėti ir atkeršyti už brolio kraują. Bet Dievo Apvaizda kitaip visą reikalą sutvarkė. Didžiajam penktadienyje Jonas buvo bažnyčioje, išklausė pamokslo, kaip Jėzus, mirdamas ant kryžiaus, dovanojo savo priešams, palikdamas visiems pavyzdį. Vykdamas namon, jis sutiko neprisirengusį kovon priešą. Jonas gi buvo ginkluotų palydovų apsuptas. Vieta buvo siaura ir vienas kito išsilenkti negalėjo. Jonas buvo besirengęs nukirsti anam galvą, bet tas atsiklaupęs ir rankas sudėjęs prašėsi dėl Kristaus meilės dovanoti jam gyvybę. Save nusigalėdamas, susigraudinęs dėl tokio prašymo, Jonas dovanojo jam gyvybę; dovanojo kaltę, priėmė jį vieton brolio. Įėjo netoliese esančion šv. Miniato bažnyčion ir atsiklaupęs pas kryžių prašė Kristaus priimti jo padarytą auką ir atleisti jam jo paties kaltes. Pakėlė Jonas akis prie Jėzaus veido; nustebęs mato, kaip Prikryžiuotasis Viešpats palenkė jam galvą, patvirtindamas, kad jo prašymas išklausytas. Susijaudinęs Jonas ryžosi atsidėti vienam Jėzui tarnauti.

Nors jo tėvas nebuvo sūnaus žygiu patenkintas, pats Jonas sau nusikirpo plaukus, apsivilko vienuoliniu rūbu ir įstojo į kaiminystėje esantį benediktinų vienuolyną.

Greitai jis kilo dorybėse, kitiems švietė tobulo vienuolio pavyzdžiu.

Mirus vienuolyno vyresniajam, Jonas buvo išrinktas į jo vietą. Neilgai ten buvęs, ilgėdamasis nuošalumo ir vienumos, kad galėtų geriau Dievui tarnauti, aplankė kamaldulių kūrėją šv. Romualdą (mirusį 1027 m.) ir jo paskatintas sukūrė kiek vėliau naują Benedikto regulos vienuoliją Valis Umbrosa slėnyje. Čia buvo griežtai laikomasi pirmykštės vienuolinės regulos — įstatymų.

Prie šventai gyvenančio Jono ėmė spiestis pamaldieji vyrai, kad patys išmoktų tobulai tarnauti Dievui.

Jonas aštriai peikė ir kur galėdamas naikino įsigalėjusį paprotį bažnytines vietas gauti už pinigus. Dėl to pasidarė priešų. Jie užpuolė šv. Salvio vienuolyną, išplėšė, ką gero rasdami, padegė trobas ir vienuolius sužeidė; bet Jonui juos kryžiaus ženklu palaiminus, vienuoliai išgijo staiga nuo tų žaizdų.

Šv. Tėvas patvirtino jo įkurtąjį vienuolyną 1070 metais. Per trejus metus įsikūrė 11 naujų vienuolynų.

Šv. Jonas pilnas nuopelnų ir dorybių užmigo Viešpatyje 1073 metais. Garsėjant gi stebuklais, popiežius Celestinas III (1191 — 1198) įskaitė jį tarp šventųjų.

Jei norime, kad V. Dievas atleistų mums mūsų nusikaltimus, nuoširdžiai dovanokime tiems, kurie mums nusikalsta, ir už bloga atmokėkime geru.

Liepos 12 d. minimi kankiniai: Epifanas, Hermagoras, Fortunatas, Naboras, Feliksas, Paulinas, Proklus, Hilarijonas, Marcijona, mergelė ir kankinė. Vyskupai: Menulfas, Paternianas. Abas Jonas Gvalbertas. Išpažintojas Jasonis.

ŠV. EUGENIJUS, VYSKUPAS

Liepos 13 d.

KARTAGINOJE, Afrikoje, per 24 metus nebuvo vyskupo (457 — 481), nes vandalams užėmus ir įsigalėjus Afrikoje, jų valdovai, Arijaus klaidatikio pasekėjai, neleido katalikams rinktis sau vyskupo.

481 metais karalius Henerikis tam tikromis sąlygomis sutiko, kad katalikai turėtų savo ganytoją. Išrinktas tai vietai buvo kun. Eugenijus, Kartaginos pilietis, žymus mokslu, išmintimi ir pamaldumu. Bešelpdamas vargšus, dažnai pats pritrūkdavo reikalingiausių dalykų; jį gerbė net klaidatikiai arijai.

Gražiai besitvarkant bažnytiniams reikalams, ėmė jam pavydėti klaidatikiai. Jie palenkė sau palankų karalių, ir tas atsiuntė Eugenijui įsakymą, kad nedrįstų bažnyčioje sėstis į vyskupo sostą, kad nesakytų pamokslų žmonėms, kad į bažnyčią nepriimtų nė vieno vandalo; tuo tarpu buvo nemaža vandalų katalikų.

Šventasis vyskupas tvirtai atsakė karaliui, kad Dievo įstatymas jam draudžia uždaryti bažnyčios duris tiems, kurie trokšta Dievui tarnauti. Karalius įtūžo, pradėjo persekioti katalikus. Seseles vienuoles, o jų buvo gana daug, nužudė bekankindamas. Vyskupas, kunigai, dijakonai, kiti dvasininkai ir pasauliečiai katalikai buvo ištremti į tyrus, kad žūtų badu. Tremiamus palydėjo žmonos su žibintais rankose, aimanuodamos ir verkdamos, kad nebus kam aprūpinti likusiųjų katalikų dvasios reikalų.

Pirmu kart Hunerikis grąžino vyskupą Eugenijų. Bet vėliau jį ištrėmė į negyvenamą Tripolio dykumą ir pavedė nežmoniškam savo pataikūno Antano žiaurumui.

Mirė Hunerikis. Jo įpėdinis Gontamundas leido grįžti ištremtiems kunigams, atšaukė Kartaginon šv. Eugenijų, leido atidaryti katalikų bažnyčias. Ramūs laikai buvo per 12 metų, kol valdė Gotamundas, bet jam mirus, jo brolis Trasimundas iš naujo ėmė persekioti katalikus, ištrėmė šv. Eugenijų, archidijakoną Salutarį, pagelbininką Muritą ir apie penkis šimtus įvairaus amžiaus katalikų žmonių ir dvasininkų. Jie žuvo kankinių mirtimi 505 m.

Šv. Eugenijus mirė liepos 13 dieną vienuolyne netoli Albi, kurį jis buvo įkūręs ir valdęs.

Savo maldas ir gražų gyvenimą paremkime išmaldomis ir būsime Viešpaties išklausyti, nes tikroji meilė reikalauja aukos.

Liepos 13 d. minimi kankiniai: popiežius Anakletas, Dogfanas, vyskupas Eugenijus, Salutaris, Muritas, Myropis, Serapijonas. Pranašai: Esdras, Joēlis. Vyskupas Turiafas. Išpažintojas Silas. Mergelės: Mildreda, Brigita ir Maura.

ŠV. BONAVENTŪRAS, VYSKUPAS, BAŽNYČIOS DAKTARAS

Liepos 14 d.

OKSLAS ir šventumas iškėlė Bonaventūrą Bažnyčioje į aukščiausią pagarbą; nuo pat jaunų dienų jis draugavo su šventais vyrais.

Gimė jis 1231 metais. Dvidešimt metų būdamas, įstojo į pranciškonų vienuolyną. Mokslus baigęs Italijoje, stu-

dijavo ir mokytojavo Paryžiuje, kur tuo pat laiku dēstē ir šv. Tomas Akvinietis, maždaug penkeriais metais vyresnis už Bonaventūrą. Savo giliu, meilēs kupinu mokslu jis žavējo klausytojus. Jį žmonēs praminē "serafiškuoju daktaru". Kartą šv. Tomas Akvinietis prašē šv. Bonaventūro pasakyti, iš kur jis semiąs savo gilų mokslą. Bonaventūras įsivedē Tomą į savo mažą kambarēlį, parodē kryžių ir tarē: "Štai visos mano knygos, iš kurių semiu savo išmintį."

Kitą kartą šv. Tomas užtiko Bonaventūrą berašantį šv. Pranciškaus gyvenimą ir taręs savo draugui: "Nekliudykime šventajam rašyti apie šventąjį."

Šv. Bonaventūras buvo šv. Liudviko IX (1215 - 1270), Prancūzijos karaliaus, patarējas ir jo sesers vienuolēs šv. Izabelēs († 1270) dvasios vadas. 1266 metais jis buvo išrinktas pranciškonų vienuolijos generaliniu vadovu. Vos išvengē antros nepaprastos pagarbos — būti Anglijos Jorko arkivyskupu. Su ašaromis akyse atsiprašē iš tų pareigų. Popiežius Grigalius X (1271 — 1276) pakēlē jį kardinolu ir Albano vyskupu. Nugirdęs, kad šv. Tēvas ketina jį padaryti kardinolu, šventasis pasišalino ir norējo apleisti Italiją. Pakeliui ties Florencija sustojo savo vienuolijos namuose pasilsēti, bet čia pasivijo du popiežiaus pasiuntiniai su kardinolo skrybēle. Jiedu surado Bonaventūrą virtuvēje beplaunant po pietų indus. Kai pasiuntiniai nežinojo kas daryti su atnešta kardinolo skrybēle, Bonaventūras nurodē, kad ją pakabintų prie greta virtuvēs augančio medelio, o patys pasivaikščiotų sode, kol jis baigs savo darbą virtuvēje. Baigęs, užsidējo skrybēlę ir nuējo tinkamai pagerbti popiežiaus pasiuntinių.

Šv. Bonaventūras parašē daug žymių veikalų: garsūs yra jo šv. Rašto aiškinimai, teologijos — filosofijos vadovēlis studentams, daug asketinēs ir mistinēs teologijos straipsnių ir gražiai aprašytas šv. Pranciškaus Asyžiečio gyvenimas. Savo mokslu ir iškalba jis patraukē graikus

į Bažnyčios vienybę. Mirė Lijono mieste 1274 metais. Visuotinė Bažnyčios santaryba tuo metu dar posėdžiavo. Visi kardinolai ir vyskupai dalyvavo jo laidotuvėse. Po dviejų šimtų metų jis buvo pripažintas šventuoju, o dar šimtui metų praėjus, pakeltas į Bažnyčios daktarus.

Neatiduok savo širdies laikinoms gėrybėms, — ji priklauso Dievui, nes kokias vertybes myli, tiek ir pats esi vertas. Dievo baimė ir nuolankumas moko išminties.

Liepos 14 d. minimi kankiniai: Justas, Liebertas, Pokas, vyskupas ir kankinys. Bažnyčios daktaras šv. Bonaventūras. Vyskupai: Kyras iš Kartaginos, Deusdedit, Feliksas Komo, Heraklas, Idus, Optacijanas. Išpažintojai: Pranciškus Solano, Marcelinas.

ŠV. HENRIKAS, IMPERATORIUS

Liepos 15 d.

EPAPRASTO šventumo pasiekė pamaldusis imperatorius Henrikas, besiruošdamas prie mirties. Jis gimė 972 metais. Jo tėvas buvo Bavarijos kunigaikštis. Jis pats tapo Vokietijos karalium ir vėliau buvo išrinktas (1002 metais) Romos imperatoriumi. Prieš tai, bene 996 metais, Henrikas turėjo regėjimą: jis matė savo šventąjį globėją, kuris jam tarė: "Už šešerių metų." Kas įvyks už 6 metų, Henrikas nežinojo. Jis manė, kad jam teks mirti.

Tuo tarpu jis vedė žmoną, šv. Kunigundą, su kuria prieš vestuves sutarė gyventi nekaltybėje, kaip brolis su seserimi.

Savo dideliais turtais stengėsi statyti bažnyčias, kurti vienuolynus, nes tik juose buvo galima tais laikais gauti mokslo. Ligoniams ir vargšams statė ligonines ir prie-

glaudas. Įsteigė Bamberge vyskupiją ir ją gausiai apdovanojo.

1015 metais nuvyko imperatorius Henrikas Romon, kur jį imperatoriumi vainikavo popiežius Benediktas VIII šv. Petro bazilikoje.

Kaip buvo pratęs kitur, taip ir Romoje būdamas, pirmąją naktį praleido bažnyčioje budėdamas ir besimelsdamas. Bažnyčioje jis matė nepaprastą reginį: pats Jėzus, Amžinasis Kunigas, angelų ir šventųjų lydimas atvyko, it šv. Mišių laikyti. Po evangelijos, atėjo prie Henriko vienas Dievo angelų, jį pažadino ir davė knygą pabučiuoti. Ir angelas jam taręs: "Priimk Dievo meilės ženklą, nes esi skaistus ir teisingas." Tasai ženklas, kuris Henrikui primindavęs kasdien, kaip labai jį Dievas myli, buvo tai, kad jis apšlubo. Už tą dovaną Henrikas buvo Dievui be galo dėkingas; jis buvo tikras, kad jį Dievas myli.

Betvarkant imperiją, jam teko kariauti su lenkais, čekais, moravais, burgundais. Panoniją ir Vengriją pelnė Bažnyčiai, prieš graikus išėjęs, juos išvarė iš Apulijos. Už Vengrų karaliaus Stepono išleidęs savo seserį, karalių ir visą vengrų tautą pelnė Dievui.

Kadangi pats degė Dievo meile, norėjo, kad kaimyninės valstybės pažintų tikrąjį Dievą ir priimtų Kristaus dieviškąjį mokslą. Tam tikslui jis nesigailėjo turtų nė darbo. Mirtinai susirgęs, grąžinęs šv. Kunigundą jos tėvams sakydamas, kad ji pasiliko mergelė, kokią jis buvo gavęs ją iš Kristaus rankų.

Mirė jis 1024 metais ir palaidotas šv. Petro ir Povilo bažnyčioje Bamberge.

Kol turime laiko, darykime gera, ruoškimės prie laimingos mirties, nes miręs negalėsime atitaisyti veltui praleisto laiko. Kas kasdien laukia mirties, nemirs netikėtai.

Liepos 15 d. minimi kankiniai: Abundemijus, Antijokas, Kyriakas, Katulinas, Januarijus, Florencijus, Julija,

Justa, Eutropijus, Zosima, Bonosa, Ignacijus, Azevedas, Pilypas, Zenonas, Narsējus, Feliksas iš Pavijos, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Plechelmas, Seduinas, Svitūnas. Išpažintojai: imperatorius Henrikas II, Donaldas, Vladimiras. Abas Dovydas. Mergelės: Apronija, Edita.

ŠVČ. M. MARIJOS ŠKAPLIERNOS. ŠV. SIMONAS STOCK

Liepos 16 d.

KARMELITŲ Škaplieriaus Brolija yra viena seniausių pasaulyje. Sakoma, kad netoli Nazareto ant Karmelio kalno gyveno vienuoliai, kurie buvo skyrę savo gyvenimą švenčiausios Mergelės Marijos garbei platinti. Persekiojimų metu jie buvo išblaškyti, ir jų dalis persikėlė Europon. Kai kurie jų atvyko Anglijon ir įkūrē ten savo vienuolyną. Pas juos įstojo 32 metų šventai gyvenęs atsiskyrēlis, šv. Simonas Stockas (Stuobrinis, mat, gyveno medžio stuobryje, būblyje).

Šv. Simonas buvo gimęs Aylesforde, Kente. Dvylikos metų būdamas nutarē gyventi atsiskyrēliu viename išpuvusiame medyje. Dēl to jis buvo pramintas Stocku. Tame medyje jis gyvenęs dvidešimt metų, darydamas atgailą.

Švč. Dievo Motina jam apsireiškusi ir nurodžiusi stoti pas karmelitus. Šv. Simonas greitai kilo dorybēmis ir buvo tobulo vienuolio pavyzdys. Kai 1245 metais Aylesforde ties Ročesteriu, įvyko karmelitų visuotinē kapitula, vyriausiu vadovu buvo išrinktas šv. Simonas Stock. Žmonēs nebuvo palankūs šiai naujai vienuolijai, ir vienuoliai susilaukē daug sunkenybių.

Kai prasidėjo karmelitų persekiojimas, Simonas Stockas kreipėsi karšta malda į švenčiausiąją Dievo Motiną, prašydamas pagalbos. Liepos 16 dieną 1251 metais "baltųjų tėvelių" vienuolyne Cambridge apsireiškė švenč. Mergelė Marija Simonui, įteikė jam škaplierius ir pasakė, kad tai bus josios globos ženklas, ir kas dėvės tąjį škaplierių, gaus atsivertimo malonę ir nepražus.

Iš tikrųjų, per pašvęstus škaplierius Dievas pradėjo dalyti savo malones. Vinčesteryje buvo marinamas išganymo vilties nustojęs žmogus. Pasitaikė ten būti šv. Simonui. Jis uždėjo ant mirštančiojo pašventintus škaplierius. Mirštantysis godžiai paprašė išpažinties, išpažino savo mirtinąsias nuodėmes, atgailojo, gavo išrišimą ir, susitaikęs su Dievu, pilnas ramybės ir vilties mirė. Ėmė darytis ir kitų stebuklų. Karmelitų persekiojimai pasiliovė.

Šv. Simonas Stockas mirė 1265 metais Bordeaux (Bordo) mieste, Prancūzijoje.

Stenkimės išlaikyti švarų savo sielos rūbą, nes "kas nugalės, taip bus apvilktas baltais rūbais; aš neišdildinsiu jo vardo iš gyvenimo knygos ir išpažinsiu jo vardą mano Tėvo akivaizdoje ir jo angelų akyse." (Apr. 3,5)

Liepos 16 d. minimi kankiniai: Andrius, Benediktas, Atenogenis, Domnijus, Faustas, Helieris, Raineldis, Sisenandas, Valentinas, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Eustacijus, Tenenanas, Vitalijanas. Mergelė Marija Magdalena Postel; išpažintojas Simonas Stockas.

ŠV. ALEKSIS, IŠPAŽINTOJAS

Liepos 17 d.

OMOS senatorius Eufemijanas ir jo žmona Aglē sulaukē ilgai trokšto kūdikio ir jam davē Aleksio vardą. Tai buvo jų vienturtis sūnus. Turtingi tēvai davē mokslą ir gražiai išauklējo Aleksį.

Vaikas augo apsuptas ištaigų, aptarnaujamas būrio gražiausiai Romoje dēvinčių vergų, dažnai matydavo patį imperatorių savo tēvo namuose beviešint, bet dar daugiau kasdien atvykdavo pakeleivių, vargšų ir našlaičių. Šiems būdavo kasdien paruošiami trys ilgi stalai su valgiais, ir Aleksis mēgo tarp jų sukinētis, patarnauti.

Jis augo metais ir augo pamaldume. Pasiekusį vyro metų Aleksį tēvas paveikē imti už žmoną imperatoriaus rūmuose augusią mergaitę. Aleksis buvo ką kitą galvojęs. Jis nenorējo gyventi moterystēje; bet nebuvo kaip prieštarauti tēvui. Vestuvių dieną, kai Aleksis pasiliko pats vienas su savo sužieduotine, jis jai atidavē savo vestuvių žiedą, auksu siuvinētą juostą ir prašęs tuos daiktus pasilaikyti taip ilgai, kiek Dievas norēs.

Jis slapta paliko Romą, išplaukē į Mažąją Aziją ir nuvyko į Edesos miestą. Ten pas bažnyčios duris išdalinęs vargšams visa, ką turējo, ir gražius rūbus iškeitęs į skarmalus, pats atsistojo su likusiais vargšais išmaldos prašyti. Tenkinosi maža kuo, atiduodamas visa, kas buvo geresnio, vargingesniems. Jis buvo laisvas nuo visų rūpesčių, kiek norēdamas laiko meldēsi, ir niekas jam to netrukdē. Jautēsi laimingas, galįs gyventi varge.

Taip praējo septyniolika metų. Jo tēvas išsiuntē į visus kraštus tarnus ieškoti sūnaus. Keli jų užklydo ir į

Edesos miestą ir prie bažnyčios durų Aleksiui davė išmaldą, nepažindami savo buvusio pono. Pamatęs, kad jis negalės ilgiau tenai slėptis, Aleksis išvyko į Tarsą; bet pakeliui vētra laivą atstūmė toli į vakarus, ir visai netikėtai atsirado Ostijos (Romos) uoste. Matydamas tame Dievo ranką, nutarė eiti pas tėvą ir prašytis prieglaudos. Tėvas jo nepažino, nepažino nei tarnai, nei motina, ir jis apsigyveno menkame kambarėlyje prie laiptų savo tėvo rūmuose, daugiausia laiko pašvęsdamas maldai ir atgailoms.

Septyniolika metų gyveno taip pas tėvus, ir jie jo nežinojo; ramiai jis kentė tarnų pajuoką, šiurkštų juoką ir panieką. Kai jis mirė, tėvai surado jo rankoje raštą, kuriame atpasakojo priežastis, dėl ko jis taip pasielgė. Tai buvo tą pat dieną, kai imperatorius Honorijus ir popiežius Inocentas viešėjo pas Aleksio tėvus. Dievas ėmė daryti stebuklus prie Aleksio palaikų. Jis buvo palaidotas šv. Bonifaco bažnyčioje, čia pat prie tėvo rūmų įruoštoje 404 metais.

Būkime pasirengę Dievo valiai paklusti, nežiūrint, kokios aukos iš mūsų pareikalautų Dievas, nes Dievui tarnauti yra viešpatauti.

Liepos 17 d. minimi kankiniai: Speratas, Narzalis, Kytinas, Veturijus, Feliksas, Akilinas, Letancijus, Januarija, Generoza, Vestina, Donata, Sekunda, Teodota. Popiežius Leonas IV. Generozas, Hyacintas, kankiniai. Vyskupai: Enodijus, Teodozas. Vienuolė Irmengarda, karalius Kenelmis. Išpažintojai: Aleksis, Kynlis, Turninas. Mergelė Marcelina.

ŠV KAMILIJUS LELIS, IŠPAŽINT.

Liepos 18 d.

IETINĖJE Italijoje, Abrucų mieste, 1550 metais Lelių šeimoje gimė vienturtis sūnus Kamilijus. Jo motina buvo susenėjusi, o tėvas karys, beveik nuolat svetur keliaująs.

Kamilijus išaugo augalotas vaikinas, daugiau kaip šešių pėdų ūgio. Savo būdu buvo labai panašus į tėvą: staigus, užsispyręs, visur rodė savo valią. Mokytis nenorėjo, bet į žaidimus, triukšmą — pirmas. Laukė dienos, kada galės tapti kareiviu.

1562 metais mirė jo motina. Kamilijų paėmė prižiūrėti giminės, bet nelabai galėjo jį suvaldyti ir davė jam ramybę. Septyniolikos metų būdamas, jis įstojo kariuomenėn, sakydamasis turįs daugiau metų. Pateko į tėvo pulką. O tėvas buvo garsus kortų lošėjas. Kamilijus beveik pralenkė ir tėvą. Su kortomis kartu ėjo sukčiavimas, barniai, peštynės. Ir tėvas ir sūnus keletą kartų buvo iš kariuomenės paleisti ir turėjo sau ieškoti naujo generolo. Tarnavo visiems, kas tik mokėjo gerą algą. 1574 metais kovojo Ispanijoje, persikėlė Afrikon, pateko į Neapolį.

Kamilijaus tėvas jau buvo miręs, ir jis vienas su panašiais į save jaunais draugais virto paprastais perėjūnais, valkatomis, nenorinčiais nė kokio darbo dirbti.

Kamilijus su vienu draugu pateko į Monfredoniją ir atsistojęs prie bažnyčios durų prašė išmaldos. Vienas turtingas ir gaileistingas ponas pakoliojo jauną, stiprų vyrą, besimaišantį tarp elgetų. Kamilijus atsakęs, jog niekas jam darbo neduoda. Ponas pasiūlė jam dirbti prie statomo kapucinų vienolyno. Kamilijus sutiko ir, nepai-

sydamas draugo pašaipos, kad savo laisvę pardavęs, gelbėjo prie statybos, kaip mokėdamas.

Pradėjo jį žavėti vienuolinis gyvenimas. Prašėsi kapucinų priimamas. Du kartu buvo priimtas ir du kartu turėjo išstoti, nes turėjo žaizduotą koją. Nuvyko Romon ir įsiprašė į Nepagydomųjų šv. Jokūbo ligoninę. Romoje jis pažino šv. Pilypą Nerį, kuris klausė jo išpažinties ir visaip padėjo, kad tiktai sutvarkytų savo gyvenimą.

Ligoninėje tarnaudamas, jis pasižymėjo stropumu, atsidavimu ligoniams. Darbas iš jo padarė naują žmogų. Per keletą metų dirbęs, buvo pakeltas ligoninės užvaizda. Dėl Kristaus pamilęs ligonius, rūpinosi jų kūno ir sielos gerove. Pamatęs, kad jis mažai gali dvasiškai padėti, nebūdamas kunigas, 32 metų amžiaus vyras nusitarė siekti kunigystės ir ėmėsi seniau nenorėto mokslo. Baigė. Įsišventė ir visas atsidavė ligoniams. Jis sukūrė ligoniams slaugyti vienuoliją ir gavo jos patvirtinimą 1591 metais. Ir toliau per 23 metus jis tarnavo mirštantiems ligoniams, savęs nesigailėdamas; kiekvienam ligoniui patarnavo, kaip pačiam Kristui, užkrečiamomis ligomis sergančius gydydamas, badaujančius valgydindamas.

Dievas prėmė ilgametę Kamilijaus atgailą ir jo nuoširdų darbą vargšų ir ligonių naudai ir po mirties jo garbę pagarsino daugeliu stebuklų.

Jis mirė 1614 metais. Jis buvo pripažintas šventuoju 1746 metais, o Leonas XIII paskyrė jį ligonių globėju.

Tinginiavimas buvo pražudęs šv. Kamilijų, o darbas jį išgelbėjo. Dirbkime naudingus darbus ir šelpkime Kristaus mažiausius brolius, nes ką vienam jų padarysime, Kristui padarysime.

Liepos 18 d. minimi kankiniai: Emilijanas, Arnoulas, Symforoza, Krescensas, Julius, Nemezijus, Primitivas, Justinas, Staktas, Eugenijus, Fridrikas, vyskupas ir kankinys. Mergelės kankinės: Gundenė, Marina. Vyskupai: Arnoulas, Brunonas, Maternas, Filasterijus. Išpažintojas Kamilijus Lelis; mergelė Edburga; našlė Teneva.

ŠV. VINCENTAS PAULIETIS, IŠPAŽINTOJAS

Liepos 19 d.

IETŲ Prancūzijoje, vargingoje ūkininkų šeimoje, 1575 metais gimė būsimas šventasis Vincentas Paulietis.

Jaunas būdamas, jis ganė savo tėvo kiaules ir kitus gyvulius. Bet, trokšdamas mokslo, kiekviena pasitaikiusia proga ką nors gero išmokdavo. Savo troškimą parėmė nuoširdžia malda, prašydamas Švenč. Mergelės Marijos padėti jam išeiti į kunigus. Tikrai, jis buvo pasiųstas mokytis Tulūzon. Išėjęs reikalingus mokslus, įsišventė kunigu 1600 metais.

Kai 1605 metais plaukė į Marselį, jų laivas pateko į jūrų plėšikų turkų rankas. Vincentas pateko vergijon. Jį nuvežė Afrikon ir ten pardavė už vergą vienam supagonėjusiam prancūzui, kuris pristatė kun. Vincentą į sunkų ūkio darbą. Nepaprastas vergas, pasivedęs Marijos globai, nepaprastai gerai dirbo darbus, tvarkė visą pono turtą. Jisai buvo pratęs giedoti Marijos garbei giesmes.

Tariamoji valdovo žmona, išgirdusi nesuprantama lotynų kalba Vincentą giedant "Salve Regina" — Sveika Karaliene, susidomėjo Vincentu ir pasiteiravo, apie ką jis gieda, kokią karalienę jis sveikina, kas yra toji Nekalčiausioji Marija, dangaus Karalienė. Jai labai patiko Vincento pasakojimai, ėmė teirautis vyrą apie tikėjimo dalykus, ir per ją Vincentas gavo progos arčiau prieiti prie paties pono. Vincentas atvertė savo poną į tikėjimą, nurodė, kaip galėtų susitaikinti su Bažnyčia, ir jiedu 1607

metais atplaukē Marselin. Atsivertēlis prancūzas pasidarē tikras atgailotojas, gavo savo kaltēs atleidimą ir likusį gyvenimą praleido Romoje viename vienuolyne.

Šv. Vincentas nuvyko Paryžiun. Pirmiausia Paryžiaus priemiestyje Clichy jis gavo visų apleistą parapiją tvarkyti. Greitu laiku uolus kunigas pakēlē parapijiečių dorą, tikējimą, pastatē naują bažnyčią.

Kardinolo De Berulle patarimu, Vincentą paēmē garbingi de Gondi ponai savo vaikų mokytoju. Grafas de Gondi, kuriam laikui praslinkus, susikivirčijo su sau lygiu kitu ponu ir iššaukē jį dvikovon. Sutartos dvikovos dieną, kai ryte ponas meldēsi rūmų koplyčioje, Vincentas tarē: "Gerai žinau, kad šiandien pasirengēte dvikovon. Išganytojo vardu, kurį neseniai pagerbēte, aš tamstai pareiškiu, jei neatsisakysite to smerktino noro, Viešpats teisingai nubaus tamsą ir visą ainiją."

Nelaukti kapeliono žodžiai ir jo rimtis padarē reikalingą įspūdį, ir dvikovos nebuvo.

Atliekamu laiku, kun. Vincentas lankē artimiausias bažnyčias, sakydamas ten pamokslus ir patarnaudamas žmonēms. Pajuto ir suprato, kaip mažai žinojo kaimo žmonēs tikējimo tiesas. Reikējo misijonierių. Tam tikslui šv. Vincentas sudarē kunigų Misijonierių Draugiją. Ji virto Kongregacija, ir popiežius Urbonas VIII 1632 metais ją patvirtino. Per 28 metus įsikūrē net 25 tos vienuolijos namai.

Bet tuom šv. Vincentas nesitenkino. Pamatęs, kiek vargo kenčia pamestinukai, įkūrē nelaimingiems vaikeliams prieglaudų. Joms vadovauti, padedant poniai Le Gras, įkūrē Gailestingųjų Seserų vienuoliją.

Toliau šv. Vincentas steigē ligonines, vargšams prieglaudas jis rūpinosi kalējiman patekusiais, belaisviais ir visais nelaimingaisiais. Nieko beveik savo neturēdamas, vien Dievo ir artimo meile degdamas, per turtingųjų rankas jis darē gera vargo suspaustiems žmonēms.

Karalius Liudvikas XIII pasikvietē gailestingą kunigą paruošti mirčiai. Karaliui mirus, karalienē paskyrē kun. Vincentą jaunojo karaliaus patarējų tarpan. Ir Bažnyčios istorija rašo, kad šv. Vincento palaiminga įtaka padarē daug gero Prancūzijoje.

Jis pats buvo nuolankus, pamaldus ir šventas kunigas, ne savęs, o Kristaus ieškąs vienuolis. Gailestingumu ir artimo meile uždegē daug kilnių širdžių, sumažino daug vargo žmonēms ir daugeliui padējo pasiekti Dievą. Nuolatinių darbų ir rūpesčių nukamuotas, laimingai baigē žemēs kelionę, sulaukęs 85 metų. Jis mirē 1660 metais Paryžiuje.

Dievas jo garbę parodē ženklais ir stebuklais, o popiežius Klemensas XII paskelbē jį 1737 metais šventuoju.

Norēdami tikrai sušelpti vargšus, pamilkime juos kaip Kristaus brolius, o vargui sumažint priemonių atsiras.

Kas gera daro vienam vargingiausių Kristaus brolių, Jam pačiam tai daro.

Liepos 19 d. minimi: šv. Symachas, popiežius. Vyskupai kankiniai: Epapras, Martynas iš Trevēs. Mergelēs kankinēs: Aurēja, Justa, Rufina. Vyskupas Feliksas iš Veronos. Išpažintojai: Arsenijus, Vincentas Paulietis. Mergelē Makrina Jaunoji.

Šv. Jeronimas. Piešē G. Biellini, miręs 1516 m. Yra Florencijoje, Italijoje

ŠV. JERONIMAS EMILIANAS, IŠPAŽINTOJAS

Liepos 20 d.

ERONIMO Emilijano tēvai Angelas Emilijanis ir Eleonora Mauroceni buvo garbingi ir turtingi ponai. Jie gyveno Venecijoje, ir ten jiems gimē 1481 metais sūnus Jeronimas.

Jis sau buvo parinkęs kario gyvenimą, su visais to gyvenimo pavojais ir ydomis. 1508 metais begindamas Castelnuovą prieš Cambray Sąjungą, pateko nelaisvēn. Apkaltas geležiniais pančiais ir įmestas kalējiman, jis visų buvo pamirštas. Grēsē mirtis. Tada jis šaukēsi Nekalčiausios Mergelēs Marijos pagalbos, žadēdamas taisyti savo gyvenimą. Marija jo maldos išklausē. Apsireiškē jam kalējime, nuēmē nuo rankų ir kojų geležinius pančius ir išvedē laisvēn.

Jeronimas nukeliavo į Trevizo miestą ir švenčiausios Marijos bažnyčioje pakabino savo geležinius pančius, kaip atminimą ir padēką už gautą nepaprastą malonę.

Grįžęs Venecijon, jis pradējo gyventi tikrai nauju gyvenimu: pasidarē pamaldus ir labai gailestingas visiems,

kurie tik prie jo kreipėsi savo reikalais. Kurį laiką mokė savo brolėnus ir pats laisvu laiku mokėsi teologijos per dešimtį metų. Kunigu įšvęstas 1518 metais, jis atsidėjo ligonių ir vargšų naudai. Uolus kunigas augo nuopelnais ir dorybėmis, gražiai patarnaudamas kitiems jų sielos ir kūno reikaluose.

1528 metais Veneciją ištiko badas ir maras. Žuvo daug žmonių. Visur buvo pilna apleistų vaikų ir našlaičių. Šv. Jeronimas išnuomojo greta šv. Rožės bažnyčios namus vaikučiams priglausti ir stengėsi aprūpinti jų būtinuosius reikalus, pamaldiems vyrams padedant. Jo globai greitai buvo pavesta nepagydomųjų ligoninė, kurią buvo įkūręs šv. Kajetonas.

Nuvyko jis Veronon ir įkalbėjo piliečius pastatyti savo vargšams ir ligoniams ligoninę. Tai buvo 1531 metais. Brešijos mieste įkūrė našlaityną; Bergamo mieste dvi prieglaudas: vieną berniukams, antrą mergaitėms. Begelbėdamas doroje puolusias moteris, atgailotojoms jis įsteigė bendro gyvenimo namus.

Tą jo palaimingą darbą matydami, du kiti kunigai, Aleksandras Besuzio ir Augustinas Bariso, stojo jam pagalbon, ir jie 1532 metais sukūrė naują vienuoliją, kurios motiniškas namas buvo Somacos vienkiemis. Jie pasiėmė savo svarbiausiu darbu — rūpintis našlaičiais, vargšais ir ligoniais.

Uoliai betarnaudamas ligoniams, Jeronimas užsikrėtė ir mirė 1537 metais. Dievas priėmė jo gyvenimo auką ir stebuklais paskelbė savo tarno šventumą.

1747 metais popiežius Benediktas XIV įskaitė jį tarp palaimintųjų, o popiežius Klemensas XIII paskelbė jį šventuoju 1767 metais.

Labdaringi darbai ištobulino šv. Jeronimo sielą ir sumažino nelaimingųjų vargus. Elkimės panašiai ir neleiskime nei vienai sielai pražūti, nei vienam vaikeliui badauti.

Liepos 20 d. minimi kankiniai: Sabinas, Julijonas, Maksimas, Makrobijus, Kasija, Paula. Mergelės kankinės: Margarita, Vilgefortė. Pranašas Elijas. Vyskupai: Aurelijus, Flavijonas, Elijas. Abai: Ansegis, Vulmaras. Išpažintojai: Jeronimas Emilijanas, Česlovas, Juozapas Barsabas. Povilas kankinys. Našlė Eteldvita ir Severa.

ŠVENTOS MERGELĖS PRAKSEDA IR PUDENCIJANA

Liepos 21 d.

ROMOS senatorius Prudensas, gyvenęs antrojo šimtmečio pradžioje, turėjo dvi dukteris: Praksedą ir Pudencijaną. Jodvi abi yra šventosios. Gailestinga Prakseda šelpė persekiojamus krikščionis kuo išmanydama, slėpdavo juos savo namuose, stiprindama tikėjime ir ragindama ištesėti. Drauge su savo sesute ji palaidojo daug kankinių, nešdama vargstantiems paguodos ir paramos. Geruose darbuose praleidusi gyvenimą, ji mirė 164 metais ir buvo palaidota greta savo sesers šv. Pudencijanos.

Labai sena bažnyčia, Praksedos vardu Romoje statyta, liudija, kad Romos krikščionys brangino tą šventą ir gailestingą mergelę.

ŠV. PRAKSEDA arba PARASKAVIJA

Yra antroji Prakseda, gyvenusi 1185 — 1239 metais, iš Lietuvos kunigaikščių kilmės. T. Norbutas paduoda jos protėvius šia eile: prosenelis Kunas, įkūrusis Kauną (†1040), turėjo sūnų Gimbutą, kuris pagimdė Montvilą († 1070). Šio sūnus Erdvilas (miręs 1089) tu-

rējo sūnų Mingailą († 1092). Mingailos sūnus Ginvilis buvo pirmasis Lietuvos kunigaikštis, valdęs tada Polocką, kuris priēmē krikštą. Per krikštą pasivadino Jurgiu. Šio sūnus Borisas († 1226) pastatē tris bažnyčias ir seserims bazilionēms vienuolyną. Jo sūnus Rochvoldas — Vosylius (1164 — 1223) turējo šventai gyvenusį sūnų Hlebą ir Bažnyčios šventąja pripažintą Praksedą, kitaip vadinamą Paraskaviją.

Mirus tēvui, kartu su broliu Hlebu porą metų valdē Polocko kunigaikštystę, t. y. iki 1225 metų. Ji buvo pamaldi, ir jai nepatiko valdovēs triukšmas. Palikusi pačiam broliui kunigaikštystēs reikalus tvarkyti, ji įstojo Polocke į seserų bazilijonių vienuolyną, kurį buvo įkūrusi jos senelē šv. Eufrazina, gyvenusi prieš 66 metus. Vienuolynan ją priēmē Naugardēlio vyskupas Simeonas ir davē jai Praksedos vardą. Apie septynerius metus gyvenusi vienuolyne, ji buvo išrinkta vyresniąja.

Tuo laiku ēmē kilti žmonēse didelē baimē dēl artējančių į Europą totorių ir žiauraus jų elgimosi su kilmingaisiais. Tad 1232 metais Prakseda leido savo seserims išsiskirstyti namon, o pati su keliomis mergaitēmis išvyko Romon. Ten ji gyveno septynerius metus, ir po mirties jos karstas pagarsējo nepaprastais stebuklais. Į šventųjų eiles įskaitē ją pal. Grigalius X, kuris pats gavęs per Praksedos — Paraskavijos užtarimą didelę Dievo malonę. Šv. Paraskavija buvo mokyta, mokējo svetimų kalbų ir paliko ranka perrašytas kai kurias šv. Rašto vietas.

Kai kada atsiminkime kreiptis su prašymais į Lietuvių kilmēs šventuosius, kad jų garbē ir vardas gyvųjų tarpe aiškiau pasireikštų.

Liepos 21 d. minimi kankiniai: Barhadbescialas, Klaudijus, Justas, Jukundinas, Viktoras, Aleksandras, Felicijonas, Longinas. Vyskupas kankinys Zotikas. Mergelē kankinē Julija iš Troyes; pranašas Danielius. Vyskupas Arbogastas. Išpažintojas Jonas ir mergelē Prakseda.

Šv. M. Magdalena. Tapė El Greco 1577 m. Yra Worcester, Mass.

ŠV. MARIJA MAGDALENA, ATGAILOTOJA

Liepos 22 d.

ARIJA Magdalena gyveno Kristaus laikais drauge su savo seserim Morta ir broliu Lozoriumi Betanijos miestelyje, netoli Jeruzalės.

Apie jos jaunystės dienas mažai žinome; ji buvo praradusi savo gerą vardą ir buvo žinoma, kaip viešoji nusidėjėlė.

Jėzui pradėjus skelbti dieviškąjį mokslą, tiesos ir malonės žodis krito į neblogos valios Marijos Magdalenos širdį. Ji pajuto, jog Jėzus ieško nusidėjėlių ir nori juos sutaikinti su Dievu. Tos gi malonės ji buvo labai reikalinga.

Kartą sužinojusi, jog Jėzus vieši pas vieną pariziejų, "atsinešė alebastrinį indą tepalo ir, atsistojusi užpakalyje prie jo kojų, ėmė laistyti jo kojas ašaromis, šluostė savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepė tepalu." (Luko 7, 37)

Už tą nepaprastą jos meilę ir viešą atgailą, Kristus atleido jai jos kaltes: "jai jis tarė: Tau atleidžiamos nuodėmės... Tavo tikėjimas išgelbėjo tave; eik sau rami."

(Luko 7, 48-50) Nuo tos dienos Marija Magdalena pradėjo naują gyvenimą; ji sekė Jėzų visur ir klausėsi Jo dieviškų pamokymų net ir tada, kai jos sesuo Morta daug turėjo darbo, bepriimdama ir vaišindama Kristų Betanijoje. (Žiūrėk Luko 10, 38-42)

Šv. Jonas apaštalas liudija, jog "Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį Mariją ir Lozorių." Užtat Lozoriui mirus, Jis atsiskubino ir apsiverkė prie jo kapo, o paskui prikėlė jį iš numirusių, nors jau buvo keturios dienos, kaip Lozorius buvo palaidotas (Jonas 11 skyrius).

Marija Magdalena priklausė Jėzaus numylėtųjų skaičiui.

Viešpaties kančios metu ji neapleido Išganytojo, stovėjo pas Jo kryžių kartu su švenčiausia Išganytojo Motinėle ir mylimuoju Jėzaus apaštalu šv. Jonu. Už tą jos užuojautą ir meilę Jėzus, prisikėlęs iš mirusiųjų, apsireiškė Marijai Magdalenai, suramino ją skausme.

Po pirmųjų Sekminių Kristaus mokinių skaičius greitai daugėjo, susikūrė krikščionių bendruomenės, parapijos; bet Kristaus vardo priešai ėmė smarkiai persekioti Kristaus pasekėjus. Sakoma, kad Marija Magdalena, Morta ir Lozorius su kitais krikščionimis buvę suvaryti į laivelį ir be irklų paleisti į jūras, kad nuo vėtros žūtų; bet Dievo Apvaizda laivelį apsaugojo, jie išlipo Marselio apylinkėje į krantą ir atnešė į pietinę Prancūzijos dalį Kristaus Evangeliją.

Marija Magdalena apsigyvenusi ties St. Maxime miesteliu kalno urve ir per 30 metų atgailojo ir meldėsi, besiruošdama laimingai mirčiai. Mirė priėmusi iš vyskupo Maksimijono rankų šv. Komuniją.

Marijai Magdalenai Viešpats daug atleido, nes ji nuoširdžiai pamilo Dievą. Prašydami sau Dievo gailestingumo, kreipkimės prie Jo graudžia ir nužeminta širdimi, stropiai atlikime išpažintį, priimkime Jėzų šv. Komunijoje, ir surasime ramybę savo širdžiai.

Liepos 22 d. minimi kankiniai: Andrius iš Rino, Platonas, Teofilis. Vyskupas Kyrilas. Abai: Menelėjus, Menevijus, Vandregesilis. Atgailotoja Marija Magdalena. Išpažintojai: Dabijus, Juozapas iš Palestinos, Laurynas iš Brindizio, Syntekis.

ŠV. APOLINARAS, VYSKUPAS, KANKINYS

Liepos 23 d.

IENAS iš septyniasdešimt dviejų Išganytojo mokinių buvo šv. Apolinaras. Jis buvo gimęs Antijokijoje.

Išsisklaidžius apaštalams Evangelijos skelbti, Apolinaras bendravo su šv. Petru apaštalu ir tapo jo padėjėju Antijokijoje, taip pat kartu su juo vyko Romon Kristaus skelbti imperijos sostinės stabmeldžiams.

Iš Romos pasiuntė jį šv. Petras, įšventęs vyskupu, Ravenon apaštalauti. Kristaus išpažinėjų skaičius sparčiai augo Ravenoje. Stabmeldžių vaidilos suėmė šv. Apolinarą ir skaudžiai sumušė. Kitu atveju, kai jis grąžino klausą kurčiam turtuoliui Bonifacui ir jo dukterį išgelbėjo iš piktosios dvasios vergijos, vėl sukilo prieš jį stabmeldžiai: suėmė, nuplakė rykštėmis, liepė basam vaikščioti ant žarijų ir ištrėmė iš miesto.

Kurį laiką slapstydamasis su kitais krikščionimis, jis nuvyko į Emilijos miestą. Ten patricijaus Rufino dukterį prikėlė iš mirusių Kristaus vardu, ir visa Rufino šeimyna priėmė Kristaus mokslą. Dėl to įvykio įtūžo prefektas, suėmė Apolinarą, jį gąsdino, baudė, kankino ir galop po keturių kankinimų dienų įsodino laivan ir pasiuntė ištrėmiman Mažojon Azijon.

Laivui sudužus ties Mysija, jis buvo nugabentas į Dunojaus žiotis ir vēliau grįžo į Trakiją, dabartinę Bulgariją. Jis visur mažino piktosios dvasios karalystę, o didino Dievo išpažinējų skaičių. Serapidyje velnias nesutikęs toliau atsakinēti stabmeldžiams, kol apaštalo Petro mokinys ten bus. Stabmeldžiai suieškojo šv. Apolinarą ir paliepē jam pasišalinti. Grįžo jis tada Ravenon, bet stabmeldžių vaidiloms skundžiant, buvo paimtas į apsaugą. Jį saugojo slaptai išpažinęs Kristų sargas, ir tas paleido nakčia šv. Apolinarą; bet greitai priešai jo pasigedo, pasiuntē kitus sargus jo vytis ir paviję mirtinai sužeidē ir manēsi jį užmušę. Krikščionys priglaudē sužeistą senelį vyskupą; jis dar gyvenęs septynias dienas ir mirē 79 metais, kentęs nuolatinį persekiojimą per 29 metus, kaip rašo šv. Petras Damiani.

Būkime tvirti tikējime ir nesvyruokime, it vējo pučiamos nendrēs, nes mūsų tikējimas protingas, remiasi visagalio Dievo žodžiu ir Jo išmintimi.

Liepos 23 d. minimi kankiniai: Apolinaras, vyskupas ir kankinys, Apolonijus, Eugenija, Bulgarijos kankiniai, Rasypas, Ravenas, antras Rasypas, Trofimas, Teofilis. Mergelēs kankinēs: Primitiva, Redempta, Herunda arba Kregždē. Vyskupas Liborijus.

ŠV. KINGA ARBA KUNIGUNDA, MERGELĒ

Liepos 24 d.

INGA, arba kitaip KUNEGUNDA, gimē 1224 metais. Josios šventumas buvo pripažintas popiežiaus Aleksandro VIII 1690 metais. Apeigų

Kongregacijos dekretu, kurį patvirtino popiežius Klemensas XI 1695 metais, ji buvo paskelbta Lenkijos ir Lietuvos globėja.

Jos vardas dokumentuose rašomas įvairiai: Kinga, Zinga, Cunegonda, Kunegundē. Lietuviai vadina ją Kunigunda. Jos tēvas buvo Vengrijos karalius Bela IV, o jos motina Marija — Graikijos imperatoriaus Aleksio duktē. Giminiavosi ji su šventaisiais Vladislovu, Jadvyga, Salome, Elzbieta ir Liudviku.

Nuo pat jaunų dienų ji garbino švenčiausią Mergelę Mariją,Dangaus Karalienę, su dideliu maldingumu dalyvaudama šv. Mišiose, trečiadieniais ir penktadieniais pasninkaudama, gausiai vargšus šelpdama. Ji kilo visose dorybēse. Atējusi į metus, stengēsi išlaikyti nekaltybę ir ilgai nesutiko tekēti už Krokuvos ir Sandomieriaus kunigaikščio Boleslovo, kuris vēliau tapo Lenkijos karalium. Tuoj po vestuvių ji prikalbino Boleslovą gyventi pilnoje skaistybēje, ir abudu Krokuvos vyskupo rankosna sudējo skaistybēs įžadus.

Būdama Lenkijos karalienē, per daug nepaisē karališko dvaro iškilmių, atsidēdama daugiau maldai ir pasninkams. Mylimiausias jos užsiēmimas buvo lankyti ligonius, juos gydyti, net raupsais sergančius slaugyti.

Kai 1279 metais mirē karalius Boleslovas II, lenkai didžiūnai manē, kad valstybę ims valdyti Kunegunda; bet ji, pardavusi savo turtus, išdalino juos pavargēliams ir pati įstojo į seserų klarisčių vienuolyną, kurį prieš tai pati buvo pastačiusi Sandecke. Likusio gyvenimo trylika metų praleido maldoje ir atgailoje, pasižymēdama nepaprastu nusižeminimu. Niekad neleido savo seserims priminti, kad ji buvo karalienē, ar kad pastačiusi vienuolyną. Dar gyva būdama darē stebuklus ir turējusi pranašystēs dovaną.

Mirē 1292 metais liepos 24 dieną. Po mirties prie jos

kapo Dievas ēmē daryti stebuklus, tuo pabrēždamas savo tarnaitēs šventumą.

Būkime kuklūs ir skaistūs mintyse, žodžiuose ir veiksmuose, atsimindami, jog nuolat esame visažinančio Dievo akivaizdoje, kuriam patinka skaisčios sielos.

Liepos 24 d. minimi kankiniai: Amiterno kankiniai, Manējus, Kapitas, Niceta, Akvilina, Romanas, Dovydas, Viktoras, Sterkacijus, Antinogenis, Vincentas, Vulfhadis, Rufinas, Kristina, mergelē ir kankinē. Vyskupai: Deklanas, Ursicinas. Mergelēs: Kristijona, Kristina, Kinga, arba Kunegunda, Menefrida, Rainoflē.

Didžiojo Ketvirtadienio Auka

Šv. Jokūbas. Tapė El Greco apie 1603 m. Yra E. Greco muziejuje

ŠV. JOKŪBAS, APAŠTALAS

Liepos 25 d.

OKŪBAS apaštalas Vyresnysis, Jono brolis, turėjo tėvą Zebediejų ir motiną Salomę. Iš pašaukimo buvo žvejys, kol Viešpats jį pavadino kartu su broliu .

Šv. Jokūbas buvo labai artimas Jėzaus širdžiai: jis buvo tarp trijų patikimiausių Jėzaus apaštalų. Jam buvo patikimi svarbiausieji įvykiai. Kartą abudu broliai buvo pasiųsti į Samarijos miestelį paruošti Jėzui ir apaštalams nakvynę. Bet samariečiai jų nepriėmė. Supyko Jokūbas su Jonu ant jų ir tarė: "Viešpatie, jei nori, mes sakysime, kad ugnis kristų iš dangaus ir juos sunaikintų? Jis atsigręžė ir juodu sudraudė, sakydamas: Nežinote, kokios esate dvasios. Žmogaus Sūnus ne prapuldyti sielų atėjo, bet gelbėti." (Luko 9, 54-55)

Kai sinagogos vyresnysis Jajiras prašė pagydyti jo dukterį ir nuo tarnų išgirdo, kad ji jau mirus, buvo nusiminęs, bet Išganytojas jį suramino ir liepė tikėti. Tada Jis paėmė su savim mergaitės tėvą, motiną ir tris apaštalus liudininkais, Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną. Jokūbas savo akimis matė vieną didžiųjų Jėzaus stebuklų:

mirusi mergaitē atgijo, Jēzui paliepus: Talita kumi, t. y. mergaite, kelkis. (Žiūrēk pas šv. Morkų 5 sk.)

Jēzus pasiēmē su savim tris liudininkus: Petrą, Jokūbą ir Joną į aukštą Taboro kalną ir ten jų akivaizdoje atsimainē: "jo veidas sužibo kaip saulē, o jo drabužiai pasidarē balti kaip sniegas. Ir štai jiems pasirodē Mozē ir Elijas, kuriuodu kalbējosi su juo." (Mato 17, 2-3)

Jokūbas matē Kristaus garbę. Jisai matē Jį krauju prakaituojantį mirties išvakarēse Getsemano darže: "Pasiēmęs su savim Petrą ir du Zebediejaus sūnu, jis pradējo liūdēti ir sielvartauti." (Mato 26, 37)

Jēzui įžengus į dangų ir Sekminēse atējus šventajai Dvasiai, apaštalai išsiskirstē Kristaus Evangelijos skelbti įvairiose šalyse.

Jokūbui teko pirmiausia darbuotis Judējoje ir Samarijoje, paskui jis persikēlē Ispanijon ir ten jis sukūrē Bažnyčios pradžią.

Iš atsivertusių šv. Petras septynis įšventē vyskupais ir pasiuntē Ispanijon apaštalo Jokūbo darbų tęsti. Tuo tarpu Jokūbas buvo grįžęs Jeruzalēn ir laisvai bei atvirai visiems skelbē Kristų.

Erodas Agripa, norēdamas pasigerinti žydams, suēmē šv. Jokūbą ir pasmerkē mirtin. Pakeliui į mirtį išgydęs paraližiuotą žmogų ir skundēją atvertęs į Kristų. Abudu tuo pat laiku paliudijo savo meilę Kristui didvyrių kankinių mirtimi.

Jokūbo kūnas vēliau buvo perkeltas į Ispaniją, Kompostelēs katedron, ir yra labai maldininkų lankomas.

Gyvenimo kartybių taurę gerkime susijungę dvasia su Išganytojumi, Jo garbei aukodami visus vargus ir darbus bei gražias pastangas.

Liepos 25 d. minimi: apaštalas Jokūbas Vyresnysis, kankiniai: Kristupas, Kukufatas, Florencija, Feliksas, Paulius, Teodamiras. Mergelēs kankinēs: Levina, Valentina. Vyskupas Magnerikis; abas Nisenas; mergelē Glodesindē.

Galinga, didi, šventa Ona, globok, užtarki, būk mums motina.

ŠV. ONA, ŠVČ. M. MARIJOS MOTINA

Liepos 26 d.

ETLIEJUJE gimė ir jaunatvės dienas ten praleido šventoji Ona, švenčiausios Mergelės Marijos motina. Ji buvo nuolanki, skaisti, graži ir apdovanota didele proto šviesa, kad suprato Dievo pranašyščių reikšmę. Būdama 24 metų ji ištekėjo Nazaretan už šv. Joakimo, kilusio, kaip ir ji, iš karališkos Dovydo giminės.

Per dvidešimtį metų jiedu nesusilaukė vaikelių, ir už tai kaimynai juos niekino, nes žydai tikėjo, kad tie, kurie neturi vaikų, yra Dievo atmesti ir neturės dalies Išganytojuje. Net ir šventovės kunigai juos subardavo, o kartą kai Joakimas įėjo bažnyčion melstis, kunigas Isacharas išsiuntė jį lauk, prikišdamas bevaikystę, dėl ko jis esąs nevertas aukoti atnašas.

Apie tai sužinojo šv. Ona. Abudu nutarė nuolankiai ir karštai prašyti Dievą, kad juos palaimintų ir duotų kū-

dikį, pasižadėdami paaukoti jį Dievo tarnybai šventovėje. Dievas išklausė jų maldų.

Dievo tarnaitė Marija Jėzaus iš Algredos (mirusi 1665 metais) rašo, kad Dievo pavedamas arkangelas Gabrielis pranešė Joakimui: "Aukščiausis išklausė tavo maldų. Tavo žmona Ona pradės ir pagamdys dukrelę, kuri bus palaiminta tarp moterų ir kurią visos tautos pripažins palaiminta. Viešpats nori, kad ji būtų Jam pašvęsta šventovėje nuo pat kūdikystės."

Tuo pat laiku Ona susitelkusi meldėsi ir prašė, kad jai būtų leista pamatyti ir patarnauti moteriai, kuri bus pažadėtojo Mesijo Motina. Tuomet prie jos stojo arkangelas Gabrielis ir pasakė, kad ji pati bus Dievo Žodžio motinos motina. Iš džiaugsmo ji nuskubėjo šventovėn aukoti Dievui padėkos dovanų už tą pažadą. Sutikus Joakimą, ji pasakė, ką buvo angelas žadėjęs, nutylėdama apie būsimą dukrelės pasiuntinybę.

Joakimui tada buvę 65 metai, o Onai 44 metai.

Laikui atėjus, šv. Oną pagimdė dukrelę, švenčiausiąją Mergelę Mariją, Dievo Sūnaus Motiną, kuri Dievo buvo apsaugota nuo pirmapradės nuodėmės.

Šv. Ona gyvenusi po to dar dvylika metų ir mirė dukrelei bebūnant šventovėje, besimokinant.

Šv. Ona gausiai šelpdavusi vargšus, savo turtais padėdavusi šventovei ir kunigams, o savo maldomis ir namų darbu ištobulinusi savo sielą. Mirus šv. Joakimui, ji pati viena per aštuonerius metus ruošėsi laimingai mirčiai. Ji paliko gražiausią pavyzdį motinoms, o Dievas apreiškė jos garbę, senovėje ir mūsų laikais per jos užtarimą darydamas stebuklus.

Nesigailėkime aukos Dievui, nors Jis pareikalautų savo tarnybai paskutinio šeimos nario, vaikelio.

Liepos 26 d. minimi kankiniai: Sympronijus, Olympijus, Teodulis, Eksuperija, Erastas, vyskupas ir kankinys. Vyskupas Valensas. Šv. Ona, švenčiausios Marijos moti-

na; Hyacintas, kankinys. Išpažintojai: Pastoris, Simeonas ir mergelė pal. Bartolomėja Capitanio.

ŠV. PANTALEONAS, KANKINYS

Liepos 27 d.

ETVIRTOJO šimtmečio pradžioje Nikomedijos mieste (dabar ten yra šiaurinė Turkija) gyveno garbingas ir garsus gydytojas Pantaleonas. Jis pažino Kristaus tikėjimą ir jį priėmė, kunigui Hermolajui skelbiant. Jo pamokytas tikėjime, buvo apkrikštytas. Tapęs krikščioniu, jis įkalbėjo savo tėvą Eustorgijų tapti Kristaus išpažintoju.

Begydydamas žmonių kūno ligas, jis dažnai ir atvirai jiems skelbė Kristų, nurodydamas Viešpaties mokslo grožį, tą brangią žmonėms duotą amžinojo gyvenimo viltį ir begalinę Dievo meilę žmonėms. Ir jam sekėsi padauginti tikinčiųjų eiles.

Bet atėjo sunkūs metai. Imperatorius Dioklecijonas 303 metais pradėjo žiauriai persekioti krikščionis. Pajutęs gyvybei pavojų, Panteleonas pasistengė sutvarkyti savo reikalus žemėje: išpardavė turtus ir išdalino vargšams. Greitai jis buvo suimtas kartu su šv. Hermolajum ir dviem šventais broliais kankiniais: Hermipu ir Hermokratu.

Imperatorius Maksimijanas (286 — 305) veikė rytuose. Jo paliepimu buvo suimtas Pantaleonas. Jį visaip kankino: mušė ir svilino pašones, versdami atsižadėti Kristaus. Tie skausmai nepalaužė jo dvasios. Tada Maksimijanas įsakė nukirsti jam ir kitiems suimtiems krikščionims galvas.

Šv. Pantaleonas yra labai gerbiamas Rytų Bažnyčioje. Jo relikvijos buvo perkeltos į Konstantinopolį, o jų dalis

buvo pervežta į šv. Dionizo vienuolyną netoli Paryžiaus ir į Lijoną.

Kiekviename užsiėmime ir luome galime gera daryti žmonėms ir padėti jiems pažinti tikėjimo tiesas. Jos gi išlaisvina žmogų iš visų proto klaidų ir duoda valiai jėgos aukotis mylimo Dievo garbei, besiekiant savo amžinos laimės. Būkime apaštalai ir misijonieriai savo aplinkoje.

Liepos 27 d. minimi kankiniai: Arabijos kankiniai, Feliksas, Jukunda,Julija, Jurgis, Aurelijus, Natalija, kitas Feliksas, Lilioza, Hermolajus, Hermipus, Hermokratis, Mauras, Pantalemonas, Pantaleonas, Sergijus, pal. Rudolfas Akvaviva. Popiežius Celestinas I. Vyskupas Eterijus. Išpažintojas Luikanas. Septyni miegantieji broliai: Maksimijanas, Malkus, Martinijanas, Dionizas, Jonas, Serapijonas ir Konstantinas. Mergelė Antūza.

ŠV. BOTVIDAS, KANKINYS

Liepos 28 d.

IENUOLIKTOJO šimtmečio viduryje Švedijoje turtingoje šeimoje gimė būsimas šventasis Botvidas. Jo tėvai buvo stabmeldžiai.

Suaugęs jaunuolis išvyko Anglijon tėvo reikalais. Ten jis apsistojo pas vieną katalikų kunigą, tikrai mokytą ir šventą žmogų. Iš jo Botvidas sužinojo ne vien tikėjimo tiesas, bet gavo ir krikštą ir buvo pamokytas, kaip turi savo gyvenimą tvarkyti, kad būtų išganytas.

Su džiaugsmu grįžo jis Švedijon. Jautė, kad galės daug gero padaryti žmonėms savo tėvynėje. Ėmė apaštalauti saviesiems gyvu žodžiu ir šventu gyvenimu. Daug neti-

kinčiųjų priėmė Kristaus mokslą, nes V. Dievas parėmė jo pastangas aiškiais stebuklais.

Vieną kartą išvyko jisai su tarnais ir namiškiais žūklauti. Jau buvo suleidė tinklus valksmui, bet tų vietovių savininkas draudė žuvauti, nebent pažadėtų atiduoti jam, savininkui, ketvirtąją sugautų žuvų dalį. Nenorėdamas kelti ginčo, Botvidas paliepė tinklus suvynioti ir nuvyko į savo salą. Ten jis išlipo į krantą, atsiklaupė maldai, o visiems kitiems paliepė išmesti tinklus. Kol jis meldėsi, tokia daugybė žuvų pateko į tinklus, kad du laiveliai buvo pilni. Tai išgirdę tie, kurie nakčia žūklavo ties Botvido sala, nieko nesugaudami, nustebę atsiskubino pas jį, prašydami ir sau žuvies. Botvidas leido. Ir jie prisigaudė pilną laivelį. Tokio stebėtino įvykio akivaizdoje godžiai klausėsi žvejai Botvido skelbiamojo mokslo ir priėmė iš jo rankų krikštą.

Atsitiko, kad beapaštalaudamas, jis išpirko iš vergijos kažkurį suomį belaisvį, jį pamokė tikėjimo tiesų, pakrikštijo ir davė laisvę. O kad saugiai galėtų grįžti savo tėvynėn, Botvidas kartu su juo atliko nemažą kelionę. Nuilsęs iš kelionės, jis pasimeldė ir atsigulė po medžiu pramigti. Nedėkingas buvusis belaisvis kirviu nukirto šv. Botvidui galvą ir pabėgo.

Ilgai negrįžtant Botvidui namo, šeimyna jo pasigedo, ėmė ieškoti ir surado jį, mirusį kankinio mirtimi. Jo kūnas tapo pargabentas tėviškėn ir ten pagarbiai palaidotas. Tai buvo 1100 metais.

— Kaip žemė yra menka, kai į dangų žvelgiu, — sakydavęs šv. Ignas Lojola, atmindamas šv. Povilo žodžius: "Mūsų žemiškam šio gyvenimo namui suirus, mes gauname rūmą iš Dievo, namus nerankų darbo, amžinus danguje." (2 Kor. 5,1)

Liepos 28 d. minimi kankiniai: Akacijus, Botvidas, Egipto kankiniai, Eustacijus, Nazarijus, Celsas, popiežiai: Viktoras I ir Inocentas I. Vyskupas Samsonas. Išpažintojai: Ardvinis, Peregrinas.

ŠV. OLAVAS, KARALIUS IR KANKINYS

Liepos 29 d.

ORVEGIJOS karaliaus Haraldo Grenskės sūnus Olavas gimė 995 metais. Rašytojas Snorrė sako, kad jis buvo pakrikštytas Norvegijoje 998 metais, bet kiti teigia, kad tai įvyko Prancūzijos Ruenos mieste 1010 metais. Treti šaltiniai nurodo, kad jis 1013 metais atvykęs Anglijon stabmeldžiu ir čia priėmęs krikštą.

Olavas labai domėjosi krikščionių mokslu, gyvenimu ir pats, tapęs kataliku, visomis jėgomis stengėsi tikėjimą platinti savo valdinių tarpe.

1015 metais jis tapo Norvegijos karalium. Visu valdovo svoriu ir naujai leidžiamais įstatymais jis stengėsi visus norvegus sujungti į vieną nepriklausomą valstybę, visiems duoti tą patį krikščionių tikėjimą. Kadangi Norvegijoje nebuvo mokytų žmonių, jis parkvietė vyskupų ir kunigų iš Anglijos į Norvegiją darbuotis, suteikdamas dideles teises tikintiesiems. Tai, aišku, nepatiko stabmeldijos palaikytojams. Jų nepasitenkinimas augo, jie sudarė sąmokslą prieš Olavą, pasitelkė danų karalių Kanutą ir 1028 metais išvijo Olavą ištrėmiman.

Po dviejų metų grįžo Olavas su samdoma kariuomene savo karališkų teisių atgauti. Net kai kurie kilmingieji važinėjo pas jį į Vindlandiją, kuri greičiausia bus buvęs Kuršo kraštas, ir prikalbino Olavą vykti Norvegijon.

Liepos 29 d. 1030 metais Olavas sutiko savo priešus stabmeldžius ties Stiklestadu. Kovoje buvo mirtinai su-

žeistas ir mirē šaukdamas: "Viešpatie, padēk man."

Jo gyvenimo rašytojai mini, jog Anglijoje būdamas, Rotomagio dēka, arčiau jis susipažino su tikējimo tiesomis ir, nesant gana Kristaus skelbējų Norvegijoje, pats ēmēsi apaštalauti. Jam į pagalbą vēliau atvyko iš Anglijos Grimkelis, Sigfridas, Rudolfas, Bernhardas ir kiti. Ištrēmime būdamas, krikščionių tikējimą stengēsi įdiegti naujose žemēse ir paliko jiems gražaus gyvenimo pavyzdį.

Prieš savo mirtį Olavas turējęs regējimą. Jam atrodē, kad Jēzus jam apsireiškęs ir taręs: "Ateik, mylimasis sūnau, atsiimk vainiką, kurį tau parengiau nuo amžių." To regējimo sustiprintas, be baimēs jis ējo į savo beveik tikrą mirtį.

Po mirties darēsi prie jo karsto tiek daug stebuklų, kad kitais metais jo draugas vyskupas Grimkelis perkēlē jo palaikus į Nidaros (dabar Trodhjemo) katedrą ir padējo didžiajame altoriuje. Olavą gerbia kaip šventą ne vien norvegai, bet ir Roma. Jo vardas buvo žinomas ir Lietuvoje.

Didele Dievo meilē degē Olavo širdyje. Jis darē gera savo tautai, nors už tai buvo nužudytas sukilēlių stabmeldžių. Nei jo meilē, nei garbē nesiliauja amžinai.

Liepos 29 d. minimi kankiniai: Olavas karalius, Kalinicijus, Feliksas II, popiežius, Lucilē, Flora, Eugenija, Antoninas, Teodoras, Simplicijus, Faustinas ir Beatričē. Popiežius pal. Urbonas II. Vyskupai: Lupus, Vilhelmas, Prosperas. Abas Kilijanas. Išpažintojas Faustinas. Moteris Serafina.

ŠV. ABDONAS IR ŠV. SENENAS, KANKINIAI

Liepos 30 d.

REČIAME šimtmetyje Persijoje gimė ir veikė du žymūs šventieji: Abdonas ir Senenas. Jiedu buvo turtingi ir įtakingi savo krašto piliečiai. Pažinę Evangelijos mokslą, visa širdimi jie pamilo Dievą ir savo maldingumu bei gailestingumu pasidarė kitiems krikščionims tobulo gyvenimo gražūs pavyzdžiai. Imperatoriaus Gordiano laikais (238 — 244), Decijus kovojo prieš persus, nugalėjo ir, kitų tarpe įkaitais — belaisviais paėmęs kilminguosius Abdeną ir Seneną, atsigabeno Romon. Gavę Romoje kiek daugiau laisvės, savo nemažais turtais ir gyvu žodžiu jiedu stiprino persekiojamų krikščionių dvasią, šelpė kalinius, laidojo mirusius už Kristų, ramino ir guodė kankinių šeimas, taip kaip jiedu buvo pratę daryti savo gimtinėje persekiojimų metu.

Kai Dacijus pasidarė imperatorius (249 — 251), garbingieji persai įkaitai buvo įskųsti, jog niekina Romos dievaičus, stabus. Juodu suėmė. Dacijus įkalbinėjo paklusti jo valiai ir pagerbti Romos stabus.

Juodu pagarbiai atsakė:

— Esame krikščionys ir stabų garbinti negalime. Pats pagalvok, imperatoriau, ar gali būti vienoje valstybėje daug karalių. Visas pasaulis yra viena Dievo karalystė, ir joje negali būti daug dievaičių. Yra tik vienas tikras Dievas, kurį išpažįsta krikščionys, o jūsų dievaičiai yra vien piktosios dvasios išmislas.

Įpykęs imperatorius pavedė Romos teisėjui Valerijui teisti drąsiuosius persus. Tas nuoširdžiai norėjo išgelbėti jų gyvybę ir patarė dėl akių pagerbti stabus. Bet kankiniai su tuo nesutiko.

— Tikėjimo dalykuose negalime apgaudinėti kitų. Reikia gerbti tik vieną tikrąjį Dievą, bet ne žmonių pramanytus dievaičius.

Valerijus, pasitaręs su Decijum, liepė nugabenti kalinius į saulės dievaičio trobą. Ten paliepė jiedviem nusilenkti prieš stabą ir uždegti smilkalus. Buvo susirinkusi didelė žmonių minia pasižiūrėti. Kankiniai, išreikšdami savo panieką stabams, ėmė spiaudyti į stabą.

Minia įsiuto, ėmė rėkti ir reikalauti jų mirties. Teisėjas paliepė juodu plakti botagais, kurių galuose buvo įrišti švino gabaliukai. Sudraskė šventųjų kūnus. Vos gyvus nugabeno, atidavė liūtams sudraskyti. Tiems nieko bloga nedarant, teisėjas paliepė nukirsti juodu.

Juodu savo gyvybės auka paliudijo savo tikėjimą ir Kristaus meilę apie 250 metus.

Liepos 30 d. minimi kankiniai: Abdonas, Senenas, Abelis, pal. Edvardas Powel, pal. Everardas Hanse, Julytė, Maksima, Donatilė, Sekunda, švedų karalius Olavas, pal. Ričardas Fetherstone, Rufinas. Vyskupai: Tatvinis, Ursus. Mergelė Ermengyta.

ŠV. IGNATAS, IŠPAŽINTOJAS

Liepos 31 d.

ĖZUITŲ vienuolijos įkūrėjas šv. Ignacas Lojola gimė baskų krašte, Ispanijoje, 1491 metais. Garbingos šeimos jaunikaitis pirmiausia tarnavo karaliaus rūmuose, bet paskui įstojo kariuomenėn ir

už savo narsumą pasiekē garbingą vietą. Bet pasitaikē nelaimē. Pampelunos pilį begindamas nuo apgulikų, armotos sviedinio buvo skaudžiai sužeistas: sulaužē jam koją, kuri sugijo kreivai. Gydytojas iš naujo kaulą sulaužē ir vēl gydē.

Ilgai ir skaudžiai kentēdamas, turējo Ignacas laiko ir apsimąstyti ir peržvelgti savo gyvenimą. Pasitaikē jam perskaityti šventųjų gyvenimų knygos. Pamatē, it veidrodyje, jų didvyriškus darbus ir savo menkumą. Ryžosi pasekti nužemintu ir paniekintu Išganytojumi, stoti į Kristaus dvasinę kariuomenę ir platinti Jo karalystę žmonių sielose.

Pagijęs, jis pasitraukē iš kariuomenēs, nuvyko į švč. Mergelēs Marijos vienuolyną Monseratan, ten pakabino savo ginklus, paaukodamas juos Marijai, budējo ištisą naktį ir meldēsi, tuo pradēdamas savo naujo gyvenimo tarpą.

Pakeitęs savo brangius rūbus į pašukinį elgetos maišą, nukeliavo į Manrēzą, išmalda gyvendamas. Duona ir vanduo buvo jo kasdieninis maistas per visus metus, kol buvo Manrēzoje, storas maišas — jo rūbai, o geležinē grandis — jo juosta; jo nakvynēs vieta — plika žemē.

Daug kas nesuprato jo atgailos, kiti laikē jį pamišusiu, treti — įtarē jį esant klaidatikį ir Salamankoje įmetē kalējiman. Jis gi augo Dievo ir artimo meilēje Viešpats apdovanojo jį nepaprastomis malonēmis, ir tie vargo metai jam buvo labai naudingi ateities darbe. Tuo laiku jis parašē garsią iki mūsų dienų knygelę — rekolekcijų vadovēlį.

Supratęs mokslo reikšmę ir tai, kad pats vienas daug gero padaryti negalēs Bažnyčiai, trisdešimt vienų metų vyras nuvyko Paryžiun ir ten pradējo nuo pat pradžios mokytis kartu su jaunuoliais, nepaisydamas jų pašaipos. Vēliau įstojo į Paryžiaus Akademiją ir ten surado iš įvairių tautų devynis sau palankius ir atsidavusius

draugus, norinčius platinti Kristaus mokslą žmonēse ir pasipriešinti Liuterio skelbiamoms tikybinēms klaidoms. Jų tarpe buvo ir garsusis Indijos bei Japonijos apaštalas šv. Pranciškus Ksaveras. Jie sudarē pirmąją Jēzaus Draugijos užuomazgą. Ignacas parašē šiai vienuolijai įstatus, pilnai pasivedē šv. Tēvo valiai. Savo šūkiu pasirinko: Viską didesnei Dievo garbei!

Šv. Ignacas susilaukē gausių vaisių; net tolimuose pasaulio kraštuose įsisteigē Jēzuitų vienuolynai, visur garsēdami uolumu, mokslu ir šventu gyvenimu. Jis mirē 1556 metais Romoje. Garsējant jam Bažnyčioje darbais ir stebuklais, popiežius Grigalius XV 1622 metais paskelbē jį šventuoju.

Ką darome, darykime gerai ir paaukokime didesnei Dievo garbei, — būsime laimingi.

Liepos 31 d. minimi kankiniai: Kalimerius, vyskupas ir kankinys, Demokritas, Sekundas, Dionizas, Fabijus, Syrijos kankiniai, Elena, našlē kankinē. Vyskupai: Firmas, Germanas. Išpažintojai: Ignacas Lojola, Jonas Kolumbini, Neotas.

ŠV. PETRAS, APAŠTALAS, KALĒJIME

Rugpiūčio 1 d.

IEŠPATS Dievas parodē savo globą šv. Petrui ir jį išvadavo iš kalējimo, atsižvelgdamas į Bažnyčios maldas.

Tas įvykis yra parašytas Apaštalų Darbų knygoje šiaip:

"Karalius Erodas pridējo ranką, kad vargintų kai ku-

riuos iš Bažnyčios. Jis nužudė kalaviju Jono brolį Jokūbą. Matydamas, kad tai patinka žydams, nepaliovė ir suėmė taip pat Petrą. Buvo Neraugintosios duonos dienos (t.y. Velykos). Suėmęs, jis įmetė jį į kalėjimą ir padavė sergėti ketveriopai sargybai, kiekvienai iš keturių kareivių. Po Velykų jis norėjo išvesti jį žmonėms. Taip Petras buvo laikomas kalėjime. Bažnyčia gi meldėsi nesiliaudama už jį Viešpačiui. Kuomet Erodas jau turėjo jį išvesti, Petras tą naktį miegojo tarp dviejų kareivių, apkaltas dviem grandinėm. Sargai prie angos sergėjo kalėjimą. Štai, atsirado Viešpaties angelas, ir šviesa apšvietė kambarį. Ištikęs Petro šoną, jis pažadino jį ir tarė: Susijuosk ir apsiauk savo kurpėmis. Jis taip padarė. Anas jam tarė: Apsisiausk savo drabužiu ir eik paskui mane. Išėjęs jis sekė jį, bet nežinojo, kad tai tiesa, kas buvo angelo daroma; jis tarėsi matąs regėjimą. Praėję pro pirmą ir antrą sargybą, juodu atėjo prie geležinių vartų, kuriais išeinama į miestą: jie savaime juodviem atsidarė. Išėję jie paėjo vieną gatvę, ir angelas ūmai atstojo nuo jo. Petras atsipeikėjęs tarė: Dabar aš tikrai žinau, kad Viešpats siuntė savo angelą ir išgelbėjo mane iš Erodo rankos ir iš visos žydų tautos laukimo. Apsimąstęs jis atėjo prie Morkumi vadinamojo Jono motinos Marijos namų, kur buvo daug susirinkusių ir besimeldžiančių. Jam pabeldus į angos duris, išėjo pasiklausti tarnaitė, vardu Rodė. Pažinus Petro balsą, ji iš to džiaugsmo neatidarė durų, bet įbėgus pasakė, kad Petras stovįs prie durų. Jie jai tarė: Iš proto išėjai. Bet ji tvirtino taip esą. Jie gi sakė: Tai jo angelas. Petras nesiliovė beldęs; atidarę, jie pamatė jį ir nustebo. Pamojęs jiems ranka tylėti, jis papasakojo, kaip Viešpats buvo jį išvedęs iš kalėjimo, ir tarė: Duokite apie tai žinią Jokūbui ir broliams. Išėjęs jis nuėjo į kitą vietą. Išaušus buvo nemaža rūpesčio tarp kareivių, kas buvo atsitikę su Petru. Erodas liepė jo ieškoti, o neradęs, pada-

rē tardymą apie sargus ir liepē juos vesti šalin." (Apašt. Darbai 12, 1-19)

Imperatoriaus Teodozijaus žmona Eudokija Jeruzalēje gavus dovanų grandis, kuriomis buvo apkaltas šv. Petras, padovanojo jas šv. Tēvui. Bet kai jos buvo sudētos su kitomis grandinēmis, kuriomis Petras buvo apkaltas Romos kalējime, grandinēs suaugo į vieną. Jomis palytējus, buvo gydomi ligoniai ir išvaromos piktosios dvasios iš apsēstųjų, kaip tai atsitiko 969 metais su imperatoriaus Otono dvariškiu. Šv. Petro grandinēs imta labiau gerbti.

Rugpiūčio 1 d. minimi kankiniai: Bonus, Faustas, Mauras, Kyrilis, Akvilē, Petras, Domicijonas, Rufas, Menanderis, Feliksas iš Geronos, Justinas, Leoncijus, Atius, Aleksandras, Makabējai; mergelēs kankinēs: Almeda, Tikējimas, Viltis, Meilē, Sidvelē. Vyskupai: Etelvoldas, Riochas, Verus. Atsiskyrēlis Peregrinus. Išpažintojas Nemezius.

ŠV. ALFONSAS LIGUORIS, VYSKUPAS, BAŽNYČIOS DAKT.

Rugpiūčio 2 d.

TALIJOJE, Neapolio mieste, Liguorių šeimoje gimē 1697 metais šv. Alfonsas Marija.

Turtingi ir garbingi tēvai davē gerą auklējimą ir mokslą gabiam Alfonsui. Pas jo tēvus atsilankęs jēzuitas šv. Pranciškus Jeronimas ir pamatęs Alfonso pamaldumą, pranašavo, kad šisai sulauksiąs 90 metų amžiaus, tapsiąs vyskupas ir daug gero padarysiąs Bažnyčiai. Bet iš karto atrodē, kad toji pranašystē neįvyks, nes Alfon-

sas, tēvo skatinamas, mokēsi teisių, jas baigē ir gavo teisių daktaro laipsnį turēdamas 17 metų. Buvo advokatas ir ējo teisman bylų ginti.

Tuo pat metu jis nemetē papročio lankyti ligonius, šelpti vargšus, o laisvomis valandēlēmis ilgiau pasimelsti bažnyčioje. Tēvas jam ruošē garbingas ir pelningas vestuves; bet jis, matydamas sau pavojų, pilnai pasivesdamas Nekalčiausios Dievo Motinos globai, pasiryžo būti kunigas, kad tuo būdu galētų jis daugiau gero padaryti vargšams ir bemoksliams žmonēms. Atsižadējęs įpēdinystēs teisių, ēmē mokytis teologijos.

Trisdešimt metų amžiaus, jis buvo įšvęstas kunigu ir pradējo uoliai darbuotis Neapolio karalystēje, skelbdamas žmonēms tikējimo tiesas, ragindamas prie atgailos. Ir juo daugiau dirbo, juo daugiau pamatē, kiek daug kaimo žmonių visai mažai nusimano tikējimo dalykuose. Supratęs, kad pats vienas visų reikalų neaprūpins, įsteigē kunigų vienuoliją Išganytojo vardu, redemptoristus. Apie save subūrē uolesniuosius kunigus, ir jie darē daug gero Bažnyčioje.

Benevento vienuolynas ir jo vadas Alfonsas išgarsējo. Popiežius Klemensas XIII paskyrē jį šv. Agotos vyskupijos ganytoju. Čia jis buvo dar uolesnis, parodydamas gero ganytojo pavyzdį: gyvu žodžiu sakydamas pamokslus, rašydamas teologines ir asketines knygas, kurių viso paliko per 60, o labaiusiai savo skaisčiu atgailos gyvenimu visus traukē prie Dievo.

Dvylika metų dirbęs vyskupijoje, nusilpo, atsižadējo vietos ir, grįžęs vienuolynan, likusius dvylika metų pašventē sau tobulintis ir raštams rašyti. Jis buvo poetas ir muzikas, ir teologas, ir šventas vyskupas bei tobulas vienuolis.

Mirē 1787 metais, ilgai prieš tai sirgęs įvairiomis ligomis. Jį šventu paskelbē popiežius Grigalius XVI, 1839

metais, o 1871 metais popiežius Pijus IX suteikė jam Bažnyčios daktaro garbę.

Rugpiūčio 2 d. minimi: šv. Alfonsas Liguoris, Bažnyčios daktaras, popiežius Steponas I, kankinys. Vyskupai: Mąksimas, Plegmundas. Kankiniai: Rutilijus, Evodijus, Teodota.

ŠV. STEPONO, DIJAKONO, KŪNO SURADIMAS

Rugpiūčio 3 d.

IRMASIS kankinys, šv. Steponas, kurio mirties atminimas būna antrąją Kalėdų dieną, drąsiai kalbėjo apie Kristų savo teisėjams — žydams, pabardamas juos: "Kietų sprandų, neapipiaustytomis širdimis ir ausimis jūs visuomet priešinotės šventajai Dvasiai; kaip ir jūsų tėvai, taip ir jūs. Kurio iš pranašų nepersekiojo jūsų tėvai? Jie užmušė tuos, kurie pranašavo Teisiojo atėjimą. Jo išdavėjai ir užmušėjai jūs dabar buvote; jūs, kurie gavote angelų patarnavimu įstatymą, bet nesergėjote." (Apaštalų Darbai 7, 51-53)

Žydai užmušė šv. Steponą akmenimis ir pradėjo persekioti tikinčiuosius. Jeruzalės krikščionys pakriko, tik jų dalis pasiliko sostinėje. Greitai buvo pamiršta, kur palaidotas drąsusis Steponas, pirmas krauju ir gyvybe paliudijęs Kristaus meilę. Su juo buvo palaidoti ir kiti šventi vyrai, kankiniai; bet kur, — greitai išdilo visos žinios.

Imperatoriaus Honorijaus (395 — 423) viešpatavimo laikais, popiežiui šv. Inocentui I (402 — 417) valdant Bažnyčią ir Jeruzalės ganytoju esant Jonui, apie 415 —

417 metus gruodžio 3 d. Kafargamaloje, apie 20 mylių nuo Jeruzalēs, apsireiškē kunigui Lucianui gražios išvaizdos malonus senelis, dēvįs baltais rūbais, padabintais brangiais akmenimis. Senelis kalbējo nustebusiam kunigui Lucianui:

— Atsargiai atidaryki mūsų karstus, nes netinka palikti paniekos vietoje! Nueik pas Jeruzalēs vyskupą Joną ir paprašyk perkelti mus į garbingesnę atilsio vietą, nes Dievas nori parodyti savo gailestingumą tiems, kurie šauksis mūsų užtarimo.

— Mokytojau, kas esi? — paklausē kunigas.

— Aš esu Gamalielis, kuris išauklējau apaštalą Povilą, nes jis išmoko Įstatymo prie mano kojų. Greta manęs ilsis šv. Steponas, kuris akmenimis buvo užmuštas ir išmestas žvērims suēsti, bet Dievas neleido, ir aš palaidojau jį naujame savo karste. Ten pat yra mano giminaitis Nikodemas, kuris nakčia buvo pas Jēzų. Vyriausieji kunigai atēmē jam kunigaikščio garbę ir primušē lazdomis. Aš jį priēmiau į savo namus ir kai po kelių dienų mirē, palaidojau greta Stepono. Su mumis yra mano trečiasis sūnus Abibas, kuris dvidešimtais savo gyvenimo metais kartu su manim priēmē iš Povilo rankų krikštą.

Pasikartojus apreiškimui, kun. Lucianas pranešē įvykį vyskupui Jonui, kurio įgaliotas surado šv. Stepono ir kitų palaikus. Šv. relikvijos buvo perkeltos Jeruzalēn, dalyvaujant Jeruzalēs, Sebasto ir Jeriko vyskupams. Prisilytēję šv. relikvijų, tą pat dieną pagijo septyniasdešimt trys ligoniai. Pradēta švęsti tų relikvijų atradimo diena, o vēliau ji buvo perkelta į rugpiūčio 3 dieną.

Garbingas yra Dievas savo šventuosiuose!

Rugpiūčio 3 d. minimi kankiniai: Hermelis, Indijos kankiniai, Marana, Kyra, Nikodemas. Vyskupai: Asprenas, Beon, Eufronijus, Petras, Senachas. Abas Valtēnas. Išpažintojai: Gamalielis, Abibas, pal. Petras Julijonas Eymard. Mergelē Trea.

Šv. Domininkas. Tapė El Greco apie 1588 m. Yra Valencijoje.

ŠV. DOMININKAS, IŠPAŽINTOJAS

Rugpiūčio 4 d.

ALAROGĒS pilyje, Ispanijoje, garbingai Gusmanų šeimai 1170 metais gimē sūnus Domininkas.

Motina sapnavusi prieš tai nuostabų sapną: jai atrodē, jog pagimdžiusi šunelį su degančiu švyturiu dantyse, kuriuo jis uždegē visą pasaulį. Toks buvo sapnas. Iš tikrųjų, Domininkas uždegē Dievo meile daugybēs žmonių širdis ir daug sielų išgelbējo iš klaidatikių burtų.

Išējęs bendruosius ir teologijos mokslus, 1195 metais jis jau buvo reguliarių kanauninkų Osmoje vyresnysis. Dar būdamas studentas, badmečiui siaučiant, jis pardavē savo knygas, kad gautais pinigais galētų sušelpti badmarius.

Būdamas kanauninkų vyresnysis, jis daug padējo Ispanijos vyskupams, kad grįžtų kunigų tarpan bažnytinē drausmē. Osmos vyskupas pasiēmē jį su savim į pietinę Prancūziją, ir Montpellier juodu išbuvo dvejus metus. Domininkas misijonieriavo, dējo visas pastangas, kad išgelbētų žmones iš albingensų klaidų, kurie prisidengdami

vargingu gyvenimu ir peikdami kunigų klaidas ir nuodėmes, medžiojo pasekėjų savo klaidoms. Albingensai teigė, kad du esą pasaulyje kūrėjai: Dievas ir piktoji dvasia. Iš Dievo yra, anot jų, žmogaus siela, o iš piktojo — žmogaus kūnas. Dėl to reikią tąjį kūną sunaikinti. Iš tos išvados jie darė pasibaisėtinas klaidas ir nuodėmes; nepripažino šventojo Rašto Senojo Įstatymo, smerkė vaikų krikštą; kėlė žmonių tarpe didelį tikybinį sumišimą. Jiems padėjo Tulūzos grafas Raimundas VI ir kiti didžiūnai.

1206 metais Prancūzijoje pradėjo veikti šv. Domininkas su savo vyskupu Diego. Per dvejus metus nedaug turėjo pasisekimo. Tuo tarpu 1208 metais grafo tarnas nužudė popiežiaus legatą. Šv. Tėvas Inocentas III paskelbė albingensams karą ir pareikalavo, kad prieš klaidatikius išeitų kariauti Prancūzijos karalius Pilypas II, bet tas atsisakė. Besiburiant samdytiems kariams prieš albingensus, Tulūzos grafas pasisiūlė vadovauti tikintiesiems prieš savo iki tol remiamus albingensus. Tas karas tęsėsi gana ilgai, galop virtęs politine kova.

Tuo neramiuoju laiku šv. Domininkas nesiliovė skelbęs tikrąjį V. Jėzaus mokslą, sudarė Pamokslininkų Draugiją, kuri vėliau pasivadino domininkonų vienuolija. Įkūrė seserų vienuoliją mergaitėms ir moterims gelbėti. Naujos vienuolijos smarkiai plētėsi, nes šv. Domininkas darė žymius stebuklus, net numirėlius kėlė iš mirusių, o gavęs iš švč. Mergelės Marijos nurodymą, kad geriausias ginklas prieš klaidas bus ražančiaus skelbimas ir kalbėjimas, jis greit atvertė žmones į tikrąjį tikėjimą ir į Dievą. Naktimis meldėsi, dienomis pamokslus skelbė, vargo ir sielojosi, kad tik žmonės nepražūtų amžinai savo klaidose.

Mirė jis 1221 metasi Bolonoje, kur ir palaidotas.

Tas mokslo, pasiaukojimo ir meilės skleidėjas, šv. Domininkas, rodo geriausias priemones tikybinėms klaidoms nugalėti: atgaila ir malda.

Rugpiūčio 4 d. minimi kankiniai: Protazas, Ja, Tertulinas, Eleuterijus, Aristarchas, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Agabijus, Eufronijus. Abas Luanas. Išpažintojas Domininkas Gusman; Perpetua.

ŠVČ. M. MARIJOS SNIEGINĖS

Rugpiūčio 5 d.

OMOJE yra trys patriarkalinės bažnyčios, kuriose popiežius protarpiais laiko pamaldas. Tai šv. Jono Laterano bazilika, šv. Petro bazilika Vatikano kalnelyje ir švenčiausios Mergelės Marijos bazilika. Ji yra seniausia ir gražiausia bažnyčia tarp kitų, pašvęstų Dievo ir Marijos garbei. Ji buvo pastatyta popiežiaus šv. Liberijaus laikais (352 — 366). Todėl ji buvo vadinama pradžioje Liberijaus bazilika. Popiežius šv. Sikstas III tą baziliką konsekravo apie 435 metus švenčiausois Mergelės Marijos vardu. Tai yra ta pati šventovė, kuri yra vadinama sniegine.

Yra užsilikusių žinių apie šios bažnyčios pradžią. Ketvirtojo šimtmečio viduryje gyveno Romoje patricijus — senatorius Jonas su savo žmona, ir jiedu neturėjo vaikų. Neturėjo kam palikti didelių savo turtų, o abudu jau buvo susenę. Pasitarę nusprendė, jog bus geriausia turtus palikti švenčiausiai Mergelei Marijai, Dievo Motinai, kad per jos užtarimą lengviau galėtų pasiekti savo išganymą.

Nežinodami, kuriuo būdu švenčiausioji Dievo Motina norėtų pasinaudoti jų turtais, abudu nuoširdžiai meldėsi, kad gautų kokį nors ženklą.

Švč. Marija patenkino jų nuoširdų prašymą. Rugpiūčio 5 d., kai visoje Italijoje, ypač gi Romoje būna dideli karščiai, Ekskvilino kalnelio dalį pridengė sniegas. Tą

pat naktį Dievo Motina sapne pranešusi atskirai Jonui ir jo žmonai, kad toje vietoje, kur ras iš ryto sniego, būtų pastatyta jos garbei šventovė.

Senatorius Jonas pranešė savo sapną popiežiui Liberijui. Pasirodė, kad ir šv. Tėvas sapnavęs tą patį sapną, apreiškimą. Nuvyko popiežius su kunigais į kalnelį ir pamatė sniegą. O sniegas Romoje yra retenybė net žiemą. Įsakmiai pažinęs Dievo Motinos norus, popiežius pažymėjo vietą, kur turi būt statoma švč. Marijos šventovė. Dėl to toji šventovė vadinama Švenčiausios Mergelės Marijos Sniegines bazilika.

Apie šimtui metų praėjus, ji buvo pradėjus irti. Popiežius šv. Sikstas III ją pataisė, išdabino ir pakonsekravo. Joje sidabro dėžėje laikomos Betliejaus tvartelio ėdžios, kuriose buvo paguldytas Išganytojas. Kalėdose ėdžios yra išstatomos ir parodomos tikintiesiems.

Pavesdami savo turtus tiesioginiai Dievo garbei, geriausiai juos sunaudojame; pats V. Dievas pasidaro it mūsų skolininkas. Jis yra gailestingas Teisėjas tiems, kurie Jo garbę didina.

Liepos 5 d. minimi kankiniai: Afra, Kantidijus, Kantidianas, Sobelis, Euzignijus, Romos kankiniai, Osvaldas, karalius, Emygdijus, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Kasianas, Memijus, Paris. Abas Gormgalis; našlė Nona.

V. JĖZAUS ATSIMAINYMAS

Rugpiūčio 6d.

IEŠPATS Jėzus norėjo parengti savo apaštalus prie būsimos savo kančios ir mirties, ir jiems aiškiai kalbėjo apie savo artimą mirtį ir kad jis trečią dieną prisikels.

Tada Petras, pasivadinęs Jėzų nuošaliau, ėmė atkal-

binēti jį; bet Jēzus Kristus jį smarkiai subarē, kad nepaisąs Dievo valios.

Toliau šv. Matas mums sako, jog "praslinkus šešioms dienoms, Jēzus pasiēmē su savim Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir užsivedē juos į aukštą kalną. Tenai jis atsimainē jų akivaizdoje: jo veidas sužibo kaip saulē, o jo drabužiai pasidarē balti kaip sniegas. Ir štai jiems pasirodē Mozē ir Elijas, kuriuodu kalbējosi su juo. Atsiliepdamas Petras tarē Jēzui: Viešpatie, mums čia gera būti; jei nori, padarykime čia tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui. Dar jam tebekalbant, štai šviesus debesys apsiautē juos, ir štai balsas iš debesies sakē: Šitas mano mylimasis Sūnus, kurį aš sau labai pamēgau; jo klausykite. Tai išgirdę, mokytiniai parpuolē ant savo veido ir labai bijojo. Bet Jēzus priējo, juos palietē ir jiems tarē: Kelkitēs ir nebijokite. Pakēlę savo akis, jie nieko daugiau nebematē, kaip tik vieną Jēzų.

Nužengiant jiems nuo kalno, Jēzus jiems įsakē, tardamas: Niekam nesakykite apie tą regējimą, kolei Žmogaus Sūnus neatsikels iš numirusiųjų." (Mato 17, 1-9)

Šv. Petras atminē tą regējimą visą savo gyvenimą. Prieš mirtį rašydamas savo antrąjį laišką, jis sako tikintiesiems, kad "ne gudriai pramanytomis pasakomis sekdami mes skelbēme jums mūsų Viešpaties Jēzaus Kristaus galybę ir atējimą, bet po to, kaip buvome jo didenybēs regētojais. Nes jis ēmē iš Dievo Tēvo šlovę ir garbę, kuomet nuo kilniausios garbēs atējo jam toks balsas: Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kurį aš sau pamēgau, jo klausykite. Mes girdējome tą iš dangaus atneštą balsą, kada buvome su juo šventame kalne." (2 Petro 1, 16-17)

Tikrąją laimę turi žmogus, kai jis savo protu skendēja V. Dievo Išmintyje, vis naujas tiesas pažindamas, o savo valia susijungia su amžina ir begaline Dievo meile ir Jo neišsakomu žmogui gerumu, semdamas iš Dievo

visagalybēs tobulo ir nenykstančio gyvenimo pilnumą. Tų jausmų buvo kupina apaštalų širdis šventame kalne V. Jēzaus Atsiaminymo metu. Didesnē laimē mūsų laukia danguje. Jos verta siekti, ilgētis, jai darbuotis.

Rugpiūčio 6 d. minimi kankiniai: Felicisimas, Agapitas, Januarijus, Magnus, Vincentas, Steponas, Kvartas, Justas, Pastoris, antras Steponas. Popiežius kankinys Sikstas II. Popiežius Hormizdas. Išpažintojai: Gislainis, Kenetas, Jokūbas Atsiskyrēlis.

ŠV. KAJETONAS, IŠPAŽINTOJAS

Rugpiūčio 7 d.

AJETONO tēvai buvo dideli ponai, pamaldūs ir turtingi žmonēs. Jis gimē 1480 metais Vincenzoje, Lombardijoje.

Pamaldi motina paaukojo kūdikēlį Kajetoną švč. Mergelei Marijai ir jį augino kaip būsimą Dievo tarną. Iš tikrųjų, nuo pat jaunų dienelių Kajetonas parodē didelę Dievo meilę. Augo jis ir kitomis dorybēmis. Moksleivis būdamas jau "gaudē sielas Dievui". Paduvoje baigē bažnytinę ir civilinę teisę. Norēdamas būti nežinomas ir laisviau dalinti išmaldas bei globoti vargšus, jis iškeliavo Romon. Ten jį greitai pastebējo popiežius Julius II ir padarē jį prelatu, o kai gavo kunigo šventimus, Kajetonas pilnai atsidavē "sielų medžioklei", gelbēdamas mirštančius, pasmerktuosius, ligonius, užkrečiamoms ligomis sergančius.

Mirus popiežiui Juliui II 1513 metais, Kajetonas atsisakē visų jam siūlomų Romoje vietų, grįžo Vincenzon ir visas atsidējo pamiltam sielų gelbējimo darbui, gyvu pavyzdžiu parodydamas, koks turi būti dvasininko ir kunigo gyvenimas. Įstojo jis į šv. Jeronimo broliją, kurios

nariai buvo pačio žemiausio luomo žmonės; iš savo turtų statė ligonines; pats tarnavo maro ligos ištiktiems žmonėms.

Stengdamasis pakelti žmonių pamaldumą į švenčiausiąjį Sakramentą, pirmasis jis įvedė keturiasdešimt valandų pamaldas, atsiteisdamas tuo Jėzui už Kalvino skelbiamas tikybines klaidas. Nuoširdžia sūnaus meile jisai mylėjo švenčiausiąją Dievo Motiną Mariją, kartais ištisas aštuonias valandas praleisdamas maldoje, Ją begarbindamas. Už tą nepaprastą meilę Marija atsimokėjo Kajetonui, protarpiais jam apsireikšdama. Kartą Kalėdų išvakarėse iš Marijos rankų jis priėmė į savo rankas Kūdikėlį Jėzų. Jis buvo susivienijęs savo siela su Išganytojumi. Kad Jam atsiteistų už nusidėjėlių daromus įžeidimus, Kajetonas darė sunkias atgailas.

Pasipažinęs su Petru Carafa, kuris vėliau tapo popiežium Povilu IV (1555 - 1559), jis įkūrė kunigų vienuoliją, vadinamuosius teatiniečius. Ši vienuolija davė gausių ir garbingų vaisių Bažnyčiai šešioliktame šimtmetyje, atgaivino kunigijoje pamaldumą, patraukė prie Dievo daugybę žmonių.

Vokiečiams užpuolus Romą ir ją plėšiant, labai smarkiai nukentėjo šv. Kajetonas. Grobikai mušimais norėjo išgauti iš šv. Kajetono turtus, kuriuos jis jau buvo išdalinęs vargšams. Iš Romos iškeliavęs Neapolin ir sunkiai susirgęs, jis mirė 1547 metais. Ten ir palaidotas.

Mylėkime Švč. Mariją ir maldaukime jos globos visuose savo reikaluose.

Rugpiūčio 7 d. minimi kankiniai: Karpoforas, Eksantas, Kasijus, Severinas, Sekundas, Licinijus, Domicijus, Donatas, Hilarinas, Faustas, Petras, Julijonas. Vyskupai: Viktricijus, Donacijanas. Išpažintojai: Albertas, Kajetonas. Našlė Klaudija.

ŠV. CIRIJAKAS, LARGAS, SMARAGDAS, KANKINIAI

Rugpiūčio 8 d.

REČIOJO šimtmečio gale Romoje gyveno trys uolūs krikščionys: Cirijakas, Largas ir Smaragdas.

Pasinaudodami imperatoriaus Dioklecijono (284-305) pirmais dvejais metais rodomu palankumu krikščionims, tie šventieji vyrai kankiniai darē daug gera tikinčiųjų tarpe.

Kai 286 metais imperatorius padalino Romos imperiją ir pakvietē Maksimijoną Herkulį vakarinēs dalies imperatoriumi, prasidējo sunkesni laikai krikščionims. Tuoj Romoje kankiniais mirē Gesenijus, Zoē, Trankvilinas; Šveicarijoje: Mauricijus, Eksuperijus ir Kandidas, o Venecijoje Kancijus, Kantijanas ir Kantijanilē.

292 metais abu imperatoriai perleido savo žemių dalį ginti vadinamiems cezariams: Dioklecijono cezaris buvo Galerijus, o Maksimijono Konstantinas Kloras. Galerijus buvo žiaurus valdovas ir nekentē krikščionių. Jo įkalbētas, imperatorius Dioklecijonas paskelbē įsakymą persekioti krikščionis: uždaryti ir sugriauti krikščionių bažnyčias, atimti visus krikščionių raštus ir juos sudeginti. Jis atēmē savo ediktu krikščionims visas civilines teises ir garbes. Pasitaikē, kad imperatoriaus rūmuose Nikomedijoje kilo gaisras ir provincijose buvo pasikesinimų prieš žiaurius valdininkus. Apkaltino krikščionis, ir 303 metais prasidējo žiaurus ir kruvinas tikinčiųjų persekiojimas.

Nēra tikrų žinių, kuriais metais buvo suimti dijakonas Cirijakas, Largas ir Smaragdas; jie buvo suimti dēl to, kad maistu ir pinigais padējo prie sunkių darbų pristatytiems krikščionims vargą vargti. Dievas daręs per dijakono Cirijako rankas didelių stebuklų. Tarp jų pažymētina, kad Cirijakas išgydē Dioklecijono dukterį Artēmiją, išvarydamas ją apsēdusį velnią.

Vēliau jie visi trys buvo pasiųsti į Persiją, kur karaliaus Saporo duktē buvo apsēsta Artēmijoje buvusios piktosios dvasios. Persijon nuvykęs, Cirijakas išvarē piktąją dvasią, palenkē ir karalių ir dukterį ir dar 430 kitų persų priimti krikštą. Tai visa atlikęs, jis grįžo su dviem savo draugais Romon. Bet Maksimijonas paliepē juos visus suimti; suimtas buvo ir Sisinis ir daug krikščionių. Suimtuosius apkalē geležiniais ir per 4 dienas nieko nedavē valgyti. Teisējas išgalvojo žiauriausius kankinimus, kad priverstų suimtuosius atsižadēti Kristaus: apipylē degančia derva, sulaužē kaulus lazdomis mušdamas, galop paliepē dijakoną Cirijaką, Largą, Smaragdą, Sisinį ir dar dvidešimt krikščionių užmušti kardu. Jie krauju ir gyvybe paliudijo savo tikējimą ir meilę Kristui.

Rugpiūčio 8 d. minimi kankiniai: Cirijakas, Largas, Smaragdas, Euleteris, Leonidas, Hormisdas, pal. Jonas Felton, Marinas. Vyskupai: Emilijonas, Altmanas, Myronas. Išpažintojai: pal. Petras Faber, Severas, Elidijus.

ŠV. JONAS MARIJA VIANNEY IŠPAŽINTOJAS

Rugpiūčio 9 d.

ARSUSIS Arso klebonas, kunigas Jonas Krikštytojas Marija Vianney, gimė 1786 metais smulkių ūkininkų šeimoje Dardilly, ties Lijonu, Prancūzijoje. Jo tėveliai turėjo šešis vaikelius, ir Jonukas buvo antrasis. Bet jie šelpė pakeleivius ir vargšus, net buvo priėmę nakvynėn šv. Benediktą Juozapą Labrė, kai tas keliavo į Romą, ir Jonukas išmoko būti gailestingas.

Kai Prancūzijoje prasidėjo revoliucija, buvo uždaryti vienuolynai ir persekiojami kunigai. Vienas kartūzas, kun. Balley, slaptomis laikė šv. Mišias Vianney namuose ir susidraugavo su Jonuku. Jis pamokė ir priėmė Joną Mariją pirmos išpažinties ir pirmos šv. Komunijos.

Jono širdyje kilo noras būti kunigu, nepaisant persekiojimų. Bet jis buvo "sunkios galvos." Atsilankęs pas šv. Jono Pranciškaus Regio karstą ir ten pasimeldęs, gavo geresnę atmintį. Bet 1810 metais per klaidą jį paėmė kariuomenėn. Tik Dievo Apvaizda jį iš ten išvadavo. Jis sugrįžo pas kun. Balley, mokėsi pas jį filosofijos ir įstojo į Verrières kunigų seminariją. Baigęs filosofiją, 1813 metais grįžo į Ecully pas savo mokytoją ir pas jį trejus metus mokėsi teologijos. Trisdešimtais gyvenimo metais buvo įšventintas į kunigus. Vyskupas paskyrė jį pas kun. Balley pagelbininku.

Visa širdimi jis atsidėjo šventam patarnavimui, nešti pagalbą žmonių sieloms ir padėti vargan patekusiems.

Po trejų metų gavo naują paskyrimą į apleistą mažą

Arso parapiją. Parapijiečių buvo vos keli šimtai. Pradėjo čia darbą, sustiprindamas pamaldumą; įkūrė švč. Sakramento broliją, panaikino įsigalėjusį paprotį sekmadieniais rengti šokius; atpratino nuo laukų darbo sekmadieniais ir pasistengė panaikinti buvusias parapijoje dvi karčiamas. Visu uolumu gražino žmonių sielas ir puošė parapijos bažnyčią: pristatė keturias koplyčias, įgijo gražius liturginius indus ir rūbus, išdažė bažnyčią.

Bet jo svarbiausias darbas buvo klausykloje. Atliekamu laiku misijonieriavo kaimynų bažnyčiose, padėjo darbus jiems nudirbti.

Iš Dievo gavęs sielų pažinimo dovaną, ištisomis dienomis jis klausė išpažinčių net iš toli atkeliavusių nusidėjėlių. Buvo metų, kad išklausydavo 158,000 išpažinčių. Arso bažnytėlė pasidarė garsi pasaulyje, nors jos klebonas, pasninkų išvargintas ir darbo nukamuotas, per 30 metų piktųjų dvasių darbuose kliudomas, jautėsi pats silpniausis žmogus pasaulyje. Daromuosius stebuklus jis priskaitydavo šv. Filomenos kankinės globai.

Mirė jis 73 metus eidamas, 1859 metais. Garbinguoju Dievo tarnu pripažintas 1872 metais, palaimintuoju 1905 metais, o Pijus XI jubiliejaus metais įskaitė jį tarp šventųjų.

Malda ir atgaila už nusidėjėlius padarė jį garbingą pas Dievą ir žmones.

Rugpiūčio 9 d. minimi kankiniai: Firmas, Rustikas, Julijonas, Marcijanas, Numidikas, Romanas, Sekundijanas, Marcelijanas, Verijanas. Vyskupai: Bandaridas, Domicijonas, Natys. Abas Valteofas. Išpažintojas Jonas Krikštytojas Marija Vianney.

ŠV. LAURYNAS, KANKINYS

Rugpiūčio 10 d.

IENAS garsiausių Romos kankinių yra š. Laurynas dijakonas. Tai buvo visiškai atsidavęs Dievui ir Bažnyčiai vyras. Popiežius Sikstas II (260 — 261 m.) matė jo uolumą, pašventė jį dijakonu ir paskyrė vyriausiu Bažnyčios medžiaginių turtų užvaizda. Laurynas rūpinosi krikščionimis pavargėliais, įkalintais, kenčiančiais, persekiojamais, nelaimingais. Kasdien jis patarnaudavo popiežiui šv. Sikstui per šv. Mišias.

Stabmeldžiai suėmė popiežių ir pasmerkė mirtin. Laurynas, pamatęs šv. Tėvą, budelių vedamą nužudyti, pribėgęs jam tarė: "Kurgi, Šventasis Tėve, taip skubinies? Juk be dijakono niekuomet aukos neatnašaudavai ir dėl ko dabar mane apleidi?"

— "Neapleidžiu tavęs, — tarė šv. Sikstas, — bet žinok, kad tavęs laukia sunkesnė kova: už trijų dienų tu mane paseksi."

Iš tų popiežiaus žodžių jis suprato, kad jo kančios ir mirties diena arti. Bematant jis išdalino visus turtus vargšams ir pasilikusiems nesuimtiems kunigams. Stabmeldžiai teisėjai žinojo, kad Bažnyčia turėjo nemaža turtų. Suradę, kad jų užvaizda yra dijakonas Laurynas, suėmė jį ir įsakė atiduoti turtus. Šv. Laurynas pažadėjo tai padaryti po trijų dienų. Per tą laiką jis suvadino visus Romos pavargėlius, kuriems jis kada nors davė išmaldų, ir juos teisėjams rodydamas tarė: "Štai krikščionių turtai."

Teisėjas pasijuto prigautas ir pažemintas, įpyko ir liepė žiauriai kankinti šv. Lauryną, o negaudamas kitokio

atsakymo iš jo, paliepē sukurti ugnį po geležinēmis krotelēmis, paguldyti šv. Lauryną ant raudonai įkaitusių geležų ir kepti. Baisiausiai kentēdamas, Laurynas neprarado sąmojaus ir geros nuotaikos, — jis džiaugēsi galēdamas kentēti už Bažnyčią ir Kristų. Spirginamas kankinys tarē teisējui:

— Jau ta pusē iškepē; apversk antrą šoną, ir valgyk!

Ir kepinamas ant ugnies jis mirē. Jis buvo palaidotas Verano laukuose, kur dabar yra garsios šv. Lauryno kapinēs Romoje. Pas Dievą jis gavo nesibaigiančios laimēs gyvenimą.

Kai skausmai, vargai ir sielvartos širdį suspaudžia, mokēkime visa tai paaukoti geriausiam dangaus Tēvui, kuris mus myli ir yra paskyręs mums amžinąjį laimēs gyvenimą.

Rugpiūčio 10 d. minimi kankiniai: Laurynas, Romos kankiniai, Aleksandrijos kankiniai. Mergelēs kankinēs: Asterija, Basa, Paula, Agatonika. Geroncijus, karalius ir kankinys. Vyskupas Blanis. Išpažintojas Deusdedit.

ŠV. TIBURCIJUS IR ZUZANA, KANKINIAI

Rugpiūčio 11 d.

OMOS prefekto padējējas Agrestijus Chromancijus, Dioklecijono (284 — 305) imperatoriaus krikščionių persekiojimo pradžioje, apie 288 metus, buvo pasmerkęs mirti daug Viešpaties kankinių.

Pas jį buvo atgabentas šv. Trankvilinas, kuris buvo atvestas į tikējimą ir pagydytas šv. Sebastijono kankinio. Kalbinamas atsižadēti tikējimo į Kristų, Trankvilinas pa-

priėmęs krikštą, ir dėl to jis negalįs būti Kristui nedėkingas. Pats Agrestijus Chromancijus sirgo tokiais pat pasakojo teisėjui, kaip jis pasveiko iš didelių skaudulių, skauduliais. Susidomėjo pasakojimu. Patikrino, ar tiesa jis kalba, ėmė tirti Evangelijos tiesas ir tapo krikščioniu, o kai priėmė krikštą, Viešpats jį visai pagydė iš kūno skausmų.

Su juo krikštą priėmė jo sūnus Tiburcijus. Jaunikaitis buvo įšvęstas subdijakonu ir tarnavo krikščionims; bet greitai buvo įskųstas stabmeldžiams ir suimtas. Teisėjas Fabijonas liepė papilti ant akmeninių grindų žarijų ir tarė jaunikaičiui:

— Tiburcijau, arba turi aukoti stabams, arba basas vaikščioti po šias žarijas.

Tiburcijus persižegnojo ir pradėjo žarijomis vaikščioti. Jis tarė teisėjui:

— Iš šio įvykio supraski, kad tas yra tikras Dievas, kurį garbina krikščionys, — žarijos man atrodo kaip gėlės.

Teisėjas sušukęs, kad jis daro burtus, ir pasmerkė mirtin. Išvedė jį už Romos ir trijų mylių atstume nuo miesto nukirto šv. Tiburcijui galvą. Jo tėvas Chromancijus slapta pasitraukė į kaimą ir ten pamaldžiai gyveno.

Mergelė Zuzana buvo popiežiaus šv. Kajaus (283-296) giminaitė ir, jo pamokyta, padarė amžinos skaistybės įžadą; pasižadėjo netekėti. Bet ir imperatorius Dioklecijonas jai buvo giminė. Tas įsūnijo sau Galerijų Maksimijoną ir norėjo įpiršti jį Zuzanai. Zuzana atsisakė už jo tekėti. Buvo pavesta jos tėvui Gabinijui palenkti dukterį. Bet iš to nieko neišėjo, nes josios tėvas pats buvo krikščionis ir džiaugėsi dukters karžygiškumu.

Imperatorius dar siuntinėjo tarnus, o net imperatorienei buvo pavedęs Zuzaną perkalbėti, ir galutinai sužinojo, kad jis nieko su ja nepadarys, nes ji krikščionė, pažadėjusi Dievui nekaltybę. Po įvairių kankinimų nukirto jai galvą josios namuose apie 295 metus.

Skaisčios sielos yra karžygiškos; jos yra palaimintos, jos matys Dievą.

Rugpiūčio 11 d. minimi kankiniai: Rufinas, Zuzana, mergelė, Tiburcijus, Aleksandras, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Gaugerikis, Taurinas. Abai: Ekvitijus, Eberhardas. Išpažinėjas Chromancijus. Mergelės: Atrakta, Digna, Lelija.

ŠV. KLARA, MERGELĖ

Rugpiūčio 12 d.

LARA turėjo garbingus, turtingus ir pamaldžius tėvus; ji gimė Asyžiuje 1193 metais ir buvo vienuolika metų jaunesnė už šv. Pranciškų Asyžietį. Pamaldus tėvų pavyzdys ir jos pačios linkimas prie maldos pažadino joje norą viešai atsiduoti Dievui. Nuo 1209 metų ji stebėjosi šv. Pranciškaus atgailos gyvenimu ir kaip vis nauji vyrai, ir tai garbingi bei mokyti, dedasi prie šv. Pranciškaus.

Sulaukusi aštuoniolikos metų, ji nutarė panašiai gyventi, kaip gyvena šv. Pranciškus — visiškame neturte ir nuolatinėje atgailoje. Pasitarusi su šv. Pranciškumi ir gavusi jo sutikimą, slaptomis ji pasišalino iš namų kartu su kita drauge, atvyko į Porcijunkulės bažnytėlę. Ten prie švenčiausios Mergelės Marijos altoriaus šv. Pranciškus nukirpo jai plaukus ir davė atgailos rūbą, pašvęsdamas ją Dievui.

Tėvams nepatiko tas jos žygis ir bandė ją pasiimti namon; bet Klara parodė jiems savo nuskustą galvą ir pasakiusi, kad kitokio sužieduotinio nenori turėti kaip tik patį Kristų. Tėvai davė jai ramybę.

Apsigyvenusi prie šv. Damijono bažnytėlės, greit ji sulaukė naujų draugių atgailos gyvenime. Iš jų susidarė

pirmasis šv. Klaros pranciškonių vienuolynas. Jo vyresniąja šv. Pranciškus paskyrē drąsiąją šv. Klarą. Į tą naują vienuolyną įstojo šv. Klaros jaunesnioji sesutē, o vēliau ir jos motina.

Klaristēs vaikščiojo basos, visada tylējo ir nē kokių turtų neturējo. Jų rūbas, — kieto milo suknelē, galvos gaubtuvas ir virvagalis vietoje juostos.

Šv. Klara protingai vadovavo savo vienuolynui per keturiasdešimtis dvejus metus, nepamiršdama, kad ji turējo ten atgailą daryti už save ir kitus žmones. Ir jos atgaila buvo sunki. Neturējo net priegalvēs; kietas medis atstojo minkštą priegalvę; tris dienas savaitēje nieko nevalgydavo, o kitomis dienomis tiek mažai imdavo valgio, kad jos draugēs stebējosi, kaip ji galinti gyventi. Prieš savo ligą kas metai laikydavo dvi gavēnias, tik duona ir vandenimi misdama. Prieš didesnes šventes budēdavo, per kiauras naktis besimelsdama. Vienos tik malonēs prašē šv. Tēvo Grigaliaus IX, — kad jai ir jos draugēms leistų pilname neturte gyventi.

Dar gyva būdama ji garsējo stebuklais: vienai seserų grąžino kalbą, kitai apkurtus, grąžino klausą, gydē ligas ir visokias negales. Vieną pranciškoną broliuką išgydē iš beprotystēs; pusę kepalēlio taip padaugino, kad duonos užteko penkiasdešimčiai seserų pavalgyti, ir apgynē vienuolyną nuo besiveržiančių į jį Fridriko II kareivių, paliepusi išstatyti švenčiausiąjį Sakramentą.

Mirē ji 1253 metais ir po dvejų metų buvo paskelbta šventąja.

Brangi yra Dievo akyse žmogaus atgaila: ji mus su Dievu sujungia ir amžiną laimę teikia.

Rugpiūčio 12 d. minimi kankiniai: Anicetas, Fotinas, Euplijus, Gracilijanas, Felicisima, Hilarija, Digna, Euprepija, Eunomija, Kvirijakas, Largis, Krescencijonas, Nimmija, Julijona, Makaras, Julijonas, Porkarijus. Vyskupai: Euzebijus Milanietis, Herkulanas iš Brešijos. Išpažintojas Justas. Mergelēs: Klara, Merevena.

ŠV. JONAS BERCHMANAS, IŠPAŽINTOJAS

Rugpiūčio 13 d.

ELGŲ žemėje, Diesto miestelyje, 1599 metais gimė Karoliui Jonui Berchmanui vyriausis sūnus Jonas. Pamaldūs tėvai sulaukė daugiau šeimos: turėjo keturis sūnus ir vieną dukterį, bet Jonas pasidarė visos šeimos garbė, — jis tapo šventasis.

Dievo baimėje ir meilėje auginamas, Jonelis jaunas pasiryžo nuoširdžiai Dievui tarnauti ir greit pražydo dorybių žiedais: jis buvo linksmas, meilutis ir labai kuklus berniukas, net draugų užgauliojamas, blogo žodžio nepasakydavęs. Išmoko patarnauti mišioms ir anksti rytą keldavo dvejoms ir trejoms mišioms patarnauti. Prie altoriaus beklūpodamas, jis pamilo Jėzų visa savo širdele; kilo noras būti kunigu ir patarnauti Jėzui.

Iš mokyklos grįždamas, užsukdavo jis bažnyčion ir ten keleta ražančių sukalbėdavo, prie švenčiausios Mergelės Marijos statulos atsiklaupęs. Turėjo tik devynerius metus, kai jo motina sunkiai susirgo ir per 8 metus nepasveiko. Jonukas patarnaudavo ir ramindavo sunkiai sergančią motiną. Ji vadindavo jį savo mažuoju angelėliu. Ir tikrai jis buvo vertas to vardo.

Padorus, kuklus ir nekaltas vaikinas, moksle stropus ir pirmas mokinys, mėgstąs bažnytines apeigas ir pamokslų klausytis, jis vykdė savo gyvenimo šūkį: kol jaunas, turiu tapti šventu, nes vėliau bus per vėlu.

Nors jo tėveliui nebuvo lengva aprūpinti šeimą, bet jis nekliudė Jonui siekti kunigystės. 1615 metais Jonas

išvyko į jēzuitų kolegiją Mechlinan. Po metų jis įstojo į jēzuitų vienuoliją ir 1616 metais rugsējo 24 d. pradējo naujokavimo metus. Lygiai po dviejų metų jis padarē pirmuosius vienuolinius įžadus ir su kitu draugu po ilgos varginančios kelionēs pasiekē Romą, kur įstojo į jēzuitų kolegiją. Kaip seniau, taip ir dabar Romoje Jonas augo, stiprējo Dievo malonēje ir dorybēmis, žinodamas, kad geras savo pareigų ējimas yra visos Dievo meilēs ir sielos šventumo pagrindas. Jam neilgai teko gyventi Romoje: jis mirē 1621 metais, 22 metų amžiaus. Prie jo karsto įvyko stebuklų, ir 1888 metais jis buvo pripažintas šventuoju popiežiaus Leono XIII.

Kasdien geriau ir geriau atlikime visus mūsų darbus, tobuliau eikime savo pareigas ir greitu laiku pasidarysime šventi: kas myli Dievą, gyvena Dievuje, o Dievas jame.

Rugpiūčio 13 d. minimi kankiniai: Casijanas, vyskupas, Centolē, Elena, Hipolitas, Konkordija, Maksimas, Anastazas ir antras Anastazas. Vyskupai: Muredakas, Felimas. Abas Vigbertas. Išpažintojas Jonas Berchmanas; mergelē Radegunda; našlē Radegunda.

ŠV. EUZEBIJUS IŠ PALESTINOS IR ŠV. EUZEBIJUS ROMIETIS KANKINIAI

Rugpiūčio 14 d.

VIENA diena yra minima dviejų šventų Euzebijų mirtis: šv. Euzebijaus, Palestinos kunigo ir kankinio, ir kunigo šv. Euzebijaus, Romos kankinio. Pirmasis mirė 268 metais, o antrasis 357 metais. Dėl to kai kurie rašytojai supainioja jų darbus.

Imperatoriui Maksimijonui valdant rytinę Romos imperijos dalį (286 — 305) ir Palestinos provincijos valdovu esant Maksencijui, buvo stabmeldžiams įskųstas senelis kunigas Euzebijus, kad jis labai uoliai skelbiąs Kristų.

Suimtas ir atvestas pas Maksencijų, senelis kunigas drąsiai išpažino Kristų ir atsisakė pagerbti stabus. Teisėjas, matydamas, kad jam nepavyks perkalbėti senelio išsižadėti tikėjimo, pasmerkė mirti. Tai išgirdęs, kunigas meldėsi: "Viešpatie Jėzau Kristau, dėkoju už tavo gerumą ir garbinu tavo galybę, kad teikeisi išbandyti mano ištikimybę Tau."

Nuvestas mirties vieton, atsiklaupė ir palenkė savo galvą kirvio smūgiui. Jis mirė baigiantis trečiajam šimtmečiui.

Antrasis šv. Euzebijus, Romos kunigas ir kankinys, mirė kalėjime uždarytas 357 metais. Arijaus tikybinėmis

klaidomis užsikrėtęs, imperatorius Konstancijus (337 — 361) norėjo savo pusėn palenkti popiežių šv. Liberijų. Jis įteikė kunigui Euzebijui karališkų dovanų ir laišką nunešti šv. Tėvui. Kadangi laiškas buvo grasinantis, Euzebijus nustojo malonės pas popiežių; bet ne šv. Euzebijus buvo kaltas dėl to laiško turinio. Jis uoliai priešinosi arijų tikybinėms klaidoms ir dėl to pateko kalėjiman, geriau — smarkion priežiūron, nes paties savo namuose buvo uždarytas į vieną kambarį ir iš jo neišleidžiamas.

Per septynis mėnesius kentėjęs nepatogumus ir badą, nuolatos besimelsdamas, pasiruošė laimingai mirčiai. Jis užmigo Viešpatyje po visų kančių 357 metais. Jam mirus, popiežius pagerbė jo atminimą, o aštuoneriems metams praėjus, popiežium buvo išrinktas šv. Damazas, kuris visai pritarė šv. Euzebijaus taktui, arijų klaidų ginčus sprendžiant.

Šv. Euzebijaus kūnas buvo paimtas iš jam skirto kalėjimo, gi kunigai Grigalius ir Orizijus palaidoji jį šv. Kalisto kapinėse.

Kas klauso Dievo žodžių ir jų laikosi, kas suderina savo gyvenimą su Dievo įsakymų reikalavimais, tas Dievą myli. Dievą mylėdamas, myli V. Jėzaus įkurtąją Bažnyčią ir prisitaiko prie jos nuostatų bei reikalavimų, nes tik per Bažnyčią atsiekiamas išganymas.

Rugpiūčio 14 d. minimi kankiniai: Kalistas, vyskupas, Demetrijus, du Euzebijai, Marcelis iš Apamėjos, vyskupas, Ursicijus. Vyskupas Fachanas. Išpažintojas Verefridas. Našlė Atanazija.

ŠVČ. M. MARIJOS DANGUN ĒMIMAS

Rugpiūčio 15 d.

EKALČIAUSIOS Mergelēs, Dievo Motinos Marijos į dangų Ēmimo šventē buvo švenčiama prieš šeštąjį šimtmetį tiek Rytų Bažnyčioje, tiek Vakaruose; yra tai seniausia ir garbingiausia švenčiausios Marijos šventē.

Padavimas sako, kad švenčiausioji Marija mirē Jeruzalēje, kur prieš jos mirtį susirinko iš viso tuomet žinomo pasaulio apaštalai, šv. Dvasios paskatinti, atsisveikinti su mylima Išganytojo Motina.

Iš septintojo šimtmečio užsilikę raštai liudija, kad Jeruzalēje buvo laikomas ir rodomas Marijos karstas, kuriame ji buvo palaidota ir kuriame, po trijų dienų, apaštalai atrado vien nepaprastai gražių gēlių vietoj Marijos kūno. Dievo galybēs ji buvo prikelta iš mirusių ir paimta

į dangų, kad gautų amžinos garbės ir pilnos laimės nevystantį Dangaus Karalienės vainiką.

Šv. Jonas Damaskietis, miręsis 780 metais, rašo, kad apaštalai, susirinkę Jeruzalėn prieš Marijos mirtį, matė angelus ir girdėjo dangaus galybių giedamas giesmes, kai švenčiausioji Mergelė Marija atidavė savo skaisčią sielą Dievui. Jos kūną apaštalai pagarbiai palaidoję, budėjo prie kapo, nes nuolat buvo girdimi angeliškieji giesmių garsai. Trečią dieną apaštalai norėję dar kartą atsisveikinti su savo mylima Išganytojo Motina, bet atidarę karstą jame kūno nerado; jis buvo tuščias, vien nuostabiai gražių gėlių pilnas.

Garbingoji Dievo tarnaitė Marija iš Algredos (mirusi 1665 metais), kuri iš privačių apreiškimų parašė Švenčiausios Mergelės Marijos gyvenimą, liudija, kad tris dienas prieš Marijos mirtį ėmė rinktis į Jeruzalę apaštalai ir mokiniai. Ji buvo vakarienbutyje, jai pavestame kambarėlyje. Mirties dieną apaštalai, atėję pas ją, rado ją beklūpančią ir besimeldžiančią, apsuptą daugybės angelų. Švenčiausioji Motinėlė atrodžiusi jauna, jos kūno išvaizda nesikeitė nuo jos 33 gyvenimo metų.

Marija prabilo į apaštalus ir į susirinkusius, atsisveikindama juos. Ugningi meilės žodžiai strigo jiems į širdį; jie pradėjo verkti, o Marija, Dievo meile degdama, pagerbus Dievo galybėje apsireiškusį Sūnų, išsitiesė ant savo kieto guolio ir tarė: "Viešpatie, į tavo rankas aš atiduodu savo sielą." Ji užsimerkė ir mirė. Dabar pravirko visi, nes neteko savo Motinos. Kilo mieste sujudimas: greit sužinota apie švč. Motinėlės mirtį. Prie jos skubėjo ligoniai, ir daug jų čia pat pagijo. Palaidojo ir budėjo prie kapo, ir nuolat skambėjo dangaus angelų giesmės. Dievo apšviestas Petras taręs, kad Marija prisikėlė, ir pasiūlė patikrinti jos karstą. Visi su tuo sutiko. Atidarė,

bet jos kūno jau nerado. Viešpats prikėlė ją iš mirusių ir paėmė į amžinosios laimės gyvenimą.

Rugpiūčio 15 d. švč. Marijos, Dievo Motinos, į dangų Ėmimas; minimi kankiniai: Napaleonas, Tarcizijus. Vyskupai: Alipijus, Arnulfas. Išpažintojas Stanislovas Kostka.

ŠV. JOAKIMAS, ŠVČ. M. MARIJOS TĖVAS

Rugpiūčio 16 d.

OAKIMAS buvo kilęs iš Jesės šeimos, iš Dovydo giminės. Jis gyveno Nazarete ir vedė šv. Oną. Abudu buvo pamaldūs ir gailestingi vargšams, darbštūs ir su išsiilgimu laukė pažadėtojo žmonių Atpirkėjo.

Sakoma, kad jiedu savo ūkio pajamas dalindavę į tris dalis: vieną skirdavo Dievo garbei, antrąja šelpdavo nelaiminguosius, o iš trečiosios dalies patys prasimaitindavę.

Dvidešimtį metų buvo gyvenę moterystėje, o nebuvo sulaukę vaikų. Visi tai laikė ženklu, kad jiedu yra Dievui nemalonūs ir kad neturės dalies Atpirkėjuje. Net atsitiko pakelti viešą papeikimą, kai Joakimo auka šventovei buvo atmesta, nes jis buvo bevaikis.

Abudu susitarę ilgesnį laiką atsidėti maldai, nuolankiam prašymui, kad Dievas pasigailėtų juodviejų ir duotų kūdikį, kad be jų kaltės nešama gėda pavirstų tikru džiaugsmu.

Malda ir atgaila išpuošė abudu savo sielą gražiomis dorybėmis; abudu buvo mieli Dievui, ir Viešpats per sa-

vo pasiuntinį angelą pranešė, kad jų prašymas yra išklausytas: Ona pradės ir pagimdys mergelę, kuriai Joakimas duos Marijos vardą, kad toji mergelė bus vadinama visų tautų palaiminta. Įvyko, kaip angelas sakė. Jiems gimė Nekalčiausioji Mergelė Marija, kurią Galybių Viešpats paskyrė būti žmonijos Atpirkėjo, Dievo Sūnaus, motina.

Šv. Joakimas mirė, kai Marijai buvo pasibaigę ketveri amžiaus metai.

Rytų Bažnyčioje buvo gerbianam šv. Joakimas nuo neatmenamų krikščionijos laikų, nuo pat pradžios, o Vakaruose jo vardas ėmė garsėti vien šešioliktame šimtmetyje; dabar šv. Joakimas yra gerbiamas visame katalikų pasaulyje kaip ištvermingos maldos pavyzdys.

Vienaip žmonės galvoja, o kitaip Dievas teisia, nes Jis mato žmogaus gerą sąžinę, jo pastangas, žino jo maldas ir tikruosius reikalus. Pasitaikančiais sunkumais ir kryželiais išpuošia išrinktąją sielą ir ją gausiai apdovanoja.

Melskimės ir nesiliaukime meldęsi. Geriausias Dangaus Tėvas suteikia geresnių dovanų, negu prašome.

Rugpiūčio 16 d. minimi kankiniai: Ambrazas, Diomedis, Palestinos kankiniai, Titas. Vyskupai: Eleuterijus, Simplicijonas. Išpažintojai: Joakimas, Armagilis, Arsacijus, Rokas, Serenas.

ŠV. HIJACINTAS-JACKUS, IŠPAŽINTOJAS

Rugpiūčio 17 d.

IETUVOS ir šiaurinės Europos dalies apaštalas šv. Hijacintas, kitų vadinamas Jackum, kilo iš Silezijos, Lenkijos.

Jis gimė iš garbingos giminės 1185 metais Lankos pilyje, ties Kamino miestu. Jo tėvas Eustachas Konskis buvo turtingas žmogus ir pasiuntė sūnų mokytis Krokuvon, paskui Pragon ir galop Bolonijon, kur Hijacintas gavo teisių ir teologijos daktaratus.

Kai jis parvyko Lenkijon, buvo paskirtas į Sandomirių prebendu, kanauninku. Tai buvo 1218 metais.

Kiek vėliau jis iškeliavo Romon, palydėdamas savo dėdę, Krokuvos vyskupą Ivoną Konskį. Romoje šv. Hijacintas pasipažino su šv. Domininku, kuris rinko uoliuosius kunigus į pamokslininkų vienuoliją, popiežiaus Inocento III 1215 metais patvirtintą, ir garsėjo stebuklais. Hijacintas matė sekant Domininką pačius mokyčiausius kunigus, pats gi būdamas karštas, uolus ir veiklus, pasisiūlė šv. Domininkui talkon ir buvo priimtas 1220 metais, gaudamas iš jo rankų šv. Sabinos bažnyčioje vienuolinį rūbą. Baigęs naujokavimo laiką, buvo šv. Domininko pasiųstas Lenkijon kartu su šv. Česlovu, artimu giminaičiu ir kitais kunigais domininkonais ir paskirtas visų kitų vyresniuoju.

Nauji misijonieriai, pakeliui sustodami, skelbė Dievo žodį žmonėms. Karintijos Friesache jis įkūrė domininkonų vienuolyną ir iškeliavo Krokuvon, palikęs vyresniuoju vienuolį Hermaną. Lenkijoje naujus vienuolius sutiko labai prielankiai. Jie padarė daug gero, skelbdami Dievo žodį.

Dėdė vyskupas Ivonas atidavė Hijacintui švč. Trejybės bažnyčią Krokuvoje ir leido kurti ten domininkonų vienuolyną. Išaugo naujas pastatas, ėmė rinktis pamaldesnieji kunigai ir vyrai.

Visus sukrėtė netikėtas įvykis. Hijacintas, eidamas, paryčiu katedron, pastebėjo ant Vyslos upės kranto daug žmonių. Nuėjo pasižiūrėti. Iš vandens buvo ištrauktas prigėręs bajoraitis. Skenduolio motina prašo pagalbos. "Kada jis prigėrė?" klausė Hijacintas. "Vakar pa-

vakarėje; tik šiandien jį suradome." Jis paėmė jaunikaitį už rankos ir tarė: "Petrai, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, užtariant švenčiausiai Mergelei Marijai, tesugrįžta tau gyvybė."

Jaunikaitis pakilo gyvas. Tojo stebuklo aiškumas kiaurai persmelkė karaliaus Boleslovo V nuodėmklausį ir Krokuvos kapitulos kanauninką Vitą, kuris visa palikęs stojo į domininkonus. Jis po 1230 metų kartu su Hijacintu iškeliavo į Kijevą vienuolyno kurti ir iš ten po kelerių metų buvo pasiųstas į Lietuvą, į tuometinę jos sostinę Naugarduką, įsteigti pirmojo domininkonų vienuolyno Lietuvos žemėje. Atvykęs į Lietuvą ir Naugardukyje susipažinęs su Mindaugo Naugardėlio, Ašmenos ir Lydos dvarų užvaizda Andrium, Vosyliaus sūnum, Kijanu ir šiam priėmus krikštą, Vitas įkūrė Lubeče pirmąjį vievienuolyną ir pirmąją domininkonų valdomą bažnyčią Lietuvoje. Lubečas yra Beržūnės ir Nemuno upių santakose, apie 17 mylių nuo Naugarduko.

Greitai pažino kun. Vitą Lietuvos valdovas Mindaugas. Kun. Vitas dalyvavo Mindaugo vainikavimo karalium iškilmėse 1251 metais.

Karaliaus leidžiamas, jis platino krikščionių tikėjimą, o 1253 metais, Mindaugui susitarus su popiežiumi, Vitas buvo įšvęstas Lubečo vyskupu. Nuo kitų metų gegužės 8 d. jis jau vadinamas dokumentuose "Lietuvių Vyskupu" lotynų apeigomis, o Gerardas buvo Rytų apeigų vyskupas. Ir pastarasis buvo domininkonas.

Tuo būdu šv. Hijacintas, pasiųsdamas savo brolius kunigus Lietuvon, pats pasidarė Lietuvos geradaris, nors yra žinių, kad pats šv. Hijacintas, vykdamas Švedijon, perėjo per Lietuvą ir Prūsus.

Jis padarė kaletą didelių apaštalavimo kelionių, pasiekė net Daniją. Kitu tarpu pasiekė Juodųjų jūrų krantus. Sandomieriuje, Plocke, Kijeve, Lvove, Haliče ir kitur jis įsteigė domininkonų vienuolynus, visur rasdamas Die-

vui atsidavusių sielų, norinčių Jam tarnauti neturte, skaistybēje ir klusnume.

Tais laikais Krokuva buvo Lenkijos sostinē, ir šv. Hijacintas pasirinko Krokuvą savo vienuolijos Lenkijoje sostine — motinišku namu. Tuos didelius misijonieriavimo darbus atliko menkos išvaizdos, išbadējęs, nusižeminęs vienuolis. Jis yra vaizduojamas su monstrancija davimo, totoriams užpuolus Kijevą, Hijacintas, pasiēmęs ir švč. Mergelēs Marijos statula rankose, nes, anot pašvenčiausiąjį Sakramentą ir Marijos statulą, viršum vandens perējęs Dniepro upę.

Po visų kelionių ir vargų, atgailų ir nuoširdžių maldų, stebuklais garsus Hijacintas mirē per Žolinę 1257 metais, rugpiūčio 15 dieną, Krokuvoje. Jis buvo kanonizuotas popiežiaus Klemenso VIII 1594 metais.

Savo darbuose daug pasitikēkime Dievo Apvaizda ir Jo Nekalčiausios Motinos globa, o savo ruožtu darykime visa, lyg tik nuo mūsų pastangų tai priklausytų, ir turēsime geriausią pasisekimą. Ką tik darome, darykime didesnei Dievo garbei ir sielos išganymui.

Rugpiūčio 17 d. minimi: popiež. Euzebijus; kankiniai: Jeronas, Liberatas, Bonifacas, Servus, Rustikas, Rogatas, Septimas, Maksimas, Mamas, Myronas, Paulius, Julijona, Stratonas, Pilypas, Eutychijanas. Vyskupas Anastazas. Išpažintojai: Hijacintas — Jackus, Drithelmas. Mergelē Klara iš Montefalco.

ŠV. ELENA, IMPERATORIENĒ

Rugpiūčio 18 d.

MPERATORIAUS Konstantino Didžiojo motina šv. Elena gimē trečiojo šimtmečio viduryje, Drepanumo mieste, kuris vēliau buvo pramintas He-

ıenopoliu, Nikomedijos įlankoje. Dabar ten yra Turkija. Ji buvo stabmeldė iki 313 metų. Ji ištekėjo už Konstancijo Kloro ir 274 metais pagimdė Konstantiną Didįjį. Jos vyras, stabmeldis Konstancijus, 292 metais pasidarė Vakarinės Imperijos dalies regentu, pametė Eleną ir vedė imperatoriaus Maksimijono podukrą Teodorą. Tik sūnus Konstantinas pasiliko savo motinai ištikimas.

Mirus tėvui, Konstantinas 306 metais tapo imperatorium, pakvietė motiną pas save ir liepė visiems ją gerbti, kaip valdovo motiną. Nugalėjęs Maksencijų, pats priėmė krikštą ir davęs laisvę krikščionims, tiek savo gražiu pavyzdžiu jis paveikė motiną, jog ir ji priėmė krikštą ir pamilo Kristų. Jos atsivertimas buvo nuoširdus, pergalvotas, visiškas; ji pasidarė pamaldi ir nuolanki Kristaus tarnaitė. Darė gera visiems, šelpė ne vien pavienius asmenis, bet dažnai ir miestelius.

Norėdama geriau suprasti Evangeliją ir pagerbti Kristaus kančios vietas, ji iškeliavo Jeruzalėn. Betliejuje, kur Kristus gimė, ir Jeruzalėje ant Alyvų kalno, iš kur V. Jėzus įžengė į dangų, ji pastatydino bažnyčias. Tai buvo apie 324 — 325 metus. Ji, kaip mums liudija istorikas Rufinas, surado V. Jėzaus Kryžių ir tinkamai tas šventas relikvijas pagerbė, sidabru ir brangiais akmenimis jas išpuošdama.

Romoje jos atminimas siejamas su šv. Kryžiaus Jeruzalės bažnyčia.

Kaip sūnus imperatorius Konstantinas Didysis gerbė ir mylėjo savo motiną šv. Eleną, galime suprasti iš to, kad imperijos pinigus kaldino su jos atvaizdu iki 330 metų. Tais metais greičiausia bus šv. Elena mirusi, sulaukusi per 80 metų amžiaus. Jos kūnas buvo palaidotas Konstantinopolyje šv. Apaštalų bažnyčioje, ir 849 metais jos relikvijos perkeltos į Reimso vyskupijos vienuolyno bažnyčią Hautvilleryje.

Šv. Elena tapo šventa, visai atsiduodama Dievui ir turimais turtais gera darydama žmonėms. Kurie tikėjimu, meile ir gerais darbais būsime panašūs gyvenime į šv. Eleną, tikrai su ja kartu amžiais turėsime neišsakytos laimės gyvenimą danguje.

Rugpiūčio 18 d. minimi kankiniai: Agapitas, Floras, Lauras, Prokulis, Maksimas, Hermas, Serapijonas, Polyjėnas,Jonas, Krispas, Leonas, Julijona. Vyskupai: Dagėjus, Firminas iš Meco. Išpažintojai: Ernanas, Evanas. Imperatorienė našlė Elena.

ŠV. JONAS EUDES, IŠPAŽINTOJAS

Rugpiūčio 19 d.

ONAS EUDES yra gimęs 1601 metais Prancūzijoje, Normandijoje. Iš savo pamaldžių tėvų išmokęs mylėti Jėzų švenčiausiame Sakramente, jis ilgėjosi tos dienos, kada galės gauti Angelų Duoną. Jo gyvenimo rašytojai sako, jog jis priėmęs šv. Komuniją iš angelų rankos.

Supratęs, kaip Dievui patinka skaisčios sielos auka, jis pažadėjęs Dievui skaistybę.

Mokslus ėjo jėzuitų kolegijoje Caeno mieste. Čia pasižymėjo gabumais, pamaldumu ir atsidavimu Marijos globai. Baigusiam mokslus jaunikaičiui buvo siūlomos patogios sutuoktuvės; bet jis jų atsisakė, įstojo į oratorijonų kongregaciją, baigė teologiją ir Paryžiuje įsišventė kunigu.

Jonas parodė savo didvyriškos artimo meilės bei savęs atsižadėjimo, kai baisioji choleros liga buvo pasiekusi Prancūziją ir daugelis susirgo. Jis buvo visur, kur tik galėjo kūnui ir ligonių sielai nešti pagalbos. Grįžo į Cae-

ną. Ten jį paskyrė oratorijonų namo rektoriumi — vyresniuoju.

Šv. Jonas matė, jog gyvas yra reikalas, kad mokytesnieji kunigai susiburtų ir mokytų klierikus, kad būtų kuriamos kunigų seminarijos. Jo nuomonė skyrėsi nuo to laiko tėvų oratorijonų nuomonės, ir jis, 20 metų buvęs oratorijonu, pasitraukė iš jų ir su kitais aštuoniais kunigais įsteigė pasaulinių kunigų draugiją — kongregaciją. Pirmieji tos kunigų draugijos namai buvo Caeno mieste įkurti 1643 metais. Tai buvo pirmoji kunigų seminarija, įsteigta naujais pagrindais.

Šv. Jono Eudes veikla apėmė ir moteris. Puolusioms moterims gelbėti įkūrė Dievo Motinos Meilės kongregaciją. Šios gi šaka — Gerojo Ganytojo kongregacija — nusipelno dėmesio. Be to, įsteigė Dievo Motinos Švenčiausios Širdies draugiją.

Gyvu žodžiu platindamas Kristaus Karalystę, jis apkeliavo 110 Prancūzijos miestų, vesdamas misijas. Laisvu laiku rašė knygas, aiškindamas dvasinį gyvenimą. Labai vertinamos jo dvi knygos: "Geras Nuodėmklausis" ir "Apaštalinis Pamokslininkas."

Visą gyvenimą jisai rūpinosi uždegti žmonių meilę ir pamaldumą į švenčiausią Jėzaus ir Marijos širdį, parašė liturgines maldas, platino tą pamaldumą pavyzdžiu ir gyvu žodžiu.

Jis mirė Caeno mieste 1670 metais. Jo darbuotė, karšta Dievo meilė, uolumas ir auka patiko Dievui ir Viešpats apreiškė jo šventumą stebuklais. Šventuoju pripažino jį Pijus XI 1925 metais.

Rugpiūčio 19 d. minimi kankiniai: Andrius, Timotiejus, Teklė, Agapijus, Julius, Magnus, vyskupas ir kankinys. Popiežius Ksikstas II. Vyskupai: Kumijanas, Gueninas, Liudas iš Tulūzos. Abas Kredanas. Atsiskyrėlis Sebaldas. Išpažintojai: Donatas, Jonas Eudes, pal. Liudvikas Marija Grignon, Marijonas, Rufinas.

ŠV. BERNARDAS, ABAS, BAŽNYČIOS DAKTARAS

Rugpiūčio 20 d.

ERNARDAS yra Bažnyčios ir savo krašto pažiba; jis gimė Fontainės pilyje, ties Dižonu, Prancūzijoje, 1091 metais.

Jo tėvas Tescelinas, garbingas Burgundijos bajoras, ir motina Aliza, lordo Mombardo duktė, turėjo septynis vaikelius: Guy, Gererdą, Bernardą, dukterį Humbelinę, Andriejų, Baltrų ir Nivardą. Kiti sūnūs buvo skiriami kariais, o gabus, klusnus Bernardas buvo pasiųstas mokytis kunigui reikalingų mokslų į Šatijoną. Bernardas mėgo nuošalumą, buvo susitelkęs, dėkingas, kuklus jaunikaitis. Moksle jis pralenkė kitus. Prie savo pastangų pridėjo maldą. Prašydavęs Dievo malonės, kad niekad jis nenusikalstų, kad neprarastų nekaltybės. Kai Kalėdų naktį per miegus pamatė gimusį Kūdikėlį Jėzų, įgavo didesnio pamaldumo į Viešpaties Įsikūnijimo ir Atpirkimo paslaptis.

Buvo 19 metų amžiaus, kai mirė motinėlė. Tėvas buvo išvykęs su kariniais reikalais, ir Bernardui teko grįžti namon. Savo meilumu ir protingumu jis pavergė visų širdis. Prisišlijo netikri draugai, užstatė kilpas, norėjo išplėšti nekaltybę.

Pamatęs sau pavojų pasaulyje, nutarė būti vienuoliu. Nuvyko pas brolius pasitarti. Jie atkalbinėjo jį, bet Bernardas juos įtikino, kad patys mestų pasaulį ir taptų cistersais. Du broliai, Andrius ir Baltrus, pasisakė eisią su Bernardu. Guy buvo vedęs ir turėjo dvi dukreles; bet

perkalbējo savo žmoną, kad ji taptų vienuole, o jis galėtų įstoti pas cistersus. Prie šių prisidėjo dėdė Gauldris, vėliau prisijungė brolis kapitonas Gerardas, iš Makono doras ponas Hugo.

Graudus buvo sūnų atsisveikinimas su tėvu. Jauniausiam broliui Nivardui paliko visus dvarus; bet ir tas netrukus prie jų prisijungė. Susidarė būrys, apie 30 jaunikaičių, kurie, atlikę Šatijone savo rūšies rekolekcijas, nuvyko į cistersų vienuolyną Sito (Citeaux) 1113 metais ir, suklaupę pas vienuolyno vartus, prašėsi priimami. Vienuolyno abas, šv. Steponas, mielai visus priėmė, ir 1114 metais į jo rankas jie sudėjo Dievui vienuolinius įžadus.

Vienuolyne Bernardas buvo ramus, nusižeminęs, uolus; nuo didelių pasninkų sunykęs,beveik nuolatinis ligonis, — sirgo skilvio liga.

1115 metais abas paskyrė Bernardą vyresniuoju naujai kuriamam vienuolynui Klervo (Clairvaux). Naujakuriai neturėjo ko valgyti, ir Bernardas tiek susirgo, jog Šalono (Challono) vyskupas Vilhelmas paėmė jį pas save ir pavedė gydytojo priežiūrai.

1118 metais jau susveikęs Bernardas steigė naujas abatijas ir vienuolynus.

Tuo metu mirė jo giminė Josbert de la Fertė. Bernardas laikė šv. Mišias už jį tris dienas po mirties ir prašė Dievo, kad atgytų tas ponas ir galėtų atlikti išpažintį. Ir velionis atgijo. Pradėjo Bernardas gydyti ligonius vienu kryžiaus ženklu; net savo dvasioj matęs, kaip išlaisvinamos iš skaistyklos sielos, laikant už jas šv. Mišias.

Padarytųjų stebuklų garsas sutraukė daug jaunikaičių, norinčių pamaldžiai gyventi ir būti vienuoliais.

1122 metais, vyskupo prašomas, Bernardas nuvyko Paryžiun ir ten sakė pamokslus teologijos studentams. Kai kurie klierikai prisidėjo prie Bernardo. Pas jį atsilankė pasikalbėti keli kilmingieji vokiečiai kariai. Pamatė, kaip

vargingai gyvena jo vienuoliai, ir nenorėjo iš karto stoti. Bet apsigalvoję, sugrįžo iš kelionės atgal ir buvo priimti. Bernardo mokslas, jo šventumas išgarsino jį, ir jis buvo renkamas keletą kartų vyskupu, o net trijų miestų arkivyskupu; bet šv. Bernardas nuo visų tų garbių ir pareigų atsisakė.

1125 metais užėjo Prancūzijai bado metai. Bernardas išdalindavo vargšams net vienuoliams skiriamą maistą, o broliams likučius maisto padaugino. Prancūzijos ministeris pirmininkas abas Segur jo pabartas už tai, kad neina dvasinių pareigų, o savo patarnavimams laiko 50 tarnų, atsižadėjo politinės vietos, grįžo vienuolynan ir šventai mirė 1152 metais. Kai 1130 m. mirė popiežius Honorijus II, popiežium buvo išrinktas Inocentas II; bet mažesnioji dalis kardinolų, nepatenkintų tais teisėtais rinkimais, išrinko kardinolą Petrą antipopiežium. Bernardas visu savo įtakos svoriu parėmė teisėtąjį popiežių; prie to palenkė Prancūzijos dvasininkiją.

Kartu su popiežium Bernardas išvyko Vokietijon, iš ten Italijon, besistengdamas atstatyti Bažnyčioje teisėtumą ir taiką. Sunkiausiai šv. Bernardui buvę sutaikinti su Bažnyčia tuos, kurie buvo pasisavinę Bažnyčios nuosavybę. Per septynerius metus šv. Bernardas važinėjo, kalbėjo, sakė pamokslus, tarėsi su valdovais, jungė prie Bažnyčios; bet tik antipopiežiui mirus 1138 metais, jo įpėdinis pasidavė teisėtam popiežiui Inocentui II.

Tuo pat laiku Bernardas smarkiai kovojo prieš Petro Abelardo tikybines klaidas, ir 1140 metais vyskupų santaryba pasmerkė 14 klaidingų Petro tvirtinimų. Dvejais metais prieš mirtį Petras atšaukė savo klaidas, tapo vienuoliu Cluny vienuolyne ir ten mirė 1142 metais.

Nuo 1146 metų, popiežiui paliepus, šv. Bernardas skelbė kryžiaus karą prieš šv. Žemės pavergėjus. Tik iš dalies jam pavyko tai atlikti, nes valdovų tarpe nebuvo sutarimo.

1153 metų pradžioje šv. Bernardas ēmē nykti, alpdavo. Pasivedęs Dievo ir brolių gailestingumui, mirē 1153 m. rugpiūčio 20 dieną. Po mirties paliko daug svarbių jo raštų, teologinių knygų, pamokslų ir giesmių. Jis buvo poetas ir šventas vienuolis.

Nuoširdžiai tarnaukime vienam Dievui, Jį mylēdami,— laimę pelnysime.

Rugpiūčio 20 d. minimi kankiniai: Leovigildas, Krištupas, Lucijus, karalius Osvinas, Severus, Memnonas, Ronaldas. Abai: Bernardas, Pilibertas. Pranašas Samuēlis. Karalius Edbertas. Išpažintojai: Amatoris, Maksimas, Porfyrijus.

ŠV. JOANA PRANCIŠKA DE CHANTAL, NAŠLĒ

Rugpiūčio 21 d.

OANA PRANCIŠKA Fremiot de Chantal (skaityk Šantal) gimē 1575 metais Dižono mieste, Burgundijoje. Jos tēvas buvo turtingas bajoras ir parlamento pirmininkas.

Pamaldžios motinos pamokyta tikējimo tiesų, vos penkerius metus baigusi, šv. Joana jau mokē klaidatikius. Atsitiko, kad pas jos tēvus atsilankē vienas kalvinas ir Joanai davē saldumynų. Jaunutē mergaitē su priejuoste nunešusi pas pečių dovanas, įmetusi ugnin, pasakydama:

— Šitaip pragare degs klaidatikiai, kurie Kristaus žodžiais netiki.

Netrukus mirē jos motinēlē. Ji buvo pavesta auklēti vējavaikei mokytojai. Joana šaukēsi Marijos pagalbos, pasirinko ją savo motina, o nerimtą mokytoją atstatē.

Augo ji Dievo meilėje ir pamaldume; trooško tapti kankinė už Kristų, ar bent Jam visiškai pasiaukoti.

Tėvas išleido ją už turtingo ir pamaldaus grafo Chantal. Jos rūmai pasidarė dabar krikščioniškų dorybių židiniu ir mokykla. Visi valdiniai ir tarnai buvo prižiūrimi, kad nepamirštų savo krikščioniškų pareigų; vargšai ir paliegėliai rasdavo pas Joaną paramos ir maisto. Ir nekartą, kai jau buvo išsibaigęs valgis, ji rasdavus pilnus maisto sandėlius, — ji pasižadėjo nė vienam išmaldos prašančiam neatsakyti.

Taip praėjo šešeri vedybinio gyvenimo laimingi metai. Jiedu buvo susilaukę keturių vaikelių; bet štai netikėtai įvyko nelaimė: grafas Chantal medžioklėje buvo netyčia užmuštas savo draugo. Apie tą patį laiką ji neteko dviejų veikelių ir sesers. Parodydama, kad ji dovanoja užmušikui, pati pasisiūlė nešti į krikštą jo kūdikį.

Dievui pasižadėjo toliau gyventi skaistybėje, o giminės ją vertė, įkalbinėjo antru kartu ištekėti. Ji gi tenkinosi labai sumažintu tarnų skaičiumi, menku maistu, šiurkščiais rūbais, visa kas geresnio skirdama Dievo garbei. Taip praėjo septyneri metai. Tai buvo sunkiausi jos gyvenimo metai.

Galop, iš šv. Pranciškaus Salėzo, savo nuodėmklausio, supratus Dievo valią, 1609 metais ji paliko vaikus tėvams, paliko turtus, dvarus ir ėmėsi kurti švenčiausios Mergelės Marijos Aplankymo Seserų vienuoliją. Ir ten jai giminės nedavė ramybės kurį laiką; bet Joana, išmokusi Dievo valios klausyti, nugalėjo visas kliūtis; prie jos dėjosi daug mergaičių ir ponių. Ji įsteigė 87 savo vienuolijos namus — vienuolynus, daug gero padarydama Bažnyčiai, žmonėms ir Dievui garbės. Visa jos paguoda buvo klūpoti prie švenčiausio Sakramento ir ilgas valandas melstis.

Ji mirė 1643 metais. Popiežius Klemensas XIII ją įskaitė į šventųjų eiles.

Supraskime Dievo valią ir ją tobulai įvykdykime, — būsime danguje.

Rugpiūčio 21 d. minimi kankiniai: Anastazas, Basa, Teogonijus, Agapijus, Fidelis, Bernardas Elzivietis, Bonosas, Maksimijonas, Kyriaka — Domininka, Luksorius, Ciselis, Kamerinas, Paternas, Privatas, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Euprepijus, Kvadratas, Sidonijus, Apolinaras. Abas Bernardas Ptolomiejus. Išpažintojas Hardulfas. Našlė Joana Pranciška.

NEKALČIAUSIOJI MARIJOS ŠIRDIS

Rugpiūčio 22 d.

OPIEŽIUS PIJUS XII 1942 metais, antram Pasauliniam Karui nešant tautoms vargą, ašaras ir mirtį, paaukojo žmoniją Nekalčiausiajai Švenčiausiosios Mergelės Marijos Širdžiai ir josios garbei paskyrė šventę rugpiūčio 22 dieną.

Širdis simbolizuoja norus, valią, žmogaus dvasią, pastangas, gyvenimą, meilę, artimiausią susivienijimą su Dievu. Ir kuris žmogus buvo glaudžiau susijungęs su

Dievu savo protu, valia, širdimi ir veiksmu kaip švč. Marija, Dievo Sūnaus Motina? Nekalčiausiąją Marijos Širdį gerbdami, pagerbiame josios asmenį.

Tai jautė šventasis Jonas Eudes(†1680), kuris platino pamaldumą į Nekalčiausiąją Marijos Širdį ir sukūrė kunigų draugiją. 1753 metais popiežius Benediktas XIV įkūrė Romoje broliją švenčiausios Marijos Širdies vardu. Pijus IV 1799 metais leido šią šventę kai kur minėti; bet nepaskyrė skirtingų mišių maldų. Prancūzijos sostinėje Paryžiuje švč. Mergelės Marijos Pergalėtojos bažnyčioje 1836 metais susikūrė Nekalčiausios Marijos Širdies arkibrolija. 1855 metais popiežius Pijus IX praplėtė popiežiaus Pijaus VI leidimą visai Bažnyčiai.

1917 metais Portugalijos Fatimoje apsireiškusi švč. Marija pasakė, jog Dievas nori, kad būtų pagerbta jos nekalčiausioji širdis. Ji tada prašė, kad būtų skiriami ir pašvenčiami pirmieji mēnesio šeštadieniai jos Nekalčiausiai Širdžiai, priimant ir aukojant šv. Komuniją kaip atsiteisimą Dievo teisybei bei kalbant ražančių.

1942 metais spalių 31 dieną popiežius Pijus XII paaukojo visą pasaulį Švč. Marijos Širdžiai, paskyrė šv. Mišioms maldas ir įvedė tos Nekalčiausios Širdies šventę.

Ir yra už ką pagerbti Nekalčiausią Marijos Širdį. Marija mylėjo Dievą tyriausia, švenčiausia meile, labiau negu kuris kitas žmogus Jį mylėjo. Visame ji patiko Galybių Dievui, būdama apsaugota nuo pirmapradės nuodėmės, o ir pati niekad gyvenime Dievui nenusikalto. Jos gi gailestingumas nusidėjėliams, palankumas vargšams, jos galybė pas Dievą žinomi visam pasauliui. Švenčiausioji jos Širdis verta mūsų pagarbos. Paklausykime Marijos ir pirmais mėnesio šeštadieniais paaukokime jai šv. Komuniją ir Ražančių.

Rugpiūčio 22 d. minimi kankiniai: Agatonikas, Zotikas, Antoninas, Atanazas, Antūza, Karizijus, Neofitas, Fabricijanas, Pilibertas, Gunifortas, Ipolitas vyskupas ir

kankinys, Marcijalis, Saturninas, Epiktetas, Maprilis, Feliksas, Mauras, Ričardas Kirkmanas, Symforijonas, pal. Tomas Percy, Timotiejus, pal. Vilhelmas Lacy. Abas Sigfridas. Išpažintojai: Andrius Tuskanietis, Arnulfas, Bernardas iš Ofidos.

ŠV. PILYPAS BENICIJUS, IŠPAŽINTOJAS

Rugpiūčio 23 d.

ENICIJŲ šeimoje Florencijoje Italijoje, 1233 metais gimė sūnus Pilypas Žolinės šventėje. Tą dieną buvo įkurta naują Marijos Tarnų kongregacija.

Penkių mėnesių kūdikis staiga prašnekęs, prašydamas motinos duoti Marijos Tarnams išmaldą. Jaunikaičiu būdamas, jis troško pats tapti Marijos Tarnų kongregacijos nariu, bet jautėsi nėsąs to vertas. Savo tėvo norui nusilenkdamas, išvyko Paryžiun mokytis ir ten būdamas kai kurių studentų širdį uždegė noru tobulintis. Paduvoje jis baigė gydytojo mokslus, bet tas darbas jam netiko. Prašė jis Dievo apšvietimo ir Marijos užtarimo, kad galėtų pažinti Dievo valią. Švč. Marija teikėsi jam padėti: jis gavęs aiškų sau nurodymą, kad turi pašaukimą būti vienuoliu ir kad jam tinkamiausia vienuolija bus Marijos Tarnų kongregacija.

Jis paliko pasaulį, užsidarė vienuolyne, norėdamas visada būti pasauliniu broliuku. Pradėjo sunkų atgailos gyvenimą. Vyresnieji paskyrė jį dirbti virtuvėje ir darže. Bet vyresnieji greitai pastebėjo šventą jo sielą, didelius gabumus ir mokslą. Paskyrė naujokų vedėju. Pasirodė

jis esąs labai gabus mokytojas. Jam liepē rengtis į kunigus, išeinant reikalingus mokslus. Ir taip, įžadus padaręs, 1243 metais jis jau mokēsi į kunigus.

Kunigu būdamas, jis apkeliavo beveik visą Europą ir dalį Azijos, visur skelbdamas Kristų ir steigdamas Septynių Marijos Skausmų sodalicijas.

1267 metais visuotinoji vienuolijos kapitula išrinko Pilypą vyriausiuoju vienuolijos vadovu. Jis pasiliko ir toliau visiems palankus, meilus, švelnus ir gailestingas vargšams. Pamatęs kartą raupsuočių nuogą žmogų ir neturēdamas kuo kitu sušelpti, nusivilko savo apsiaustą ir jam atidavē. Vos ligonis tuo apsiaustu prisidengē, raupsai staiga išnyko. Per tą stebuklą jis plačiai išgarsējo, ir popiežiui Klemensui IV mirus 1268 metais, kardinolų dalis pareiškē noro išrinkti Pilypą popiežiumi. Tai sužinojęs, šv. Pilypas pasitraukē į nuošalius kalnus ir tol ten lindējo, kol buvo išrinktas 1271 metais popiežius palaimintas Grigalius X.

Šv. Pilypas dažnai tyrinējo savo sąžinę ir, nors sunkių nusikaltimų nebuvo padaręs, nuolat maldaudavo Viešpaties pasigailējimo. Dievas leido jam kentēti didelius dvasios sunkumus, sausrą, abejones, ir taip jis savo sielą papuošē nuostabiomis dorybēmis.

Mirē jis 1285 metais, priēmęs švč. Sakramentą ir kryžių glausdamas prie širdies. 1671 metais Klemensas X įskaitē jį į šventųjų eiles.

Žmogaus gyvenimas žemēje yra kova. Jei norime tą kovą laimēti, o nežinome, kaip turētume pasielgti, pasiklauskime sąžinēs, ką Jēzus ar švč. Marija darytų mūsų vietoje, ir nesuklysime.

Rugpiūčio 23 d. minimi kankiniai: Klaudijus, Asterijus, Neonas, Donvina, Teonilē, Ebas, Hilarinas, Lupus, Minervas, Eleazaras, Kvirijakas, Maksimas, Archelavas, Restitutas, Donatas, Valerijonas, Fruktuoza, Timotiejus, Apolinaras, Tydfilis. Vyskupai: Eugenijus, Flavijonas,

Teonas, Viktoras, Zachējus. Išpažintojas Pilypas Benicijus.

Šv. Baltramiejus. Tapē El Greco
Yra El Greco muziejuje, Toledo

ŠV. BALTRAMIEJUS, APAŠTALAS

Rugpiūčio 24 d.

ALTRAMIEJUS, kilme galilejietis, buvo vienas iš dvylikos apaštalų, kuriems Viešpats patikējo pasaulio atvertimą. Daug kas sako, jog Baltramiejus ir Natanaēlis yra tas pat žmogus. Apie Natanaēlį šv. Jono Evangelijoje yra užrašytas Išganytojo pagyrimo žodis, kad jis esąs "izraelitas be vyliaus."

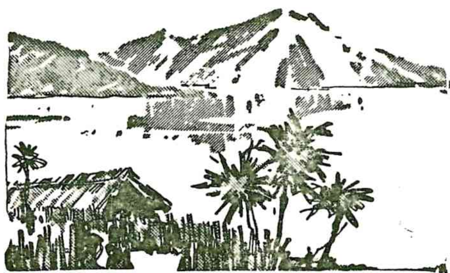
Šv. Baltramiejus iškeliavo skelbti Evangelijos į tolimą Indiją. Padējęs tikējimui plētotis pagrindus, atvertęs į Dievą nemažai stabmeldžių, jis atvyko į Didžiąją Armeniją. Ten jisai padarē žymių stebuklų, atvertē prie Jē-

zaus Kristaus Armenijos karalių Polymių, karalienę ir dvylika miestelių.

Stabmeldžiai ėmė nerimti. Sukurstė prieš apaštalą karaliaus brolį Astijagą, kuris suėmė šv. Baltramiejų, paliepė jam gyvam nulupti odą ir nukirsti galvą. Amžinos tiesos skelbėjas gyvybės auka paliudijo Kristaus žodį ir didelę meilę Dievui. Švento kankinio kūnas iš Albano miesto, kur jis mirė, buvo perkeltas vėliau į Liparo salą; iš ten į Beneventą, o galutinai imperatoriaus Oto (962—973) laikais tos šventos relikvijos buvo atvežtos Romon ir sudėtos šv. Baltramiejaus apaštalo bažnyčioje, pastatytoje ant Tiberio salos.

Kaip karys gina savo kraštą, sūnus apgina puolamą tėvą, taip krikščionis privalo apginti Dievo garbę nuo visų, kurie tą šventą vardą niekina. Esame Kristaus tarnai, Jo broliai, amžinos tiesos laikytojai, — skleiskime Evangelijos tiesą pavyzdžiu ir žodžiu, ir Dievo garbė bus apginta.

Rugpiūčio 24 d. minimi kankiniai: apaštalas Baltramiejus, Jurgis Limniotis, Tatijus; vyskupai kankiniai: Ptolomėjus, Romanas; mergelės kankinės: Aurėja, Masa, Kandida. Vyskupai: Audoėnas, Irchardas, Jarkardas. Abai: Agofridas, Patrikas. Išpažintojas Eutychijus.

Šv. Liudvikas. Tapė El Greco. Yra Louvre muziejuje, Paryžiuje

ŠV. LIUDVIKAS, KARALIUS

Rugpiūčio 25 d.

RANCŪZIJOS karalius šv. Liudvikas IX, Liudviko VIII ir Blankos Kastilietės sūnus, gimė 1215 metais

Kai jo tėvas mirė 1226 metais, mūsų šventasis buvo vienuolikos metų ir tapo karaliumi. Už jį Prancūziją valdė jo motina Blanka nuo 1226 m. iki 1234 m.

Liudvikas buvo gabus jaunikaitis, išėjo mokslus, reikalingus karaliui, ir, savo pamaldžios motinos prižiūrimas, pakilo visomis dorybėmis; ilgai atsiminė josios žodį: "Geriau man tave karste matyti, negu nusidėjusį." Šv. Liudvikas tapo savo polinkių ir aistrų valdovu, kas savaitę pasninkaudamas dvi dienas, kasdien klausydamas šv. Mišių ir kas penktadienis eidamas išpažinties. Medžiokles jis mėgo, bet jų dažniausiai atsisakydavęs, kad galėtų tuo laiku pasiskaityti rimtų mokslinių knygų. Darbštus, gailestingas ir pamaldus paliko jis visą gyvenimą.

Devyniolikos metų būdamas, jis vedė Margarietą iš Provanso ir susilaukė vienuolikos vaikelių. Savo motiną

jis gerbē ir buvo jai dēkingas už gerus patarimus ir tuo laiku, kai pats vienas valdē Prancūziją. Ji mirē 1253 m.

Iš vidaus sustiprinęs savo karalystę ir sudaręs patogias sutartis su kaimynais, Liudvikas IX pasiēmē vadovauti dviem kryžiaus karams prieš turkus, užvaldžiusius šv. Žemę. Tai buvo 1248 — 1249 m. žygis ir 1270 m.

Jis buvo teisingas karalius, geras diplomatas, narsus karys, meilus tēvas ir šventas žmogus. Jis buvo pratęs sakyti, kad karalystei taiką ir gerovę atneša vargšų maldos. Karališkuos rūmuose maitindavęs kasdien per šimtą pavargēlių. Ligoniams statē ligonines; akliems pastatē tris prieglaudas, įkūrē Sorbonos kolegiją, kur buvo mokoma teologijos. Jis įvedē karališkus teismus, kur žinovai juristai sprendē bylas ir teisē kaltus.

Šv. Liudvikas buvo paskutinis valdovas, kuris vadovavo kryžiaus karams prieš šventosios Žemēs pavergējus. Antrojo žygio metu, išsikēlęs Afrikoje netoli Tuniso, susirgo šv. Liudvikas IX dizenterija ir ten mirē 1270 metais. Jo relikvijos buvo parvežtos Paryžiun, bet 1793 metų revoliucijonieriai tas relikvijas sudegino. Po mirties jis pagarsējo stebuklais. 1297 metais šv. Tēvas Bonifacas VIII paskelbē jį šventuoju.

Didžiausioji blogybē yra nuodēmē, nes per ją žmogus pasitraukia nuo Dievo, tampa piktosios dvasios vergu ir užsitarnauja amžiną pasmerkimą. Venkime nuodēmių.

Rugpiūčio 25 d. minimi kankiniai: Euzebijus, Poncijanas, Vincentas, Peregrinas, Genezijus iš Arlo, Genezijus Romietis, Geruncijus, vyskupas, Julijonas, Mažinas, Nemezijus, Lucilē. Vyskupai: Grigalius, Tomas, Menas. Karalius Liudvikas IX. Mergelēs: Patricija, Marija Mykola, Eba.

ŠV. ZEFERINAS, POPIEŽIUS IR KANKINYS

Rugpiūčio 26 d.

ZEFERINAS kilme buvo Romos pilietis. Šv. Viktorui popiežiui mirus kankinio mirtimi 203 metais, jo įpėdiniu buvo išrinktas šv. Zeferinas; jis valdė Bažnyčią 203 — 221 metais.

Tuo laiku viešpatavęs Romoje imperatorius Septimius Severus (193 — 211) pradėjo žiaurų krikščionių persekiojimą, kuris tęsėsi iki jo mirties, 211 metų. Skaudžių pergyvenimų turėjo iškęsti popiežius matydamas, kaip Dievo priešai žudo ir naikina tikinčiuosius, ar kai kurie, neatlaikydami sunkių kančių, atstoja nuo tikėjimo ir Kristaus bandymo valandoje.

Prie šių vargų prisidėjo išdidžių eretikų tikybinės klaidos. Nepažindami kiek reikiant apreikštosios tiesos, savo svajones ir prasimanymus jie skelbė kaip naują tiesą. Taip Teodoto senesniojo tvirtinimas, kad jis, persekiojimų metu, išsigynęs vien Kristaus kaip žmogaus, bet neišsigynęs jo kaip Dievo, darė sąmyšį, ir jis buvo popiežiaus išskirtas iš tikinčiųjų tarpo. Šio mokinys, Teodotas jaunesnysis, sudarė naują sektą, vadinamą melchisedechianais. Jis teigė, jog karalius Melchisedechas esąs aukštesnis už Kristų. Kartu su Asclepiodotu pasirinko savo sektai "vyskupą" Natalį ir jam siūlė 120 denarų mėnesinės algos, bet tas apsigalvojęs, atvyko pas popiežių Zeferiną ir, visų klaidų išsižadėjęs, jam atsidavė.

Šv. Zeferinas paskelbė naują potvarkį, kad šventinamieji dvasininkai būtų tinkamai paruošti, tinkamu laiku

ir dalyvaujant daugeliui kunigų bei pasauliečių akivaizdoje būtų įšvęsti. Iš bažnytinės drausmės srities verta paminėti jo potvarkį, kad be Apaštalų Sosto žinios negali patriarkas, metropolitas ar arkivyskupas pasmerkti vyskupo.

Bažnyčią jis valdė viso aštuoniolika metų ir aštuoniolika dienų. Jis mirė kankinio mirtimi 221 metais. Nėra išsilikusių smulkesnių žinių iš šio popiežiaus paskutinių gyvenimo metų.

Kur yra reikalo, kur to reikalauja Dievo garbė, mokėkime drąsiai išpažinti Kristų ir savo tikėjimą, — liudykime tiesą, nors už tai tektų nukentėti: Dievas gausiai atlygina už ištikimybę Jam.

Rugpiūčio 26 d. minimi kankiniai: popiežius Zeferinas, Aleksandras, Gelazinas, Adrianas, Irinėjus, Abundijus, Sekundas, Simplicijus, Konstancijus, Viktorianas, Viktoras. Vyskupai: Bregvinis, Rufinas, pal. Vyevainis. Išpažintojas Feliksas. Mergelė Pandvina.

ŠV. KAZIMIERO RELIKVIJŲ PERKĖLIMAS

Rugpiūčio 27 d.

ILNIUJE ir visoje Magiliavo arkivyskupijoje būdavo švenčiama šv. Kazimiero relikvijų perkėlimo šventė rugpiūčio 27 dieną, arba sekmadienyje po Žolinės.

Lietuvos didžiojo kunigaikščio ir Lenkijos karaliaus Kazimiero sūnus Kazimieras gimė 1458 metais. Jaunikaitis, šv. Kazimieras, pasižymėjo nepaprastomis dorybėmis, gailestingumu vargšams, gilia išmintimi, pamaldumu į

švenčiausiąją Dievo Motiną Mariją, į V. Jėzaus kančią ir Švenčiausiąjį Sakramentą. Dvidešimt penktais gyvenimo metais jis mirė ir, palaidotas Vilniaus katedroje, ėmė garsėti nepaprastais stebuklais. Jis buvo įskaitytas į šventuosius 1521 metais popiežiaus Leono X.

Nuo jo mirties 1484 m. iki jo relikvijų perkėlimo 1604 metais buvo praėję 120 metų. Atidarius karstą prie civilių ir dvasinių liudininkų, anot išsilikusio tos dienos protokolo, šv. Kazimiero kūnas buvo rastas sveikas, ir jo inkapių rūbai buvo sveiki, nors buvo palaidotas drėgnoje vietoje, mūrininkai plikomis rankomis galėję išimti kapo plytas, nes jas jungiančios kalkės buvo drėgnos.

Katedros kanauninkas Jurgis Svencickis, kuris dalyvavo prie visų šių iškilmių, plačiai parašė visus nuostabius įvykius ir žmonių gautas malones, š. Kazimierui užtariant. Vilniaus bajorų duktė Uršulė prisikėlė iš mirusių, tėvo atnešta pas šv. Kazimiero kapą. 1518 metais maskoliams staiga puolant Lietuvą, šv. Kazimieras apsireiškė Lietuvos kariuomenei ir parodė brastą per Dauguvą. Kitais metais sugrįžo nuvytieji maskoliai Lietuvos plėšti, ir šv. Kazimieras antru kartu stojo savo krašto ginti.

2.000 lietuvių, šv. Kazimiero padedami, sumušė ir išvaikė 60.000 maskolių kariuomenės. 1580 metais Slucko kunigaikščio žmona Ona padarė įžadą šv. Kazimierui, ir staiga pasiliovė baisūs galvos skausmai; josios duktė Elzbieta buvo marinama, ir motina šaukėsi šv. Kazimiero. Duktė staiga pasveiko. 1598 metais Barbora Volskienė smarkiai sirgo ir nustojo proto. Vyras pažadėjo ją pas šv. Kazimiero kapą atgabenti, ir jo žmona pasveiko. 1603 metais užsidegė Andr. Sapiegos dvaras, ir mediniai rūmai ėmė liepsnoti. Žmonės nebegalėjo išgelbėti namo. Sapiega šaukėsi šv. Kazimiero. Ugnis staiga išnyko, turtas buvo išgelbėtas, mediniai namai nesudegė. 1603 metais Nikalojaus Jasinskio Replių dvarelyje susirgo galvijai, ir 80 raguočių žuvo. Pralotas pažadėjo šv. Kazimie-

rui atiduosiąs vargšų naudai geriausią karvę,jei likusieji raguočiai nežus. Epidemija pasiliovē. Net rugpiūčio 27 d. 1604 metais, kai aplinkui tą dieną ir kelias dienas prieš tai lijo, Vilniuje buvo giedra ir nesutrukdē relikvijų perkēlimo iškilmių. Dēl tų nepaprastų ženklų ir malonių buvo gautas Apaštalų Sosto leidimas kas metai iškilmingai paminēti šv. Kazimiero relikvijų perkēlimą į jo vardo koplyčią Vilniaus katedroje.

Rugpiūčio 27 d. minimi kankiniai: Dekumanas, Hugo, Malrubijus, Antūza, Marcelinas, Manēja, Jonas, Serapijonas, Petras, Rufus, Karpoforas, Rufus, vyskupas ir kankinys; mergelē kankinē Eutalija. Vyskupai: Cezarijus iš Arlo, Jonas iš Pavijos, Licerijus, Narnas, Syagrijus. Išpažintojai: Juozapas Kalasankcijus, Poemenas. Našlē Margarita.

Šv. Augustinas. Tapė G. Bellini a. 1513. Yra Venecijoje, Italijoje.

ŠV. AUGUSTINAS, VYSKUPAS, BAŽNYČIOS DAKTARAS

Rugpiūčio 28 d.

UGUSTINAS, gimimu afrikietis, atējo pasaulin Tagastos mieste 354 metais. Jo tēvas Patricijus buvo stabmeldis visą gyvenimą, tik prieš mirtį metais apsikrikštijo; jo motina buvo šv. Monika. Ji pasirūpino, kad Augustinas būtų priimtas į katechumenus, bet jis krikšto nepriēmē, pasekdamas tēvu.

Jaunikaitis buvo gabus, tēvas nesigailējo duoti jam mokslo, bet blogi draugai traukē jį į nusikaltimus. Stabmeldžiui tēvui iš to buvo juokai, o krikščionei motinai — nuolatinēs ašaros, kad sūnus eina blogu keliu. 17 metų Augustinas išvyko Kartaginon baigti mokslų. Tuo laiku jo tēvas tapo krikščioniu ir mirē. Bet tai nepalenkē Augustino; jis net prisidējo prie klaidatikių manichējų, kurie pataikaudavo savo aistroms. Šv. Monikai tai buvo naujas skausmas, naujos ašaros ir maldos.

Kurį laiką jis buvo mokytojas Tagastoje; bet norėdamas pabėgti iš motinos akių, slapta jis persikėlė Italijon, nuvyko Romon ir ten atidarė savo mokyklą. Romoje darbas nebuvo pelningas ir jis persikėlė Milanan.

Tuo laiku ten veikė garsus vyskupas šv. Ambrazas. Motina Monika surado sūnų Milane. Čia jis atsivertė. Jis mėgo klausytis gražių šv. Ambrazo pamokslų, mėgo skaityti knygas, šv. Raštą. Jo siela ilgėjosi tiesos ir ji nebuvo patenkinta melu, nuodėmėmis. Šv. Monika įkalbėjo stabmeldei moteriai, su kuria buvo gyvenęs Augustinas, pasitraukti Afrikon ir duoti jos sūnui ramybę. Pasitaikė jam perskaityti šv. Antano tyruolio gyvenimą. Užsidegė noru tapti šventu: "bemoksliai, vargšai paveldi dangaus karalystę, tai kodėl ne tu, Augustinai?" klausęs jis savęs.

Jo atsivertimas įvyko 386 metais. Krikštą priėmė kitų metų didžiajame šeštadienyje iš vyskupo Ambrazo rankų, kartu su kai kuriais savo draugais. Motina buvo laiminga. Tais pat 387 metais ji mirė Ostijos uoste, norėdama grįžti Afrikon.

Šv. Augustinas atvyko Kartaginon 388 metais ir per trejus metus gyveno nuošaliai, atgailodamas, besimelsdamas ir besimokydamas. Savo tėviškės turtus jis pervedė vyskupo žiniai, o pats su draugais pradėjo garsų augustijonų ordiną — vienuoliją. 390 metais jis buvo įšvęstas kunigu ir tapo vyskupo pagelbininku. 395 metais jis buvo konsekruotas vyskupu; mirus gi vietos vyskupui Valerijui, Augustinas tapo Hiponos vyskupu.

Nušvito jis Bažnyčioje giliu savo mokslu ir šventu gyvenimu. Parašė daug svarbių knygų, kovodamas su stabmeldžių ir įvairių eretikų klaidomis — manichėjų, arijų, donatistų ir pelagijonų. Plačiausiai žinomi jo du veikalai: "Dievo Miestas" ir "Išpažinimai". Savo raštuose jis pasirodė gilus mokslininkas, pamaldus vyskupas ir visai Bažnyčiai didelio proto bei jautrios širdies švyturys.

Valdė jis vyskupiją 35 metus. Vandalai užpuolė Afriką ir visą mėnesį laikė apgulę Hiponą. Šv. Augustinas susirgo ir pajutęs, kad artėja gyvenimo galas, pradėjo kalbėti atgailos psalmes. Jis buvo pratęs sakyti, jei kas net nesijaučia sunkiai Dievui nusikaltęs, be atgailos tenedrįsta stoti į Dievo teismą.

Su ašaromis atsisveikinęs savo brolius vienuolius, jis mirė 430 metais, eidamas 76 metus. Jis buvo palaidotas šv. Stepono bažnyčioje, bet vėliau 498 metais vandalams besiveržiant miestan, jis buvo perkeltas į Kagliarį, o kai Sardinija pateko saracenų rankosna,jo relikvijos buvo perkeltos į Paviją 772 metais ir sudėtos šv. Petro bazilikoje.

Visi žmonės nusikalsta Dievui: vieni atleidžiamomis nuodėmėmis, o kiti drįsta net visiškai Jo išsižadėti, sunkiai nusikalsdami. Bet visi privalo daryti atgailą ir už save ir už kitus žmones, atsiteisdami Dievo teisybei. Tik per atgailą pasiekė dangų šv. Augustinas ir kiti atgailotojai. Dažniau eikime išpažinties ir priimkime šv. Komuniją.

Rugpiūčio 28 d. minimi kankiniai: Fortunatas, Kajus, Antes, Hermis, Julijonas iš Auvergne, Pelagijus. Bažnyčios daktaras ir vyskupas šv. Augustinas. Vyskupai: Aleksandras, Vivianas. Išpažintojai: Mozė, Rumvoldas. Mergelė kankinė Agnietė.

ŠV. JONO KRIKŠTYTOJO GALVOS NUKIRTIMAS

Rugpiūčio 29 d.

ONAS KRIKŠTYTOJAS buvo V. Jėzaus pirmtakas, paruošęs išrinktosios tautos žmonių širdis Dievo žodžiui priimti. Didelėmis malonėmis ir

dovanomis išpuoštas nuo pat jaunatvės, išėjo jisai į tyrus, kad nuošalume galėtų laisvai Dievui melstis ir apmąstyti Dievo darbus. Menkas buvo jo valgis tyruose: laukinių bičių medus ir žiogai, nes ką nors reikėjo valgyti. Jo apdaras, — kupranugario plaukų apsiaustas, perrištas diržu. Jo nakties guolis — pliki laukai.

Sunkus tai buvo gyvenimas, ir taip jis gyveno iki savo 30 amžiaus metų. Dievo nustatytu laiku, "jis atėjo ir skelbė visoje Pajordanėje atgailos krikštą nuodėmėms atleisti, kaip parašyta pranašo Izaijo žodžių knygoje: Tyruose šaukiančiojo balsas! Taisykite Viešpaties kelią, darykite jo takus tiesius. Kiekvienas slėnys tebūnie užpiltas, o kiekvienas kalnas ir kalnelis sužemintas; kas kreiva, tebūnie tiesu; kur nelygu, tebūnie lygūs keliai. Taip kiekvienas kūnas išvys Dievo išganymą." (Luko 3.)

Galiliejos tetrarchas Erodas Antipas gyveno nepadoriai, viešai piktindamas valdinius. Jonas negalėjo tylėti. Ir Evangelija mums sako: "Tetrarchas Erodas, jo pabartas dėl savo brolio pačios Erodijados ir dėl visų piktenybių, kurias Erodas darė, prie viso to pridėjo dar tai, kad uždarė Joną kalėjime." (Luko 3, 19-20) Jonas jam buvo sakęs: "Tau nedera turėti savo brolio moteries. Todėl Erodijada tykojo jo ir norėjo jį užmušti, bet negalėjo; nes Erodas bijojo Jono, žinodamas jį esant žmogų teisų ir šventą; jis sergėjo jį, pasiklausęs jo, daug darė ir mielu noru jo klausydavo. Bet atėjo patogi diena: savo gimimo sukaktuvėse Erodas kėlė didžiūnams, kariuomenės viršininkams ir Galiliejos vyresniesiems pokylį. Tuomet Erodijados duktė įėjusi šoko ir patiko Erodui ir taip pat drauge sėdėjusiems už stalo. Karalius tarė mergaitei: Prašyk iš manęs, ko tu nori, aš tau duosiu, kad ir savo karalystės pusę. Išėjusi ji klausėsi savo motiną: Ko aš turiu prašyti? Ta atsakė: Jono Krikštytojo galvos. Tuojau įėjus skubiai pas karalių, ji prašė, sakydama: Noriu, kad tuojau man duotumei Jono Krikšty-

tojo galvą. Karalius nuliūdo, bet dėl priesaikos ir dėl drauge sėdėjusių už stalo nenorėjo jos liūdinti. Taigi jis nusiuntė budelį ir liepė atnešti padėkle jo galvą. Tas nukirto jį kalėjime, atnešė jo galvą padėkle ir padavė ją mergaitei, o mergaitė savo motinai." (Morkaus 6, 18-28)

Dėl palaidos moteriškės keršto žuvo šventas žmogus. Venkime panašių nusikaltimų.

Rugpiūčio 29 d. minimi kankiniai: Ipatijus, Andrius, Nikėjas, Paulius, Sabina, Kandida, mergelė ir kankinė. Vyskupas Adelfas. Abai: Mederikis, Veleikus. Karalius Sebbi. Bazilė, mergelė Sabina; išpažintojas Eutymijus.

Pirmoji Pietų Amerikos šventoji

ŠV. ROŽĖ LIMIETĖ, MERGELĖ

Rugpiūčio 30 d.

PERŲ valstybės sostinėje Limoje 1586 metais gimė vargingų krikščionių šeimoje mergaitė, kurią pakrikštijo Izabelės vardu. Kadangi josios

veidas atrodė kartą kaip rožė, ją praminė Rože; ji gi, pagerbdama švenčiausią Dievo Motiną Mariją, norėjo, kad ją toliau vadintų šv. Marijos Rože.

Šv. Rožė parodė dvasios subrendimą nuo pat jaunų metelių. Supratusi skaistybės dorybės vertę, ji pasižadėjo ją išlaikyti nesuterštą visą savo gyvenimą. Kad galėtų savo pažadą įvykdyti, pradėjo didelius pasninkus. Kas savaitė tris dienas pasninkavo; gavėnioje net duonos nevalgydavus, pasitenkindama maža kuo.

Pasekdama šv. Katarinos Sienietės (1347 - 1380) pavyzdžiu, ji apsiėmė kentėti, atsiteisdama Dievo teisybei už nusidėjėlius. Ir labai daug jai teko nukentėti. Jai augant ir grožėjant, tėvai norėjo išleisti ją už vyro. Ji atsisakė, o kad bandymas nepasikartotų, nusikirpo plaukus, sužalojo veidą ir įstojo į šv. Domininko tretininkių broliją, pasilikdama namie tarnauti tėvams, vargšams ir ligoniams. Po savo nuometu ji dėvėdavo ant galvos erškėčių vainiką. Susijuosus trilinka grandinėle, varginos ir atgailojo.

Jėzus jai apsireiškęs kalbėjo ir ją vadino gražiausiu vardu: "Mano Širdies Rože, būk mano sužieduotinė." Ir ji visa savo siela atsidavė Jėzui, gera darydama tėvams, namiškiams, svetimiems žmonėms. Nuo visų darbų atliekamas valandėles praleisdavo sodelio kampe, kur turėjo sau pasidariusi mažėlytį namelį ir kur ji mielai praleisdavo pati viena maldai skirtas valandas, kur ji verkė ir atgailojo.

Šv. Rožė kentėjo ir sirgo. Kartais jai atrodydavo, kad negalėsianti ištesėti. Bet susiramindavo atsiminus, kad kartą Viešpats jai tarė: "Mano kryžius buvo daug skaudesnis." Namiškiai ją pajuokdavo, kaimynai apkalbėdavo, o pati, ligų suspausta ir atgailų iškamuota, sielai atilsį ir suraminimą rasdavo atsiklaupusi prie švenčiausiojo Sakramento, — ten ją Dieviškasis Sužieduotinis paguosdavo, sustiprindavo naujoms kovoms.

Per visą gyvenimą, rodos, nieko ypatinga ji nepadarė: išlaikė vien skaistybę ir atgailojo, skausmus ir ligas aukodama už nusidėjėlių atsivertimą. O visgi ji patiko V. Jėzui. Kai ji mirė 1617 metais, turėdama tik trisdešimt vienus metus, Dievas jos garbę apreiškė gausiais ir dideliais stebuklais. Ji buvo pripažinta šventąja 1671 m.

Branginkime skaistybę ir darykime atgailą, — patiksime V. Jėzui ir būsime išganyti.

Rugpiūčio 30 d. minimi šv. kankiniai: Bonifacas, Teklė, Kolonija, Sufetulana, Feliksas, Adauktas, Gaudencija. Abai: Agilis, Bononijus. Išpažintojai: Fantinas, Fiakras, Loarnas, Pamachijus, Petras iš Trevio. Mergelė Rožė Limietė.

ŠV. RAIMUNDAS NONNATAS, IŠPAŽINTOJAS

Rugpiūčio 31 d.

AIMUNDAS gimė 1204 metais šiaurinėje Ispanijoje, Katalonijos miestelyje Portelli. Iš mirusios motinos jis buvo išimtas gydytojo, dėl to jį vadindavo negimėliu.

Iš pat mažens jis linko į pamaldų gyvenimą. Pamatęs tėvas, kad sūnus linksta į vienuolinį gyvenimą, pasiuntė jį į ūkį dirbti. Raimundas be ginčų paklausė tėvo, ir aveles ganydamas rasdavo daug laiko maldai, Dievo didenybei, išminčiai, gerumui, apvaizdai apmąstyti. Nuvyko jisai į šv. Nikalojaus koplytėlę, kuri buvo prie pat jo gimtinio miestelio ribų, ir ten prie švč. Dievo Motinos stebuklingo paveikslo klaupęs, pasiaukojo Marijos globai, kad jį teiktųsi priimti kaip savo sūnų ir pamokytų, kas

reikia daryti, kad būtų išganytas ir kad pats išmoktų šventai gyventi.

Besimeldžiant jam atėjo mintis, kad Marijai labiausiai patiks, jei jis įstos į naujai susikūrusią vienuoliją belaisviams išpirkti. Ilgai nedelsdamas nuvyko Barcelonon ir buvo priimtas paties steigėjo, šv. Petro Nolaskiečio (mirusio 1256 metais). Trejetą metų pagyvenęs vienuolyne, jis išvyko Afrikon į Alžyrą vaduoti, išpirkti belaisvių. Jisai išpirko jų labai daug, o kai pritrūko pinigų, pats pasisiūlė mahometonams stoti į belaisvius kaip įkaitas. Anie priėmė jo pasiaukojimą ir išlaisvino kai kuriuos vergus. Bet jį ėmė taip nežmoniškai kankinti, varginti už Kristaus mokslo skelbimą, kad atrodė, jog greit teks mirti. Kai jis atvertė kai kuriuos mahometonus, ant jo dar labiau supyko valdovai. Gubernatorius buvo pasmerkęs jį mirtin, bet bausmė buvo pakeista, nes visi laukė už jį išpirkimo pinigų. Už mirusį niekas pinigų neduos. Pasitenkino perverdami jam lūpas, užrakindami burną ir įmesdami kalėjiman.

Ir tokioje padėtyje jam teko išbūti ilgokai; jis manė, kad teks mirti kankinio mirtimi, begelbstint belaisvius, jei pradės skelbti Kristų netikintiems. Tai buvo uždrausta mirties bausme daryti. Gubernatorius įpykęs jį kankino, bet nežudė, kol atvyko jo vienuolijos nariai su pinigais.

Šv. Raimundas grįžo Ispanijon. Jo didvyriškos meilės auka ir jo šventumas vergė sielas. Popiežius Grigalius IX (1227—1241) pakvietė jį Romon ir pakėlė kardinolu. Šventasis klausė popiežiaus valios, bet Romos nepasiekė. Pakeliui susirgo ir mirė Kardonoje 1240 metais, rugpiūčio 31 dieną, sulaukęs trisdešimt septynerių metų.

Mylėkime Dievą, švenčiausiąją Mariją ir mūsų artimą, laikydamies Dievo įsakymų, gerai ir šventai eidami savo luomo pareigas, gera darydami artimui, — būsime šventi.

Rugpiūčio 31 d. minimi kankiniai: Cezidijus, Robustijonas, Morkus, Teodotas, Rufina, Amija, vyskupas Paulinas. Vyskupai: Aidanas, Amatas, Optatas. Išpažintojai: Aristidis, Raimundas. Mergelės: Eansvitė, Izabelė, Kutburga.

ŠV. BRONISLOVA, MERGELĖ

Rugsėjo 1 d.

RONĖ arba šv. BRONISLOVA gyveno tryliktame šimtmetyje. Ji gimė 1201 metais Kamiene, Pomeranijoje. Jos tėveliai buvo garbingi ir žymūs žmonės: Stanislovas Odrovažas ir Ona Gryfitaitė. Būdama pamaldi iš pat jaunų dienų, šešiolikos metų sulaukusi, Bronislova nutarė mesti pasaulio viliones ir užsidaryti vienuolyne. Atrodo, kad tai įvyko 1217 met. Iš to pat miestelio kilęs šv. Hijacintas - Jackus, šv. Bronislovos giminaitis. 1218 metais parvykęs su teisių ir teologijos daktaratais iš užsienių, buvo paskirtas kanauninku. Todėl neatrodo, kad šv. Hijacintas būtų turėjęs tiesioginės įtakos savo giminaitės nutarimui tapti vienuole, kaip teigia kai kurie rašytojai.

Šv. Bronislova išvyko Krokuvon ir ten įstojo į seserų augustijonių, vadinamų norbertietėmis, vienuolyną apie 1217 metus ir atsidavė Dievo tarnybai visa savo siela. Stropiai saugojo vienuolinio gyvenimo nuostatus, ieškodama vien to, kaip geriau Dievui įtiktų. Iš prigimties kukli ir drovi, mėgo nuošalumą, nieku būdu nenorėjo vadovauti kitoms seserims, pati sau viena pasilikdama, apmąstinėdama Jėzaus kančią. Labiausiai jai patiko malda ir mąstymas.

Nuolankumu ji buvo pirmoji: klaupusi prie seserų kojų, atsiprašinėdama už tariamąsias klaidas, save laikė

paskutine visų tarpe. Prieš didesnes šventes budēdavo, besiruošdama tinkamiau pagerbti tikējimo paslaptį arba kurį šventąjį, save plakdavo ir vilkēdavo ašutų marškinius; daug pasninkaudavo. Šiomis priemonēmis ji pasidarē pilna savęs valdovē, užsidegē galinga Dievo meile, aukojosi Jēzui kaip gyvoji atnaša už žmonių nusikaltimus.

Beaugdama tobulybēje ir Dievo meilēje, ramiai praleido 42 vienuolinio gyvenimo metus.

Norbertietēs seserys neturējo klauzūros ir galējo pasislēpti Sikorniko miškuose, užeinant totoriams. O kad reikējo slēptis, tai liudija Baronijus savo metraščiuose. Jis rašo, kad 1260 metais totoriai paēmē Sandomirį. Jie išžudē nesuskaitomą daugybę vyrų, grežesnes moteris ir mergaites išsivarē vergijon; kitus gi varē upēn ir skandino. Dēl pastarųjų totorių užpuolimų, teigia tas rašytojas, buvo kaltas Kujavų kunigaikštis Kazimieras, kuris skatinęs totorius pulti Lenkiją. Užtat jis pats susilaukē didelių nuostolių.

Bet šv. Bronislova tų žudynių nematē. Ji mirē 1259 metais. Buvo palaidota vienuolyno bažnyčioje ir užmiršta ji ten išbuvo iki 1612 metų, kai jos karstą netikētai surado. Ji pradējo garsēti stebuklais, ir popiežius Grigalius XVI leido ją garbinti ir jos užtarimo šauktis.

Dievo meilē ir malda padarē ją šventą.

Rugsējo 1 d. minimi kankiniai: Amonas, pal. Mykolas, Priskus, Kastrensis, Tamarus, Rozijus, Sekundinas, Heraklijus, Adjutorius, Morkus, Augtuzas, Elpidijus, Kanionas, Vindonius, Regulis, vyskupas Terencijonas, dvylika brolių: Aroncijus, Honoratas, Fortunatas, Sabinianas, Septiminas, Januaras, Feliksas, Vitalis, Satoris, Repozitas, Donatas ir antras Feliksas; mergelē kankinē Vibiana. Vyskupai: Konstancijus, Lupus, Nivardas, Viktorijus, Sikstas. Išpažintojai: Gedeonas, Gilis, Jozuē, Litanas, Silinis, Vincentas, Letas. Mergelēs: Bronislova, Julijona, Verena. Našlēs: Agija, Ona.

ŠV. STEPONAS, KARALIUS

Rugsėjo 2 d.

IRMASIS Vengrijos karalius, šv. Steponas, gimė Grane 975 metais. Jo tėvas buvo vengrų vaivada Geza.

Dešimčiai metų praslinkus, atvyko pas Gezą Pragos arkivyskupas šv. Adalbertas, kitaip Vaitiekum vadinamas. Jis pakrikštijo vaivadą Gezą ir jo sūnų Steponą 985 metais. Kitai dešimčiai metų praėjus, Steponas vedė Bavarijos kunigaikščio Henriko dukterį Giselę. Henrikas buvo išrinktas 1002 metais imperatorium. Jis ir jo žmona Kunigunda yra šventieji.

Šv. Steponas, mirus tėvui, pradėjo valdyti Vengriją 997 metais, tuo pat laiku, kai šv. Adalbertas, atvykęs į Prūsų Sambiją, mirė kankiniu. Tapęs valdovu, sustiprino savo šalį, apgynė nuo išorinių priešų ir įvedė krikščioniją Vengrijon. Tam tikslui jis pasiuntė Romon vienuolyno vyresnįjį Astriką pas popiežių Silvestrą II, prašydamas sau karališko vainiko ir įgaliojimo kurti Vengrijoje vyskupijas. Popiežius jo prašymą įvykdė, ir Steponas buvo vainikuotas karaliumi Grane 1001 metais.

Toliau šv. Steponas steigė bažnyčias, vyskupijas, kvietėsi daugiau kunigų, vienuolių ir net pastatė savo lėšomis vienuolyną Jeruzalėje, o Romoje, Ravenoje ir Konstantinopolyje šventkeleiviams užeigas. Jo draugas šv. Brunonas iš Kverfurto, kurį popiežius Jonas XVIII pasiuntė skelbti Evangelijos į Prūsus ir Kuršius, atrodo, turėjo nemažo pasisekimo pradžioje. Kunigas Vibertas, vienas iš penkių vyskupo Brunono kapelionų, rašo, kad atėję į tėvynę — Prūsų žemę, jie atvertė vieną Prūsų

karalių, Netimerį, ir tris šimtus vyrų karių. Brunonas žuvo nuo karaliaus brolio rankos ir sukilusių stabmeldžių 1009 metais. Jis palaikė santykius su šv. Steponu, lygiai kaip ir Cluny vienuolyno vyresnysis šv. Odilis.

Šv. Steponas turėjo sūnų, kuris labai šventai gyveno ir žuvo meškų medžioklėje 1031 metais. Po septynerių metų mirė ir šv. Steponas 1038 metais. Karalius Steponas ir jo sūnus šv. Emerikis kanonizuoti tuo pat laiku 1083 metais.

Dievo baimė ir geras pareigų ėjimas padėjo jiedviem tapti šventais.

Rugsėjo 2 d. minimi kankiniai: Antoninas, Carmės kankiniai, Diomedis, Julijonas, Pilypas, Eutichianas, Hesychijus, Leonidas, Filadelfas, Menalipas, Pantagapa, pal. mergelė kankinė Margarita iš Louvaino, Maksima, Zenonas, Konkordijus, Teodoras. Vyskupai: Agrikolis, Elpidijus, Vilhelmas. Karalius Steponas. Išpažintojai: Brokardas, Lolanas. Mergelė Hieu.

ŠV. SERAFIJA, MERGELĖ IR KANKINĖ

Rugsėjo 3 d.

ERAFIJOS tėvai buvo krikščionys, Romos gyventojai, bet, prasidėjus persekiojimams imperatoriaus Domicijono laikais (94-96), jiedu išvyko Syrijos Antiokijon, kur jiems gimė dukrelė Serafija.

Dar jai jaunai esant, mirė tėvai. Serafijos rankos daug kas siekė, norėjo ją vesti; bet ji, išpardavusi likusį tėvų turtą ir išdalinusi vargšams, atsirado Romoje. Tarnavo pas turtingą našlę stabmeldę Sabiną.

Gilus Serafijos pamaldumas, uolus darbštumas ir jos meilumas greitai pavergė ponios širdį: ji pamilo savo tarnaitę. Sužinojusi, kad Serafija yra krikščionė, ir iš tarnaitės pramokusi pagrindiinų tikėjimo tiesų, Sabina tapo krikščione, ir tarnaitę Serafiją padarė savo dukterimi.

Pradėjo šalį valdyti imperatorius Adrijanas. Visu savo valdymo metu (117-138 m.) jis persekiojo krikščionis. 122 metais stabmeldžiai suėmė Serafiją, vertė atsižadėti Kristaus. Jai nesutinkant, teisėjas Berilijus atidavė ją išniekinti dviem stabmeldžiam paleistuviam. Bet Dievas apgynė Serafijos nekaltumą ir jos skaistybę. Teisėjo paliepimu, ji buvo deginama, mušama lazdomis, ir galop buvo nukirsta jos galva. Ji mirė už tikėjimą ir Kristų liepos 29 d.

Šv. Sabina, kuri po penkerių metų žuvo kankine, palaidojo Serafiją sau skirtame kape. Bet Serafijos iškilmė yra minima rugsėjo 3 d., kai tas pat kapas priglaudė abidvi — Serafiją ir jos ponią Sabiną. Tada tas kapas buvo padabintas ir paverstas viešųjų pamaldų vieta.

Kiekvienas gali apaštalauti ir laimėti Kristui naujų sielų. Reikia vien gerai mokėti savo tikėjimo tiesas, pagal jas gyventi ir nežinantiems meiliai patarnauti.

Rugsėjo 3 d. minimi kankiniai: Aigulfas, Aristėjus, Antoninas, Sandalis, Zenonas, Karitonas. Mergelės kankinės: Serafija, Bazilisė, Eufemija, Dorotėja, Teklė, Erasma. Vyskupai: Auksanas, Makanizijus, Remaklis. Karalienė Reresvitė. Išpažintojai: Balinis, Foebis, Simeonas Stylitis jaunesnysis.

ŠV. ROZALIJA, MERGELĖ

Rugsėjo 4 d.

ICILIJOJE, Palermo mieste, švenčiama miesto ir šalies globėjos šv. Rozalijos diena.

Šv. Rozalija gimė 1130 metais. Mirė 1160 m. Ji buvo kilusi iš karališkos giminės, iš Karolio Didžiojo ainių.

Jauna būdama, ji pamilo maldą ir nuošalumą. To nuošalumo ir ramybės jai buvo stoka tėvų namuose, Palermo mieste. Palikusi visus patogumus, gimines ir namus, ji iškeliavo į kalnus. Pirmiausia apsistojo Kviskino kalne. Ten, viršūnėje, ji rado vandens išgraužtą olą, vedančią į platesnį kalno įdubimą. Toje lindynėje, niekeno nežinoma, ji apsigyveno. Čia galėjo dieną naktį melstis. Niekas nedrumstė jai ramybės. Nugalėdama tamsos baimę ir net piktosios dvasios puolimus, dideliame varge ir atgailoje ji praleido savo gyvenimo metus. Viešpats Dievas protarpiais jai suteikdavęs gausesnių malonių, apšvietimų, ir ji su nauja jėga galėjusi Dievui aukotis nuošalume.

Pradžioje net dieną ji bijodavusi išeiti iš savo lindynės, kad giminės ar šiaip žmonės jos nesurastų. Jos valgis buvo labai menkas: kalnų uogos ir žolės. Jos guolis — plika žemė. Jos džiaugsmai — Dievo paguoda.

Ilgesnį laiką nuošaliau pagyvenusi, ji sugalvojo atsikelti arčiau gimtinio miesto ir jo apylinkės kalnuose apsigyventi. Susirado ji Pelegrino kalne naują sau lindynę, iš kur ji galėdavusi matyti savo gimtuosius namus už trijų mylių Palermo mieste. Suprantama, kad jai šiuo

tarpu teko su savim daugiau kovoti, kad nemetus skurdžios lindynės ir nesugrįžus į turtingus tėvų namus.

Ji ištesėjo savo atgailoje iki galo, iki mirties 1160 m. Kažkas ją palaidojo kalno papėdėje, viename įdubime, ir ji nežinoma pasiliko iki 1625 metų, kada popiežiui Urbonui VIII paskelbus jubiliejų, buvo nuostabiai atrastas šv. Rozalijos kūnas. Prie jo darėsi stebuklai ir Dievo malonės ženklai. Šventosios relikvijos buvo perkeltos į metropolinę Palermo bažnyčią. Šv. Rozalija iš Dievo išmeldė malonę visam kraštui ir Palermos miestui: tada siautęs maras pasiliovė su jos relikvijų perkėlimo diena.

Atgaila yra skaudus dalykas, bet jos vaisiai saldūs. Nereikėtų atgailos, jei niekad nebūtume nusikaltę. O dabar turime pagal išgales ir už save ir už kitus atgailoti.

Rugsėjo 4 d. minimi kankiniai: Magnus, Kastas, Maksimas, Marcelis, vyskupas Marcelis, Rufinas, Silvanas, Vitalikas, Tamelis, Teodoras, Okeanas, Amianas, Julijonas. Popiežius Bonifacas I; vyskupas Ultanas. Išpažintojai: Kandidas, Marinas. Mergelės: Hermionė, Irmgardė, Monesa, Rudladė, Rozalija, Rožė. Našlė Ida. Pranašas Mozė.

ŠV. LAURYNAS JUSTINIANAS, IŠPAŽINTOJAS

Rugsėjo 5 d.

ENECIJOS pirmasis patriarkas, vyskupas šv. Laurynas Justinijonas, gimė 1381 metais Venecijoje iš garbingų senatorių šeimos, kuri davė Bažnyčiai nemaža šventųjų. Motina išaugino Lauryno sieloje tikro pamaldumo dorybes.

Devyniolikos metų jaunikaitis pasiryžo paaukoti savo gyvenimą Dievui. Jis nuvyko pas šv. Augustino vienuolius Algos salon. Nežiūrint jaunų metų, jisai visus stebino savo neturtu, apsimarinimais, uolia malda. Tuo laiku tas vienuolynas buvo pertvarkytas ir pasidarė pasaulinių kunigų, gyvenančių bendrijoje, draugija.

Kai 1406 metais Laurynas buvo įšvęstas kunigu, likusieji bendrijos nariai jį išrinko savo vyresniuoju, o kiek vėliau ir visos kongregacijos vyriausiu vadovu. Šiai kongregacijai jis parašė naujus įstatymus, uoliai ją platino, ir jis laikomas tikruoju šios vienuolijos įkūrėju.

Šv. Laurynas daug atgailojo, buvo nuolankus ir vienuolyne imdavosi kitų niekinamus darbus.

Jo šventumo garsas pasiekė Romą. Popiežius Eugenijus IV 1433 metais paskyrė jį Castello vyskupu. Naujas ganytojas pataisė bažnyčias, steigė naujas parapijas Venecijoje, sutvarkė kanauninkų gyvenimą, ypač gi pasižymėjo savo dideliu palankumu, meile ir dosnumu. Kiek gaudamas pinigų, išdalindavęs vargšams, pats gyvendamas varge ir neturte. Kas tik pas jį turėjo reikalą, galėdavo prie jo prieiti bet kuriuo laiku. Giliai suprasdamas vienuolinio gyvenimo didelę vertę, jis stengėsi tai parodyti savo raštais ir pamokslais. Pats steigė vienuolynus.

Tuo metu Castello vyskupija priklausė Grado patriarkatui. Popiežius Nikalojus V 1451 metais sujungė tas vyskupijas ir patriarko sostą perkėlė Venecijon. Popiežius paskyrė vyskupą Lauryną pirmuoju Venecijos patriarku. Tose pareigose jis buvo per ketverius metus. Mirė 1456 metais sausio 8 dieną, turėdamas 74 metus amžiaus. Jo beatifikacijos byla buvo pradėta 1524 metais, ir jis pripažintas šventuoju 1690 metais.

Šv. Laurynas pamilo Dievo išmintį nuo savo jaunų dienų: ką gi padės žmogui, jei jis visą pasaulį užvaldytų, o savo sielai kęstų nuostolį? Jis tapo šventu.

Rugsėjo 5 d. minimi kankiniai: Eudoksijus, Zenonas, Makaras, Herkulanas, Kvinkcijus, Arkoncijus, Donatas, Romulis, Urbonas, Teodoras, Menedemas, Viktorinas, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Laurynas Justinijonas, Genebaldas. Abai: Altonas, Bertinis. Mergelė Obdulija.

ŠV. FILOMENA, MERGELĖ IR KANKINĖ

Rugsėjo 6 d.

KI DEVYNIOLIKTO šimtmečio pradžios nieko nebuvo žinoma apie šv. Filomeną, mergelę ir kankinę.

1802 metais Romos katakombose buvo rastas karstas su įrašu: "Šv. Filomena teilsis ramybėje." 1805 metais turtinga ponia ties Neapoliu savo rūmų koplyčiai išprašė iš šv. Tėvo Pijaus VII šv. Filomenos relikvijas. Žmonės greitai pajuto šventosios globą: ji pradėjo daryti stebuklus. Atsirado vis daugiau norinčių pasimelsti toje koplyčioje, kuri buvo per ankšta. Buvo sumanyta perkelti šventosios relikvijas į didelę bažnyčią Neapolyje. Bet perkelta šventoji paliovė dariusi stebuklus. Iš to tikintieji suprato, kad ji pamėgo pirmąją jos pagarbai skirtąją vietą. Jos relikvijos buvo grąžintos atgal.

Iš nepaprastu būdu gautų žinių paaiškėjo, kad Filomena gyvenusi Dioklecijono laikais (284—305). Josios tėvai buvo stabmeldžiai. Kai ji buvo trylikos metų, atvyko jie Romon ir tarnavo prie imperatoriaus rūmų. Kiek vėliau, mergelei subrendus, imperatorius norėjęs ją vesti. Tėvai mielai su tuo sutikę, bet krikščionė Filomena atsisakė. Dėl to ji baisiai nukentėjo, ir galop jai buvo nukirsta galva.

Šitos žinios greitai plito Vakarų Europoje tuo metu, kai šv. Jonas Marija Vianney, Arso klebonas, 1816 metais ēmē darbuotis savo parapijoje. Norēdamas tikinčiųjų pamaldumą pakelti, jis pastatē pirmą koplyčią savo šv. globējui, šv. Jonui Krikštytojui, o antrą pastatē "mažajai stebukladarei" šv. Filomenai. Jisai turējo didelį pamaldumą ir pasitikējimą šv. Filomena, kuri jam ne vieną kartą stebuklingai padējo. Jis buvo įkūręs vaikelių prieglaudą, vadinamą "Apvaizdą". Protarpiais ten maitinosi ir buvo mokoma iki 70 vaikelių. Kai kunigas Vianney turēdavęs kurį stambų rūpestį, ar nepaprastą reikalą, jis paprašydavo vaikelių pasimelsti į šv. Filomeną, kitais atvejais į švenčiausiąją Dievo Motiną Mariją, ir jis gaudavo, ko prašydavo.

Pats šv. Jonas Vianney liudija apie tuos stebuklus: "Pereitą savaitę vargšas darbininkas iš anapus Saonos upēs atnešē ant savo pečių berniuką, kuris niekad nebuvo vaikščiojęs, padžiūvusiomis kojomis. Drąsusis žmogus atliko noveną į šv. Filomeną. Devintoje dienoje jo sūnus buvo visiškai pasveikęs ir šokinēdamas sekē tēvą, grįžtant namon." Kitu kartu šv. Jonas išsitarē: "Prašiau šv. Filomenos rūpintis ne tiek žmonių kūno reikalais, kiek jų sielos negalēmis." Bet ji teikē pagalbos ir žmonių kūnams ir jų sieloms.

Pagerbkime ir pasitikēkime šventaisiais.

Rugsējo 6 d. minimi kankiniai: mergelē Filomena, Kotidas, Eugenijus, Donacijonas, Prezidijus, Mansvetas, Lētas, Germanas, Fuskulis, Faustas, Makaras, Onesiporas, Porfyrijus, Tomas Tzugi. Pranašas Zakarijas. Vyskupai: Kagnoaldas, Makulindas, Petronis. Abai: Adamanas, Eleuterijus, Magnus, Pambonas. Mergelē Bega.

ŠV. REGINA, MERGELĖ IR KANKINĖ

Rugsėjo 7 d.

ENOVĖS Galijoje, dabartinėje Prancūzijoje, trečiame šimtmetyje gyveno turtingas ponas Klemensas. Jis buvo stabmeldis. Jo žmona, pagimdžiusi dukrelę Reginą, į keleta dienų mirė.

Tėvas surado auklę ir atidavė Reginą auginti. Pasitaikė, kad auklė buvo krikščionė. Kai Regina atėjo į protą, auklė ją mokė gerbti Dievą, dangaus ir žemės Kūrėją; išmokė mylėti Jėzų ir slapta ją pakrikštijo.

Pradėjusi bręsti, mergaitė slaptomis dalyvavo krikščionių pamaldose. Supratusi, kad jos laukia dideli pavojai ir didelės kovos pasaulyje, pasiryžo paaukoti Dievui savo skaistybę ir išbūti netekėjusi.

Apie tai nieko nežinodamas, tėvas, to laiko papročiais eidamas, surado turtingą ir kilmingą jaunikaitį į žentus. Pasišaukęs dukterį, pranešė savo sumanymus ir nuosprendį. Duktė paprašiusi tėvo pagalvoti: jei atsirastų gražesnis, garbingesnis ir turtingesnis jaunikaitis, negu numatytasis, juk jis norėtų, kad už jo ji ištekėtų. "Žinomas daiktas, dukrele; bet kur tu rasi visoje Galijoje geresnį, gražesnį ir turtingesnį jaunikaitį, negu šisai?"

—"Jis yra Jėzus Kristus, tikras Dievas ir Žmogus, mūsų Išganytojas; aš jam esu pažadėjusi savo širdį."

—"Kaip tai? Tai tu krikščionė? Tave jų burtai apipainiojo?" — "Ne burtai, tėveli, bet tiesa pavergė širdį. Kad tu suprastumei krikščionių tikėjimo grožį, mestum garbinęs stabus."

Tēvas paliepęs jai pasirinkti: arba jo klausyti, arba kentēti. Ji pasirinko kentēti. Tēvas čia pat ją smarkiai nuplakē ir sumušē.

Kuriam laikui praslinkus, atvyko naujas tos šalies valdovas, prokonsulas Olybrijus. Jis greit sužinojo, kas buvo įvykę Klemenso namuose, ir norējo pats matyti Reginą. Dievas ją buvo apdovanojęs gražiu ir meiliu veideliu. Olybrijus bematant pamilo Reginą ir kalbino ją tekēti už jo. Ji drąsiai jam atsakē esanti krikščionē ir pažadējusi Dievui gyventi netekējusi. Prokonsulas išreiškęs vilties, kad ji dar pagalvosianti, apsvarstysianti ir nuspręsianti kitaip.

Tēvas ją barē ir pyko. Nesuprasdamas šventų duktēs norų ir norēdamas pats pasirodyti ištikimas valstybēs įstatymams, kurie draudē išpažinti krikščionių tikējimą, jis įskundē dukterį prokonsului, kad ji yra krikščionē, ir prašē ją nubausti. Prokonsulas, negalējęs jos perkalbēti, labai žiauriai nuplakē ir paliepē kalējime ją prirakinti prie mūro. Taip laikē visą mēnesį. Galop liepē nukirsti jai galvą.

Ji mirē trečiojo šimtmečio viduryje, apie 253, gal ir kiek vēliau, 286 metus. Nēra tikrų žinių.

Palaiminti skaisčios širdies: jie matys Dievą.

Rugsējo 7 d. minimi kankiniai: Anastazas, Antanas, Iksida, Eupsychijus, Jonas iš Nikomedijos, pal. Morkus Krisinas, Nemorijus, Sozonas; mergelēs kankinēs: Regina, Grimonija. Vyskupai: Alchmundas, Gilbertas, Augustalis, Evorcijus, Pamfilis. Išpažintojai: pal. Antanas Baldinucci, Klodoaldas. Mergelē Madalberta.

ŠVČ. M. MARIJOS GIMIMAS

Rugsėjo 8 d.

AIP aušra teka prieš saulę, taip Marija užtekėjo žmonijai, atėjo pasaulin prieš Kristų: ji yra Jėzaus Kristaus motina. Todėl dažnai ji yra vadinama aušra ir Aušrine žvaigždė.

Dievo numatytu laiku šventieji Joakimas ir Ona, švenčiausios Mergelės Marijos tėvai, po dvidešimties metų gyvenimo moterystėje, susilaukė dukrelės, kurią palaiminta vadina visos tautos.

Marija Jėzaus iš Algredos (mirusi 1665 m.) savo raštuose pasakoja, kad Marija gimusi vidurnaktyje, rugsėjo 8 dieną. Šventoji Ona, paėmusi gimusią dukrelę į savo rankas, suvyniojo vystyklais ir dėkodama Dievui meldėsi: "O, Viešpatie, kurio išmintis begalinė, visos buities Kūrėjau, aš aukoju Tau savo įsčios vaisių, kurį gavau iš Tavo begalinio gerumo. Dėkoju Tau iš savo širdies gelmių. Daryk su dukrele ir motina, kaip Tavo švenčiausiai Valiai patinka, iš savo didenybės sosto žvelgdamas į mūsų žemumą...

Suteik man, Viešpatie, reikalingos šviesos, kad Tavo Valią pažinčiau ir ją įvykdyčiau taip, kaip Tau patinka, patarnaujant mano brangiai dukrelei."

Visagalis pavedė angelams pranešti šv. Onai mergaitės vardą, kad tai, kas nutarta danguje, būtų įvykdyta žemėje. Mergelė buvo pavadinta Marija. Ji yra toji, kurią Amžinasis Žodis numatė savo motina, kai ateis laikas įsikūnyti ir žmoniją išvaduoti iš nuodėmės vergijos.

Ji atėjo pasaulin siela ir kūnu skaisti, nepaliesta pir-

mapradės nuodėmės. Mergelė Marija, Dievo Motina, yra Nekaltai Pradėta.

Marijos gimimo šventė Bažnyčioje švenčiama jau nuo septintojo šimtmečio, nes popiežiaus Sergijaus laikais (687 - 701 m.) Marijos Gimimas buvo švenčiamas visoje Bažnyčioje, tiek Rytuose, tiek Vakaruose.

Gerbdami švenčiausiąją Mergelę Mariją ir ją mylėdami savo siela, savo meile Dievui ir žmonėms, savo pasiaukojimu ir šventumo siekimu pasistenkime būti į ją panašūs.

Rugsėjo 8 d. minimi kankiniai: Adrijanas, Amonas, Teofilis, Neoterijus, Euzebijus, Nestabus, Zenonas, Nestoras, Timotiejus, Faustas. Popiežius SergijusI. Vyskupai: Korbinianas, Desibodis. Išpažintojai: Petras Klaveras, Kingsmarkas. Našlė Adelė; Ina, Etelburga.

ŠV. PETRAS KLAVERAS, IŠPAŽINTOJAS

Rugsėjo 9 d.

ATALONIJOS (Ispanijoje) ūkininko sūnus Petras Klaveras gimė 1581 metais Verdu vietovėje. Pirmuosius mokslus jis baigė Barcelonos universitete. Jausdamas pašaukimą į vienuolinį gyvenimą, dvidešimties metų vyras įstojo Taragonoje į jėzuitų naujokyną. 1605 metais jis buvo pasiųstas į Majorką filosofijos mokytis. Ten buvo jėzuitų kolegijos durininkas, pasaulinis brolis, šv. Alfonsas Rodrigezas, apie 74 metų senelis. Jisai savo dvasioje kiaurai permatė Petro pašaukimą ir nurodė, jog Dievas nori, kad Petras, baigęs kunigo mokslus, vyktų į Ispanijos kolonijas Pietinėje Ame-

rikoje darbuotis tarp gabenamųjų iš Afrikos vergų. Įsitikinęs, kad tikrai tokia yra Dievo valia, Petras 1610 metais išvyko Pietų Amerikon, į Karibų saloje Kartagos miestą, vergų prekybos centrą. Ir ten šv. Petras Klaveras praleido visą savo gyvenimą, 44 metus besidarbuodamas juodukams, atgabenamiems parduoti vergams.

Septyniolikto šimtmečio pradžioje Vidurinės ir Pietinės Amerikos valdovai, turintieji daug žemių ir aukso kasyklų, o neturintieji darbininkų, darė didelę neteisybę ir nekaltiems žmonėms skriaudą: vietiniams Amerikos gyventojams esant per silpniems dirbti sunkius darbus, jie sumanė gabentis darbininkų iš Afrikos. Gvinėjos, Kongo ir Angolos pakraščiais jie įsteigė vergų supirkimo vietas; vietiniai Afrikos karaliukai parduodavo savo žmones po du ėkuzu, o atgabentas Amerikon žmogus buvo vertas 200 ėkuzų.

Pinigų godūs žmonės ėmėsi šios biaurios prekybos, nepaisydami nei popiežiaus, nei katalikų moralistų peikimo, nei kunigų barimo. Bažnyčia nieko kita tada negalėjo daryti, kaip stengtis padėti vargšams nelaimėje ir pamažu perauklėti baltuosius pirklius.

Šv. Petras Klaveras tapo šių nelaimingųjų apaštalas, kaip jisai pats sakėsi, "juodukų vergas". Kas mėnuo atgabendavo turgun apie tūkstantį vergų. Šv. Petras su savo pagelbininkais vykdavo pas įbaugintus, susirgusius žmones, nešdamas jiems skanumynų, aptvarstydamas ir gydydamas jų žaizdas, gindamas jų reikalus prieš pavergėjus. Kadangi jie buvo gabenami iš įvairių Afrikos vietų, tai šv. Petras suorganizavo katechetų grupę iš įvairių tautelių, kad visus galėtų pasiekti pamokydamas, paguosdamas ir prie Kristaus atvesdamas.

Jis pakrikštijęs į 300,000 negrų per savo 44 apaštalavimo metus. Turėjo daug nemalonumų. Pirkliai skundė šv. Petrą jo vyresniesiems, sunkino jam darbą. Jis gi ištesėjo. Mirė 1654 metais.

Po mirties garsējant jo šventumui, palaimintųjų skaičiuje jis buvo pagarsintas 1850 metais, o šventuoju 1888 metais. Nuo 1896 metų jis paskirtas ypatingu misijų globėju juodukų tarpe.

Rugsējo 9 d. minimi kankiniai: Dorotējus, Gorgonijus, Hijacintas, Aleksandras, Tiburcijus, Rufinas, Rufinianas, Severianas, Stratonas. Vyskupas Audomaras. Abas Kyrianas. Išpažintojai: Petras Klaveras, Betelinas. Mergelēs: Argariarga, Ozana, Osmana.

ŠV. NIKALOJUS TALENTINAS, IŠPAŽINTOJAS

Rugsējo 10 d.

IKALOJUS gimē 1246 metais netoli Ankonos, Italijoje, šv. Angelo bažnytkaimyje. Jo tēvai, Kompagnonas ir Amata, norējo sulaukti sūnaus ir nuvyko pas stebukladario šv. Nikalojaus karstą į Barį, prašydami jo užtarimo. Todēl gimusį sūnų pakrikštijo Nikalojaus vardu.

Nuo pat jaunų dienų jis buvo tobulumo pavyzdys. Septynerių metų vaikas pasninkavo po keleta dienų savaitēje, tenkindamasis duona ir vandeniu. Moksle buvo labai gabus ir pralenkē visus savo draugus. Dar neįšvęstas į kunigus, o jau buvo paskirtas Išganytojo bažnyčios kanauninku. Bet išgirdęs vieno kunigo vienuolio pamokslą, kad neverta mylēti pasaulio, nes jis ir visi jo geidimai praeina, Nikalojus panorējo įstoti į šv. Augustino eremitų vienuolyną. Tēvai mielai sutiko su sūnaus gražiu sumanymu.

Dar neįšvęstas į kunigus, jis buvo siuntinējamas vie-

nuolijos vyresniųjų į kitus vienuolynus,kaip pavyzdingas, Dievui atsidavęs vienuolis.

Įžadus jis padarė būdamas devyniolikos metų. Vienuolika metų vėliau jis buvo įšvęstas į kunigus ir paskirtas darbuotis Talentino mieste. Uolus kunigas ten dirbo per trisdešimt metų ir nuo to miesto jis gavo savo pravardę — Talentinas.

Beveik kasdien jis sakydavęs pamokslus. Pasižymėdamas dideliu meilumu, kantrybe, nusižeminimu ir skaistybe, jis savo pavyzdžiu, atgailomis ir malda bei gyvu žodžiu atvertė daug sielų į Dievą. Turėjo savo vargų, nešė nemažą piktosios dvasios dedamą kryžių, net kartais regimu būdu jos sumušamas, jis nesiliovė gera daręs žmonėms ir gelbėjęs ateinančius pas jį nusidėjėlius.

Į gyvenimo galą prasidėjo ligos; tai buvo nauji kryželiai. Jis nukentėjo juos kantriai.

Per šešis mėnesius prieš mirtį jis turėjo nuolatinę Dievo paguodą. Dvasioje atsirasdavo danguje ir dalyvaudavo laimingųjų sielų džiaugsme. Iš anksto pasakęs savo mirties dieną vienuoliams ir juos raginęs kiekvieną ruoštis prie savo mirties. Mirė 1306 metais. Gyvas ir miręs jis darė stebuklus. Jis pripažintas šventuoju 1446 m.

Mirties valanda yra labai svarbi. Reikia prie jos pasiruošti, dorai ir maldingai gyvenant.

Rugsėjo 10 d. minimi kankiniai: Apelijus, Lukas, Klemensas, Barypsebas, Nemezianas, Feliksas, antras Feliksas, Lucijus, Litėjus, Polijanas, Viktoras, Jaderis, Dativas, Sostenis, antras Viktoras; mergelės kankinės: Menodora, Metrodora, Nymfodora; Teodardas, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Agapijus, Finianas, Fritestanas, Petras, Salvijus. Išpažintojai: Nikalojus Talentinas, Kandidas, Odgeris. Mergelė Pulcherija Augusta.

ŠV. PROTAS IR HIJACINTAS, KANKINIAI

Rugsėjo 11 d.

OPIEŽIAUS šv. Dionizo laikais (259—268m.), kada valdė Romos imperiją Galijenas, kankinių mirtimi pagerbė Kristų du broliai: Protas ir Hijacintas.

Jiedu buvo turtingos savininkės, šv. Eugenijos mergelės, tarnai. Šv. Eugenija, turtinga ir labai mokyta mergina, priėmė krikščionių tikėjimą, sužinojusi visą krikščionių tikėjimo grožį iš savo tarnų. Ji tada su jais buvo Egipte. Krikštą visi trys priėmė iš vyskupo Heleno rankų. Šv. Eugenija grįžo kiek vėliau su tarnais Romon ir čia ji buvo nukankinta už tikėjimą apie 257 metus gruodžio 25 dieną. Iš turimų žinių atrodo, kad Protas ir Hijacintas bus mirę už Kristų apie 262 metus.

Dar būdami Egipte, jie buvo atsidėję švento Rašto studijoms ir gyveno dideliame nusižeminime ir šventume. Jiedu patys rengėsi kankinių mirčiai ir savo poniai įkvėpė pasiaukojimo dvasios.

Sugrįžę į Romą, jie ėjo savo įprastas tarnų pareigas, gana ilgai nuo nereikalingų akių užslėpdami savo tikėjimą. Tais laikais žuvo gana daug žymių krikščionių. Nukankintas buvo šv. Kiprijonas, šv. Eugenija mergelė, popiežius Sikstas I, dijakonas šv. Laurynas ir kiti. Nors imperatorius Galijenas leido krikščionims turėti nuosavybes, bet tai nieko nekenkė valdininkams persekioti tikinčiuosius.

Abudu broliai, Protas ir Hijacintas, buvo suimti ir

įkalinti už tai, kad buvo krikščionys. Verčiami pagerbti stabus, aukoti atnašas, jiedu atsisakē. Už tąjį neklusnumą neteisingiems valstybēs įstatymams juodu labai skaudžiai nuplakē, sužalojo ir nukirto galvas. Palaidoti buvo šv. Bazilēs kapinēse. Pastatyta jų pagarbai bažnytēlē. Su laiku ji paseno. Popiežius šv. Damazas (367 - 384) aptaisē, pagražino jų šventovę ir paliko rašytų žinių apie tuodu šventus Dievo tarnus.

Nesibijokime reikale pasisakyti, koks yra mūsų tikējimas, nes jis yra ševntas, šviesus, protingas ir garbingas. Daugiau jį skelbkime savo gražiu gyvenimu, dorais darbais, negu pasigyrimais, nes žodis gali tik sujaudinti, o pavyzdys patraukia.

Rugsējo 11 d. minimi kankiniai: Karolis Spinola, Diodoras, Diomedis, Didimas, Feliksas, Regulē, Protas, Hijacintas. Vyskupai: Emilijonas, Danielius, Papnucijus, Patiensas. Abas Vincentas. Mergelē Sperandija. Atgailotoja Teodora.

ŠVČ. M. MARIJOS VARDAS

Rugsējo 12 d.

ISAGALIS DIEVAS iš pradžios nusprendē, kad antrasis švenčiausios Trejybēs asmuo, Dievo Sūnus, įsikūnys ir pakels žmogiškąją prigimtį į dievybę, kad žmogus būtų vertas bendrauti laimēje su amžinuoju Dievu.

Nusikaltus žmogui, tas reikalas padidējo. Viešpats pažadējo atsiųsti pasaulin moteriškę, kuri per savo sūnų sutrins piktosios dvasios galybę ir išvaduos žmones iš velnio vergijos. Toji moteriškē yra švenčiausioji Mergelē Marija: "Jokūbui gimē Juozapas, vyras Marijos, iš

kurios gimē Jēzus, vadinamas Kristumi." (Mato 1. 16) Pas tą mergelę atvyko Dievo pasiuntinys, arkangelas Gabrielius, ir pranešē, kad Viešpats Dievas yra parinkęs ją savo Sūnaus Motina: "Nebijok, Marija, nes tu radai malonēs pas Dievą. Štai pradēsi įsčioje ir pagimdysi sūnų ir praminsi jį vardu JĒZUS. Jis bus didis ir bus vadinamas Aukščiausiojo Sūnumi." (Luko1,29-31) Elzbieta ją nudžiugus sveikino: "Palaiminta tu, kuri įtikējai, nes tai, kas Viešpaties tau pasakyta, įvyks." (Luko 1, 45) Pats Dievas panorējo, kad Jo Sūnaus motina vadintųsi Marija. Tas vardas gali daug ką reikšti. Senovēs kalbų žinovai rašo, jog Marijos vardas gali reikšti valdovę, skausmo aitrumą, jūrų šviesą ir panašiai, bet iš tikrųjų jos vardas reiškia jos asmenį, jos artimą vienybę su Dievu, jos bendradarbiavimą žmonijos atpirkimo darbe.

Tikintieji visada jautē, kad kas šaukiasi Marijos globos ir jos užtarimo ieško, nebuvo apvilti.

Marijos vardo šventē buvo pradēta švęsti Ispanijoje 1513 metais. Iš ten Marijos vardo pagarba plito kitur. Bet kai 1683 metais buvo susidaręs didelis pavojus imperijos sostinei Vienai, kai visi katalikai maldavo Marijos globos ir užtarimo prieš apgulusius sostinę turkus, nes puolus sostinei, niekas nebūtų galējęs pasipriešinti besiveržiantiems Europon turkams, ir tos pagalbos sulaukus iš bendrosios Lietuvos — Lenkijos valstybēs karaliaus Jono Sobieskio, kuris nugalējo Karą Mustafą, išblaškē turkų kariuomenę ir išvadavo Vieną, popiežius Inocentas XI įvedē visoje Bažnyčioje Marijos Vardo šventę, kaip padēką už jos globą.

Jau prieš tai buvo žinomi Europoje Marijos iš Algredos raštai, sudaryti iš privačių apreiškimų, kur Marijos vardas ir jo galybē buvo pabrēžiama: "Mūsų išrinktoji vadinsis Marija, ir tas vardas bus galingas ir kilnus. Kas jo pamaldžiai šauksis, apturēs gausiausių malonių; kas

pagarbiai jį tars, bus suraminti ir atgaivinti, ir jame ras priemonę savo blogybēms pašalinti, turtą ir šviesą kelyje į dangų."

Marija yra galinga pas Dievą; su pasitikējimu šaukimēs savo dangaus Motinēlēs globos.

Rugsējo 12 d. minimi šv. kankiniai: Hieronidis, Leoncijus, Serapijonas, Seleukas, Valerijonas, Stratonas, Makedonijus, Teodulis, Tatianas. Vyskupai kankiniai: Autonomas, Kuronotas. Vyskupai: Albis, pal. Juvenalis Ancina, Sacerdos, Silvinas. Išpažintojas Guy.

ŠV. EULOGIJUS, PATRIARKAS

Rugsējo 13 d.

ULOGIJUS gimimu buvo syrietis; gyveno ir veikē šeštame šimtmetyje; mirē 607 metais, būdamas Aleksandrijos patriarku.

Savo jaunose dienose jis visiškai pasiaukojo Dievui, įstojo į vienuolyną ir gyveno šventai.

Tuo metu pradējusios plisti tikybinēs klaidos Mažoje Azijoje išbloškē neatsargius žmones iš doros kelio, ir daug kas visai prarado tikējimą. Tai matydamas, Eulogijus pasistengē apsisaugoti nuo panašaus likimo, besimokydamas ne vien naudingų pasaulinių mokslų, bet ypač gilindamasis į Bažnyčios mokslo pagrindus, studijuodamas šv. Raštą, visuotinių Santarybų nutarimus, rimtų mokslininkų ir Bažnyčios Tēvų padavimą.

Jis pasidarē didelis šių dalykų žinovas. Kai Bažnyčiai grēsē dideli vidaus pavojai, Eulogijus paliko savo nuošalumą, išējo viešumon ir aiškino Kristaus mokslą.

Tuo laiku Antiokijos patriarkas buvo šv. Anastazas, miręs 598 metais. Jis įšventē Eulogiją į kunigus ir pa-

vedē jam apaštalavimo darbą savo bažnyčioje. Mokslu, iškalba ir šentumu padarē Eulogijus daug gero Antiokijos bažnyčiai.

Kai mirē Aleksandrijos patriarkas Jonas, į jo vietą 579 metais patriarku buvo paskirtas šv. Eulogijus. Po poros metų jis nuvyko Konstantinopolin Aleksandrijos bažnyčios reikalais ir ten susipažino su šv. Grigalium Didžiuoju, gyvenusiu tarp 540 ir 604 metų. Jiedu viens kitą pamilo ir toliau palaikē santykius, siųsdami vienas antram vertingus laiškus. Kai kurie tų laiškų pasiliko iki mūsų dienų ir leidžia įžvelgti tuomet buvusius visuomeninius santykius.

Kaip pirmiau Antiokijoje, taip dabar Aleksandrijoje šv. Eulogijus veikē gyvai ir stipriai prieš Eutycho klaidas, sējamas jo šalininkų ir teigusių, jog Kristus turējęs tik vieną dievišką prigimtį ir neturējęs žmogiškosios. Iš to sekē nauja klaida, — Kristus negalējo kentēti, nes kitaip dieviškoji prigimtis kentētų. Iš tikrųjų gi, Kristus turējo ir dieviškąją ir žmogiškąją prigimtį, sujungtą viename jo dieviškame asmenyje.

Kristus kentējo žmogiškoje prigimtyje, ir tie kentējimai turējo dievišką vertę, nes sujungti su dieviškuoju Jo Asmeniu.

Šv. Eulogijus paliko daug savo raštų prieš įvairius savo laiko klaidatikius. Mirē jis 607 metais.

Kaip sveika akis ieško šviesos, taip sveikas protas ieško tiesos. Melskimēs už klaidatikius, kurie tiki klaida ir nemato tiesos, kad tiesą pamatytų, tik ji juos išgelbēs.

Rugsējo 13 d. minimi šv. kankiniai: Ligorius, Makrobijus, Julijonas, Pilypas. Vyskupai: Amatas, Eulogijus, Maurilijus. Abas Amatas. Išpažintojas Venerijus ir moteris Vilfreda.

ŠV. KRYŽIAUS PAAUKŠTINIMAS

Rugsėjo 14 d.

IRMIAUSIA buvo švenčiama šv. Kryžiaus Paaukštinimo šventė Jeruzalėje rugsėjo 14 dieną tuoj po Kryžiaus atradimo, bet Europoje ji plito pamažu. Apie 650 metus Rytuose buvo įvesta švento Kryžiaus atradimo šventė gegužės 3 dieną po to, kai šv. Kryžiaus medžio dalis buvo atgauta iš persų 627 metais ir imperatoriaus Heraklijaus buvo procesijoje nunešta bažnyčion.

Romoje šv. Kryžiaus paaukštinimo šventė pradžioje turėjo kitą reikšmę. Kai imperatorius Konstantinas pamatė dienos metu 312 metais kryžių ore su įrašu "Šiuo ženklu nugalėsi" ir kai iš tikrųjų jis nugalėjo Maksencijų ir sekančiais metais davė pilną laisvę Kristaus Bažnyčiai visoje imperijoje, jis pats pasirūpino, kad Bažnyčia minėtų tą Kryžiaus pasirodymą atskira švente. Ji įgavo didesnės reikšmės septintame šimtmetyje. Imperatorius Heraklijus nugalėjo 627 metais persų karalių Chosroją ir atgavo iš jo prieš keturiolika metų išsivežtą Persijon iš Jeruzalės didelę šv. Kryžiaus dalį, padabintą sidabru ir brangiais akmenimis. Tas įvykis nudžiugino krikščionių pasaulį, ir buvo įvesta Rytuose nauja šv. Kryžiaus šventė: atradimui paskirta gegužės 3 d., o Išaukštinimui rugsėjo 14 diena.

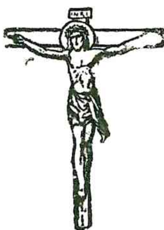
Šiam įvykiui paminėti imperatorius paliepė kaldinti pinigus su atitinkamu įrašu.

Pradžioje atgautasis Kryžius buvo patalpintas Jeruzalės šventovėje, bet susidarius vėliau naujiems pavojams, jis buvo perkeltas į Konstantinopolį.

Mes garbiname ir laiminame šv. Kryžių dėl to, kad ant jo įvyko didžiausios Dievo meilės veiksmas: Jėzus Kristus ant jo paaukojo Dangaus Tėvui savo gyvybę ir išvadavo žmones iš nuodėmės vergijos. Dabar kiekvienas žmogus, priėmęs Kristaus mokslą ir Jo paliktus sakramentus, gali būti išganytas ir pelnyti dangų.

Visada rimtai ir gražiai darykime kryžiaus ženklą, per kurį atėjo mums išganymas.

Rugsėjo 14 d. minimi kankiniai: Cerealis, Salustija, Krescencijonas, Viktoras, Rozulė, Generalis, Krescencijus, pal. vyskupas Albertas. Vyskupai: Kormakas, Maternas. Mergelė Notburga. Šv. Kryžiaus Paaukštinimas.

SEPTYNIŲ MARIJOS SKAUSMŲ ŠVENTĒ

Rugsējo 15 d.

VANGELIJOJE šv. Jonas užrašē, kad"prie Jēzaus kryžiaus stovējo jo motina" ir kad "Jēzus, pamatęs motiną ir stovintį mokinį, kurį jis mylējo, tarē savo motinai: Moteriške, štai tavo sūnus." (Jono 19, 25 — 26).

Tuo metu įvyko tai, ką buvo pranašavęs prieš 33 metus vyriausias kunigas Simeonas: "Ir tarė jo motinai Marijai: Štai, šitas pastatytas nupuolimui ir atsikėlimui daugelio Izraelyje ir kaip ženklas, kuriam bus prieštariaujama. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys." (Luko 2, 34-35) Šventieji, apmąstydami Jėzaus kančią, atsimindavo ir Marijos skausmus. Savo užuojauta apimdavo Marijos sielos skausmus, jos kančias, sielvartus, mylinčios motinos liūdesį. Iš to kilo gražiausios giesmės, k. a."Stovi motina gailinga" ir kitos, kurios atpasakoja Marijos skausmus, stovint po kryžiumi.

Tryliktame šimtmetyje septyni servitų kongregacijos įkūrėjai savo pagrindiniams mąstymams pasiėmė Marijos skausmus. Dėl to pradėta kalbėti apie Septynis Marijos Skausmus: 1. Marijos sielos skausmas, kai ji išgirdo senelio Simeono pranašystę; 2. kai Marijai teko nakčia keltis ir bėgti Egiptan, gelbstint kūdikėlį nuo žmogžudžių; 3. Marijos skausmas, beieškant tris dienas dvylikos metų Jėzaus, pasilikusio Jeruzalės šventovėje; 4. Marijos skausmas, kai sutiko savo mylimiausį Sūnų, benešantį kryžių į nužudymo vietą; 5. Motinos skausmų jūra, kai ji matė prikaltą prie kryžiaus ir mirštantį savo dieviškąjį sūnų; 6.Jos sielą varstė kalavijai, kai ji laikė mirusį Išganytoją ant savo kelių, stebėdama jo žaizdų gausybę; 7. Marijos skausmas, palaidojant savo brangiausiąjį turtą — Jėzų Kalvarijos uoloje.

Marijos skausmų šventė buvo įvesta Koelno provincijos santarybos nutarimu 1423 metais, būtent tais laikais, kai klaidatikiai husitai naikino kryžius ir Sopulingosios Motinos atvaizdus. Popiežius Benediktas XIII paskyrė 1725 m. atminti Marijos Sopuliams penktadienį prieš Kančios sekmadienį. Pop. Pijus VII paskyrė 1814 metais antrą Marijos Sopulių šventę trečią rugsėjo sekmadienį, o dabar ji perkelta į rugsėjo 15 dieną.

Dažniau pamąstykime apie Nekalčiausios Dievo Motinos Marijos sopulius ir jos skausmus, ypač kai mus prispaudžia gyvenimo kryželiai: ji nepadarē nē kokios kaltēs, o yra kentētojų, kankinių karalienē. Pas ją ieškokime paguodos, nes ji žino skausmą.

Rugsējo 15 d. minimi kankiniai: Emilis, Jeremijas, Maksimas, Teodoras, Asklepiodotas, Melitina, Nicetas, Nikomedis, Porfyrijus, Valerijonas. Vyskupai: Albinas, Alfredas, Apras, Lubinas, Merinas. Abas Aikardas. Atsiskyrēliai: Jonas, Hernanas. Našlēs: Katarina iš Genujos ir Eutropija.

ŠV. CIPRIJONAS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Rugsējo 16 d.

IPRIJONAS gyveno trečiame šimtmetyje. Rytiečiai jį vadina Kiprijonu, o lietuviškai geriausiai tiktų Kipro vardas.

Jo gimimo metai nēra žinomi. Jis gimē stabmeldžiu, gyveno ir veikē Afrikoje, Kartaginos mieste, buvo pagarsējęs mokslu, iškalba; buvo gana turtingas ir užēmē nemenką vietą Afrikos sostinēje. Jo gyvenimą parašē dijakonas šv. Pontius, ir tie raštai pasiekē mūsų laikus.

Ciprijonas nebuvo gilus filosofas, ar teologas, bet gabus administratorius, stipraus būdo žmogus. Senelio kunigo Ceciliano dēka Ciprijonas atsivertē. Būdamas katechumenu, nutarē laikytis skaistybēs ir išdalino didesnę savo turtų dalį vargšams. Net buvo pardavęs savo sodus ir namus Kartaginoje ir pinigus išdalino bedaliams;bet vēliau draugai išpirko jo turētus turtus ir jam

padovanojo atgal. Jis gal būtų antru kartu juos pardavęs, bet nebuvo kaip, — prasidėjo krikščionių persekiojimas. Greičiausiai, jis buvo pakrikštytas Didžiajame Šeštadienyje 246 metais. Netrukus jis buvo pašvęstas kunigo darbui.

248 metais ar pradžioje 249 metų jis buvo išrinktas ir pašvęstas Kartaginos vyskupu. Kai kas prieštaravo jo išrinkimui. Jų tarpe buvo penki Kartaginoje esantieji kunigai, bet apylinkės vyskupai buvo už Ciprijoną. Iš savo priešų pusės jis susilaukė daug nemalonumo. Jų tarpe buvo kunigas Novatianas, kuris, nepaisant savo mažo mokslo, turėjo didelius norus tapti Kartaginos vyskupu, o vėliau, nuvykęs Romon, tas pats Novatianas pasiskelbė neteisėtai popiežiumi, sudarydamas jaunutėje Bažnyčioje skilimą kuriam laikui.

Per 38 metus buvusi ramybė išlepino krikščionis. Bažnyčios šventumas, jos narių gyvenimas išbluko, pasirodė dorinių piktžolių Viešpaties vynyne. 249 m. spalių mėnesį imperatoriumi tapo Decijus. Jis pasigyrė grąžinsiąs Romai senovės garbę. 250 m. jis išleido dekretą prieš krikščionis. Vyskupai turi būti užmušti, o žmones krikščionis tol liepė kankinti, kol atsižadės Kristaus.

Tais pat 250 metais sausio mėnesį buvo nukankintas popiežius šv. Fabijonas. Šv. Ciprijonas pasitraukė į saugesnę vietą ir iš ten valdė savo bažnyčią, nors jo priešai nuolat jam tai prikaišiodavo kaip nusikaltimą. Greitai stabmeldžiai suėmė Kartaginoje veikiančius kunigus. Jų 15 nukankino, vienas žuvo kasyklose. Šv. Ciprijonas laiškais stiprino kankinius, šelpė nukentėjusius. Šiuo tarpu jis išliko gyvas. Bet aštuoneriems metams praėjus, imper. Valerijui ėmus iš naujo spausti Bažnyčią, jis drąsiai atidavė savo gyvybę už Bažnyčią, Kristų ir tikėjimą. Paliko daug savo raštų, kuriais jis išgarsėjo.

Duokime išmaldas iš turtų, kuriuos valdome, kad apyskaitos metu Dievo teisme būtume rasti kaip geri Dievo

turtų užvaizdai. Sušelpdami vargšą, turtą perkeliame jo rankomis į dangų. Ką padarysime gero vienam mažiausiųjų Kristaus brolių, Jam pačiam padarysime.

Rugsėjo 16 d. minimi kankiniai: popiežius Kornelijus, vyskupas Ciprijonas, Abundijus, Abundancijus, Marcijonas, Jonas, Lucija, Ludmilė, Geminianas, Rogelis, Servus - Dei, Sebastijona, mergelė kankinė Eufemija. Popiežius Viktoras III. Vyskupas Ninianas. Išpažintojas pal. Pranciškus Marija iš Kamporubeo. Mergelė Edita.

ŠV. PRANCIŠKAUS ASYŽIEČIO ŽAIZDOS

Rugsėjo 17 d.

RANCIŠKUS ASYŽIETIS nepaprastai didele meile pamilo Dievą ir savo Išganytoją Jėzų Kristų. Išsižadėjo visų žemės turtų ir garbės. Atgaila, malda ir gyvu žodžiu jis stengėsi įžiebti amžinos meilės ugnį į atvėsusias žmonių širdis.

Šv. Bonaventūras liudija, kad dvejus metus prieš savo mirtį, 1224 m., Pranciškus nuvyko į nuošalų Alvernos kalną pasninkauti ir melstis per 40 dienų šv. Mykolo Arkangelo garbei, besiruošiant prie jo šventės, pats ilgėdamasis dangaus.

Jo sielą Viešpats pripildė malonių ir dovanų gausumu už jo didvyrišką meilę. Vieną ankstyvą rytą, kai Pranciškus skendėjo mąstymuose ir maldoje, staiga jis pamatė atskrendantį Serafimą, kuris atrodė prikaltas prie kryžiaus. Pamatęs tą regėjimą, šv. Pranciškus labai nustebo, be galo nudžiugo, pajuto saldų skausmą savo rankose, kojose ir šone. Pamokytas jis suprato, kad ne kūnu

jis bus kankinys už Kristų, bet savo kūno išvaizda bus panašesnis į Išganytoją. Pasiliovus regėjimui, atsivėrė žaizdos šv. Pranciškaus rankose, kojose ir šone. Šias Išganytojo žaizdas nešiojo šv. Pranciškus per dvejus metus. Jas matė kai kurie broliai pranciškonai, popiežius Aleksandras IV, o kai šv. Pranciškus mirė, jas matė apie 50 vienuolių brolių, šv. Klara ir daugybė pasauliečių žmonių.

Gautąsias Išganytojo meilės dovanas šv. Pranciškus slėpė, kol galėjo; bet jam buvo sunku vaikščioti žaizdotomis kojomis, valgyti prie kitų, neparodant rankų. Nors kūnu jis kentėjo, bet dvasia džiaugėsi, kad gali savo kūno skausmais prisidėti prie Išganytojo sopulių.

Popiežius Benediktas XI (1303 - 1304) panorėjo, kad šių Išganytojo žaizdų - stigmatų gavimas būtų kas metai minimas, o popiežius Povilas V (1605 — 1621) tą paminėjimą praplėtė visai Bažnyčiai.

Saldu yra už Kristų kentėti, nes tas skausmas yra amžinos garbės laidas ir laimės šaltinis.

Rugsėjo 17 d. minimi kankiniai: Flocelis, Justinas, vyskupas Lambertas, Narcizas, Krescencijus, Petras, Sokratas, Steponas, Valerijonas, Makrinas, Gordianas. Mergelės kankinės: Agatoklija, Kolumba. Abas Roninas. Išpažintojas Satyras. Mergelė Hildegarda. Matrona Teodora.

ŠV. JUOZAPAS KEPURTINIETIS, IŠPAŽINTOJAS

Rugsėjo 18 d.

ETAS KURIS šventasis buvo taip neturtingas, kaip šv. Juozapas Kupertinietis.

Jis gimė tvarte. Jo tėvas Feliksas Desa buvo

smulkus dailidė ir mirė prieš Juozapo gimimą, palikdamas skolų. Skolininkai išvarė jo motiną iš namų, ir ji pagimdė sūnų tvarte 1603 metais. Pamaldi motina turėjo daug vargo su linkusiu piktuman, staigaus būdo Juozuku, kol išmokė jį mylėti Dievą ir save nusigalėti.

Ilgai sirgusį ir kanriai kentėjusį Juozapą pagydė stebuklingu būdu švč. Marija. Atsidėkodamas už tą malonę, jis pasiryžo pasiaukoti Dievui. Labai jauname amžiuje, nes buvo tik aštuonerių metų, Dievas jam suteikė dvasinius regėjimus, dvasios pagavimus, susižavėjimą Dievu ir amžinomis tiesomis.

Mokslas berniukui nesisekė. Motina pristatė prie batsiuvio mokytis. Septyniolikos metų jaunikaitis ėmėsi vykdyti savo pažadus Dievui ir norėjo įstoti pas Mažuosius Brolius konventualus. Jo nepriėmė, nes buvo bemokslis. Iš ten jis vyko pas kapucinus ties Tarento miestu. Kapucinai jį priėmė, bet greitai atleido, nes buvo netinkamas darbui: nuolatiniai dvasios pagavimai kliudė darbui.

Ir motina ir giminės jį laikė už niekam nevertą vyrą. Bet jis nenustojo vilties. Pasiprašė priimamas darbininku į pranciškonų vienuolyną ties Kupertino miesteliu. Vienuoliai pavedė jam dirbti tvartuose. Čia pasirodė jo didelių dorybių grožis: buvo nuolankus, klusnus, mėgstąs atgailą ir gana išmintingas. Priėmė jį į vienuolyną, į klierikų eiles 1625 metais, mokė jį trejus metus, ir 1628 m. jis buvo įšvęstas kunigu.

Jis dabar visai atsidėjo sunkiai atgailai ir dieviškųjų tiesų mąstymams. Nors žmonių mokslų mažai žinojo, bet užtai turėjo nuodugnų dieviškų tiesų pažinimą. Jo gyvenimas buvo pilnas stebėtinų dvasinių dovanų; net Dievo, šventųjų prisiminimas sužavėdavęs jo sielą. Dvasios pagavime pakildavęs oran. Dėl tos priežasties vyresnieji neleido jam dalyvauti kartu su kitais vienuoliais bažnyčioje pamaldose; jis laikydavo mišias privačioje koplyčioje.

Taip tęsēsi 35 metus. Pikti žmonēs jį skundē Bažnyčios teismui, pavydēdami jam Dievo duotų dovanų. Nuolankusis Juozapas pasitikējo Dievo Apvaizda, visa perkentē linksma nuotaika. Jis buvo pratęs kas metai laikyti septynis kartus gavēnią po 40 dienų kiekvieną. Daugelį savo gavēnių valgydavo tik du kartus savaitēje: ketvirtadienį ir sekmadienį.

Jis padarē daug stebuklų ir gyvas būdamas ir po savo mirties, 1663 m.

Jis yra pripažintas šventuoju 1767 metais.

Pas Dievą tik tas yra didelis, kuris myli visa širdimi Dievą ir vykdo Jo valią.

Rugsējo 18 d. minimi šv. vyskupai: Eumenijus, Eustorgijus, kankinys Metodijus. Abas Hygbaldas. Išpažintojas Juozapas Kupertinietis. Kankiniai: Fereolis, Sofija ir Irena.

ŠV. JANUARAS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Rugsējo 19 d.

TALIJOJE Benevento vyskupas šv. Januaras gyveno tais laikais, kai imperatoriai Dioklecijonas ir Maksimijonas, baigiantis trečiam šimtmečiui, pradējo žiauriai persekioti krikščionis. Šv. Januaras su kai kuriais krikščionimis, pav., dijakonu šv. Festu, su lektorium šv. Deziderijum, Misēnos bažnyčios dijakonu šv. Sozijum, Puzuolēs dijakonu šv. Prokuliu, Eutychu ir Akacijum mirē kankiniais 304 metais, prieš tai iškentēję daug sunkių kančių.

Šv. Januaro kūnas buvo atgabentas Neapolin ir ten

palaidotas bažnyčioje. Kampanijos krašto viršininkui Timotiejui įsakius, Januarui ir kitiems buvo nukirsta galvos.

Brevijoriaus liudijimu, Januaras buvo pirmiausia įmestas į krosnį, bet iš ten išėjo sveikas; buvo išvestas į amfiteatrą laukiniems gyvuliams sudraskyti, bet tie jo nekliudė. Jo persekiotojas nustojęs regėjimo, apakęs. Šv. Januaras pasimeldė ir jį išgydė. Apie penki tūkstančiai žmonių pasisakė už krikščionių tikėjimą. Visa tai Timotiejus paskaitė burtais ir pasmerkė šventą Januarą mirti nuo kirvio.

Šv. Januaro galva esanti įdėta į sidabrinį relikvijorių, vaizduojantį patį šv. Januarą. Toje pat Neapolio bažnyčioje yra keturių colių stiklinis indas, kuriame yra apie du coliu šv. Januaro kraujo. Kai šis stiklinis indas pastatomas greta to relikvijoriaus, kuriame yra šv. Januaro galva, pradeda sukietėjęs kraujas skystėti, burbuliuoti, augti. Tai paprastai įvyksta šeštadienį prieš pirmą gegužės sekmadienį ir per sekančias aštuonias dienas, paskui šv. Januaro kančios dienoje, rugsėjo 19, ir per oktavą ir gruodžio 16 dieną. Tas nepaprastas ženklas kartojasi daugiau kaip nuo keturių šimtų metų. Mokslininkai bandė visaip "išaiškinti" įvykį, bet įgimtomis jėgomis tai neišaiškinama, nes ne žmonių noru tie įvykiai pasidaro.

Kankiniai trumpai kentėjo ir yra amžinoje laimėje pas Dievą; jie kentėjo dėl to, kad nuoširdžiai Dievą mylėjo, Jo neišsižadėjo, persekiotojų bauginami ir kankinami, kad patys turėjo didvyrišką stiprybės dorybę. Jei Dievas iš mūsų nereikalauja kankinio mirties, tai bent turėkime kankinių dvasią: didelę Dievo ir artimo meilę bei dvasios stiprybę.

Rugsėjo 19 d. minimi kankiniai: vyskupas Januaras, Festas, Sozijus, Prokulis, Deziderijus, Eutychas, Akucijus, Feliksas, Konstancija, Pelėjus, Nilas, Elijas, Pompoza, mergelė ir kankinė, Zuzana, mergelė ir kankinė,

Trofimas, Sabacijus, Dorymedonas. Vyskupai: Eustochijus, Mochtējus, Teodoras. Abas Sekvanas. Mergelė Marija iš Sokos.

ŠV. EUSTACHAS, KANKINYS

Rugsėjo 20 d.

USTACHAS gyveno imperatoriaus Trajano laikais (98 - 117 m.) Jis buvo garbingas Romos kariuomenės karininkas. Prieš atsivertimą jis vadinosi Placidas.

Jo atsivertimas įvyko nuostabiomis sąlygomis. Kartą jis išsirengė medžioti. Besivydamas elnią, tarp jo ragų jis pastebėjo šviesų kryžių su Išganytojo atvaizdu. Kristus į jį prabilęs ir paraginęs trokšti amžinojo gyvenimo nemaraus grobio. Placidas atsivertė su visa savo šeima. Per krikštą gavo Eustacho vardą. Pasikrikštijo jo žmona Teopista ir du sūnūs: Agapitas ir Teopistas.

Tolimesnis Eustacho gyvenimas buvo pilnas didelių nelaimių. Apie jas jis iš anksto sužinojo iš paties Išganytojo. Jis nustojo vietos kariuomenėje ir turtų; plėšikai pagrobė jo žmoną, neteko savo vaikų, net manė, kad tikrai žuvo. Nelaimių prispaustas, jis apsigyveno tolimoje šalyje, pasisamdęs tarnauti viename ūkyje. Šv. Eustachas nenustojo vilties nė tikėjimo: jis meldėsi, atgailojo ir dvasioje ruošėsi į naujas kovas. Ypač jis atitoko, gavęs iš Viešpaties naują žinią, kad jis patinkąs Dievui savo skausmais.

Tuo metu pradėjo veržtis į Romos imperiją laukinės tautos ir skriausti gyventojus. Trajanas, atsiminęs buvusį karį Placidą — Eustachą, pasiuntė tarnus ieškoti atsižymėjusio karininko ir jį surado. Imperatorius pave-

dē jam kariuomenēs dalį ir paskyrē jos vadu. Iš to žygio jis grįžo nugalētoju. Jo laimē buvo be galo didelē, nes netikētai atgavo savo žmoną ir abudu sūnus. Visa Eustacho šeima grįžo Romon. Imperatorius ir žmonēs priēmē jį labai pagarbiai.

Kuriam laikui praslinkus, naujas imperatorius, Adrianas (117 — 138), sumanē už tą pergalę padēkoti stabams, esą, dievaičiai padējç. Eustachas žinojo, kad tai netiesa; žinojo, kad stabai nēra dievaičiai, ar gyvi padarai, o vien akmens, žmogaus ranka ištašyti; jis atsisakē aukoti stabams.

Adrianas pasmerkē jį, jo žmoną ir abudu sūnus sudraskyti laukiniems gyvuliams. Bet Viešpačiui apgynus juos nuo tos mirties, Adrianas įsakē iškepti juos milžiniško varinio jaučio viduriuose. Toje krosnyje jie baigē šios žemēs gyvenimą 118 metais ir atsiēmē nevystančios garbēs vainiką pas Dievą.

Silpnas sielas skausmas palaužia, o stiprias — apvalo ir pašvenčia.

Rugsējo 20 d. minimi kankiniai: Eustachas, Teopista, Agapitas, Teopistas, Dionyzas, Privatas, Fausta, Evilazijus, Priskus, Teodoras, Pilypa, mergelē kankinē Kandida. Vyskupas Klicerijus. Atsiskyrēlis Barogas.

Šv. Matas, apaš. Tapė El Greco
Yra El Greco muziejuje Toledo.

ŠV. MATAS, APAŠTALAS IR EVANGELISTAS

Rugsėjo 21 d.

PAŠTALAS šv. Matas buvo vadinamas taip pat Levio vardu. Šv. Morkaus Evangelijoje taip parašyta apie jo pašaukimą Kaparnaume:

"Praeidamas jis pamatė Alpiejaus sūnų Levį, sėdintį muitinėje, ir jam tarė: Sek mane. Tas atsikėlė ir jį sekė. Ir atsitiko, kad, jam už stalo sėdint jo namuose, daug muitininkų ir nusidėjėlių sėdėjo prie stalo draug su Jėzumi ir jo mokytiniais, nes buvo daug tų, kurie jį sekė. Rašto žinovai ir pariziejai, matydami, kad jis valgo su muitininkais ir nusidėjėliais, sakė jo mokytiniams: Kam jūsų Mokytojas valgo ir geria su muitininkais ir nusidėjėliais? Tai išgirdęs, Jėzus jiems tarė: Gydytojo nereikia sveikiems, bet tiems, kurie serga; nes aš neatėjau teisiųjų šaukti, bet nusidėjėlių." (Morkaus 2, 14-17)

Ir taip pašauktas, šv. Matas pasidarė Kristaus uolus sekėjas ir jo apaštalas. Išganytojui įžengus į dangų ir

po pirmųjų Sekminių išsiskirščius apaštalams skelbti Evangelijos, šv. Matas kurį laiką pasiliko Jeruzalėje ir ilgiau skelbė Evangeliją Palestinoje žydų tarpe. Žydams jis įrodinėjo, kad Jėzus buvo išrinktajai tautai žadėtasis Mesijas. Ką jisai skelbė gyvu žodžiu, tai išdėstė vėliau raštu, norėdamas, kad priėmusieji Kristaus mokslą sutvirtėtų tikėjime. Tai jis surašė apie 41 - 50 metus po Kristaus gimimo. Taip atsirado pirmoji Evangelija.

Kur toliau veikė šv. Matas, tikrų žinių nepasiliko; bet padavimas sako, kad jisai iškeliavo Etijopijon, ten skelbė Kristų, padarė daug žymių stebuklų, jų tarpe prikėlęs karaliaus dukterį Ilfigeniją iš mirusių. Dėl to įvykio įtikėjo karalius, jo žmona ir apylinkėje gyvenantieji žmonės.

Ilfigenija, pamokyta šv. Mato, kaip Kristus ir Jo Bažnyčia brangina skaistybę, padarė Dievui auką, pasižadėdama netekėti. Mirus tėvui, naujas valdovas Hirtakas norėjo ją vesti, bet Ilfigenija atsisakė už jo tekėti.

Už tą savo nepasisekimą keršydamas šv. Matui, valdovas paliepė nužudyti apaštalą. Jis mirė po budelių smūgiais, belaikydamas šv. Mišias. Popiežius šv. Grigalius VII, kurs valdė Bažnyčią 1073-1085 m., pargabeno šv. Mato apaštalo relikvijas iš Etijopijos į jo vardo bažnyčią Salerno mieste, pietinėje Italijoje.

Šv. Matas išgirdo kvietimą: "Sek mane", pasekė Kristumi ir tapo šventas. Ir mes privalėtume išgirsti Dievo malonės balsą, šaukiantį visus į tobulybę bei šventumą.

Rugsėjo 21 d. minimi kankiniai: vyskupas Aleksandras, Euzebijus, Gerulfas, Laurynas, Imbertas vyskupas, Petras Maubantas, Jokūbas Chastanas, Andrius Kimas, Pamfilijus. Apaštalas Matas. Pranašas Jonas. Vyskupas Melecijus. Mergelės: Ilfigenija, Maura. Išpažintojas Mabynsa.

ŠV. TOMAS VILANOVIETIS, VYSKUPAS

Rugsėjo 22 d.

OMAS gimė Ispanijoje, Fontisplano miestelyje, 1488 metais. Jojo tėvai buvo labai geri krikščionys. Tėvų pavyzdžiu pasekdamas, nuo pat mažų metelių jis buvo pamaldus ir gailestingas vaikinas. Tai ryškiai pasirodė, kai jis, norėdamas sušelpti marškinių nebeturinčius vargšus, savuosius nusivilkęs jiems ne kartą atidavė.

Pasiuntė tėvai jaunuolį Tomą mokytis šv. Ildefonso kolegijon, Alkalės universitetan. Nepilnai baigęs mokslus, turėjo grįžti tėviškėn, nes mirė tėvas. Paveldėjęs nemažą turtą, jis savo turto dalį išdalino pavargėliams.

Vėl grįžo jis kolegijon ir pradėjo studijuoti teologiją. Mokslas jam sekėsi, ir jis buvo kitų studentų priešakyje. Kai tik baigęs mokslus, buvo pakviestas 1514 metais į tą patį universitetą dėstyti filosofijos ir teologijos. Jisai ėjo savo naujas pareigas gražiai ir vaisingai, nes darbą jungė su nuoširdžia malda.

Matydamas savo jaunai sielai nemažą pavojų pasaulyje, jis įstojo į šv. Augustino eremitų vienuolyną. Bandymo laikui pasibaigus, padarė vienuolinius įžadus ir ėmėsi siekti dvasinės tobulybės, atsižymėdamas nusižeminimu, kantrybe, susivaldymu, karšta Dievo ir artimo meile.

Vyresnieji paskyrė jį pamokslų sakyti. Mokytas, uolus kunigas, Dievo malonei padedant, atvertė minias nusidėjėlių. Protingumu, pavyzdžiu ir gražia iškalba jisai

švietē kitiems. Kai jis buvo išrinktas vienuolyno vyresniuoju, pasirodē jo išmintis, apdairumas ir romumas. Jis atitaisē įsibrovusias vienuolinin gyveniman ydas, uždegē savo brolius noru tobulēti. Du kartus jis buvo savo vienuolijos provincijolas. 1533 metais buvo nuvykęs į Meksiką savo vienuolijos namams kurti.

1544 metais, įsakius vienuolijos vyresniesiems, jis apsiēmē būti Valencijos vyskupas. Uolusis ganytojas daug dirbo; bet labiausiai jam buvo dēkingi vargšai. Kasdien maitindavo vyskupas po 400 ir po 500 žmonių, atstatē sudegusią ligoninę, įkūrē našlaičiams prieglaudą, įsakē anksti rytą laikyti bažnyčiose mišias, kad darbininkai galētų jose dalyvauti. Savo įtaka panaikino pogrindžių kalējimus, pastatē dvi naujas kolegijas: vieną klierikams, kitą vargingiems studentams. Sušaukē vyskupijos sinodą, aptvarkē išklerusius papročius, daug dirbo, kad pakeltų "naujų krikščionių" dorą. Jie, mat, iš vardo tik buvo krikščionys. Savo veiklą jis jungē su malda.

Dievas jam davē nepaprastų dovanų stebuklams daryti, pav., padauginti duoną, gydyti ligonius. Vienuolika metų įtemtai dirbęs, mirē 1555 metais. Po jo mirties įvykusius stebuklus patikrinus, jis buvo įskaitytas šventuoju 1658 metais.

Pamilkime gyvenimo drausmę ir tvarką; tai parodo, ar mokame susivaldyti ir aukotis. Be susivaldymo ir aukos nēra tikrosios meilēs, o be jos, — nēra išganymo.

Rugsējo 22 d. minimi: šv. Feliksas IV, popiežius. Vyskupai: Emeramas, kankinys, Laudas, Saktanas, Tomas Villanovietis. Kankiniai: Irais, Mauricas, Eksuperijus, Kandidas, Viktoras, Jonas, Inocentas, Vitalis. Išpažintojai: Florencas, Silvanas. Mergelēs kankinēs: Digna, Emerita. Našlē Salaberga.

ŠV. TEKLĖ, MERGELĖ IR KANKINĖ

Rugsėjo 23 d.

EKLĖ buvo garbingų tėvų duktė, gyvenusi pirmame šimtmetyje po Kristaus. Ji augo ir brendo pas savo stabmeldžius tėvus Ikonijoje. Dabar ten yra centralinė Turkija.

Kai šv. Povilas apaštalas su šv. Barnabu atvyko Ikonijon ir drąsiai skelbė Kristų, darydamas ta proga daug ženklų ir tiesai patvirtinti stebuklų, tarp priėmusių Evangeliją atsirado ir šv. Teklė. Nuoširdžiai atsivertusi, ji pasistengė išmokti iš šv. Povilo krikščionybės tiesų ir gyvenimo. Supratusi, kaip labai Dievas brangina žmogaus laisva valia daromą auką, ji pasižadėjo laikytis skaistybės ir netekėti. Ir Viešpats pasidarė jos apgynėjas.

Šv. Teklę ištiko smarkus bandymas. Josios tėvai buvo ją pažadėję turtingam stabmeldžiui jaunikaičiui; bet ji galvojo daugiau apie dangų, negu žemę, apie savo būsimą amžiną laimę, negu apie šios žemės pranykstančią laimę, pamiršus savo jaunatvę, savo įgimtą grožį ir visus turtus. Tėvai ją prikalbinėjo ir gąsdino, o ji pirma proga pabėgo iš namų, pabėgo nuo peršamo jaunikaičio ir sekė šv. Povilą, patarnaudama kuo galėdama.

Tėvai ją įskundė teisėjui, kad ji esanti krikščionė. Ji buvo suimta. Teisėjas pasiūlęs jai pasirinkti arba atsižadėti Kristaus, arba sukurtame lauže sudegti. Šv. Teklė persižegnojo ir pati užkopė ant degančio laužo. Viešpats padėjo jai išvengti mirties: staiga pasipylė lietus ir užgesino laužą. Ji liko sveika ir pasitraukė Antiokijon.

Ten jos laukė naujas sunkus bandymas. Stabmeldžiai pasmerkė ją mirti nuo liūtų ir tigrų dantų. Bet tie su-

gulē prie aštuoniolikametēs merginos kojų, nieko blogo nedarydami. Trečiu kartu teisējas ją pasmerkē suplēšyti į dalis: už rankų ir kojų užnertas virves traukē į priešingas puses jaučiai; bet sutrūko virvēs, ir šv. Teklē išliko sveika. Daug stabmeldžių atsivertē.

Sakoma, kad po to paleista ji grįžo tēviškēn ir, pasišalinus į kalnus, dar ilgą laiką gyvenusi, garsēdama stebuklais ir Dievo malonēmis. Ištesējo pažaduose ir gavo dvilypį garbēs vainiką: mergystēs ir kankinēs. Mirē ji pirmjo šimtmečio gale.

Skaistybē yra didelis sielos turtas: kas ją užlaiko, turēs garbēs žemēje ir danguje.

Rugsējo 23 d. minimi kankiniai: Linas I, popiežius, Teklē, mergelē, Andrius, Jonas,Petras, Antanas. Vyskupai: Eunanas, Paternas. Išpažintojas Konstancijus. Moterys: Ksantipa, Polyksenē.

ŠVČ. M. MARIJA, BELAISVIŲ IŠPIRKĒJA

Rugsējo 24 d.

RYLIKTO šimtmečio pradžioje didesnioji Ispanijos dalis buvo pavergta mahometonų maurų ir nešē sunkų jungą. Maurai stengēsi išnaikinti pavergtuose kraštuose krikščionių tikējimą, vertē išsižadēti Kristaus, neklusnius smarkiai spaudē, persekiojo ir žmonių dalį išvesdavo į sunkių darbų vergiją. Daug šeimų buvo suardyta, daug žmonių nukentējo.

Tas krikščionių nelaimes atjausdamas, šv. Petras Nolaskas (gimęs 1189 metais), vyro amžiaus sulaukęs, ēmē sielotis, kaip būtų galima padēti nelaimingiems. Turēda-

mas gailestingą širdį, pardavė pietinėje Prancūzijoje paveldėtą turtą ir išsikėlė į laisvę turinčią Ispanijos dalį, Kataloniją. Kol teko pinigų, stengėsi išpirkti belaisvius. Galop jų pritrūko. Nežinojo, kas toliau daryti. Visą šį reikalą jis pavedė švč. Mergelės Marijos, Gailestingumo Motinos, globai. Marija priėmė jo maldas, jo norus, jo prašymus, didelę meilę nelaimingiems ir apsireiškusi pasakė, kad tiek jai, tiek jos brangiausiam Sūnui bus miela, jei įkurs vienuoliją, kuri rūpinsis išvaduoti belaisvius iš prispaudėjų rankų. Tuo pat metu per sapną pasirodė Marija šv. Raimundui Penafortui ir Aragonijos karaliui Jokūbui, ragindama tokią vienuoliją kurti.

Kai šv. Petras Nolaskas atvyko pas savo nuodėmklausį šv. Raimundą pasitarti dėl šio regėjimo, anas jau žinojo visus jo sumanymus ir norus. Pasitarę ir nuvykę pas karalių Jokūbą, rado jį paruoštą dangiškai žiniai.

Tada jie ėmėsi paruošiamojo darbo. Prisijungė keli kunigai ir pasauliniai vyrai. 1218 metais rugpiūčio 10 d., karaliaus raštu remiantis, pradėjo veikti naują vienuolija, prie paprastų trijų vienuolinių įžadų pridėjusi ketvirtąjį, — pasilikti pačiam nelaisvėje, jei to reikės kitiems išvaduoti. Karalius pasistengė, kad nauja vienuolija būtų pripažinta šv. Tėvo, Grigaliaus IX.

Dievo Motinai laiminant, ši vienuolija ėmė plačiai veikti, mažindama nelaimėn patekusių krikščionių vargą ir kai kuriuos jų visai išvaduodama iš vergijos. Tais pat tikslais susidarė vėliau ir seserų vienuolija.

Bažnyčia, pabrėždama švenčiausios Mergelės Marijos, belaisvių išpirkėjos, dalį šios vienuolijos kūrime, paskyrė tam įvykiui paminėti atskirą Marijos šventę.

Marija yra Gailestingumo Motina. Ji veikia per žmones nelaimingųjų naudai. Padėkime Dievo Motinai palaimingoje veikloje nelaimingųjų tarpe, paremdami tai auka ir darbu.

Rugsėjo 24 d. minimi kankiniai: Andochijus, Tirsas, Feliksas, Kalcedono kankiniai, Gerardas vyskupas, Papnucijus. Vyskupai: Rustikas, Anatalonas. Abai: Berktūnas, Geremaras. Išpažintojas Pacifikas. Mergelė Ema.

ŠV. VLADISLOVAS GIELNOVIETIS, IŠPAŽINTOJAS

Rugsėjo 25 d.

LADISLOVAS gimė ir veikė tais laikais, kai Lietuva ir Lenkija sudarė vieną valstybę, nors jos sudėtinės dalys valdėsi atskirai.

Jis gimė penkioliktame šimtmetyje Gielnovo miestelyje, Gniezno arkivyskupijoje, Lenkijoje. Pamaldūs tėvai naujagimį pakrikštijo Jono vardu ir augino jį Dievo baimėje. Pradėjęs mokytis, mielu noru jis patarnaudavo rytais prie šv. Mišių.

Aukštesnių mokslų eiti tėvai pasiuntė jį Krokuvon. Ten jis mokėsi filosofijos ir teologijos. Iš prigimties būdamas ramus ir pamaldus jaunikaitis, dažnai jis būdavo bažnyčioje, užeidavo pas vienuolius pasikalbėti ir pasimokyti dvasinio gyvenimo. O tuo laiku Krokuvoje gyveno didelio šventumo vyrai: šv. Jonas Kantas (1397 — 1473 m.), šv. Simonas iš Lipnicos (1420 — 1482), pal. Stanislavas, pal. Izaijas, pal. Mykolas Giedraitis. Tai buvo apie 1453 metus.

Trejais metais prieš mirtį atvyko Krokuvon pranciškonų, vadinamų bernardinais, atnaujintojas šv. Jonas Kapistranietis. Jo karštų pamokslų pasiklausęs, Jonas Gielnovietis įstojo bernardinų vienuolynan, gavęs Vladislovo vardą. Trumpu laiku daugiau negu 130 jauni-

kaičių — studentų stojo vienuolynan, atsiduodami šv. Jono Kapistraniečio vadovybei. Iš to galime suprasti, kokios nepaprastos įtakos darē tas šventas žmogus Krokuvoje.

Vladislovui buvo leista toliau mokytis. Jis tik 1462 m. padarē iškilmingus amžinus vienuolinius įžadus. Per metus maldai, mąstymams ir pamokslams sakyti atsidavęs, pakilo jisai šventume ir dorybēse. 1487 metais jis buvo paskirtas provincijos vadovu. 1489 ir 1496 metais jisai prašēsi atleidžiamas nuo provincijos vadovo pareigų, bet kiti vienuoliai su tuo nesutiko.

Kai 1501 metais Lietuvą pradējo valdyti kaip Didysis Lietuvos Kunigaikštis šv. Kazimiero brolis Aleksandras, jis prašē tēvų bernardinų vyresniojo, šv. Vladislovo, pasiųsti į Lietuvą daugiau vienuolių misijoms skelbti ir mokslui kelti. Jiems buvo paskirta gyventi Polocke. Šv. Vladislovas to prašymo išklausē, ir Lietuvoje atsirado uolių vienuolių naujas šventumo židinys. Jis pats nuolatos rašē knygas ir buvo labai darbštus, griežtai laikydamasis vienuolinēs drausmēs ir nuostatų. Kelis kartus lankēsi Lietuvoje, patikrindamas, kaip veikia jo atsiųstieji broliai Kristaus vynyne.

Būdamas Varšuvoje 1505 metais ir Didž. Penktadienyje sakydamas pamokslą apie Jēzaus kančią, buvo dvasios pagautas, iškilo aukščiau sakyklos ir po kelių savaičių mirē, aprūpintas šv. Sakramentais. Pagarsējo stebuklais. Popiežius Benediktas XIV paskyrē 1753 metais jį Lietuvos ir Lenkijos globēju.

Drausmē, darbštumas ir meilē gali kiekvieną žmogų padaryti šventą. Priimkime mums siūlomas ir apsčiai teikiamas Dievo malones.

Rugsējo 25 d. minimi kankiniai: Bardomianas, Eukarpus, Borisas, Glebas, Kleofas, Egelredas, Firminas, vyskupas, Herkulanas, Paulius, Tata, Sabinianas, Maksimas, Rufus, Eugenija, Kadokas, vyskupas ir kankinys. Vys-

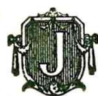
kupai: Anacharijus, Baras, Fimbertas, Lupus, Principijus, Solemnijus. Abas Ceolfridas. Išpažintojai: Vladislovas Gielnovietis, Kajanas, Mevrogis, Pafnucijus. Mergelės: Aurelija, Neomisija.

Šv. Justina. Tapė G. Bellini.
Randasi Milane
pas Bagatti-Valsecchi

ŠV. CIPRIJONAS IR JUSTINA, KANKINIAAI

Rugsėjo 26 d.

IEDU gyveno Mažojoje Azijoje trečiam šimtmečiui baigiantis. Ciprijonas buvo iš pradžios stabmeldis, žavėtojas, atsidavęs velnio tarnybai. Be jokios baimės darė didelius nusikaltimus, nepabūgdavęs ir slaptų žudymų. Antiokijos stabmeldžiai laikė jį kažkokiu raganium.

Justina gi buvo mergelē krikščionē, graži, pamaldi ir dora. Ji buvo turtinga ir garbingų tēvų duktē. Pamilo ją stabmeldis jaunikaitis Agladijus. Įsigeidē ją vesti, o pamaldi mergelē buvo Dievui žadējusi gyventi skaistybēje, todēl apie vedybas nenorējo nē girdēti.

Agladijus pasitelkē burtininką Ciprijoną. Justina pasijuto esanti pavojuje, ēmē daugiau melstis, budēti ir pasninkauti, kad blogų žmonių ir piktosios dvasios pagundos nuo jos pasišalintų. Ir Dievas apsaugojo jos nekaltybę. Ciprijonas pajutęs nenugalimą jēgą ir atsparumą, pasiteiravęs piktosios dvasios, kodēl jis negalįs įveikti Justinos. Velnias atsakęs, kad nieko negalima padaryti tiems, kurie nuoširdžiai garbina Kristų. Toji žinia iki sielos gelmių sukrētē burtininką Ciprijoną; jis aiškiai pamatē, kad yra stipresnē jēga už piktosios dvasios jēgą, ir ēmē gailētis savo pirmesnių burnojimų prieš Kristų.

Papasakojo jis apie tai Agladijui. Abudu sutarē, kad verčiau bus tarnauti Kristui, negu velniui, — Kristus yra galingesnis. Ir vienas, ir kitas tapo krikščionimis. Ciprijonas visiškai išsižadējo savo pirmesnių darbų. Kuriam laikui praējus, stabmeldžiai pastebējo, kad Ciprijonas jau neburia, nesiima žavējimų ir kitų monų. Susekē, kad jis krikščionis, ir įskundē. Buvo prasidēję krikščionių persekiojimai, imperatoriui Dioklecijonui liepiant. Suēmē Ciprijoną ir Justiną. Kadangi jie nesutiko aukoti valstybēs stabams, nuplakē juodu, sumušē ir įmetē kalējiman apsigalvoti. Kuriam laikui jie buvo išleisti ir vēl antru kartu suimti. Buvo įvairiai kankinti ir nugabenti to laiko sostinēn Nikomedijon; ten stabmeldžiai abudu nukirto kirviu 300 metais. Per 6 dienas jų kūnai pasiliko nepalaidoti.

Jūreiviai slapta paēmē kankinių kūnus ir atgtbeno Romon ir ten palaidojo Konstantino bazilikoje.

Dievas visagalis; Jam tarnauja dangus ir žemē. Ir mes privalome Jam tarnauti.

Rugsėjo 26 d. minimi kankiniai: Ciprijonas, Justina, Kalistratas, Šiaurės Amerikos jėzuitai kankiniai. Vyskupai: Euzebijus Bolonietis, Vigilijus. Abas Kolmanas. Išpažintojai: Amancijus, Meugantas, ir vienuolis Nilus.

ŠV. KOSMAS IR DAMIJONAS, KANKINIAI

Rugsėjo 27 d.

U BROLIAI gydytojai, Kosmas ir Damijonas, kilme arabai, gyveno Mažoje Azijoje Egėjos miestelyje, Kilikijoje, kur dabar yra pietinė Turkija, baigiantis trečiam ir prasidėjus ketvirtam šimtmečiui. Jiedu ir kiti juodviejų trys broliai, Antimas, Leoncijus ir Euprepijus, mirė kankiniais apie 303 m.

Broliai gydytojai buvo turtingi krikščionys. Jiedu gydydavo ligonius dovanai. Pagarsėjo, kai Dievo padedami, jie išgydė tariamai nepagydomas ligas. Ligoniai skubėjo pas juodu iš visų pusių. Parinktinesniems jie kalbėdavo apie Jėzų, apie tikrąjį Dievą, apie išganymą, kuriam laimėti būtinai reikia priimti Kristaus atneštą tikėjimą.

Ligoniai gijo kūnu ir siela. Jiedu pasidarė misijonieriai ir apaštalai. Daug žmonių atsivertė prie Kristaus.

Aišku, greitai pastebėjo tai stabmeldžiai. Kai tik prasidėjo naujas krikščionių persekiojimas, juodu suėmė prefektas Lizijas ir ėmė klausinėti apie jų gyvenimą. Aiškiai įrodinėjant ir atvirai skelbiant juodviem Kristų teismo vietoje, prefektas įsakė arba paklusti valstybės įstatymams ir aukoti stabams, arba teks kentėti ir mirti.

Pamatęs, kad tuo neįbaugino brolių kankinių, teisėjas paliepė: "Suriškite jiems rankas ir kojas ir kankinkite!" Budeliai tai įvykdė. Bet į naują teismo klausimą, ar au-

kos stabams, aniedu atsakē neaukosią. Teisējas paliepē juodu surištus įmesti jūron. Dievo padedami, juodu išējo iš jūros be pančių. Iš naujo smarkiai ir įvairiai kankinti, galutinai jie buvo kirviu nukirsti. Jų relikvijos buvo pervežtos Romon į jų garbei pašvęstą bažnyčią.

Kiekviena patogia proga meiliai ir gražiai pakalbēkime apie Dievą, tikējimą,apie amžinąsias tiesas tiems, kurie pasirengę jas priimti. Nejučiomis suteiksime jiems didelēs dvasinēs naudos ir padauginsime savo nuopelnus.

Rugsējo 27 d. minimi kankiniai: Kosmas, Damijonas, Antimas, Leoncijus, Euprepijus, Adulfas, Jonas, Epicharis, Fidencijus, Terencijus, Florentinas, Hilaras. Vyskupai: Aderitas, Kajus Milanietis, Morkus. Išpažintojas Elzearas. Mergelē Hiltrudē.

ŠV. VACLOVAS, KUNIGAIKŠTIS IR KANKINYS

Rugsējo 28 d.

RIKŠČIONIŲ tikējimas iš Romos pamažu slinko į šiaurę, paimdamas vis naujas tautas.

Dešimto šimtmečio pradžioje Čekijos kunigaikštystē dar nebuvo krikščioniška, nors jau turējo nemaža krikščionių pas save. Čekų valdovas Vratislavas buvo krikščionis, o jo žmona Dragomira buvo stabmeldē. Jiedviem gimē, be kitų sūnų, ir būsimasis šv. Vaclovas apie 903 metus.

Tēvas pasistengē duoti tinkamą auklējimą Vaclovui. Jaunutį auklējo močiutē šv. Ludmila ir įdiegē į jo širdį didelę Dievo ir artimo meilę.

Mirē tēvas Vratislavas, ir jaunam Vaclovui turējo tekti valdyti čekus; bet Dragomira klastingai nužudē

šv. Ludmilą ir pati pasiskelbē regente, kol užaugs jos sūnus Boleslovas. Ji buvo priešinga krikščionių tikējimui, gyveno palaidai ir valdē žiaurokai. Vaclovas ieškojo Vokietijos valdovų pagalbos, parsikvietē lotynų apeigų kunigus, nes slavų apeigomis buvusios parapijos jau beveik buvo išnykusios.

Imperatorius Otonas I pripažino Vaclovui karališką garbę ir įteikē karaliaus ženklus; bet Čekiją iš tikrųjų valdē Dragomira. Jos nedoras gyvenimas pasidarē visiems žinomas, ji nustojo gero vardo, ir čekų didžiūnai nusikratē jos valdžios, paskelbē Vaclovą savo kunigaikščiu ir kaip karalių sveikino Pragoje. Paēmęs valstybēs valdžios vairą į savo rankas, jis stengēsi pakelti apšvietą, tikējimą, valdinių gerovę, šelpē bažnyčias, globojo vargšus, visur gera darydamas.

Ypatingą jis turējo pagarbą šv. Mišioms ir Eucharistiniam Jēzui. Pats gamino plotkelēms kviečius, miltus ir spaudē vynuoges, kad vēliau tuo vynu kunigai galētų naudotis per šv. Mišias. Taip karštą jautē reikalą aplankyti Jēzų švenčiausiame Sakramente, kad kartais nakčia basas žiemos metu eidavęs pas bažnyčios duris priklaupti bent trumpai maldai.

Bet nedora motina stabmeldē geidē sau valdžios. Ji sukurstē sūnų Boleslovą užtaisyti broliui žabangas ir nužudyti. Tas pats savo ranka sukapojo savo šventą brolį bažnyčioje besimeldžiantį 935 metais rugsējo 28 d.

Iš karto Vaclovas buvo palaidotas ten, kur žuvo; bet po trejų metų tas pats Boleslovas, atgailodamas už savo niekšišką darbą, pagerbē brolį kankinį, pargabendamas jo kūną į Pragą ir ten palaidodamas šv. Vito bažnyčioje. Nedorieji visada persekioja geruosius; bet gerieji už skausmus pelno dangų, blogieji gi, — amžiną gēdą pas žmones ir teisingą Dievo teismą.

Rugsējo 28 d. minimi kankiniai: Vaclovas, Chamondas, vyskupas; Morkus, Alpijus, Aleksandras Zosimas,

Nikonas, Neonas, Heliodoras, Marcijalis, Laurynas, Maksimas, Privatas, Staktas. Vyskupai: Konvalis, Eksuperijus, Machanas, Salomonas, Silvinas. Mergelės: Eustokė, Lioba, Teta.

ŠV. MYKOLAS, ARKANGELAS

Rugsėjo 29 d.

RKANGELAS šv. Mykolas yra dangiškųjų dvasių vadas, žmonių giminės globėjas ir padėjėjas pasiekti dangų.

Iš apreiškimo žinome, jog dangiškosios dvasios turi didesnį supratimą už žmogų, turi laisvą valią, turi daug didesnę jėgą už žmogų. Tas dangiškąsias dvasias vadiname vienu žodžiu — angelai; bet jie šv. Rašte skirstomi į devynis skyrius, vadinamus chorus: angelai, arkangelai, galybės, valdžios, kunigaikštystės, viešpatystės, sostai, cherubimai ir serafimai. Kiekvienas jų turi skirtingus uždavinius ir didesnį tobulumą.

Pradžioje angelai buvo palikti kuriam laikui išbandyti, ar jie savo laisva valia paklus Dievo norams, ar ne; ar norės amžinai būti laimėje su Dievu, ar ne. Dalis angelų pakėlė prieš Dievą maištą.

Dėl ko tai įvyko, gražiai atpasakoja Marija Jėzaus iš Algredos (mirusi 1665 metais). Ji sako, kad angelų bandymo laiką galima padalinti į tris momentus. Pirmajame jie buvo sukurti ir apdovanoti angelų prigimties dovanomis ir malone. Antrajame jiems buvo nurodyta Kūrėjo valia, pasiūlant ją vykdyti, bei tikslas, kuriam jie buvo sukurti. Dievas davė jiems šviesos gausybę, jie suprato, kas yra gera, kas bloga, už ką gaus amžiną atlyginimą arba bausmę. Angelai, turėdami visai aiškų

Dievo pažinimą, Dievą vieningą esmėje ir Trejybę Asmenyse, gavo įsakymą pagerbti Dievą kaip savo Kūrėją. Šiam įsakymui visi pakluso; bet dalis jų klausė su netobula meile. Tai susilpnino Luciferio ir kitų dorybes jų mintyje. Trečiame momente angelai sužinojo iš Dievo, kad Antrasis Asmuo, Dievo Sūnus, įsikūnys, ir tuo būdu žmogiškoji prigimtis bus pakelta į esminę su Dievu vienybę. Angelams buvo paliepta pagerbti Dievą — Žmogų ir pripažinti Jį visų kūrinių vadu.

Luciferis pasipriešino tam įsakymui ir skatino savo pritarėjus jį pripažinti savo vadu, o jis sukursiąs karalystę, nepriklausomą nuo Kristaus. Šis jo blogas nusiteikimas padidėjo, kai jis iš Dievo sužinojo ir jam buvo nurodyta pripažinti savo karaliene ir valdove Mergelę, Kristaus Motiną, kuri būsianti apdovanota taip didelėmis malonėmis, kad ji viršysianti visus kūrinius: ir angelus ir žmones.

Luciferis pasipriešino keikdamas ir smerkdamas Dievo nuosprendžius. Jo išdidumas privertė Viešpatį pasakyti, ką Jis vėliau pakartojo Rojuje, kad toji moteriškė sutrins jam galvą. Arkangelas Mykolas stojo ginti Dievo garbę ir išmetė Luciferį su visais jo pritarėjais iš dangaus į amžiną bausmę, į pragarą.

Visi, kas nori ištesėti gerume ir nugalėti velnio pagundas, kylančią sieloje puikybę, turi šauktis šv. Mykolo arkangelo pagalbos, — jis apgins.

Rugsėjo 29 d. minimi: šv. Mykolas arkangelas; kankiniai: Didas, Kasdojė, Gabdelas, Eutychas, Plautas, Heraklis, Fraternas, vyskupas ir kankinys. Mergelės kankinės: Gudelija, Teodota, Ripsimė su draugėmis. Atsiskyrėlis Kviriakas. Išpažintojai: Grimoaldas, Jonas iš Duklos.

ŠV. JERONIMAS, BAŽNYČIOS DAKTARAS

Rugsėjo 30 d.

ERONIMAS gimė apie 340 metus Stridone, Dalmacijoje, netoli Akvilėjos. Jo turtingas tėvas buvo kilęs iš kilmingos giminės ir stengėsi duoti savo vaikams tinkamą mokslą, auklėjimą.

Baigęs pradžios mokslus, jis nuvyko Romon apie 360 metus ir ten buvo pakrikštytas. Romoje jį mokė garsūs tais laikais mokytojai: Donatas, Viktorinas, kuriam senatas pastatė Trajano aikštėje statulą.

Romoje Jeronimas išmoko gerai lotynų ir graikų kalbas, perskaitė garsiausius raštus, darė žymios pažangos iškalboje ir bandė ginti bylas teisme.

Besimokinant pas nekrikščionis mokytojus, atvėso jo pamaldumas. Norėdamas pamatyti pagarsėjusius mokslininkus, jis iškeliavo Galijon. Aplankė Marselį, buvo Tulūzoje, Bordo (Bourdeaux), Autune, Lijone ir Trierse. Čia jis atvyko su savo draugu Bonosu prieš 370 metus. Pamaldūs mokytojai Harmonijus ir Ursulus padarė jam išganingos įtakos. Jis atsivertė prie Dievo. Jeronimas nusitarė atsidėti Dievo tarnybai, gyventi amžinoje skaistybėje.

Apie 372 metus Jeronimas grįžo tėviškėn ir apsistojo Akvilėjoje. Ten jis ir Tyranijus Rufinas įstojo vienuolynan. Jeronimo sesutė buvo nuklydusi; jis ją pataisė, įkalbėjo padaryti amžinos skaistybės įžadą. Jo teta Kastorina, sekdama broliavaikių pavyzdžiu, pažadėjo Dievui susivaldymą.

Jeronimas ir jo draugas Bonosas iškeliavo Romon. Draugui Romos gyvenimas nepatiko, ir jis grįžo atgal gyventi atsiskyrēliu. Tuo tarpu iš Antiokijos buvo atvykęs kunigas Evagrijus ir sužinojęs, kad Jeronimas galvoja vykti į Rytus, pasisiūlē jam būti vadovu. Kartu su Jeronimu Azijon išvyko Inocentas, Heliodoras ir Melanijos tarnas Hylas.

Baigiantis 373 metams Jeronimas jau buvo Antiokijoje ir mielai klausēsi Apolinaro paskaitų. Iš ten jis pasitraukē į Chalcidēs tyrus ir juose gyveno tarp 374-379 m. Kilus Antiokijos bažnyčioje skilimui, Jeronimas rašē du laiškus popiežiui šv. Damazui I apie 376-377 metus. Patriarku buvo pripažintas Paulinas, ir iš jo rankų Jeronimas priēmē kunigo šventimus 377 metais, sugrįžęs po ketverių metų aštrios atgailos tyruose. Per tą visą laiką atsiskyrēliai, kurie kartu buvo su šv. Jeronimu, nevalgē nieko virta. Kunigu gi jis įsišventē su sąlyga, kad jam būtų leista gyventi ir veikti ten, kur jis sau pasirinks.

Tada Jeronimas išvyko į Palestiną aplankyti šv. Rašte minimų vietų. Ta proga stengēsi išmokti žydų kalbos, pasisamdē mokytojus ir kalbējo kaip tikras chaldiejus.

380-381 metais jis išvyko Konstantinopolin pas šv. Grigalių Nazianzietį studijuoti šventojo Rašto. Tą laiką mini jis su tikru džiaugsmu. 381 metais jis sugrįžo Palestinon. Neilgai trukus, Jeronimas buvo pakviestas Romon vykti. Tais pat metais išvyko su šv. Paulinu ir šv. Epifaniju į visuotinę santarybą. Pasibaigus santarybos darbams, vyskupai išvažinējo, o šv. Jeronimas pasiliko, popiežiaus įsakytas, Romoje. Šv. Tēvas jį paskyrē sekretoriumi bažnytiniams reikalams.

Jaunas, veiklus ir šventas kunigas Jeronimas buvo visų mylimas už savo nuolankumą, mokslą, iškalbą. Jam buvo pavesta vadovauti šv. mergelēms ir moterims. Buvo tai šv. Marcelē, jos sesuo Asela, jų motina Albina;

be to, Melanija, Marcelina, Felicita, Lēja, Fabijola, Lēta, Paula ir šios dukterys. Visos jos susilaukē nepaprastai švento kunigo patarnavimų.

Vidurvasaryje 385 metais su broliu Paulinu, kunigu Vincentu ir kitais Jeronimas išvyko atgal į Rytus. Pakeliui Kipro saloje jie aplankē šv. Epifanijų, iš ten Antiokijos patriarką Pauliną ir nuvyko Jeruzalēn. Sekančiais metais pavasarį jie nukeliavo Egipto Aleksandrijon pasiklausyti garsaus Didymo paskaitų ir ta proga aplankē ten esančius vienuolynus.

Iš Egipto Jeronimas grįžo Betliejun, kur šv. Paula buvo pastačiusi seserims vienuolyną. Jeronimui buvo pavesta vadovauti vienuolēms. Kandidačių atsirado daug. Teko vienuolyną didinti. Kad gavus pinigų, Jeronimas pasiuntē savo brolį Pauliną parduoti tēviškēs. Jis pastatē ligoninę ir toliau mokēsi žydų kalbos, studijavo Bažnyčios istoriją, gausingais savo laiškais kovojo su klaidatikiais. Popiežiaus šv. Damazo I pavedamas, Jeronimas taisē psalmių vertimą į lotynų kalbą du kartus — 382 ir 389 metais. Iš žydų kalbos vertē Senąjį Įstatymą. Jis rašē aiškinimus, kritiką. Jo raštai yra labai vertingi.

410 metais Alarikas apiplēšē Romą ir prasidējo badas. Tuo laiku konsulo Olibrio duktē Demetrija Kartaginoje įstojo vienuolynan. Jos motina Julijona ir senelē Proba rašē šv. Jeronimui, prašydamos dvasinių patarimų.

Jos susilaukē iš jo ilgo laiško. Šv. Jeronimas nurodē joms, kaip reikia tarnauti Dievui ir kaip naudotis dvasinēmis lavybomis, dvasiniu skaitymu, atgailos pratybomis, nuosaikiu pasninku, nuolatine malda, neapleidžiant rankų darbo. Jis patarē joms gyventi kartu su kitomis vienuolēmis, negu atskirai, pavieniui.

416 metais Jeronimas turējo pabēgti iš vienuolyno nuo priešų, kurie užpuolē, išdraskē, net vieną dijakoną nužudē. Po ketverių metų jis susirgo karštine, ir mirē 420 metais, rugsējo 30 dieną, visą gyvenimą dirbęs Dievui ir Bažnyčiai.

Pamilkime Šv. Raštą, Evangelijas, nes jose glūdi Dievo išmintis.

Rugsėjo 30 d. minimi kankiniai: Antoninas, Leopardas, Viktoras, Ursus. Vyskupai: Grigalius, Honorijus. Bažnyčios daktaras Jeronimas. Abas Lauras. Išpažintojai: Enghenedlis, Midanas. Našlė Sofija.

ŠV. REMIGIJUS, VYSKUPAS IR IŠPAŽINTOJAS

Spalių 1d.

EMIGIJUS buvo nepaprastų gabumų ir nepaprasto šventumo žmogus. Jis gimė apie 437 metus Laone. Jo tėvas buvo grafas Emilis. Pamaldūs tėvai atidavė jį mokytis Reimsan, o jis, be paprastų mokslų, tiek pakilo šventume, kad ėmė daryti stebuklus.

Aukštas, gražus vyras, nuostabiai doras ir šventas žmogus darė įtakos kitiems savo gyvenimu. Einantį 22 gyvenimo metus, nors pats atsisakinėjo, jį išrinko Reimso arkivyskupu. Jo būdo meilumas ir gerumas, jo mokslo gilumas bei žavinti iškalba papildė metų stoką. Stengėsi jis atversti frankus į krikščionybę. Pietų Prancūzijoje tada siautė Arijaus klaidos, su kuriomis teko Remigijui gyvai kovoti. Šiaurėje stabmeldžiai frankai puldinėjo gyventojus, skriaudė ir plėšė bažnyčias. Visur reikėjo būti, suraminti, žalas atitaisyti. Tai darė per septyniasdešimt ketverius metus. Kol kas nežinia antro tokio švento žmogaus, taip ilgai tarnavusio Bažnyčiai kaip arkivyskupas Remigijus.

Jam į nuopelną įskaitoma, kad 496 metais atvertė

frankų karalių Klodvigą. Tame atvertimo darbe daug jam padėjo karaliaus krikščionė žmona, šv. Klotilda, ir kunigas šv. Vastas, vėliau jo įšvęstas Araso vyskupu.

Popiežiui leidus, Remigijus įkūrė frankų žemėje naujas vyskupijas: Cambrai, Tournai, Arras, Laon. Karalius buvo labai dėkingas šv. Remigijui, apdovanojo Bažnyčią žeme, kurioje vyskupas kūrė bažnyčias. Tik šv. Remigijui be atvangos dirbant ilgus dešimtmečius, frankų karalystė pasidarė krikščioniška šalis.

517 metais sušaukė jis pirmąjį bažnytinį sinodą. Jame dalyvavęs Arijaus klaidomis užsikrėtęs vienas vyskupas buvo šv. Remigijaus visiškai įtikintas, kad klydęs, ir atsivertė.

523 metais Remigijus rašė popiežiui šv. Hormisdui, džiaugdamasis jo išrinkimu Bažnyčiai vadovauti. 530 m. jis konsekravo Noyono vyskupu šv. Medardą.

Šv. Remigijus buvo uolus Dievo tarnas, o visgi susilaukė papeikimų už savo gailestingumą nusidėjėliams. Išlikęs pasiteisinimas rodo tėvišką jo širdį. Kitų žymių stebuklų eilėje, gyvas būdamas, jis prikėlė iš mirusių, pasimeldęs, mergelę, o po mirties išgarsėjo gausiais ženklais ir stebuklais. Jis mirė 533 metais, būdamas 96 metų senelis.

Dievas, mus apdovanojęs savo dovanomis ir malonėmis, laukia tinkamų vaisių, darbų, bendradarbiavimo su malone. Neužkaskime gautų talentų, bet juos sunaudokime.

Splių 1d. minimi šv. kankiniai: Aizanas, Sazanas, Arėtas, Domninas, Melorijus, Piatonas, Priskus, Krescensas, Ekargijus, Verisimas, Maksima, Julija. Vyskupas Remigijus. Abas Figharlėjus. Išpažintojai: Bavas, Vasnulfas.

ANGELŲ SARGŲ

Spalių 2 d.

IEŠPATS DIEVAS globoja visą pasaulį savo maloninga Apvaizda, visur būdamas savo visagalybe, išmintimi, savo esme. Ir pasaulis, jo kūrinys, negali apimti Dievo. Mes esame Jam kiaurai žinomi; net mūsų mintys ir norai Dievui yra aiškiausiai žinomi, suprantami. Jis yra mūsų Kūrējas, Valdovas ir Tēvas. Amžina meile pamilęs mus, Jis siunčia ir tautoms ir pavieniams asmenims globoti, saugoti, valdyti savo dangiškąsias dvasias, Angelus Sargus.

Išrinktajai savo tautai Viešpats kalbējo ir sakē: "Štai, aš siųsiu savo Angelą, kad eitų pirm tavęs ir tave sergētų kelyje ir vestų į vietą, kurią prirengiau. Atsižvelk į jį ir klausyk jo balso ir nedrįsk paniekinti, nes nepaliks be bausmēs, jei nusidēsi, ir mano vardas yra jame. O jei klausysi jo balso ir darysi visa, ką sakau, aš būsiu neprietelis tavo neprieteliams ir varginsiu tave varginančius. Mano Angelas eis pirm tavęs." (Iš. 23, 20-23)

Bet ir miestai turi savo angelus sargus. Zakarijas pranašas matē ir girdējo besikalbančius angelus: "Jie kalbējo Viešpaties angelui, kurs stovējo tarp mirtų, ir tarē: Mes perējome per žemę, ir štai visa žemē gyvenama ir ilsisi. Viešpaties angelas atsiliepē ir tarē: Kareivijų Viešpatie, iki kolei tu nepasigailēsi Jeruzalēs ir Judo miestų, kuriems tu užsirūstinai? Štai jau septyniasdešimti metai. Viešpas atsakē angelui, kurs kalbējo manyje, gerais žodžiais, paguodos žodžiais." (Zak. 1, 11-13)

Judita liudija apie save ir sako: "Kaip pats Viešpats yra gyvas, taip jo angelas sergējo mane ir iš čia išei-

nančią, ir tenai pasiliekančią, ir iš ten čia sugrįžtančią, ir Viešpats neleido, kad aš, jo tarnaitė, būčiau sutepta." (Juditos 13, 20)

Išganytojas pamokė visus, kad turime angelus sargus ne vien suaugusieji, bet ir jauni vaikeliai. Jis kalbėjo ir sakė: "Žiūrėkite, kad nepapiktintumėte nė vieno šitų mažutėlių; nes sakau jums, jų angelai danguje visuomet mato mano danguje esančio Tėvo veidą." Mato 18,10.

Pagerbdami mūsų Angelą Sargą, kasdien kalbėkime šią, ar panašią maldelę: Dievo Angele, mano Sarge, teikis mane, Aukščiausiojo Tau pavestą, šią dieną mokyti, vesti ir valdyti. Amen.

Spalių 2 d. minimi šv. Angelai Sargai. Kankiniai: Euleterijus, Gerinas, Leodegarijus, vyskupas Modestas, Primas, Sekundarijus, Kirilas. Vyskupai: Leudomeras, Tilbertas. Išpažintojas Teofilis.

Šv. Teresė. Jos fotografija iš pirmųjų metų vienuolyne

ŠV. TERESĖ VAIKELIO JĖZAUS, MERGELĖ

Spalių 3 d.

ERESĖLĖ gimė Prancūzijoje, Alensone, 1873 metais. Ji buvo pati jauniausioji, devintoji šeimoje. Abudu broliukai ir dvi sesutės mirė jaunučiai. Pasiliko tik penkios seserys, kurios visos vėliau pasiaukojo tarnauti Dievui vienuolyne.

Penktais gyvenimo metais Teresėlė neteko motinėlės. Tada tėvas su dukrelėmis persikėlė gyventi į Lisieux. Ten seserų benediktinių mokykloje jos pradėjo mokytis. 1882 metais įstojo Teresėlės sesutė Paulina į karmeličių vienuolyną; ją gi Teresėlė mylėjo kaip motiną. Sužinojusi seserų karmeličių gyvenimo būdą, Teresė pajunta šaukiama tam gyvenimui. Ji net nuėjo tartis su vyresniąja, kad ją, devynerių metų mergaitę, priimtų vienuolynan. Jai atsakė, kad turi laukti šešioliktųjų metų.

Sekančiais metais Teresė buvo labai pavojingai susir-

gusi ir jau buvo mirties pavojuje. 1883 m. gegužės 13 d. Dievo Motinos statula, esanti jos kambarėlyje, tartum atgijo; Švenčiausioji Marija priėjo prie Teresės, kuri tuoj pasveiko.

Po trejų metų įstojo pas karmelites antroji jos sesutė Marija. Teresė pajuto dvasios skausmą, nusiminimą. Ji meldėsi prie savo mirusių mažųjų broliukų ir sesučių, kad ją suramintų. Ir jos sielą apgobė ramybė ir taika. Pastebėjusi prikryžiuotojo Jėzaus paveikslą, kaip Jojo švenčiausias kraujas, atrodė, be naudos krinta žemėn, Teresė pradėjo melstis už atsivertimą nusidėjėlių.

Pasitaikė, kad garsus piktadaris Pranzini buvo pasmerktas mirti, o jis nerodė nė kokio atgailos ženklo. Teresė meldėsi už jį, pasitikėdama, kad Viešpats išklausys jos maldų ir duos progos piktadariui atgailėti. Prieš pat nužudymą pasmerktasis staiga atsigręžė į jį lydėjusį kunigą, paėmė iš jo rankų kryžių ir tris kartus pabučiavo Išganytojo žaizdas.

Toji žinia paskatino Teresėlę melstis už kitus nusikaltėlius. Turėdama penkiolika metų, ji pradėjo rengtis vienuolynan. Pamaldusis tėvas mielai sutiko su Teresėlės norais. Bet vienuolyno vyresnieji nenorėjo jos priimti per jaunos. Teko vykti pas vyskupą; iš ten su maldininkais nukeliavo pas popiežių Leoną XIII ir prašėsi leidžiama įstoti į karmeličių vienuolyną, kai jai sueis 15 metų. Iš tikrųjų, ji buvo priimta, kai turėjo penkiolika metų ir tris mėnesius.

Vienuolyne augo šventumu, dorybėmis, punktualumu, darbštumu, visoms patarnaudama.

Įžadus Teresėlė padarė 1890 metais, rugsėjo 8 dieną. Kurį laiką ji buvo zakristijonė, paskui ligonių slaugė.

Ji labiausiai pagarsėjo po mirties, kai žmonės pažino iš jos raštų angelišką jos sielą, jos vaikystės takelį prie Dievo, kai patyrė nesuskaitoma žmonių daugybė meilingą jos globą ir nepaprastai gausias malones.

Begyvendama ji buvo pilnai apsimarinusi, visiškai Dievui atsidavusi. Septynerius metus uoliai eidama savo pareigas, nelauktai susirgo džiova. Šv. Teresėlė mirė 1897 m. spalių 3 d., kartodama maldą: "Mano Dieve, aš Tave myliu."

Po mirties ji pagarsėjo stambiais ir gausiais stebuklais. Ji buvo pripažinta palaiminta 1923 metais ir kanonizuota 1925 metais.

Tikrai, nuostabus yra Dievas savo šventuosiuose.

Spalių 3d. minimi kankiniai: Kandidas, Dijonizas, Faustas, Kajus, Petras, Povilas, du Evaldai. Vyskupai: Froilanas, Maksimijonas. Abas Gerardas. Išpažintojas Hesychijus. Mergelės: Teresė Vaikelio Jėzaus, Mena.

Šv. Pranciškus. Tapė El Greco 1604-14 yra Ottawa, Can. National Gallery of Canada

ŠV. PRANCIŠKUS ASYŽIETIS, IŠPAŽINTOJAS

Spalių 4 d.

RANCIŠKUS gimė Asyžiuje 1182 metais, o gal net 1181 metais. Jo tėvas, Petras Bernadonė, buvo stambus gelumbių pirklys Asyžiuje. Jisai vadindavo savo sūnų Pranciškumi, nors iš tikrųjų jis buvo krikštytas Jono vardu.

Jaunas būdamas, Pranciškus išmoko iš kunigų rašto, lotynų ir prancūzų kalbų, bet aukštesnių mokslų nesiekė. Jaunikaitis rėdėsi labai gražiai, turėjo daug draugų, su kuriais vaišindavosi gardžiais valgiais ir nesirūpino pinigais.

Apie 1202 metus Asyžius kariavo su Perugija. Nelaisvėn pateko daug vyrų, o jų tarpe buvo ir Pranciškus. Atrodo, kad jis su kitais pasiliko nelaisvėje apie dvejus metus, uždarytas tvirtovėje.

Sugrįžęs namo, jis sunkiai susirgo ir nusilpo. Kiek sustiprėjęs, pats vienas išeidavo pasivaikščioti, dažnai apmąstydamas savo gyvenimą. Jo dvasia pradėjo keistis.

Jėgoms sugrįžus, jis vėl išsirengė karo žygin į Apu-

liją. Bet po poros dienų sugrįžo iš kelionės, pasikeitęs rūbais su vargingu kariu. Pranciškus ieškojo ramybės, nuošalumo, maldos. Su vienu ištikimu draugu išeidavo į laukus ir, nuo jo atsiskyręs, ilgai vienas melsdavosi. Bebręsdamas dvasioje, jis nuvyko Romon ir, pasiskolinęs elgetos rūbus, atsistojo su kitais vargšais išmaldos prašyti, — norėjo pajusti, ką jaučia tada vargšas elgeta. Pakeliui namo jis sutiko raupsuočių; nulipo nuo arklio, davė išmaldą ir pabučiavo.

Pranciškus visai pasikeitė. Asyžiaus priemiestyje, šv. Damijono bažnyčioje, besimelsdamas išgirdo Kristaus balsą: "Pranciškau, pataisyk mano Bažnyčią, matai, ji griūva." Jis pamanė, jog reikia taisyti šv. Damijono apšepusią bažnytėlę. Todėl jis paėmė iš savo tėvo krautuvės gelumbių, nuvyko į Foligno miestą, viską pardavė ir atnešė kunigui pinigus, bet tas pinigų nepriėmė, tačiau Pranciškui leido pas save pabūti.

Sužinojęs viską, tėvas Bernadonė supyko ant sūnaus ir atėjo ieškodamas. Pranciškus laiku pabėgo. Negrįždamas namon, jis pradėjo išmaldas rinktis, nes reikėjo kaip nors gyventi. Tai išbloškė tėvą iš pusiausvyros, — partempė sūnų namon, sumušė ir uždarė namų "kalėjime". Pats turėjo išvykti prekybos reikalais kitur. Motina paleido Pranciškų iš kalėjimo. Jis sugrįžo į šv. Damijono bažnytėlę.

Parvykęs namo tėvas, nepatenkintas sūnaus elgesiu, apskundė jį civiliam teismui, norėdamas atimti jam paveldėjimo teises. Pranciškus atsisakė stoti teisman. Jis jau buvo atsidavęs Dievui tarnauti ir todėl, anot jo, tik vyskupas gali jį teisti. Tėvas su tuo sutiko.

Vyskupas Gvidas sprendė skundą. Jis paliepė Pranciškui sugrąžinti tėvui gautus už gelumbes pinigus. Tas gi nusivilko rūbus, sudėjo krūvon, ant viršaus padėjo pinigus ir tarė:

"Klausykit ir supraskite visi: iki šiol Petrą Bernadonę

vadinau tēvu, o nuo dabar turēsiu tik vieną tēvą, į kurį laisviau galēsiu šauktis: Tēve mūsų, kurs esi danguje."

Sumišęs tēvas pasiēmē pinigus ir sūnaus rūbus, o vyskupas parūpino jam rudinę prisidengti.

Keletą dienų patarnavęs benediktinų virtuvēje, Pranciškus išvyko į Gubbio, kur draugas jam davē atsiskyrēlių dēvimą apsiaustą, diržą ir batus. Vēl grįžo Pranciškus Asyžiun ir, rinkdamas akmenis, taisē per dvejus metus bažnytēlę, tarnavo raupsuočiams, aptaisē antrą bažnytēlę ir ryžosi papuošti medinę švč. Marijos Angeliškos bažnytēlę. Tai buvo 1208 metais.

Vieną dieną jis išgirdo skaitant šv. Raštą, kaip Jēzus pasiuntē apaštalus skelbti Evangelijos, neturint nē kokių turtų. Pasitarē jisai su kunigu ir nusprendē, kad jam skirtas kelias tarnauti Dievui. Pranciškus nusiavē batus, padējo diržą, o persijuosē pančiu, atidavē, ką turējo, ir pradējo naujo gyvenimo lapą.

Šv. Jurgio bažnyčioje jis pasakē pirmąjį pamokslą. Jis, taikos, ramybēs nešējas, visus kvietē prie taikos. Greitai prie jo prisidējo pirklys Bernardas, kunigas kanauninkas Petras iš Asyžiaus, Giles, Pilypas ir kiti. Kai jų buvo aštuoni, Pranciškus pasiuntē juos po du skelbti taikos. Pasiekē jo pasiuntiniai Prancūziją ir Ispaniją. Sugrįžę iš pirmos pasiuntinybēs, jie pamatē, jog jų jau dvylika.

Jie visi vyko Romon prašyti šv. Tēvo patvirtinti jų gyvenimo regulą, kaip ją buvo surašęs šv. Pranciškus. Popiežius Inocentas III patvirtino, suteikē jiems tonsūrą, tuo priimdamas į dvasininkų luomą, ir įgaliojo sakyti pamokslus.

Linksmi grįžo jie iš Romos 1209 metais į Asyžių. Greitai ēmē augti Pranciškaus draugų skaičius. Jų centras pasidarē prie švč. Marijos Angeliškos bažnytēlēs. Po trejų metų šv. Klara su savo sesute Agniete pradējo panašų darbą prie šv. Damijono bažnytēlēs.

Pranciškus siuntė savo misijonierius į visus kraštus, net į Indiją ir Kiniją. Sau skyrėsi Siriją, nes tikėjosi kankiniu mirti. Ten gražiai priimtas, sumanė vykti Marokan, bet liga sukliudė.

Pranciškus dalyvavęs 1215 metais Laterano santaryboje. 1217 metais įvyko pirmoji pranciškonų kapitulą, kur dalyvavo penki tūkstančiai vienuolių pranciškonų. Buvo sudarytos provincijos; apimamos naujos šalys misijoms. 1223 metais popiežius Honorijus III naujai patvirtino jų regulą. Sekančiais metais šv. Pranciškus gavo Išganytojo žaizdas ir po dvejų metų mirė, 1226 metais, spalių 4 dieną, pilnas nuopelnų ir gerų darbų.

Neturtas sujungė šv. Pranciškaus sielą su Išganytojumi ir pelnė dangų.

Spalių 4 d. minimi kankiniai: Kajus, Faustas, Euzebijus, Cheremonas, Lucijus, Krispas, ir antras Kajus, mergelė kankinė Berenicė, Morkus, Marcijonas, Kvinkcijus, Petras vyskupas. Vyskupai: Hierotējus, Petronijus. Abas Amonijus. Išpažintojas Pranciškus Asyžietis. Mergelė Aurea — Auksė.

ŠV. PLACIDAS IR BROLIAI KANKINIAI

Spalių 5 d.

LACIDAS buvo kilęs iš senatorių giminės. Jis gimė Romoje 515 metais. Septintų metų sūnų atidavė tėvas į Subiako vienuolyną mokytis.

529 metais šv. Benediktas išėjo iš Subiako vienuolyno į Monte Cassino ir ten pastatė naują vienuolyną. Su juo kartu nukeliavo ir 14 metų Placidas, kuris, atrodo, jau buvo įstojęs į vienuolyną.

Septyneriems metams praslinkus, pasiuntė šv. Benediktas Placidą su kitais vienuoliais į Siciliją naujo vienuolyno kurti. Kadangi Placidas buvo ištikimas, pamaldus, gabus vieuolis, jis buvo paskirtas naujai kuriamo vienuolyno vyresniuoju. Netoli Mesinos miesto jis pastatė vienuolyną ir šv. Jono Krikštytojo bažnyčią, visiems broliams rodydamas tikro šventumo pavyzdį. Pas vienuolyno vyresnįjį Placidą atvyko jo broliai: Eutychas, Viktorinas ir sesutė Flavija.

Netikėtai ten įsiveržė jūrų plėšikai, užpuolė vienuolyną, išžudė trisdešimt brolių vienuolių, abudu Placido broliu ir jų sesutę Flaviją už tai, kad plėšikų vadui Manukai liepiant, nesutiko išsižadėti Kristaus. Yra žinoma, kad su jais kartu buvo žuvę Donatas, dijakonas Firmatas ir Faustas.

Visi jie yra įskaityti kankiniais. Tai įvyko 539 metais spalių 5 dieną.

Vienuolyną plėšikai padegė ir sunaikino; bet vėliau jis buvo atstatytas ir pašventintas šv. Placido vardu.

Nelaimėje bailys niekšu tampa, o doras didvyrių garbe vainikuojamas, nes niekas žemėje neatskirs doro žmogaus nuo Dievo, net pati mirtis to padaryti negali. Nelaimės, persekiojimai ir skausmai nėra savyje pageidautini dalykai, bet visa tai nukęsti dėl Dievo yra garbinga ir nuopelninga.

Spalių 5 d. minimi kankiniai: mergelė Charitina, Firmatas, Flavijana, Palmacijus, Placidas, Eutychas, Viktorinas, Flavija, Donatas, Firmatas, Faustas, Trasėjas, vyskupas kankinys. Vyskupai: Apolinaras, Atilanas, Marcelinas iš Ravenos. Vienuolis Placidas. Našlė Gala. Išpažintojas Meinulfas.

ŠV. BRUNONAS, IŠPAŽINTOJAS

Spalių 6 d.

ARTŪZŲ vienuolijos įsteigėjas šv. Brunonas gimė Koelne, Vokietijoje, 1030 metais Jo tėvai buvo tarp garbingiausių miesto piliečių. Jie, pastebėję Brunono pamaldumą ir jo nemažus gabumus mokslui, atidavė jį į šv. Kuniberto mokyklą. Ją baigęs, Brunonas išvyko į Reimso vyskupo mokyklą, kur mokytojavo garsus Herimanas. Ten Brunonas studijavo šv. Raštą ir Bažnyčios Tėvų raštus. Taip jis buvo mokytas tiek pasauliniuose, tiek dieviškuose moksluose.

Jis sugrįžo Koelnan, gavo kunigo šventimus ir 1055 metais buvo paskirtas katedros kanauninku. Bet 1056 metais Reimso vyskupas Gervais jį pasikvietė į Reimsą, kad padėtų Herimanui vadovauti vyskupo mokyklai. Po metų bendro darbo, Herimanas pasitraukė vienuolynan, ir Brunonas pasidarė ne vien tos mokyklos direktorius, bet ir visų vyskupijoje mokyklų prižiūrėtojas. Tas pareigas garbingai jis ėjo beveik dvidešimtį metų, tarp 1057 ir 1075 metų.

Iš jo mokyklos išėjo daug garsių to amžiaus mokslo vyrų.

1075 metais Brunonas buvo paskirtas Reimso vyskupijos kancleriu. Pasikeitus vyskupams, jis su kitais dviem kanauninkais 1077 m. davė sau žodį siekti tobulybės gyvenime ir išėjo pas garsųjį atsiskyrėlį šv. Robertą. Čia bebūdamas, Brunonas suprato, kad jo pašaukimas yra kitoks. Su šešiais savo draugais jis nuvyko pas Grenoblio vyskupą, savo buvusį mokinį Hugą ir iš jo gavo už

keturių mylių nuo miesto Alpėse vadinamus kartūzų kalnus (Chartreuse).

Kartu su Brunonu iškeliavo į kalnus patys mokyčiausi to laiko vyrai: Landuinas, Steponas iš Bourgo, Steponas iš Die, abudu kanauninkai, kapelionas Hugas, du pasauliniai vyrai, Andrius ir Guerinas. Jie pasistatė mažą vienuolyną; gyveno dideliame neturte, užsiimdami malda ir mokslu. Vyskupas Hugas dažnai ten atsilankydavo.

1088 metais šv. Brunono mokinys buvo išrinktas popiežium Urbonu II. Neramiems laikams esant, popiežius panorėjo šalia savęs turėti savo mokytoją — patarėją, ir šv. Brunonas išvyko Romon 1090 metais. Su popiežiumi jam teko keliauti Kalabrijon. Ten Reggio vyskupijos dvasininkai būtinai prašė Brunono būti jų vyskupu, bet jam pavyko perkalbėti, kad paimtų jo buvusį mokinį Rangierą. Iš popiežiaus gavęs leidimą apsigyventi su draugais Kalabrijos nuošalume, čia jis sukūrė naują vienuolyną. Krašto valdovas, Sicilijos grafas Rogeris, mėgo užsukti pas šv. Brunoną pasitarti. Jis buvo labai gerbiamas amžininkų kaip geras rašytojas, organizatorius, kartūzų vienuolijos kūrėjas ir šventas žmogus. Brunonas mirė 1101 metais pilnas nuopelnų, gerų darbų ir padarytų stebuklų.

Formaliai jis nebuvo kanonizuotas, bet visada gerbiamas kaip šventas, ir popiežius Leonas X 1514 m. praplėtė jam duodamą pagarbą visoje Bažnyčioje.

Kas nuoširdžiai Dievui tarnauja, sulaukia amžinos garbės.

Spalių 6 d. minimi kankiniai: Erotis, Vokietijos kankiniai, Marcelis, Kastas, Emilijus, Saturninas; vyskupai kankiniai: Romanas, Sagaras; mergelė kankinė Fides — Tikėjimas. Vyskupai: Ceollachas, Magnus. Abas Kuminis. Išpažintojas Brunonas.

ŠVČ. M. MARIJOS RAŽANČIAUS

Spalių 7 d.

AŽANČIUS, kaip dabar jis kalbamas, yra maldos būdas, kur gražiausios Bažnyčios maldos: "Tėve mūsų," "Sveika Marija," "Garbē Dievui Tėvui" ir "Tikiu" yra supintos su penkiolikos tikėjimo paslapčių apmąstymu. Pilnas ražančius apima penkiolika paslapčių; kiekviena paslaptis yra pradedama su vienu "Tėve mūsų," toliau eina dešimt "Sveika Marija" ir baigiama su "Garbē Dievui Tėvui."

Paslaptys suskirstytos į tris dalis, po penkias kiekvienoje. Pirmoji yra džiagsmingoji dalis. Joje mąstoma: apreiškimas švenčiausiajai Mergelei Marijai ir Dievo Sūnaus įsikūnijimas; švenčiausioji Marija aplanko šv. Elzbietą; Jėzaus Kristaus gimimas; Jėzaus aukojimas bažnyčioje ir Jo atradimas Jeruzalės šventovėje.

Antroji dalis yra sopulingoji ir turi šias paslaptis: Kristaus kančia Alyvų darže; Jėzus žiauriai nuplaktas; Jėzus erškėčiais vainikuotas; Jis neša kryžių į Kalvarijos kalną; Jėzus prikaltas miršta ant kryžiaus.

Trečioji dalis yra garbingoji ir apima šias paslaptis: Kristus keliasi iš mirusių; Jėzus žengia į dangų; Šventoji Dvasia atsiunčiama mokiniams; Švč. Mergelė Marija paimta į dangų ir ji danguje vainikuota,kaip dangaus ir žemės karalienė.

Paprastai pabaigoje yra Loretinė švč. Mergelės Marijos litanija su maldele, o viešose pamaldose spalių mėnesyje pridedama malda į šv. Juozapą.

Bažnyčia yra gausiai apdovanojusi ražančiaus maldą atlaidais. Pav., kalbant ražančių bažnyčioje, kur yra švč.

Sakramentas, už vienos dalies sukalbėjimą galima pelnyti paprastomis sąlygomis pilnuosius, t. y. visuotinius atlaidus, kuriuos galima skirti už skaistykloje kenčiančias sielas.

Ražančiaus malda patinka Dievo Motinai Marijai. Ji pati pamokė 1858 m. Liurde Bernadetą Sibiriūtę kalbėti ražančių. Sakoma, kad šv. Domininkui bekalbant ražančių, buvo nugalėti albingensai 1213 metais ties Muretu.

1571 metais krikščionys laimėjo karą su Turkija ir sumušė turkų laivyną tą pat dieną, kai Romoje ražančiaus brolijos darė procesijas ir meldėsi. Tam įvykiui paminėti popiežius šv. Pijus V įvedė šv. Ražančiaus šventę, o švč. M. Marijos Snieginės šventėje 1716 metais nugalėjus Turkus Vengrijoje, ši šventė buo praplėsta visai Bažnyčiai, kaip padėka Dievui ir Švenčiausiajai Dievo Motinai.

Spalių 7 d. minimi: šv. Morkus, popiežius; kankiniai: Apuliejus, Marcelis, Kanogas, Sergijus, Bakas; mergelės kankinės: Julija, Justina iš Padvos, Osytė. Vyskupas Dubtakas. Išpažintojai: Augustas, Helanas.

ŠV. BRIGYTA, NAŠLĖ

Spalių 8 d.

RIGYTA gimė Švedijoje 1304 metais ir mirė 1373 metais, vadinas, tais laikais, kai Lietuvą valdė Gedeminas ir jo sūnūs Kęstutis su Algirdu.

Šv. Brigytos tėvas buvo Švedijos kunigaikštis Birgeris, o motina Ingeburgė, duktė Sigrido, kilusio iš karališkos gotų giminės. Abudu tėvai buvo pamaldūs į Jėzaus Kančią; tėvas pavesdavo visus penktadienius maldai ir atgailai, eidavo išpažinties ir prie šv. Komunijos.

Motina mirė 1304 metais. Mažytę Brigytą atidavė tė-

vas auginti tetai. Iki trejų metų Brigyta nekalbėjusi. Pirmieji jos žodžiai buvo: "Garbė Dievui." Mergelė buvo rimto būdo ir pamaldi.

Dešimties metų būdama, ji išgirdo įspūdingą pamokslą apie Kristaus Kančią. Sekančią naktį jai rodėsi, kad ji matanti Kristų ant kryžiaus visą žaizdotą ir sukruvintą. Jai atrodė, kad Viešpats jai taręs: "Pažvelk į mane, dukrele." — "Vaje! —sušukus Brigyta: — kas gi Tave sužeidė?" — "Tie, kurie mane niekina, kurie nejautrūs, kai aš juos myliu."

Tas įspūdis pasiliko jai visą gyvenimą. Ji dažnai mąstydavo apie Kristaus Kančią, gailiomis ašaromis palydėdama maldą.

Kai ji sulaukė 16 metų, tėvas ją išleido už Nericijos kunigaikščio Ulfo, 18 metų jaunikaičio. Abudu būdami pamaldūs, sutarė per vienus metus susivaldyti ir nesinaudoti moterystės teisėmis. Taip ir padarė. Vėliau jiedu susilaukė gausios šeimos: 4 berniukų ir 4 mergaičių. Po to antru kartu jiedu susitarė ir pažadėjo Dievui susivaldyti. Daug turtų jie išdalino vargšams, pastatė ligoninę, kur abudu patarnavo sergantiems.

Ulfas pradėjo atgailos gyvenimą, nusižiūrėdamas į savo šventą žmoną. Jis atsižadėjo karaliaus taryboje vietos ir pasitraukė iš karališko dvaro. Keliavo abudu Ispanijon, į Kompostelę. Pagerbę šv. Jokūbo apaštalo kapą, grįžtant Švedijon, Arase sunkiai susirgo Ulfas. Tuo metu apsireiškęs Brigytai šv. Dijonizas ir pasakęs apie artimiausią Ulfo ateitį. Išgijęs, jisai grįžo Švedijon ir ten greit mirė cistersų vienuolyne 1344 metais.

Brigyta atsižadėjo princesės garbės, išdalino turtus vaikams, pradėjo sunkios atgailos gyvenimą. Iš likusių turtų ji pastatydino 1344 metais Vasteino vienuolyną seserims vienuolėms ir patalpas joms patarnaujantiems kunigams. Seserų buvo 60. Brigyta įsakė joms laikytis šv. Augustino regulos. Ji pati tame vienuolyne gyveno

dvejus metus, o paskui iškeliavo Romon aplankyti apaštalų karstų. Romoje būdama pasižymėjo didelėmis dorybėmis. Sunkus jos atgailos gyvenimas, nuošalumo pamėgimas, meilus patarnavimas ligoniams, aštrumas sau, o kitiems gerumas, nuoširdus nusižeminimas ir didelė jos meilė spindėjo visuose jos darbuose.

Per trisdešimtį paskutinių gyvenimo metų ji buvo pratusi eiti išpažinties kasdien. Prie šv. Komunijos eidavo keletą kartų savaitėje. Ji pasidarė garsi savo apreiškimais. Iš Dievo sužinotas žinias ji duodavo Bažnyčios atstovams spręsti, įvertinti, pati pasilikdama nusižeminus.

Be galo pamilusi kenčiantį Jėzų, ji norėjo pamatyti tas vietas, kur Jis veikė ir kentėjo. Iškeliavo ji Palestinon. Pakeliui aplankė garsias Italijos šventoves. Laimingai grįžusi iš Šventosios Žemės Romon, ji gyveno ten, ligos kamuojama, dar vienus metus. Mirė ji turėdama 71 metus, 1373 m. Prie jos mirties buvo sūnus Birgeris ir duktė šv. Katarina. Iš karto ją palaidojo klariečių vienuolyne, šv. Lauryno bažnyčioje, bet 1374 metų liepos mėnesį ji buvo pervežta į savo vienuolyną, Vasteinan.

Popiežius Bonifacas IX ją kanonizavo 1391 metais. Atvykusieji į Konstancos visuotinąją santarybą Švedijos dvasininkai ir kilmingieji žmonės prašė patikrinti šventos Brigytos užtarimu padarytuosius stebuklus ir kitus jos šventumo įrodymus ir tarti savo žodį. Tai gali įrodyti, jog Švedijoje nevisi tikėjo, kad popiežius buvo ją pripažinęs šventąja. Visuotinoji santaryba pripažino vienu balsu ją šventąja 1415 m. vasario 1 d. Popiežius Martynas V iš naujo patvirtino jos kanonizaciją 1419 m.

Reiškiama kenčiančiam Išganytojui užuojauta atvedė šv. Brigytą į šventumą. Įsigilinkime į Jėzaus skausmų didumą, įvairumą, į Jo laisva valia pasiimtą kančią už mus, nusidėjėlius, ir greit pajusime begalinės Jo meilės kibirkštis: Jis kentėjo, kad mums nereikėtų kentėti amžinai.

Spalių 8 d. minimi kankiniai: Artemonas, Dimitras, Palatijas, Laurencija, Petras; mergelės kankinės: Benedikta, Reparata. Vyskupas Evodijus. Išpažintojai: Simeonas Senelis, Yvis. Mergelės: Keina, Triduana. Našlė Brigyta; atgailotojos: Pelagija, Taisė.

ŠV. LIUDVIKAS BERTRANDAS, IŠPAŽINTOJAS

Spalių 9 d.

IETŲ AMERIKOS misijonierius ir stebukladaris šv. Liudvikas gimė 1526 metais Valencijoje, Ispanijoje. Jo tėvas Jonas Bertrandas buvo šv. Vincento Ferrario (m. 1419) giminaitis.

Be abejo, toji giminystė darė žymios įtakos jaunam Liudvikui , nes, aštuoniolikos metų sulaukęs, nepaisydamas tėvo atkalbinėjimų, jis įstojo Valencijoje 1544 m. į domininkonų vienuolyną. Pabaigęs bandymą ir naujokavimą, jis padarė neatšaukiamai įžadus ir pasiryžo būti tobulas vienuolis. Mokslui turėjo mažus gabumus, bet savo darbštumu, vienuolinės drausmės išlaikymu, pamaldumu jis buvo vienas geriausių vienuolių, išėjo reikalingus kunigui mokslus ir buvo įšvęstas kunigu 1547 m. Valencijos arkivyskupas šv. Tomas Vilanovietis (1488 — 1555) jam suteikė šventimus.

Nepaprastas Liudviko dorybių aukštis, jo šventumas, administraciniai gabumai buvo vyresniųjų pastebėti, ir jis beveik per 30 metų Valencijoje ėjo atsakingas pareigas, dažniausiai naujokų vedėjo.

Atėjo baisūs 1557 metai. Valenciją ištiko maras. Liudvikas visus kiek galėdamas gelbėjo, gi mirusius savo rankomis laidojo.

Pasibaigus baisiajai ligai, Liudvikas ēmėsi pamokslininko pareigų. Žmonės netilpo bažnyčiose, visi norėjo išgirsti jo karštą žodį. Teko pamokslus sakyti miesto aikštėse. Jo garsas pasiekė šv. Teresę (1515 — 1582), kuri ieškojo pas jį patarimo, kaip pertvarkyti karmeličių vienuolijos gyvenimą.

Trokšdamas daugiau žmonių laimėti Dievui, o gal net ir kankinio vainiką pelnyti, jis išsirūpino savo dvasinės vyriausybės leidimą vykti į Pietų Ameriką, į Ispanijos valdomas žemes Kristaus mokslo skelbti. Į Ameriką jis išvyko 1562 metais. Čia jis dirbo septynerius metus. Iš jo kanonizacijos bylos matyti, kad Dievas jį buvo apdovanojęs kalbų dovana. Kartaginoje jis atvertė 6,000 indėnų; Tuberoj apie 10,000. Šv. Mortos provincijoje per 15,000 žmonių pakrikštijo. Vienoje saloje karibai padavė jam nuodų gerti. Viešpats apsaugojo jį nuo nuodų.

Paskui jis dirbo Tenerife ir Mompokse. Jis vertai yra vadinamas Pietinės Amerikos apaštalas, nes žymiai praplėtė Kristaus pažinimą ir Jo meilę tame žemyne.

Grįžęs Ispanijon, Liudvikas šventai ėjo gana atsakingas pareigas per 11 metų ir mirė 1581 metais, pasižymėdamas didvyriška kantrybe ir darbštumu. Jis buvo pripažintas šventuoju 1671 metais.

Kantrybė su darbštumu gali ir mus nuvesti į amžiną laimę. Verta darbuotis dangui.

Spalių 9 d. minimi kankiniai: Dievoduotas, abas; Dijonizas, vyskupas; Denys, Rustikas, Eleuterijus, Dominas. Patriarkas Abraomas. Vyskupas Gislainis. Išpažintojai: Liudvikas Bertrandas, Jonas iš Leonardo, Andronikas, Jonas iš Bridlingtono. Atanazija, Publija. Atsiskyrėlis Savinis.

ŠV. PRANCIŠKUS BORGIA, IŠPAŽINTOJAS

Spalių 10 d.

EPAPRASTU šventumu sužibo Katalonijos vicekaralius ir Gandijos ketvirtasis kunigaikštis šv. Pranciškus Borgia. Jis gimė 1510 metais ir giminiavosi su imperatoriumi Karoliu V. Iš pirmos moterystės pirmasis tėvams gimė šv. Pranciškus, paskui dar jie sulaukė dviejų sūnų ir 4 dukterų. Antru kartu jo tėvas vedęs 1523 m. sulaukė 5 sūnų ir 5 dukterų. Jo paties motinėlė mirė 1520 metais.

Šv. Pranciškus gavo gražų išauklėjimą. Jo tikra teta ir senelė buvo įstojusios į šv. Klaros vienuolyną Gandijoje. Jodvi darė laimingos įtakos savo jaunam giminaičiui. Pasiųstas mokytis Saragoson, po poros metų jis buvo paskirtas pažu ir draugu infantai Katarinai. Toji ištekėjo 1525 metais, ir Pranciškus grįžo Saragoson baigti mokslų.

1528 m. imperatorius Karolis V priėmė jį į savo dvarą, kur jis pradėjo kilti pagarboje. Sekančiais metais jis vedė Eleonorą de Castro. Imperatorius jį pakėlė į grafus. Abudu jaunavedžiai buvo labai turtingi, garbingi ir pamaldūs žmonės. Bet štai 1539 metais gegužės 1 d. pasalingai žuvo imperatorienė Izabelė, kurios svarbiausia palydove buvo šv. Pranciškaus žmona Eleonora. Atlydėjo karalienę Granadon palaidoti.

Pranciškus, atidaręs karstą patikrinti karalienės palaikų, rado ją baisiai pasikeitusią ir pamatė, ką mirtis

gali padaryti iš gražiausio ir mylimo žmogaus. Jisai pasiryžo siekti šventumo.

Tuojau jis buvo paskirtas vicekaraliumi Barcelonon, kad ten sutvarkytų pairusius krašto reikalus. 1543 m., mirus jo tėvui Jonui, Pranciškus tapo Gandijos kunigaikščiu. Po trejų metų mirė jo žmona. Jis tuojau pakvietė į Gandiją jėzuitus, juos įkurdino ir pats pas juos darė įžadus 1548 metais, bet šv. Tėvo paliepimu pasiliko porą metų pasaulyje, kad sutvarkytų savo turtus ir kitus reikalus. 1550 m. jis paliko Gandiją ir išvyko Romon pas šv. Ignacą. Sekančiais metais grįžo į Azpetiją gyventi nuošalume. Vyriausią sūnų jis paskyrė įpėdiniu ir pats buvo įšvęstas kunigu 1551 m. Uoliai Pranciškus ėmėsi misijonieriaus pareigų, pavyzdžiu ir karštu žodžiu ragindamas žmones prie atgailos.

1553 metais jis pasiekė Portugaliją. Sekančiais metais šv. Ignacas jį paskyrė vyriausiu įgaliotiniu Ispanijos jėzuitams. Po trejų metų jam pavesta rūpintis Rytų ir Vakarų Indijų misijomis. Per septynerius metus Pranciškus išaugino, sustiprino ir stipriai suorganizavo jam pavestas vienuolijos provincijas. Jo didelė įtaka karaliams ir turtingiesiems, gyvas šventumo pavyzdys traukė naujas jėgas, pačius mokyčiausius vyrus į jėzuitų vienuoliją.

Jisai įkūrė misijas Floridoj, N. Ispanijoj, Peru šalyje. 1556 m. ir vėliau tris kartus buvo atvykęs imperatorius Karolis V pas savo mylimą Pranciškų pasitarti, apmąstyti, pagyventi nuošalume ir nutarė atsisakyti nuo imperijos valdymo sūnaus naudai. Karolis mirė 1558 m., paskyręs šv. Pranciškų vienu savo testamento iš vykdytojų.

Po metų pradėjo šalį valdyti Pilypas II, kuris parodė Pranciškui nepasitenkinimo. Pranciškus išvyko Portugalijon stiprinti jėzuitų vienuolijos ir misijonieriauti.

1561 metais popiežius jį pašaukė Romon, kur Pran-

ciškus susilaukē viešos pagarbos už savo šventą atgailos gyvenimą. Tris kartus jam buvo siūloma kardinolo garbē, bet jis, padedamas šv. Ignaco, tos garbēs išvengē. 1564 metais jis buvo paskirtas generolo pagelbininku Ispanijoje ir Portugalijoje, o po metų buvo išrinktas jēzuitų vienuolijos vyriausiu vadovu. Septynerius metus jis valdē vienuoliją, davē jai stiprią organizaciją, įkūrē provincijose aukštojo mokslo įstaigas, pastatē Romoje bažnyčią ir kolegiją, siuntē savo vizitatorius į visas Europos provincijas, į Braziliją, Indiją ir Japoniją, o savo gražiais ir gausiais laiškais nešē šviesos, suraminimo toms kilnioms sieloms, kurios neturējo progos su juo kalbētis gyvu žodžiu.

Turēdamas gražius santykius su kardinolu de Lorraine ir su Prancūzijos karaliaus dvaru, jisai pajēgē išaiškinti nesusipratimus ir išgauti nepalankių įstatymų atšaukimą. Pačioje Prancūzijoje jis įsteigē aštuonias kolegijas. Jo rūpesčiu įsikūrē jēzuitai Flandrijoje, Čekijoje, Tirolyje, Vokietijoje, Lenkijoj ir Lietuvoje.

Jis buvo didelēs energijos žmogus, didingų sumanymų vykdytojas, mokējo aukotis kitų naudai ir daryti sunkią atgailą už save ir kitų žmonių kaltes.

1571 metais popiežius šv. Pijus V paliepē kiek susveikusiam šv. Pranciškui palydēti kardinolą Bonelį Ispanijon ir Portugalijon, o paskui vykti pas Prancūzijos karalių. Toje kelionēje šv. Pranciškus mirtinai susirgo, bet, trokšdamas pasiekti Romą, buvo nešamas ir pasiekē savo kambarį. Po poros dienų jis mirē, 1572 metais. rugsējo 30 d. Jis buvo įskaitytas į šventųjų eiles 1671 m.

Suprato jisai pasaulio tuštybę, pažvelgęs į imperatorienēs lavoną, ir pasiryžo būti šventas. Jis tą tikslą pasiekē. Jei dažniau pamąstytume apie paskutiniuosius dalykus, apie mirtį, teismą, pragarą ir dangų, tai ir mes to troškimo įgytume. O šventu tapti yra nuopelninga, garbinga ir būtina.

Spalių 10 d. minimi kankiniai: Kasijus, Florencijus, Danielius, Samuelis, Angelas, Domnus, Leonas, Nikalojus, Hugolinas, Eulampijus, Eulampija, Gersonas, Viktoras. Vyskupai: Cerbonijus, Veronos Cerbonijus, Klaras, Patricianas, Paulinas iš Kapujos, Paulinas iš Jorko, Pinytas. Išpažintojas Pranciškus Borgia. Mergelė kankinė Tanka.

ŠV. ALEKSANDRAS SAULIS, VYSKUPAS

Spalių 11 d.

LEKSANDRAS SAULIS yra Korsikos salos apaštalas. Jis įrodė, kad su Dievo malone ir vienas žmogus, uoliai dirbdamas, gali padaryti didelių dalykų.

Jis gimė Milane 1533 metais iš garbingų lombardų šeimos. Tėvai pavedė tinkamiems mokytojams mokyti ir auklėti sūnų. Jis augo moksle ir pamaldume. Keleriems metams praslinkus, jis įstojo Milane į barnabitų vienuolyną. Tai buvo šv. Povilo kunigų kongregacija su savo motinišku namu Milane prie šv. Barnabo bažnyčios. Dėl to jie buvo vadinami barnabitais. Jų kūrėjas buvo šv. Antanas Marija Zakarijas, mirusis 1539 metais. Su juo buvo du garsūs vyrai: Baltrus Ferraris ir Jokūbas Antonius Morigena. Be abejo, jaunutis Aleksandras stebėjo tų šventų vyrų veiklą ir pats panorėjo stoti jiems į talką, kad sau pelnytų amžinos garbės vainiką.

Dabar jis baigė filosofijos ir teologijos mokslus, tapo kunigu ir greitai buvo pakviestas Pavijos universitetan dėstyti filosofijos ir teologijos. Tai rodo, kad jis buvo nepaprastų gabumų žmogus ir geras mokytojas.

1565 metais barnabitų vienuolija išsirinko šv. Aleksandrą Saulį savo vyriausiuoju vadovu. Broliams vienuoliams atrodė, kad jaunas, gabus, pamaldus ir šventas profesorius bus jiems tinkamiausias dvasinis vadovas. Jis neužvylė jų lūkesčių. Savo pareigas ėjo gerai, stiprindamas vidaus dvasią ir plėsdamas vienuolijos veiklą. Gražius jo darbus pastebėjo popiežius šv. Pijus V ir 1571 metais paskyrė jį vyskupu Korsikos salon, Alerijon.

Tikėjimo ir doros padėtis Korsikoje tuo laiku buvo labai menka. Tikėjimo tiesas mažai kas ten suprato; vietos kunigai buvo tada mažamoksliai; žmonėse viešpatavo prietarai ir dideli nusikaltimai dorai.

Išvyko į naują darbo vietą vyskupas šv. Aleksandras, pasiėmęs su savim tris draugus vienuolius. Jiems padedant, vyskupas grąžino Bažnyčiai atitolusius žmones, taisė bažnyčias, statė mokyklas, kolegijas, atitaisė žmonių papročius, įsteigė kunigams seminariją. Nepaisant dažnų jūrų plėšikų puolimų, per 20 metų pražydo korsikiečių bažnytinis gyvenimas.

1591 metais popiežius perkėlė jį vyskupu į Paviją, bet ten neilgai jis dirbo, — po metų jis šventai mirė, garbingai baigęs savo gyvenimo darbą. Palaimintu jis buvo pripažintas 1742 metais, o į šventuosius pakeltas 1904 m.

Kasdieninius mūsų darbus atlikime gerai, tobulai, ir visas gyvenimas bus tobulas ir geras.

Spalių 11 d. minimi kankiniai: Anastazas, Skubikulis, Placidas, Genezijus, Germanas, vyskupas, Nikazijus, Kvirinas, Piencija, Sarmata, Tarakus, Probas, Andronikas. Vyskupai: Aleksandras Saulis, Firminas. Abas Kanikas. Išpažintojai: Emilijonas, Guamras, Zenaidas. Mergelės: Etelburga, Placidija, Filonilė

ŠV. SERAFINAS, IŠPAŽINTOJAS

Spalių 12 d.

ONTEGRANARO vietovėje, Italijoje, 1540 metais nors neturtingiems, bet pamaldiems tėvams gimė sūnus Serafinas.

Nebuvo jam progos eiti mokslų; tėvai buvo beraščiai, o mokslas tais laikais buvo prabangos dalykas, nes brangiai kaštuodavo. Kai tik mažasis sūnelis pajėgė ganyti, paskyrė jį piemenėliu. Bet jis tą savo darbą geran pravertė: turėdamas laiko, melsdavosi ir kitu būdu stengėsi Dievui įtikti. Kai mirė jo tėveliai, atėjo Serafinui sunkios dienos. Vyriausias brolis jį sunkino darbais, nuolat barė ir užgauliojo.

1556 metais jis pasiryžo pasiieškoti savo dvasiai ramesnio kampelio, kur nekliudomas galėtų Dievui tarnauti ir taip savo sielą išganyti. Jis įstojo į kapucinų vienuolyną pasauliniu broliu. Ir toks jis pasiliko visą gyvenimą.

Vienuolyne būdamas, Serafinas išmoko tikrų ir didelių dorybių. Visiems švietė savo giliu nusižeminimu, didelėmis atgailomis ir apsimarinimais, skubiu klusnumu ir didele meile kaip Dievui, taip žmonėms. Pats buvęs vargšas ir vargingai begyvendamas vienuolyne, jis giliai atjautė vargšų padėtį ir kuo galėdamas šelpė juos.

Šv. Serafinas turėjo didelį pamaldumą į Eucharistinį Jėzų ir švenčiausią Dievo Motiną Mariją. Mieliausios jam gyvenimo valandėlės buvo tos, kai jis meldėsi, ar kentėjo iš Dievo meilės.

Dievas apdovanojo jį nepaprastomis dovanomis ir malonėmis, it pabrėždamas, kad kiekviena siela gali arti-

mai susijungti su savo Viešpačiu. Šv. Serafinas skaitė, kaip sakoma, žmonių širdis, žinojo jų reikalus, mokėjo patarti ir sutvarkyti jų didžiausias paslaptis. Jis darė stebuklus, vienu kryžiaus ženklu gydydamas ligonius; jis turėjo pranašystės dovaną. Ir pas tą, žmonių mokslų nėjusį broliuką vienuolį, skubėjo pasitarti žymūs Bažnyčios ir valstybių vyrai. Ir jo žodis buvo svarus, protingas, nešąs paguodos ir teikiąs Dievo meilės sielai.

Jis mirė Askolio vienuolyne 1604 metais. Popiežius Klemensas XIII pripažino jį šventuoju 1767 metais.

Kas myli Dievą visa širdimi ir gerai eina savo pareigas, pasieks šventumo.

Spalių 12 d. minimi Afrikos kankiniai, Kamilius, Dominas, Edistijus, Edvinas, karalius kankinys, Evagrius, Priscianas; vyskupai kankiniai: Feliksas, Kiprijonas, Maksimilijonas, Pantalis. Vyskupai: Fiakas, Monas, Salvinas, Vilfridas. Išpažintojai: Eustakas, Serafinas.

ŠV. EDVARDAS, KARALIUS, IŠPAŽINTOJAS

Spalių 13 d.

ERASIS ANGLIJOS karalius šv. Edvardas, vadinamas išpažintoju, turėjo nelengvą jaunatvę. Jo tėvas, karalius Etelrėdas II, buvo vedęs Normandijos kunigaikščio Ričardo dukterį Emą. Jiedu susilaukė dviejų sūnų — Edvardo, gimusio 1003 metais, ir Alfredo. Pirmieji gyvenimo metai Edvardui greitai prabėgo, bežaidžiant su savo amžiaus bajoraičiais. Atėjo neramūs laikai. Danai įsiveržė Anglijon. Mirė karalius Etelrėdas 1013 metais, o našlę karalienę Emą užkariautojas

Kanutas prievarta sau pasiēmē už žmoną. Tais laikais Danija valdē Angliją, Norvegiją, Vitlandiją su Sambija, t. y. Mažąją Lietuvą ir Kuršo dalį.

Šv. Edvardas su savo broliu iš anksto buvo išsiųstii pas Normandijos kunigaikštį, nes danai norējo nužudyti sosto įpēdinį. Nuo 1016 metų rudens Kanutas buvo Anglijos valdovas, savo apsaugai pasilikęs 40 laivų. Nuo 1018 metų, mirus Danijoje broliui Haraldui, Kanutas valdē pačią Daniją, o nuo 1028 metų, nugalējęs norvegų Olavą ir švedų Anundą Jokūbą, pavergē Norvegiją. Jis mirē 40 metų amžiaus, 1035 metais.

Tuo tarpu Normandijoje mokēsi ir augo jaunuolis šv. Edvardas. Jis buvo priverstas pasilikti ištrēmime ilgą laiką. Nepaisydamas kunigaikščio dvaro vilionių, jisai pasiliko Dievui ištikimas, dažnai ējo patarnauti šv. Mišioms, dalyvavo kartu su vienuoliais jų viešose pamaldose, noriai su jais bendravo ir iš jų sēmēsi sau reikalingų mokslų. Išsidirbo jis švelnų, gerą, gailestingą būdą, buvo malonus visiems žmonēms. Net sakydavęs, kad jei negalima atgauti karalystēs be kovų ir žudynių, tai verčiau jos neturēti.

Mirus Kanutui, turējo paveldēti Anglijos sostą jo sūnus Hardikanutas, šv. Edvardo pusbrolis. Motina Ema su tuo buvo sutikusi. Bet neteisētas Kanuto sūnus Haroldas stojo kovon drauge su Edvardu ir Alfredu už Anglijos sostą. Alfredas žuvo kovoje. Edvardas pasitraukē vēl Normandijon; Hardikanutas tada buvo Danijoje. Šis staiga mirē 1042 metais. Tada Anglijos didžiūnai parsikvietē šv. Edvardą sau į karalius.

Ramiai per 24 metus valdē šv. Edvardas Angliją. Krašte pakilo gerovē, mokslas; jis gausiai rēmē bažnyčias, panaikino danams mokesčius, atstatē Westminsterio abatiją. Buvo vedęs Godvino dukterį Editą; bet su ja gyveno nekaltybēje, — jis buvo Dievui padaręs skai-

stybēs įžadą ir, tik nusilenkdamas ponų norams, vedē žmoną.

Šventai jis mirē 1066 metais.

Už didelę meilę Dievui ir žmonēms Viešpats jį apdovanojo stebuklų darymo galia. Jis buvo kanonizuotas 1161 metais. Atidarius jo karstą 1163 metais, jo kūnas buvo rastas nesugedęs.

Gerą ir ištikimą savo tarną Viešpats apdovanojo amžina garbe.

Spalių 13 d. minimi kankiniai: Faustas, Januaras, Marcijalis, Florencija; mergelēs kankinēs: Fynkana ir Fyndoka. Vyskupai: Romulis, Simpertas, Teofilis. Abai: Komganas, Venancijus. Išpažintojai: karalius Edvardas, Karpus, Geraldas iš Aurillac.

PAL. VINCENTAS KADLUBEKAS, IŠPAŽINTOJAS

Spalių 14 d.

EIŠKYLANT LIETUVAI į stambią valstybę šiaurēs Europoje, tryliktojo šimtmečio pradžioje, į pietus nuo jos, Krokuvos vyskupijoje veikē žymus mokslininkas ir istorikas — kronikierius palaimintas vyskupas Vincentas Kadlubekas.

Jis buvo kilęs iš garbingų Rožēs herbo bajorų ir gimęs Karvovo miestelyje 1160 metais. Jo tēvai Boguslovas ir Benigna buvo pamaldūs žmonēs. Nuo jų išmoko jaunutis Vincukas pamaldumo ir Dievo baimēs. Jais pasekdamas, jis buvo nuolankus, kuklus ir labai klusnus savo tēvams.

Išleido tēvai mokytis Vincentą teologijos ir kitų moks-

lų. Čia pasirodė, kaip jis moka suderinti mokslą su malda, vengdamas blogų draugų ir tinginiavimo. Kad savo sielą išlaikytų skaisčią, dažnai ėjo prie šv. Sakramentų. Geruosius Vincento savumus pastebėjo Krokuvos vyskupas Fulkas, priėmė jį savo vyskupijon ir pašventė kunigu. Nuo 1189 metų jis yra vadinamas magistru, taigi, vyskupo mokyklos vedėju. Nėra žinių, kada jis buvo paskirtas Sandomiriaus kanauninku. Savo dvasines pareigas ėjo kuo geriausiai.

1207 metais mirė Krokuvos vyskupas, ir kapitula išrinko jo įpėdiniu Vincentą. Popiežius Inocentas III patvirtino rinkimus, ir 1208 metais Gniezno arkivyskupas Henrikas konsekravo jį vyskupu. Popiežius prašė naujo vyskupo, kurį pažino vienoje mokykloje besimokydamas, kad gelbėtų pašlijusią Lenkijoje dorą ir plėstų tikėjimą žmonių tarpe. Vyskupas Vincentas įdėjo visą savo širdį į naujas pareigas. Jis veikė kartu su savo metropolitu, lankė bažnyčias, pats sakė pamokslus, rėmė vienuolynus ir juos apdovanojo, kad tik jie daugiau galėtų gero ir apšvietos nešti tikintiesiems.

Jis numalšino nesutarimus tarp Vengrijos karaliaus Andriejaus ir Lenkijos Leško ir padarė 1214 m. taiką.

Visiems darydamas gera, visur įnešdamas Kristų, jis pajuto reikalo geriau pasirengti prie mirties. Tai padaryti, besirūpinant vyskupija, buvo nelengva. Todėl 1218 metais jis prašė popiežiaus Honorijaus III, kad jį atleistų iš vyskupo pareigų. Vincentas norėjo stoti cistersų vienuolynan. Popiežius sutiko. Savo laiku Vincentas padarė vienuolinius įžadus ir toliau gyveno tyloje ir nuošalume, atliekamu laiku rašydamas savo kroniką apie Lenkijos pradžią ir jos kunigaikščius.

Jis mirė 1223 metais, pagarsėjęs šventu gyvenimu ir stebuklais. Popiežius Klemensas XIII pripažino 1764 m. jam teikiamą garbę ir teisę į jį melstis.

Geras pasiruošimas šventai mirčiai, — tai šventas gyvenimas.

Spalių 14 d. minimi kankiniai: popiežius Kalistas I, Karponijus, Evaristas, Priscianas, Saturninas, Lupus, Gaudencijus iš Rimini, vyskupas; Fortunata, mergelė ir kankinė. Vyskupai: pal. Vincentas Kadlubekas, Donas, Fortunatas iš Todi, Justas iš Lijono, Rustikas. Abas Manakus. Išpažintojai: Bernardas, Domininkas Lorikatas. Mergelė Menehouldė.

ŠV. TERESĖ, MERGELĖ

Spalių 15 d.

SPANIJOJE, pusiaukelyje tarp Madrido ir Salamankos, yra Avilos miestas. Ten 1515 metais gimė šv. Teresė.

Jos tėvai buvo turtingi bajorai ir pamaldūs žmonės. Jaunutė Teresėlė sumanė greitai patekti dangun ir matyti gerąjį Jėzų. Ji įkalbėjo savo jaunąjį broliuką, kad jiedu turi pabėgti pas maurus; maurai juos nužudys, ir taip jiedu pateks į dangų. Bet dėdė sutiko vaikus pakeliui, susisodino ant žirgo ir pargabeno savanorius kankinius namon.

Keturioliktais gyvenimo metais Teresė neteko motinėlės. Mergaitę atidavė tėvas mokytis pas vienuoles seseris augustijones Aviloje. Ten ji išbuvo pusantrų metų ir smarkiai susirgo.

Beskaitydama šv. Jeronimo laiškus, nusitarė ji tapti vienuole 1535 m. Vėlinių dieną įstojo į seserų karmeličių vienuolyną Aviloje. Tuo laiku ten buvo 140 seserų. Tėvas galop jai pritarė, ir ji savo laiku padarė vienuolinius įžadus.

Po metų ji mirtinai susirgo; gydymas buvo menkas. Keturias dienas ji buvo apmirusi. Visi manė, kad ji mi-

rus, ir visa paruošė laidotuvėms. Šaukiantis šv. Juozapo pagalbos, ji buvo stebuklingai išgydyta. Ligos metu ji išmoko melstis daug ir gerai mintimi.

Dievas jai davė minties šviesą ir norą siekti tobulybės, ypač po to, kai ji dvasioje pamatė pragare tą vietą, kurion patektų, jei pasidarytų Dievui neištikima.

Ją vargino įvairios ligos per aštuoniolika metų; bet ji priėmė tas ligas kaip atgailą už savo kaltes, augo dorybėmis pas Dievą. Josios apsivalymo kelias buvo sunkus, nes jos siela negavo patirti jausmingos dangaus paguodos. Dvasios sunkenybėse jai daug padėjo nuodėmklausiai šv. Pranciškus Borgia, šv. Petras Alkantarietis; taip pat tėvai domininkonai, o vėliau tėvai jėzuitai.

Buvo pripažinta, kad jos gaunami apreiškimai yra tikri, kilę iš Dievo.

Vienuolijos vyriausybei ir vėliau šv. Tėvui leidus, ji steigė pirmykštės, aštrios regulos, sunkaus gyvenimo seserų karmeličių vienuolynus, o vyriausiojo vadovo įgaliota, padėjo ir kunigams karmelitams atgaivinti pirmykštę dvasią.

Nepaisydama didelio net dvasinės ir pasaulinės vietinės valdžios pasipriešinimo tai reformai, šv. Teresė, pati nieko neturėdama, pastatė ir įkūrė įvairiuose miestuose 32 vienuolynus: 17 seserų ir 15 kunigų karmelitų. Jos priešai nesnaudė ir 1575 metais jie išgavo Piacenzos santarybos nutarimą, draudžiantį karmelitų reformą. Tik po penkerių metų šv. Teresė gavo šv. Tėvo Grigaliaus XIII leidimą atgaivinti jos sukurtuosius vienuolynus.

Beveik nuolat sirguliuodama, ji varginosi pasninkais, budėjimais, nuolatiniu darbu ir karšta malda, aukodama visa už nusidėjėlių atsivertimą ir norėdama už juos Dievo teisybei atsiteisti. Visiškai atsidėjusi Viešpačiui, ji liepsnojo galinga Dievo meile. Regėjime matė, kaip angelas ugninga strėle pervėręs jai širdį, o Jėzus, paduodamas jai dešinę, taręs: "Toliau kaip sužieduotinė rūpinsies

mano garbe." Ji davusi Deivui labai sunkų įžadą: visada daryti tai, kas jai atrodys tobuliau. Savo skausmų ugnyje degdama, bet suprasdama, kiek daug gero gali tais skausmais padaryti skaistyklos sieloms ir kariaujančiai Bažnyčiai, buvo pratusi maldauti: "Viešpatie, arba kentėti, arba mirti."

Nuodėmklausiams paliepus, ji parašė keletą didelės svarbos knygų apie savo patirtį nepaprastų Dievo malonių metu. Ji rašo apie šį patirties mokslą, atpasakodama, kaip Viešpats su erškėčių vainiku ant galvos ir raudonu rūbu ant pečių vieną dieną pervėrė jos širdį, kada jai buvo 43 amžiaus metai. "Nuo tada atsidarė nauja knyga, t. y., pradėjau naują gyvenimą. Tai, kaip aš gyvenau iki tol, buvo mano pačios gyvenimas, o kai pradėjau naujai gyventi, galiu sakyti, buvo tai dieviškas manyje gyvenimas, nes man atrodė, jog Dievas manyje gyvena... Yra taip, it asmuo, būdamas tamsoje, nemato kito šalia savęs... Mūsų Viešpaties čia pat buvimas sielai perduodamas ženklu, aiškesniu už pačią saulę; o visgi nei saulės, nei aiškumo nėra, o vien tam tikra šviesa, kuri, nors jos nematome, ji apšviečia supratimą."

Apie savo antgamtinius regėjimus ji rašo: "Tai yra matymas, kurio aiškumas ir ryškumas pralenkia visa, ką tik galime įsivaizduoti šiame pasaulyje. Nėra tai žėrėjimas, kuris akintų, bet mielas atspindys; toji šviesa nepažeidžia akies, kuria matome dalyką dieviškoje grožėje. Ta šviesa yra skirtinga nuo šio pasaulio šviesos, kad net pačios saulės skaidrumas atrodo prietamsa, palyginus su anos skaidrumu... Toji šviesa niekad negęsta, neturi nakties; visada pasilieka šviesa, niekas jos nekliudo."

Apie tai, kaip jos siela pažino savyje švč. Trejybę, ji rašo: "Trys Švenčiausios Trejybės Asmenys pasirodo sielai tuo būdu, kad ji supranta, jog visi Asmenys sudaro vieną esmę, vieną jėgą, vieną išmintį, arba trumpiau, vieną Dievą; taip kad tai, ką mes žinome šiame pasaulyje

tikējimu, ši siela, galima sakyti, žino matydama: ne tai, kad ji matytų ką nors savo kūno akimis, arba net vidiniu regējimu... Bet trys Asmenys pasireiškia tai sielai, jai kalba, padeda suprasti Evangelijos žodžius: "Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tēvas jį mylēs; mes pas jį ateisime ir padarysime pas jį savo buveinę."

Šv. Teresē mirē 1582 metais spalių 4 d. kelionēje. Keleriems metams praējus, jos nesugedęs kūnas buvo palaidotas Aviloje, o vēliau vēl nukeltas į Ablą. Gyva ir po mirties ji darē stebuklus. Šv. Tēvas Grigalius XV įskaitē ją į šventųjų eiles 1622 metais.

Be Dievo malonēs nieko gera padaryti negalime, bet visa galime tame, kurs mus stiprina. Kas nuoširdžiai myli ir atsiduoda Dievui, tas visa gali padaryti Dievo garbei didinti.

Spalių 15 d. minimi kankiniai: Agilejus, Fortunatas, Vokietijos kankiniai, Brunonas, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Antijokas, Severas. Išpažintojas Leonardas. Mergelēs: Aurelija, Teresē, Teklē.

ŠV. JADVYGA, NAŠLĒ

Spalių 16 d.

DALMACIJOS kunigaikščio jaunutē, dvylikos metų Jadvyga buvo išleista už 18 metų Silezijos kunigaikščio Henriko 1186 metais. Ji gimē 1174 metais. Josios sesuo Agnietē ištekējo už prancūzų karaliaus Pilypo Augusto, kita sesuo, Gertrūda,- už vengrų karaliaus Andriaus II ir ji buvo šv. Elzbietos motina, o trečioji įstojo į seserų benediktinių vienuolyną.

Iš pat jaunų dienų pamaldi ir rimta, Jadvyga neap-

leido savo įprastų apsimarinimų, tapusi Silezijos kunigaikštiene. Dievas palaimino jų šeimą trimis sūnumis ir trimis dukrelėmis. Paskui abudu sutarė gyventi pilnoje skaistybėje. Tą savo pažadą sudėjo viešai vyskupo rankosna.

Kai vyras mirė, ji apsigyveno savo pastatytame seserų cistersių vienuolyne, Tržebnicoje. Įžadų ji nedarė, kad galėtų valdyti savo turtus ir daryti gera, bet dėvėjo vienuolės rūbus, laikėsi jų drausmės ir įstatų.

Ji turėjo labai didelį pamaldumą į švenčiausiąjį Sakramentą. Kasdien išklausydavo visų laikomų šv. Mišių ir dalyvaudavo visose kitose pamaldose.

Atėjo sunkūs laikai. 1241 metais slinko apie pusė milijono totorių, viską naikindami pakeliui Lenkijoje, ir pasiekė Sileziją. Batu Chanas priėjo prie Lignicos. Vyriausias Jadvygos sūnus Henrikas pasipriešino totoriams, kovoje žuvo, bet jie nebėjo tolyn į vakarus, o pasuko į pietus. Atsidėdama į Dievo rankas, ji priėmė naują skausmą, net dėkodama, kad sūnus, begindamas krikščionis, žuvo kovoje.

Visada ji stengėsi vaikščioti basa, net žiemą; šelpė vargšus ir augo Dievo meilėje. Dievas apdovanojo ją stebuklų galia. Vandens malūno aplamdytą jaunuolį — skenduolį ji atgaivino ir staiga išgydė.

Ji mirė 1243 metais. Pripažinta šventąja 1267 metais. Laimingi yra gailestingieji, nes jie pas Dievą laimės gailestingumą ir nepražus.

Spalių 16 d. minimi kankiniai: Afrikos kankiniai, Elifijus, Martinianas, Saturianas, Maksima, Saturninas, Nerėjus, Berkarijus, abas kankinys, Bolonija, mergelė ir kankinė. Vyskupai: Ambraziejus, Bertrandas iš Comminges, Konoganas, Florentinas, Lulus, Magnobodas, Mumolinas. Abas Galius. Atsiskyrėlis Junianas. Išpažintojai: Gerardas Majella, Vitalis. Mergelė Kliara. Našlė Jadvyga.

ŠV. MARGARITA MARIJA (ALACOQUE), MERGELĖ

Spalių 17 d.

ARGARITA MARIJA gimė Prancūzijoje 1647 metais. Jos tėveliai Klaudijus ir Pilibertė Lamynaitė buvo turtingi žmonės.

Jaunutės Margaritos širdį pavergė Marijos ir švenčiausiojo Sakramento meilė; ji pažadėjo Dievui savo nekaltybę, prašydama, kad galėtų pakilti dorybėse. Dažnai palikdavusi vaikiškus žaislus ir tylėdama, susitelkusi melsdavosi.

Devynerių metų Margaritai buvo leista priimti pirmąją šv. Komuniją. Nuo to laiko ji ėmė apsimarinti, atgailoti. Užėjo liga, — ją suparaližiavo. Liga tęsėsi ketverius metus. Per tą laiką Margarita išmoko kantrybės, užuojautos kenčiantiems, artimo meilės, dėkingumo. Galop ji pasiaukojo švenčiausiai Mergelei Marijai tarnauti vienuole, jei pasveiksianti, ir ji staiga pasveiko.

Mirė tėvas. Giminaitis nuskriaudė jo šeimą, ir Margarita su motina ir broliais pasijuto nustoję turto ir pagarbos pas žmones. Šiuo metu visas Margaritos suraminimas buvo malda į Jėzų Švč. Sakramente. Už tą jos nepaprastą meilę V. Jėzus teikėsi jai protarpiais apsireikšti ir suraminti. Ji manė, jog ir kitiems būna panašūs Viešpaties suraminimai. Dažniausiai Jėzus jai pasirodydavo prikaltas prie kryžiaus, arba nuplaktas, erškėčiais vainikuotas ir miniai rodomas.

1664 metais jų šeima atgavo turtus. Motina norėjusi, kad Margarita prasiskintų sau kelią pasaulyje, kaip sa-

kiusi. Ji sakē, jog vaikystēje padaryti įžadai Dievui nesaisto suaugusios merginos.

Margarita sugrįžo kartą iš linksmo pobūvio ir turējo regējimą: matē Jēzų negailestingai plakamą. Išgirdo ji Kristų prikaišiojant jai, kad ji pasidarē jam neištikima ir nedēkinga už visą meilę, kurią Jis jai parodē.

Tai buvo Margaritos atsivertimo diena. Ji nusitarē įvykdyti, ką buvo Dievui žadējusi. 1671 metais ji įstojo į Aplankymo vienuolyną Paray ir po metų padarē amžinus įžadus.

Nors visada ji pasiliko švelnios sveikatos, buvo kitoms seserims nuolankumo, meilumo, išminties pavyzdys. Imdavosi pačių menkiausių darbų, nemēgstamų, kad galētų daugiau apsimarinti. Jēzus parinko ją ir paskyrē, kad platintų į Jo Švenčiausiąją Širdį pamaldumą; parodē savo sužeistą, meilēs kupiną Širdį, paskelbē didelius palaiminimus tiems, kurie Ją gerbs. Toje pasiuntinystēje Margaritai daug padējo jos nuodēmklausis pal. Klaudijus Kolombieris (1641 — 1682).

Jēzus norējo, kad būtų laikoma šventoji valanda prieš kiekvieną mēnesio pirmąjį penktadienį, kad pirmąjį mēnesio penktadienį žmonēs eitų prie šv. Komunijos, atsiteisdami Jo Švenčiausiajai Širdžiai už visus įžeidimus, kad būtų įvesta Jo Švenčiausios Širdies šventē penktadienį po Dievo Kūno oktavos. Dabar visi šie Jēzaus norai yra vykdomi, bet tais laikais buvo naujiena, ir Margarita Marija susilaukē daug nemalonumų, įtarinējimų, net persekiojimų.

Atsidavusi į Dievo rankas, aukodamosi Jam už nusidējēlių atsivertimą, ji kilo dorybēse ir džiaugēsi V. Jēzaus artumu. Ji mirē baigusi 43 metus, 1690 metais.

Popiežius Benediktas XV pripažino ją šventąja.

Spalių 17 d. minimi kankiniai: Etelrēdas, Etelbertas, Mamelta, Viktoras, Aleksandras, Marijonas, Heronas, vyskupas ir kankinys; mergelēs kankinēs: Marija Mag-

dalena, Klotilda, Angela, Marija Pranciška, Solina. Vyskupai: Kolmanas, Florencas iš Oranžo, Louternas, Nothelmas. Mergelė Anstrūdė.

Šv. Lukas. Tapė El Greco po 1600 m. Yra New Yorke Am.-Isp. D-joje

ŠV. LUKAS, EVANGELISTAS

Spalių 18 d.

VANGELISTAS ŠV. LUKAS kilme buvo graikas, gimęs Antijokijoje, gydytojas, gerai mokąs chaldiejų kalbą. Apie jo jaunatvę žinių nepasiliko.

Supratęs Kristaus mokslą, jis tapo krikščioniu ir buvo uolus apaštalo šv. Povilo talkininkas, visą širdį įdėdamas sielų išganymui. Šv. Povilas labai brangino jį, nes kolosiečiams rašydamas sako: "Sveikina jus mylimiausis gydytojas Lukas." (Kol. 4. 14) Iš to suprantama,

kad šv. Lukas buvo mokytas žmogus ir savo srityje nusimanąs. Kai kas sako, kad jis mediciną studijavo Tarse, kur galėjo sutikti jaunuolį Saulių, vėlesnį šv. Povilą.

Šv. Lukas parašė trečiąją Evangeliją ir Apaštalų Darbus. Iš jų matome (A. D. 16,10), kad šv. Lukas rado apaštalą Povilą Troadoje ir iškeliavo su juo Makedonijon. Jis toliau smulkiai aprašo apaštalo Povilo malonius ir skaudžius pergyvenimus, beskelbiant Evangeliją.

Šv. Jeronimas sako, kad Lukas neapleido Povilo iki ketvirtųjų Nerono viešpatavimo metų. Neronas gi valdė tarp 54 ir 68 metų. Jisai su Povilu grįžo į Troadą, iškeliavo Jeruzalėn, matė žydų neapykantą apaštalui, o kai šv. Povilas buvo paimtas Cezarijon į kalėjimą ir ten laikomas dvejus metus, šv. Lukas buvo nuolatinis jo lankytojas.

Ilgai būdamas su šv. Povilu ir susitikęs su kitais apaštalais, jis turėjo geros progos nuodugniai pažinti jų skelbiamąjį Kristaus mokslą. Tą mokslą jis išdėstė vėliau raštu. Savo parašytą Evangeliją jis paskyrė savo mokiniui Teofiliui, įrodinėdamas, kad Jėzus yra visų žmonių Išganytojas: žydų ir stabmeldžių.

Šv. Lukas parašė savo evangeliją apie 63 metus. Po metų jis rašė Apaštalų Darbus, kur pasakoja kaip buvo Kristaus Evangelija, Jo mokslas platinamas visame pasaulyje, pradžioje Palestinoje, vadovaujant šv. Petrui, o paskui kitose šalyse, besidarbuojant šv. Povilui.

Julius Afrikietis rašo (jis gimė 165 metais), kad šv. Lukas visą laiką gyveno nevedęs, sulaukė 74 amžiaus metų ir buvo pilnas šv. Dvasios. Šv. Jeronimas gi teigia, kad šv. Lukas gyvenęs aštuoniasdešimt ketverius metus.

Be abejo, skelbdamas Kristų, jis turėjo daug nukentėti už tikėjimą; bet niekas jo kankiniu nevadina. Mirė jis Achajoje. Konstantino dvidešimtais valdymo metais (326) jo kaulai buvo perkelti ir palaidoti Konstantinopolyje.

Kristus pasakė: "Palaiminti, kai jums piktžodžiauja ir persekioja jus, ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs. Džiaukitės ir linksminkitės, nes jūsų užmokestis gausus danguje.." (Mato 5, 11)

Spalių 18 d. minimi: evangelistas šv. Lukas. Vyskupai kankiniai: Asklepiadis, Atenodotas. Kankiniai: Justas, ir antras Justas, Mononas. Atsiskyrėlis Julijonas. Našlės: Gvenė — Blanka, Trifonija. Išpažintojai: Brotenis ir Gvendolinas.

ŠV. PETRAS ALKANTARIETIS, IŠPAŽINTOJAS

Spalių 19 d.

ALKANTAROS, Ispanijoje, valdytojo Petro Garavito sūnus Petras gimė 1499 metais. Dėl to jis yra vadinamas šv. Petru Alkantariečiu.

Baigęs pradžios mokslus ir filosofiją gimtiniame mieste, 1513 metais jis buvo pasiųstas į Salamankos universitetą. Po dvejų metų jis grįžo namon ir įstojo į pranciškonų Griežtos Regulos vienuolyną. Šešeriems metams praėjus, gražiu apsimarinimo, klusnumo ir gilaus pamaldumo pavyzdžiu šviečiant visiems vienuoliams, vyresnieji paskyrė jį kurti naują vienuolyną Badajoze. 1524 metais jis gavo kunigystės šventimus. Po metų išrinko jį vieno vienuolyno vyresniuoju. Kiek laiko praslinkus, jis ėmėsi misijonieriaus darbo, sakė karštus pamokslus, daug žmonių patraukdamas į atgailą.

1538 metais jis buvo išrinktas provincijolu, bet po dvejų metų, kai sumanytoji reforma buvo kitų smarkiai paniekinta ir atmesta, jis atsisakė nuo tų pareigų ir išvyko

kartu su kunigu Jonu iš Avilos ir kun. Martynu į Portugalijos kalnus gyventi atsiskyrēliu. Greit pradējo rinktis daugiau vienuolių apie juos, ir susikūrē keli vienuolynai.

Trylikai metų praējus, jis sugrįžo Ispanijon ir 1555 m. išsirengē basas pēsčiomis į Romą prašyti popiežiaus leidimo valdyti konventualus. Buvo sukurti keli griežtos drausmēs nauji vienuolynai Ispanijoje. Petras buvo paskirtas jų komisorium, o 1561 metais iš jų susidarē nauja provincija, ir šv. Petras Alkantarietis buvo išrinktas provincijolu. Tuo laiku jis daug padējo šv. Teresei patarimais, padrąsinimais reformuoti karmeličių seserų vienuoliją. Jo padrąsinta, ji įsteigē pirmąjį griežtos drausmēs seserų karmeličių vienuolyną Aviloje 1562 m.IV. 14.

Šv. Petras buvo menkos nuomonēs apie save ir iš nuolankumo atsisakē būti imperatoriaus Karolio V nuodēmklausiu. Laikēsi jis griežto neturto, ir jo sudilęs vienuolinis rūbas, atrodē, negali būti blogesnis. Savo skaistybę saugojo labiau už akies lēlutę, stengdamasis save visame nusigalēti nuolatiniais pasninkais, šalčiu, nuovargiu ir kitais būdais. Bet šv. Teresē savo raštuose liudija, jog Viešpats jai buvo pasakęs, kad ji gaus, jei ko nors prašys iš Jo Petro vardu.

Šv. Petras pasižymējo kontempliacija, t. y. įžvelgiamąja tieson maldos rūšimi ir didele atgaila.. Mirē jisai 1562 metais spalių 18 d. Palaimintu paskelbtas 1622 ir šventuoju 1669 metais.

"O palaiminta atgaila, kuri man pelnē tokį atlyginimą", taręs jis apsireiškime šv. Teresei. Visi, kas tik kada nors nusikalto Dievui, privalo atgailoti.

Spalių 19 d. minimi kankiniai: Beronikas, Pelagija, Lucijus, Ptolomējus, Varus, Eadnotas, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Akvilinas, Eusterius, Veranas. Abas Etbinas. Išpažintojas Petras Alkantarietis. Mergelē Fridesvidē.

ŠV. ADALBERTO-VAITIEKAUS RELIKVIJŲ PERKĖLIMAS

Spalių 20 d.

DALBERTAS — VAITIEKUS yra pirmaeilis Lietuvos globėjas ir pirmasis vyskupas, kuris mokė lietuvių giminaičius prūsus ir mirė kankiniu Mažojoje Lietuvoje 997 metais balandžio 23 dieną.

Jisai kilme yra čekas, gimęs 939 m. garbingoje šeimoje.Tėvai jį atidavė mokytis pas Magdeburgo vyskupą Adalbertą, ir čia jis gavo antrąjį vardą — Adalbertą, o pirmiau vadinosi Vaitiekum. Tėvai vykdė savo pažadus Dievui, nes kai vaikas buvo mažytis ir mirtinai susirgo, tėvai jį buvo pažadėję, jei išgis, skirti Dievo tarnybai.

Baigęs reikalingus mokslus, jis buvo įšvęstas kunigu ir kurį laiką garbingai ėjo savo dvasines pareigas. Mirus Pragos vyskupui Ditmarui, Adalbertas — Vaitiekus buvo išrinktas užimti jo vietą 982 metais.

Kaip kunigas taip ir vyskupas būdamas jis buvo uolus, stengėsi pagerinti tikinčiųjų dorą, todėl žiūrėjo, kad jo kunigai elgtųsi nepeiktinai, barė kilminguosius už jųjų viešas klaidas. Tai nepatiko galiūnams, ir Adalbertas buvo priverstas apleisti Pragą 990 metais.

Jis išvyko Romon pas popiežių Joną XV, kuris valdė Bažnyčią 985 — 996 metais. Su juo vyko jo brolis Radžėnas. Jiedu įstojo Romoje į šv. Bonifaco benediktinų vienuolyną, kurio vyresnysis buvo tada tėvas Leonas, gavęs pirm to šv. Tėvo pritarimą ir atleidimą nuo vyskupo pareigų.

Penkerius metus jis praleido vienuolyne, dirbdamas paprasčiausius namų ruošos darbus, kitiems patarnaudamas ir savo siela kildamas prie Dievo. Bet Pragos tikintieji nerimo, nustoję švento ganytojo. Jie paveikė patį kunigaikštį ir Moguncijos arkivyskupą, kad siųstų pas Adalbertą pasiuntinius ir kviestų grįžti Pragon. Šv. Adalbertas — Vaitiekus sutiko ir grįžo.

Bet ilgai išbūti negalėjo: bajorai, neklausydami vyskupo, sauvaliavo, net žudydami bažnyčioje. Antru kartu Adalbertas paliko čekų Prągą 996 m. ir vyko Romon. Tuo tarpu vengrų tauta priėmė krikščionių tikėjimą. Adalbertas nukeliavo pas juos skelbti Kristaus kaip misijonierius. Sakoma, kad jis pakrikštijo D. Kunigaikštį Geisą ir jo sūnų, būsimą karalių šv. Steponą. Iš Vengrijos jis atvyko misijonieriaudamas Lenkijon ir čia jisai buvo paskirtas Gniezno arkivyskupu. Palikęs savo brolį, Radžėną, Gniezno arkivyskupu, o pats nuo tų pareigų atsisakęs, nukeliavo jis pas senovės prūsus į Mažąją Lietuvą skelbti Dievo žodžio 997 metų pradžioje.

Adomas Bremietis, rašydamas apie prūsus 1070 metais, giria juos, sakydamas, kad galima būtų daug gero pasakyti apie prūsų dorą; jis viena apgailestauja, kad jie neturi krikščionių tikėjimo ir kad pas juos kankiniu mirė čekų arkivyskupas Adalbertas.

Panašų prūsų pagyrimą yra užrašiusi Helmoldo kronika: "Prūsai dar nepažino tikėjimo šviesos, žmonės daugybe įgimtų savybių apdovanoti, žmoniškiausi reikale atsiradusiems, net skuba pagalbon tiems, kurie jūrose plūduriuoja, ar puolami jūrų plėšikų, ir padeda nelaimingiems... Pas juos kankiniu mirė Bohemijos vyskupas šv. Adalbertas."

Kiek Adalbertui pasisekė šioji misija? Tų laikų rašytojų žinios yra nugirstos, užrašytos iš kelintų lūpų pasakojimo, todėl dažnai viena kitai prieštarauja. Atrodo, kad šv. Adalbertas atvyko mažu laiveliu į Sambijos pu-

siasalį. Brevijoriuje paminėta, kad jis mirė kankiniu vietovėje, nūn vadinamoj Fischhausen, prie Kuršių įlankos, taigi Mažojoje Lietuvoje. Su juo kartu buvo atvykę ir keli pagelbininkai. Atrodo, kad šv. Adalbertas turėjo progos skelbti Kristų prūsams, kad jis ne tuojau buvo nužudytas. Prūsai įtarė, kad atvykusieji svetimšaliai yra šnipai. O gi žinome, kad Sambija daug kartų buvo valdoma tai danų, tai švedų ir daug kentė nuo svetimųjų užpuolikų. Brunonas rašo, prūsų vadas ir mokytojas Sikas pirmasis pervērė vyskupo širdį, kiti pribaigė mušti. Jis mirė 997 metais balandžio 23 d. Didįjį Penktadienį.

Apie tą įvykį prūsai pasiuntė žinią Lenkijos Boleslovui, sakydami: "Žinok, kad tą tavo dievą, kurį užmušėme, turime pas save. Jei apmokėsi, mielai jį tau persiųsime." Boleslovas brangiai apmokėjęs prūsams už šv. Adalberto — Vaitiekaus kūną.

Iš karto jis buvo palaidotas Tremesnės vienuolyne, paskui perkeltas į Gniezną ir ten stebuklais išgarsėjęs. Katalikų Enciklopedija rašo, kad apaštalavimo pradžioje tarp prūsų šv. Adalbertas turėjęs pasisekimo; bet jo griežta kalba juos suerzinus, kai jis paliepęs jiems išsižadėti stabmeldijos. Vaidilai prieštaraujant, jis buvo nužudytas ir Boleslovui atiduotas už aukso svorį.

Šv. Adalbertas norėjo gera padaryti prūsams ir, beskelbdamas Kristų, mirė kankiniu. Gera darykime visiems ir stenkimės tai atlikti mielai, palankiai, ne savęs ieškodami, bet artimo gero, ir turėsime didelį pasisekimą.

Spalių 20 d. minimi kankiniai: Andrius iš Kretos, Artemijus, Barsabas, Kaprazijus, Jurgis, Aurelijus, Maksimas. Mergelės kankinės: Irena, Morta, Saulė. Vyskupai: Aka, Aidanas. Išpažintojai: Jonas Kantas, Bradanas, Kondedas, Sindulfas ir moteris Orora.

Šv. Uršulė su draugėmis.
Tapė P. Memlinc 1435-1494
Randasi Bruges ligoninėje

ŠV. URŠULĖ, MERGELĖ IR KANKINĖ

Spalių 21 d.

IKRŲ ŽINIŲ nėra, kada mirė kankinės mirtimi šv. Uršulė su savo draugėmis. Kai kurie sako, kad ji yra gimusi 362 metais ir kankine mirusi Koelne, Vokietijoje. Alb. Butleris sako, jog ji mirusi ten 453 metais, hunų vadui Atilai pasiekus Reino upės krantus. Treti nukelia jos kankinystę į trečiąjį šimtmetį. Viena yra tikra, kad šv. Uršulė gyveno ir kad ji su draugėmis mirė kankine Koelne.

Einant vėlesniais padavimais, Uršulė buvo Kornvalės (tada vadinosi Damnonijos), Didžiojoj Britanijoje, karaliaus duktė. Iš šaurės jūromis atvykdavo protarpiais Skotijos gyventojai, vadinamieji piktai, ir plėšdavo turtingesnę Kornvalę. Ta, o gal ir kitos priežastys paskatino karalių pasiųsti Uršulę su draugėmis į Europos žemyną. Ji atvyko Koelnan. Su ja buvusios Sencija, Gregorija, Pinosa, Morta, Britula, Saturnina, Rabacija,

Saturija ir Paladija. O Ksimilijos vardą kai kas perskaitė it būtų XI (vienuolika) tūkstančių. Iš to kilo naujas padavimas, kad su Uršule kartu nukentėjo vienuolika tūkstančių mergaičių. Trečiame, ketvirtame šimtmetyje retas miestas galėjo pasigirti turįs vienuolika tūkstančių gyventojų, o Koelnas tada tikrai tiek neturėjo.

Visai galimas dalykas, kad toje pat vietoje nukentėjo mergelės ne vieną kartą, bet du kartu: trečiame ir penktame šimtmetyje. Tuo atveju mokslininkų abejonės būtų lengviau išaiškintos. Romos Martirologija rašo, jog Koelne spalių 21 d. yra gimimas šv. Uršulės ir jos draugių, kurios susilaukusios kankinių vainiko nuo hunų, žūdamos už krikščionių tikėjimą ir už savo pastovų norą išlaikyti mergystę.

Skaistybė yra brangiausias žemiškas žmogaus turtas, nes su skaistybe mažiausias darbelis gali būti nuopelningas amžinam gyvenimui, o be skaistybės ir didžiausi darbai ir kentėjimai nebus įskaityti į nuopelnus: pasileidėliai dangaus karalystės nepaveldės. Pasistenkime patys neįžeisti savo skaistybės, nė kitų neįstatykime į pavojus.

Spalių 21 d. minimi kankiniai: Asterijus, Dazijus, Zotikas, Kajus, Uršulė su draugėmis. Vyskupas Tūdas. Abas Hilarijonas. Atsiskyrėlis Vendolinas. Išpažintojai: Bertoldas, Malkus, Vatoris. Moteris Cilinija.

ŠV. DONATAS, VYSKUPAS

Spalių 22 d.

OMOS MARTIROLOGIJOJE yra pasakyta, kad spalių 22 d. Toskanijoje švenčiama Fiesolės vyskupo švento Donato skotiečio šventė.

Iš tikrųjų gi jis bus tik atvykęs iš Skotijos, nes gimimu buvo airis. Tai liudija Katalikiškoji Enciklopedija. Jis buvo mokytojas ir poetas, gimęs baigiantis aštuntam šimtmečiui Airijoje, garbingoje šeimoje.

Apie 816 metus jis lankėsi Romoje, kad pasimelstų pas apaštalų karstus. Ką jis toliau veikė per trylika metų, ar mokėsi, ar mokytojavo, — nėra žinoma. Bet 829 metais iš Romos jis vyko į šiaurę, ir Dievo Apvaizdos buvo pasiųstas į miestą Fiesolę. Jisai pataikė ateiti tuo laiku, kai miesto žmonės karštai meldėsi bažnyčiose, prašydami Dievo atsiųsti jiems vyskupą, kuris apsaugotų juos nuo laikinųjų ir dvasinių negerovių.

Pamatę garbingą, mokytą ir pamaldų svetimšalį, jie vienu balsu jį rinko ir prašė būti jų vyskupu. Kai Donatas su tuo sutiko, savo laiku jis buvo pašvęstas vyskupu ir ėmė valdyti vyskupiją.

Pirmiausia jis atgaivino pamaldumą, paskui pasistengė, kad žmonės geriau suprastų Bažnyčios mokslą. Atrodo, kad Romoje būdamas jis bus mokytojavęs, bent paskutiniais keleriais metais. Jis buvo švelnios sielos žmogus, mėgo rašyti eiles. Iš jo kūrinių kai kurie pavyzdžiai išsiliko jo gyvenimo aprašyme. To "gyvenimo" nuorašas buvo padarytas vienuoliktame šimtmetyje. Tai rodo, kad jis buvo kitų mokslininkų mėgiamas ir jo knygos ir jo poezija buvo nusirašoma. Jis gražiai rašo apie savo gimtinį kraštą, atpasakoja savo darbus kaip mokytojas ir vyskupas.

Atrodo, kad jo lotynų kalbos gramatika, anot R. G. Latham "Nationalities of Europe" (II tomas, p.358 ir toliau) buvo versta Modenos vyskupo Vilhelmo iš Savojos į senovės prūsų kalbą apie 1224 — 1228 metus, kai tas vyskupas atvyko viešėti pas pirmąjį prūsų vyskupą Kristijoną. Vyskupas Vilhelmas taip pamėgęs prūsų — lietuvių kalbą, kad, padedamas vyskupo Kristijono, į prūsų kalbą išvertęs Donato gramatiką.

Šv. Donatas gražiai valdė ir tvarkė savo vyskupiją net 47 metus. Jis mirė 876 metais.

Kur esame ir ką darome, visada darykime gerai, atsižvelgdami į savo galutinį tikslą, o tikrai padarysime naudos žmonėms, Dievui garbės ir sau pelnysime laimę.

Spalių 22 d. minimi kankiniai: Aleksandras, Heraklijus, Pilypas, Severas, Euzebijus, Hermis; vyskupai kankiniai: Morkus, Pilypas; mergelės kankinės: Kordulė, Nunila, Alodija. Vyskupai: Abercijus, Donatas, Melonijus, Verekundas. Abas Finianas. Išpažintojas Moderanas. Mergelė pal. Paula Frassinetti ir Marija Salomėja.

ŠV. IGNATAS KONSTANTINOPOLIETIS, VYSKUPAS

Spalių 23 d.

GNATO tėvai buvo Konstantinopolio imperatorius Mykolas I ir karalienė Prokopija. Jis gimė apie 799 metus ir iki 14 metų buvo vadinamas Nicetu.

813 metais Leonas Armeniejietis nugalėjo jo tėvą, jį patį uždarė vienuolynan, kad neturėtų teisių į tėvo sostą. Dabar Nicetas gavo naują Ignato vardą. Arčiau pažinęs vienuolinio gyvenimo ramybę ir gražią progą augti dorybėmis, jis savanoriu toliau ten pasiliko, mokėsi, pasiekė kunigystės, tapo vienuolyno vyresniuoju.

841 metais mirė Teofilius, ir Teodora pasidarė regente savo sūnui Mykolui III. 847 m. jos dėka Ignatas, mirus Konstantinopolio patriarkui Metodijui, išrenkamas patriarku.

Naujose pareigose Ignatui nebuvo lengva: jaunas im-

peratorius buvo pasileidęs girtuoklis, ir jam grimsti padėjo dėdė Bardas. Jiedu susitarė, kad reikia uždaryti imperatorienę Teodorą vienuolynan ir valdyti kraštą savarankiškai; jie norėjo, kad patriarkas tam sąmokslui pritartų; bet Ignatas atsisakė padėti. Imperatorienė, tai patyrusi, laisvu noru atsisakė valdžios. Bardas įsiuto ir pažadėjo kerštą Ignatui, kai tas jį pabarė už žmonos pavarymą ir už gyvenimą su marčia.

Pasitaikė, kad kažkoks priekvailis ėmė maištauti mieste. Bardas apkaltino dėl to patriarką Ignatą ir įkalbėjo imperatoriui ištremti jį į Terebinto salą. Bardas pasiuntė pas tremtinį pasuntinius, versdamas atsisakyti iš patriarko pareigų, bet Ignatas nesutiko. Bardas sukvietė sau palankius kai kuriuos graikų vyskupus, ir tie pasmerkė Ignatą ir tariamai atėmė jam patriarko sostą. Bardas tiems pat vyskupams pasiūlė išrinkti patriarku pirmąjį valstybės sekretorių, pasaulinį žmogų, nors mokytą, bet nesiskaitantį su sąžine, Focijų. Jie išrinko. Focijus, per šešias dienas gavęs visus šventimus, apkaltino Ignatą sąmoksle prieš imperatorių, tuo pasigerindamas Bardui ir savo vietą stiprindamas. Jis sušaukė 859 metais vyskupų tarybą; bet ne visi vyskupai Focijų laikė teisėtu patriarku. Tai pamatęs, siuntė Focijus Romon pas šv. Tėvą vyrus su prašymu, kad jį pripažintų Konstantinopolio patriarku.

Popiežius Nikalojus I pasiuntė į Konstantinopolį savo legatus dalykų ištirti, bet Focijus pakeliui juos suėmė, uždarė kalėjiman ir įbaugino. Tie popiežiaus pasiuntiniai pasirodė neištikimi savo pareigai ir patvirtino Focijų patriarku; bet Ignatui pavyko duoti žinią popiežiui, kaip visa vyko.

867 metais žuvo imperatorius Mykolas. Bazilius Makedonietis pavarė Focijų ir grąžino Ignatą sostinėn.

869 metais įvykusi aštunta visuotinoji santaryba pripažino šv. Ignatą neteisingai nukentėjusį. Jis ramiai dar

valdē 10 metų tikinčiuosius ir mirē pagarsējęs šventumu 877 metais spalių 23 d.

Su melu galima nueiti tik į vieną pusę, bet grįžti negalima. Niekad nemeluokime.

Spalių 23 d. minimi vyskupai: Ignatas iš Konstantinopolio, Romanas, Severinas, Verus. Kankiniai: Servandas, Germanas, Teodoras. Išpažintojai: Benediktas, Kleteris, Domicijus, Jonas Bonus. Mergelē Elfleda. Našlēs: Elfleda, Oda.

ŠV. RAPOLAS, ARKANGELAS

Spalių 24 d.

OBIJO knyga gražiausiai liudija apie arkangelą Rapolą. Apakęs senelis Tobijas siuntē savo sūnų Tobiją pas Gebelį į Medų miestą Ragę atsiimti paskolintų dešimt sidabro talentų. Sūnus nežinojo kelio ir ieškojosi vadovo. Jis rado skaistų jaunikaitį, stovintį susijuosusį ir tarsi pasirengusį keliauti. Nežinodamas, kad tai buvo Dievo angelas žmogaus išvaizdoje, Tobijas pasveikino jį ir teiravosi kelio į Medų kraštą. Arkangelas Rapolas apsiēmē jį nuvesti ir parvesti. Palaiminęs juodviejų kelionę, Tobijas besimelsdamas laukē grįžtant sūnaus.

Pirmą naktį tie du keleiviai sustojo prie Tigro upēs. Kai jaunasis Tobijas įbrido kojų nusiplauti, didžiausia žuvis puolē jį, it norēdama praryti. Angelas suramino, liepē griebti už pažandēs ir traukti į save. Ir ištraukē Tobijas žuvį į krantą. Angelas paliepē išskrosti žuvį, sau atidēti jos širdį, tulžį ir kepenis, nes, esą, tai reikalingi dalykai naudingiems vaistams. Žuvį jie iškepē, pavalgē, likusią dalį susūdē, kad kelionēje turētų.

Laimingai jiedu pasiekē Raguelio namus, ir Tobijas vedē vienturtę jo dukterį Sarą, o negalēdamas greitai nuvykti pas Gebelį į Ragę, įprašē angelą paimti tarnų ir atgauti jam priklausančius pinigus. Visa laimingai sutvarkę, jie grįžo pro Charaną į Ninivą pas tēvus.

Kai po visų iškilmių, atgavusis akių šviesą, senelis Tobijas prašē sūnaus palydovo pasiimti pusę visų gērybių kaip atlyginimą už patarnavimą, tas tarē juodviem slapčia: "Šlovinkite dangaus Dievą ir visų gyvųjų, išpažinkite jam, jog jis parodē jums gailestingumą. Nes geras yra dalykas slēpti karaliaus paslaptį, apreikšti gi Dievo darbus ir išpažinti yra šlovinga. Malda su pasninku ir išmalda geresnis dalykas negu krauti aukso turtus; nes išmalda išvaduoja iš mirties, ir ji tai apkuopia nuo nuodēmių ir suranda gailestingumą ir amžinąjį gyvenimą. Kas gi daro nuodēmę ir neteisybę, tie yra savo sielos neprieteliai. Apreikšiu tad judviem tiesą ir nepaslēpsiu nuo judviejų slaptų dalykų. Kuomet meldeisi su ašaromis ir laidojai numirēlius, ir palikdavai savo pietus, ir slēpdavai numirēlius per dieną savo namuose ir laidojai nakčia, aš nunešiau tavo maldą Viešpačiui. O kadangi patikai Dievui, reikējo, kad gundymas ištirtų tave. Dabar gi Viešpats siuntē mane, kad išgydyčiau tave ir išvaduočiau tavo sūnaus pačią Sarą nuo piktosios dvasios. Nes aš esu angelas Rapolas, vienas iš septynių, kurie stovime Viešpaties akivaizdoje." (Tobijo 12, 6-15)

Sužinoję paslaptį, abudu, tēvas ir sūnus, labai nusigando ir puolē kniūpšti ant žemēs; bet angelas juodu suramino. "Kuomet buvai su jumis, buvau per Dievo valią; jį šlovinkite ir jam giedokite. Rodžiaus, tiesa, draug su jumis valgąs ir geriąs, bet aš naudojuos nematomu valgiu ir gērimu, kurio žmonēs negali matyti. Metas tad man grįžti pas tą, kurs siuntē mane; jūs gi šlovinkite Dievą ir pasakokite visus stebētinus jo dalykus."

Tai pasakęs, angelas išnyko iš jų akių. Jiedu gi per

tris valandas kniūpšti šlovino Dievą ir dėkojo jam.

Naujajame Testamente priskiriama yra šv. Arkangelui Rapolui gydymai Jeruzalėje prie Avių Vartų tvenkenyje, Betsajidoje, kur Išganytojas pagydė 38 metus sirgusį paraližiuotą žmogų. Apie tai rašo šv. Jonas savo Evangelijoje.

Angelai ir arkangelai globoja, saugoja, vadovauja, gydo jiems pavestus žmones, jei tik tokia yra Dievo valia. Mokėkime pagerbti savo Angelą Sargą ir iš aukštesniojo angelų choro arkangelus Rapolą, Mykolą, Gabrielių, kurie, Dievui norint, apsireiškė žmonėms, ir jų vardai pasidarė žinomi.

Spalių 24 d. minimi kankiniai: Aretas, Feliksas Afrikietis, Audaktas, Januarius, Fortunatas, Septimus, Evergislius, vyskupas kankinys. Arkangelas Rapolas. Vyskupai: Maglorius, Proklius. Abas Martynas iš Vertou. Išpažintojai: Kadfarkas, Morkus.

PAL. HENRIKAS SUSO-AMANDUS, IŠPAŽINTOJAS

Spalių 25 d.

ALAIMINTAS HENRIKAS SUSO gimė Konstancoje, pietinėje Vokietijoje, prie pat Šveicarijos ribų, 1295 metais. Savo raštuose jis pasirašo Amandaus slapyvardžiu ir tuo pavadinimu plačiau yra žinomas, negu tikruoju vardu.

Jo tėvas buvo iš garbingos Bergų šeimos, o motina, tikrai švento gyvenimo moteriškė, kurios pavarde Henrikas vadindavosi, buvo iš Susų giminės.

Trylikos metų vaikinas įstojo į domininkonų vienuoly-

ną Konstancoje mokytis ir vėliau tapo vienuoliu. Čia jis baigė parengiamuosius mokslus, filosofiją ir teologiją. Pagilinti žinių jis nuvyko pas garsų Koelno mokytoją Joną Eckhartą (1260 - 1327 m.) ir ten išbuvo trejus metus. Sugrįžęs Konstancon, jis mokytojavo kelerius metus, paskui pradėjo apaštalavimo darbą. 1343 metais jis buvo paskirtas Diessenhofeno vienuolyno vyresniuoju. Po penkerių metų buvo perkeltas į Ulmą, kur jis buvo iki savo mirties 1366 m.

Jis yra žinomas kaip didelių apsimarinimų vyras ir mistikas. Jo persilaužimo ar atsivertimo laikas buvo aštuoniolikti gyvenimo metai. Nuo tada jisai vadino save "Amžinosios Išminties tarnu." Amžinąją Išmintį — Dievą jis mylėjo visa širdimi, į Dievą kreipė visus savo veiksmus. Turėdavo dažnų regėjimų ir ekstazių, sunkiai atgailojo ir kantriai kentė kūno skausmus, kartu besistengdamas atgaivinti vienuolių dvasią ir uždegti Dievo meile pamaldesnes sielas.

Arkiv. Alb. Goodier, S. J. rašo, jog Henrikas pasižymėjo sunkiais apsimarinimais, net gyvybę išstatydamas į pavojų. Stebėtinu būdu sujungė maldą su skausmu, it vienas būtų antrojo palydovas. Štai kaip jis atpasakoja dvasios pagavimą — ekstazę: "Jo kūnas iškentė tiek daug per tą trumpą dvasios pagavimą, kad jam atrodę, jog niekas, išskyrus mirties valandą, negali kentėti tiek daug taip trumpu laiku." Reikia pastebėti, kad Henriką dvasios pagavimas ir skausmas ištikdavo drauge. Dvasios pagavimas nepavergdavo sielos tiek, kad negalėtų toliau jausti kūno skausmų.

Jis parašė keletą didelės svarbos knygelių, kurios buvo išverstos į stambesnes Europos kalbas ir daug kartų perspaudinamos. Jos darė laimingos įtakos dvasininkams ilgus amžius.

Gyvenime jis turėjo savo kryžių, kentėjo ligas, persekiojimus ir buvo šmeižiamas. Jis gi darė gera visiems.

Misijonieriaudamas jis apkeliavo Badeną, Šveicariją, Olandiją su Belgija, visur nešdamas gilesnį sielos ir Dievo pažinimą. Mirė 1366 metais Ulme. Popiežius Grigalius XVI paskelbė jį palaimintuoju 1831 metais.

Išmintingai ir protingai elkimės gyvenime, o priartėsime prie Amžinosios Dievo Išminties. Kas vengia nuodėmės ir gera daro, tas yra išmintingas.

Spalių 25 d. minimi kankiniai: Chryzantas, Darijas, Klaudijus, Kyrinas, Antoninas, Krispinas, Martyrijus, Minijas, Marcijonas, Januarius, Romos kankiniai, Teodozijus, Lucijus, Morkus, Petras. Vyskupai: Gaudencijus, Goeznovējus, Guesnovējus, Hilaras, Marnokas, pal. Tadas Macharas. Išpažintojai: pal. Henrikas Suso, Frontas ir Jurgis.

ŠV. KVADRAGEZIMAS, SUBDIJAKONAS

Spalių 26 d.

OPIEŽIUS ŠV. GRIGALIUS DIDYSIS, gyvenusis 540 — 604 metais, pasakoja, kad pietų Italijoje gyvenęs šventas subdijakonas, vardu Kvadragezimas. Tą vardą lietuviškai išvertus reikštų Gavēnia.

Jisai gyveno tame pat amžiuje, kaip ir šv. Grigalius Didysis. Gaila, kad nepaduodama smulkesnių žinių iš šv. Kvadragezimo gyvenimo ir jo pasiekto šventumo. Jisai tapo dvasininku ir buvo įšvęstas subdijakonu. Dabartiniu laiku subdijakono pareigos yra nežymios: jis paruošia šventuosius indus šv. Mišių aukai, taip pat duoną ir vyną; gieda lekciją, įpila į kieliką vandens atnašavimo metu; per mišias palaiko pateną, t. y. auksinę lēkštelę,

ant kurios padedama po "Tēve mūsų" konsekruotoji ostija.

Senovėje gi, ypač pradedant popiežium Kornelijumi, išrinktu 254 metais, subdijakonai būdavo vyskupo sekretoriai. Jie būdavo siunčiami kaip pasiuntiniai į tolimus kraštus. Šv. Grigaliaus Didžiojo laikais subdijakonai Romoje buvo Bažnyčios turtų valdytojai. Popiežiaus būdavo siunčiami į tolimesnes provincijas, kad patikrintų, kaip yra vyskupų valdomi Bažnyčios turtai, ir kad apie to patikrinimo išdavas praneštų popiežiui. Vienas tokių popiežiaus subdijakonų pasirašė Magną Chartą; tai buvo Pandulfas.

Ką veikė šv. Kvadragezimas pietų Italijoje, tikrai nežinome. Bet greičiausia jis bus buvęs vietos vyskupo sekretorius, ar bažnytinių turtų užvaizdas. Jis padarė žymų stebuklą, — prikėlė numirusį žmogų iš mirusiųjų, ir dėl to apie jį parašė tas didysis popiežius.

Geras savo pareigų ėjimas yra tikriausias kelias į šventumą.

Spalių 26 d. minimi: popiežius šv. Evaristas, kankinys. Kankiniai: Lucijonas, Florijus, Rogacijanas, Felicisimas. Vyskupai: Alanas, Alorus, Albinas, Beanas, Eatas, Fulkas, Gaudijozas, Rustikas. Abas Deiferis. Išpažintojai: Aneurinas, Gvinokas, Eadridas, Kvadragezimas.

ŠV. FRUMENCIJUS, VYSKUPAS

Spalių 27 d.

U GRAIKAI vaikai, šv. Frumencijus ir jo brolis Edezijus, jų dėdė Metropijus iš Tyro kartu su kitais keleiviais atvyko 316 metais į kažkurį Raudonųjų jūrų uostą. Gyventojai visus juos išžudė, paliko gyvus vien du vaiku, Frumencijų ir Edeziją.

Juodu paėmė nelaisvėn ir nugabeno į Aksumo miestą pas Abisinijos karalių vergauti. Gražūs ir judrūs krikščioniukai patiko karaliui, kuris paėmė juodu į savo rūmus, juos pamilo už jų darbštumą ir teisingumą. Atitarnavę karaliui daugiau kaip dvylika metų, jie atgavo iš karaliaus laisvę. Jis padarė juodu patikėtiniais, o Frumencijų paskyrė karalystės iždininku. Netrukus karalius mirė. Paliko du mažamečiai jo vaikai, Aeizanas ir Baizanas. Karalienė įprašė Frumencijų ir Edezijų pasilikti Abisinijoje, išmokslinti sosto įpėdinį ir jai pačiai padėti karalystės reikalus tvarkyti.

Pasibaigus galop šiam darbui, Edezijus išvyko į Tyrą pas gimines ir ten įsišventė kunigu, o Frumencijus, palydėjęs jį iki Aleksandrijos, nuvyko pas šv. Atanazą, kuris nuo 326 metų buvo Aleksandrijos patriarkas, ir prašė jo pasiųsti Abisinijon kunigų ir vyskupą, nes žmonės palinkę priimti tikėjimą.

Šv. Atanazas, matydamas pilnai pasiruošusį tai atsakingai vietai užimti patį Frumencijų, pašventė jį vyskupu apie 340 metus, davė pagelbininkų ir siuntė atgal Abisinijon. Frumencijus savo būstinę pasirinko krašto sostinėje Aksume. Pradėjo jis nuo krikščonių pirklių. Įkalbėjo jiems viešai rodytis pamaldose tikinčiais žmonėmis. Greitai jam pavyko pakrikštyti karalių, savo mokinį Aeizaną, įkurti nemažai bažnyčių ir praplatinti Kristaus atneštas tiesas visoje šalyje.

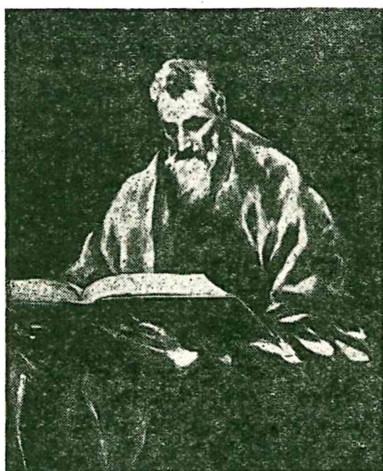
Abisiniečiai teigia, kad šv. Frumencijus pirmasis išvertė į jų kalbą Naująjį Testamentą.

Mirė šis Abisinijos apaštalas sulaukęs žilos senatvės 383 metais. Jį gerbia visa Bažnyčia kaip stambų šventąjį.

Dievui pasiaukojęs žmogus gali padaryti daug gero tiems, kurių tarpe gyvena, nes Dievo ir artimo meilė jį verčia darbuotis, gelbėti klystančias sielas. Negalint išvykti tolimoms misijoms, kiekvienas gali gražiai pasi-

darbuoti savo namuose, pasistengdamas, kad visi nuoširdžiai tarnautų Dievui.

Spalių 27 d. minimi vyskupai: Frumencijus, Gaudijozus Afrikietis. Abai: Abanas, Kolmanas. Išpažintojai: Balderikis, Oteranas, Unis, karalius Elesbanas. Kankiniai: Kapitolina, Erotējis, Vincentas, Sabina, Kristeta. Mergelē Breaka.

Šv. Simonas. Tapē El Greco 1603-12 m. Yra Toledo muz.

ŠV. SIMONAS IR ŠV. JUDAS-TADAS, APAŠTALAI

Spalių 28 d.

APAŠTALAS šv. SIMONAS buvo kilęs iš Galiliejos Kanos ir buvo vadinamas Zeliotu.

Nužengus šv. Dvasiai ir ēmus augti Bažnyčiai,

apaštalai išsiskirstė į sutartus kraštus Kristaus mokslo skelbtų. Simonas iškeliavo į Egiptą ir į Šiaurinę Afriką. Uoliai platinęs Kristaus apreikštąsias tiesas žmonių tarpe ir sukūręs parapijų užuomazgas. Iš Egipto vėliau jis nuvyko Persijon. Ten šv. Simonas susitiko su apaštalu šv. Judu — Tadu, kuris iš Mezopotamijos buvo atvykęs Kristaus Evangelijos skelbtų Persijon. Šv. Judas — Tadas buvo šv. Jokūbo jaunesniojo brolis, ir abu jie buvo švč. Mergelės Marijos giminaičiai; dėl to jiedu buvo vadinami Jėzaus broliais, panašiai kaip ir mes, lietuviai, pusbrolius ir net tolimesnius gimines dažnai vadiname broliais.

Šv. Judas — Tadas parašė krikščionims laišką, kurs pateko į Naująjį Testamentą. Sakoma, kad jiedu Persijoje laimėjo daug sielų Kristui, ypač po to, kai išsipildė apaštalų pranašystės žodis.

Mat, persų vadas Baradachas buvo surengęs karo žygį Indijon ir prieš išvykdamas, stabmeldžių papročiu, teiravosi savųjų vaidilų, koks bus žygio galas. Bet tie nežinojo ką beatsakyti, nes per stabus kalbėjusios iki tol piktosios dvasios nutilo. Vadas išsigandęs tos tylos ir pasiuntęs tarnus pas vyriausįjį stabą pasiklausti, dėl ko stabai tyli. Piktoji dvasia jam atsakė, kad Persijon atvyko du vyrai, Kristaus tarnai, Simonas ir Judas, ir juodu užčiaupė dievaičiams burną.

Surastieji Kristaus apaštalai išaiškino Baradachui, kad ne dievaičiai, o piktosios dvasios kalbėdavusios per stabus, ir leido antru kartu stabus išmėginti. Paklausti, tie atsakė, kad karas bus ilgas, kruvinas ir pavojingas. Simonas ir Judas gi jam pasakė, kad rytoj šią valandą atvyks Indijos pasiuntiniai prašyti taikos. Vadas liepė uždaryti vaidilas ir apaštalus ir laukti: kas bus pamelavęs, to nusiris galva. Bet apaštalų žodis įvyko. Atvyko pasiuntiniai, ir karo nebuvo. Apaštalų užtariami, stabmeldžių vaidilos buvo išleisti nenubausti.

Ten ir kituose gretimuose miestuose apaštalai rado daug palankių sielų Kristaus mokslui; bet vėliau, burtininkų sukurstyta, tamsi minia juodu nužudė už tai, kad jiedviem besimeldžiant, sudužę jų stabai.

Kankinių mirtimi apaštalai paliudijo Kristų ir jo tiesą spalių 28 dieną.

Blogieji visada persekioja geruosius, nes gerųjų darbai jiems nepatogūs.

Spalių 28 d. minimi apaštalai: Simonas ir Judas Tadas. Kankiniai: Anastazija, Ferucijus, Fidelis, Kyrilas, Kyrila, mergelė ir kankinė. Vyskupai: Eadsinas, Faronas, Honoratas. Abas Dorbėnas.

ŠV. NARCIZAS, VYSKUPAS

Spalių 29 d.

NARCIZAS, Jeruzalės vyskupas, gimė apie 100 metus. Jis gyveno šimtą šešiolika metų ir mirė 216 m., pagarsėjęs dideliu šventumu ir žymiais stebuklais.

Iš jo jaunatvės denų neliko žinių. Iš istoriko Euzebijaus sužinome, kad jis buvo prisidėjęs prie tų vyrų, kurie siekė tobulybės malda, apsimarinimais ir darbu, gyvendami protarpiais kartu, tai vėl paskirai. Kai Aleksandrijos mokyklos vadovas ir mokytojas Hierakas subūrė trečiam šimtmečiui prasidedant mokytus ir pamaldžius vyrus bendram gyvenimui, Narcizas pasitraukė tada į tyrus.

Šv. Narcizas turėjęs 80 metų, kai buvo įšvęstas Jeruzalės vyskupu. Senelis buvo Dievo širdžiai mielas, uolus ganytojas ir stebukladaris. Kai vieną kartą Didžiajame Šeštadienyje Jeruzalės bažnyčiai netikėtai atsirado ne-

patogumų — per kažkeno neapdairumą nebuvo likę alyvos Velykų lempoms uždiebti, šv. Narcizas paliepė pasemti iš šulinio vandens, pasimeldė ir liepė juomi pripildyti lempas, kuriose atsirado alyva vietoje vandens. Tos alyvos dalis buvo ilgai laikoma Jeruzalės bažnyčioje, kaip padaryto stebuklo prisiminimas.

Praėjo penkiolika vyskupavimo metų, ir randame šv. Narcizą pirmininkaujant vyskupų suvažiavime Jeruzalėje 195 metais. Jis buvo gerbiamas visų kitų vyskupų. Praėjo dar keleri uolios darbuotės metai. Ir šv. Narcizas susilaukė priešų, sunkaus kryžiaus ir išbandymo. Jo priešai šmeižė jį ir prisiekinėdami melavo. Vienas prisiekęs tarė, jog jei jis netiesą sako, kad Dievas jį ugnimi nubaustų; antras meluodamas šaukėsi Dievo, kad jį raupsai ištiktų, o trečias, kad aklas taptų, jei jis netiesą kalbąs.

Šv. Narcizas žinojo savo nekaltumą. Nenorėdamas sudaryti Jeruzalės bažnyčioje sąmyšio, slapta jis pasitraukė į tyrus ir ten kurį laiką pasninke ir atgailoje gyveno. Bet Dievas teikėsi pabrėžti savo ištikimo tarno nekaltumą. Pirmas kaltintojas sudegė, antrą nepagydoma ir biauri raupsų liga ištiko, o trečias apako. Tai pamatė žmonės ir pripažino, kad jie buvo Dievo nubausti ir tuo būdu, kap patys prašėsi. Iš tyrų sugrįžo šv. Narcizas ir toliau vadovavo tikintiesiems. Mirė 216 metais.

Jėzus moko: "Gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, ir melskitės už persekiojančius ir šmeižiančius jus, kad būtumėte vaikai jūsų Tėvo, esančio danguje." (Mato 5, 44)

Spalių 29 d. minimi vyskupai: Narcizas, Kolmanas, Donatas, Etelnotas, Jonas, Maksimilijonas, Valentinas. Abas Teodoras. Atsiskyrėlis Baldus. Kankiniai: Hijacintas, Kvinktas, Felicijonas, Lucijus, Zenobijus; mergelės kankinės: Euzebija, Kenera. Mergelė Ermelinda.

ŠV. ALFONSAS RODRIGEZAS, IŠPAŽINTOJAS

Spalių 30 d.

ALFONSAS buvo pasaulinis brolis jēzuitų vienuolijoje ir per 46 metus ējo durininko pareigas Majorkos kolegijoje. Būdamas mažamokslis jis sugebējo, vyresniesiems liepiant, parašyti vertingų dalykēlių net aštuonias knygas.

Jo gyvenimo pradžia buvo varginga. Gimē jis 1532 metais Ispanijoje, Segovijoje. Jo tēvelis — vilnų pirklys — turējo prekyboje nepasisekimo ir labai suvargo, Alfonsukui dar jaunam tebesant. Nebuvo vaikinui progos mokytis. 26 metų būdamas, jis vedē pamaldžią mergaitę Mariją Suarez, ir jiedu susilaukē trijų vaikelių, kurių du jaunučiai mirē. Apie 1563 metus mirē jo žmona Marija; jis liko našlys su vienu sūnumi. Kiek metų praējus, mirē ir paskutinis jo sūnus.

Alfonsas pasiliko pats vienas. Jo siela palinko į atgailą ir maldą. Matydamas sau pavojų pasaulyje, sumanē stoti į vienuolyną. Jo širdis traukē į neseniai įkurtąją jēzuitų vienuoliją, bet jo ten nenorējo priimti, kadangi jis buvo bemokslis.

39 metus turēdamas, jis nukeliavo Barcelonon ir stojo mokyklon mokytis. Mokslas nelabai jam sekēsi; pradējo sirgti ir turējo pasitraukti. Po ilgų prašymų jis pasiekē savo tikslo, — jį priēmē tēvai jēzuitai kaip pasaulinį broliuką 1571 metais sausio 31 d. Atlikęs bandymą Ispanijoje, po pusēs metų jis buvo perkeltas į naujai įsteig-

tą kolegiją Majorkos saloje. Ten jį paskyrė kolegijos durininku.

Tose pareigose jis išbuvo iki savo mirties per 46 metus, pasiekė šventumo ir išaugo dorybėse. Ne vieną tarpą jis turėjo didelių dvasios vargų. Vargindavo jį dvasinė baimė, skrupulai, nesveikata. Iš to viso išsigydė visišku klusnumu savo vyresniesiems. Jo atgailos būdavo didelės ir pasninkai ilgi; bet visada jis buvo giedrus, malonus, mielas, susitelkęs, skubus patarnauti kitiems. Būdamas tikras Dievo tarnas, jis turėdavo žymios įtakos kolegijoje besimokinančiam jaunimui, klierikams ir jauniems kunigams. Jis įrodė šv. Petrui Klaverui, kad Dievas jam skyrė darbuotis pietų Amerikoje tarp vergų, ir tas jo paklausė, gavo savo vyresniųjų leidimą ir išvyko visam gyvenimui į pietų Ameriką darbuotis.

Šv. Alfonsas mirė 1617 metais ir pagarsėjo stebuklais. Po devynerių metų jis buvo pripažintas garbinguoju Dievo tarnu. Tarp palaimintųjų įskaitytas 1825 metais ir šventuoju 1887 metais.

Pas Dievą garbingas yra tas, kurs visa širdimi Jį myli, Jam tarnauja, Jį garbina, nepaisant, kokios būtų kilmės, turtų ar mokslo žmogus. Dievą gi mylėti privalome visi.

Spalių 30 d. minimi šv. kankiniai: Afrikos kankiniai, Klaudijus, Luperkas, Viktoras, Eutropija, Julius, Eunas, Makarijus, Lukanas, Marcelis, Maksimas, Saturninas, Zenobijus, Zenobija, Teonestas, vyskupas ir kankinys, Arilda, mergelė ir kankinė. Vyskupai: Asterijus, Egelnotas, Germanas, Serapijonas, Talarikanas.

KRISTAUS KARALIAUS ŠVENTĖ

Spalių 31 d

OPIEŽIUS PIJUS XI 1925 metais gruodžio 11 d. įvedė Bažnyčioje Kristaus Karaliaus šventę paskutinį sekmadienį prieš Visų Šventę, norėdamas, kad visi žmonės Jėzų labiau pažintų, kad nuoširdžiau Jam tarnautų, kad Jo paskelbtais tikėjimo ir doros nuostatais grįstų savo asmeninį, visuomeninį ir valstybinį gyvenimą. Jei Jėzus viešpataus visų širdyse, mintyse, žmonių valioje, jei žmonės leis Kristui veikti savo gausia malone juose ir per juos, greit įvyks pasaulyje teisingumo ir meilės karalystė vieton dabartinės neapykantos, skriaudos, prievartos ir baimės.

Štai Jėzus yra tardomas ir teisiamas Piloto. Teisėjas jo klausia: "Ar tu esi žydų karalius? Jėzus atsakė: — Ar pats iš savęs tai klausi, ar kiti tau pasakė apie mane? — Pilotas atsakė: — Ar aš žydas? Tavo tauta ir vyresnieji kunigai man tave įdavė: ką esi padaręs?— Jėzus atsakė: — Mano karalystė ne iš šio pasaulio; jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau išduotas žydams; bet dabar mano karalystė ne iš čia.— Tuomet Pilotas jam tarė: — Tai tu esi karalius? — Jėzus atsakė: — Tu pats sakai, aš esu karalius. Aš tam gimiau ir atėjau į pasaulį, kad liudyčiau apie tiesą. Kiekvienas, kurs yra iš teisos, klauso mano balso.—"(Jono 18, 33 - 37)

Visi, kurie myli tiesą, privalo artėti prie apreikštosios tiesos šaltinio, prie Jėzaus, nes Jis sakė: "aš esu tiesa." Ir Jėzus, kurs atnešdamas dieviškąsias tiesas, išvadavo žmones iš proto klaidų, gali išvaduoti iš piktų palinki-

mų ir iš blogų papročių, ydų tiek pavienes sielas, tiek ištisas šeimas ir valstybes. Jėzui paskelbus, sužinojome, kad pasaulio Kūrėjas yra mūsų geriausias Tėvas, kuris, amžina meile mus pamilęs, parengė amžinosios laimės nesibaigiantį gyvenimą tiems, kurie Jį myli. Tie gi Jį myli, kurie laikosi Dievo apreikštų tiesų ir jas vykdo gyveniman. Jėzus atėjo mums parodyti gyvenimo kelią į dangų, į laimę. Jis liepė Juomi sekti meilėje ir pasiaukojime.

Kristus yra visų sutvėrimų valdovas, nes pats yra jų Kūrėjas, ir šventos Jo valios klauso visi Jo tvariniai. Tik kai kurie žmonės, turėdami laisvą valią, nukrypsta nuo Dievo ir nenori žinoti nei gailestingumo, nei meilės, nei Viešpaties teisingumo. Jie eina pražūtin, amžinon nelaimėn, neklausydami Dievo ir Jo negarbindami. Pažinkime geriau Jėzų, Jo meilę, Jo gyvenimą, ir tegul Jis karaliauja mūsų sieloje!

Spalių 31 d. minimi kankiniai: Ampliatas, Urbonas, Narcizas, Kvinktinas, Foilanas, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Antoninas, Stakis, Volfgangas. Išpažintojas Ertas.

VISŲ ŠVENTŲJŲ ŠVENTĖ

Lapkričio 1 d.

ASKUTINIAME TEISME Jėzus tars palaimintiems: —"Eikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite jums nuo pasaulo įkūrimo prirengtą karalystę."(Mato 25, 34).

Ką mes tikimės paveldėti, šventieji danguje tai turi: jie yra kupini laimės ir džiaugsmo. Išganytojas ragino: "Džiaukitės ir linksminkitės, nes jūsų užmokestis gau-

sus danguje."(Mato 5, 12) Danguje yra pilniausias teisingumas, ir ten yra tik vieni teisingieji. Danguje yra pilniausia laisvē, nes šventieji vien to nori, ko nori Dievas, jie dalyvauja Jo apvaizdoje ir išmintyje, karaliaudami visam; ten yra visokio gērio gausybē: išminties, meilēs, išganymo. Šv. Povilas apaštalas buvo dvasios pagavime ir matē dangų ir girdējo slaptingus žodžius, kurių nē vienam žmogui nedera sakyti (palyg. 2 Kor.12, 4). Ir jis mums praneša vien tiek: "Ko akis neregējo, nei ko ausis negirdējo, nei į žmogaus širdį neįējo, Dievas parengē tiems, kurie jį myli"(1 Kor. 2, 9).

Kasdien besidžiaugdami laime to, kuris pasiekē dangų, vieną dieną metuose džiaugiamēs visais šventaisais. Šios šventēs pradžią randame ketvirtame šimtmetyje. Tais laikais graikai švęsdavo Visų Šventę pirmąjį sekmadienį po Sekminių. Kai popiežius Bonifacas IV pašventē 609 metais Panteoną ir iš jo padarē šventovę, ją pavadino švč. Mergelēs Marijos ir kankinių bažnyčia. Popiežius šv. Grigalius III (731 - 741) pašventē koplyčią prie šv. Petro bazilikos Visų Šventųjų vardu ir paliepē švęsti Visų Šventų dieną lapkričio pirmą. Popiežius Grigalius IV (827 - 844 m.) Visų Šventę praplētē visai Bažnyčiai.

Šv. Jonas apaštalas Patmos saloje turējo regējimą, matē dangaus šventųjų džiaugsmus ir stengēsi žodžiais ir vaizdais pasakyti tai, kas žmogaus kalba neišsakoma. Jis rašo: "Po to mačiau didelę minią, kurios niekas negalējo suskaityti, iš visų tautų, giminių, žmonių kuopų ir kalbų: jie stovējo ties sostu ir Avinēlio akivaizdoje, apvilkti baltais rūbais, ir palmēs buvo jų rankose. Jie šaukē dideliu balsu, tardami: Išganymas mūsų Dievui, sēdinčiam soste, ir Avinēliui. Visi angelai stovējo aplink sostą, aplink vyresniuosius ir keturis gyvūnus; jie parpuolē ant savo veidų ir pagarbino Dievą, tardami: Amen. Palaiminimas, garbē, išmintis ir dēkojimas, pagarba, ga-

lybė ir stiprybė mūsų Dievui per amžių amžius. Amen." (Apreiškimas 7, 9-12)

Padedant visiems šventiesiems, stenkimės tikrai patekti į dangų, į savo tikrą laimę.

Lapkričio 1 d. minimi Visi Šventieji ir šv. kankiniai: Benignas, Cezarijus, Julijonas, Cezarijus antras, Dacijus, Kyrenija, Julijona, Heroldas, karalius, Jonas, Jokūbas, Marija, mergelė ir kankinė. Vyskupai: Austremonijus, Licinijus, Marcelis, Vigoras. Abas Kadfanas. Išpažintojai: pal. Angelas de Skarpettis, Ceitonas, Dingadas, Kledvinas, Maturinas, Salaunas, Severinas.

VĖLINĖS

Lapkričio 2 d.

ĖLINĖS yra visų teisiųjų mirusių diena. Jie atsiskyrė su šiuo pasauliu, būdami pašvenčiamoje Dievo malonėje, neturėdami ant savo sąžinės neatleistų sunkių nusikaltimų, bet vien nesuskubę pilnai atsilyginti bausmių Dievo teisybei už kaltes. Tos bausmės gali būti pasilikusios už jau dovanotas sunkias nuodėmes, ar už nedovanotas atleidžiamąsias nuodėmes. Tas bausmes kenčia teisiųjų sielos, kol atsiteis, skaistykloje.

Skaistyklos buvimas duoda tikros vilties patekti į dangų tiems, kurie žemėje nesuskubo pilnai tapti šventi. Jei nebūtų skaistyklos, kaip galėtų į dangų patekti nešvarios sielos, nes Apreiškimo knygoje parašyta, kad į dangų "neįeis nieko sutepta" (Apr. 21, 27). Paties Išganytojo pamokyti žinome, kad kai kurios kaltės bus atleistos po mirteis, o kitos ne: "O kas kalba prieš šventąją Dvasią, tam nebus atleista nei šiame pasaulyje, nei būsimame." (Mato 12, 32) Skaistyklos buvimo tiesa mums

teikia suraminimo ir vilties pasiekti savo išganymą.

Skaistykloje esančios sielos tikrai žino, kad jos yra išganytos; jos matē savo Teisēją, daugiau negali nusikalsti, jos ilsisi Kristuje ir ilgisi dienos, kada, visai apsivaliusios, bus vertos įeiti į amžinos laimēs ir džiaugsmo karalystę.

Skaistyklos sielų skausmai yra dideli, jų negalime pavaizduoti žmogiškais žodžiais, negalime išsakyti nē jų begalinio ilgesio bei troškimo būti su Dievu. Siela dega Dievo meile, trokšta Jį matyti, Jį turēti;bet pati mato, kad ne kas kitas, tik ji pati yra kalta už savo dabartinę nelaimę; gailisi, kad nesistengē pasiekti aukštesnēs garbēs danguje. Ir siela po mirties skaistykloje, sujungta su valomąja skaistyklos ugnimi, kenčia neišsakytus skausmus.

Dievo teisybei skolas gali apmokēti ne vien pati siela, bet už ją gali užtarti gyvieji ir jos skolas apmokēti Dievui savo malda, savo gailestingais darbais ir ypač Išganytojo Nekruvinąja šv. Mišių auka. Toji gyvųjų pagalba mirusiems yra maloni Dievui, nes Dievas myli tas sielas, sutrumpina joms bausmes, o ir patiems besimeldžiantiems yra nuopelninga ir naudinga, — išvaduotosios sielos nepamirš savo geradarių.

Nors visada Bažnyčia tikējo skaistyklos buvimu ir visada meldēsi už mirusius, bet pirmais amžiais toji tiesa nebuvo aiškiai išreikšta. Šv. Augustinas įrodinēja jos buvimą šv. Rašto posakiais. Nuo jo laikų ši tiesa pasidarē aiškesnē.

Nors visada buvo meldžiamasi už mirusius, bet iki 998 metų nebuvo atskiros dienos melstis už mirusius, esančius skaistykloje. Šv. Odilis, Kluny vienuolijos vyresnysis, 998 metais įrašē į visų jam priklausančių vienuolynų kalendorių, kad po Visų Šventēs vienuolynuose būtų meldžiamasi už visus vienuolijos mirusius narius. Šis gražus gailestingumo pavyzdys greitai paplito Va-

karų Europoje, ir buvo paskirta lapkričio 2 diena visų mirusių atminimui.

Kadangi sėkmingiausia mirusiems pagalba eina iš šv. Mišių, popiežius Benediktas XV 1915 metais rugpiūčio 10 dieną leido laikyti visiems kunigams Vėlinėse trejas šv. Mišias: vienas už visus mirusius, antras šv. Tėvo intencija, trečias — savo intencija ar prašiusių žmonių intencijomis.

Begyvendami žemėje, raskime sau daugiau draugų danguje, kad jų užtariami gautume gausesnių Dievo malonių ir greičiau patektume į amžinąją laimę. Tai galime lengvai padaryti, pavyzdžiui, kasdien sukalbėdami už mirusius ražančiaus dalį.

Lapkričio 2 d. minimi kankiniai: Acindynas, Pegazijus, Aftonijus, Elpidiforas, Anempodistas, Karterijus, Styriakas, Tobijas, Eudoksijus, Agapijus, Justas, Maharsaporas, Publijus, Viktoras, Hermis, Papijas, Viktorinas, vyskupas ir kankinys, Eustochija, mergelė ir kankinė. Vyskupai: Jurgis iš Vienos, Erkis, Teodatas. Abas Ambroziejus. Išpažintojai: Marcijonas, Vilebaldas. Mergelės: Baja, Maura. Našlė pal. Margarita iš Lotaringijos.

ŠV. MALAKIJAS, VYSKUPAS

Lapkričio 3 d.

ALAKIJAS buvo airis. Jo tikras vardas buvo Maelmhaedhoc. Iš to sunkiai ištariamo žodžio lotynai padarė Malachius, o lietuviškai gali būti Malakijas.

Jis gimė Arijoje, Armaghe, 1094 metais. Mokslus ėjo pas Imhar O'Hagan, vėliau tapusį vienuolyno vyresniuoju. Vyskupas Celsus įšventė Malakiją kunigu 1119 m.

Bet jis, norėdamas pagilinti teologines žinias,nuvyko į Lismorę ir šv. Malcho globoje išbuvo beveik dvejus metus. Sugrįžęs į Bangoro vienuolyną, jis tuoj buvo išrinktas to vienuolyno vyresniuoju. 1124 metais jis buvo išrinktas ir paskirtas Connoros vyskupu; o po 9 metų, 1132, visos Airijos primu, Armagho arkivyskupu.

Tuo metu buvo įsigalėję Bažnyčiai priklausiančiose žemėse pasauliečiai žmonės, iš vardo sakydamiesi esą vyskupai, o iš tikrųjų nė kokių šentimų neturintieji. Net dvejus metus teko šv. Malakijui derėtis su panašiu arkivyskupu — pasauliečiu žmogumi, — kol galėjo pradėti tvarkyti vyskupijos reikalus.

Apie šv. Malakijo veiklą, jo padarytus stebuklus žinome iš šv. Bernardo raštų, su kuriuo susipažino savo kelionėje į Romą. Iš viso du kartu keliavo šv. Malakijas Romon. Pakeliui pirmu kartu sustojo Clairvaux vienuolyne, kur vyresniuoju buvo to amžiaus garsenybė, šv. Bernardas. Juodu labai susidraugavo, ir šv. Malakijas buvo linkęs pastoviai apsigyventi šiame vienuolyne, kai tik reikalai bus atlikti ir gaus šv. Tėvo pritarimą. Tai buvo 1139 metais. Grįždamas į Airiją, jisai gavo penkis cistersus vienuolius vienuolynui kurti Airijoje. Jų vyresniuoju šv. Bernardas paskyrė airį Kristijoną. 1142 metais šie vienuoliai jau turėjo pasistatę erdvų vienuolyną, kuris išaugo į garsią abatiją Mellifont.

Šv. Malakijas grįžo iš Romos kaip popiežiaus legatas Airijai. Nuolatiniai darbai ir rūpesčiai viso krašto reikalais išsėmė jo jėgas. Jis pats matė, kad jų pabaigti negali. Norėdamas turėti daugiau laiko savo sielos reikalams, maldai, jis atsisakė iš Airijos primo pareigų ir apsigyveno Downe, norėdamas su laiku tapti vienuoliu. Jį paveikė jo sesutės likimas. Šv. Malakijas buvo gailestingos širdies, jis mielai tarnavo vargšams, dažnai pasitaikydavo, kad jis juos laidodavo. Tą jo gailestingumą pajuokė sesuo. Kai ji mirė, šv. Malakijas atlaikė

nemažai šv. Mišių už ją. Kiek vėliau jis pamatė ją regėjime, nuliūdusią, gedulingais rūbais apsivilkusią, kapinėse; ji skundėsi, kad jau trisdešimt dienų, kai negaunanti dvasinio maisto. Tikrai, jau buvo praėjęs mėnuo laiko nuo paskutinių šv. Mišių, atlaikytų už seserį. Šv. Malakijas aukojo už ją daugiau šv. Mišių, ir po kelių pasikartotų regėjimų ji, galutinai nušvitus, laiminga dėkojo brolui už jo nepaprastą gerumą.

Jis buvo Dievo apdovanotas pranašystės dovana. Bebūdamas Romoje, parašė, ką buvo matęs regėjime, popiežių eilę ir jų ateitį, iš viso 112, ir kiekvieną aptardamas simboliniais išsireiškimais. Tas jo rankraštis buvo užsimetęs tarp visokių kitų raštų kelis šimtmečius ir tik pereitą šimtmetį paskelbtas. Kadangi jo pranašystės gražiai tiko kai kuriems popiežiams, tai jo vardas pagarsėjo.

Antru kartu keliaudamas Romon, jis dasiyrė iki cistersų vienuolyno Clairvaux 1148 metais ir sunkiai susirgo. Priėmęs paskutinius šv. Sakramentus iš šv. Bernardo rankų, jis mirė 1148 metais lapkričio 2 d. Popiežius Klemensas III jį kanonizavo 1199 metais ir paskyrė lapkričio 3 d. jo šventę, kad nesusidurtų su Vėlinėmis.

Melstis už mirusius yra didesnis reikalas, negu už gyvus, nes jų didesnis vargas, — jie sau negali kuo kitu gelbėtis, tik vienu skausmu.

Lapkričio 3 d. minimi vyskupai: Malakijas, Domnus, Florus, Hermengaudijus, Hubertas, Pirminas. Kankiniai: Germanas, Teofilis, Cezarijus, Vitalis, Papulius, Valentinas, Hilaras, Vinefridė, mergelė ir kankinė. Abas Englacijus. Išpažintojai: Kristiolas, Elerijus, Kvartas, Vulganijus. Saragosos kankiniai. Našlė Silvija.

ŠV. KAROLIS BOROMIEJUS, VYSKUPAS

Lapkričio 4 d.

AROLIS BOROMIEJUS yra kilęs iš labai garbingos šeimos. Jo dėdė popiežius Pijus IV pradėjo valdyti Bažnyčią, kai Karolis jau buvo baigęs mokslus.

Jis gimė 1538 metais šiaurinėje Italijoje, Aronos pilyje. Nuo pat jaunų dienų jis pasiryžo būti kunigu ir to jis siekė visa jaunuolio siela, saugodamas savo nepaliestą skaistybę nuo pasauliečių žmonių statomų pinklių. Jis pamilo nusižeminimą ir vargšus. Jo tėvai, grafas Gibertas ir Margarita de Medici, susilaukė šešių vaikelių; Karolis buvo trečiasis. Motina mirė 1547 metais, ir grafas vedė antru kart.

Dvylikos metų Karolis gavo tėvo leidimą eiti į kunigus ir gavo tonsūrą. Jis mokėsi iš karto Aronos pilyje, paskui Milane. Kai jo dėdė Julius Boromiejus atsistatydino, Karolis tapo tituliariu abu šventųjų Gracijano ir Felino vienuolyne Aronoje. 1552 metais jis įstojo į Pavijos universitetą, kurį baigė 1558 metais. Vykdamas namo, Milane jis susitiko su savo dėde kardinolu Jonu de Medici, kuris po metų buvo išrinktas popiežiumi ir yra žinomas kaip Pijus IV.

1558 metais mirė Karolio tėvas. Vyresnysis brolis ir visa šeima įprašė Karolį imtis tvarkyti ir valdyti turtus, gauti iš Ispanijos karaliaus Aronos pilies tolimesnį valdymą Boromiejų šeimai. Karolis čia parodė didelių diplomatinių gabumų. Pagilindamas mokslą, 1559 metais

jis laikē kvotimus ir gavo bažnytinēs ir civilinēs teisēs daktaro laipsnį. 1560 metais sausio 3 d. popiežius pakvietē Karolį Romon ir pavedē jam administruoti bažnytinius turtus, o netrukus pakēlē jį į kardinolus. Tuo tarpu atsistatydino Milano arkivyskupas. Popiežius paskyrē Karolį administratoriumi arkivyskupijai.

Pamaldus, protingas, uolus, šventai gyvenąs Karolis buvo Apvaizdos žmogus. Jis patarnavo Bažnyčiai daug, kaip legatas Bolonijai, Romagnai, Ankonai, kaip Portugalijos, Žemosios Vokietijos ir katalikiškų Šveicarijos kantonų protektorius. Šv. Karolis buvo paskirtas popiežiaus valstybēs sekretorium. Savo palaiminga veikla ir šventu gyvenimu jis grąžino Bažnyčiai daug nuklydusių sielų. Karolis daug prisidējo prie Tridento santarybos gausingų darbų, o kai mirē jo vyresnysis brolis 1562 m., jis galutinai apsisprendē būti dvasininku ir įsišventē kunigu 1563 metais.

Dabar jis visai atsidavē pertvarkyti bažnytinį gyve nimą savo vyskupijoje ir visoje Bažnyčioje, net statydamas savo gyvybę pavojun, duodamas pavyzdį kitiems, kaip reikia katalikiškai gyventi ir veikti. Daug paliko jis naudingų raštų, įkurtų ir pertvarkytų vienuolynų, pakeltą tikinčiųjų tikējimą ir dorą.

Mirē 1584 metais. Visi jautē jo šventumą. Į šventųjų eiles jis buvo įskaitytas 1610 metais.

Atsinaujinkime dvasia ir visa atnaujinkime Kristuje.

Lapkričio 4 d. minimi vyskupai: Karolis Boromiejus, Amancijus, Birnstanas. Kankiniai: Klaras, Nikandras, Hermis, Porfyrius, Prokulis, Vitalis, Agrikola. Abas Joanicijus. Išpažintojai: Emerikis, Pierius. Mergelē Modesta.

ŠV. BERTILĖ, MERGELĖ

Lapkričio 5 d.

APIE 50 mylių nuo Paryžiaus yra Suasano (Soissons) miestas. Jame septintame šimtmetyje, pirmoje jo pusėje, gimė garbingoje šeimoje šv. Bertilė.

Pamaldi mergelė siekė savo sielos tobulybės. Žmonių tarpe ji matė dorinį sugedimą, nuolatinį savo išganymui pavojų; bet ilgai nedrįso pasisakyti savo tėvams, kad yra sumaniusi stoti vienuolynan. Pasitaikius progai, ji pasiklausė nuomonės vyskupo šv. Audėno. (Kiti jį vadina Audeon, Ouen, Owen; Dadon vardu). Tai buvo švento gyenimo žmogus, kilęs iš tėvų, kuriuos prancūzai gerbia kaip šventuosius: tai Autarius ir Aiga. Jis nešė krikščionišką kultūrą Prancūzijos šiaurei ir Normandijai, būdamas Clichy vyskupu daugiau negu 40 metų. Jis mirė 683 metais.

Vyskupas pagyrė šv. Bertilės norus, padrąsino ją ištesėti ir pažadėjęs užtarti. Tikrai, kai tėvai sužinojo, kad jų mylima dukrelė pasirenka gyvenimą neturte, skaistybėje ir klusnume, nors jautė savo svajones sudužusias, bet neprieštaravo ir leido jai siekti savo dvasios tobulybės. Apie 644 metus nugabeno tėvas savo dukrelę į didelį seserų benediktinių vienuolyną, netoli nuo Meaux miesto.

Vienuolės priėmė šv. Bertilę su džiaugsmu. Ji pradėjo dabar gyventi taip, kaip seniai troško širdis, pakeldama kasdieninių darbų sunkenybes ir kryžius, lavindamosi dorybėmis, atsidavusi maldai ir šventai atgailai. Nors ji buvo garbingos šeimos duktė, save ji laikė visų seserų

tarnaite, mielai visoms patarnaudama, visų klausydama. Netrukus seserys išsirinko ją vyresniosios pagelbininke, o apie 646 metus ji buvo paskirta Chellēs vienuolyno vyresniąja. Tas pareigas ji ējo gražiai, maloniai ir šventai per 46 metus. Šį vienuolyną iš naujo buvo atkūrus šv. Batilda, karaliaus Klodvigo II našlē. Kai pasibaigē jos regencijos laikas, ji pati įstojo į tą vienuolyną ir šventai mirē 680 metais. Tuo pat laiku ten gyveno dvi šventos seserys, Northumbrijos kunigaikštytēs: šv. Herevista ir šv. Hilda.

Šv. Bertilē baigē savo atgailos gyvenimą šventa mirtimi 692 metais.

Brangi yra atgaila, kuri pelno žmogui amžinąjį laimēs gyvenimą. Atgailokime, šventēkime.

Lapkričio 5 d. minimi kankiniai: Domninas, Teotimas, Filotējus, Silvanas, Feliksas, Euzebijus, Galatijonas, Epistemis. Vyskupai: Dominatoris, Geraldas, Kea, Magnus. Pranašas Zakarijas. Išpažintojai: pal. Kozmas, Fibicijus, Kantenas, Lētas, mergelē Bertilē. Našlēs: Elzbieta, Ida.

ŠV. LEONARDAS, IŠPAŽINTOJAS

Lapkričio 6 d.

EONARDAS gimē penktojo šimtmečio pabaigoje ir mirē 550 metais. Apie jį yra užsilikusios žinios vien iš vienuoliktojo šimtmečio. Anot jų, jis buvo karaliaus Klodvigo rūmuose svarbus asmuo, o šv. Remigijus, Reimso vyskupas, buvo jo krikšto tēvas.

Šv. Leonardas turējęs didelēs įtakos karaliui ir jis tą įtaką pakreipęs įkalintųjų žmonių naudai. Jis lankē kalējimus, mokē ten tikējimo ir išgaudavo kaliniams laisvę. Karalius norējo, kad Leonardas taptų vyskupu; bet tas nesutiko ir, šv. Remigijaus patariamas, įstojo neto-

li Orleano į vienuolyną. Tame vienuolyne buvo ir jo brolis Lifardas. Šis ieškojo nuolat nuošalumo, o Leonardas veržėsi misijonieriauti.

Leonardas išvyko į pietinę Prancūziją, tada vadinamą Akvitaniją, ir kurį laiką sekmingai skelbė Dievo žodį stabmeldystės prietarų dar nemetusiems frankams. Dievas lydėjęs savo tarno žodžius ryškiais stebuklais. Vėliau Leonardas pasitraukė netoli Limožo miesto į miškus gyventi. Ten buvo karaliaus namai, kur jis sustodavęs medžioklės metu. Pasitaikė kartą, kad karalių atlydėjusi karalienė, būdama nešČia, sunkiai susirgo. Iš niekur nebuvo galima laukti jai pagalbos; grėsė mirtis. Atsiradęs ten šv. Leonardas pasimeldė, ir karalienė laimingai pagimdė kūdikį ir pati pasveiko. Norėjęs karalius jį apdovanoti auksu, bet Leonardas pinigų nepriėmė. Jis paprašė, kad jam duotų miško sklypą, kur js galėtų gyventi ir laisvai garbinti Kristų. Karalius mielai sutiko.

Prie Leonardo prisijungė pora pamaldžių vyrų, paskui daugiau, ir pasistatė jie vienuolyną. Toje vietoje nebuvo vandens. Šv. Leonardas paliepė iškasti šulinį, pasimeldė ir iš ryto rado jį pilną vandens. Jo stebuklų garsui plintant, veržėsi žmonės gyventi arti taip švento žmogaus. Ten susikūrė miestelis, kuris dabar vadinamas jo vardu: St. Leonard.

Šv. Leonardo garbė plačiai žinoma pasaulyje: jį gerbia visa Vakarų Europa. Tarp 14 ir 18 šimtmečio viename Bavarijos nedideliame mieste, Inchenhofen, surašyta apie keturi tūkstančiai stebuklingos šv. Leonardo pagalbos atsitikimų tojo miesto gyventojams: tai belaisviai išsivadavo, tai moterys — motinos susilaukė jo pagalbos, tai ligos atstojo nuo žmonių ir gyvulių. Ypač jo vardas buvo garsus XI šimtmečio karuose su muzulmonais.

Būkime gailestingi nelaimingiems, padėkime jiems, o patys laimėsime Dievo gailestingumą.

Lapkričio 6 d. minimi kankiniai: Antiokijos kankiniai, Atikas, Feliksas Tynisietis, Severas, vyskupas ir kankinys. Vyskupas Kybis. Išpažintojai: Leonardas iš Limuzino, Eflamas, Leonardas iš Reresbio, Pinokas. Abas Vinokas. Mergelė Edvina.

ŠV. VILIBRORDAS-KLEMENSAS, VYSKUPAS

Lapkričio 7 d.

ELGIJOS ir OLANDIJOS apaštalas, Utrechto arkivyskupas šv. Vilibrordas buvo šv. Vilgio sūnus, gimęs Northumbrijoje (Anglijoje) 658 metais. Nuo 695 metų jis vadinosi Klemensu.

Pamaldus ir šventas tėvas pasiuntė jį mokytis į Ripono vienuolyną, netoli Jorko. Ten mokytojavo tuo laiku pagarsėjęs šentumu šv. Vilfridas, vėlesnis Jorko arkivyskupas, miręs 709 metais. Tokiam mokytojui vadovaujant, Vilibrordas augo mokslu ir dorybėmis. Nenuostabu, kad Vilibrordas ėjo vienuolynan pastoviai gyventi. Ten jis jautėsi patenkintas ir saugus.

678 metais pasiuntė vyresnieji Vilibrordą Airijon, į Rathmelsigio vienuolyną tęsti teologijos mokslų. Ten gyveno ir veikė šv. Egbertas, kilme anglas, uolios misijonieriškos dvasios žmogus. Pats negalėdamas vykti Vokietijon Kristaus skelbti, jis įkalbėjo šventus Vilibrordą, Vigbertą ir kitus 10 vienuolių keliauti Frizijon, dabartinėn Belgijon ir Olandijon, ir tenykščiams stabmeldžiams nunešti Evangelijos šviesos. Šv. Vilibrordas mielai sutiko, nes jis žmogus buvo malonus, atviras, linksmo būdo, protingas, uolus ir nenuilstąs darbuose.

Tuo metu frizai su frankais nebuvo draugai, nuolat kariavo ir nenorējo iš savo priešų rankų priimti krikšto. Todēl ir Vilibrordas neturējo iš karto didesnio pasisekimo Utrechte. Jis nuvyko su draugais pas karalių Pepiną, kuris Frizijon buvo juos pakvietęs. Jie laisvai galējo dirbti jo valdomose žemēse. 692 metais nuvyko Vilibrordas į Romą pas popiežių paprašyti palaiminimo ir įgaliojimo dirbti misijų darbus. Trejiems metams praslinkus, Pepinas pasiuntē jį antru kartu Romon; dabar jis buvo konsekruotas vyskupu. Ta proga buvo duotas jam naujas Klemenso vardas, ir jis buvo paskirtas Utrechto arkivyskupu.

Sugrįžęs jis įsteigē Utrechte vienuolyną, pastatē bažnyčią - katedrą, 698 metais įsteigē kitą benediktinų vienuolyną Echternache, kurį jam padovanojo šv. Dogoberto II duktē šv. Irmina (ji mirē 710 m.)

Tarp 716 ir 719 metų Friziją valdē stabmeldis Radbodas; jis sunaikino įkurtas bažnyčias ir iššudē daug misijonierių vienuolių. Šv. Vilibrordas turējo pasišalinti ir dirbti kaimynų žemēse. Mirus Radbodui, Vilibrordas kartu su šv. Bonifacu nuvyko Frizijon atstatyti, ką buvo sugriovęs stabmeldis valdovas.

Šv. Vilibrordas buvo tikras Dievo žmogus, uolus misijonierius. Dievas jo skelbiamą žodį daug kartų parēmē stebuklais. Jis turējo ir pranašystēs dovaną.

Mirē jis pamēgtame Echternacho vienuolyne (Luksemburge) 739 metais. Po mirties jis buvo visą laiką gerbiamas kaip šventasis.

Garbinga skleisti Dievo žodį suklaidintųjų tarpe. Prašykime, kad Dievas duotų mūsų laikais uolių misijonierių, tikrų Dievo tarnų.

Lapkričio 7 d. minimi kankniai: Amarantas, Auktas, Tauris, Tesalonika, du Ernestai, pal. Gabrielius Perboyre, Hieronas, Nikanderis, Hesychijus, Melazipas, Antanas, Karina, Tremoras. Vyskupai kankiniai: Engel-

bertas, Herkulanas. Vyskupai: Achilas, Florencas iš Strasburgo, Prosdocimas, Rufus, Vilibrordas.

KETURIŲ BROLIŲ VAINIKUOTŲ KANKINIŲ

Lapkričio 8 d.

ETURIŲ brolių kankinių vardai kiek metų nebuvo žinomi, ir jie visi, užtat, buvo garbinami vienu bendru vardu: Keturių Vainikuotų Brolių. Vėliau buvo sužinoti jų vardai. Tai buvo šventieji Severas, Severijonas, Karpoforas ir Viktorinas. Jie buvo plakte užplakti botagais, kuriuosna buvo į galus įpinti geležgaliai. Mirė už tikėjimą į Kristų, jo neišsižadėjo, nes, pažinę tiesą, negalėjo jos pakeisti stabmeldišku melu. Mirė 303 metais Romoje, Dioklecijonui persekiojant krikščionis. Nužudytųjų kankinių kūnai buvo stabmeldžių palikti šunims suėsti, bet ilgai pasiliko nepaliesti, ir krikščionys slaptomis juos paėmė ir pagarbiai palaidojo greta kitų penkių kankinių, taip pat nuo tojo imperatoriaus nukentėjusių, būtent: Klaudijaus, Nikostrato, Simforijono, Kastorijo ir Simplicijaus.

Šie pastarieji buvo skulptoriai. Juos vertė daryti stabmeldiškų stabų statulas; bet jie atsisakė. Stabmeldžiai juos nuvedė prie saulės aukuro. Jie atsisakė aukoti stabui. Juos įmetė kalėjiman ir ilgai laikė, tikėdamiesi badu priversią išsižadėti Kristaus. Neįveikdami jų dvasios, žiauriai nuplakė botagais ir paskandino upėje.

Kadangi jie visi buvo palaidoti toje pat vietoje ir nukentėjo nuo to pat imperatoriaus, jų atminimas švenčiamas viena diena. Romoje yra bažnyčia Keturių Vainikuotųjų vardu, bet iš tikrųjų tai devynių kankinių bažnyčia.

Melskimės, kad Dievas duotų mūsų dienomis pirmųjų krikščionių tikėjimo nuoširdumą ir gyvenimo šventumą.

Lapkričio 8 d. minimi kankiniai: Klaudijus, Nikostratas, Simforijonas, Kastorijus, Simplicijus, Severus, Severijonas, Karpoforas, Viktorinas. Popiežius Deusdedit. Vyskupai: Kuby, Godfrey, Mauras, Morokas, Vilehadas. Abas Grigalius. Išpažintojai: Klarus, Gervadijus, Tysilas.

ŠV. TEODORAS, KANKINYS

Lapkričio 9 d.

YSKUPAS šv. Grigalius Nysietis, miręsis maždaug 395 metais, rašo apie 305 metais mirusį už Kristų kankiniu šv. Teodorą kareivį.

Jis buvo kilęs iš garbingos šeimos ir jaunas įstojo kariuomenėn. Kuriuo laiku jis tapo krikščionis, nėra aiškesnių žinių, bet tuo metu visur buvo pilna krikščionių, nepaisant imperatoriaus persekiojimų. Naujas imperatoriaus Maksimijono paliepimas kareiviams, kad visi aukotų stabams arba žūtų mirtimi, pasiekė šv. Teodorą Ponte, Mažojoje Azijoje. Dabar ten yra šiaurinė Turkijos dalis prie Juodųjų jūrų.

Šv. Teodoras drąsiai prisipažino karinei savo vadovybei esąs krikščionis ir neaukosiąs stabams ir jiems nenusilenksiąs. Kapitonas jam pasakė, kad už tai jam gresia mirtis. Bet drąsusis karys atsakęs, kad esąs pasirengęs mirti už Kristų, kadangi Kristus yra už jį miręs. Jo teisėjas manė gražumu atitraukti Teodorą nuo tikėjimo ir paliko keletą dienų jį laisvą. Kad nei pačiam nereikėtų stabams lenktis, nei kiti jiems neaukotų, Teodoras sudegino stabų maldyklą Amasejoje ir, nuėjęs pas stabmeldžius, prisipažino tai padaręs.

teisėjas jam pasiūlęs dovanoti kaltę, jei išsižadės Kristaus ir klausys imperatoriaus paliepimo. Teodoras atsakęs: "Kol gyvas būsiu, išpažinsiu Kristaus vardą!"

Jis buvo skaudžiai sumuštas ir vėl įmestas kalėjiman. Ten jam pasirodė Jėzus ir drąsino jį ištesėti. Tas regėjimas pripildė jo sielą noru greičiau nueiti pas mylimą Jėzų ir atsiimti amžinos garbės ir laimės vainiką. Laukė jis dienos, kada galės kentėti už Dievą.

Galutinai jo teisėjai nustojo vilties, kad galės jį perkalbėti išsižadėti Kristaus, paliepė draskyti jo kūną geležniais kabliais, kol pasirodė nuogi kaulai. Galop paliepė įmesti jį gyvą į degantį laužą ir sudeginti. Čia baigė šv. Teodoras savo garbingą kovą ir pelnė garbę pas žmones ir pas Dievą.

Turėkime drąsos ir būkime pastovūs mūsų šventame tikėjime, nepaisydami kartais dėl to pasitaikančių nepatogumų. Kas drąsiai išpažįsta Dievą, kas pastoviai laikosi Kristaus, gaus reikiamos malonės tyrimo valandoje, ir tą Viešpats išpažins Dangaus Tėvo ir visų angelų akivaizdoje.

Lapkričio 9 d. minimi kankiniai: Teodoras, Aleksandras, Orestis. Vyskupai: Agripinas, Benignas, Vaunė — Vitonius. Išpažntojas Pabas. Mergelės Eustolija, Sopatra.

ŠV. ANDRIEJUS AVELINIETIS, IŠPAŽINTOJAS

Lapkričio 10 d.

EAPOLIO karalystėje, Castronuovo kaimelyje gimė 1521 metais būsimasis šventasis Andriejus Avelinietis, kuris per krikštą buvo pavadintas

Jis buvo suimtas ir įmestas kalėjiman. Ir šiuo atveju Lanceloto vardu.

Baigęs pradžios mokslus vietos mokykloje, jis buvo pasiųstas Venecijon aukštųjų mokslų. Pamaldus jaunikaitis, protingas, turtingas ir gražus, žavėjo merginų akį. Nekartą jos kėsinosi prieš jo skaistybę. Kad jų pinklių išvengtų, jis įstojo į dvasininkus, priėmė tonsūrą. Iš Venecijos Andriejus persikėlė studijuoti bažnytinės ir civilinės teisės Neapolin, įsigijo teisių daktaro laipsnį ir, būdamas 26 metų, buvo įšventintas į kunigus.

Kurį laiką bažnytiniame teisme jis ėjo gynėjo pareigas. Kartą, beginant bylą, išsprūdo jam mažas melas. Jis bylą laimėjo; bet nerami jo sąžinė galingai atsiliepė, kai jis vakare perskaitė šv. Rašte, Išminties knygose, kad burna, kuri meluoja, užmuša sielą, ir jis nutarė įvykdyti tai, ką buvo seniau manęs padaryti, — atsisakė iš advokato pareigų, atsidėjo daugiau mąstymams ir maldai.

Neapolio arkivyskupas, matydamas jo gražų, pavyzdingą gyvenimą, pasiuntė Andriejų sutvarkyti vieno vienuolyno pašlijusios dvasios. Su dideliu vargu įvedė jis ten drausmę, sutvarkė religinį seserų gyvenimą, nors už tai kažkoks nenaudėlis jam pastojo kelią ir smarkiai sužeidė veidą. Dabar Lancelotas stojo pats į vyrų vienuolyną, gavo Andriejaus vardą, visai atsidavė sielos išganymo darbams, norėdamas pasiekti tobulybės.

Kunigų teatiniečių vienuoliją buvo įkūręs šv. Kajetonas, kuris mirė Neapolyje 1547 metais. Vienuolija davė visą eilę šventų vyrų. Dar tik buvo praėję 11 metų nuo šv. Kajetono mirties, kai 35 metų šv. Andriejus pradėjo ten naują gyvenimą. Jis ryžosi vykdyti visada savo vyresniųjų valią ir nuoširdžiai siekti dvasios tobulybės, augant dorybėse. Naujokavimą baigęs, padarė jis įžadus, aplankė šv. Apaštalų Romoje karstus ir grįžęs pradėjo eiti naujokų magistro pareigas.

Jo šventas uolumas laikytis bažnytinės drausmės ir skaisčių papročių, jo nuolankumas ir nuoširdus pamaldumas dorino visus. Vyresniųjų pavedamas, jis įkūrė savo kongregacijos namus Milane, Piacenzoje ir kitur. Iškalbus kunigas Andriejus buvo mielas gydytojas išpažinties sakramente. Jo patarimais daug naudojosi šv. Karolis Boromiejus, o Laurynas Skupolis jo įtakoje parašė svarbią knygą: apie dvasinę kovą.

Kantrus, apsimarinęs ir taikus Andriejus nešė gyvenimo šviesą savo laiko žmonėms, o savo raštais pasiekė ir ateinančias kartas. Jisai mirė 1608 metais, pasiekęs didvyriškų dorybių ir pagarsėjęs stebuklais. Palaimintu pripažintas 1624 metais, o šventuoju 1712 metais.

Pirmiau negu mirsi, daryk gera, pataisyk gyvenimą, nes miręs to atlikti negalėsi.

Lapkričio 10 d. minimi kankiniai: Demetrijus, Anianas, Eustozijus, Tiberijus, Modestas, Florencija, Tryfonas, Respicijus, Nymfa. Jonas Saksonietis, vyskupas ir kankinys. Vyskupai: Aedis, Justas iš Kanterburio, Monitoris, Probas. Išpažintojai: Andriejus Avelinietis, Eletas, Eletas karalius, Leonas iš Meluno. Mergelė Teoktistė. Moterys: Tryfena, Tryfoza.

ŠV. MARTYNAS, VYSKUPAS

Lapkričio 11 d.

ARTYNAS gimė Vengrijoje ties Sarvaro miesteliu apie 316 metus. Jo tėvai buvo stabmeldžiai.

Apie 327 metus jie atvyko Italijon į Paviją, ir čia Martynas mokėsi slapta katalikų tikėjimo, įsirašė į katekumenus. Jo tėvas buvo imperatoriaus armijoje ka-

rininkas, o paskui buvo pakeltas į pulkininkus, tribunus. Ilgai tėvai nepastebėjo, kad jų sūnus dvasioje yra krikščionis.

Dvylikos metų Martinukas norėjo išvykti į tyrus, bet dar buvo per jaunas pradėti taip sunkų gyvenimą. Kai jam suėjo 15 metų, tėvas privertė jį stoti kariuomenėn, į raitelius. Gavo jis vieną tarną, su kuriuo apsiėjo, kaip su savo broliu. Greitai bėgo metai, kariuomenėje betarnaujant. Jis buvo doras jaunikaitis, geras, pamaldus, nusižeminęs, kantrus, bet dar nepakrikštytas.

Apie jį pasakoja šv. Sulpicijus, kad vieną žiemą labai šalant keliavo Martynas su kitais kariais į Amieno miestą ir netoli miesto vartų sutiko vargšą elgetą, beveik be rūbų, drebantį nuo šalčio. Šv. Martynas jo pasigailėjo, kardu perkirto savo karinį apsiaustą ir jo pusę atidavė elgetai. Jo draugai gardžiai juokėsi; bet Martynas džiaugėsi, padaręs gerą darbą. Nakčia jis turėjo žavintį sapną: matęs Jėzų ir angelus ir girdėjęs, kaip Viešpats taręs angelams: "Katekumenas Martynas pridengė mane šiuo rūbu."

Tas regėjimas jį sustiprino. 18 metų būdamas jisai pasikrikštydino. Dar dvejus metus turėjo ištarnauti kariuomenėje ir atsistatydino.

Apie 337 metus jis grįžo į savo tėviškę. Atrodo, kad ten jis gyveno apie 16 metų ir atvertė į tikėjimą savo motiną. Apie 353 metus jis atvyko Prancūzijon pas vyskupą šv. Hilarą, į Poitierą. Vyskupas norėjo jį padaryti dijakonu, bet Martynas apsiėmė būti vien ekzorcistu. Vėl jis grįžo tėviškėn. Pakeliui pateko į galvažudžių spąstus, ir vienas vos jo nenukirto. Jie labai nustebo, kad jis nė kiek nesigynė. Klausė, kas jis? —"Krikščionis," atsakęs šv. Martynas ir pamokęs juos apie Dievą.

Grįždamas per Milaną į Panoniją, dabartinę Vengriją, Ilyrikoje viešai pasipriešino Arijaus klaidoms, kuris skelbė, esą, Kristus neturėjęs dieviškosios prigimties.

Klaidatikiai, negalėdami savo teigimo įrodyti, supykę nuplakdino Martyną ir varyte išvarė iš miesto. Dar būdamas Italijoje, jisai sužinojo, kad klaidatikiai pasiekė Prancūziją ir kad nuo jų nukentėjo šv. Hilaras.

Kurį laiką Martynas gyveno Milano apylinkėse, bet Kristaus priešai nedavė jam ramybės, išvarė jį ir iš ten. Sutikęs panašaus likimo kitą kunigą, atvyko į Galinarijos salą, ties Albengos miestu Ligūrijoje ir apsigyveno. Maistas buvo menkas: žolės ir kai kurių augalų šaknys. Martynas susirgo. Tik malda jį išgelbėjo nuo mirties. Sužinojo šv. Martynas, kad vyskupas šv. Hilaras 360 metais grįžo į savo vyskupiją ir lankėsi pas popiežių. Martynas pasivijo jį kelionėje ir nukeliavo į Poitierą. Gavęs iš vyskupo už dviejų mylių nuo bažnyčios žemės, Martynas pastatė ten pirmąjį Galijoje (Prancūzijoje) vienuolyną.

Į tą vienuolyną kartą užėjo katekumenas ligonis nakvynėn. Kai grįžo šv. Martynas į vienuolyną, rado pakeleivį mirusį, o jis buvo nekrikštytas. Su ašaromis meldė šv. Martynas Dievą, kad žmogus atgytų. Tas atgijo, buvo pakrikštytas ir ilgai gyveno. Prikeltasis pasakojosi, jog stojęs Dievo teisman ir buvęs pasmerktas į tamsų kalėjimą, bet du angelai sakę Teisėjui, kad už mirusį meldžiasi Martynas. Viešpats paliepęs sielai grįžti į kūną, ir jis atgijo. Kitu kartu šv. Martynas atgaivino pakaruoklį vergą. Jo stebuklų garsas plito.

371 metais jis buvo išrinktas Turo vyskupu. Jis to nenorėjo. Bet jį prigavimu išviliojo iš vienuolyno, neva palaiminti ligonį. Bet atvykusieji paėmė jį ir nusigabeno į Turą. Basas, apiplyšusiais rūbais, sunykęs senelis, kaip kiti ten susirinkę vyskupai tarė, netinkąs būti vyskupu; bet rinkikai atsižvelgė daugiau į Martyno dorą, mokslą ir šventumą, ir jis tapo vyskupu. Čia jis pasistatė prie Luaros upės vienuolyną, į kurį priėmė 80 pamaldžių vyrų. Kai kurie jų buvo uoloje išsikalę sau

kambarēlius. Nuosavybēs jie neturējo. Šv. Martynas paskyrē jaunesniuosius mokytis ir perrašinēti knygas, kitus — vien maldai. Iš šio vienuolyno kilo daug švento gyvenimo vyskupų.

Lankydamas savo vyskupiją, jis rado pamiškēje koplytēlę, kur buvo garbinamas kažkoks nežinomas kankinys. Šv. Martynas ējo bažnyčion, meldēsi, kad Dievas apreikštų, kas per vienas ten palaidotas žmogus. Pasirodē žiauri dvasia ir pasakē, kad jis buvęs plēšikas ir čia užmuštas už plēšikavimą. Vyskupas paliepē išnešti iš ten altorių.

Šv. Martynas gulēdavo ant žemēs, maišu užsiklojęs, nuolatiniuose pasninkuose ir maldose baigē 80 metų ir šventai mirē 397 metais.

"Viešpatie, jei reikia, aš neatsisakau dirbti, teesie Tavo valia," kalbējo mirdamas šv. Martynas. Ir mes stenkimēs tobulai atsiduoti Dievui ir vykdyti Jo šventą valią.

Lapkričio 11 d. minimi vyskupai: Martynas, Bertuinas, Veranas. Abas Baltramiejus. Kankiniai: Atenodoras, Menas, Valentinas, Felikanas, Viktorinas. Abas Teodoras. Išpažintojai: Cynfranas, Redijus, Menas.

ŠV. MARTYNAS I, POPIEŽIUS IR KANKINYS

Lapkričio 12 d.

EKLAIDINGASIS Tikējimo Mokytojas, kaip šv. Martyną vadina graikai, yra gimęs ant Tiberio upēs krantų Umbrijoje, Todi mieste.

Tēvas Fabricijus davē progos gabiam sūnui išeiti moks-

lus. Sužibo tasai nepaprasta išmintimi, giliu mokslu, labai didele vargšų meile ir nuoširdžiu pamaldumu. Teigiama, kad jis buvo įstojęs į šv. Baziliaus vienuolyną ir tapo uoliu kunigu.

Kai 649 metais mirē popiežius Teodoras I, popiežiumi buvo išrinktas Martynas I. Tai buvo neramūs laikai. Buvo kilusi vadinama monotelitų tikybinē klaida. Jie teigē, kad Jēzus, turēdamas savo asmenyje žmogiškąją prigimtį, neturējęs žmogiškosios valios. Tą klaidą rēmē imperatorius Konstantas II ir jis išleido 648 metais įsakymą, žinomą vardu "Typus", uždrausdamas kalbēti apie Kristaus prigimčių veiksmus, grasindamas neklusniems mirtimi.

Popiežius Martynas I sušaukē 649 metais Romon vyskupų santarybą Lateranan, kur susirinko 105 vyskupai. Martynas net nelaukē imperatoriaus žodžio, patvirtinant jį popiežium, kaip seniau imperatoriai buvo sau reikalavę tokios teisēs.

Santaryba kalbējo apie dvi Kristaus valias ir dvigubus veiksmus, nepaisant imperatoriaus draudimo, nes ne pasaulinēs vyriausybēs reikalas kištis į tikējimo klausimus. Imperatoriaus "Typus" buvo atmestas, klaidatikiai Sergijus, Pyrus, Konstantinopolio Povilas, Aleksandrijos Cyrus ir kiti buvo ekskomunikuoti. Santarybos nutarimai buvo išsiuntinēti kitiems vyskupams ir nusiųsti imperatoriui Konstantui II. Tas pasiuntē Romon Olimpą, pavesdamas jam nužudyti popiežių; bet tai nepavyko jam padaryti. Imperatorius tada pasiuntē Teodorą Kalijopą. Tas atvyko Romon 653 m. birželio 15 d. ir pasaulinēs vyriausybēs vardu Laterano bazilikoje paskelbē pašalinąs iš popiežiaus vietos Martyną, liepdamas kitą išsirinkti.

Popiežius, vengdamas kraujo praliejimo, paliepē saviesiems nesipriešinti prievartai, pasidavē ir išvyko įkalintas pas imperatorių. Pakeliui sustojo Naksos saloje.

Imperatorius jį paskelbē maištininku, klaidatikiu, Dievo ir valstybēs priešu. 93 dienas jis laikē šv. Martyną beveik be maisto kalējime, paskui savo iždininkui pavedē popiežių teisti, išjuokti ir vēl 85 dienas kalējime laikyti. Galop ištrēmē į Krymo pusiasalį, ir ten popiežius tais pat 655 metais mirē.

Popiežius yra šv. Petro apaštalo įpēdinis, už kurį Jēzus meldēsi: "Aš prašiau už tave, kad tu nenustotumei tikējimo; todēl tu kada nors atsigręžęs stiprink savo brolius." Tikējimo dalykuose ir doros klausimuose laikykimēs Bažnyčios mokslo.

Lapkričio 12 d. minimi: šv. Martynas I, popiežius. Kankiniai: Benediktas, Jonas, Izaokas, Matas, Kristijonas, Paternas. Vyskupai kankiniai: Aurelijus, Publijus, Livinas. Vyskupai: Rufas, Kunibertas. Karalius Kadvaladoras. Abai: Emilijonas, Kumianas Fada. Išpažintojas Lebuinas ir vyskupas Macharas.

ŠV. DIDAKAS, IŠPAŽINTOJAS

Lapkričio 13 d.

ENKIOLIKTOJO šimtmečio pradžioje Ispanijoje, Sevilijos mieste, vargingoje šeimoje gimē šv. Didakas.

Jausdamasis pašaukimą į dvasinį luomą, jis išvyko pas atsiskyrēlį kunigą pasimokyti dvasinio gyvenimo. Atējęs į metus, įstojo Didakas į pranciškonų vienuolyną Arizafoje. Ten jį priēmē į pasaulinius brolius. Greitai kildamas dorybēse, uoliu apaštalavimu ir gilia išmintimi bei šventumu atkreipē jis vyresniųjų dēmesį ir 1445 m. buvo paskirtas net vyresniuoju Fortaventūros vienuolyne, Kanarų salose. Tai buvo išimtis iš bendrų vienuoli-

jos taisyklių, kad kunigas būtų vienuolyno vyresnysis.

Po ketverių metų jį atšaukė atgal Ispanijon, ir 1450 metais jis vyko su kitais pranciškonais Romon į šv. Bernardino Sieniečio kanonizacijos iškilmes. Čia Ara Coeli vienuolyne pavedė jam prižiūrėti ligonius. Jo gyvenimo rašytojai pažymi, kad ten betarnaudamas ligoniams, jis daug jų stebuklingai išgydė, už juos besimelsdamas. Jis labai mylėjo ir gerbė švenčiausiąją Dievo Motiną Mariją. Prie jos paveikslo degdavo nuolat alyvinė lemputė. Šv. Didakas paimdavo kiek to aliejaus, patepdavo ligonį ir peržegnodavo, ir ligonis staiga pasveikdavo.

Vyresnieji atšaukė šį šventą broliuką - vienuolį Ispanijon į Alkalą. Šiame vienuolyne jis baigė savo gyvenimo dienas, prieš tai ilgus metus visiems nuolankiai patarnaudamas. Jis buvo maldos vyras. Buvo mažakalbis, susitelkęs, ieškąs nuošalumo ir laisvu laiku mėgstąs skaityti šventųjų gyvenimus ir kitas dvasines knygas. Iš Dievo meilės darė dideles atgailas ir daug pasninkavo, kad būtų panašus į kenčiantį Išganytoją.

Savo mirties dienoje priglaudė jis prie krūtinės kryžių ir tarė giesmės žodžiais: "Kryžiau šventas, visų medžių vienas tu pagarbintas... Saldžios vinys, saldus medi, saldžią naštą keliate." Ir taip jis mirė.

Tai buvo 1463 metais lapkričio 12 d. Popiežius Sikstas V įskaitė jį į šventųjų eiles 1588 metais; dabar jo šventė minima lapkričio 13 dieną.

Kasdien paskaitykime bent pusę valandos dvasinių knygų, pav., šventųjų gyvenimų, šv. Rašto, ar kitų naudingų knygų. Jos mums padės suprasti save ir išmokys aukotis Dievui. Dorybių įsigiję, lengviau pasieksime savo amžinąją laimę.

Lapkričio 13 d. minimi kankiniai: Antoninas, Zebinas, Germanas, Enata, Arkadijus, Paskazijus, Probas, Eutychijanas, Paulilis, Mitrijus, Valentinas, Salutoris, Viktoras. Popiežius Nikalojus I. Vyskupai: Briksius, Kailinis,

Devinikis, Eugenijus, Macharijus, Kvintijonas. Išpažintojai: Didakas, Chilienas, Gredifaelis, Homobonus. Mergelė kankinė Kolumba ir Abonas kankinys.

ŠV. JUOZAPATAS KONCEVIČIUS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Lapkričio 14 d.

UOZAPATAS gyveno, mokėsi ir veikė Lietuvoje. Gimė Volynijos Vladimire 1580 metais. Jo tėveliai, Gabrielis Koncevičius ir Marina, buvo pamaldūs žmonės, bet tuo laiku priklausė prie pravoslavų bažnyčios, kuri buvo atsiskyrusi nuo Romos. Po 15 metų įvyko žinomoji bažnyčių Lietuvos Brastos unija: gudų, Volynijos ir visos Lietuvos pravoslavai susijungė su Romos Katalikų Bažnyčia, pasilaikydami sau slavų apeigas šv. Mišiose. Tasai susivienijimas buvo paskelbtas 1596 metais spalių 10 d. Lietuvos Brastoje.

Juozapato tėvelis buvo tarybininkas ir pirklys, o pamaldi motina įdiegė savo sūnui Kristaus meilę. Jis tada vadinosi Jonas. Vėliau, įstojęs į bazilijonų venuolyną, pakeitė savo vardą.

Išėjęs pradžios mokslus gimtinėje, jis išvyko Vilniun pas pirklį Jackų Popovičių, kuris buvo pravoslavas - stačiatikis ir kurį erzino Jono pamaldumas.

Kai įvyko gudų unija su Katalikų Bažnyčia, Jonas — Juozapatas visa širdimi atsidėjo ir pamilo Bažnyčią. Privačiai pasimokė jisai lotynų kalbos ir stojo į Vilniaus akademiją teologijos studijuoti. Įstojo į bazilijonų vienuolyną Vilniuje, kad galėtų visai atsidėti Dievo tarnybai, padėkojęs savo globėjui - pirkliui už pasiūlymą jį įsūnyti ir perleisti jam savo prekybą.

Tai buvo 1600 metais. Greitai Juozapatas kilo dorybėse, tobulybėje nemažais pasninkais ir apsimarinimais; net žiemos metu Vilniuje basas vaikščodavo. Jis nevalgė mėsos nei žuvies, negėrė svaigalų, dėvėjo ašutų marškinius ir aštrią grandinėlę. Skaistybę, kurią pažadėjo švč. Marijos garbei jaunuoliu būdamas, išlaikė iki savo gyvenimo galo. Nestebėtina, kad bazilijonų vienuolynas susilaukė naujų pašaukimų ir pradėjo atsinaujinti iš vidaus.

Įšvęstas kunigu rytų apeigomis, šv. Juozapatas sakė rimtai paruoštus pamokslus ir sutraukė minias klausytojų. Priešai stačiatikiai jį pravardžiavo "sielų vagim," nes jis stačiatikių sielas sujungdavo su tikrąja Bažnyčią. Buvo jis paskirtas Bytėnių vienuolyno vyresniuoju, o vėliau perkėlė jį į Žyrovicus. Iš čia jis buvo grąžintas Vilniun ir padarytas švč. Trejybės vienuolyno archimandritu - vyresniuoju 1614 metais. Tuo laiku ten buvo 60 jaunų vienuolių. Tvirtai valdė jis vienuolius, protingai aprūpindamas visų reikalus, apaštalavo, dirbo archyvuose, rašė knygas, nepaisydamas pajuokų, stengėsi suvienyti visus stačiatikius su Katalikų Bažnyčia.

Polocko vyskupijos unitus valdė tada senelis vyskupas, turįs 90 metų amžiaus. Metropolitas V. Rutskis paskyrė šv. Juozapatą jam pagelbininku ir įšventė vyskupu 1617 metais Vilniuje. Tuo metu Polocko vyskupija siekė iki Smolensko, nes ten buvo Lietuvos žemė.

Su ašaromis išlydėjo Vilniaus unitai savo garsųjį pamokslininką ir šventą vyrą Polockan. Jis buvo vargšų tėvas, mokąs užjausti ir pagelbėti visiems vargstantiems. Rytų apeigų Lietuvos gudai, nors iš vardo buvo priėmę Bažnyčios uniją, bet ramybės ir sutarimo nepažino. Kai kurie stačiatikių vyskupai norėjo valdyti unitus ir bandė jiems skirti savo vyskupus, skelbdami, kad žmonės esą stačiatikiai. Pavyzdžiui, 1620 metais Jeruzalės stačiatikių patriarkas Teofanas važinėjo Maskvon turkų sulta-

no siunčiamas, kad Maskva kartu su turkais pultų Lietuvos - Lenkijos bendrą valstybę. Atvykęs Kijevan, kurį valdė Lietuva, vietos stačiatikių prašomas, Teofanas įšventė net septynis vyrus vyskupais į Lietuvos žemes, į unitų vyskupų vietą. Sužinojęs apie tai karalius Zygmantas III supyko, ir Teofanas skubiai pasitraukė į turkų šalį. Iš tikrųjų, turkai ėmė kariauti prieš Lietuvos - Lenkijos valstybę. Stačiatikiai, naudodamiesi tuo sumišimu, bandė atimti unitams jų bažnyčias; viduje kilo neramumai. Teofano įšventinti vyskupai rašė laiškus, šmeiždami esamus unitų vyskupus.

Šv. Juozapatas buvo 1620 metais Varšuvoje, seime, ir sužinojo, kad Teofano skirtas Polockan Smotrickis kiršina tikinčiuosius, skelbdamas, esą, arkiv. Juozapatas priėmęs lotynų apeigas, ir dėl to sukėlė sąmyšį. Skubėjo Juozapatas į savo vyskupiją grįžti. Sokolninkuose jis vos nežuvo nuo sąmokslininkų. Laimingai grįžęs Polockan, jis aptvarkė pairusius žmonių jausmus ir sutvarkė vyskupiją. Stačiatikiai veikė iš pasalų, nes jų tarpe nebuvo mokytų vyrų, ir jie negalėjo savo teisybės įrodyti. Taip praėjo treji metai. Arkivyskupas šv. Juozapatas išvyko aplankyti kitų savo vyskupijos miestų. 1623 metais spalių 26 d. atvyko jis Vitebskan ir ten pasakė gražų pamokslą. Žmonės, matydami gerą ir nuolankų Dievo tarną, pradėjo aprimti.

Bet priešai nesnaudė. Po trejeto savaičių stačiatikiai suruošė sąmokslą. Arkivyskupui einant bažnyčion, priėjo stačiatikis popas ir visą laiką koliojo arkivyskupą. Arkivyskupo palydovai suėmė šį įžūlų žmogų ir uždarė vyskupo rūmuose. Kiti stačiatikiai sušaukė minią, kad pultų vyskupo rūmus ir išlaisvintų tąjį popą. Bet arkivyskupas išėjo iš bažnyčios ir įsakė išleisti jį koliojusį žmogų. Minia pamatė, kad įkalintasis sveikas ir gyvas, buvo benurimstanti; bet sąmyšio vadai ta proga buvo pradėję mušti vyskupo tarnus. Už juos užsistojo

arkivyskupas. Vienas jam smogė lazda į galvą, kitas kirviu ir, čia pat užmušę, nuvilko Dauguvon, kur paskandino Kristaus kankinį už Bažnyčių vienybę.

Jis buvo pripažintas palaimintu 1643 metais ir šventuoju 1867 metais. Prie jo karsto vyko daug stebuklų. 1937 metais jo kūnas buvo Vienoje, šv. Barboros bažnyčioje.

Šv. Juozapatas yra trečias unitų Bažnyčios šventasis, kuris pasiekė šventumo Lietuvos žemėse. Prieš jį Polocke gyveno kunigaikštytė šv. Eufrazina dvyliktojo šimtmečio viduryje; ji mirė, iškeliavus Jeruzalėn 1173 metais. Antra šventoji buvo jos brolio duktė šv. Prakseda, arba Paraskavija, Polocko kunigaikštytė, vienuolė, kaip ir jos teta; mirė Romoje 1239 metais. Iš rytų apeigų Bažnyčios yra dar ketvirtas asmuo, kunigas Ghebrē, abisinietis, įskaitytas į palaimintųjų skaičių 1926 metais.

Dievas duos, kad susipras atskilusieji nuo tikėjimo vienybės stačiatikiai ir grįš į vieną Kristaus avidę, į vieną Kristaus Bažnyčią. Pasimelskime už stačiatikių grįžimą.

Lapkričio 14 d. minimi kankiniai: vyskupas Juozapatas; Klementinas, Teodotas, Filomenas, pal. Hugo, Faringdonas, vyskupas Hypatijus, pal. Jonas Thorne, pal. Ričardas Whiting, pal. Rogeris Jokūbas, Serapijonas iš Aleksandrijos, Serapijonas iš Alžyro, Sirijos kankiniai, Venerandas; mergelė kankinė Veneranda. Vyskupai: Jukundas iš Bolonijos, Laurynas O'Toolis. Išpažintojas Modanikis.

ŠV. ALBERTAS DIDYSIS, VYSK., BAŽNYČIOS DAKTARAS

Lapkričio 15 d.

RYLIKTOJO šimtmečio mokslo švyturys, kuris šviečia mokslininkams iki mūsų dienų, yra šv. Tomo Akviniečio mokytojas šv. Albertas Didysis. Jis gimė Bavarijoje, kuri tada Švabija vadinosi, ant Dunojaus upės krantų Lauingene ir buvo grafo Bolstadtiečio vyriausias sūnus.

Gimė jisai apie 1193 metus. Mirė eidamas 88 gyvenimo metus, 1280 m., parašęs 37 veikalus, kurie yra išleisti 26 dideliais tomais. Mokslo plotais ir žinių gilumu jis stebina visus, kurie skaito jojo raštus. Savo gyvenimu jis įrodė, kad didelis mokslas ir šventumas papildo vienas kitą, o nekenkia. Ir juo mokytesnis žmogus, juo jis geriau pažįsta Dievo darbus ir Jį garbina.

Besimokydamas Padvoje, 1223 metais Albertas pasipažino su pal. Jordanu, domininkonų vyriausiu vadovu. Jo paskatintas, Albertas išsižadėjo savo įpėdinystės ir grafo teisių, pasiimdamas neturtą ir vienuolio domininkono rūbą, nepaisydamas dėdės prieštaravimų. Dabar jo siela rado tikrą ramybę. Būdamas drausmingas vienuolis ir nuoširdžiai pamaldus, visa siela pamilo Nekalčiausiąją Mergelę Mariją, Dievo Motiną. Jis meldėsi ir studijavo. Tapęs kunigu, skelbė žmonėms dieviškąsias tiesas, gelbėjo sielas, vesdamas jas į atgailą.

Baigusį mokslus Albertą vyresnieji pasiuntė mokytojauti į Hildesheimą, paskui į Freiburgą, Ratisboną, Strasburgą, Koelną, — ten, kur buvo reikalingesnis. Tarp

1245 - 1248 metų jis dėstė teologiją Paryžiaus universitete. Ten jam buvo pripažintas teologijos magistro laipsnis. Sugrįžęs Koelnan, jis dar labiau išgarsėjo savo mokslo gelmėmis. Parašė daug gražių dalykų apie šv. Eucharistiją, apie sielos tobulėjimo reikalus, apie Dievą ir Mariją.

1254 metais jis buvo išrinktas Vokietijos domininkonų provincijolu. Vienuolijos reikalais vyko Romon 1256 metais ir sėkmingai apgynė ją nuo neteisingų užsipuolimų. Po metų jis atsižadėjo provincijolo pareigų, kad galėtų toliau studijuoti ir mokytojauti. Bet 1260 metais popiežius Aleksandras IV paliepė jam būti Ratisbonos vyskupu, neatsižvelgiant nei į vyriausio vadovo maldavimų neatimti vienuolijai Alberto. Trejus metus sėkmingai valdęs vyskupiją, pasikeitus popiežiams, šv. Albertas atsisakė ir grįžo dirbti į savo vienuoliją: mokytojauti ir misijonieriauti tikinčiųjų tarpe.

1274 metais jis buvo pakviestas popiežiaus Grigaliaus X į visuotinę Lijono santarybą. Į ją vykdamas mirė jo mokinys šv. Tomas. Šv. Albertui tai buvo didelis smūgis, nes jis karštai jį mylėjo.

Tarp 1275 - 77 metų Albertas buvo nusilpęs, net atmintį pametęs, bet vėl pasitaisė. Toliau jis ruošėsi prie savo mirties atgailomis, mąstymais, malda, galinga Dievo meile kildamas ir šviesdamas kitiems.

Mirė jis 1280 metais Koelne. Jis paskelptas buvo palaimintu 1622 metais. Pijus XI paskelbė jį Bažnyčios daktaru.

Kaip būtų malonu mums mirties valandoje atsiminti, kad gražiai ir gerai ėjome savo pareigas, išlaikėme tikėjimą, ir tarti Dangaus Tėvui kartu su Išganytojumi: "Aš pašlovinau Tave žemėje, baigdamas darbą, kurį man davei." (Jono 17, 4)

Lapkričio 15 d. minimi: Bažnyčios daktaras šv. Albertas Didysis, vyskupas. Vyskupai: Luperijus, Malas,

vyskupas kankinys Eugenijus. Kankiniai: Feliksas Nolietis, Gurijas, Samonas, Sekundas, Fidencijonas, Abibas, Varikis. Išpažintojai: Fintanas, Leopoldas. Abas Machudas.

ŠV. GERTRŪDA, MERGELĖ

Lapkričio 16 d.

ERTRŪDA buvo trečioji Turingijos margrafo Liudviko VI ir Vengrijos šv. Elzbietos duktė. Ji gimė Eislebene apie 1227 metus. Daug kas teigia, kad jos sesutė yra šv. Matilda. Josios tėvelis mirė žygyje į šv. žemę truputį pirmiau, negu šv. Gertrūda buvo gimusi. Po dvejų metų jos motinėlė, šv. Elzbieta, atidavė ją prižiūrėti ir auginti seselėms Aldenbergo vienuolynan. Nuo penktųjų metelių ji mokėsi ir gyveno seserų priežiūroje, rodydama nemažo pamaldumo ženklus.

Atėjus į metus, ji įstojo į tą patį vienuolyną kaip sesuo ir padarė Dievui įžadus. 1248 metais seserys išrinko ją savo vyresniąja, nes švietė joms šventumu. Per 49 metus ji vadovavo seserims vienuolėms. Kai iš dėdės gavo palikimą, pastatė bažnyčią ir pavargėlių namus, kuriuose ji pati patarnaudavo vargšams.

Greta šventumo, ji išgarsėjo savo raštais. Jaunutė mokėsi lotynų kalbos ir gerai rašė lotyniškai. Mąstymus ir maldą laikė savo pagrindinėmis pareigomis. Mėgo ji mąstyti apie Jėzaus kančią ir šv. Eucharistiją. Viešpats jai duodavo dvasios pagavimų ir dieviško artumo atjautimą maldoje. Dievo meilė ją degino ir vertė visa daryti iš Dievo meilės. Kad galėtų tinkamai susivaldyti, ji budėdavo, pasninkaudavo, laikės tobulos klusnybės ir pastoviai buvusi savo valios atsižadėjusi. Gilus nusižeminimas ir ramybė buvo jos kitų dorybių pagrindas. Būda-

ma vyresnioji, elgēsi su kitomis seserimis it būtų jų visų tarnaitē, patarnaudama kūno ir dvasios reikaluose, meldēsi už gyvas ir mirusias.

Šv. Gertrūda parašē knygą apie "Dieviškuosius pranešimus" ir šiuo raštu ji stoja greta ispanēs šv. Teresēs. Ji siūlo dažniau atnaujinti krikšto pažadus Dievui ir pakartoti savo įžadus, prašant, kad siela mirtų sau, o gyventų Jēzui. Ji troško Dievo, Jojo ilgējosi, ir žemē jos neramino. Visai atsidavusi Dievo valiai, ji mirē 1297 metais. Viešpats atžymējo jos šentumą stebuklais, ir popiežius Klemensas VI leido švęsti jos mirties dieną.

"Aš girdējau balsą iš dangaus, kurs man sakē: Rašyk: palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje." (Apr. 14, 13)

Lapkričio 16 d. minimi kankiniai: Elpidijus, Marcelis, Eustochijus, Rufinas, Valerijus, Morkus. Vyskupai: Edmundas, Fidencijus, Gobrianas, Alfrikis. Abas Otmaras. Išpažintojas Afanas. Mergelēs: Gertrūda, pal. Agnē Asyžietē.

ŠV. GRIGALIUS STEBUKLADARIS, VYSKUPAS

Lapkričio 17 d.

AUJOSIOS CEZARIJOS vyskupas šv. Grigalius gimē apie 213 metus iš stabmeldžių tēvų Naujojoje Cezarijoje. Tas miestas dabar vadinasi Niksaru ir turi apie 4000 gyventojų netoli Juodųjų jūrų prie Kelkito upēs. Tas pats miestas prieš tai buvo vadinamas Sebastu, Diopoliu, Polemonu, Kubira, o šv. Grigaliaus laikais — Naująja Cezarija.

Pats Grigalius buvo ilgai žinomas kaip Teodoras ir turėjo brolį Atenodorą. Apie 227 metus mirė jų tėvas, ir broliai išsirengė Beirutan mokslų eiti. Manė studijuoti Romos teisę. Pasitaikė, kad juodviejų sesers vyras buvo paskirtas į Palestinos Cezariją krašto valdytojo asesoriumi. Broliai tad palydėjo seserį į Palestinos Cezariją ir ten rado garsų Aleksandrijos katechetų mokyklos mokytoją Origeną. Susipažino, pradėjo lankytis į jo pamokas, tapo krikščionimis, atsidėjo mokytis filosofijos ir religijos. Grigalius mokėsi pas Origeną septynerius metus (231 - 238). Po to broliai grįžo į gimtinę.

Apie 253 metus Grigalius buvo įšvęstas Naujosios Cezarijos vyskupu, kad galėtų aprūpinti ten esančią mažą krikščionių parapiją, — buvo vos 17 krikščionių. Bet po 30 metų visas miestas jau buvo krikščioniškas, išskyrus 17 stabmeldžių. Tai padarė šv. Grigalius savo šventumu ir stebuklais. Ir tų stebuklų jis padarė tiek daug, kad amžininkai jį pavadino stebukladariu, ir iki šiol taip jis yra vadinamas. Sekančiame šimtmetyje tuos stebuklus surašė vyskupas šv. Grigalius Nysietis, šv. Bazilius ir kiti.

Tarp ko kita yra žinoma, kad šv. Grigalius stebukladaris liepė kalnui pasitraukti iki pažymėtai vietai, kad būtų kur pastatyti bažnyčią. Ir po nakties kalnas buvo naujoje vietoje. Kai broliai pradėjo vaidytis ir pyktis dėl pelkės, Grigalius pasimeldė ir ją išdžiovino. Kitu atveju Lykumo upė, dabar vadinama Kelkitu, grėsė potvyniu miestui. Šv. Grigalius nuėjo į paupį, įsmeigė lazdą, uždrausdamas vandeniui toliau kilti. Potvynis sustojo.

Šv. Grigalius buvo labai Dievo apdovanotas gausiomis malonėmis ir ateities žinojimu. Turėjęs stebėtinos galios prieš piktąsias dvasias ir daug apsėstųjų išlaisvino iš velnio vergijos.

Mirė jis apie 273 metus, dėkodamas Dievui, kad vien

17 žmonių pasiliko visame mieste nekrikščionys, o visi kiti mielai priėmė Kristaus mokslą.

Šv. Grigalius pasitikėjo Marijos pagalba ir patarė visiems garbinti Dievo Motiną, Nekaltai Pradėtąją Mergelę Mariją. Atsidėkime daugiau švč. Marijos globa.

Lapkričio 17 d. minimi vyskupai: Grigalius Stebukladaris, Anianas, Dijonizas Aleksandrietis, Grigalius iš Tūro, Hugho iš Lincolno. Kankiniai: Aciscius, Viktorija, Alpiejus, Zachėjus. Išpažintojas Eugenijus. Mergelės: Hilda, Salomėja.

PAL. SALOMĖJA, MERGELĖ

Lapkričio 18 d.

ALAIMINTOJI SALOMĖJA buvo Sandomierio ir Krokuvos kunigaikščio Leško Baltojo ir jo žmonos Gržymislavos duktė.

Ji gimė 1211 metais. Mažytė Salomėja paprato gana anksti melstis su visa šeima ir parodė linkimą pamalduman. Dievo buvo ji apdovanota nemažu grožiu ir gabumais. Mėgo klausytis pasakojant apie Dievo Motiną švč. Mergelę Mariją, ir jai niekad nebuvo gana žinių. Pamilus Mariją, ji žadėjo laikyti tyrą savo sielą.

Tuo laiku vos neprasidėjo karas tarp jos tėvo ir Vengrijos karaliaus Andriejaus. Andriejus save vadinos Galicijos kunigaikščiu, o Leškas buvo susigiminiavęs per savo žmoną su Galicijos kunigaikščiais ir manė, kad jam turi Galicija priklausyti. Kad išvengus karo, jiedu susivažiavo 1214 metais į Spižą pasitarti. Susitaikino. Bet nutarė, kad Andriejaus sūnus Kolomanas bus Galicijos kunigaikštis, o Leško duktė Salomėja jo žmona. Tais laikais buvo madoje vaikų vestuvės. Jaunutė Salomėja tu-

rējo vykti į Vengriją pas uošvį ir būsimą savo vyrą, kuris buvo už ją trejais metais vyresnis, — ten mokytis, priprasti. Gabi ir miela mergelė greitai kilo moksle, o nuo tėvų atitraukta, išmoko ieškoti paguodos maldoje. Tinkamu laiku viešai įvyko "jaunavedžių" sužieduotuvės, nukeliavus abiem į Galicijos sostinę Haličą.

Galiciečiai buvo rytų apeigų žmonės ir prisibijoję, kad vengrai neverstų keisti apeigų kalbos. Pašalintieji iš Haličo kunigaikščiai Danilas su Vosilku ir Naugardo kunigaikštis Mscislovas pasinaudojo ta padėtimi. Kai tik Leškas susipyko su Andriejumi, jie užpuolė Haličą ir išvijo jaunutį Kolmaną į Vengriją. Tik po metų jis atgavo Haličą ir grįžo į jį kartu su Salomėja 1216 m. Bet ramybės nebuvo. Mscislovas pasitelkė lietuvius ir dzūkus (jotvingius). Šie užpuolė Krokuvą, o Mscislovas Haličą, kurį paėmė ir įkalino Torčesko pilyje Kolmaną su Salomėja. Greitai įvyko taika tarp Mscislovo ir Andriejaus. Sutarė, kad Kolomanas atsisako Haličo savo jauniausio brolio naudai, kuris veda Mscislovo dukterį. Kolomanas su Salomėja sugrįžo Vengrijon pas karalių. Čia įvyko Salomėjos tikrosios vestuvės su Kolomanu; bet jiedu jau prieš tai buvo susitarę gyventi skaistybėje.

1226 metais Andriejus pavedė Kolomanui valdyti Slavoniją, Dalmaciją, Chorvaciją. Salomėja atsidėjo naujų valdinių gerovei kelti, ypač žiūrėjo, kad tikėjimo dalykai būtų tinkamai aiškinami žmonėms ir naikinamos tikybinės klaidos. Ji puošė bažnyčias, o pati dėvėjo našlėms įprastus rūbus. Nors ji gavo žinią, kad jai gimė brolis Boleslovas, bet greitai atėjo liūdna žinia, — pamariečiai užmušė jos tėvelį Lešką.

Prasidėjo tarp kunigaikščių varžytynės, kas turi globoti naujagimį Krokuvos kunigaikštį ir jo motiną; ėjo kovos. Galutinai Henrikas Barzdotasis tapo globėju. Salomėjos nerimas dėl motinos likimo pasibaigė. Praėjo keleri metai, ir pradėjo plisti visur gandas, kad pusė mili-

jono totorių eina Europon, visa pakeliui naikindami ir kunigaikščius bei bajorus žudydami. Jie pavergė rusų kunigaikščius, paėmė Kijevą, atvyko ir paėmė Krokuvą. Prie Lignicos jiems pasipriešino krikščionys kunigaikščiai, ir totoriai pasuko į Vengriją. Kolomano brolis karalius Bela sulaukė sau pagalbos vien iš Kolomano; kiti per daug buvo įsibauginę totorių. Tuose mūšiuose žuvo Kolomanas. Salomėja tapo našlė. Jos brolis Boleslovas pabėgo iš Krokuvos ir grįžo tik 1242 metais.

Salomėja pasiryžo tapti beturte vienuole ir 1245 metais ji gavo klarietės rūbą iš provincijolo tėvo Raimundo rankų. Ji įkūrė pirmąjį seserų klariečių vienuolyną Zavichoste ir paskui Krokuvoje. Pasak to laiko rašytojų, lietuviai ir jotvingiai karo žygiuose pasiekdavę pal. Salomėjos įkurtus vienuolynus. Tada seserys pasitraukdavusios gilyn, į pietus. Dėl to ji aprinkusi mažai prieinamą vietą vienuolynui Grodziske.

Likusius savo gyvenimo 23 metus ji paśventė maldai, atgailai ir ligonių slaugymui. Labai mėgusi dalyvauti šv. Mišių aukoje. Protingai vadovaudama seserims, ji sustiprino jų dvasią, padėjo gerus pagrindus ateičiai. Aštuoniomis dienomis prieš mirtį ji pasakiusi savo mirties valandą. Atėjus laikui skirtis, ji ragino seseles gyventi taikoje, susiklausyme, pamilti skaistybę. Prieš pat mirtį jos veidas nušvitęs džiaugsmu. Paklaususios seserys, ką ji matanti. "Jėzų ir Mariją," atsakiusi ji ir mirusi.

Ji mirė 1268 metais lapkričio 17 d. ir greit pagarsėjo stebuklais. Popiežius Klemensas X leido viešai ją garbinti, ir jos šventę švęsti lapkričio 17 dieną.

Nėra girdėta, kad kas, pasivedęs švč. Marijos globai, būtų buvęs jos apleistas. Pažinkme, pamilkime švenčiausiąją Dievo Motinėlę ir jos globai atsiduokime dažniau.

Lapkričio 18 d. minimi kankiniai: Konstantas, Hesykius, Orikulas, Romanas, Barula. Vyskupai: Fergus, Maksimas. Abas Odo. Išpažintojai: Kevernis, Tomas.

Šv. Elzbieta. Tapė H. Holbein a. 1524 m. Yra Muenchene

ŠV. ELZBIETA, NAŠLĖ

Lapkričio 19 d.

ENGRIJOS karaliaus Andriejaus II (1205 - 35) ir jo žmonos Gertrūdos duktė Elzbieta gimė Bratislavoje 1207 metais, kai jos teta, motinos sesuo, šv. Jadvyga turėjo 33 amžiaus metus. Mažytė Elzbieta parodė linkimą pamalduman ir, metais augdama, augo Dievo baimėje.

Tuo laiku susidarė politinė valdovų sąjunga prieš imperatorių Otoną IV, ir Turingijos valdovas Hermanas I atsiuntė savo pasiuntinius pas Vengrijos karalių Andrių II, kad sutartis būtų sutvirtinta jų dviejų vaikų moteryste. Tai buvo 1211 metais. Ketverių metų Elzbieta išvyko Turingijon į Wartburgo pilį kartu mokytis ir augti su būsimu savo sužadėtiniu Hermanu II ir jo sesute Agniete. 1213 metais Vengrijoje žuvo nuo sąmokslininkų rankos jos motina Gertrūda, o 1216 metais mirė jai skirtas sužadėtinis Hermanas. Įvykusiame pasitarime buvo jai tada paskirtas antras valdovo sūnus Liudvikas sužieduotiniu.

Po metų mirė Turingijos valdovas Hermanas I, ir jo vietą turėjo užimti sūnus Liudvikas IV.

Elzbieta gi augo metais ir dorybėmis. Gailestinga būdama ir pati pergyvenusi sunkių gyvenimo valandų, visa širdimi ji glaudėsi prie kenčiančio ant kryžiaus Kristaus ir kiek galėdama šelpė valgiu išmaldos prašančius vargšus.

Mergelės dvasią galima pažinti iš šio įvykio. Kai ji atvyko bažnyčion kartu su Agniete abidvi pasidabinusios brangiais vainikais galvas, Elzbieta savo vainiką nusiėmė, nusilenkė prikryžiuotajam Kristui ir per visas iškilmes pasiliko be vainiko.

— Kodėl nusiėmei vainikėlį? — klausė Sofija, Agnietės motina. — Kristus vainikuotas erškėčiais. Negaliu jo akivaizdoje būti su perlų vainiku.

Liudvikas vedė Elzbietą 1221 metais. Abudu jautėsi laimingi. Vienas kitą nuoširdžiai mylėjo. Liudvikas nedraudė jai daryti gera, atgailoti, melstis ar prieš šventes budėti. Jiedu susilaukė trijų vaikelių: Hermano (1222 - 41), Sofijos (1224 - 84), kuri ištekėjo už Brabanto kunigaikščio Henriko II, ir Gertrūdos (1227 - 97), kuri įstojo į vienuolyną ir buvo Aldenburge vyresniąja.

1226 metų pavasarį Turingijoje ir visoje Vokietijoje buvo badas. Liudvikas buvo išvykęs su imperatoriumi į Apuliją. Elzbieta kasdien valgydindavo iki 900 vargšų, pastatė sunkiai sergantiems 28 lovų ligoninę, lankė pati nelaiminguosius ir šelpė kuo galėdama. Kai sugrįžo Liudvikas, jis visiškai pritarė jos darbams ir išteisino jąją skundžiamą.

1227 metais išvyko Liudvikas kryžiaus karan Palestinon, bet pakeliui mirė. Pasiliko jaunutis jo įpėdinis Hermanas. Elzbietai būtų reikėję eiti regentės pareigas, bet įvyko kitaip. Susidarė stambi Liudviko brolio Henriko partija, ir jis paėmė valdyti Turingiją, o šv. Elzbieta buvo priversta pasitraukti iš pilies su savo dviem tar-

naitėmis, Isentrūda ir Guta. Galutinai buvo atiduoti jai ir jos vaikeliai.

Tuomet, atėjusi į pranciškonų vienuolyną, ji paprašė atgiedoti "Te Deum" — padėką Dievui, nes ji tapo lygi vargšė su visais vargo žmonėmis. Apie tą jos nelaimę sužinojo teta Matilda, Kisingeno benediktinių seserų vyresnioji. Paėmė ji Elzbietą savo globon ir pasiuntė ją pas dėdę Ekbertą, Bambergo vyskupą, kuris patarė jaunai našlei antru kartu ištekėti. Bet šv. Elzbieta su tuo nesutiko.

Tuo tarpu į Bambergą atgabeno iš Italijos Ludviko IV kaulus karste. Graudžiai verkdama, ji palaidojo jį šeimos kapuose Reinhardsbruno vienuolyne.

1228 metais Eisenache pas kunigus pranciškonus šv. Elzbieta išsižadėjo pasaulio ir įstojo į šv. Pranciškaus III ordiną. Iš atgauto kraičio ji pastatė Marburge pranciškonams ligoninę ir joje ji pati patarnavo sunkiai sergantiems.

Didelėse atgailose, degdama Dievo ir artimo meile ir kiek jėgos nešė betarnaudama nelaimingiems, greitai ji išbaigė savo sveikatą. Ji mirė 1231 metais lapkričio 17 d. Tuoj po mirties ligoninės koplyčioje pradėjo staiga išgyti ligoniai, kurie šaukėsi šv. Elzbietos užtarimo. Popiežiaus paskirtoji komisija 1232, 1233 ir 1235 metais tuos stebuklus tyrė, ir popiežius Grigalius IX 1235 metais Sekminėse paskelbė ją šventąja.

Tik 24 metus gyvenusi žemėje, šv. Elzbieta pasiekė dangų ir yra dabar be galo laiminga. Per atgailą, gailestingus darbus ir maldą galime ir mes pasiekti dangų.

Lapkričio 19 d. minimi: popiežius kankinys šv. Poncijanas; šv. kankiniai: Azas, Barlamas, Faustas, Maksimas, Severinas, Eksuperijus, Felicijonas ir vyskupas kankinys Krispinas. Pranašas Abdijas. Mergelės: Matilda, Medana. Našlės: Elzbieta, Ermenburga.

ŠV. FELIKSAS DE VALOIS, IŠPAŽINTOJAS

Lapkričio 20 d.

ELIKSAS pradžioje vadinosi Hugu ir buvo kilęs iš karališkos de Valois (skaityk - Valua) šeimos. Jis gimė 1127 metais Prancūzijoje.

Kūdikis būdamas jis mielu noru dalindavęs išmaldas vargšams, o paūgėjęs, — net savo valgio likučius atiduodavęs išalkusiems, o kartais ir savo rūbus. Dar jaunas būdamas, jis atsižadėjo pasaulio garbės ir turtų, įstodamas į dvasinį luomą. Išėjęs reikalingus mokslus, po primicijų pasitraukė į didelį mišką Meaux vyskupijoje. Pas jį į nuošalumą atvyko šv. Jonas iš Matos. Abudu šventai gyvendami, ruošėsi Dievo jiems skirtiems darbams — įkurti vienuoliją, kuri rūpintųsi išpirkti į nelaisvę patekusius krikščionis. Galutinai po maždaug trejų nuolatinės maldos ir svarstymų metų šv. Jonas iš Matos ir šv. Feliksas išsirengė Romon pas popiežių.

Tuo laiku pradėjo Bažnyčią valdyti popiežius Inocentas III. Jis, perskaitęs Paryžiaus vyskupo tinkamą laišką, mielai priėmė pakeleivius ir, po kelių pasitarimų su kardinolais, patvirtino trinitarų, t. y., švenčiausios Trejybės vienuoliją belaisviams vaduoti. Tai buvo 1198 m.

Kasdieninio gyvenimo tvarką, vadinamą regulą, popiežiui pavedus, parašė Paryžiaus vyskupas ir šv. Viktoro vienuolyno vyresnyss.

Feliksas grįžo Prancūzijon. Jį pagarbiai priėmė karalius Pilypas Augustas ir gausiai apdovanojo, kad turėtų iš ko kurti vienuolyną. Margarita de Blois (sk. Bliua)

padovanojo Feliksui 20 akrų miško, kur jis pirmiau buvo pasistatęs atsiskyrėlio namelį. Greitai toje vietoje išaugo naujas vienuolynas, pramintas Cerfroi, kuris pasidarė trinitarų motiniškas namas. Per 40 metų paplito trinitarai visame tuomet žinomame pasaulyje ir įsteigė 600 vienuolynų, — tiek daug pamaldžių vyrų susilaukė pašaukimo būti vienuoliais. Juos ten sušaukė šv. Felikso šventumo garsas, Dievo padarytieji ženklai kūrimosi pradžioje ir tikras visuomeninis reikalas gelbėti į maurų nelaisvę patekusius žmones.

Vėliau šv. Feliksas įkūrė namus Paryžiuje prie šv. Maturino bažnyčios, o Romoje pasilikęs šv. Jonas įsteigė naujos vienuolijos namus prie šv. Marijos "in Navicella" bažnyčios.

Šv. Feliksas baigė savo našų gyvenimą 85 gyvenimo metus eidamas, 1212 m. Jo padarytieji po mirties stebuklai paskatino popiežių Urboną IV paskelbti Feliksą 1262 metais šventuoju. Inocentas XI jo šventę 1679 metais perkėlė į lapkričio 20 d.

Didžiausia meilė reikalauja didžiausios aukos, darbuotis ir vargti, kad nelaimingi išsigelbėtų iš nelaisvės. Gailestingumas veda žmogų į dangų.

Lapkričio 20 d. minimi kankiniai: Agapijus, Ampelas, Kajus, Basas, Dijonizas, Agapitas, Eustachas, Tespezijus, Anatolis, Nersas, Oktavijus, Solutoris; vyskupai kankiniai: Dazijus, Humbertas, karalius kankinys Edmundas; mergelė kankinė Maksencija. Vyskupai: Benignas, Bervardas, Evalis, Silvestras, Simplicijus. Išpažintojai: Feliksas Valois, Grigalius Dekapolitas.

ŠVČ. M. MARIJOS AUKOJIMAS BAŽNYČIOJE

Lapkričio 21 d.

INANT pirmųjų amžių padavimu ir tų laikų rašytojais, švenčiausioji Mergelė Marija, kai jai sukako treji meteliai, savo šventų tėvelių Joakimo ir Onos buvo atvesta į Jeruzalės šventovę ir ten paaukota Dievui. Paėmė ją šventovės kunigai ir įkūrė jaunoms mergelėms skirtose patalpose, kur gyveno, mokėsi ir buvo auklėjamos mergelės, kol pasieks vedybinio amžiaus.

Šventiems Marijos tėveliams tai buvo didelės aukos diena; jie atidavė savo brangiausiąjį turtą Dievo garbei. Marijai gi tai buvo naujo gyvenimo pradžia tarp svetimų sau žmonių. Josios mokytoja buvusi senelė pranašė Ona. Švenčiausioji Mergelė Marija džiaugėsi šia Dievo valia, galėdama visai pasiaukoti Jo tarnybai ir apsisaugoti nuo pavojų, kurie tyko jauną sielą, gyvenant pasaulyje. Ji čia padarė Dievui skaistybės įžadą, pasižadėjo neprisirišti prie žemės daiktų, bet nuolatos gyvendama Dievo akivaizdoje, augti dorybėse ir uolioje Dievo meilėje.

Šv. Jonas Damaskietis (mirusis 780 metais) plačiai rašo apie švč. Mergelės Marijos paaukojimą šventovėje. Popiežius Benediktas XIV (1740 - 58) sako, kad pats paaukojimo įvykis yra tikras, tik nėra žinoma to įvykio smulkmenos.

Rytų Bažnyčioje buvo švenčiama Marijos Paaukojimo

šventē jau prieš 1143 metus, o Vakaruose tai šventei buvo skiriama lapkričio 21 diena nuo 1374 metų. Popiežius Povilas II (1464 - 71) patvirtino šią šventę, ir nors popiežius šv. Pijus V (1566 - 72) buvo ją panaikinęs pačioje Romoje, bet leido švęsti visame pasaulyje. Popiežius Sikstas V grąžino šią šventę Romon 1585 metais, o popiežius Klemensas VIII (1592 - 1605) jos iškilmes padidino.

Laimingos sielos, kurios išgirsta kvietimą aukotis Dievui ir tos aukos neišsigąsta: jos pasidaro naudingos Dievui ir žmonēms.

Lapkričio 21 d. minimi: popiežius šv. Gelazijus; kankiniai: Albertas, vyskupas, Celsas, Klemensas, Demetrijus, Honorijus, Heliodoras, Honorijus antras, Eutychas, Steponas. Vyskupas Mauras. Abas Kolumbanas. Išpažintojai: Digainis, Rufas.

Šv. Cecilija Angelo Sargo draugystėje gieda Viešpačiui.

ŠV. CECILIJA, MERGELĖ IR KANKINĖ

Lapkričio 22 d.

ECILIJA buvo kilusi iš garbingos ir turtingos romėnų šeimos. Ji gimė trečiojo šimtmečio pradžioje. Nuo savo jaunų dienų pažino tikrąjį Dievą, buvo pakrikštyta ir nuolat matydavus savo angelą sargą. Vargšams ji buvo labai gailestinga ir juos šelpė. Supratusi, kad Dievui labai patinka žmogaus sielos ir kūno skaistybė, ji padarė skaistybės įžadą, nežinodama, kad tėvai jau buvo ją pažadėję kitos garbingos šeimos jaunikaičiui, Valerijonui.

Vedybų dienoje šv. Cecilija tarusi savo sužieduotiniui:

— Valerijone, aš esu angelo apsaugoje; jis saugoja mano mergystę, todėl nenorėk kėsintis, kad Dievo rūstybė tavęs nepasiektų.

Valerijonas pajuto didelės pagarbos Cecilijai ir pasisakė būsiąs pats krikščionis, jei jam bus leista pamatyti

tas angelas. Cecilija jam atsakė, jog jis angelo nematys, kol pasikrikštys. Susidomėjęs naujienybe ir gavęs Cecilijos nurodymą, kaip pasiekti popiežių Urboną I (jis valdė Bažnyčią 227 - 233 metais), Valerijonas rado jį besislapstantį katakombose prie Apijos kelio. Pamokytas tikėjimo ir pakrikštytas, jis grįžo linksmas pas Ceciliją. Rado ją besimeldžiančią. Greta jos buvo neišsakomo grožio, dievišku atspindžiu šviečiąs angelas. Valerijonas susižavėjo ir išsigando. Atsipeikėjęs, jis papasakojo regėjimą savo broliui Tiburcijui. Ir tas norėjo pamatyti Dievo angelą. Jis įtikėjo, pasikrikštijo ir pamatė tą patį angelą, kurį buvo matęs jo brolis Valerijonas. Abudu užsidegė galinga Dievo meile ir noru už Jį kentėti.

Tikrai, Romos prefektas Almachas juodu suėmė ir žiauriai nukankino.

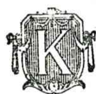
Šv. Cecilija tuo laiku pasistengė išdalinti savo turtus vargšams, nes žinojo, kad prefektas jos ieškos. Iš tikrųjų, jis paliepė suimti Ceciliją ir teiravosi jos, kur yra jos turtai. Kai sužinojo, kad jie jau išdalinti vargšams, baisiai supyko. Kadangi šv. Cecilija nesiliovė jam kalbėjusi apie tikrąjį Dievą, prefektas liepė nuvesti ją namo ir jos pačios pirtyje ją uždusinti garais. Visą parą kankinę šv. Ceciliją, nepajėgė jos nužudyti. Teisėjas pasiuntė budelį, ir tas trimis kirčiais į kaklą smarkiai sužeidė šv. kankinę; bet ji dar gyveno tris dienas ir sulaukė šv. tėvo Urbono ateinant, kad į jo rankas atiduotų Dievui sielą. Mirė ji apie 232 metus.

Giedokime Viešpačiui pagarbos ir meilės giesmes, aukodami Jam visus pasisekimus ir sunkumus, kaip darė šv. Cecilija. Linksmą davėją myli Dievas.

Lapkričio 22 d. minimi kankiniai: Cecilija, mergelė, Morkus, Steponas, Mauras, Filomenas, Apijas. Vyskupas Pragmancijus. Išpažintojas Deiniolenas.

ŠV. KLEMENSAS, POPIEŽIUS IR KANKINYS

Lapkričio 23 d.

LEMENSAS I valdė Bažnyčią tarp 90 ir 100 metų, ir buvo gimęs Romoje iš labai garbingos šeimos. Jo tėvas buvo Faustinas. Kada jis buvo gimęs, nėra tikrų žinių. Trečiojo šimtmečio rašytojas Origenes popiežių Klemensą laiko per vieną su šventojo Povilo bendradarbiu Klemensu: "jiedvi (Evodija ir Sintikė) su manim darbavosi Evangelijai drauge su Klemensu ir kitais mano padėjėjais, kurių vardai yra gyvenimo knygoje" (Pilyp. 4, 3). Bet nėra įrodymų, kad tai būtų tas pats asmuo, ypač gi, kad popiežius Klemensas yra gimęs Romoje.

Visai galimas daiktas, kad šv. Petrui pirmu kartu pradėjus viešai skelbti Evangeliją Romoje, Klemensas galėjo būti tarp pirmųjų, kurie priėmė Kristaus mokslą, nes padavimas teigia, kad jis buvo apaštalų Petro ir Povilo mokinys.

Popiežiumi tapęs apie 90 metus, jis padalino Romos miestą į septynias dalis, kurių kiekvienai paskyrė notarą, įpareigojęs juos rinkti žinias apie žudomus krikščionis kankinius. Iš paties Klemenso gausių raštų yra užsilikęs labai svarbus laiškas korintiečiams, kuriame jis ragina susivaidijusius į ramybę, santaiką ir atgailą.

Apie šv. Klemenso mirtį turime žinių vien iš netikrų "Graikų Aktų". Anot jų, šv. Klemensas atvertė į tikėjimą imperatoriaus Nervos pasiuntinį Sizinių, jo žmoną Teodorą ir 423 garbingus žmones. Dėl to Trajanas pa-

smerkęs popiežių Klemensą ištrėmiman. Jis buvo atgabentas į Krymo pusiasalį, kur sunkiai dirbo akmenų laužyklose pirm jo atgabenti du tūkstančiai krikščionių. Jie kentė baisų troškulį, nes kalnuose neturėjo vandens. Šv. Klemensas pasimeldė, ir kalne ištryško vandens šaltinis.

Dėl jo daromų stebuklų atsivertė apylinkės žmonės, ir susidarė gausios krikščionių bendrijos. Apie tai sužinojęs Trajanas liepė paskandinti šv. Klemensą Juodose jūrose, pririšus prie jo geležinį inkarą. Taip mirė kankinys ir Kristaus Bažnyčios vadas. Jo kūnas buvo surastas ir palaidotas pylime. Apie 868 metus šv. Kirilas jo relikvijas surado ir jas pargabeno Romon.

Ką tik darome, darykime gerai ir aukokime didesnei Dievo garbei: už gerus darbus Dievas dangumi moka.

Lapkričio 23 d. minimi: popiežius šv. Klemensas. Vyskupai: Amfilochijus, Grigalius. Kankiniai: Felicitas, Sizinius ir mergelė kankinė Lukrecija. Išpažintojai: Paulinas ir Trudonas.

ŠV. JONAS NUO KRYŽIAUS, IŠPAŽINTOJAS, BAŽ. DAKT.

Lapkričio 24 d.

BASŲJŲ KARMELITŲ įkūrėjas šv. Jonas nuo Kryžiaus gimė 1542 metais Ispanijoje, Hontiveroje. Jo tėveliai Gonzalis Yepes ir motina Katarina Alvarez buvo šilko verpėjai, neturtingi žmonės. Jonas buvo pats jauniausias sūnus. Pamaldžių tėvų pamokytas, jis pamilo Dievo Motiną, švenčiausią Mergelę Mariją, karštai į ją besimelsdamas.

Kai jis turėjo penkerius amžiaus metus, įvyko nelai-

mē: Jonukas įkrito šulinin. Nelaimėje šaukėsi Marijos, ir štai švenčiausioji Dievo Motina apsireiškė ir savo ranka iškėlė jį iš vandens. Ir kitu kartu stebėtinai išvengęs mirties, jis daugiau atsidėjo maldai.

Devynerių metų būdamas, jis pradėjo vargintis: nebegulėjo lovoje, bet šalia, daug pasninkavo. Motina našlė persikėlė gyventi į Mediną, ir ten Jonas ėjo mokyklon, o laisvu laiku tarnavo ligoninėje. Taip buvo 7 metus.

Linkdamas į sunkų atgailos gyvenimą, jis ieškojo sau tinkamo vienuolyno. Tuo tarpu įsikūrė Medinoje karmelitų vienuolynas. Jonas įstojo pas juos 1563 metais. Iš ten jis buvo išsiųstas baigti kunigo mokslų į Salamanką ir 1567 metais buvo įšvęstas kunigu.

Vienuolyno vyresnieji leido jam gyventi pagal pirmykštę tvarką, nesinaudojant popiežių suteiktomis lengvatomis. Ir tai jam atrodė per mažai. Jis buvo sumanęs persikelti pas kartūzus. Savo sumanymą pasakė tada atvykusiai Medinon kurti seselių vienuolyną šv. Teresei. Toji patarė jam nesikelti pas kartūzus, o pradėt atsigaivinimo sąjūdį karmelitų vienuolijoje.

Prie šv. Jono sunkaus gyvenimo būdo prisidėjo vienas kunigas karmelitas buvęs vyresnysis ir pasaulinis brolis. Apaštalinio delegato paskyrimu ir savo vyresniųjų leidimu jis pradėjo naujai kuriamos basųjų karmelitų vienuolijos naujokų vedėjo pareigas. Pamažu augo jų narių skaičius. Pats iš Dievo gaudamas nepaprastų dvasios dovanų ir dvasios pagavimų, Jonas turėjo nukentėti labai smarkų geriausių žmonių prieštaravimą; net buvo paimtas Toledan ir per devynis mėnesius laikomas it kalėjime. 1578 metais pavyko jam pabėgti iš to kalėjimo, ir jis iš naujo steigė vienuolynus.

Kai mirė šv. Teresė 1582 metais, šv. Jonas buvo paskirtas Adalūzijos karmelitų provincijolu.; bet netrukus teko jam pasitraukti į Ubedą ir ten dideliame varge gyventi, vien džiaugiantis Dievo suraminimais.

Šv. Jonas yra parašęs aštuonis veikalus, išdėstydamas nuostabius savo sielos išgyvenimus. Jo raštai yra labai brangūs mistinei teologijai geriau pažinti.

Mirė jisai 1605 metais, net savo priešų šventuoju pripažintas. Bažnyčia pakėlė jį į palaimintųjų skaičių 1675 metais ir įskaitė tarp šventųjų 1726 metais, o popiežius Pijus XI paskelbė jį Bažnyčios daktaru.

Šv. Jonas nuo Kryžiaus prašęs Viešpaties, kad leistų jam kentėti ir būti paniekintam dėl Jėzaus vardo. Sunkioji atgaila padėjo jam greitai pasiekti dangų.

Lapkričio 24 d. minimi kankiniai: Aleksandras, Bieuzys, Chrizogonas, Krescencijonas, Felicisimas; mergelės kankinės: Firmina, Flora, Marija. Vyskupai: Kolmanas, Kenanas, Protazijus. Bažnyčios daktaras šv. Jonas nuo Kryžiaus. Abas Porcijonas. Išpažintojas Romanas. Našlė karalienė Eanfleda.

Šv. Katarina. Tapė El Greco a. 1506 m. Yra Dresdene, Vok.

ŠV. KATARINA, MERGELĖ IR KANKINĖ

Lapkričii 25 d.

ATARINA mirė kankinės mirtimi už Kristų, imperatoriui Maksiminui atvykus į Aleksandriją Afrikoje krikščionių persekioti. Jis valdė šalį 308 — 313 metais.

Visai galimas dalykas, kad šv. Katarina mirė apie 310 metus, turėdama 18 metų amžiaus. Ji bus gimusi apie 292 metus. Padavimas sako, kad josios tėvas buvo Cicilijos karalius Kostas ir motina Sabinėlė, Samarijos kunigaikščio duktė.

Anais laikais Aleksandrijoje buvo garsi mokykla, turinti gausią biblioteką, Ptolomiejų sudarytą. Katriutė baigė visus tais laikais žinomus mokslus, perskaitė visus filosofus ir buvusi labai mokyta bei graži. Nors daug kas jai piršosi, bet nutarusi ištekėti už lygiai protingo ir gražaus jaunikaičio. Tuo laiku ji dar nebuvusi krikščionė.

Iš švento atsiskyrėlio patyrusi apie neišsakytą Dievo Sūnaus grožį, panoro Jį pamatyti. Jo pamokyta, jinai per naktį meldėsi, šaukdamosi Dievo Motinos. Apsireiškusi švč. Marija ir, Katarinos prašoma, parodžiusi savo Sūnų, kurs buvo be galo gražus, bet nuo Katarinos nukreipė savo akis, kadangi ji buvusi biauri, nekrikštyta. Pasimokius tikėjimo ir pakrikštyta, antru kartu ji išprašiusi Marijos, kad parodytų savo Sūnų, ir dabar Jėzus ją meiliai priėmęs ir davęs jai žiedą.

Kai Aleksandrijon atvyko imperatorius Maksiminas ir įsakė visiems gyventojams nešti aukas stabams, kaip padėką už pergales, Katarina nuvyko pas jį su savo tarnaitėmis ir aiškiausiai įrodė, kaip biauru garbinti stabus. Jos nepaprastos drąsos ir grožio sužavėtas, imperatorius panorėjęs ją perkalbėti ir sukvietęs daug mokslininkų į viešuosius ginčus. Katarina laimėjo. Mokslininkai pripažino, kad Katarina tiesą kalba, pareiškė noro dėtis prie krikščionių, ir netrukus buvo imperatoriaus nužudyti.

Imperatorius paliepė šv. Katariną nuplakti ir įmesti kalėjiman. Ten ją atlankė karalienė Konstanca ir kariuomenės vadas Porfyras. Šv. Katarinos žodžiais sužavėti, jie įtikėjo į Kristų, ir kankiniais abudu mirė. Imperatorius baisiai įpyko ir paliepė Katariną nukirsti.

Sakoma, kad jos kūnas buvo palaidotas kalne Sinai, už 20 dienų kelionės nuo Aleksandrijos, kur vėliau pastatytas vienuolynas jos garbei.

Šv. Katarina laikoma filosofų ir mokslininkų globėja, studenčių ir jaunų merginų užtarytoja, didelė stebukladarė. Beveik visose Europos didesnėse bažnyčiose yra jos statula arba atvaizdas. Ji plačiai žinoma tikintiesiems kaip mokslo, doros ir drąsos pavyzdys.

Su džiaugsmu tarnaukime Viešpačiui, nes Jis visos išminties, grožio ir gėrio šaltinis; Jis gausiai atlygina tiems, kurie Jį nuoširdžiai myli.

Lapkričio 25 d. minimi kankiniai: mergelė Katarina, Alnotas, Erasmas, Merkurijus, Mozė. Vyskupas Reolis. Mergelė Jukunda.

ŠV. SILVESTRAS, ABAS

Lapkričio 26 d.

ILVESTRINIEČIŲ kongregacijos įkūrėjas šv. Silvestras yra gimęs 1177 metais iš garbingos Gozolinių šeimos Osimo mieste, Italijoje. Turtingi tėvai atidavė jį mokytis į Paduvos, o vėliau į Bolonijos universitetą. Iš karto mokėsi civilinės teisės, rengėsi būti juristas, bet jo širdis labiau linko į šventąjį Raštą, į teologijos studijas. Pajutęs Dievo pašaukimą į kunigus, jis visai pasišventė teologijai. Kai sugrįžo dvasininku namo, jo tėvas labai supyko, kad be jo patarimo pakeitęs visus jo lūkesčius. Tėvas net per dešimtį metų su sūnum visai nešnekėjęs.

Jaunas ir uolus kunigas buvo priimtas į Osimos katedrą kanauninku; čia jis sakė gražius pamokslus ir rūpinosi sielų išganymu. Pamatęs, kad viešos vietos ganytojo klaidos piktina tikinčiuosius, jis nuolankiai ir pagarbiai tai priminė, prašydamas atmainos į gera. Greitai jis pajuto, kad tai nepatiko vyresnybei. Bet svarbiausia jo apsisprendimo priežastis buvo giminaičio laidotuvės. Jis buvo labai gražios išvaizdos ponas. Mirtis visai pakeitė jį. Per pamokslą Silvestras pasakė: "Esu, kas jis buvo, o būsiu, kas jis yra."

Silvestras atsisakė kanauninko vietos ir 1227 metais pasitraukė apie 30 mylių nuo Osimos miesto į nuošalumą. Čia bebūdamas, visada pasninkavo, nes jo valgis buvo lauko žolės ir vanduo. Nakvojo ant pliko lauko. Užtikęs jį savo laukuose, savininkas Konradas pasiūlė patogesnę

maldai vietą. Deja, ten buvo per daug dregmės, ir Silvestras išėjo į kalnus, į grotą Fucilę ir ten sukūrė naujos kongregacijos pirmąjį vienuolyną.

Naujai vienuolijai jis davė šv. Benedikto regulą ir parašė įstatymus. 1247 metais jis gavo popiežiaus Inocento IV pripažinimą savo vienuolijai. Šv. Silvestro mokiniai save vadino silvestriniečiais, ir tas vardas jiems pasiliko. Per 20 metų jis vadovavo savajai kongregacijai, sukūrė keletą naujų vienuolynų ir šventai mirė 1267 m., eidamas 90 gyvenimo metus. Jis buvo labai nuolankus, karštai pamaldus ir visai atsidavęs švenčiausios Mergelės Marijos globai. Iš Dievo jis gavo nepaprastų dovanų, net pranašystės davaną.

Nuolankia malda galime visko išprašyti pas Dievą; išdidiems Dievas priešinasi.

Lapkričio 26 d. minimi: popiežius šv. Siricijus. Vyskupai: Amatoris, Konradas; vyskupai kankiniai: Belinas, Petras iš Aleksandrijos. Kankiniai: Faustas, Didijus, Amonijus, Filėjas, Hezichijus, Pakomijus, Teodoras, Marselis. Abas Silvestras. Išpažintojai: Basolis, Leonardas iš Porto Mauriko, Nikonas, Stylijonas.

ŠV. VERGILIJUS, VYSKUPAS

Lapkričio 27 d.

ERGILIJUS SALCBURGIETIS gimė Airijoje aštunto šimtmečio pradžioje. Tų laikų metraščiai sako, kad jis buvo Aghaboe vienuolyno vyresnysis ir apie 745 metus išvyko iš Airijos, ketindamas aplankyti Šventąją Žemę ir Jeruzalę.

Pakeliui jis apsistojo Prancūzijoje. Jį labai pagarbiai priėmė karaliaus Childerikio rūmų prievaizdas Pepinas.

Prancūzijoje jis išbuvo dvejus metus, susipažino su Bavarijos kunigaikščiu Otiliu ir išvyko pas jį į Salcburgą. Po poros metų jis jau buvo ten tapęs vienuolyno vyresniuoju, buvęs įšvęstas vyskupu, bet iš nuolankumo, norėdamas tą savo garbę nuslėpti, paprašė kito airio, vyskupo Dobdagreko, atlikti vyskupiškas pareigas už jį.

Šv. Vergilijus buvo ne vien švento gyvenimo žmogus, bet mokslininkas ir astronomas. Jisai teigė, kad žemė turėtų būti apvali. Manoma, kad tuo klausimu buvo parašęs veikalą, bet, deja, jis nepasiekė mūsų dienų. Kai vienas menkai lotynų kalbą mokąs kunigas, krikšto sakramentą suteikdamas žmonėms, klaidingai žodžius tarė, nors turėjo mintyje gerai krikštą suteikti, kilo tarp vyskupo Vergilijaus ir vyskupo šv. Bonifaco ginčas apie tokio krikšto tikrumą. Klausimas pasiekė popiežių šv. Zakarą, kuris palaikė Vergilijaus nuomonę. Buvo ginčytasi ir apie pirmapradę nuodėmę ir visų žmonių atpirkimą. Visais klausimais šv. Vergilijus apgynė savo nuomonę, ir jam buvo pripažinta, kad jis nemoko nieko, kas būtų priešinga šventam Raštui.

Šv. Bonifacas mirė kankinio mirtimi 755 metais. Salcburgo vyskupu buvo paskirtas šv. Vergilijus. Jo darbuotės dėka plito tikėjimas ir Bavarijoje, ir Austrijoje, ir Korintijos kalnuose. Jisai nusipelnė viešą padėką ir pagarbą savo laiko žmonių: jie vadino jį žmonių tėvu.

Buvo didžiai gailestingas. Padarytieji gi jo stebuklai pabrėžia jo glaudų artumą su Dievu. Tad, nors neturime jo gyvenimo smulkmenų, bendru žvilgsniu galime apibūdinti jį kaip tikrą Dievo tarną ir šventą sielų ganytoją.

Mirė šv. Vergilijus 789 metais. Jį šventuoju pripažino popiežius Grigalius IX 1223 metais.

Šventieji negema, o patys pasidaro, Dievo malonės padedami ir eidami dorybių keliu. Kai mūsų veikla remsis vien tikėjimu, viltimi ir meile, greit pasieksime šventumo.

Lapkričio 27 d. minimi vyskupai: Vergilijus, Maksimas, Sekundinas, Valerijonas. Abas Kumgaras. Išpažintojai: Barlamas, Juozapatas, Edvaldas, Galgas, Gulstanis, Severinas. Kankiniai: Baziliejus, Aukzilijus, Saturninas, Fakundas, Primitivas, Hirenarchas, Akacijus, Jokūbas Intercizas. Našlė Bilhilda.

ŠV. JOKŪBAS GANGALAS, IŠPAŽINTOJAS

Lapkričio 28 d.

ETURTINGOJE GANGALŲ šeimoje pas Monteprandonę, Italijoje, 1391 metais gimė šv. Jokūbas. Pamaldų sūnų atidavė tėvai mokytis pas dėdę kunigą į Offidą; bet greitai jis buvo pasiųstas į Askolio mokyklą. Jis įstojo į Perugijos universitetą, kurį baigė, gaudamas teisių daktaro laipsnį.

Viena turtinga šeima paėmė jį Florencijon mokyti vaikų. Paskui jis buvo kurį laiką teisėjas; bet pajutęs, kad pasauliniai reikalai gali jį įvelti į savo verpetus, į ydas ir nuodėmes, šv. Jokūbas atidėjo vis daugiau laiko maldai ir mąstymams. Supratęs, kad Dievas jį šaukia į dvasinį gyvenimą, nuvyko Asyžiun ir pasisiūlė stoti pas pranciškonus.

Jis buvo priimtas šv. Onos dieną 1416 metais Porciunkulės koplyčioje ir gavo vienuolinį rūbą. Atlikęs naujokavimo laiką, išvyko mokytis teologijos į Fiosolę, kur vienuoliams vadovavo šv. Bernardinas Sienietis. Šv. Antano dienoje 1420 metais jis buvo įšvęstas į kunigus ir paskirtas vidaus misijų darbams. Pamokslus sakydamas, jis perėjo Toskaniją ir Umbriją. Jo uolius ir pilnus kar-

štos meilės pamokslus Dievas lydėjo nepaprastais ženklais ir stebuklais.

Nuo 1427 metų jis kvietė žmones atgailon, įrodinėjo klaidatikių nesąmones. Vyresniųjų pavedamas, jis atliko pasiuntinybę Vokietijoje, Austrijoje, Švedijoje, Danijoje, Čekijoje, buvo Lenkioje, Vengrijoje ir Bosnijoje. Ten jis buvo kaip Mažųjų Brolių komisorius - provincijolas. Dalyvavo visuotinėje Bazelio santaryboje ir Feraroje - Florencijoje, o kai 1456 metais mirė šv. Jonas Kapistranas, šv. Jokūbas užėmė jo vietą Vengrijoje. Bet savo veikla jis siekė gimtinį kraštą, kurdamas prieglaudas ir beveik visuose didesniuose miestuose skelbdamas Dievo žodį. 1460 metais Milanas išrinko jį savo arkivyskupu, bet šv. Jokūbas atsisakė nuo tos aukštos garbės ir pasišalino iš tos vyskupijos.

Pats jis gyveno nuolatinėje atgailoje, kasdien plakdamasis už žmonių nuodėmes ir savo skausmu norėdamas atsiteisti Dievo teisybei. Jis susilaukė ir kitų didelių sunkumų iš savo artimiausių žmonių, — jam pavydėjo, kad observantų atžala, prie kurios priklausė šv. Jokūbas, smarkiai pliačiasi.

Savo maldomis jis išgydė iš pavojingų ligų Kalabrijos kunigaikštį ir Neapolio karalių. Sulaukęs senatvės, jis mirė 1476 metais Neapolyje, palikdamas švento gyvenimo pavyzdį ir gana gausių raštų. Į palaimintųjų skaičių buvo įskaitytas 1624 metais, o šventuoju paskelbtas 1726 metais.

Didelė yra Dievo malonė - pašaukimas į dvasinį luomą. Melskimės, kad Viešpats duotų mūsų laikams daugiau šventų kunigų ir šventų vienuolių.

Lapkričio 28 d. minimi kankiniai: pal. Jokūbas Hudson, Rufus, Steponas, Bazilius, Andrius, Petras; vyskupai kankiniai: Papinijonas, Mansvetas. Vyskupai: Valerijonas, Urbonas, Krescensas, Eustakas, Kreskonijus, Krescencijonas, Feliksas, Hortulanas, Florencijonas. Abas Fionchus. Išpažintojai: Jokūbas Galgalas, Sostenis.

ŠV. SATURNINAS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Lapkričio 29 d.

ATURNINAS gimė baigiantis antrajam ar prasidėjus trečiajam šimtmečiui. Popiežius šv. Fabijonas (239 - 253), norėdamas atvesti prie Kristaus pietų Prancūzijoje gyvenusius žmones, išsiuntė šv. Saturniną vyskupu ir pasiuntė jį misijonieriauti. Tai atsitiko apie 250 metus. Saturninas apsistojo Tulūzos mieste ir čia sudarė pirmąją krikščionių vyskupiją Prancūzijoje, pastatė pirmąją nedidelę bažnyčią. Ar iš pirmiau ten buvo likę tikinčiųjų, ar jo pastangų dėka atsirado krikščionių bendruomenė, tikrų žinių nėra.

Jam į savo bažnyčią tekdavo kasdien eiti per miestą, pro stabmeldžių maldyklą, kur buvo laikomi kai kurie apsėstieji, kad jie praneštų klausiantiems jų ateitį. Bet piktosios dvasios greit pajuto šv. Saturnino (prancūzai jį vadina Serninu) jėgą, nutilo ir neatsakinėdavo į klausimus. Žyniai ir stabmeldžių vaidilos suvertė kaltę šv. Saturninui ir sukėlė nepatenkintų minią. Kai 257 metais lapkričio 29 d. ėjo pro aną maldyklą šv. Saturninas, stabmeldžiai jį suėmė ir vertė garbinti jų stabus. Šventasis iš jų pasijuokė, kad kaip jis galįs gerbti stabus, kurie, anot kaltintojų, patys jo bijosi. Kaip kartas tuomet buvo atvestas aukoti stabams bulius. Pagonys surišo vyskupą, pririšo jo kojas prie puslaukinio gyvulio ir paleido. Išsigandęs gyvulys bėgo kiek galėdamas, sudraskė ir užmušė šv. kankinį. Dvi pamaldžos moterys surinko šven-

tojo kankinio palaikus ir palaidojo į gilią duobę, kad stabmeldžiai daugiau neišjuoktų jų mirusio ganytojo kankinio.

Vēliau ten gyvenusieji vyskupai šv. Hiliaras ir Eksuperijus pasistengē pagarbiau palaidoti pirmąjį miesto vyskupą kankinį ir pastatē toje vietoje bažnyčią, kur bulius —lotyniškai tauras —sustojo. Ir dabar toje vietoje esanti bažnyčia vadinama Tauro bažnyčia. Kankinio gi garbei, kur sudēti jo palaikai, pastatyta graži šv. Sernino (arba Saturnino) šventovē. Su šio kankinio vardu padavimas riša kitų keturių bažnyčių pradžią, bet tikrų žinių neliko.

Jis kentējo ir mirē už Kristų, neišsigynęs tikējimo.

Lapkričio 29 d. minimi kankiniai: vyskupas Saturninas, Bazijus, Demetrijus, pal. Kudbertas Mayne, Paramonas, Filomenas, Saturninas, Sizinijus. Vyskupai: Hardoinas, Radbodas. Abas Brendanas. Išpažintojai: Egelvinis, Sadvenas. Mergelē Iluminata.

Šv. Andriejus. Tapė El. Greco 1603-12 m. Yra Toledo muz.

ŠV. ANDRIEJUS, APAŠTALAS

Lapkričio 30 d.

NDRIEJUS, Jono sūnus, gimė Galiliejos Betsajidoje. Jis buvo Simono, arba Petro, vyresnysis brolis. Apie jų pašaukimą paliko žinią šv. Matas: "Eidamas išilgai Galiliejos jūros, Jėzus pamatė du broliu, Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolį Andriejų, leidžiančius tinklus į jūrą, (nes juodu buvo žvejai), ir tarė jiedviem: Eikite paskui mane; aš padarysiu, kad judu būtumėte žvejai žmonių" (Mato 4, 18-19). Pasak šv. Morkaus, abudu broliai turėjo Kaparnaume namus: "Jie draug su Jokūbu ir Jonu atėjo į Simono ir Andriejaus namus." (Morkaus 1, 29)

Šv. Jonui Krikštytojui pradėjus skelbti atgailos krikštą, jo mokinių tarpe buvo šv. Andriejus. Išgirdęs Jono liudijimą apie Jėzų: "Štai Dievo avinėlis," jisai pasekė Kristumi, buvo su Juo visą dieną. Suradęs savo brolį Simoną, jis jam pasakė: "Radome Mesiją (tai reiškia Kristų). Po to jis nusivedė jį pas Jėzų."(Jono 1,41-42) Ir Viešpats Jėzus, kiek vėliau, pirmiausiais savo mokiniais pašaukė Simoną ir Andriejų.

Iš savo mokinių tarpo išrinko Jēzus dvylika vyrų, kuriuos apaštalais praminē. Jų tarpe buvo šv. Andriejus: "Pirmasis Simonas, kuris vadinasi Petras, ir jo brolis Andriejus" (Mato 10, 2) Kai Jēzus rengēsi pamaitinti penkis tūkstančius alkanų vyrų, "Simono Petro brolis Andriejus jam pasakē: Čia yra vienas vaikas, kurs turi penkis miežienēs duonos kepalus ir dvi žuvi; bet kas tai tokiai daugybei?" (Jono 6, 8 - 9)

Kad apaštalų tarpe Andriejus buvo gerbiamas, matome iš įvykio su pagonimis. Jie panorējo pamatyti Kristų ir pasisakē Pilypui. Jis pirmiau pasakē tai Andriejui, ir abudu ējo pas Jēzų (pal. Jono 12, 22). Andrieus dalyvavo paskutinēje vakarienēje, gavo iš Jēzaus kunigystēs pilnybę, matē Jį prisikēlusį ir kalbējosi su Juomi; matē žengiantį į dangų ir Sekminēse gavo šv. Dvasią regimu būdu.

Andriejus apējo daug kraštų, skelbdamas Kristaus Evangeliją, iš karto Mažoje Azijoje, o paskui graikų pusiasalyje. Sakoma, kad buvo pasiekęs skitus - slavus. Byzantijoje jis paskyrē pirmąjį vyskupą šv. Stachį ir mokē Trakijoje, Makedonijoje, Achajoje. Čia Patros mieste Romos gubernatorius Egējas pasmerkē šv. Andriejų mirti ant kryžiaus pririštą, kad ilgiau kentētų. Savo mirtimi jis paliudijo skelbiamų tiesų tikrumą 60 metais lapkričio 30 d. Apie 357 metus jo kūnas buvo perkeltas į Konstantinopolį, o XIII šimtmetyje į Italiją.

Reikale nesibijokime paliudyti Dievo tiesos net savo gyvybēs auka.

Lapkričio 30 d. minimi: apaštalas šv. Andriejus. Vyskupai: Trojanas, Tugdualis. Kankiniai: Kastulis, Euprepis, Saporas, Izaokas; mergelēs kankinēs: Justina, Maura. Išpažintojai: Konstancijus, Zosimas.

PAL. ALEKSANDRAS BRIANT, KANKINYS

Gruodžio 1 d.

ALAIMINTAS ALEKSANDRAS yra kilęs iš bajorų šeimos Anglijoje. Gimė 1556 metais Somersetšire. Jauną sūnų tėvai atidavė į Oksfordo universitetą.

Aleksandras pasižymėjo nepaprastu grožiu ir visų buvo vadinamas "gražiuoju Oksfordo jaunuoliu." Besimokydamas, jis susipažino su kunigu Robertu Persons ir draugavo su Ričardu Holtby. Abu jie buvo katalikai. Ir Aleksandras atsivertė iš anglikonų. Jausdamas Dievo šaukimą pasiaukoti pavojingam, bet reikalingam kunigo darbui Anglijoje, jis metė Oksfordą ir išvyko į Reimsą, į kunigų seminariją, kuri tada vadinosi Anglijos kolegija.

1578 metais jis buvo įšvęstas kunigu ir po metų paskirtas darbuotis savo tėviškėje. Parvykęs Anglijon, jis priėmė į katalikų Bažnyčią kun. Roberto Persons tėvą.

Jaunas ir uolus kunigas visa siela stengėsi atitaisyti tai, ką pasaulinė šalies vyriausybė griovė, savindamosi dvasinę valdžią tikintiesiems. Bet valdžios šnipai greit pastebėjo jo veiklą. Pamatė glaudų susidraugavimą su kun. Robertu ir, norėdami išgauti apie jį ir kitus katalikus daugiau žinių, įkalino Aleksandrą Briant. 1581 m. balandyje atgabeno jį Londonan, įmetė į pilies kalėjimą ir nežmoniškai kankino, išnarindami rankas ir kojas, badydami adatomis panages, laikydami šaltyje ir marindami badu. Bet jie neišgavo žinių apie kitus katalikus.

Kuriam laikui paliktas ramybėje, palaimintas Aleksandras rašė Anglijos tėvams jėzuitams ir prašė priimti jį į savo draugiją. Tas jo prašymas buvo išklausytas.

Deja, neilgai truko toji ramybė. 1581 metų lapkričio 16 d. buvo paskirtas jo ir kitų šešių kunigų teismas. Juos kaltino valstybės išdavimu, kadangi jie pripažino Bažnyčios galva popiežių, o ne Anglijos Elzbietą.

Jie visi buvo pasmerkti mirti už priklausymą Katalikų Bažnyčiai. Mirtis buvo žiauri. To laiko Anglijos įstatymai reikalavo pasmerktuosius pakarti, nukirsti jų galvas ir lavonus perkirsti į keturias dalis. Pasmerktojo galvą ant iešmo iškeldavo ant Londono tilto bent kelioms dienoms. Paskui ją įmesdavo į upę. Taip Anglijos protestonai norėjo priversti katalikus, kad jie pripažintų karalienę savo Bažnyčios galva.

Ir mūsų laikais yra kraštų, kur persekiojami tikintieji ir kunigai. Melskimės už persekiojamus ir prašykim Dievo daugiau pašaukimų į kunigus.

Gruodžio 1 d. minimi kankiniai: Aleksandras Briant, Ananijas,pal. Edmundas Campion, pal. Jonas Beche, Lucijus, Rogatas, Kasianas, Kandida, Olympijas, pal Ralph Servinas; vyskupai kankiniai: Evazijus, Prokulis. Vyskupai: Agerikis, Kastricijonas, Eligijus, Ursicinas. Pranašas Nahumas. Išpažintojas Grwst. Natalija.

ŠV. BRUNO KVERFURTIETIS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Gruodžio 2 d.

RUNONAS, arba BRUNO, lietuviams yra žinomas kaip šv. Bonifacas. Jo vardą kiti rašo Brun. Jis mirė kankinio mirtimi Prūsijoje, ki-

taip Mažojoje Lietuvoje, 1009 metais, ir su tuo įvykiu pirmu kart Magdeburgo raštuose paminėtas Lietuvos vardas. Prieš tai Lietuvą svetimieji rašytojai kitaip vadino.

Šešerių metų Brunonas buvo pasiųstas į Magdeburgą pas arkivyskupą Adalbertą mokytis. Ča jis buvo pavestas garsaus tada mokytojo Gedo globai. Gabus jaunuolis gerai mokėsi, o pajutęs norą pasiaukoti Dievo tarnybai ir tai pareiškęs dvasinei vyriausybei, buvo priimtas į klierikus ir, to laiko mada einant, išrinktas katedros kanauninku. Penkiolikos metų imperatorius Otonas III labai pamilo šv. Brunoną ir, vykdamas į savo vainikavimą Romon, su savim pasiėmė jį į draugę 996 metais.

Romoje gyvendamas, šv. Brunonas pasipažino su Pragos arkivyskupu šv. Adalbertu - Vaitiekum, kuris po metų laiko kankinio mirtimi paliudijo savo meilę Dievui ir žmonėms. Sužinojęs apie šv. Adalberto - Vaitiekaus mirtį, Brunonas užsidegė noru mirti už Kristų kankinio mirtimi.

Jis apsigyveno vienuolyne, kuriame šv. Adalbertas buvo tapęs vienuoliu, bet jis pats į vienuolius čia nestojo, stebėjo vien, kaip vyresnysis Jonas Kanaparijus rašo šv. Adalberto gyvenimą.

Nuvyko Brunonas į Pereumo vienuolyną netoli Ravenos ir ten įstojo į šv. Romualdo (mirusio 1027 m.) vadovaujamą kamandulių vienuolyną. Ten jis išėjo dvasinio gyvenimo mokslą, sujungtą su nuolatiniu darbu, penkių dienų savaitėje pasninku, nakties budėjimais, plakimaisis ir nuoširdžia malda Vienuolyne begyvendamas viename kambaryje su kitu vienuoliu, Benediktu Beneventiečiu, panašių troškimų ir siekių vyru, labai susidraugavo. Ir kai imperatorius Otonas III paprašė šv. Romualdo pasiųsti keletą vienuolių misijų darbui tarp esančių jo valdžioje slavų, buvo paskirtas Brunonas, Benediktas ir Jonas. Šiuodu su dovanomis nuvyko pas Lenki-

jos kunigaikštį Boleslovą, kuris juodu gražiai priėmė ir net mokė juos lenkų kalbos. Tuo laiku Brunonas - Bonifacas mokėsi Italijoje slavų kalbos, belaukdamas popiežiaus paskyrimo, kaip to prašė imperatorius Otonas III. Popiežius Silvestras II (999 - 1003) paskyrė Brunoną — Bonifacą visų šiaurės Europoje esančių stabmeldžių arkivyskupu, suteikė valdžios ženklą paliumą, bet konsekruoti jį pavedė Magdeburgo arkivyskupui, kurs turėjo slavų stabmeldžių globą. 1003 metais išvyko Brunonas iš Romos ir 1004 metų vasario mėnesį jis buvo konsekruotas arkivyskupo Tagino. Savo turtus Brunonas pavedė vienuolynui statyti.

Tuo tarpu įvyko politinės atmainos. Imperatorius Henrikas II susikivirčijo su Lenkijos kunigaikščiu. Negalėdamas tuojau vykti Lenkijon, Brunonas išplaukė Dunojumi į Vengriją, kur jo mylimas draugas šv. Adalbertas buvo darbavęsis. Ten būdamas Brunonas baigė rašyti šv. Adalberto gyvenimą. 1007 metais jis bandė misijonieriauti "Juodojoje Vengrijoje," bet nesisekė: rytų apeigų graikų vienuoliai sukliudė. Gabrielis Meier pasakoja, kad Brunonas 1007 metų gruodžio mėnesį nuvyko Kijevan pas Didijį Kunigaikštį Vladimirą, kurs buvo priėmęs katalikų tikėjimą rytų apeigomis 988 metais, ir kad buvęs gražiai priimtas. Jam buvę pavesta darbuotis tarp pečeniegų, dabartinėje Ukrainoje. Sakoma, kad čia jisai pakrikštijęs apie 30 stabmeldžių, o likusius palenkęs taikytis su Kijevo kunigaikščiu.

1008 metų vasarą Brunonas grįžo Lenkijon ir konsekravo vyskupą Švedijai. Čia būdamas jis sužinojo, kad jo bičiulis Benediktas su keturiais draugais vienuoliais buvo plėšikų nužudyti 1003 m. gegužės 11d. Pasinaudodamas įvykį mačiusiais liudininkais, jis parašė apie jų gyvenimą ir mirtį gražų veikalą. 1008 metų pabaigoje su aštuoniolika pagelbininkų jisai išvyko į prūsų žemę Kristų skelbti. Atrodo, kad pagelbininkų eilėse buvo bent

vienas krikščionis prūsas, kunigas Vibertas. Yra pasilikęs Brunono raštas apie šv. Adalbertą (Mon. Germ. Hist. Script. T.IV, p. 579, 1841 metų laidoje), kuriame kun. Vibertas, rašydamas apie patį autorių, įvardija vyskupo Brunono kapelionus: buvę ten Tiemikus, Aikus, Hezichus, Apichus "ir aš Vibertas." Toliau Vibertas rašo: "Kai įžengėme į tėvynę, tuoj buvome nuvesti pas karalių. Vyskupas gi su savo kapelionais apsirengę atlaikė mišias, skelbė Evangeliją ir apaštalų posakius. Visa tai karalius, vardu Netimeras, išgirdęs pasakė: "Mes turime dievus, kuriuos gerbiame ir kuriais pasitikime, o tavo žodžių klausyti nenorime." Vyskupas tada paprašė atnešti stabus. Atneštus, karaliui matant, sumetė į laužą. Pakilo ugnis ir greit juos sunaikino. Išsigandęs ir supykęs karalius paliepė: 'Griebkite skubiai vyskupą ir įmeskite ugnin prie manęs. Jei jį ugnis sudegins ir praris, žinokite, kad jo pamokslai tušti, o jei priešingai įvyks, tuoj į jo Dievą įtikėsime.' Karalius paliepė tada sukurti didžiausią laužą ir į jį įmesti vyskupą. Vyskupas gi, dėvėdamas vyskupiškus rūbus, pasiėmė savo sostą (kėdutę), įėjo į ugnį ir atsisėdo, pasilikdamas ten tol, kol kapelionai sugiedojo septynias psalmes.

Tai pamatęs karalius greitai įtikėjo į Dievą su trimis šimtais vyrų ir priėmė atgailos krikštą."

Tą įvykį plačiau aprašo šv. Petras Damijonas (989—1072) šv. Romualdo gyvenime. (Mon. Germ. Hist. SS. IV, p. 851). Prūsų Rusnės karalius, pamatęs vyskupą Bonifacą menkais rūbais apsivilkusį ir basą, pamanė, kad ne dėl tikėjimo jis taip atrodo, bet norėdamas išvilioti pinigų. Net pažadėjęs, jei liausis taip dėvėjęs, apdovanoti. Bonifacas gi tuoj nuvyko į užeigą, apsirengė brangiausiais vyskupo rūbais ir vėl sugrįžo į karaliaus rūmus. Karalius tada jam pasakęs: "Dabar žinome, kad tave tuščiam mokslui pastūmėjo ne neturtas, o tiesos nežinojimas. Bet jei nori, kad įtikėtume tave tiesą kalbant,

tebūnie greta sukurti du aukšti laužai, ir kai abiejų ugnis susilies, jog atrodys kaip vienas laužas, tu pereik per vidurį. Jeigu tave ugnis palies iš kurios bent pusės, tuoj paliepsiu įmesti į laužą sudeginti. Jeigu gi, ko negalima tikētis, sveikas išeisi, visi mes tavo Dievui be sunkenybių įtikēsime."

Tai labai patikę visiems susirinkusiems ir Bonifacui. Bonifacas (Brunonas), apsirengęs iškilmingais rūbais, it mišioms laikyti, pirmiausia švęstu vandeniu ir smilkalais pašventino ugnį, paskui įējo į ugnies sūkurius ir nepaliestas išējo, net nē galvos plaukai nenusvilo. Tai pamatęs karalius ir jo žmonēs atsiklaupē prie Bonifaco kojų, prašēsi dovanojami ir pakrikštijami. Tiek daug susibēgo žmonių krikštui, jog šventasis turējo vykti pas ežerą, kad ten galētų pakrikštyti žmones.

Karalius patvarkęs, kad jo sūnus užimtų sostą, o pats panorējo būti su šv. Bonifacu. Karaliaus brolis, kuris kartu su juo gyveno, bet nenorējo tikēti,kai nebuvo Bonifaco, paties karaliaus buvo nudobtas. Kitas gi brolis, kuris atskirai gyveno nuo karaliaus, nenorējo girdēti jo mokslo ir sužinojęs, kad brolis karalius pasikrikštijo, užsidegē pykčiu ir suēmē Bonifacą. Bijodamas, kad karalius Bonifaco neatimtų, jei gyvą paliks, savo akivaizdoje, aplink stovint žmonēms, liepē nukirsti jam galvą. Tai buvo 1009 metais, vasario 14 d. Kunigaikštis staiga apako, kiti paliko it stabo ištikti. Tai išgirdęs ir baisiai nuliūdęs, karalius ryžosi ne vien brolį, bet ir visus jam pritarusius mirtimi nubausti. Greitai atvykęs ir pamatęs apakusį brolį ir pastirusius žmones, jis su palydovais pirmiausia pasimeldē, kad Dievo gailestingumu nelaimingieji atgautų regējimą ir gyvenimą pataisytų. Karaliui ir krikščionims ilgai besimeldžiant, grįžo aniems jausmai. Jie susirūpino savo išganymu, atgailojo, skubiai prašēsi pakrikštijami ir toje vietoje vēliau pastatē bažnyčią.

Vibertas gi paduoda šiek tiek kitokesnį įvykio atpasakojimą. Jis sako, jog tos žemės kunigaikštis, raitas atvykęs pas vyskupą ir iš pykčio siusdamas, paliepė nužudyti vyskupą, nukertant jam galvą, o kapelionus pakarti, Vibertui gi akis išlupti.

Baigdamas savo pasakojimą Vibertas sako, kad mirties vietoje Kristus padarė stebuklų be skaičiaus, ir ten buvo pastatyta bažnyčia su vienuolynu.

Tuo būdu šv. Brunono — Bonifaco mirtis nenuėjo veltui, nes atnešė tikėjimą į prūsų žemę. Kur kūrėsi bažnyčia ar vienuolynas, ten buvo ir tikinčiųjų. Šv. Bonifaco dėka prūsai ir jųjų kaimynai lietuviai susipažino su Kristaus mokslu vienuoliktojo šimtmečio pradžioje. Deja, mažai yra likusių žinių iš tolimesnio tikėjimo plėtimosi tose žemėse.

Šv. Bonifaco šventė yra birželio 19 dieną.

Dideliems darbams atlikti reikia didelės aukos, net gyvybės, kad Dievo vardas būtų žinomas, pagerbtas ir pamiltas.

Gruodžio 2 d. minimi kankiniai: Euzebijus, Marcelis, Ipolitas, Maksimas, Adrija, Paulina, Neonas, Marija, Aurelija, Martana, Poncijonas, Severas, Sekuras, Januaras, Viktorianas; mergelė kankinė Bibiana. Vyskupai: Chromancijus, Evazijus, Lupus, Silvanas, Nonas. Išpažintojas pal. Jonas Ruysbroeck.

ŠV. PRANCIŠKUS KSAVERAS, IŠPAŽINTOJAS

Gruodžio 3 d.

RANCIŠKUS KSAVERAS gimė 1506 metais Ispanijoje, ties Sanguesa. Turtingi tėvai atidavė mokytis Pranciškų į vietos mokyklą, paskui pa-

siuntė Paryžiun išeiti kalegijos mokslų.

Ten Pranciškus susdraugavo su palaimintuoju Petru Faberiu Savojiečiu (†1546) ir šv. Ignacu Lojola, mirusiu 1556 metais. Jie trys sutarė 1529 metais kurti vienuoliją. Prie jų prisidėjo keturi uolūs jaunuoliai: Lainezas, Salmeronas, Rodrigezas ir Bobadilas. Visi septyni 1534 metais per Žolinę padarė įžadą laikytis drauge. Tuo tarpu šv. Pranciškus Ksaveras, baigęs mokslus, pats mokytojavo kolegijoje. 1536 metais kartu su kitais draugais jis išvyko Venecijon. Su didele meile ir uolumu jis tarnavo ligoniams ligoninėse ir po metų kartu su šv. Ignacu buvo įšvęstas į kunigus. Jis laikydavo šv. Mišias su tokiu susikaupimu ir sielos karščiu, kad net pakildavo nuo žemės. Jis nevalgė mėsos, negėrė vyno ir net atsisakė nuo kvietinės duonos, pasitenkindamas papraščiausiu valgiu, o kartais dvi ir tris dienas iš eilės nieko nevalgydavo. Už žmonių nuodėmes atsilygindamas Dievo teisybei, save jis plakdavosi ir labai mažai miegodavo. Likusias valandas jis pavesdavo maldai. Tokios tvarkos jis laikėsi visą gyvenimą.

1538 metais Pranciškus išvyko Romon ir kelis mėnesius uoliai apaštalavo romiečių tarpe. Po metų pavasarį smulkiai jis aptarė su šv. Ignacu Jėzaus Draugijos įstatų sumanymus, ir rugsėjo 3 d. gavo popiežiaus pritarimą naujai vienuolijai.

Šv. Pranciškaus garsas buvo nemažas: apie jį žinojo Portugalijos karalius Jonas III ir labai prašė, kad šv. Pranciškus būtų pasiųstas į Indiją Kristaus skelbti. Gavęs paskyrimą, 1540 metais jisai atvyko Lisabonon ir išbuvo ten 9 mėnesius. Indijon išplaukė 1541 metais balandžio 7 d. ir po metų pasiekė Goą. Per penkis mėnesius jis dirbo ligoninėse ir katechizavo vaikus, sušaukęs juos mažu varpeliu. Rudenį išvyko pas perlų žvejus, kur seniau buvo atneštas krikščionių tikėjimas, bet dėl kunigų stokos jis buvo beveik išnykęs. Trejus metus Pranciškus

darbavosi vakarinėje Indijoje, pasiekė net Ceyloną ir daug atvertė, nors sunkenybių turėjo labai didelių: vietos karaliukai žiauriai persekiodavo įtikėjusius, o nepavyzdingi portugalų kariai savo elgesiu kliudė apaštalauti.

1545 metais pavasarį Pranciškus pasiekė Malaką, laimėjo didelę sielų piūtį ir 1546 metais persikėlė į Molukos salas. Jose dirbo aštuoniolika mėnesių. Sakoma, kad jis net pasiekęs Filipinų salą Mindanao, ir filipiečiai jį laiko pirmuoju apaštalu.

Sugrįžęs 1547 metais Malakan, jis susipažino su japonu Han - Hiru. Vykdamas į Goą, Pranciškus pasiėmė jį su savim. Į Goą buvo atvykusių daugiau jėzuitų; jau buvo priimami ir vietiniai pamaldesnieji vyrai į vienuoliją. Esamas jėgas suskirstęs grupėmis, jis pasiuntė juos į svarbesnius centrus, kur pats buvo buvęs ir padaręs tikinčiųjų bendruomenių pradžią.

1548 metais Pranciškus įkūrė naujokyną ir kolegiją. Priėmė į vienuoliją ispanų kunigą Kozmą de Torres. Čia apsikrikštijo japonas Han - Hiras, gaudamas Pablo de Santa Fē vardą. Ksaveras, Kozmas, brolis Jonas Fernandez ir japonas 1549 metais išvyko į Japoniją apaštalauti. Porą mėnesių plaukę, 1549 m. rugpiūčio 15 d. išlipo Kagošimoje. Čia per vienus metus jie mokėsi japonų kalbos, vertė į japonų kalbą svarbesniuosius tikėjimo dalykus, raštus ir, jau galėdami japoniškai kalbėti, šv. Pranciškus pradėjo sėkmingą darbą. Buvo žymių atsivertimų; bet sujudo vietiniai bonzos ir išvijo jį iš miesto.

Pranciškus išvyko į vidurinę Japoniją 1550 metais. Įvairiuose miestuose dirbęs pustrečių metų ir sudaręs ten parapijų užuomazgas, jis paliko Japonijoje darbuotis kun. Kozmą ir brolį Joną, o pats 1552 metų pradžioje sugrįžo į Goą. Ten buvo kilę stambių nesusipratimų tarp vyresniojo ir kolegijos rektoriaus. Šv. Pranciškus klausimus sutvarkė ir rengėsi vykti Kinijon. Kitų padedamas,

jis sudarė visą delegaciją pas Kinijos valdovą, pats gavo iš vicekaraliaus ambasadoriškus įgaliojimus ir išplaukė į Malaką. Ten jo sumanymui pasipriešino vienas ispanas ir kelis mėnesius sukliudė kelionę. Galop gavęs portugalų laivą, šv. Pranciškus išvyko toliau.

Prisiyrus prie Kinijos pakraščių, ties Sanciano sala, staiga šv. Pranciškus smarkiai susirgo. Kad jo nevargintų nuolatinis laivo siūbavimas, buvo jis iškeltas į krantą, paguldytas apgriuvusioje kinų lūšnelėje ir ten 1552 metais gruodžio 2 d. mirė.

Per dešimtį metų apaštalaudamas Indijoje, Ramiojo Vandenyno salose ir Japonijoje, šv. Pranciškus Ksaveras nuveikė didelius darbus, nes jo žodį V. Dievas lydėjo savo visagalybe, darydamas labai daug stebuklų. Pav., aklam jis grąžino regėjimą; kryžiaus ženklu iš sūraus jūrų vandens padarė tinkamą gerti vandenį jau per 40 dienų neturintiems jūreiviams ko gerti; jis prikėlė daug mirusių; žinojo ateitį ir toli atsitikusius įvykius.

Pranciškus buvo pripažintas šventuoju 1622 metais, o šv. Tėvas Pijus X paskyrė jį Tikėjimui Platinti Draugijos globėju.

Padėti žmonėms pasiekti išganymą yra svarbiausias gailestingumo darbas, "nes ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, o savo sielai kęstų nuostolį?" (Mato 16, 26)

Gruodžio 3 d. minimi kankiniai: Ambikas, Viktoras, Julius, Kasianas, Klaudijus, Krispinas, Magina, Jonas, Steponas, Klaudijus antras, Hilarija, Jasonas, Mauras. Pranašas Sofonijas. Vyskupai: Birinas, Eternanas, Miroklis. Karalius Lucijus. Išpažintojai: Pranciškus Ksaveras, Solas.

ŠV. PETRAS AUKSABURNIS, VYSK., BAŽNYČIOS DAKTARAS

Gruodžio 4 d.

ETRAS, dėl savo gražios iškalbos vadinamas Auksaburniu, gimė iš garbingos šeimos Imolėje, ties Ravena, Italijoje 406 metais. Nuo pat mažų dienų jis pasiryžo tarnauti Dievui kaip vienuolis, mokėsi dvasinių ir kitų mokslų pas vienuolį Kornelijų, kuris vėliau tapo Imolės vyskupas ir įšventė šv. Petrą dijakonu. Kai mirė Ravenos arkivyskupas Jonas, raveniečiai išsirinko sau naują ganytoją ir pasiuntė pas popiežių šv. Sikstų III (432 - 440) vyskupą Kornelijų su kitais pasiuntiniais, prašydami patvirtinimo. Vyskupas Kornelijus su savim pasiėmė dijakoną Petrą.

Tuo metu popiežius šv. Sikstus III turėjo nuostabų regėjimą. Jam pasirodė apaštalas šv. Petras ir kankinys Apolinaras su jaunuoliu, kurį popiežius turįs paskirti Ravenos arkivyskupu. Kai tik atvyko raveniečių pasiuntiniai, popiežius pamatė Petrą ir jį pažino kaip Dievo parinktąjį Ravenos ganytoją. Atmetęs jų išrinktąjį, popiežius paskyrė Petrą Ravenos arkivyskupu. Pasiuntiniams tai nepatiko, ir raveniečiai pyko, bet sužinoję popiežiaus regėjimą, nurimo ir mielai priėmė ganytoją 433 m.

Iki savo mirties arkivyskupas Petras dirbo vyskupijoje, dažnai sakydamas gražius pamokslus, pasninkaudamas, dalindamas išmaldas ir kitus ragindamas eiti dažnai prie šv. sakramentų. Imperatorius Valentinijonas ir jo motina Gala Placidija labai gerbė savo uolųjį ganytoją. Juo pasitikėjo popiežius šv. Leonas Didysis (440 - 61)

Šv. Petras sakydavo labai gražius pamokslus. Jo parašytų pamokslų pasiliko 176. Juose jis aiškiai dėsto katalikų Bažnyčios mokslą, nurodo klaidatikių tikybines klaidas. Savo uolumu ir pamaldumo karštumu jis stebino visus. Labai pagarbiai jis palaidojo dviejų šventųjų (Barbacijono ir Germano) kūnus. Projektą ir Marceliną konsekravo vyskupais, pastatė bažnyčią šv. Andriejui ir kitiems šventiesiems. Panaikino nepadorius Naujų Metų šokius, rašė klaidatikiui Eutychui, nurodydamas jo klaidas.

Uoliai dirbęs, jis šventai baigė savo gyvenimą 450 m. ir palaidotas greta šv. Kasiano jo vardo bažnyčioje.

Kas yra Dievui ištikimas mažuose dalykuose, tą Jisai pastato nuveikti didelių darbų ir juos apmoka amžinuoju gyvenimu. Verta uoliai tarnauti Dievui.

Gruodžio 4 d. minimi: šv. Petras Auksaburnis, Bažnyčios daktaras. Vyskupai: Anonas, Bernardas, Feliksas, Marutas, Melecijus, Osmundas. Abas Siranas. Kankiniai: Teofanas ir jo draugai.

ŠV. SABAS, ABAS

Gruodžio 5 d.

UR dabar yra vidurinė Turkija, senovėje vadinosi Kapadocija, ir ten 439 metais Mutalaskoje gimė šv. Sabas.

Jauną vaikiną paviliojo Dievo meilė ir vienuolinis gyvenimas; aštuonerių metų amžiaus būdamas, jis pasiprašė priimamas į bazilionų vienuolyną. Devynerius metus jis mokėsi dvasinio gyvenimo, kol tapo vienuoliu. 456 metais jis atvyko į Jeruzalę ir ten, penkerius metus gyvendamas kalno lindynėje, mokėsi dorybių iš šv. Eutymio

atsiskyrėlio. Pats sau būdamas labai griežtas, didesnę dienos ir nakties dalį pavesdamas maldai, nuolat pasninkaudamas ir griežtai laikydamasis nustatytos dienotvarkės, augo jis dvasia Dievo meilėje.

Panorėjo jis patirti, kaip kiti vienuoliai skirtinguose vienuolynuose gyvena. Iškelavo 461 metais ir patyrė, kad to laiko Palestinos vienuolynams reikalinga didesnė drausmė ir geresnė tvarka. 483 metais jis pats įsteigė vienuolyną, vadinamą Laura Mar Saba, kuris buvo atnaujintas 1840 metais, Cedrono upelio pakriaušėje, į pietryčius nuo Jeruzalės. Greitai prisirinko pas jį pamaldžių vyrų, norinčių iš jo pasimokyti, kaip tarnauti Dievui.

Pradžioje visi taikėsi prie jo nustatytos griežtos tvarkos, bet apie 490 metus vienuoliai ėmė juo bodėtis, reikalaudami, kad vyresniuoju būtų kunigas. Jeruzalės patriarkas Salustius įšventė šv. Sabą kunigu 491 metais ir tuo laikinai nuramino vienuolius. Patriarkas jautė, kad su vienuoliais Palestinoje ne visa tvarkoje, ir jis paskyrė 494 metais šv. Sabą visų Palestnoje esančių vienuolynų vyresniuoju — archimandritu. Kai šv. Sabas pamatė, kad jo nenori kiti vienuolynai klausyti, pasitraukė ir netoli Tekos pastatė naują vienuolyną.

Visą gyvenimą jis buvo smarkus klaidatikių monofizitų ir origenistų priešas. Norėdamas palenkti imperatorius prieš juos, pats jis nukeliavo į Konstantinopolį 511 metais pas imperatorių Anastazą ir po dvidešimt metų, 531 m. pas Justinijoną, pakeliui bažnyčiose skelbdamas katalikų tiesas, aiškindamas eretikų klaidas ir ragindamas žmones į atgailą. Tuo jis gražiai pasitarnavo Mažosios Azijos tikintiesiems.

Sugrįžęs į savo vienuolyną, jis 532 metais gruodžio 5 dieną mirė šventai, sulaukęs 93 metų amžiaus. Yra pasilikę jo kai kurie raštai, ypač žinomi nuostatai garbinti Dievą per visus metus.

Našaus gyvenimo pagrinde visada yra tvarka ir draus-

mē; jų laikantis, galima daug gerų darbų padaryti. Be tvarkos ir be drausmēs gyvenimas pasidaro nuobodus ir tuščias.

Gruodžio 5 d. minimi kankiniai: Anastazas, Krispina, Jeronimas, Simonas, Julius, Potamija, Krispinas, Feliksas, Gratas, Justinijonas; vyskupai kankiniai: Basas, Dalmacijus, Pelinas. Vyskupai: Jonas, Nicetas. Abas Sabas. Išpažintojas Cawrdaf.

Šv. Mikalojus iš Bari. Tapė Tizianas 1563 m. Yra Venecijoje.

ŠV. MIKALOJUS, VYSKUPAS

Gruodžio 6 d.

AŽOJOJE AZIJOJE, kur dabar yra pietvakarinē Turkjos dalis, ten buvo trečiame šimtmetyje Lycija. Ten Patarēje trečiojo šimtmečio gale gimē

garbingoje šeimoje šv. Mikalojus, garsus stebukladaris.

Nuo pat jaunų dienų jis buvo pratęs trečiadieniais ir penktadieniais pasninkauti. Jaunuolis mokēsi pas savo dēdę, Myros arkivyskupą, dvasnių mokslų, įstojo vienuolynan ir buvo savo laiku įšvęstas kunigu. Netekęs tēvų, jis išdalino savo turtus vargšams ir išsirengē keliauti į Šventąją Žemę.

Pasakojama,kad tuo laiku jis patyrē, jog vienas pavargęs tēvas, negalēdamas išleisti padoriai savo dukterų už vyro, buvo sumanęs atiduoti jas nuodēmingam gyvenimui. Apie tai patyręs Mikalojus. Slapta į tēvo miegamąjį jis įmetē pinigų maišelį, kad galētų išleisti vieną dukterį už vyro. Tą pat pakartojo antrą ir trečia kartą, ir visos jos sukūrē gražias šeimas.

Visiškai atsidavęs Dievui, jis norējo pagerbti tas vietas, kurias Jēzus pašventē savo gyvenimu ir skausmu. Nukeliavo Mikalojus Palestinon ir Egiptan, su dideliu pamaldumu apmąstydamas Jēzaus gyvenimą ir Jo mokslą. Grįždamas laivu į tēviškę, savo malda jis numalšino vētrą ir išgelbējo iš mirtino pavojaus laivo įgulą bei keleivius.

Parvykęs Myron jis sužinojo, kad jo dēdē arkivyskupas yra miręs ir kad renkamas naujas ganytojas. Nors pats Mikalojus nenorējo, bet buvo išrinktas Myros vyskupu.

Pamaldus ir uolus ganytojas, pats šventai laikydamasis Dievo ir Bažnyčios įsakymų, skaistybēs, rimties ir maldos, atsidavē jis kitiems tarnauti maloniais patarimais, dosniai šelpdamas vargšus, priglausdamas pakeleivius, globodamas našles ir našlaičius. Tas jo palaimingas darbas staiga pasibaigē, nes išleidus imperatoriams Dioklecijonui ir Maksimijonui krikščionių persekiojimo dekretą, šv. Mikalojus buvo suimtas ir iki Konstantino laikų (306 - 337) buvo laikomas kalējime. Grįžęs Myron, skubiai turējo ruoštis Nicenos visuotinēn santarybon

(325 m.) kur susirinko 318 vyskupų ir buvo pasmerktos tikybinės Arijaus klaidos.

Daugiau negu dvidešimtį metų ramiai dirbęs tikinčiųjų naudai, padaręs daug stebuklų, mirė senelis šv. Mikalojus apie 345 ar 352 metus. 1087 metais jo kūnas buvo perkeltas Italijon į Barį. Popiežius palaimintas Urbonas II 1096 metais jo šventę praplėtė visam katalikiškam pasauliui. Su ta žinia atvyko Kijevan pas Sviatopolką II popiežiaus pasiuntiniai, ir Kijevo metropolitas Efremas paskelbė tą šventę. Šv. Mikalojus tapo visoje Rusijoje pirmaeiliu šventuoju ir jos globėju, o stačiatikiai graikai tos šventės nepaskelbė ir jos neturi.

Tas įvykis parodo, kad rytų apeigų Kijevo krikščionys su savo kunigaikščiais ir metropolitu buvo vienybėje su Apaštalų sostu 1096 metais. Rusai priėmė tikėjimą 988 metais.

Šv. Mikalojus yra žinomas visame pasaulyje kaip jaunimo geradaris ir globėjas. Jo šventę iškilmingai švenčia Europoje mokyklos gruodžio 6 d. Deja, iš jo gražaus vardo pirkliai sudarė Santa Claus — Kalėdų Dieduką.

Kas nori patekti į amžiną dangaus laimę, privalo būti nekaltas kaip kūdikis. Tiems, kurie prarado savo sielos nekaltumą, vienas pasilieka dangun kelias, — tai atgaila.

Gruodžio 6 d. minimi kankiniai: Emilijonas, Bonifacas, Dionizija, Dativa, Leoncija, Tercijus, Emilijonas antras ir Bonifacas antras, Majorikis, Polychronijus ir vyskupas kankinys Petras Paschazijus. Vyskupai: Auksilijus, Iserninas, Sekundinas, Mikalojus. Mergelė Asela. Našlė Gertrūda.

ŠV. AMBRAZIEJUS, VYSKUPAS, BAŽNYČIOS DAKTARAS

Gruodžio 7 d.

TAMBUSIS ketvirtojo šimtmečio Bažnyčioje dvasinis švyturys buvo šv. Ambraziejus lietuvių ir Ambrazu vadinamas. Jis gimė apie 340 metus. Jo tėvas buvo imperatoriaus vietininkas ir vadinosi Galijos prefektu. Tuo vardu tada buvo apimama dabartinė Prancūzija, Britanija, Ispanija ir Afrikos Tingitana. Trys stambieji Galijos miestai Trieras, Arlas ir Lijonas savinosi tą garbę, kad ten gimė šv. Ambraziejus.

Jis buvo jauniausias šeimoje. Už jį vyresnis buvo brolis Satyras, o sesuo šv. Marcelina buvo vyresnė už jį 10 metų. Ji pasirinko dvasinį luomą ir tapo vienuole.

Apie 354 metus mirė tėvas, Galijos prefektas Ambraziejus. Našlė motina su vaikais išvyko Romon ir čia atsidėjo tinkamai išauklėti savo sūnums. Šv. Marcelina gavo iš popiežiaus rankų nekaltybės vainiką ir su kitomis pasiaukojusiomis Dievui mergelėmis gyveno motinos namuose.

Šv. Ambraziejus darė didelės pažangos moksluose ir pamaldume: sesers Marcelinos ir jos draugių pavyzdys jį prie to skatino. Jis išmoko labai gerai graikų kalbą ir pažino jų literatūrą. Kurį laiką studijavęs teises, tapo advokatu ir ėmė teismuose bylas ginti. Pasižymėjo čia didele, įtikinančia iškalba, ir pretoras prefektas Anicijus Probus paėmė jį į savo tarybą. Globėjas išrūpino jam iš imperatoriaus Valencijono konsulario valdytojo

vietą šiaurinėje Italijoje, ir šv. Ambraziejaus valdžioje atsidūrė Ligūrija ir Emilija su sostine Milanu. Išlydėdamas Ambraziejų prefektas kalbėjęs: "Eik, elkis ne kaip teisėjas, bet kaip ganytojas."

Nėra žinių, kaip ilgai Ambraziejus tarnavo imperijai toje vietoje; bet jo teisingumas ir švelnus valdymas visiems patiko, ir visi jį pamilo.

Milane nebuvo ramu. Kai 355 metais arijonai ištrėmė Milano vyskupą šv. Dionizijų kankinį į Rytus, į jo vietą, pritariant imperatoriui Konstancijui, atvyko kapadokietis Auksencijus, nemokąs lotynų kalbos ir žiauraus būdo žmogus. Jis mirė 374 metais. Provincijos vyskupai, norėdami išvengti tikybinių ginčų, prašė imperatoriaus Valencijono paskirti Milanan vyskupą; bet imperatorius liepė padaryti paprastus rinkimus. Šalies valdytojas Ambraziejus turėjo ten būti ir prižiūrėti, kad tvarka ir taika nebūtų suardyta. Bazilikoje buvo pasidalinę žmonės ir kunigai. Kiekviena dalis rėmė savo kandidatus. Valdytojas Ambraziejus prabilo į juos raminamai, protingai ir kvetė būti nuosaikiais. Staiga sušuko kūdikis ant motinos rankų: "Ambraziejus vyskupas!"

Keli pritarė tam vaiko balsui, paskui keli šimtai, galop visa bazilika šaukė: "Ambraziejus vyskupas!" Pačiam Ambraziejui buvo staigmena, jis to nesitikėjo ir bandė atsisakyti, nes iš tikrųjų jis negalėjo būti renkamas vyskupu, — jis dar buvo vien katekumenas, besiruošiąs prie krikšto. Bet visos jo pastangos atsisakyti nuėjo veltui. Ir vyskupai, ir popiežius, ir imperatorius patvirtino rinkimus. Tad jis pasikrikštino ir iš eilės tinkama tvarka priėmė per aštuonias dienas visus šventimus. Tai buvo 374 metais gruodžio 7 d. Jis tada buvo jaunas žmogus, ėjo 35 gyvenimo metus. Vyskupiją valdė 23 metus.

Ambraziejus pasirodė kilnaširdis Romos senatorius ir šventas krikščionis: pat pradžioje visus savo kilnojamus turtus jis išdalino vargšams. Žemes užrašė Bažnyčiai,

paskirdamas savo sesutei, šv. Marcelinai, pragyvenimą.

Brolis Satyras atsisakē savo valstybinēs vietos ir pasiaukojo broliui vyskupui patarnauti, pasiimdamas rūpintis laikinaisiais jo reikalais. Ambraziejus buvo laisvas atsidēti dvasiniam darbui. To darbo buvo nemažai. Teko pačiam mokytis teologijos, šv. Raštą studijuoti ir kas sekmadienis žmonēms pamokslus sakyti. Į tuos pamokslus rinkdavosi tūkstančiai. Jis kalbējo suprantamai, gyvenimiškai, tēviškai. Iš graikų kalbos ēmęs išvertē savo tautiečiams literatūros brangenybes. Visada pamaldus, sveikai galvojąs ir katalikiškai jaučiąs vyskupas greit pagarsējo visoje tuomet žinomoje žemēje. Jo kaip Bažnyčios vyskupo pasielgimas su imperatoriaus Gracijano žudytoju Maksimu ir imperatoriumi Teodozijumi, kurį įkalbējo, kad viešai atgailą darytų už padarytą žiaurumą Tesalonikuose, iškēlē jo vardą, padidino palaimingą įtaką.

Jis pats valgydavo labai mažai. Pietus turēdavęs vien šeštadieniais, sekmadieniais ir per didesnes šventes. Naktis praleisdavo besimelsdamas, arba knygas berašydamas. Jisai kasdien laikydavo šv. Mišias ir kas sekmadienis skelbē Dievo žodį žmonēms. Dirbo nuosekliai ir trumpu laiku daug gero padarē. Paliko daug raštų. Erazmas tuos raštus išspausdino keturiais dideliais tomais 1527 metais. Milane gi leistieji jo raštai 1878 metais apima šešis didelius tomus.

Svarbiausia gi, jis šventai gyveno, uoliai dirbo, daug kentējo, pamilo Dievą visa širdimi ir tapo šventas. Mirē 397 metais balandžio 4 d.

“Kas Dievo bijo, tas nesibijo Dievo priešų,” kalbēdavęs šv. Ambraziejus. Bijokime nusikalsti geriausiajam ir teisingiausiajam Dievui; nuolat būkime Jo akivaizdoje.

Gruodžio 7 d. mnimi: šv. Ambraziejus, Bažnyčios daktaras; popiežius kankinys Eutychianas. Kankiniai: Polikarpas, Teodoras, Servus. Vyskupas Urbonas. Abas Martynas. Išpažintojai: Agatas ir Boetius.

ŠVČ. M. MARIJOS NEKALTAS PRASIDĖJIMAS

Gruodžio 8 d.

DIEVO pasiuntinys arkangelas Gabrielius, apsireiškęs šveinčiausiajai Mergelei Marijai ir sveikindamas ją, pasakė, kad ji yra pilna Dievo malonės: "Angelas, atėjęs pas ją, tarė: Sveika, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi; pagirta tu tarp moterų." (Luko 1, 28)

Todėl nenuostabu, kad švč. Mergelė Marija yra lyginama su Ieva, kol pirmoji moteris buvo dar mergelė ir nenupuolus. Taip aiškina juodviejų panašumą malonėje šv. Justinas kankinys (†167), šv. Irenėjus vyskupas kankinys († 202) ir rašytojas Tertulijonas, miręs apie 200 metus. Kaip pirmoji Ieva prieš nuopolį buvo visa šventa ir malonės pilna, taip Dievo Sūnaus Motina, švenčiausioji Mergelė Marija buvo visada malonės pilna ir maloni Dievui. Šv. Irenėjus rašo, kad kaip Ievos neklusnumas

buvo mūsų mirties priežastis, taip Marijos klusnumas buvo jai pačiai ir mums išganymo priežastis.

Šv. Efremas († 373) sako: "Buvo sukurtos dvi paprastos, nekaltos, tobulai panašios viena į kitą — Marija ir Ieva, bet vėliau viena jų (Ieva) tapo mūsų mirties priežastim, o antra — mūsų gyvenimo priežastim." Bažnyčia nuo pat pirmųjų amžių tikėjo į Marijos malonės pilnybę, kad ji buvo lygiai nekalta, kaip ir Ieva pirm nuopolio. Šis mokslas vėliau išryškėjo, kai buvo pradėta skirti žmogiškojo kūno užuomazgos pradžia nuo sielos sujungimo su kūnu momentu, kai Dievas, ją sukūręs, sujungia su kūnu. Visi mes gimėme su pirmaprade nuodėme. Būdami dar kūdikiai, krikšto sakramentu buvome nuo tos nuodėmės apvalyti ir pašvęsti. Šv. Jonas Krikštytojas buvo pašvęstas savo motinos įsčioje, o švč. Mergelė Marija, atsižvelgiant į jos būsimą Dievo motinystę ir Išganytojo nuopelnus, nuo pat savo esimo pirmojo momento, kai Dievas sukūrė jos sielą, buvo apsaugota nuo pirmapradės žmonių nuodėmės Dievo visagalybe.

Šios tiesos paaiškinimą randame Marijos Jėzaus iš Algredos († 1665) raštuose. Ji rašo, jog prigimties tvarka einant, reikalingas laikas paruošti kūnams, kad jiems būtų suteikta protingoji siela, bet Marijai tas laikas buvo žymiai trumpesnis. Viešpats sukūrė kilniausią sielą ir sujungė ją su kūnu. Tuo būdu atsirado pasaulyje švenčiausias, tobuliausias, gražiausias kūrinys, kada nors Dievo leistas... Sielos sujungimo akimirksnyje švenčiausioji Trejybė pakartojo žodžius, tartus kuriant žmogų: "Padarykime žmogų mūsų paveikslan ir panašuman." Tųjų žodžių galybe švč. Marijos siela buvo pripildyta malonių, dovanų, privilegijų bei dvasinių gerovių, toli viršijančių tai, ką yra gavę aukščiausieji serafimai, kartu su tobuliausiu protu, tinkamu jai suteiktoms malonėms ir dovanoms apimti.

Švenčiausios Mergelės Marijos Nekaltas Prasidėjimas buvo gerbiamas atskirose Bažnyčios provincijose nuo se-

nų laikų. Buvo švenčiama toji šventė, kūrėsi draugijos tuo vardu, o 1673 metais įsisteigė Švenčiausios Mergelės Marijos Nekalto Prasidėjimo vienuolija su iškilmingais įžadais. Tai marijonų vienuolija. Tik po 180 metų popiežius Pijus IX 1854 metais gruodžio 8 d. paskelbė Nekalto Prasidėjimo tiesą, dalyvaujant daugiau kaip dviem šimtams vyskupų.

Ketveriems metams praėjus, apsireiškusi Liurde Marija, paklausta Bernadetos, koks jos vardas, atsakė: "Aš — Nekaltas Prasidėjimas." Ir patvirtindama savo žodžius, ji pradėjo daryti nesuskaitomai daug stebuklų. Liurdas jais garsus visame pasaulyje.

Mes tikime ir džiaugiamės tąja tiesa, kad švenčiausioji Dievo Motina, Nekalčiausioji Mergelė Marija, nuo pat pirmojo savo esimo momento buvo Dievo malonės pilna, ir dėl Kristaus nuopelnų Visagalio Dievo apsaugota nuo pirmapradės nuodėmės.

Visa graži esi, o Marija, ir nuodėmės nėra Tavyje!

Gruodžio 8 d. minimi vyskupai: Eucharijus, Sofronijus. Abas Romarikis. Kankinys Makaras. Išpažintojas Patapius.

ŠV. LEOKADIJA, MERGELĖ IR KANKINĖ

Gruodžio 9 d.

EOKADIJA gimė Toledo mieste Ispanijoje trečio šimtmečio gale. Nepasiliko tikrų žinių iš jos jaunystės; bet atrodo, kad ji bus kilusi iš turtingos ir garbingos katalikų šeimos, nes ant josios kapo buvo pastatyta graži bazilika. Ji yra Toledo vyskupijos globėja.

Didysis krikščionių persekiojimas Ispanijoje, imperatoriui Dioklecijonui valdant, prasidėjo 303 metais ir tęsėsi iki 305 metų. Tuo laiku labai daug tikinčiųjų mirė kankiniais. Ir šv. Leokadija bus mirusi, greičiausia 304 metais gruodžio 9 d., nes tokis yra Toledo bažnyčioje padavimas.

Vietos valdytojo Decijono įsakymu šv. Leokadija buvo suimta ir verčiama išsižadėti Kristaus. Jis buvęs labai žiaurus žmogus ir nekentė prieštaravimo. Šv. Leokadijai atsisakius pagerbti valstybinius stabus, kaip dievus, nes tik vienas yra tikras Dievas, dangaus ir žemės Kūrėjas, baisiai įpyko valdovas ir liepęs žiauriai plakti nieku nekaltą mergelę. Kai ji buvusi jau nebepanaši į žmogų, jis paliepęs įmesti ją kalėjiman, į pogrindžius. Kurį laiką ji gyvenusi tamsyje, vien iš gailestingumo vieno kalėjimo prižiūrėtojo maitinama. Benykdama nuo padarytų žaizdų, ji sužinojusi, kaip sunkiai kentėjo 304 metais šv. Eulalija mergelė ir kaip ją gyvą stabmeldys teisėjas paliepė sudeginti. Šv. Leokadija klaupusi ir su ašaromis prašiusi Viešpaties išlaisvinti ją iš skausmų ir sujungti ją su savo drauge Eulalija, kad abidvi kartu galėtų garbinti Dievą. Jos malda buvo išklausyta; ji mirė kalėjime 304 metais gruodžio 9 d.

Ant josios kapo greitai buvo pastatyta didinga bazilika. Šioje šventovėje 633 metais įvyko ketvirtasis bažnytinės Toledo provincijos susirinkimas; 636 metais — penktasis ir 638 metais — šeštasis. Dabar Toledo mieste yra trys bažnyčios šv. Leokadijos vardu, bet bazilikoje yra laikomos jos relikvijos, kurios atgal buvo pargabentos iš Oviedo 1589 metais balandžio 26 d., pasiliovus maurų persekiojimams.

Stenkimēs ištesēti gerume iki galui, nes kas ištesēs iki galui, bus išganytas.

Gruodžio 9 d. minimi kankiniai: mergelė Leokadija, Petras, Sukcesas, Bazijanas, Primitivas, Restitutas, vys-

kupas kankinys, Valerija, mergelė kankinė. Vyskupai: Budokas, Julijonas, Prokulis, Syras. Abas Ciprijonas. Vienuolyno vyresnioji Etelgiva. Išpažintojas Petras Fourier. Mergelė Vulfilda; moteris Gorgonija.

ŠV. MELKIJADIS, POPIEŽIUS

Gruodžio 10 d.

ELKIJADIS valdė Bažnyčią tarp 311 ir 313 m. Jis matė ir pergyveno tikinčiųjų persekiojimus. Kai popiežius šv. Euzebijus, kankinys, ištremtas Sicilijon 311 metais mirė, jo vieton buvo išrinktas šv. Melkijadis. Tuo laiku buvo imperatoriaus Galerijo paskelbtas naujas potvarkis, pasirašytas taip pat Licinijo ir Konstantino, draudžiąs toliau persekioti krikščionis ir leidžiąs tikintiesiems turėti maldos namus, bažnyčias. Tik rytinėje Romos imperijos dalyje, kurią valdė Maksiminas, tęsėsi krikščionių persekiojimas.

Imperatorius suteikė popiežiui Melkijadžiui teisę atgauti buvusius Bažnyčios turtus iš Romos miesto prefekto, atgauti savo pastatus ir žemes, kurios buvo atimtos Bažnyčiai persekiojimų metu. Popiežius paskyrė du dijakonu, Stratą ir Kasaną, deryboms su miesto prefektu. Iš naujo buvo pertvarkytas visas bažnytinių turtų valdymas ir atgaivintas religinis krikščionių gyvenimas Romoje.

Šv. Melkijadis liepė pargabenti savo pirmtako kankinio šv. Euzebijaus palaikus iš Sicilijos ir palaidojo jo kūną šv. Kalisto katakumbose.

Metais vėliau jis matė, kaip Kristaus kryžius galutinai nugalėjo priešus: paliepus Konstantinui, kariuomenei buvo įteikti kryžiaus ženklai, ir jis nugalėjo Maksencijų 312 metais spalių 27 d. Kiek vėliau imperatorius pado-

vanojo Bažnyčiai Laterano rūmus, kurie tapo popiežiaus gyvenamoji vieta ir visos bažnytinės administracijos centru. Greta esanti bazilika pasidarė svarbiausioji bažnyčia Romoje.

Tarp Afrikos vyskupų buvo kilęs ginčas. Klaidatikiai donatistai atvyko pas imperatorių Konstantiną 313 metais ir prašė jį, kad paskirtų kelis Galijos vyskupus ginčo teisėjais. Imperatorius apie tai parašė popiežiui Melkijadžiui prašydamas, kad popiežius ir trys Galijos vyskupai ištirtų visą ginčą. Popiežius surinko aštuoniolika vyskupų iš Galijos ir Italijos 313 metais spalių 2 d. ir svarstė tris dienas donatistų ginčą su vyskupu Cecilijonu ir nusprendė, kad Cecilijonas buvo teisėtai išrinktas Kartaginos vyskupu.

Sakoma, kad šv. Melkijadis uždraudė krikščionims pasninką sekmadieniais ir ketvirtadieniais dėl to, kad stabmeldžiai tas dienas laikę šventuoju pasninku. Jisai mirė 313 metais. Kiti teigia, kad jis mirė 314 metais sausio 10 - 11 d. Jisai įskaitytas tarp kankinių, nes daug jam teko nukentėti Maksimijono persekiojimo metu.

Nesigailėkime dirbti Dievo garbei, nes pas Dievą gausime už tai šimteriopą atlyginimą.

Gruodžio 10 d. minimi popiežiai: Melkijadis, Grigilius III. Vyskupai: Deusdedit, Sindulfas. Kankiniai: Karpoforas, Abundijus, Gemelis, Menas, Hermogenas, Eugrafus, Merkurijus. Mergelės kankinės: Eulalija, Julija.

ŠV. DAMAZAS, POPIEŽIUS

Gruodžio 11 d.

AMAZAS popiežius buvo ispanas kilme, bet gimė Romoje. Jo tėvai Antonijus ir Laurencija 304 metais gyveno Romoje, kai gimė Damazas. Tėvas

mirė, jo žmonai esant 29 metų amžiaus. Šv. Damazo motina buvo našlė per 60 metų, tarnavo Dievui, auklėjo vaikus ir sulaukė proanūkių.

Šv. Damazas jaunas pasiaukojo Dievui, tapo kunigu, užimdamas nepaskutinę vietą Romos dvasininkų tarpe. Kai popiežius šv. Liberijus (352 - 366) buvo ištremtas į Berdą 355 metais, Damazas buvo Romos Bažnyčios arkidijakonas ir palydėjo popiežių ištrėmiman. Kiek vėliau jis sugrįžo Romon. Mirus popiežiui Liberijui, jo vieton buvo išrinktas šv. Damazas 366 metais, bet jis negalėjo užimti šv. Petro sosto iki 367 metų dėl kilusių vidaus neramumų.

Šv. Damazas drąsiai gynė katalikų tikėjimą prieš pasireiškiančias tikybines klaidas. Sušaukęs Romon sinodus 368 ir 369 metais, jis pasmerkė apolinarizmą ir makedonizmą; pasiuntė Konstantinopolin savo Legatus 381 m. į visuotinę santarybą, kuri pasmerkė tas pat klaidas. Milano vyskupą Auksencijų, užsikrėtusį Arijaus klaidomis, pasmerkė ir išskyrė iš Bažnyčios, o tam mirus 374 metais padėjo šv. Ambraziejui užimti Milano vyskupo vietą.

Šv. Damazo skatinamas ir prašomas, šv. Jeronimas taisė šv. Rašto vertimus į lotynų kalbą; Romos sinode 374 metais buvo jo paskelbti šv. Rašto nuostatai. Kai Romos senatoriai atsišaukė į imperatorių, kad būtų pašalintas Pergalės stabmeldiškas aukuras iš senato rūmų, Damazas palaikė jų prašymą, ir popiežiaus įtakoje imperatorius Teodozijus I paskelbė garsų potvarkį — ediktą 380 metais vasario 27 d., kad Romos imperijos religija yra toji, kurią skelbė šv. apaštalai Petras ir Povilas ir kurios vyriausioji galva dabar yra Damazas.

Besirūpindamas visa Bažnyčia, Damazas nepamiršo našlių ir našlaičių, savo orumu apsaugodamas nuo išnaudotojų jų vargingą padėtį. Jis statė naujas bažnyčias Romoje, pertaisė senas, sutvarkė kankinių ir šventųjų ka-

pus, padabindamas jų karstus vertingais užrašais, eilėmis ir giesmėmis. Šv. Jeronimas liudija, kad popiežius Damazas buvo parašęs apie mergystę kaip dorybę, bet tie raštai mūsų laikų nepasiekė.

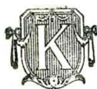
Šv. Damazas mirė 384 metais gruodžio 11 d., sulaukęs 80 metų, garsus mokslu ir šventumu.

Gražiai įvykdykime žemėje Dievo valią ir šventai eikime savo pareigas, — iš to bus Dievui garbės, žmonėms naudos, ir mes laimėsime išganymą.

Gruodžio 11 d. minimi: popiežius Damazas. Vyskupas Sabinas. Kankiniai: Barsabas, Eutychijus, Trasonas, Poncijonas, Pretekstatas, Viktorikis, Fuscianas, Gentianas. Išpažintojai: Cianas, Peris, Danielis Stilita.

PAL. MYKOLAS GIEDRAITIS, IŠPAŽINTOJAS

Gruodžio 12 d.

UNIGAIKŠČIO Giedraičio iš Giedraičių ir jojo žmonos Marijonos vienturtis sūnus Mykolas gimė Lietuvoje 1425 metais.

Jaunutis būdamas, jis išmoko skaityti, rašyti ir tikėjimo tiesų, bet susirgo, nustojo augęs ir pasiliko visam gyvenimui neužauga, paliegėlis, net ėmė nevaldyti vienos kojos ir vaikščiojo su medine koja. Toliau mokytis jisai negalėjo. Bet protu jis buvo akylus ir išmintingas. Pasaulis jam neturėjo vietos: negalėjo vadovauti kareiviams, nė savo tėvo kunigaikščio turtų, dvarų prižiūrėti, nepatogus buvo prie svečių. Jis pamilo savo kambarėlį ir maldą. Užsidėjo sau pasninkus, tris dienas kas savaitė mito vien duona ir vandeniu, mokėsi rankų darbų. Su

dideliu kantrumu kalinējo šv. Komunijai pas ligonius nešti indelius; kalbējo mažai, bet protingai.

Tais laikais nedaug buvo vienuolynų Lietuvoje. Jogaila pakvietē iš Krokuvos veinuolius, vadinamus "morkiniais", nes jie valdē ten šv. Morkaus bažnyčią. Jie garbino švč. Mergelę Mariją ir buvo atsidēję gailestingiems darbams. Jie įsikūrē Bystricoje ir kitose parapijose, ir Mykolas juos pažino. Subrendęs jis pasisakē tēvams, norįs stoti vienuolynan; jie mielai sutiko su tokiu sūnaus noru.

Bystricos vienuolyno vyresnysis kun. Augustinas priēmē Mykolą Giedraitį į pasaulinius broliukus. Tas jo žygis sukēlē naujų kalbų, giminēs norējo sužinoti jo stojimo priežastis ir kenkē jam visai atsidēti Dievui. Tai pajutęs, Mykolas pasiprašē savo vyresniojo, ir tas jį pasiēmē su savim Krokuvon. Čia jis atliko novicijatą ir padarē vienuolinius įžadus. Pasiprašē ir gavo kambarēlį prie pat bažnyčios durų, gavo raktą bažnyčion, kad kada tik panorēs, galētų nuējęs melstis. Jo kambarēlis buvo menkas, be rakandų. Pečiuje jis gaminosi pats sau valgį, su kitais vienuoliais nesimaišē, kad jiems nesudarytų nemalonumo savo ūgiu. Gyveno it koks atsiskyrēlis. Kai kiti džiaugdavosi atvanga, jis melsdavosi bažnyčioje. Mēgo puošti altorius, tarnauti prie šv. Mišių. Vyresniųjų paskatintas, jis baigē Krokuvos akademijoje filosofiją 1460 metais, bet kunigystēs siekti nenorējo, — pasiliko pasauliniu broliu.

Dvasia jis ištobulējo; meile pakilo iki didvyriškų dorybių, susijungē visa savo širdimi su Kristumi ir gavo iš Viešpaties galios gydyti ligonius, gaisrus malda užgesinti, žinoti ateitį. Žmonēs pradējo miniomis jį lankyti. Bet jis neilgai jau gyveno.

Mirē 1485 metais gegužēs 4 d. Prie jo karsto pradējo vykti ženklai ir stebuklai. Po 36 metų jo kūnas buvo rastas nesugedęs, ir 1624 metais jo palaikai buvo perkelti į bažnyčią ties didžiuojum altorium.

Apie jį plačiai rašo A. Zahorska "Żywoty Swiętych Polskich" 1937 m. p. 243.

Ieškokime dalykų, kurie niekad nenyksta, kurie nepavirsta dulkēmis, o pasilieka amžinam gyvenimui. Tai surasti mums padeda Dievo baimē ir nusižeminimas. Kas turi šią išmintį, neįsileis į savo širdį nuodēmēs.

Gruodžio 12 d. minimi kankiniai: Aleksandras, Amonarija, Merkurija, Dionizija, antroji Amonarija, Hermogenas, Donatas, Maksencijus, Justinas, Krescencijus, Synezijus, Konstancijus. Vyskupai: Finianas, Korentinas. Abai: Kolmanas, Kolumbas, Kormakas. Išpažintojas Kurys. Mergelēs: Bertoara, Eadburga.

ŠV. LUCIJA, MERGELĒ IR KANKINĒ

Gruodžio 13 d.

ICILIJOJE, Sirakūzų mieste, 283 metais gimē šv. Lucija. Jos tēvas buvo garbingas romietis, turtingas žmogus, o motina Eutychija, rodos, buvo kilusi iš Graikijos. Jos tēvui greitai mirus, motina našlē rūpinosi Lucijos auklējimu. Motina nesveikavo, sirgo kraujo plūdimu kelerius metus. Tuo tarpu labai pagarsējo šv. Agotos kapas stebuklais. Ji buvo nukankinta prieš 52 metus Katanijoje, apie 50 mylių nuo Sirakūzų į šiaurę. Lucijos įkalbēta, motina pasižadējo keliauti pas šv. kankinēs Agotos kapą ir melsti sveikatos. Iškeliavo abidvi. Abidvi meldēsi pas kapą, ir motina pasijuto visai sveika. Ta proga Lucija paprašē motinos leisti jai gyventi panašiu gyvenimu kaip šv. Agota ir neversti jos tekēti. Motina sutiko.

Lucija, parvykus namo, išdalino savo dalį vargšams. Apie tai pajuto jai piršęsis jaunikaitis, buvo nepatenkintas, o sužinojęs, kad Lucija atsisako už jo tekėti, nuėjo ir įskundė Sirakūzų valdytojui, kad Lucija yra krikščionė. Tai buvo 303 metais Dioklecijono persekiojimo metu.

Gubernatorius iš pradžių norėjęs gražumu ją atkalbėti nuo tikėjimo, bet pamatęs, kad Lucija pasilieka tvirta ir nepajudinama, įsakė nuvesti ją ir išprievartauti. Bet niekas nepajėgė jos pajudinti iš vietos. Teisėjas paliepęs sumesti aplink ją šakų, apipilti derva ir padegti. Ugnis nelietė Lucijos. Tuomet valdytojas įsakė kardu nukirsti. Kardu sužeista Lucija gyveno kurį laiką, pranašavo atmainas, įvyksiančią krikščionims taiką ir, priėmus šv. Komuniją, mirė 303 metais gruodžio 13 d., nusipelnydama pas Dievą mergystės ir kankinės vainiką.

Kristaus meilė mums yra didesnė už visų šventųjų meilę; supraskime Kristų!

Gruodžio 13 d. minimi kankiniai: mergelė Lucija, Antijokas, Eustracijus, Auksencijus, Eugenija, Mardaris, Orestis. Vyskupas Aubertas. Vienuolis Judokas. Išpažintojas Jonas Marinonis. Mergelės: Abra, Odilija.

ŠV. FORTUNATAS, VYSKUPAS

Gruodžio 14 d.

SEPTINTOJO šimtmečio pradžioje mirė pagarsėjęs poetas vyskupas Fortunatas. Jį kaip šventąjį gerbia Poitiers (skaityk Puatjė) vyskupija Prancūzijoje. Iš jo gražių giesmių Bažnyčia paėmė į savo liturgiją du himnus: "Pange lingua" ir "Vexilla Regis." Jo giesmių, eilių ir kitų raštų yra išleista vienuolika knygų. Kadangi jis rašė apie savo laiko įvykius, asme-

nis ir išgyvenimus, tai jo raštai yra istorinės vertės, ir juos gražiai išleido F. Leo ir B. Krusch 1881 - 1885 metais Berlyne. (Mon. Germ. Hist. Auct. IV.)

Šv. Fortunatas turėjo ir kitus vardus: Venancijus Honorijus Klementianas.

Jis gimė apie 530 metus šiaurinėje Italijoje, netoli Treviso, ir pasiturį tėveliai išleido jį į mokslus. Mokėsi Ravenoje. Kadangi yra žinutė, kad jis buvo vyskupu daugiau kaip 40 metų, o mirė 609 metais tad jis buvo įšvęstas į vyskupus apie 569 metus. Iš tikrųjų, 565 metais randame kunigą poetą iškeliavusį iš Italijos į dabartinę Bavariją. Išvyko jis pamatyti garsių vietų, miestų, žmonių ir visą patirtį aprašydamas gražiomis eilėmis. Aplankė Maincą, Koelną, Trierą. 566 metais jis dalyvavo karaliaus Sigeberto vestuvėse su Brunehilda. Gyveno jis Verdune, Reimse, Suasone, kur meldėsi prie šv. Medardo kapo. Išvyko į Tūrą iš Paryžiaus ir pasiekė Poitiers. Visur vyskupai ir kilmingieji žemių valdovai mielai vaišino poetą šv. Fortunatą, palaikydami jį pas save kiek galint ilgiau: jis buvo malonaus ir švento gyvenimo žmogus, mokytas ir savo laiko garsenybė.

Tūro mieste jis dėkojo šv. Martynui prie jo kapo, kad jo užtariamas atgavo akių šviesą, kai dar mokėsi Ravenoje. Iš ten pasuko į pietus, norėdamas pamatyti garsųjį šv. Radegundos vadovaujamą seserų vienuolyną. Ji buvo Turingijos karaliaus duktė, 531 metais paimta nelaisvėn Klotaro I, kuris buvo Klodvigo sūnus, ir prievarta padaryta karaliaus žmona. Jos tėvas žuvo nuo priešų; brolį užmušė frankai. Radegunda pabėgo pas šv. Medardą, iš jo rankų priėmė vienuolės rūbą, apsigyveno Poitiers ir surinko per 200 pasišventusių mergelių Dievą garbinti. Nuo 567 metų jos turėjo patvirtintą regulą, ir 568 metais Radegunda patvarkė, kad jos mylima Agnietė būtų vienuolyno vyresnioji. Šv. Radegunda mirė 587 metais.

Su ja prieš tai pasipažino šv. Fortunatas, jau būda-

mas, atrodo, vyskupas. Jų tarpe susidarė švelni dvasinė draugystė. Seselės naudojosi Fortunato mokslu, patirtimi, pamokymais ir dvasiniu patarnavimu. Jis pats tapo Poitiers vyskupu apie 600 metus. Jis uoliai rūpinosi vyskupija, dalyvavo vyskupų suvažiavimuose ir ruošėsi prie mirties. Šventai užmigo jis Viešpatyje 609 metais.

Neužkaskime gautų iš Dievo talentų, bet juos skirkime Dievo garbei ir kitų naudai.

Gruodžio 14 d. minimi vyskupai: Fortunatas, Pompējus, Spiridijonas, Viatoris. Kankiniai: Drusas, Zosimas, Teodoras, Fingaris, Piala, Heronas, Arsenijus, Izidoras, Dioskoras, Nikazijus, Eutropija. Išpažintojai: Agnelis, Matronianas.

PAL. ONA MARIJA TAIGI

Gruodžio 15 d.

ALAIMINTOJI ONA MARIJA gimė 1769 metais Italijoje, Sienos mieste. Jos neturtingi tėvai turėjo vaistų parduotuvę. Pasitaikius nelaimei, jie turėjo, visa palikę, vykti Romon. Tai buvo 1774 metais.

Onutė išaugo, subrendo, ir ją tėvai išleido 1789 metais už Domininko Taigi. Laimingi moterystėje jiedu gyveno 48 metus. Rodos, nieko nepaprasto neįvyko, o visgi Ona Marija buvo Dievo išrinkta siela.

Pradžioje ji labai mėgo rūbus. Tai pastebėjo jos nuodėmklausis ir nurodė jai pavojus sielai. Ji susimąstė.

Štai ji su savo vyru kartą klūpojo šv. Petro bazilikoje prie šv. Petro statulos ir meldėsi. Ji pajuto dvasioje it paraginimą atsisakyti blizgučių ir ištaigingų rūbų. Klausydama to įkvėpimo, ji įstojo į trinitorių tretininkes, pasivedė dvasinei vienuolių vadovybei ir greit padarė dva-

sinės pažangos. Savo reikalams gaunamus pinigus ji pavesdavo vargšams šelpti. Laisvu laiku ji lankė ligonius ir jiems tarnavo, bet neapleido ir savo šeimos reikalų.

Savo namuose ji turėjo koplytėlę. Į ją rinkdavosi visa šeima ryto ir vakaro maldoms. Prie jų šeimos gyvenąs kunigas rytais atlaikydavo šv. Mišias. Jos ištikimybę Dievas apdovanojo naujomis dovanomis. Savo koplytėlėje ji turėdavusi dvasios pagavimus, regėjimus ir ateities numatymus. Per 47 gyvenimo metus ji mačiusi it kokį stebėtinos šviesos skridulį ir jame regėjusi praeitį, dabartį ir ateitį. Šv. Dvasios paskatinta, ji pasiaukojo Dievui kaip auka už žmonių nuodėmes ir Bažnyčios gerovę. Kentėjo daug kūnu ir siela, dažnai net šmeižiama. Daug stebėtinų jos pranašysčių jau įvyko.

Mirė ji 1837 metais. Romiečiai tuoj pradėjo ją garbinti kaip šventąją. Jos kūnas buvo kelis kartus perkeltas ir dabar ilsisi šv. Krizogono bažnyčioje. Kanonizacijos byla buvo pradėta 1863 metais.

Kasdieninės pareigos neprivalo mūsų sukliudyti nuo susivienijimo dvasia su Dievu. Ištikimai ir šventai jas eidami vykdom Dievo valią, pasilikdami visada Dievo akivaizdoje.

Gruodžio 15 d. minimi kankiniai: Faustinas, Lucijus, Kandidas, Celianas, Morkus, Januaras, Fortunatas, Irenėjus, Teodoras, Antanas, Saturninas, Viktoras. Vyskupas Valerijonas. Abas Maksiminas. Mergelė Kristijona.

ŠV. EUZEBIJUS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Gruodžio 16 d.

UZEBIJUS, Verčelio vyskupas, gimė Sardinijoje apie 283 metus.

Sakoma, kad jo tėvui mirus kalėjime už tikėjimą, motina su šeima persikėlė gyventi Romon. Ten Euzebijus mokėsi, buvo įšvęstas kunigu ir kurį laiką darbavosi Romoje. Iš ten nuvyko į šiaurinę Italiją, į Verčelį, kur, mirus vyskupui, jo vieton buvo išrinktas šv. Euzebijus 340 metais. Jį vyskupu įšventęs popiežius Julius I. Šv. Ambraziejus liudija, kad Euzebijus vakarų Italijoje buvo pirmas vyskupas, sujungęs vienuolinį gyvenimą su pasauliečių dvasininkų gyvenimu. Iš to seka, kad pats Euzebijus buvo vienuolis. Augustijonai savinasi jį kaip vieną savųjų steigėjų.

354 metais popiežius Liberijus pasiuntė Euzebijų ir Kagliario vyskupą Luciferį pas imperatorių Konstancijų Galijon, kad paprašytų padėti sušaukti visuotinį vyskupų suvažiavimą ir baigti ginčus su klaidatikiais arijonais. Toji pasiuntinybė pavyko. Suvažiavimas buvo sušauktas Milane 355 metais. Į jį atvyko imperatoriaus palaikomų Arijaus klaidomis užsikrėtusių vyskupų. Pirmiausia imperatorius ir arijai pareikalavo pasirašyti po dekretu, smerkiančiu šv. Atanazą. Šv. Euzebijus smarkiai protestavo prieš neteisybę ir prievartą ir nepasirašė dekreto. Dėl to jis buvo pats ištremtas Skitopolin, Syrijon, o iš ten Kapadocijon ir galop Tebaidon Egipte.

Pradėjus imperiją valdyti Julijonui, ištremtiems vys-

kupams buvo leista grįžti į savo vyskupijas. Bet Euzebijus nesiskubino grįžti Italijon. Jis nuvyko pas šv. Atanazą, padėjo sušaukti Aleksandrijon 362 metais sinodą ir įnešti taiką Bažnyčion. Grįždamas į Verčelį jis aplankė Antiokiją, stengėsi sutaikinti ten kilusius ginčus. Savo miestą pasiekė 363 metais. Čia būdamas, jis padėjo šv. Hilarui, Poitiers vyskupui, išsklaidyti arijų klaidas. Yra užsilikę jo trys trumpi laiškai. Jis buvo išvertęs iš graikų kalbos psalmių paaiškinimus; bet tas jo veikalas žuvo.

Bažnyčia jį gerbia kaip šventąjį kankinį, kuris daug nukentėjo už tikėjimą nuo klaidatikių. Jis mirė 371 metais Verčelyje.

Gerai pažinkime savo tikėjimą ir mokėkime tinkamai paaiškinti nežinantiems, ar klaidingai tikintiems. Padėkime tiems, kurie platina šventąjį tikėjimą.

Gruodžio 16 d. minimi vyskupai: Euzebijus, kankinys, Ado, Beanas, Irenijonas. Kankiniai: Afrikos kankiniai, Ananijas, Mizaelis, Azarijas, Valentinas, Konkordijus, Navalis, Agrikola. Mergelė kankinė Albina. Imperatorienė Adelė.

ŠV. LOZORIUS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Gruodžio 17 d.

OZORIUS buvo Jėzaus mylimas mokinys, ir jo mirtį pats Jėzus apverkė, eidamas pas kapą, prikelti jo iš numirusių.

Tą įvykį smulkiai pažymėjo šv. Jonas savo Evangelijoje. Jis rašo: "Buvo vienas ligonis Lozorius iš Marijos

ir jos sesers Mortos kiemo, Betanijos. (Marija gi buvo ta pati, kuri patepē Viešpatį tepalu ir nušluostē jo kojas savo plaukais; jos brolis Lozorius sirgo). Taigi, jo seserys siuntē pas jį ir sakydino: Viešpatie! Štai tas, kurį tu myli, serga. Išgirdęs Jēzus jiems tarē: Ta liga ne mirčiai, bet Dievo garbei, kad per ją būtų pašlovintas žmogaus Sūnus. Jēzus mylējo Mortą, jos seserį Mariją ir Lozorių. Išgirdęs jį sergant, jis tuo tarpu pasiliko dvi dieni toje pačioje vietoje; joms praslinkus, jis tarē savo mokytiniams: Eikime vēl į Judieją. Mokytiniai jam sakē: Mokytojau, žydai ką tik ieškojo tavęs užmušti akmenimis, ir tu vēl tenai eini? Jēzus atsakē: Ar ne dvylika valandų turi diena? Jei kas vaikščioja dieną, nesuklumpa, nes mato šio pasaulio šviesą; bet jei vaikščioja naktį, suklumpa, nes nēra jame šviesos. Taip jis pasakē ir po to jiems tarē: Mūsų prietelis Lozorius miega, bet aš einu jo pažadinti iš miego. Tuomet jo mokytiniai jam tarē: Viešpatie, jei miega, bus sveikas. Jēzus kalbējo apie jo mirtį, o jie manē apie užmigimą paprastu miegu. Tuomet Jēzus jau aiškiai jiems pasakē: Lozorius mirē, ir dēl jūsų, — kad tikētumēte, — aš džiaugiuos, jog nebuvau tenai. Bet eikime pas jį. Tuomet Tomas, vadinamas Dvynas, tarē kitiems mokytiniams: Eikime ir mes mirti su juo.

Atējęs Jēzus rado jį jau keturias dienas gulintį kape. (Betanija buvo arti Jeruzalēs, apie penkiolika varsnų atstu nuo jos). Daug žydų buvo atēję pas Mortą ir Mariją juodviejų paguosti dēl jų brolio. Morta, kaip tik išgirdo, kad Jēzus ateina, išējo jo pasitikti, o Marija pasiliko namie. Morta tarē Jēzui: Viešpatie, kad būtumei čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. Bet ir dabar aš žinau, kad Dievas tau duos, ko tik tu Dievą paprašysi. Jēzus jai tarē: Tavo brolis atsikels. Morta jam atsakē: Žinau, kad jis atsikels prisikēlime, paskutinę dieną. Jēzus jai tarē:

Aš atsikėlimas ir gyvybė; kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas, ir kiekvienas, kurs gyvas ir į mane tiki, nemirs per amžius. Ar tai tiki? Ji jam atsakė: Taip, Viešpatie, aš tikiu, kad tu Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, kurs atėjai į šį pasaulį. Tai pasakius, ji nuėjo ir pašaukė savo seserį Mariją, tylomis sakydama: Mokytojas čia ir tave šaukia. Kaip tik ji išgirdo, greitai atsikėlė ir ėjo pas jį. Nes Jėzus dar nebuvo įėjęs į kiemą; jis dar tebebuvo toje pačioje vietoje, kur jį buvo pasitikus Morta. Žydai, kurie buvo su ja namuose ir ramino ją, pamatę, kad Marija greitai atsikėlė ir išėjo, sekė ją, sakydami: ji eina pas kapą verkti tenai. Kaip tik Marija atėjo, kur buvo Jėzus, ir jį pamatė, puolė jam po kojų ir jam tarė: Viešpatie, kad būtumei čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. Tuomet Jėzus, pamatęs ją verkiančią ir atėjusius su ja žydus verkiančius, susigraudino dvasioje ir pats save sujaudino. Jis tarė: Kur jį padėjote? Jie jam atsakė: Viešpatie, eik ir pasižiūrėk. Jėzus apsiašarojo. Todėl žydai kalbėjo: Ar tas, kurs atvėrė akis aklam gimusiam, negalėjo padaryti, kad šitas nebūtų miręs? Jėzus, vėl susigraudinęs pats savyje, priėjo prie kapo. Buvo tai ola, uždaryta akmenimi. Jėzus tarė: Atimkite akmenį. Mirusiojo sesuo Morta jam atsakė: Viešpatie, jau dvokia, nes jau keturias dienas guli. Jėzus jai tarė: Argi aš tau nesakiau, kad, jei tikėsi, išvysi Dievo garbę. Atritus akmenį, Jėzus pakėlė aukštyn akis ir tarė: Tėve, dėkoju tau, kad mane išklausei. Aš, tiesa, žinojau, kad tu visuomet mane išklausai; bet tai pasakiau dėl čia aplinkui stovinčių žmonių, kad jie tikėtų, jog tu esi mane siuntęs. Tai pasakęs, jis sušuko dideliu balsu: Lozoriau, išeik laukan. Numirėlis tuojau išėjo surištomis raiščiais kojomis ir rankomis, ir jo veidas buvo aprištas skepeta. Jėzus jiems tarė: Atraišiokite jį ir leiskite eiti.

Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir Mortą

ir buvo matę, ką Jēzus padarē, įtikējo į jį." (Jono 11 sk.)

Lozorius buvęs su apaštalais, kai jie laukē šv. Dvasios atējimo. Kilus persekiojimui, jis su abiem sesutēmis išvykęs į Jafą. Pastebēję juos ten žydai kartu su kitais krikščionimis esant, susodinę į kiaurą laivelį ir paleidę į jūrą nuskęsti, bet, Dievo apvaizdos noru, vētra juos atnešē į Prancūzijos krantus. Jie išlipo Marselio uoste ir čia sukūrē pirmą krikščionių parapiją ir vyskupiją. Trisdešimt metų skleidē jis Kristaus mokslą apylinkēje, kol, stabmeldžių įskųstas, buvo suimtas ir žiauriai nukankintas 76 metais po Kristaus gimimo.

Jēzus ieškojo nusidējēlių, padējo jiems daryti atgailą ir pasitaisyti. Ir mes padēkime nuklydusiems grįžti į tiesą, į Dievo meilę, į Jo malonę gražiu pavyzdžiu ir meiliu prielankiu žodžiu.

Gruodžio 17 d. minimi: vyskupas šv. Lozorius. Kankiniai: Florijonas, Kalanikas. Išpažintojai: karalius Judikaelis, Tydechas. Abai: Briachas, Sturmius. Našlēs: Bega, Olympija. Mergelē Vivina.

ŠV. GRACIJANAS, VYSKUPAS

Gruodžio 18 d.

RACIJANAS gimē trečiojo šimtmečio pradžioje. Jaunas jis pasišventē Dievui ir pasižymējo dideliu uolumu.

Dēl to popiežius pasiuntē jį kartu su šv. Dionizu Paryziečiu skelbti tikējimo Galijon, dabartinēn Prancūzijon. Tai buvo apie 250 metus. Jisai apsistojo ant Luaros upēs krantų, kur dabar yra Tūro miestas, ir pradējo skelbti stabmeldžiams Kristų. Darbas buvo sunkus, nes

anie buvo labai prisirišę prie savo stabų ir tikējo daugybe burtų. Su dideliu kantrumu ir meilumu pavyko Gracijanui apšviesti tikējimo šviesa kai kuriuos frankus, kurie priēmē Kristaus mokslą. Kad išvengtų stabmeldžių persekiojimų, jis laikydavo krikščionims pamaldas slapta, kur nors upēs atšlaitēje, urvuose ir miškuose.

Norēdamas ilgiau pasitarnauti Kristui ir Bažnyčiai ir pagelbēti įtikējusiems žmonēms, pajutęs, kad stabmeldžiai jo ieško, pasislēpdavo jis kur urvuose ir ilgą laiką nesirodydavo. Jis buvo visada pasirengęs priimti kankinio mirtį, bet pirmųjų ten esančių krikščionių gerovē reikalavo, kad jis ilgiau galētų jų tarpe dirbti ir kad galētų sulaukti savo darbui pavaduotojų.

Taip nepatogiose sąlygose dirbęs beveik penkiasdešimt metų Dievo garbei ir žmonių naudai, sulaukęs žilos senatvēs, jis baigē šios žemēs kelionę. Jis ištesējo savo šventose pareigose. Prieš mirtį ir po mirties jis garsējo stebuklais, ir Tūro vyskupija didžiuojasi savo pirmuoju šv. vyskupu Gracijanu.

Kur dabar yra didelis Marmoutier vienuolynas, ten beveik metus laiko slapstēsi urve pirmasis Tūro vyskupas. Jo šventas relikvijas gerbē per pusantro tūkstančio metų prancūzai, bet, kilus revoliucijai 1793 metais, tos relikvijos buvo sudegintos ir sunaikintos.

Kai Dievas kam skiria žymių darbų pasaulyje, tam Jis suteikia reikalingą pagalbą. Ir juo geriau žmogus panaudoja jam Dievo duotą pagalbą, juo daugiau jos susilaukia. Būkime ištikime Dievo malonei; drauge su ja veikime ir už ją dēkokime.

Gruodžio 18 d. minimi vyskupai: Gracijanas, Auksencijus, Flananas. Kankiniai: Rufas, Zosimas, Mozē, Kvintas, Simplicijus, Toetimas, Bazilijonas, Viktūras, Viktoras, Viktorinas, Adjutoris, Kvartas. Abas Vinebaldas. Išpažintojas Bodagisilis.

PAL. URBONAS V, POPIEŽIUS

Gruodžio 19 d.

ŪSIMASIS popiežius Urbonas V pradžioje vadinosi Guillaume de Grimoard. Jis buvo prancūzas, gimęs 1310 metais pietinėje Prancūzijos dalyje iš vyčių giminės. Mokėsi jis Tulūzoje.

Jaunas būdamas, jisai atsižadėjo turtų ir pasaulio ir įstojo vienuolynan pas benediktinus Sirake. Įžadus padarė šv. Viktoro vienuolyne Marselyje. Išėjęs kunigui reikalingus mokslus, jis buvo įšvęstas kunigu ir pasiųstas gilintis moksluose. Pirmiausia mokėsi Tulūzos universitete, paskui Montpellier, Paryžiuje, Avinjone ir 1342 metais gavo daktaro laipsnį. Jis buvo didžiausias savo amžiaus kanonistas. Greitai jam buvo pavestos valdyti kaip generaliniam vikarui dvi vyskupijos: Klermonto ir Užės. Jis buvo išrinktas Notre-Dame de Prē vienuolyno vyresniuoju, o 1352 metais popiežius Klemensas VI paskyrė jį abu. Popiežius, pastebėjęs didelius jo diplomatinius gabumus, 1354 ir 1360 metais siuntė jį Bažnyčios reikalais Italijon. 1361 metais jis jau paskiriamas didelio vienuolyno, šv. Viktoro Marselyje, abu ir po metų kaip popiežiaus legatas vyko į Neapolį. Šios pasiuntinybės metu jis buvo išrinktas popiežiumi, mirus Inocentui VI, nors pats ir nebuvo kardinolas. Jo taurus, šventas gyvenimas, jo mokslas, praktiškumas ir diplomatiniai gabumai nulėmė rinkimus. Sugrįžęs Avinjonan, kur tada popiežiai gyveno, buvo konsekruotas ir pasivadino Urbonu V, nes, sakė jis, to vardo popiežiai buvo visi šventi.

Neramūs tai buvo laikai ir didelė painiava valdovų

santykiuose. Popiežius Urbonas V stengēsi sudaryti sąlygas taikai Europoje ir kvietē stoti kovon prieš turkus.

Skatinamas šv. Brigitos Švedēs ir šv. Katarinos Sienietēs, Urbonas V pasiryžo grįžti Romon. Tuo džiaugēsi visi krikščionys, tik prancūzai liūdējo, nes manē, kad jų įtaka popiežiaus kurijoje sumažēs. 1367 metais jis grįžo į Amžinąjį Miestą. Jis stengēsi pakelti romiečių medžiaginę ir dvasinę gerovę. Bedarbiams jis davē darbo Vatikano daržuose; taisē ir puošē bazilikas, popiežiaus rūmus; popiežiaus iždą padalino bažnyčioms atnaujinti ir tuo davē daugybei darbininkų darbo ir pragyvenimą. Bažnyčios gyveniman jis įvedē drausmę ir ragino tikinčiuosius dažnai eiti šv. Sakramentų.

1369 metais pas jį atsilankē imperatorius Jonas V Paleologas ir viešai atsižadējo pravoslavų schizmos. Bet pačioje Italijoje buvo neramu: ten siautē plēšikavimas ir sukilimai. Sukilo Perugija, ir popiežius, savųjų prancūzų patarējų skatinamas, grįžo Avinjonan 1370 metais, bet gyveno ten nepilnus tris mēnesius ir šventai mirē 1370 m. gruodžio 19 dieną. Prie jo karsto darēsi daug ir stambių stebuklų. Nors popiežius Grigalius XI buvo žadējęs jo beatifikaciją pravesti, bet tai neįvyko dēl kilusių sumišimų. Popiežius Pijus IX 1870 metais pripažino jam teikiamą palaimintojo garbę.

Norēdami patikti Dievui, visai įvykdykime Jo šventą valią, išreikštą Jo įsakymuose, ir savo luomo pareigas eikime kantriai, meiliai ir gerai.

Gruodžio 19 d. minimi popiežiai: pal. Urbonas V, Anastazas I. Vyskupai: Grigalius, Maniras. Kankiniai: Cyriakas, Paulilius, Sekundas, Anastazas, Syndomijus, Darijus, Zosimas, Povilas, antras Sekundas, Meuris, Thea, Nemezijus, Timotiejus. Išpažintojas Adjutas. Mergelē Samtana. Našlē Fausta.

ŠV. DOMININKAS IŠ SILOS, ABAS

Gruodžio 20 d.

IDELIS vienuoliktojo šimtmečio stebukladaris Ispanijoje buvo šv. Domininkas iš Silos, benediktinų vienuolyno vyresnysis.

Jis buvo kilęs iš labai vargingos darbininkų šeimos ir gimė vienuoliktojo šimtmečio pradžioje šiaurinėje Ispanijoje. Jauną vaiką tėvai išleido galvijų ganyti, jis gi veržėsi į mokslą, norėjo būti kunigas. Dievui padedant, gavęs pagalbos, jis pramoko skaityt ir rašyti. Skaitė pamaldžias knygas ir šv. Raštą, užsidegė dar didesne Dievo meile ir pamaldumu. Bedirbdamas ir besimokydamas, jisai išėjo mokslus ir buvo įšvęstas į kunigus. Tada jis įstojo į šv. Benedikto vienuolyną ir gavo leidimą gyventi atsiskyrėliu. Jo dorybės, mokslas ir šventas gyvenimas greitai buvo pastebėti vienuolių, ir jie išsirinko jį šv. Milano Aragonijoje vienuolyno vyresniuoju. Navaros karalius pareikalavo iš jo vienuolyno kai kurių vienuolinių turtų. Bet Domininkas su tuo nesutiko ir nedavė. Jis buvo ištremtas. Mielu noru jį priėmė Kastilijos karalius ir paskyrė jį Silos vienuolyno abu.

Apsigyvenęs Silos vienuolyne, šv. Domininkas pagerino vienuoline drausmę, dvasinį narių gyvenimą ir pertvarkė vienuolyną. Susivienijęs meile su Dievu, gavęs iš Visagalio stebuklų darymo jėgą, jis pagarsėjo visoje Ispanijoje šventu gyvenimu ir pamokslais. Kai jis mirė 1073 metais, jo užtarimo šaukėsi daugiau negu trys šimtai į nelaisvę paimtų krikščionių. Jis stebuklingai padėjo ir juos išvadavo.

Visuose darbuose atsiminkime savo gyvenimo tikslą, kad esame skirti amžinoje laimėje gyventi, jeigu klausysime Dievo.

Gruodžio 20 d. minimi kankiniai: Amonas, Zenonas, Ptolomējus, Ingenis, Teofilius, Eugenijus, Makaras, Julius, Liberatas, Bajulis, Tomas. Vyskupai: Domininkas, Filogonius. Abas Domininkas iš Silos. Išpažintojas Povilas. Mergelē Atala.

Šv. Tomas. Tapē El Greco 1603-12 m. Yra Toledo muz.

ŠV. TOMAS, APAŠTALAS

Gruodžio 21 d.

PAŠTALAS ŠVENTAS TOMAS, vadinamas Dvynu, gyveno pas Galiliejos ežerą ir buvo žvejys, kai Jēzus jį pašaukē į savo mokinių eiles. Jis buvo nuoširdus, geras, bet neskubus tikēti žmogus. Kai Jēzus pasisakē apaštalams eisiąs vēl į Judēją, nors neseniai jo ten ieškojo žydai akmenimis užmušti, Tomas, ragindamas kitus, kalbējo: "Eikime ir mes mirti su juo" (Jono 11,16).

Jis jau tada buvo pasirengęs paaukoti gyvybę už savo mokytoją.

Paskutinės vakarienės metu Jėzus daug ir ilgai kalbėjo apaštalams, juos atsisveikindamas ir pamokydamas. Sakėsi einąs pas Tėvą paruošti jiems buveinių. Tomas jį paklausė: "Viešpatie, mes nežinome, kur tu eini; kaipgi galime žinoti kelią? Jėzus jam tarė: Aš kelias, tiesa ir gyvenimas. Nė vienas neateina pas Tėvą, kaip tik per mane" (Jono 14, 5-6).

Prisikėlus Jėzui iš mirusių ir pasirodžius apaštalams, kai su jais nebuvo Tomo, kitiems liudijant Jėzų tikrai prisikėlus, Tomas nenorėjo tikėti. Šv. Jonas tą įvykį taip pamini: "Vieno iš dvylikos, Tomo, kurs vadinamas Dvynu, nebuvo drauge su jais, kuomet Jėzus buvo atėjęs. Tuomet kiti mokytiniai jam sakė: Mes matėme Viešpatį. Bet jis jiems atsakė: Jei nepamatysiu jo rankose vinių perdūrimų, neįdėsiu savo piršto į vinių vietą ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną, netikėsiu. Po aštuonių dienų jo mokytiniai vėl buvo viduje, ir Tomas drauge su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir tarė: Ramybė teesie jums. Po to jis tarė Tomui: Įdėk čia savo pirštą, matyk mano rankas, ištiesk savo ranką ir įdėk į mano šoną, ir nebūk netikėlis, bet tikintis. Tomas atsakė ir jam tarė: Mano Viešpats ir mano Dievas. Jėzus jam tarė: Kadangi mane matei, Tomai, tu įtikėjai; palaiminti, kurie nematė ir tikėjo." (Jono 20, 24-29)

Gavęs šv. Dvasią, jis iškeliavo skelbti Evangelijos partams, medams, persams, hyrkanams ir baktrams. Galop nuvyko Indijon ir ten sudarė pirmąsias krikščionių bendruomenes. Ilgiausiai jis pasilikęs pietinėje dalyje. Sakoma, kad Kalaminos karalius pasmerkė šv. Tomą mirčiai už Kristaus mokslo skleidimą.

Nelaikykime tikybinių abejonių savo širdyje; pasistenkime jas išsiaiškinti pas tikėjimo žinovus; padėkime tiems, kurie ieško mūsų patarimo ir šviesos.

Gruodžio 21 d. minimi: apaštalas šv. Tomas. Vyskupai: Anastazas jaunesnysis, Severinas. Kankiniai: Glycerijus, Jonas, Festus, Timostoklis. Išpažintojas pal. Domininkas Spadafora. Mergelė Edburga.

ŠV. RIMBERTAS, VYSKUPAS

Gruodžio 22 d.

REMENO - HAMBURGO vyskupas šv. Anskaras, 832 metais sustojęs ilgesniam laikui Turholte, tarp ateinančių katekizmo vaikų mokytis pastebėjo patį mažiausiąjį, dvylikos metų berniuką, kuris bažnyčioje labai rimtai meldėsi ir, baigęs maldas, gražiai žegnojosi. Tai buvo Rimbertas. Arkivyskupas liepė jam pakviesti savo tėvelius. Tėvams sutinkant ir Rimbertui neprieštaraujant, arkivyskupas suteikė jam tonsūrą, bažnytinį rūbą ir liepė tėvams jį mokyti. Šv. Anskaras paėmė Rimbertą savo globon.

Vaikinas išaugo, baigė mokslus. Tada paėmė jį šv. Anskaras savo misijonieriškų kelionių draugu, ir jiedu vienas kitą labai mylėjo. Arkivyskupas įšventė jį kunigu. Šv. Anskaras buvo skirtas popiežiaus legatu danams, švedams ir sklavų tautoms, — šiuo vardu buvo įimtos lietuvių gyvenamos žemės. Rimbertas, mirus šv. Anskarui, tapo jo įpėdiniu ir 865 metais konsekruotas Bremeno — Hamburgo arkivyskupu. Jis gražiai ir išsamiai aprašė savo geradario šv. Anskaro gyvenimą.

Dar būdamas kartu su šv. Anskaru, šv. Rimbertas pamatė kartą seniai mirusį kunigą Arnulfą, atvykusį iš skaistyklos. Paklaustas, dėl ko taip ilgai pasilieka skaistykloje, atsakęs: —"Kai aš buvau kūne, menkai rūpinausi mano sielos išganymu, neišlaikiau savo vietai tinkamo rimtu-

mo, dažnai patinginiaudamas ir pasninko pilnai neužlaikydamas. Dėl to iki šiol nebuvau vertas stoti Dievo akivaizdon. Bet jei iš savo malonės papasninkausi 40 dienų, vien duona ir vandeniu tenkindamasis ir nuo kitokio valgio susilaikydamas, tikiu, Dievas manęs pasigailės, atitolinimo bausmes dovanos."

Rimbertui atrodė, kad jis su jo prašymu sutiko ir, atbudęs iš to sapno, pasipasakojo šv. Ankarui. Jisai patarė pasninkauti 40 dienų. Rimbertas tai atliko. Po to kun. Arnulfas pasirodęs suparaližiuotai pamaldžiai moteriškei Helahvihai ir jai pasakė, kad padėkotų Rimbertui už jo gailestingumą ir auką, — jis galįs žengti į dangiškus plotus.

Šv. Rimbertas vadovavo vyskupijai 23 metus. Aplankė jis Olandiją, Daniją, Švediją. Neliko žinių, ar jis buvo atvykęs į Skalvą ir Kuršą, kurių dalis apie tuos laikus priklausė danams.

Buvo labai pamaldus ir gailestingas vargšams. Pastatė ties Bremenu Bueckeno vienuolyną. Savo maldomis išprašė Dievo pagalbos 884 metais ir nuvijo jūrų plėšikus nuo Olandijos krantų.

Mirė jis 888 metais, eidamas 68 gyvenimo metus, pilnas nuopelnų ir padarytų stebuklų. Jo šventė yra vasario 4 d.

Kas pasninkauja, duoda vargšams išmaldas ir yra gailestingas, gali tikėtis sulaukti pas Dievą sau gailestingumo.

Gruodžio 22 d. minimi kankiniai: Cheremonas, Demetrijus, Honoratas, Florus, Flavijanas, Iskyrijonas, Romos kankiniai. Išpažintojas Amethlus.

ŠV. SERVULIS, IŠPAŽINTOJAS

Gruodžio 23 d.

OMOJE gyveno šeštame šimtmetyje šv. Servulis didelis vargšas ir ligonis nuo pat kūdikystės. Jis buvo jaunutis, kai jį suparaližiavo. Jis nebegalėjo

stovėti nē tiesiai sėdėti; negalėjo pakelti rankos prie burnos nē pasisukti iš vienos pusēs į kitą. Jo motina ir brolis atnešdavo jį pas šv. Klemenso bažnyčios duris, pasodindavo ir palikdavo, kad iš praeivių pasiprašytų išmaldų. Gerų žmonių gailestingumu jis maitinosi ir jautēsi patenkintas, kai galēdavo iš gautųjų valgio aukų suteikti kai ką savo draugams, kitiems vargšams.

Visa siela troško vargšelis išgirsti Dievo žodį. Pasiprašydavo jis pamaldesnius žmones, kad jam paskaitytų kiek iš šv. Rašto. Jis gaudyte gaudē kiekvieną šv. Rašto žodį, it norēdamas išmokti atmintinai. Kiti vargšai mielai sustodavę ratu ir klausydavęsi pamokinimų. Jis turējo neblogą balsą, pramoko giesmių, psalmių ir, dēkodamas Dievui, kad gali gyventi ir Jį mylēti, pats giedodavo ir kitus giedoti skatindavo.

Taip praējo daug metų. Jisai negerējo sveikata nē vilties nebuvo jam pasveikti. Jis tai žinojo ir ruošēsi prie savo mirties. Staiga ēmē nykti ir ta pati jo sveikata. Jis pajuto, kad artēja paskutinē jo gyvenimo diena. Pats nebegalēdamas giedoti Dievui, jis troško, kad aplink jį sueitų kiti vargo žmonēs ir praeiviai ir giedotų Dievui giesmes už jį. Begiedant, staiga jis sušukęs:

— Liaukitēs! ar negirdite malonius balsus, kurie plinta iš dangaus?

Visi nutilo. Jis gi čia pat atidavē Dievui savo nekaltą, mylinčią sielą apie 590 metus.

Šv. Grigalius Didysis rašo apie tą atsitikimą su šv. Servuliu viename iš savo pamokslų ir, atrodo, jisai Servulį pats pažino.

Norint patekti į dangų ir amžinąją laimę, nereikia didelēs sveikatos, ar gausių turtų, bet reikia turēti didelę Dievo meilę ir tyrą sielą. Mokēkime Dievui paaukoti gyvenimo sunkenybes, nesveikatą, kryželius ir visada nuoširdžiai tarnaukime Viešpačiui.

Gruodžio 23 d. minimi šv. vyskupai: Fritbertas, Ivas. Kankiniai: Migdonius, Mardonius, Nikomedijos kankiniai, Teodulis, Saturninas, Euporas, Gelazijus, Eunicijanas, Zetikas, Leomenis, Agatopas, Bazilidis, Evaristas, Viktorija, mergelė ir kankinė. Išpažintojas Servulis.

ŠV. ADELĖ IR ŠV. IRMINA, MERGELĖS

Gruodžio 24 d.

VI frankų karaliaus Dagoberto dukterys, Adelė ir Irmina, kurioms jis pats pastatė Trevės vienuolyną ir kurios pasižymėjo didele Dievo ir artimo meile, yra gerbiamos kaip šventosios. Jodvi gyveno septintame šimtmetyje. Irmina mirė 710 metais.

Irmina buvo sužieduota su Merovingų šeimos kunigaikščiu, bet sužieduotinis pirmiau mirė, negu įvyko juodviejų vestuvės. Padori mergina giliai atjautė nelaimę, suprato, kad reikia būti pasirengusiems mirti ne vien pagyvenusiems ir seniems, bet ir jauniems Norėdama prie savo laimingos mirties geriau pasiruošti, Adelės, savo sesers raminama ir skatinama, nutarė pradėti gyventi vienuolinį gyvenimą.

Tėvas, Dagobertas II, pamatęs, kad prie dukterų ima spiestis daug pamaldžių mergelių, norinčių pasiaukoti Dievui skaistybėje, klusnume ir neturte, pastatė erdvų vienuolyną. Irmina buvo to vienuolyno vyresnioji ir gabiai vedė visus bendrijos reikalus.

Kai į frizų (dabartinę Belgiją - Olandiją) žemę vyko apaštalauti šv. Vilibrordas, jis gavo žymios paramos savo darbui iš šv. Irminos. Jos padedamas, jis galėjo įsteigti garsųjį Epternacho vienuolyną.

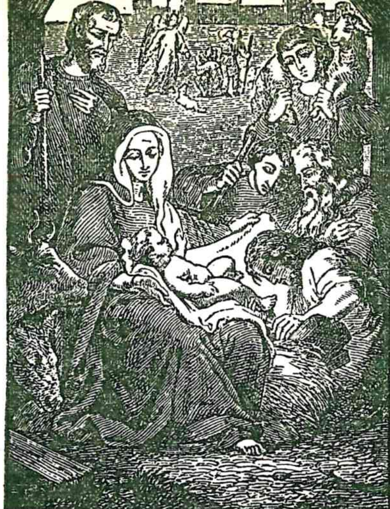
Tiesa, Adelė ir Irmina neidavo vargšų ieškoti, — jie patys ateidavo prie vienuolyno durų, išmaldos, maisto prašydami. Abidvi seserys stengėsi padėti visiems, kurie tik užsuko į jų vienuolyną; mėgo gydyti susirgusius ir raminti liūdinčius, kad tuo patarnavimu galėtų pačios Dievui įtikti, aiškiai atsimindamos Viešpaties žodį, kad kas tik gero bus padaryta vienam Jo mažiausiųjų brolių, tai bus Jam padaryta.

Adelė buvo vyresnė ir ji mirė baigiantis septintam šimtmečiui, o Irmina 710 metais.

Iš tikrųjų, jodvi pasirinko geresniąją dalį, kuri iš jų nebus atimta, — pelnė dangų.

Pasitvirtino Jėzaus tartas žodis: "Kiekvienas, kurs palieka namus, ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar moterį, ar vaikus, ar dirvas dėl mano vardo, gaus šimteriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą." (Mato 19,29)

Gruodžio 24 d. minimi kankiniai: 40 mergelių kankinių Antiokijoje, Eutymijus, Grigalius Spoletietis, Lucianas, Metrobijus, Povilas, Zenobijus, Teotimas, Druzas. Vyskupai: Karanas, Delfinas. Mergelės: Adelė, Irmina, Adalsindė, Tarsilė.

VIEŠPATIES JĒZAUS KRISTAUS GIMIMAS — KALĒDOS

Gruodžio 25 d.

APIE JĒZAUS gimimą rašo šventas Lukas taip: "Atsitiko, kad išējo ciesoriaus Augusto paliepimas surašyti visą pasaulį. Tas pirmas surašymas buvo padarytas Sirijos valdovo Kirino. Ir visi ējo įsirašydinti, kiekvienas į savo miestą. Tai ir Juozapas, kadangi jis buvo iš Dovydo namų ir giminēs, ējo iš Galiliejos, iš Nazareto miesto, į Judēją į Dovydo miestą, kurs vadinamas Betliejus, kad įsirašydintų drauge su pažadēta sau moterimi Marija, kuri buvo nēščia. Atsitiko, kad juodviem tenai esant, atējo jai laikas gimdyti; ir ji pagimdē pirmgimį savo sūnų, suvystē jį vystyklais ir paguldē prakarte, nes jiems nebuvo vietos užeigoje.

Toje pačioje šalyje buvo piemenų, kurie budējo ir sergējo per naktį savo bandą. Štai Viešpaties angelas atsistojo prie jų, ir Dievo skaistumas apšvietē juos. Jie labai

nusigando; bet angelas jiems tarē: Nebijokite! Nes štai aš skelbiu jums didelį džiaugsmą, kurs bus visai tautai, kad šiandien jums gimē Dovydo mieste Išganytojas, kurs yra Kristus, Viešpats. Ir tas bus jums ženklas: rasite kūdikį suvystytą vystyklais ir paguldytą prakarte. Umai atsirado prie angelo daugybē dangiškosios kariuomenēs, kurie garbino Dievą ir sakē: Garbē Dievui aukštybēje ir žemēje ramybē geros valios žmonēms!

Angelams pasišalinus nuo piemenų į dangų, jie sakē vienas kitam: Nueikime lig Betliejui ir pažiūrēkime to, kas įvyko, ką Viešpats yra mums apskelbęs. Jie atējo skubindamies ir rado Mariją, Juozapą ir kūdikį paguldytą prakarte." (Luko 2, 1-16)

Gruodžio 25 d. minimi kankiniai: Anastazija, Nikomedijos kankiniai, Eugenija, mergelē kankinē. Našlē Alburga.

ŠV. STEPONAS, PIRMASIS KANKINYS

Gruodžio 26 d.

IRMASIS dijakonas ir pirmasis kankinys už Kristų buvo šventas Steponas. Apaštalų darbai liudija, jog jisai buvo vyras pilnas tikējimo ir šventosios Dvasios. (Apd. 6,5)

Pirmesnis jo gyvenimas nežinomas. Kai kurių spēliojimai, kad jis bus gimęs už Palestinos ribų, nepasitvirtino. Jis buvo mokytas šventame Rašte, be to, jo kūnas surastas palaidotas greta šventųjų Nikodemo, Gamaliliejo ir jo sūnaus Abibo. Iš to daroma išvada, kad jis greičiausia buvo garsaus mokytojo Gamaliliejo mokinys.

"Steponas, pilnas malonēs ir galios, darē žmonēse didelių stebuklų ir ženklų. Tuomet kai kurie iš sinagogos, va-

dinamos libertinų, kiriniečių, aleksandriečių, taip pat tų, kurie buvo iš Kilikijos ir Azijos, kėlėsi ir ginčijosi su Steponu. Jie negalėjo atsistengti išminčiai ir Dvasiai, kuri kalbėjo. Todėl jie pamokė kelis žmones sakyti, esą, girdėję jį kalbant prieš Mozę ir Dievą. Sujudino taip pat minią, vyresniuosius ir Rašto žinovus ir subėgę nutvėrė jį ir nuvedė į tarybą. Čia jie pastatė netikrų liudytojų, kurie sakė: Šitas žmogus nesiliauja kalbėjęs žodžius prieš šventą vietą ir prieš įstatymą, nes mes girdėjome jį sakant: Tas Jėzus Nazarėnas išardys šitą vietą ir pakeis padavimus, kokių yra mums palikęs Mozė. Žiūrėdami į jį, visi sėdėjusieji taryboje matė jo veidą, kaip angelo veidą." (Apd. 6,8)

Steponas pasakęs jiems ta proga ilgą pamokslą apie žydų tautai duotas Dievo malones ir visas gėrybes, jis baigė pabardamas: "Jūs visuomet priešinatės šventajai Dvasiai; kaip jūsų tėvai, taip ir jūs. Kurio pranašų nepersekiojo jūsų tėvai? Jie užmušė tuos, kurie pranašavo Teisiojo atėjimą. Jo išdavėjai ir užmušėjai jūs dabar buvote; jūs, kurie gavote angelų patarnavimu įstatymą, bet nesergėjote.

Tai girdėdami, jie nirto savo širdyse ir griežė dantimis. Būdamas pilnas šventosios Dvasios, žiūrėdamas į dangų, jis matė Dievo garbę ir Jėzų, stovintį Dievo dešinėje, ir tarė: Štai, aš matau atvirą dangų ir žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje. Bet jie ėmė šaukti dideliu balsu, užsikimšo sau ausis ir visi padurmai puolė jį. Išmetę jį iš miesto, jie mušė jį akmenimis. . . Atsiklaupęs, jis šaukė dideliu balsu, sakydamas: Viešpatie, nepaskaityk jiems tos nuodėmės. Tai pasakęs jis užmigo Viešpatyje" (Apd. 7, 51—60).

Šv. Steponas buvo didelės drąsos vyras ir pilnas Dievo meilės dijakonas. Už tai pelnė pas Dievą amžiną laimę, o pas žmones nuolatinę garbę.

Gruodžio 26 d. minimi: popiežius šv. Dijonizas, pop. Zosimas. Vyskupai: Archelajus, Zenonas. Kankiniai: Steponas, Marinas. Išpažintojai: Metlinas, Tathajis ir Teodoras.

Šv. Jonas ap. Tapė A. Duerer 1500 m. Yra Muenchene, Vok.

ŠV. JONAS, APAŠTALAS IR EVANGELISTAS

Gruodžio 27 d.

ZEBEDIEJAUS sūnu, evangelistas šv. Jonas ir apaštalas šv. Jokūbas, kurį nukirsdino Erodas, persekiodamas krikščionis, juodu vertėsi žvejyba kartu su savo tėvu.

Pirmąjį paskatinimą sekti paskui Jėzų jis gavo iš šv. Jono Krikštytojo, kai jis, pamatęs praeinantį Jėzų, tarė Petro broliui Andriejui ir Jokūbo broliui Jonui: — Štai Dievo avinėlis! — Juodu nuėjo paskui Jėzų, pamatė, kur jis gyvena ir kalbėjosi visą dieną.

Galutinai apsisrendė šv. Jonas eiti su Kristumi kiek vėliau, jau pradėjus Jėzui viešai veikti. Kartą prie Genezareto ežero susitelkė daug žmonių pasiklausytų Jėzaus pamokslo. Kristus įsėdo į Petro laivelį ir mokė žmones. "Liovęsis kalbėti, jis tarė Simonui: Irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus valksmui. Atsakydamas jam Simonas tarė: Mokytojau, mes per visą naktį vargę nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio aš įleisiu

tinklą. Tai padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad jų tinklas ėmė trūkti. Jie pamojo draugams, buvusiems kitame laive, ateiti ir jiems padėti. Tie atėjo ir pripildė abudu laivu, taip kad kone skendo. Tai pamatęs, Simonas Petras puolė Jėzui į kelius, sakydamas: Eik sau nuo manęs, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas. Nes išgastis buvo apėmęs jį ir visus su juo buvusius dėl to valksmo žuvų, kurias jie buvo sugavę; taip pat Zebediejaus sūnu du, Jokūbą ir Joną, kurie buvo Simono draugai. Jėzus gi tarė Simonui: Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi. Ištraukę laivus į krantą, jie visa paliko ir sekė jį" (Luko 5, 4—11).

Apaštalas šv. Jonas buvo mylimasis Jėzaus mokinys. Jis su kitais dviem apaštalais dalyvavo Viešpaties atsimainyme, matė Jajiro dukters prikėlimą iš numirusių, per paskutinę vakarienę buvo savo galvą padėjęs ant Viešpaties krūtinės, kai klausė, kas Jį išduos, su Jėzumi meldėsi Alyvų darže. Jis buvo vienatinis apaštalas, kuris kančios metu nepabėgo nuo Jėzaus, bet stovėjo po Jo kryžiumi, pilnas užuojautos ir skausmo. Jam Jėzus pavedė globoti savo švenčiausiąją Motiną.

Apaštalams išsiskirščius Evangelijos skelbtų, Jonas ilgėlesnį laiką pasiliko Jeruzalėje, paskui išvyko į Efezą ir Mažojoje Azijoje sukūrė daug krikščionių bendruomenių, bažnyčių. Kovodamas prieš kylančias tikybines klaidas, jis parašė Evangeliją, kurioje aiškiausiai parodo, jog Jėzus Kristus yra tikras žmogus ir tikras Dievas, antrasis Švenčiausios Trejybės asmuo. Persekiojimų metu teisėjas norėjo jį išvirti alyvoje, bet Viešpats apsaugojo jį nuo mirties. Ištremtas į Patmos salą, jis parašė Apreiškimų knygą. Be to, yra jo trys laiškai bažnyčioms. Grįžęs Efezan, gyveno jis ilgai, sulaukęs gilios senatvės, mirė Viešpatyje apie 100 Viešpaties metus; palaidotas Efeze.

Šv. Jonas apaštalas yra vadinamas meilės apaštalu.

Kas nori aiškiau suprasti Dievo meilę, tegul skaito jo parašytą Evangeliją.

Mūsų laikais reikia daugiau Dievo meilės apaštalų. Prašykime Viešpaties, kad siųstų naujų šventų darbininkų į savo Vynuogyną — Bažnyčią.

Gruodžio 27 d. minimi: šv. Jonas, apaštalas ir evangelistas; vyskupas Maksimas; išpažintojai: Teodoras ir Teofanas; mergelė Nikaretė.

NEKALTIEJI BERNELIAI

Gruodžio 28 d.

UDO BETLIEJUS buvo Idumiečio Erodo valdžioje, kai pasauliui gimė Jėzus Kristus. Erodas buvo gavęs valdžią iš romėnų apie 39 m. prieš Kristaus gimimą. Jis buvo labai pavydus ir bijojo, kad nebūtų iš jo atimta valdžią.

Tą pavojų jis pajutęs, kai iš Rytų šalies atvyko išminčiai Jeruzalėn, beieškodami naujai gimusio pasaulio Atpirkėjo, Žydų Karaliaus.

Štai kaip tą įvykį atpasakoja šv. Matas: "Išminčiai iš rytų atėjo į Jeruzalę ir sakė: Kur yra gimusis žydų karalius? nes mes matėme jo žvaigždę ir atėjome jo pagarbinti. Tai išgirdęs karalius Erodas nusigando, o drauge su juo ir visa Jeruzalė. Jis surinko visus tautos vyriausius kunigus ir Rašto žinovus ir teiravosi jų, kur Kristus turėjęs gimti. Jie jam atsakė: Judo Betliejuje, nes taip pranašo parašyta: Ir tu, Betliejau, Judo žeme, nieku būdu neesi mažiausi tarp pirmųjų Judo vietų; nes iš tavęs kils vadas, kurs valdys mano tautą Izraelį. Tuomet Erodas, slapčia pasikvietęs pas save Išminčius, rūpestingai iškvotė iš jų tos jiems pasirodžiusios

žvaigždės metą ir, siųsdamas juos į Betliejų, tarė: Eikite ir rūpestingai klauskitės apie vaikelį; o radę, duokite žinią man, kad ir aš nuėjęs pagarbinčiau jį.

Jie, išklausę karalių, iškeliavo. Ir štai žvaigždė, kurią buvo matę rytuose, ėjo pirm jų, iki atėjus sustojo viršuje vietos, kur buvo vaikelis. Pamatę žvaigždę, jie džiaugėsi labai dideliu džiaugsmu. Įėję į namus, jie rado vaikelį su jo motina Marija ir parpuolę pagarbino jį. Paskui jie atidengė savo turtus ir davė jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros. Gavę gi sapne perspėjimą nebeiti atgal pas Erodą, jie kitu keliu sugrįžo į savo šalį. ...Tuomet Erodas, matydamas, kad jis Išminčių apviltas, labai įpyko ir nusiuntęs išžudė visus buvusius Betliejuje ir visose jo apylinkėse vaikus, dvejų metų ir jaunesnius, žiūrėdamas laiko, kurį jis buvo iškvotęs iš Išminčių" (Mato 2, 1—16).

Nežinome, kiek tų vaikelių tada žuvo, bet jie buvo pirmieji kankiniai už Kristų, pirmosios nekaltosios aukos, šventieji. Savo dangaus laimę jie pasiekė kartu su Kristumi, Jam garbingai žengiant į dangų.

Visi tėvai turi atsiminti savo šventą pareigą — suteikti krikštą naujagimiams, kad jie galėtų naudotis Bažnyčios malonėmis, o nelaimės atsitikime mirę, pelnytų dangų, nes be Jėzaus įstatyto ir įsakyto krikšto negalima įeiti į dangų.

Gruodžio 28 d. minimi vyskupai: Maugoldas, Romulis, Konindras. Kankiniai: Nekalti vaikeliai, Cezarijus, Kastoris, Viktoras, Rogatijanas, Eutychas, Domicijonas, Govanas, Indis, Domna, Agapė, Teofilė, Troadijus. Išpažintojai: Antanas, Domnijas.

ŠV. TOMAS KANTERBURIETIS, VYSKUPAS IR KANKINYS

Gruodžio 29 d.

OMAS, Gilberto Becketo sūnus, gimė Southwarke, Angljoje, 1118 emais. Iš karto jis mokėsi rašto Mertono vienuolyne, paskui Paryžiuje. Grįžęs Anglijon, ėjo ilgus metus sekretoriaus pareigas pas įvairius ponus. 1141 metais stojo dirbti pas Kanterburio arkivyskupą Teobaldą ir buvo labai patikimas arkivyskupo žmogus. Tomas buvo pasiųstas mokytis bažnytinių ir civilių teisių Bolonijon ir Auxierre. Sugrįžusį arkivyskupas įšventė dijakonu 1154 metais.

Kai mirė karalius Steponas, sostą apėmė 24 metų karalius Henrikas II. Jis paskyrė Tomą, turintį tada 36 metus, savo kancleriu. Abudu buvo labai dideli draugai, vienos minties ir širdies, kaip žmonės teigė. Kartu žaidė ir posėdžiavo. 1158 m. Tomas piršliu vyko Prancūzijon su labai didele iškilme; 1159 metais padėjo karaliui suorganizuoti žygį Tulūzon, pats vadovaudamas kariuomenės daliniams. Rašoma, kad to žygio metu jis išbloškė ne vieną prancūzą vytį iš balno.

Pats jis buvo visada skaistus, švarios kalbos ir smarkiai bausdavo valdinius už nešvarų žodį. Bet jo gyvenimas pasikeitė, mirus arkivyskupui Teobaldui 1161 m. Karalius norėjo jį padaryti arkivyskupu. Jis kratėsi tos vietos, nes gerai žinojo karaliaus sumanymą pavergti karaliaus valdžiai tikybinį gyvenimą.

Įšvęstas kunigu ir 1162 metais konsekruotas vyskupu, Tomas pradėjo nemažos atgailos gyvenimą, besi-

ruošdamas neišvengiamam susikirtimui su karaliaus norais. Iš tikrųjų, karalius pareikalavo arkidijakonijos turtų, paskui uždėjo sunkius mokesčius kitiems bažnytiniams turtams ir sumanė įvesti taip vadinamus "senelio papročius," suvaržydamas vyskupų valdžią. Tomas pasipriešino, nepaisydamas karaliaus keršto ir bausmių ar kalėjimo. Jis slapta pabėgo iš kalėjimo ir išvyko Burgundijon. Iš ten jis pasiekė Prancūzijos karalių Liudviką VII ir popiežių Aleksandrą III. Popiežius nepriėmė jo atsistatydinimo, ir Tomas apsigyveno cistersų vienuolyne Pontigny. Bet Henrikas II ir čia jį pasiekė, gąsdindamas vienuolius bausmėmis, jei jie laikys pas save arkivyskupą Tomą.

Šv. Tomas, nenorėdamas jų skriaudos, pasitraukė po vienų metų gyvenimo vienuolyne. Pakviestas karaliaus Liudviko VII, Tomas gyveno pas jį kelerius metus, kol buvo atšauktas iš ištrėmimo. Grįžo jisai Anglijon 1170 metais gruodžio 1 d. Bet nesusipratimai tuoj vėl sukilo, kai viena šeima sugrąžino arkivyskupui jų užimtą Saltwoodo pilį. Žinodami karaliaus nepalankumą ir kerštą Tomui pataikūnai ėmė erzinti karalių, šmeiždami arkivyskupą Tomą, esą, jis darąs sąmokslus prieš jį. Iš karaliaus supratę, kad jis nėra patenkintas Tomu, keturi vyčiai užsipuolė arkivyskupą Tomą gruodžio 29 d. jo katedroje, šaukdami: "Kur išdavikas?"

— Aš čia esu, bet ne išdavikas, o vyskupas ir Dievo kunigas, — atsakęs arkivyskupas.

Jie norėjo išstumti jį iš katedros, bet nepajėgė. Subėgo dvasiškiai ginti savo ganytojo, o jis, juos ramindamas, tarė:

— Noriai mirsiu už Dievo Bažnyčią: žiūrėkite, kad nesužeistumėte nė vieno.

Jis atsiklaupė, garsiai pasivesdamas Dievui, švenčiausiajai Dievo Motinai Marijai ir šv. Dijonizui. Jo smegenys ištriško nuo kardo smūgio katedros asloje.

Prie kankinio arkivyskupo karsto ēmē vykti dideli stebuklai. Visa Europa šaukēsi naujo kankinio užtarimo. Popiežius jį pripažino šventuoju 1173 metais vasario 21 d. Pats karalius Henrikas II padarē viešą atgailą prie jo karsto 1174 metais liepos 12 d., liepęs save išplakti.

Viešpats Jēzus pasakē, kad privalome atiduoti kas ciesoriaus, ciesoriui, o kas Dievo — Dievui. Ramybē, taika, susiklausymas tol yra šalyje, kol pasaulinē valdžia nesisavina dvasinēs valdžios pareigų. Melskimēs už taiką, už tai, kad Dievas duotų tautoms ir valstybēms protingas, geras valdžias.

Gruodžio 29 d. minimi kankiniai: arkivyskupas Tomas, Kalistas, Feliksas, Bonifacas, Dominінkas, Viktoras, Primianas, Lybozas, Saturninas, Krescencijus, Sekundas, Honoratas. Vyskupas Trofimas. Abai: Marcelis, Evrulis. Pranašas Dovydas, karalius.

PAL. MARGARITA KOLONA, MERGELĒ

Gruodžio 30 d.

ALAIMINTOJI MARGARITA Kolona gimē tryliktojo amžiaus pradžioje Romoje iš kunigaikščių giminēs, kurių herbe buvo stulpas — kolona. Reikia pastebēti, kad Lietuvos D. kunigaikštis Gediminas savo herbe turējo tris stulpus — kolonas, ir tas jo herbas, kaip Gedimino stulpai, buvo vartojamas atgimusioje Lietuvoje mūsų laikais.

Margaritos tēveliai mirē, kai ji dar buvo jauna mergaitē; ji pasiliko dviejų savo brolių globēja. Jauniau-

sias jos brolis 1278 metais popiežiaus Nikalojo III buvo pakeltas kardinolu.

Atėjusiai į metus Margaritai piršosi vyriausias Romos valdytojas, bet ji, būdama pamaldi ir norėdama visai atsidėti savo sielos išganymui, atsisakė nuo tų garbingų ir, pasaulio akimis žiūrint, pelningų vedybų. Ji pasitraukė į nuošalią vietą ties Palestrina, kad pabėgtų nuo nereikalingų akių, pavojų ir rūpesčių ir atsidėtų maldai su atgaila. Buvo ji turtinga ir savo gailestinga ranka dalino ateinantiems vargšams gausias išmaldas. Sakoma, kad Viešpats ją už tai ne veiną kartą stebuklingai apdovanojęs.

Savo šventu gyvenimu ji darė įtakos svetimiems ir savo broliams. Jos paveiktas ir įprašytas, kardinolas Kolona parūpino palaimintos Margaritos kuriamai seserų vienuolijai kanoninį pripažinimą. Tai buvo šv. Klaros Palestrinoje mergaičių vienuolynas. Greičiausia, ji pati buvo savo įsteigtojo vienuolyno vyresnioji.

Prie visų jos pasninkų, nedavalgymų, budėjimų ir maldų prisidėjo nelaukti kūno skausmai. Per septynerius metus prieš mirtį ją kankino baisus skaudulys. Ji priėmė skausmą kaip Dievo siųstą jai vaistą tobulinti sielai ir protarpiais net džiaugdavosi, galėdama paaukoti Dievui savo sopulius.

Neapleisdama kitų savo vienuolinių pareigų, ji sulaukė laimingos mirties 1284 metais rugsėjo 20 d. Romoje. Po jos mirties šv. Klaros seserys iš Palestrinos persikėlė gyventi į šv. Silvestro vienuolyną Romoje. Kai Italijos vyriausybė naikino kitus vienuolynus, ir šis buvo panaikintas. Vienuolyno vietoje iki 1913 metų buvo centrinis paštas Romoje. Šios vienuolės išsikėlė į šv. Cecilijos vienuolyną ir su savim pasiėmė vienuolyno įkūrėjos, palaimintos Margaritos, kūną.

Nei turtas, nei garbė pasaulyje neduoda pastovios laimės. Ją pamaldžios sielos randa pasiaukojime, mal-

doje, uolioje Dievo meilėje ir gailestinguose darbuose. Pasekime jų pavyzdžiu.

Gruodžio 30 d. minimi vyskupai: Anyzijus, Egvinas, Eugenijus, Liberijus, Rainerius. Kankiniai: Anyzija, mergelė, Mansvetas, Severas, Apijanas, Donatas, Honorijus, Sabinas, Eksuperancijus, Marcelis, Venustijonas. Mergelė palaimintoji Margarita Kolona.

ŠV. SILVESTRAS I, POPIEŽIUS IŠPAŽINTOJAS

Gruodžio 31 d.

OPIEŽIUS šv. SILVESTRAS I valdė Bažnyčią 314 — 337 metais. Jo tėvai buvo Rufinas ir Justa.

Nuo pat jaunų dienų jis buvo atsidėjęs Dievo tarnybai; pagelbėjo ir mokėsi pas kunigą Cyriną. Siaučiant persekiojimams, jis slapstėsi Sorakto kalne ir, turėdamas 30 metų, gavo kunigo šventimus iš popiežiaus Marcelino rankų. Uolumu ir geru pareigų ėjimu jisai pralenkė kitus kunigus. Todėl, kai 313 metais mirė popiežius šv. Melkijadis, tai vietai 314 metais buvo išrinktas šv. Silvestras.

Tai buvo imperatoriaus Konstantino Didžiojo laikai. Imperatorius buvo suteikęs Bažnyčiai laisvę viešuoju aktu. Buvo leista krikščionims turėti savo bažnyčias ir tvarkyti savo gyvenimą pagal savo įstatus. Popiežius tais Bažnyčios laisvės laikais kūrė daug naujų šventovių, bažnyčių, pastatė su imperatoriaus Konstantino pagalba Laterano baziliką, krikšto koplyčią, šv. Kryžiaus bažnyčią, šv. Petro pirmąją bažnyčią Vatikane ir

daug bažnyčių kapuose, visas pagražindamas ir aprūpindamas medžiagiškai.

Kilus tikybinei Arijaus klaidai, kuri paneigė Kristaus dievybę, popiežius šv. Silvestras sušaukė visuotinę santarybą Nicenon 325 metais, kur dalyvavo 318 vyskupų ir popiežiaus legatai. Tos Arijaus klaidos buvo pasmerktos, tikybiniai klausimai išryškinti ir išsiaiškinti.

Savo apaštaliniu uolumu šv. Silvestras stengėsi pagražinti ir sutvarkyti liturginį Bažnyčios gyvenimą, teikdamas nurodymų ir nuostatų liturginiais reikalais. Jis esąs įkūręs pirmą giedojimo mokyklą Romoje.

Prie Salarijos kelio, ant šv. Priscilės kapo, jis pastatė jos vardo bažnyčią ir čia pats buvo palaidotas, kai, baigęs našaus darbo dienas, atidavė savo sielą Viešpačiui. Šv. Silvestro ilgas popiežiavimas atnešė Bažnyčiai žymios naudos, ir visas jos gyvenimas pagerėjo. Deja, neturime tikrų žinių apie jo ramų, bet palaimingą darbą, net jo mirties metai kol kas galutinai nėra išspręsti istorikų: vieni rašo, kad miręs 335, o kiti — 337 metais. Bet viena yra tikra, kad jis buvo Dievo šventasis ir didis Bažnyčios švyturys, atgavus Bažnyčiai laisvę.

Visa širdimi laikykimės Kristaus įsteigtosios Bažnyčios ir Jo vietininko — popiežiaus: kur yra popiežius, ten yra tikroji Kristaus Bažnyčia.

Gruodžio 31 d. minimi: popiežius šv. Silvestras I. Kankiniai: Donata, Paulina, Rustika, Nominanda, Serotina, Hilarija, Melanija, mergelė kankinė Kolumba, Pinianas, Sabinianas, Potencijanas, Steponas, Poncijanas, Atalis, Fabijonas, Kornelis, Sekstas, Flos, Kvinktianas, Minervinas, Simplicijonas. Išpažintojai: Barbatianas ir Zotikas.

TURINYS

Diena	Šventųjų ir Švenčių Vardai	Metai	Puslapis
18.	Kamilius Lelis, išpažintojas	1550 — 1614 ..	369
19.	Vincentas Paulietis, išpažintojas	1575 — 1660	371
20.	Jeronimas Emilianas, išpažintojas	1481 — 1537	374
21.	Prakseda, mergelė †164. Paraskavija	1185 - 1239	376
22.	Marija Magdalena, atgailotoja	I šimtm.	378
23.	Apolinaras, vyskupas ir kankinys	† 79	380
24.	Kinga arba Kunigunda, mergelė	1224 — 1292 ..	381
25.	Jokūbas, apaštalas	I šimtmetis	384
26.	Ona,Švenčiausios Mergelės Marijos Motina		386
27.	Panteleonas, kankinys	† 303	388
28.	Botvidas, kankinys	† 1100	389
29.	Olavas, karalius, kankinys	995 — 1030	391
30.	Abdonas ir Senenas, kankiniai	† 250	393
31.	Ignatas, išpažintojas	1491 — 1556	394

Rugpiūtis

Diena	Šventųjų ir Švenčių Vardai	Metai	Puslapis
1.	Apaštalas Petras Kalėjime	apie 41	396
2.	Alfonsas Liguoris, vysk., Baž. dakt.	1697 - 1787	398
3.	Dijakono Stepono kūno suradimas	a. 415 ..	400
4.	Domininkas, išpažintojas	1170 — 1221	402
5.	Švenčiausios Mergelės Marijos Snieginės	a. 353..	404
6.	Viešpaties Jėzaus Atsimainymas		405
7.	Kajetonas, išpažintojas	1480 — 1547	407
8.	Cirijakas, Largas, Smaragdas, kankiniai	a. 303	409
9.	Jonas Marija Vianney	1786 — 1859	411
10.	Laurynas, kankinys	† 261	413
11.	Tiburcijus † 288 ir Zuzana † 295, kankiniai		414
12.	Klara, mergelė	1193 — 1253	416
13.	Jonas Berchmanas, išpažintojas	1599 — 1621..	418
14.	Palestinos Euzebijus † 268; Romos Euzebijus	†357	420
15.	Švenčiausios Mergelės Marijos į Dangų Ėmimas ..		422
16.	Joakimas, švč. M. Marijos Tėvas		424
17.	Hijacintas — Jackus, išpažintojas	1185 — 1257 ..	425
18.	Elena, imperatorienė	† 330	428
19.	Jonas Eudes, išpažintojajs	1601 — 1680 ..	430
20.	Bernardas, bas, Baž. daktaras	1091 — 1153	432
21.	Joana Pranciška de Chantal, našlė	1575 — 1643	435
22.	Nekalčiausioji Marijos Širdis		438
23.	Pilypas Benicijus, išpažintojas	1233 — 1285 ..	440
24.	Baltramiejus, apaštalas	I šimtmetis	442
25.	Liudvikas, karalius	1215 — 1270	444
26.	Zeferinas, popiežius ir kankinys	† 221 ...	446
27.	Kazimiero (1458 - 1484) Relikvijų Perkėlimas	1604	447
28.	Augustinas, vyskupas, Baž. daktaras	354 — 430..	450

Lapkritys

ŠVENTŲJŲ SĄRAŠAS

kurie yra minimi Šventųjų Gyvenimų Santraukose, pažymint vardą, mirties metus, šventės dieną, puslapį.

Abėcėlės Tvarka

A

B

Z